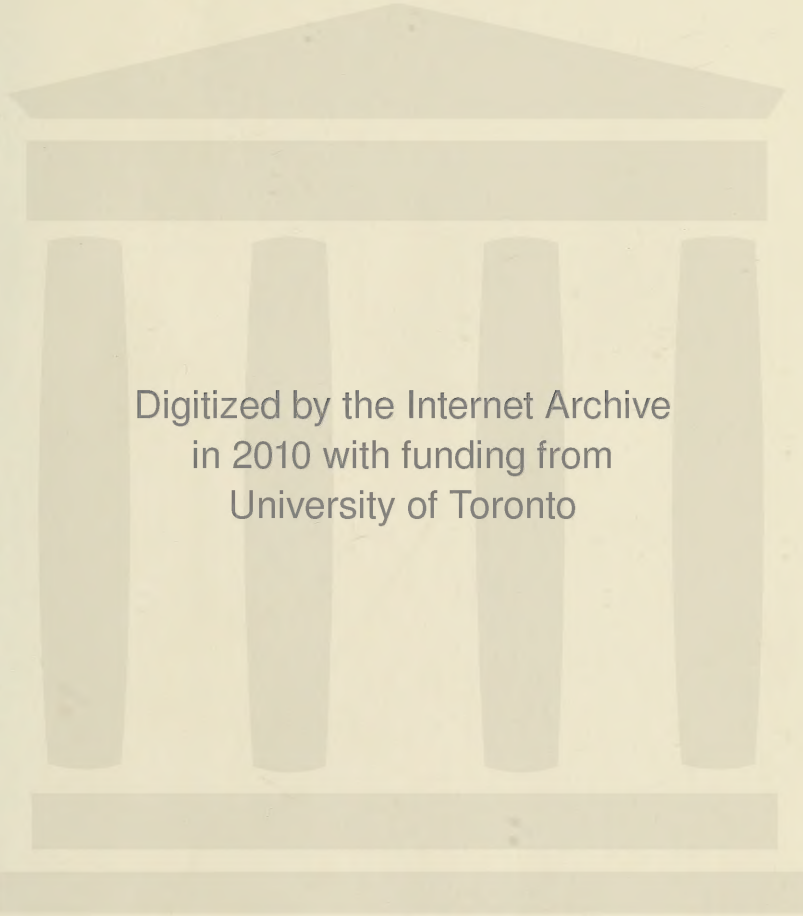

3 1761 07274549 0

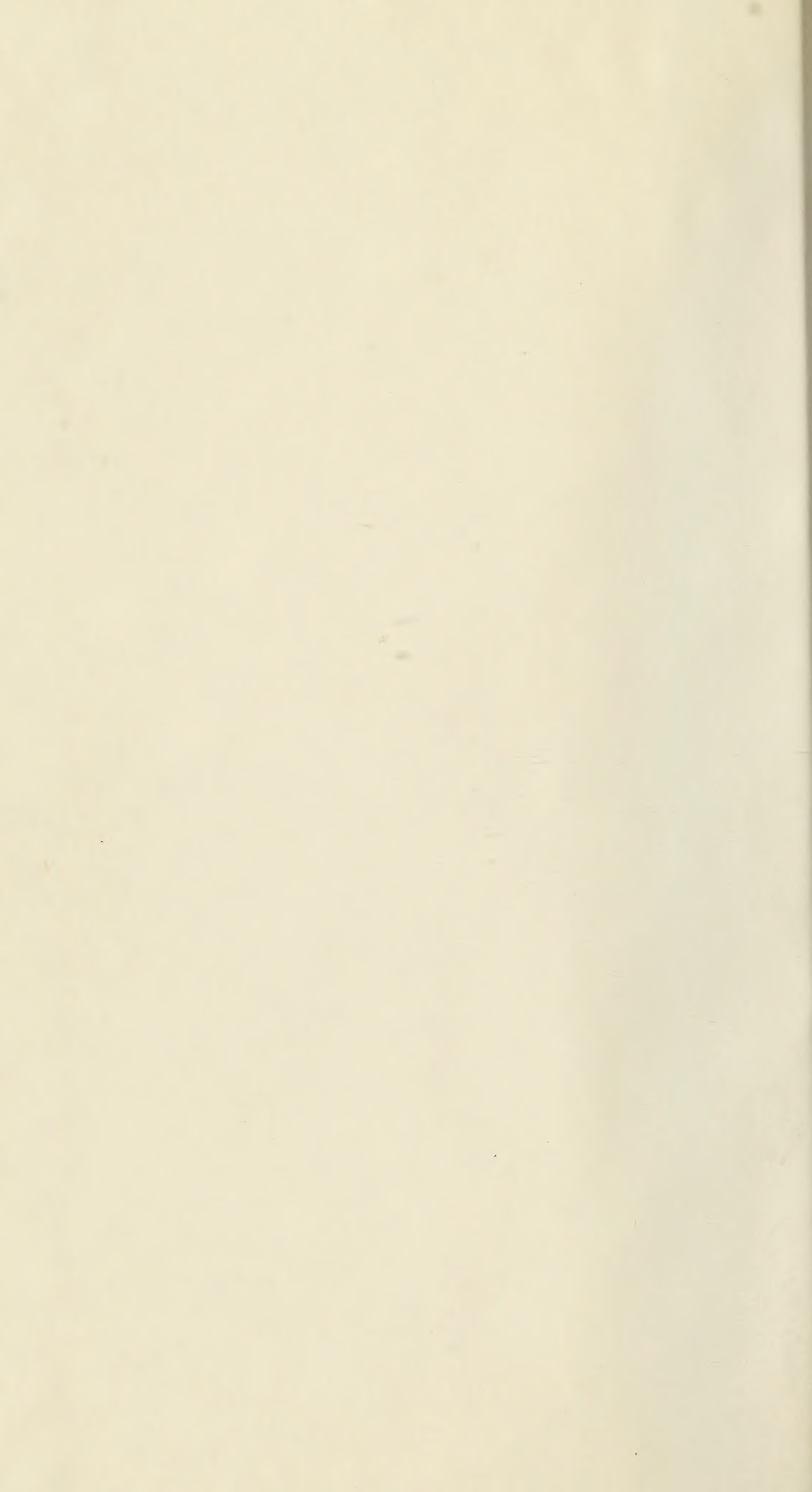

Digitized by the Internet Archive
in 2010 with funding from
University of Toronto

NICANDREA.

LGR
N583S

NICANDREA, of Colophon

THERIACA ET ALEXIPHARMACA

RECENSUIT ET EMENDAVIT

FRAGMENTA COLLEGIT, COMMENTATIONES ADDIDIT

OTTO SCHNEIDER

ACCEDUNT

SCHOLIA IN THERIACA

EX RECENSIONE HENRICI KEIL

SCHOLIA IN ALEXIPHARMACA

EX RECOGNITIONE BUSSEMAKERI ET R. BENTLEI EMENDATIONES

PARTIM INEDITAE

LIPSIAE

SUMPTIBUS ET TYPIS B. G. TEUBNERI

MDCCLVI.

Nr. 3968 Dub.

Nr. 3968, B

NICANDREA

THE UNIVERSITY OF TORONTO

THE LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF TORONTO

11960

12/11/91

OTTO BOHRNIDDER

SCHOLA IN THEBICA

EX LIBRIS

11960

12/11/91

6

LIBRARY

UNIVERSITY OF TORONTO

11960

UNIVERSITATI LITERARUM
GRYPHISVALDENSI

ALMAE BONARUM ARTIUM MATRI

D. XVII OCTOBR. A. MDCCCLVI

TERTIUM SAECULUM CONDITURAE

PERPETUAM FELICITATEM PRECATUS

SACRAVIT

OTTO SCHNEIDER

STRALSUNDENSIS.

Lectores, si qui forte erunt qui huc animum advertant, paucis vult prologus, ut quid praestare editor voluerit ne ignorent neve plus exspectent quam praestare potuerit. neque enim omnes quae ad Nicandrum pertinent quaestiones pertractandas sibi sumpsit, sed hoc egit, ut Nicandrum ad Arati exemplar se composuisse ac *μεταφράστην* fuisse probaret. Unde enatae illae de poetae huius aetate et patre patriaque et de fragmentis disputationes, quibus apparuit ne eos quidem, quorum hoc interfuerit, olim studiose eius carmina legisse (pag. 19 med., p. 70 seq., p. 163). indidem factum est ut quaesiverit, qui tandem scriptores Theriaca et Alexipharmaca Nicandri citent, unde medicos veteres fere despiciatui habuisse haec poetae carmina patuit (p. 181). Ad haec quum accederent et Suidae narratio, Nicandrum *προγνωστικὰ* Hippocratis *μεταφράσαι*, et literatorum quorundam hominum fabellae quas in eandem partem interpretari licet (p. 124), satis editori videbatur causae esse, ut certe in Theriacis et Alexipharmacis quemnam convertisset Nicander disquireret (p. 181 seqq.). Verum his quaestionibus si qua alia commode interponi poterant quae ad Nicandrum spectant, hanc non detrectavit militiam, imprimis autem sedulo se attulisse dicit quae facere viderentur ad emendanda poetae verba, Theriaca praesertim et Alexipharmacum, ad quorum emendationem quum talia sibi ad manus fuisse gloriatur (p. 212 seq.) subsidia, qualia editorum qui ante fuerunt nemini, novae recensionis provinciam sibi suscipiendam esse putavit. Sed eum locum, qui est de poetae dicendi genere, dolet quod inchoare tantummodo, non absolvere potuerit. nam quum in eo esset ut quae per aliquot annos in hunc usum collegerat li-

terisque consignaverat typhotheta traderet, ecce famula incuriosa, quasi essent haec literarum luce plane indigna, tradidit camino. quod damnum urgente typhotheta resarciri non iam potuit. — Iam nihil restat prologo nisi ut veniam petat erroribus operarum sat multis, quorum alii non morabuntur doctum lectorem, aliorum haec esto correctio, ut

p. 15 l. 16 scribatur anno 133 a. Chr. — p. 24 l. 27 addatur: cf. p. 205 n. 1. — p. 25 l. 30 add.: cf. p. 130 n. 1. — p. 27 n. 1 add.: idem affirmat Cobet. var. lect. p. 203. — p. 30 l. 29 scrib.: arbitramur. — p. 31 l. 6 add.: cf. ad fr. 113. — p. 37, l. 4 add.: sed cf. Keil. ad schol. Ther. 460. — p. 38 l. 27 add.: nunc unice probo quam God. Bernhardy mecum communicavit coniecturam *ἐνζώει*. — p. 41 l. 35 scrib. XXX,85. — p. 62 l. 31 *ὀπλῆ*. — p. 69 l. 37 *Ἀδώνιδος*. — p. 87 l. 37 *ἀνὰ*. — p. 93 in text. v. 58 *ναιομένοισι*. — p. 104 l. 29 add.: rem conficit Plin. nat. hist. 27,44. — p. 116 l. 5 scrib. *πίνης* (coll. ad Alex. 394). — p. 119 l. 16 scrib. *κατάπυρρος*. — p. 133 l. 34 Euxantium. — p. 159 l. 21 add.: Plin. nat. hist. 20, 236. — p. 160 l. 37 deletur in Ther. 822 *οἶδ' ὄσα*. — p. 164 l. 13 scrib. Virgilius (cf. Unger. de Valg. Ruf. p. 199 seqq.). — p. 166 l. 32 cenchridis. — p. 176 l. 23 loquentem. — p. 192 l. 27 *αἰγιαλῆι*. — p. 201 l. 3 add.: sed cf. Keil. ad schol. Ther. 256. — p. 211 l. 27 scrib. *ἴσον*. — p. 224 in text. v. 92 scrib. *ἄβροτόνοιο*. — p. 242 in text. v. 387 *ὀλκός*. — p. 250 in text. v. 536 *λοβός*. — p. 250 in comm. l. 21 Scaliger et habet scholiasta. — p. 254 in text. v. 617 *σαμψύχου* (sic codd. omn.). — p. 255 in comm. l. 16 *κλάζος* BP, *κλέζος* Ald. — p. 257 in comm. l. 8 *φαλακροίοισιν ἐπακτῆρ*. — p. 272 in comm. l. 6 admittere licitum. — p. 278 in text. v. 49 *βάμμασι* (sic certe libri omn.). — p. 285 in comm. l. 13 scrib. 186, 188, 187. — p. 292 in comm. l. 10 firmet. — p. 297 in comm. l. ult. *γναθ. ὑπαὶ*. — p. 299 in comm. l. 2. *ἄνευ ΠΓ*. — p. 308 in comm. l. 18 *τέλεσκεν Π*. — p. 313 add.: *αἶμα* 344. — p. 315 add. *ἀπεμύξατο* A. 482.

I.

Notus satis Marci Tullii locus est quo de Arato et Nicandro poetis iudicium fecit, *de Oratore* I, 16: „ — constat inter doctos hominem ignarum astrologiae ornatissimis atque optimis versibus Aratum de coelo stellisque dixisse, — de rebus rusticis hominem ab agro remotissimum Nicandrum Colophonium poetica quadam facultate, non rustica, scripsisse praeclare.“ — Quod iudicium quum pervulgatum olim fuisse ex ipsius appareat Ciceronis verbis, mirum est hodie fere delitescere necdum suam exercuisse vim quam in quaestiones de Nicandri aetate poesisque proprietate habet aliquo cum fructu instituendas. Ac primum quidem de Nicandri aetate qua vixerit videamus, non quo plane nova prolaturum me putem, sed ut aliorum quae mihi verissima videntur placita contra vanas recentissimorum hominum ariolationes defendam novisque rationibus confirmem. Constat autem huius quaestionis fundamenta partim ex narratione incerti auctoris *περὶ γένους Νικάνδρου*, quam novissime Westermannus in *Βιογράφοις* p. 61 seq. edidit, nos scholiis Nicandreis praefigendam curabimus, partim ex eorum narrationibus esse petenda, qui de vita Arati scripserunt (T. I p. 3 et T. II p. 429 seqq. Buhl. sive p. 52 seqq. Westerm.). nam quod Suidam et Eudociam Viol. p. 308 inter locupletes testes non refero, causa haec est, quod ex *γένους Νικάνδρου* scriptoris auctoritate pendent toti. Is autem de aetate Nicandri haec scripsit: — *χρόνω δ' ἐγένετο κατ' Ἀιταλον τὸν τελευταῖον ἄρξαντα Περγάμου, ὃς κατελίθη ὑπὸ Ῥωμαίων, ᾧ προσφωνεῖ που λέγων οὕτως·*

*Τευθρανίδης, ὃς κλῆρον αἰεὶ πατρῷον ἴσχεις,
κέκλυθι μηδ' ἄμνηστον ἀπ' οὔατος ὕμνον ἐρούξης,
Ἄιταλ', ἐπεὶ σέο ὄϊζαν ἐπέκλυον Ἡρακλῆος,
εἰσέτι Λυσιδίκης τε περίφρονος, ἣν Πελοπηὶς
Ἴπποδάμεια φύτευσεν, ὅτ' Ἄπιδος ἦρατο τιμῆν.*

Horum priora disceptabimus, ubi primum ipsius Nicandri versus emendaverimus. neque enim sufficiunt quae ad corrigenda poetae verba protulerunt primum I. G. Schneiderus, in praef. Theoriae. p. XII *Ἀνσιδίκης* restituens pro *Ἀνσιανῆς* ex Plutarch. vit. Thes. 7 et schol. Pindar. Olymp. VII, 49 (parum enim probant et ipsi a Schneidero citati Pausan. VIII, 14, 2 et Apollodor. II, 4, 4) qui Lysidicen Pelopis filiam et Almenes matrem i. e. Herculis aviam fuisse dicunt (1) —, tum Meinekius, qui in Analect. Alex. p. 46 iure tutatus est codicis Goettingensis scripturam *Ἰπποδάμῃ ἐφύτευσεν*, docte de illo metaschematismo disputans, cuius exemplis addo *Ἰφιμέδην* appellatam a Parthenio narr. amat. 19 et Hygin. fab. 28, *Ἰφιμέδειαν* ab Homero, Pindaro, Apollodoro, Poesychio, — postremo Ricardus Volkmann in dissertationis de Nicandri Colophonii vita et scriptis Halis 1852 editae p. 21 non sine causa e codd. vestigiis post I. G. Schneiderum commendans *ὦ κλήρον — ἴσχων*, — haec igitur non sufficiunt neque ab omni parte in integrum poetae verba restituunt. Nam *εἰσέτι* non potest cum genetivo construi, qui casus indicio est Nicandrum non *εἰσέτι* scripsisse, sed *Ἡρακλῆος ἐξέτι Ἀνσιδίκης τε*. Ab Hereule igitur et Lysidice reges Pergamēnos ducere originem quum poeta audivisset, ob hunc ipsum natalium splendorem regiam Attalorum familiam celebraturum se indicavit hymno aliquo, quem cum Theocriti Encomio Ptolemaei quandam habuisse similitudinem probabile est. ergo non primus hos illis natales Nicander assignavit, quod statuit Wegener. de aula Attalic. p. 172, sed usus est quam pridem ipsi sine dubio reges Pergamēni famam sparserant haec quoque in re Ptolemaeis aemulantes quos et ipsos non a Dionyso solum (cf. Theophil. in Autolyce. II, 7 et Monument. Adulitan. p. 79 Chish., p. 162 Buttm.), sed ab eodem etiam Hereule originem suam repetiisse constat. cf. Theocrit. XVII, 20 seqq. et Monument. Adulitan. l. l. Ad splendorem autem illum imprimis pertinet, quod Attalorum maiores olim Peloponnesi imperium tenebant. hoc ipse indicat poeta fragmento extremo, *ἦν Πελοπηῖς Ἰπποδάμῃ ἐφύτευσεν, ὅτ' Ἀπίδος ἦρατο τιμῆν*, ubi *Πελοπηῖς Ἰπποδάμῃ* Pelopis uxorem Hippodamiam significat, quem-

1) Nicandri, non nostri, opinor, sed alius cuiusdam uxorem Lysidicen habemus in Anthol. Palat. VII, 474.

admodum Euadnen Capanei uxorem *Εὐάδνην Καπανηίδα* Maximus *περὶ κατορχῶν* 91 vocat, Arethusa Ovidio *Metam.* V, 487 *Alpheias*, Eos eidem *Fast.* IV, 943 *Tithonia* audit, *τιμὴ* autem *Ἀπίδος* — sic enim scribendum. nam *Ἀπίς* Peloponnesus est, sed *Ἀπις* Phoronei filius. cf. Meinek. ad *Theocrit.* XXV, 183 — aperte significat *Peloponnesi imperium* (cf. *Apollod.* II, 1, 10 *Westerm.*), ut mirum sit quod *Volkmannus* scripsit l. l. p. 21: „de Hippodame *Lysidicae* matre, quae rem cum *Apide* habuerit, apud alios rerum mythicarum scriptores nihil inveni.“ certissimum enim est ad *ἦρατο* subintelligendum esse *Πέλοψ*, sive hoc ex *Πελοπις* eliciendum nomen, cuius syntaxis anomaliae aliquot etiam in nostro poeta extant exempla, *Theocrit.* 540 (*οἴνης* scil. *κοτύλην*), *Alex.* 219 (*οἱ δὲ* i. e. *λαοί*), sive ipse poeta in sequenti versu posuerat hac vel simili ratione usus: *ὄτ' Ἀπίδος ἦρατο τιμὴν Ταυταλίδης, ἵπποισιν ὃς ἕξοχα καίνυτο πάντας*, sive in antecedenti scripserat *Πελοπῆι Ἴπποδάμη ἐφύτευσεν* paulo inhabilius versui hexametro nomen traducens in eorum nominum analogiam, quorum exitus est *εὺς*, quod tum in aliis nominum generibus cum antiquioribus poetis *Nicander* fecit (cf. *Lobeck.* ad *Iliac.* p. 294 seq. et *Element. pathol.* I. p. 423), tum factum saepius est in eodem vel consimili genere, maxime in fine versus. nam ab *Αἰθίοψ* *Homerus* duxit *Αἰθιοπῆας* II. I, 423, in quo secuti eum sunt posteriores epici, *Theocrit.* XVII, 87, *Callimach.* in *Del.* 208, *Apollon.* *Rhod.* III, 1192, *Dionys.* *Perieg.* 559, auctor *Cyneget.* III, 251 et IV, 147, *Quintus Smyrn.* II, 216 et 642, *Nonnus Dionys.* XVII, 395, XXVI, 228, alii, etsi nemo *Αἰθιοπεὺς* dicere ausus est. porro a *φύλαξ* et *σκύλαξ* *Cynegeticorum* auctor (cf. *Lehrs.* praef. *Oppian.* p. VII) formavit *φυλακῆς*, *σκυλακῆος*, *σκυλακῆων*, a *μέροψ* *Eudocia* ap. *Bandin.* *Bibi. Med.* I p. 130, 165 et alibi *μεροπήων*, *μεροπήος*, ut non iam opus sit *Πελοπιμάδας* in auxilium vocare, qua forma usi sunt *Pindar.* *Nem.* VIII, 12 et *Theocrit.* *Adoniaz.* 142.

Encomio alicui, qui de Attalorum fuit clara prosapia, haec a poeta intexta fuisse coniecimus, quam quidem coniecturam paulo meliorem putamus eis esse, quas *Wegenerus* de aul. *Attal.* p. 270 et *Volkm.* l. l. p. 21 commendabant, quorum ille ad libros *Γεωργικῶν* fragmentum rettulisse videtur secutus opinor *Sprengelium* in *histor. art. medic.* I p. 594 edit. IV frustra ad

Eudoc. Violar. p. 308 provocantem, ubi nihil eius modi legitur, hic e prooemio libri *περὶ ποιητῶν* sumptum putabat, uterque aut nulla aut perversa nixus argumentandi ratione. Cui autem Nicander carmen inscripserit — nam hoc significat *προσφωνεῖν τιμι*. cf. Galen. Tom. XIV. p. 232 Kühn. Suid. s. *Ἐρμόλαος* et Steph. Thes. Parisin. Tom. VI p. 2037 —, ita affirmat aliis sine dubio in eam rem usus integri carminis locis sive ipse auctor *περὶ γένους Νικάνδρου* sive is, ex quo ille hausit, ut nefas ducam vel transversum unguem ab eius discedere sententia, poetam allocutum fuisse *Ἄτταλον τὸν τελευταῖον ἄρξαντα Περγάμου*, praesertim quum idem iisdem ferme verbis affirmant Suidas et Eudocia. At maiora etiam molitus est Wegenerus l. l. p. 169, qui tam indoctum rudemque appellavit vitae scriptorem, cui nulla sit fides habenda, nimis ille cupide in iudicii sui societatem pertrahens I. G. Schneiderum, qui praef. Theriac. p. XII seq. nihil nisi scriptoris ipsius aut interpolatoris errorem notaverat. Et est sane errori simillimum quod vitae auctor, Attalum appellans *τὸν τελευταῖον ἄρξαντα Περγάμου*, ὃς κατελύθη ὑπὸ Ῥωμαίων, a Romanis *sublatum* hunc regem dicit quem pueri norunt non a Romanis imperio expulsum esse, sed populum Romanum reliquisse regni bonorumque suorum omnium heredem. Verum tamen etiam aliter de hoc loco statui posse video. Per se enim verisimile est mortuo Attalo non omnes Pergamenos a Romanis stetisse, sed multos esse Aristonici causam secutos, qui quoniam eodem quo Attalus patre natus erat, iure et sibi et aliis regnum affectare videbatur. Iam si quis cum animo reputaverit, partium studio correpti homines quantum a veritate deflectere soleant, non videbitur sane ad fidem difficile esse, si statuero rumorem tunc Pergami manavisse de Attali morte violenta malisque Romanorum artibus quibus regno privaverint — praesertim quum famam fuisse constet Romanos simulato impio testamento Attali heredes factos esse. cf. Sallust. fragm. p. 317 Kritz. — eiusque opinionis consortem fuisse eum, qui primus scripsit quod in vita Nicandri legimus, Attalum ὑπὸ Ῥωμαίων καταλυθῆναι. Quamquam ego eo potius inclino, ut leviter corruptum locum putem atque in hunc modum emendandum: *Ἄτταλον — ἄρξαντα Περγάμου. ὃ κατελύθη ὑπὸ Ῥωμαίων.* ut τὸ *Πέργαμον* auctor *καταλυθῆναι* dixerit genere loquendi usus simili ei, quo Isocrates

Arcopagit. § 58, Demosthenes *περὶ συντάξ.* p. 153, 12 Bekk. alii dicunt *καταλύεσθαι τὸν δῆμον* i. e. *τὴν δημοκρατίαν*. nam imperium quidem Pergamenum mortuo Attalorum ultimo a Romanis sublatum est. Illud certe parum me movet, quod traditae scripturae patrocinantur Suidas et Eudocia (*ὄν Ῥωμαῖοι κατέλυσαν, — ὅς καταλύθη ὑπὸ Ῥωμαίων*). quos ubi corrupta deceptos fuisse scriptura dixerō, non mirabuntur qui meminerint ipsos saepe veteres scriptores de exemplaribus depravatis conquestos esse. cf. Plin. nat. hist. VI § 170, Stephan. Byzant. p. 26, 19, p. 199, 8, Lehrs. de Aristarch. p. 370 seq.

Verum sive hoc recte coniecimus sive cum I. G. Schneidero l. l. et Bernhardyo ad Suid. p. 982 generis Nicandrei auctor erroris insimulandus est, nihil tamen inde patet contra reliquae fidei narrationis, Nicandrum Attalorum *ultimo* carmen inscripsisse, iure colligi posse, nisi si forte alia accedant quae huius quoque rei fidem infringant. Atque eius modi aliquid possit sibi quispiam in Suidae narratione invenisse videri, quem tametsi supra dixi a scriptore generis Nicandrei pendere, tamen fatendum est paulo liberius anonymi scriptoris verba reddidisse quam fecit Eudocia. Haec enim nihil fere de anonymi verbis immutans scripsit: *χρόνῳ δὲ ἐγένετο κατὰ τὸν Ἄτταλον τελευταῖον ἄρξαντα Περγάμου, ὅς καταλύθη ὑπὸ Ῥωμαίων*. contra Suidas haec habet: — *γεγονὼς κατὰ τὸν νέον Ἄτταλον ἥγουν τὸν τελευταῖον, τὸν Γαλατονίκην, ὄν Ῥωμαῖοι κατέλυσαν*, satis ille quoque ultimis verbis indicans, unde sua hauserit. Verum hic Suidae in parte narrationis cum anonymo consensus fidem facit etiam in reliquis eum ab anonymo non recessisse. quodsi Attalum Galatonicen immiscet, id non hanc habebit vim, ut Suidam putemus anonymi narratione — Nicandrum sub Attalo tertio vixisse — sprete affirmare voluisse sub Attalo primo sive Galatonicen poctam nostrum aetatem egisse, sed ut Suidae verba leniter corrigamus in hanc speciem: — *κατὰ τὸν νέον Ἄτταλον (ἥγουν τὸν τελευταῖον, οὐ τὸν Γαλατονίκην), ὄν Ῥωμαῖοι κατέλυσαν*. Cuius emendationis necessitas ita est ante oculos posita, ut satis mirari doctos Suidae editores nequeam qui Suidam errasse nec scivisse quod omnes norunt, Attalum Galatonicen diversum fuisse ab Attalo ultimo, statuere maluerint quam librariorum agnoscere errorem et emendandi facere periculum. Omnium autem maxime mirum est et

fidem excedit quod de Suidae loco Volkmannus scripsit p. 2 a Wegenero l. l. p. 171 n. 2 in errorem induci se passus, sed errorem errore cumulans, Suidam diversas de Nicandri aetate sententias quae ipsi innotuerint in unum conflavisse eiusque verba ita saltem legenda videri: κατὰ τὸν νέον (πρῶτον? ita ipse Volkmannus quaerit) Ἄτταλον τὸν Γαλατονίκην ἤγουν τὸν τελευταῖον κ. τ. λ., quae refellere nihil iam attinet. — Neque errore captus Suidas dici potest quum νέον Attalorum nominaverit eum, qui huius nominis fuit tertius, ut videri possit ὁ νεώτατος appellandus fuisse, quemadmodum ab ipso statim Suida verbum verbo exprimente dicitur ὁ τελευταῖος, unde simul patet νέον non esse de viro iuvene intelligendum. At recte potuit Attalorum ultimus nuncupari ὁ νέος. Nam quum pater eius Eumenes, qui Attali primi sive Galatonicae filius fuit, e vita excessurus filium videret admodum infantem esse, eius voluit tutorem esse fratrem suum qui et ipse Attalus vocabatur. quod enim Eumenem eum appellat Justin. XXXVI, 4, qui, „rex Attalus“, inquit, „florentissimum ab Eumene patruo accepit regnum“, — mihi quidem dubium non est quin librarii potius quam Iustinus vel Trogus Pompeius culpandi sint et corrigi oporteat: „ab Eumene patr[e et Attalo patr]uo.“ Verum quum tutor iste per unum et viginti annos (cf. Strabon. XIII p. 624 C.) regnum administraret nec nisi moriens Eumenis filio locum traderet, factum est ut et ipse saepe et olim appellatus sit et nunc appelletur rex Attalus secundus, etsi hoc nomen uni convenit Eumenis filio sive Attalo Philometori. Quem qui omisso Eumenis fratre sive Attalo Philadelpho Attalorum esse secundum putabant, recte potuerunt etiam τὸν νέον Ἄτταλον nominare, ut dicitur ὁ νέος Θεοδοσίος pro Theodosio iuniore, praesertim si eius epitheti haec causa fuit, ut Attalus Philometor videretur avi sui i. e. Attali eius, qui Galatas vicerat primusque Pergami rex factus plurimum ad imperii florem contulerat, ut huius Attali vera ille et germana effigies videretur. nam in hunc significatum a Graecis νέος, ἄλλος, δεύτερος, ἄλλος δεύτερος, ἑπλότερος heroum et deorum adeo nominibus addi solita fuisse praeter vv. dd. in Thesaur. Parisi. Tom. V. p. 1438 citatos docet Naecke ad Catonis Diras p. 87. — Sed ne quid omittam quod ad elevandam anonymi fidem afferri possit, addam hoc, etsi a Wegenero et Volkmanno non memini

allatum. Nam qui de Attali tertii imperio narrationem Iustini l. l. legerit hanc: „rex Attalus florentissimum — acceptum regnum caedibus amicorum et cognatorum suppliciis foedabat, nunc matrem anum, nunc Beronicen sponsam maleficiis eorum neceatas confingens. post hanc scelestam violentiae rabiem squalidam vestem sumit, barbam capillumque in modum reorum summittit. non in publicum prodire, non populo se ostendere, non domi laetiora convivia inire aut aliquod signum sani hominis habere, prorsus ut poenas pendere manibus interfectorum videretur. omissa deinde regni administratione hortos fodiebat, gramina seminabat et noxia innoxiiis permiscebat eaque omnia veneni succo infecta velut peculiare munus amicis mittebat. ab hoc studio aerariae artis fabricae se tradit cerisque fingendis et aere fundendo procedendoque oblectabatur. matri deinde sepulcrum facere instituit, cui operi intentus morbum ex solis fervore contraxit et septima die decessit“, — haec igitur qui legerit, subdubitabit fortasse num eiusmodi fuerit regis Attali tertii indoles, quae allicere poetas potuerit ut sua ipsi carmina inscriberent. Sed etiamsi vicerit haec sententia, non tamen causam me perdidisse putabo. nam ne sic quidem Attali primi temporibus cum Wegenero asserere Nicandrum cogimur. nihil enim impedit quominus ita statuamus, Nicandrum Attalo Philometori carmen dedicasse vivo etiamtum eius patruo Attalo Philadelpho. nam quum patruus non rex haberetur, sed tutor, recte Nicander Philometorem potuit dicere *κληρον ἀεὶ πατρώιον ἔσχειν* vel ante annum 138 a. Chr. n. quo anno Philometor mortuo Philadelpho imperium suscepit, et ipsius hymni Nicandrei argumentum, quale e fragmento supra tractato elucet, non alienum putaverim ab iunioris auditoris persona. Quin immo maxime iuvenem alloquutus esse Philometorem Nicander videbitur. nam quo diutius Philadelphus regnaverat, eo minus patet aptum futurum fuisse quod de Attalo Philometore Nicander dixit: *ὄς κληρον ἀεὶ πατρώιον ἔσχεις*, quibus verbis verendum erat ne Philadelphum offenderet eo tempore, quo non iam pro tutore se, sed pro rege gerebat. etenim hoc fecisse eum, quem vel vivo fratre imperii cupidissimum fuisse constat, inde colligo, quod ad mortem usque per unum et viginti annos imperium tenuit. Ergo si concedendum fuerit Nicandrum non ante annum 138 carmen illud scripsisse scriptum-

que Philometori tradidisse, statui licebit poetam suum istud carmen Philometori inscripsisse anno fere 148, quum Philadelphus decem iam annos regnasset, regius autem puer fere sedecim esset annorum. nam qui patre e vita discedente anno a Chr. n. 159 νέος τελέως fuit ad regnum capessendum (cf. Strab. XIII p. 624 C.), anno 148 sextum decimum fere aetatis annum agebat. — Sed nondum tamen persuasum habeo Nicandrum carmen suum inscribere non potuisse Philometori *post susceptum regnum*. namque alios etiam reges item a comitate alienos aliorumque consuetudinem perosos invenisse tamen legimus qui sua illis carmina *traderent, et ipse Philometor rex litteris operam navabat. praeter alia enim de antidotis et de agricultura libros composuit (cf. Wegener. l. l. p. 43 et 272 seqq.), quorum argumentum quum ad ea pertineat studia, quibus Iustinus Attalum Philometorem rerum potitum tradidisse se affirmat, probabile est eos libros scriptos fuisse intra annos 138 — 133 a. Chr. n. nam per hos annos Philometor regnabat. Quae quum ita sint, quidni eodem tempore Nicander carmen suum Attalo Philometori inscripserit?

Iam satis mihi videor pro anonymi scriptoris fide propugnasse, cuius testimonio posthac constabit Nicandrum Attalo tertio sive Philometori hymnum aliquem dedicavisse. nunc videndum quae tam valida fuerint argumenta, ut Wegenerum et Volkmannum transversos egerint eoque impulerint, ut posthabita indubitabili anonymi narratione dixerint sub Attalo primo, qui ab anno 241 usque ad annum 197 a. Chr. n. regnabat, Nicandrum vixisse i. e. toto fere seculo ante id tempus, quod anonymus auctor indicat. Videlicet prae scriptore anonymo, qui tamen iudicii sui causas apposuit allato ipsius Nicandri testimonio, fidem malebant adiungere non clari cuidam nominis scriptori, sed auctoribus et ipsis anonymis, quos prava fuisse coniectura ductos inter veteres constabat. Nam auctor vitae Arati quartus Westermanni p. 60, 17 seq. *Θουλλούμενόν* ¹⁾ *ἔστιν, ὑπό τινων ὡς ἦν (ὁ Ἄρατος) κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον Νικάνδρῳ τῷ Κολοφωνίῳ τῷ τὰ Θηριακὰ γράψαντι.*

1) Praecedit: *ἦν δ' ὁ Ἀντίγονος (apud quem Aratus vivebat) νῆος Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ καὶ παρέλαβε τὴν ἀρχὴν περὶ ῥαε' Ὀλυμπιάδα, καθ' ἣν Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος ἐβασίλευσεν, ὥστε καὶ Θουλλούμενόν ἔστιν κ. τ. λ.,* in quibus ὥστε locum non tuebatur nisi pro ὥστε καὶ scripseris ὥστε καὶ ὥς.

λέγονται τε (corrige λέγονται δὲ) προτεῖναι ἀλλήλοις ὁ μὲν Ἀράτῳ σκέψασθαι τὰ Φαινόμενα, ὁ δὲ Νικάνδρῳ τὰ Θηριακά. Paulo aliter scribit secundus vitae Arateae auctor, p. 56, 12: ἐνίοις δὲ ἀρέσκει Ἀρατον ἰατρὸν γεγονέναι τῇ ἐπιστήμῃ, ὅλον τε (φίλον δὲ recte corrigit Schneiderus ad Theriac. p. 6.) γεγονότα γνήσιον Νικάνδρῳ τῷ μαθηματικῷ γράψαι τὰ Θηριακά καὶ δοῦναι Νικάνδρῳ, λαβεῖν τε παρ' αὐτοῦ τὰ Φαινόμενα καὶ ἴδια γράψαι (corrigen- dum videtur cum Westermanno ἐπιγράψαι), qui quum Nicandrum non Colophonium, sed mathematicum dicat, hoc addito nomine et eos, qui illam famam secuti sunt, et eos, qui aliter statuerunt, conciliare inter se voluisse videtur, certe ex eorum numero testium (si quidem testes appellandi sunt) videtur recedere velle, qui Aratum et Nicandrum Colophonium tempore aequales fuisse dictitabant. Quos 'data opera refellunt quartus et primus vitae Arateae auctor, alter hoc addens p. 60, 20 seq.: τοῦτο δὲ καταφανῶς ἐστὶ ψεῦδος. ὁ γὰρ Νίκανδρος δώδεκα ὄλαις ὀλυμπιάσι νεώτερος φαίνεται, alter ita scribens, p. 54, 70: ἀγνοοῦσιν ὡς οὐ συνήκμασε τῷ Ἀράτῳ Νίκανδρος, ἀλλ' ἐστὶν αὐτοῦ πολὺ νεώτερος. Ἀντίγονος γὰρ, ᾧ συνεγένετο Ἀρατος, κατὰ τὸν πρῶτον καὶ δεύτερον γέγονε Πτολεμαῖον, Νίκανδρος δὲ κατὰ τὸν πέμπτον. atque primus auctor tacite illorum opinionem certe ex parte refellit etiam eis, quae habet p. 53, 47: προετροπή (Aratus) ὑπ' αὐτοῦ (Ἀντιγόνου) τὰ Φαινόμενα γράψαι, τοῦ βασιλέως Εὐδόξου ἐπιγραφόμενον βιβλίον Κατόπτρου δόντος αὐτῷ καὶ ἀξιόσαντος τὰ ἐν αὐτῷ καταλογάδην λεχθέντα περὶ τῶν φαινομένων μέτρῳ εἶναι (sic vulgo legitur. Westerm. corrigit ἐντεῖναι. fortasse scribendum mutatione lenissima: μέτρῳ εἶναι) καὶ ἅμ' εἰπόντος ὡς εὐδοξότερον ποιῆς (legend. ποιῆς. Westerm. cum Scaligerō ποιήσεις) τὸν Εὐδόξον ἐντείνας τὰ παρ' αὐτῷ κείμενα μέτρῳ. hoc enim si verum est — et apparet ita comparatum esse, ut fingi vix potuerit, praesertim quum additum sit: μέμνηται δὲ τοῦ Κατόπτρου Εὐδόξου καὶ Ἀντιγόνου — καὶ ὡς ἠξιώθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως γράψαι, ἐν ταῖς ἰδίαις ἐπιστολαῖς Ἀρατος¹⁾ —, hoc igitur si verum est, non potest simul illud verum esse, Aratum et Nicandrum proposuisse alterum alteri carminum

1) Quamquam fuit qui de Arati epistolis dubitaret. cf. ibidem p. 55, 102 seq. coll. Benth. de Phalarid. epistol. p. 80.

argumenta vel suum inscripsisse nomen Aratum ei quod Nicander, Nicandrum ei quod Aratus fecerat carmini. Quamquam etiam tertiam habemus huius narrationis formam, qua quae primae et secundae propria sunt ita inter se conciliare studuit nescio quis, ut in eam admitti nequeat illud impugnandi genus, quo cummaxime usi sumus. nam apud primum vitae Arateae auctorem haec legimus p. 54, 66: λέγουσιν, ὡς ὄρα ὁ Ἀντίγονος Ἀράτῳ μὲν ὄντι ἰατρῷ ἐπέταξε τὰ Φαινόμενα γράψαι, Νικάνδρῳ δὲ ἀστρολόγῳ ὑπάρχοντι τὰ Θηριακὰ καὶ τὰ Ἀλεξιφάρμακα, — in quem sensum si quis ea quoque interpretari voluerit quae habet tertius vitae Arateae auctor, Nicandri nusquam memor, p. 58, 20: Ἀντιγόμου κελεύσαντος ἔγραψε (ὁ Ἄρατος) τὰ Φαινόμενα, nihil equidem refragabor, sed concessuros tamen mihi putaverim omnes, quoniam tres extant de eadem re narrationes diversae, ea propter ipsius rei fidem non mediocriter vacillare.

Quodsi probabiliter conici possit quo modo ista fama orta sit, non iam erit qui fabulatoribus illis vel unum verbum credat. Atque invenisse mihi videor quibus famae illius origo commode explicari possit. Nimirum ob eandem causam, ob quam Cicero l. l. Aratum et Nicandrum composuit, etiam alii idem fecisse videntur, aliquanto tamen ulterius progressi quam res sinebat. Nam summam quidem rei si spectamus, et Cicero et fabulae istius auctores nihil aliud affirmant nisi hoc, Aratum et Nicandrum edidisse carmina quorum argumenta ab ipsorum arte quam profitebantur et vitae genere aliena fuerint. Quod quin iure dictum sit quis dubitare velit? Iam vero ab hoc tenui initio fabulatores isti eo sunt progressi, ut utrumque poetam non iam dicerent poesis genus excoluisse ab utroque alienum, sed alterum alterius artem sibi elegisse carmine celebrandam. Itaque pro Nicandri Georgicorum libris, de quibus Cicero dicit, substituerunt eiusdem poetae Theriaca — nam Aratum medicum fuisse constabat, non rusticum —, et in Nicandri medici locum suffecerunt Nicandrum mathematicum (p. 56, 13) vel astrologum (p. 54, 67), quoniam Phaenomenon et Diosemeion argumentum attingere videbatur non medicum, sed mathematicum vel astrologum. Hinc triplex mox orta narrationis forma, prima ea, qua ipsos sibi invicem Aratum Nicandro Theriaca, Nicandrum Arato Phaenomena carmine celebranda proposuisse narrabatur — quam

narrationis formam habet vitae Arateae auctor quartus p. 60, 19, —, altera ea, qua Antigonus rex Arato quod Nicandri, Nicandro quod Arati fuit argumentum proposuisse dicitur, uti narrat vitae Arateae auctor primus p. 54, 64, tertia denique ea, qua Aratum ipsum scripsisse Theriaca, Nicandrum Phaenomena, sed alterum alteri suum dedisse carmen alterius nomine edendum memoriae proditum est, quod fecit auctor vitae Arati secundus p. 56, 13. Hac igitur via ad fabulam istam perventum est, Aratum et Nicandrum Colophonium aequales fuisse. ista enim omnia narrari non poterant nisi hoc simul fictum erat. nam ne quis dicat — quo Ritschelium inclinare video, de biblioth. Alexandr. p. 86 not. — revera eodem quo Aratum tempore vixisse Nicandrum aliquem mathematicum vel astrologum a Colophonio diversum (ut statuisse videtur quartus vitae Arateae auctor p. 60, 18 sq.) nec culpandos esse quos impugnavimus auctores nisi quod scriptores hosce cognomines male inter se permutaverint, monendum est eos, qui Nicandrum dixerint astrologum vel mathematicum, eundem tamen dixisse Theriaca et Alexipharmaca auctorem, ut de Colophonio nostro Nicandro cogitare eos non desuisse appareat. nisi forte quis astrologum quoque Nicandrum Theriaca edidisse putet, de quibus tamen non magis quam de Nicandro quodam mathematico vel astrologo certi quicquam unquam inaudivimus.

Indicato igitur erroris fonte istis fabulatoribus desinemus vel aliquam fidem habere. Quod non fecit Wegenerus l. l., qui tametsi falso haud dubie traditum sit, Aratum et Nicandrum ab Antigono Gonata ita esse commutatos, ut quod alterius esset, id alterum conscribere rex iuberet, tamen eam narrationem docere dicit aequales Aratum et Nicandrum fuisse. ac poterat Wegenerus ad firmandam hanc sententiam uti etiam grammatico qui hypothesin in Theocrit. idyll. I scripsit, ubi p. XIII Ziegler. legimus: *Ἰστέον, ὅτι ὁ Θεόκριτος ἐγένετο ἰσόχρονος τοῦ τε Ἀράτου καὶ τοῦ Καλλιμάχου καὶ τοῦ Νικάνδρου κ. τ. λ.*, cui similia fortasse olim dixerat auct. vit. Arat. quartus p. 60, 6 *συνήκμασε δὲ (ὁ Ἀρατος) Ἀλεξάνδρῳ τῷ Αἰτωλῷ καὶ Καλλιμάχῳ καὶ Με- νάνδρῳ καὶ Φιλητῷ*, siquidem ibi pro Menandro (nam comici quidem vix apta memoria. cf. Meinek. Analect. Alex. p. 215), Nicandri nomen restituendum est cum Ritschelio l. l. Verum

tamen qui ita de novo existunt fabulatoribus illis opitulaturi testes duo non iam timorem nobis incutiunt qui persuasissimum habeamus fabulae istius, in qua refellenda fortasse iam nimis diu haesimus, aliquam etiam ad illos manasse famam. Ac ne hoc quidem de Is. Tzetze dici potest qui in libello *περὶ γένους Ανσόφρονος* p. 263 Müller. Aratum et Nicandrum sub Ptolemaeo Philadelpho vixisse narrat inter Pleiadis poetas ab ipso relatos. quae narratio ex vano hausta est tota. cf. Naeke Opuscul. I p. 4.

His excussis restat ut quaeramus, num temporum notationes, quibus ad fabulam istam refellendam usos vidimus vitae Arateae auctores primum et quartum, consentiant eis, quas auctor generis Nicandri habet. ita enim et illorum in refellendo fidem auctoritatemque auctum iri patet, et Nicandri vitae tempora accuratius definientur. Ordiamur autem ab auctoris primi computatione, quae talis est (p. 54, 72): — *Ἀντίγονος, ᾧ συνεγένετο Ἄρατος, κατὰ τὸν πρῶτον καὶ δεύτερον γέγονε Πτολεμαῖον, Νικάνδρος δὲ κατὰ τὸν πέμπτον.* Haec paulo negligentius scripta sunt. nam qui Nicandrum *κατὰ τὸν πέμπτον Πτολεμαῖον* vixisse dicit, non ultra quintum Ptolemaeum Nicandrum perduxisse vitae tempus, i. e. vix implevisse viginti quinque annos, indicare velle videtur, nam per tot fere annos Ptolemaeus quintus regnavit (ab anno 205 a Chr. n. ad ann. 181), sin minus voluit, sextum vel septimum adeo Ptolemaeum addere debebat. Verum tamen hoc quidquid est indiligentiae non fallat nisi lectorem incautum et plane securum de scriptoris consilio, cuius non intererat docere longane an brevis vita poetae suppetierit, sed quantum temporis spatium inter Nicandrum et Aratum medium fuerit, quam in rem satis erat descripto in quo vixerit Aratus seculo Nicandri vitae *initia* indicare. Hoc igitur sensu suum illud posuit *κατὰ τὸν πέμπτον Πτολεμαῖον*, unde discimus *Nicandrum sub finem tertii ante Chr. n. seculi natum esse*, idque egregie convenit eis, quae auctoris *περὶ γένους Νικάνδρου* auctoritate freti supra diximus de tempore quo Attalo Philometori poeta carmen aliquod suum inscripserit. nam sive anno 148 hoc fecit regnante etiamtum Attalo Philadelpho, sive anno 138, quo anno Attalus Philometor imperium capessivit, — nemo facile hominem vix quinquagenarium vel vix sexagenarium hebetem ad pangenda carmina dixerit.

Dein quarti vitae Arateae scriptoris testimonium audiamus, qui *Νικάνδρος*, inquit (p. 60, 21), *δώδεκα ὄλαις ὀλυμπιάσι νεώτερος φαίνεται*, scilicet quam Aratus. Verum hoc testimonium multo etiam magis cavendum est ne perperam intelligamus, id quod Volkmanno accidit. nam hunc quoque scriptorem inter eos numerat, quorum computationes temporibus Attali primi Nicandrum ascribant. Et videbuntur sane ascribere, si scriptorem statuimus affirmare voluisse quadraginta octo annis ante quam Nicander natus fuerit Aratum *in vitam editum fuisse*. Constat enim Aratum cum Persaeo philosopho, magistro suo, in Macedoniam profectum et apud Antigonum Gonatam introductum fuisse (vit. Arat. p. 60, 10). Persaeum autem post annum 277 vel 278 (cf. Droysen. Hellenism. II p. 176), quo tempore Antigonus Macedoniae imperium recepit, et ante annum 271 (quo anno Epicurus, qui Persaeum memoraverat apud Antigonum commorantem, mortuus est) in Macedoniam migrasse a Zenone philosopho Antigono regi missum, docent temporum rationes a Clinton Fasc. Hellen. I p. 380 Krueg. accurate ductae. nam quod scriptor vitae Arateae l. l. Persaeum dicit ab Antigono *μεταπεμφθέντα* venisse, Zeno autem (in epistola apud Diogen. Laert. VI, 8, qua epistola Clintoni rationes imprimis nituntur) rogatus ab Antigono, ut ipse veniret, rescripsit malle se quosdam *συσχολαστῶν* suorum mittere, haec igitur diversitas profecto non est eiusmodi, ut propterea vitae Arateae scriptorem aliud ac quod posuimus tempus spectasse dicamus. Quodsi ponimus Aratum cum magistro suo in Macedoniam profectum esse anno 275, quum viginti saltem annos complevisset, natus fuerit non post annum 295. deductis autem de hoc numero annis quadraginta octo, quibus Aratus Nicandrum superabat, Nicandri annum natalem habebimus 247 a Chr. n. i. e. sextum annum antequam Attalus primus imperium iniit, cuius temporibus Volkmanus Nicandrum vindicaturus erat. Verum enim vero tota haec computatio grandi nititur errore. Nam non eo sensu verba illa — *Νικάνδρος δώδεκα ὄλαις ὀλυμπιάσι νεώτερος φαίνεται* — scriptorem posuisse ut quadraginta octo annis post *natum* Aratum lucem Nicandrum aspexisse significarent, apertissimum fit ubi scriptoris consilium respicimus. Qui quum demonstrare vellet Aratum et Nicandrum aequales non fuisse ideoque non potuisse

ea qua fabulatores illi narrabant ratione sua poesis studia coniungere, causa cecidisse dicendus esset si nihil nisi hoc affirmasset, inter Arati et Nicandri dies natales quadraginta octo annorum spatium interiectum fuisse. Quemadmodum enim Aratus ἐκέχρητο Ζήνωνι τῷ Στωικῷ φιλοσόφῳ, καὶ γέγραπται αὐτῷ ἐπιστολὴ πρὸς τοῦτον (vit. Arat. p. 58, 21), qui Zeno, quum Aratus vicenarius Macedoniam peteret, senex erat octoginta fere annorum (cf. Clinton. l. l. coll. Droysen. l. l. p. 207 n. 96), — quemadmodum Aratus iuvenis Hieronymo Cardiano utebatur in studiis commilitone ¹⁾, qui paucis post Arati in Macedoniam adventum annis, certe non ante annum 272, quo Pyrrhus mortem obiit ab Hieronymo memoratam (cf. Pausan. I, 13, 9), vita defunctus est plus centum annorum senex, sed μέχρῃ τῆς τελευταίας ἡμέρας ἄρτιος ὢν ἐν ταῖς συνουσίαις καὶ πᾶσι τοῖς αἰσθητοῖς, μηδενὸς γενόμενος τῶν πρὸς ὑγίειαν ἐλλιπής, ut Agatharchides ait apud Lucian. de longaev. 22, — nonne eodem modo Aratus familiari uti potuerit Nicandro quadraginta octo annis iuniore? Ergo apparet parum causae suae prospecturum grammaticum fuisse, si dicere voluisset quadragesimo nono post natum Aratum anno Nicandrum susceptum esse. Consentaneum igitur est ita statui, scriptorem illis verbis longe aliud quid significare

1) Hoc nititur vit. Arat. scriptoris tertii testimonio, p. 58, 15 Ἀντίγονος ὁ Γονατᾶς, παρ' ᾧ διέτριβεν Ἄρατος καὶ σὺν αὐτῷ Περσαῖος ὁ Στωικὸς καὶ Ἀνταγόρας ὁ Ῥόδιος ὁ τὴν Θηβαΐδα ποιήσας καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλός, ὡς αὐτὸς φησιν ὁ Ἀντίγονος ἐν τοῖς περὶ Ἰερώνυμον, ubi causam non video cur cum Ruhnkenio Meinek. Anal. Alex. p. 216 ἐν τοῖς πρὸς Ἰερώνυμον corrigat Hieronymum non Cardianum historicum, sed Rhodium philosophum intelligens. Nam τὰ περὶ Ἰερώνυμον quidni sint „res Hieronymi“, quemadmodum τὰ περὶ τὸν Κῦρον, τὰ περὶ τὴν Ἑλένην, τὰ περὶ τὸν Βάττον Herodotus dicit 1, 95; 2, 113; 4, 154 —? Iam quum nullo quantum scio veterum testimonio probari possit Antigono aliquid cum Hieronymo Rhodio commercii fuisse, constet autem regem Hieronymo Cardiano usum esse familiari (cf. Pausan. I, 9, 10; I, 13, 9), profecto omnes numeros nostra habet coniectura, Antigonom Gonatam de mortui paulo ante Hieronymi Cardiani vita libellum scripsisse viri sibi amicissimi memoriae dicatum et in eo Hieronymum quoque dixisse doctorum illi hominum cohorti ascriptum fuisse, quam sibi rex litterarum amantissimus adiunxerat et quam ne inter belli quidem strepitum (cf. Athenae. VIII p. 340 f. et Plutarch. quaest. conviv. IV, 2, 12) deesse sibi voluit.

voluisse, quod quale sit quum iam Ritschelius l. l. p. 87 not. breviter indicaverit, eo magis mirandum est Volkmannum in alia omnia transiisse. Nimirum hoc voluit grammaticus, Nicandrum natum fuisse duodecim Olympiadibus post *mortuum* Aratum. Atque hoc apprime congruit eis, quae supra duorum grammaticorum in unum coniunctis non levibus testimoniis ut verum praedicavimus, Nicandrum sub finem tertii a. Chr. n. seculi natum esse. nam tametsi de anno quo Aratus obiit non constat certo, hoc tamen scimus Suidae (sub Ἄρατος) testimonio, mortuum eum esse apud Antigonum regem, ergo ante annum 239, quo Antigonus e vita hominum migravit. Unde apparet saltem huius scriptoris computationem non repugnare reliquorum testimonio scriptorum, rebusque consideratis omnibus iam iure nostro dicemus Aratum circa annum 248 a. Chr. n. mortuum, Nicandrum autem quadraginta octo annis post i. e. circa annum 200 a. Chr. natum esse vitamque ad tempora Attali tertii, qui obiit anno 113 a. Chr., perduxisse. Et vide Ritschel. de bibl. Alex. p. 87 not.

Postquam autem eos de Nicandri aetate testes interrogavimus qui expressis verbis quando vixerit eloquuntur, iuvat fortasse alia circumspicere testimonia si qua forte in aliis aliud agentium scriptorum locis lateant. Verum hic equidem frustra me intendisse oculos profiteor paulo fortasse timidior factus aliorum in hac re erroribus et improspere successu. Velut fuit inter scholiastas Nicandri qui in Theriac. v. 3 φίλ' Ἑρμησιάνναξ κ. τ. λ. Hermesianaetem hunc, cui Nicander Theriaca inscripsit, non diversum putaret a notissimo poeta elegiaco, Leontii amatore. Sed huic alius opponit scholiasta: αὐτὸς δ' ὁ Νικάνδρος μέμνηται τοῦ Ἑρμησιάννακος ὡς πρεσβυτέρου ἐν τῷ περὶ τῶν ἐκ Κολοφῶνος ποιητῶν. Sic ille quidem coniectura excidit. Verum ista scholiastae opinatio alius me admonet I. G. Schneideri, Protagoram Cyzicenum Alexiph. 3 memoratum fortasse eundem esse atque quem Protagoridem Cyzicenum aliquoties Athenaeus nominat, „ex cuius loco III p. 124 e“ (Schneideri verba sunt) „cognoscitur eum Antiochi regis aetate vixisse. sed Antiochum illum, quis intelligendus sit, ignoramus.“ Athenaei locus hic est: Πρωταγορίδης ἐν δευτέρῳ τῶν κωμικῶν ἱστοριῶν τὸν Ἀντιόχου τοῦ βασιλέως κατὰ τὸν ποταμὸν διηγούμενος πλοῦν λέγει τι καὶ περὶ ἐπιτεχνήσεως ψυχρῶν ὑδάτων κ. τ. λ., unde mihi quidem satis

patere videtur quis sit Antiochus rex intelligendus. ridiculae enim et quasi de comicorum pulpito ductae historiae (ita enim interpretor τὰς κωμικὰς ἱστορίας. aliter Meinek. com. graec. I p. 12) de quo alio potuerint narrari praeter Antiochum quartum sive Epiphanem? qui tam multa commisit scurrilia neque homine sano, nedum rege, digna, ut Polybius eum Ἐπιμανῆ quam Ἐπιφανῆ nominare mallet. cf. Tom. IV p. 353 Schweigh. Et ad Antiochum Epiphanem etiam alius libri a Protagoride conscripti indice ducimur. scripsit enim praeterea περὶ Δαφνικῶν ἀγώνων (Athenae. IV p. 150 c) sive περὶ τῶν ἐπὶ Δάφνη πανηγύρεων (id. IV p. 176 a, p. 183 f), quos ludos tametsi iam Antiochus tertius sive magnus celebrare solebat (cf. Liv. XXXIII, 49), tamen Antiochus Epiphanes tam insana paene munificentia instituit convocatis undique, etiam e Graecia, hominibus (cf. Polyb. fragm. Tom. IV, p. 495 seq. p. 499), ut non dubitem quin hos ab Epiphane celebratos ludos Protagorides sibi elegerit haud ingratam plerisque legentium scribendi materiam. Modo igitur statui liceat Protagoridem rebus quas descripsit interfuisse ipsum, concedendum videatur aequalem eum fuisse Nicandri. nam Antiochus Epiphanes ab anno 176 usque ad an. 164 regnavit. Ab hac igitur parte non inepta I. G. Schneideri coniectura, in qua ne hoc quidem offendimus, quod quem Protagoridem Athenaeus nominat, a Nicandro vult Protagoram appellari. nomina enim simplicia et patronymica saepe nullo discrimine esse posita docent praeter Passow. Opusc. p. 303 seq. et Nauck. de Aristoph. Byz. p. 2 n. 3 docti viri quos Meinek. Comic. graec. I p. 12 provocat valde placere sibi dicens hanc I. G. Schneideri coniecturam. Mihi tamen non satis firmo niti videtur fundamento, in tanta praesertim nominis Protagorae frequentia (cf. Fabric. bibl. gr. II p. 670. — ἐπικῆδειον εἰς Προταγόραν aliquem scripsit Euphron paulo Nicandro antiquior). quod quum dederim, dari vicissim mihi cupio hoc, non licitum Wegenero et Volkmanno Schneideri coniecturam in rem suam convertere Protagoridem, si forte, interpretantibus Protagorae filium. — Denique verbo dicam de alia quadam Volkmanni ratione qua nuper admodum antiquiorem Nicandro aetatem asserere studuit, Comment. epic. p. 15, ubi exposita artificiosa numerorum ratione, qua post alios imprimis Apollonius Rhodius usus est, „hanc ipsam,“ inquit,

„numerorum rationem haud parvi faciendam esse censeo in ea solvenda quaestione, *utrum Nicander Apollonium antecesserit aetate necne*. etenim hoc mihi certum videtur, Nicandrum, modo paucos Apollonii versus legisset, qua erat doctrina studiorumque assiduitate, versus suos longe aliter formatum fuisse.“ qualis argumentatio mihi certe ne tum quidem admittenda videretur, si constaret ad Apollonii exemplar in rebus metricis exprimendum sese applicasse quiqui ante Nonnum epicae poesi operam dederunt, id quod nec demonstravit Volkmannus nec demonstrari unquam potest. —

Pauciora etiam quam quae de aetate Nicandri veteres tradidere, de reliquis viri rebus memoriae prodita sunt. Et primum quidem secundum auctorem τοῦ γένους Νικάνδρου Dionysius Phaselites in libro quem περὶ τῆς Ἀντιμάχου ποιήσεως scripsit, eo opinor loco ubi de Antimachi ζηλωταῖς monuit ¹⁾, Nicandrum dixerat Αἰτωλὸν εἶναι τὸ γένος. sed statim addit biographus: ἐν δὲ τῷ περὶ τῶν ποιητῶν ἱερέα φησὶν αὐτὸν τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος, ἐκ προγόνων δεξάμενον τὴν ἱερωσύνην. atque haec credere cogimur Dionysio, si quidem αἱ δεύτεραί πως φροντίδες σοφώτεροι, ut aiunt, praesertim quum Clari se adolevisse et vivere scribentem ipse dicat Nicander Theriac. extr. et Alexipharm. 9 seqq., ut non iam opus sit eos memorare scriptores qui Colophonium dicunt. Quamquam Dionysii de sacerdotio Nicandri hereditario memoria admodum improbabilis visa est I. G. Schneidero ad Alexipharm. p. 83. iniuria quidem. nam Taciti Annal. II, 54 de Clarii Apollinis oraculo verba haec: „non femina illic ut apud Delphos, sed certis e familiis et *ferme Mileto accitus* sacerdos . . . edit responsa“ si vel maxime concedas ad Nicandri etiam tempora pertinere, nihil tamen in eam, quam Schneiderus voluit, rem valebunt, modone concedas quod temere ille sumsit pro certo, Dionysii illud ἱερέα ipsum significare Apollinis προφήτην, non ex reliquorum aliquem sacerdotum numero.

1) Cf. schol. ad Theriac. 3: ἔστι δὲ καὶ Νίκανδρος ζηλωτῆς Ἀντιμάχου, διόπερ πολλαῖς λέξεσιν αὐτοῦ κέχρηται· διὸ καὶ ἐν ἐνίοις δωρίζει, ὡς καὶ νῦν ἐν τῷ παῶν· πηῶν γάρ ἐστιν, ὅ ἐστι συγγενῶν. quae mirifice pervertit Sprengelii interpretatio, histor. artis medic. I p. 595 Rosenb., Nicandrum narrantis in Theriacis et Alexipharmacis Antimachum quendam imitatum fuisse qui dorica dialecto usus sit.

nam praeter προφήτην multos fuisse qui Apollinis Clarii res curarent per se probabile est. Et quominus προφήτην Nicandrum fuisse putemus vel ea impediunt, quae Tacitus addit, responsa edentem Apollinis Clarii sacerdotem *ignarum plerumque litterarum et carminum* fuisse, unde, si quis reputaverit quae Suidas tradit, Nicandrum *περὶ χρηστηρίων πάντων βιβλία τρία* scripsisse, in hanc potius coniecturam inciderit, Nicandri *ἱεροσύνην* in eo constituisse, ut prophetae responsa versibus incluserit, quemadmodum de Pythico oraculo Strabo narrat, *ἐντείνειν ταῦτα* (Pythiae effata) *εἰς μέτρον ποιητᾶς τινος ὑπουργοῦντας τῷ ἱερῷ*. cf. Hermannii antiquitat. sacr. p. 201 seq. Sed hoc utut est — et de libro quidem qui *περὶ χρηστηρίων πάντων* fuit probabiliora multo disputari possunt — illud saltem apparet, temere I. G. Schneiderum de secundae Dionysii narrationis fide dubitasse, cui etiam auctor vitae Nicandri nihil habuit quod opponeret. Quoniam autem hereditarium hoc Nicandri sacerdotium cum origine Aetolica constare nequit, alteram Dionysii memoriam, *Αἰτωλὸν τὸ γένος* Nicandrum fuisse, iure mittemus, etsi aliquod eius vestigium etiam apud Suidam superest (*Νίκανδρος — Κολοφώνιος, κατὰ δὲ τινος Αἰτωλός*). Ceterum in illam sententiam quomodo Dionysius delapsus sit satis clare apparet ex his auctoris *περὶ γένους Νικάνδρου* verbis: *διέτριψε δ' ἐν Αἰτωλίᾳ τοὺς πλείονας χρόνους. ὡς φανερόν ἐκ τῶν περὶ Αἰτωλίας συγγραμμάτων καὶ τῆς ἄλλης ποιήσεως*. vid. Meinek. Anal. Alex. p. 173 coll. p. 238, cuius mihi sententia verisimilior ea videtur, quam Bernhardy histor. liter. graec. II. p. 1041 significat, Aetolum Nicandrum fuisse non φύσει, sed θέσει. nam civitatem ei ab Aetolis propter *Αἰτωλικὰ* quae scripserit datam esse, hoc quidem in tanta eius populi barbarie et bonarum artium paene dixerim odio parum est credibile. —

Sed ut de patria, ita etiam de patre Nicandri non una et consentiens veterum opinio fuit. nam Suidas *Xenophane* ortum Nicandrum dicit, auctor autem vitae Nicandri ipsum se alicubi poetam tradit *Damaei* filium appellasse hoc versu

ἀνήσεις υἱῆα πολυμνήστοιο Δαμαίου,

quae verba vel in prooemio vel in fine alicuius carminis poetam posuisse, quibus studia sua ei, cui inscripserat carmen, commen-

daret, probabile fit ex Theriacorum initio et fine, item ex Alexipharmacis extremis.

His ubi addideris Nicandrum fuisse ἄμα γραμματικόν τε καὶ ποιητὴν καὶ ἰατρόν (Suid. — Γραμματικὸν Eudocia omisit), habebis omnia quae de viri rebus veteres memoriae prodiderunt¹⁾. recentiores autem docti homines si qua praeter haec narrarunt, velut Wegener. l. l. p. 168 seq., fabulae sunt, quas oportet „omnes unius aestimemus assis“, adeo arbitraria sunt et ex lubricitate conficta. — Verum illa tam pauca, quae veteres tradiderunt, non sine causa post alios denuo composui. nimirum errores isti de patre et patria Nicandri commissi, in quibus non unum aliquem, sed plures versatos fuisse docet Suidae narratio, quomodo oriri unquam potuissent, si multorum manibus trita et crebro studioseque lecta fuissent Nicandri opera, quibus istos redargui errores vidimus? Unde iure nobis colligere videmur non multos utique lectores Nicandri scripta invenisse. quod quam vim habeat postea apparebit, nunc idem docebimus perspicui etiam ex infrequenti singulorum Nicandri librorum apud veteres memoria.

II.

Ordiamur autem a librorum Nicandreorum catalogo quem Suidas fecit — nam Suida nemo plura Nicandri scripta enumeravit una —: ἔγραψε Θηριακά, Ἀλεξιφάρμακα, Γεωργικά, Ἐτεροιοιμένων βιβλία πέντε, Ἰάσεων συναγωγὴν, Προγνωστικὰ δι' ἐπῶν (μεταπέφρασται δὲ ἐκ τῶν Ἰπποκράτους Προγνωστικῶν), περὶ χρηστηρίων πάντων βιβλία τρία, καὶ ἄλλα πλεῖστα ἐπικῶς. Ubi quum aliquam multa omissa a se esse indicet Suidas, cavendum propter ipsa eius verba erit, ne quae non nominavit Nicandri scripta epica fuisse putemus *omnia*. Nam, ut hinc initium ducam,

(I.) Αἰτωλικά, quorum minimum tres erant libri, certissime non carmen fuerunt, sed oratione prosa idque ionica dialecto

1) Nicandri aliquem filium ne quis ex Galeno, comm. in Hippocrat. Aphorism. 12, Tom. XVII B p. 400 Kühn. (γέγραπται δὲ καὶ Πραξαγόρα τῷ Νικάνδρου δύο τῶν συνεδρευόντων βιβλία) cognosse se dicat, hunc locum moneo corruptum esse. nam Praxagoras non Nicandri, sed Nicarchi filius fuit. cf. Galen. Tom. II p. 141 et Tom. VII p. 584 coll. Kühn. opuscul. II p. 128 n. 2. —

conscripta, quicquid in contrarium docti homines ad hoc usque tempus disputaverunt. Nostrum autem iudicium primum firmant ea quae de libri argumento auctor γεν. Νικανδ. his usus verbis narrat: διέτριψε δ' ἐν Αἰτωλίᾳ τοὺς πλείονας χρόνους, ὡς φανερὸν ἐκ τῶν περὶ Αἰτωλίας συγγραμμάτων καὶ τῆς ἄλλης ποιήσεως, ποταμῶν τε τῶν περὶ Αἰτωλίαν καὶ τόπων ἐκεῖσέ τε (nonne scribendum τε ἐκεῖσε?) καὶ ἄλλων διαφορῶν διηγήσεως, ἔτι δὲ καὶ φυτῶν ιδιότητος, quibus transcriptis Eudocia integriore forsitan exemplari usa addit: ἄερος τε καὶ (hoc eiiciendum. an scripsit ἄερος τε καὶ ὠρῶν εὐκ.) εὐκρασίας. Haec ab homine sano et quid voluerit conscio sibi scripta esse, eequa causa sit cur negemus? Ergo primum Ungerum *de Aemil. Macr.* p. 18 erroris convincamus necesse est, qui iusto latiore sensu Quintiliani X, 1, 56 verba („quid? Nicandrum frustra sequuti Macer atque Virgilius?“) interpretatus ex anonymi verbis περὶ — φυτῶν ιδιότητος aperte ad Aetolica referendis *peculiare* aliquod Nicandri de herbis carmen exsculpsit quod Aemilius Macer imitatus sit. Praeterea autem — id quod aliquanto magis ad rem nostram pertinet — σύγγραμμα, συγγραφῆ, συγγραφεύς ubi per se ponuntur, plerumque, ubi opponuntur ποιήσει, ποιητῆ fere semper¹⁾ et paene necessario pedestri sermone conscriptum librum vel pro-sarium scriptorem, non carmen vel poetam significant. atqui anonymus scriptor id, quod affirmaverat, apparere dicit ἐκ τῶν περὶ Αἰτωλίας συγγραμμάτων καὶ τῆς ἄλλης ποιήσεως, non in Aetolicis solum, sed *praeterea* (nam id significat τῆς ἄλλης) etiam in carminibus suis rerum Aetolicarum saepe mentionem iniecisse Nicandrum indicaturus. ergo ipsa Αἰτωλικὰ carmen non fuerunt. Atque hanc nostram sententiam, quam etiam ex multifario rerum in Aetolicis tractatarum genere comprobare quispiam possit, e fragmentis inde servatis plurima non infestant, duo aperte firmant, non nisi unum videtur refutare. Sed videamus singula.

¹ 1. *Athenae.* XI p. 477 B (add. *Macrob. Satur.* V, 21 et *Eustath. ad Odys.* p. 1632, 8 Rom. = p. 359, 12 Bas.): Νίκανδρος δ' ὁ Κολοφώνιος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Αἰτωλικῶν γρά-

1) Galen. tamen *Tom.* XIV p. 145 scribere non dubitavit: τῶν καλῶν τούτων ποιημάτων συγγραφείς.

φει· „ἐν τῇ ἱεροποιίῃ τοῦ Διδυμαίου Διὸς κισσοῦ σπονδοποιεῖνται πετάλοισιν, ὅθεν τὰ ἀρχαῖα ἐκπώματα κισσύβια φωνέεται. Ὅμηρος· κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο.“ Ἀσκληπιάδης δ' ὁ Μυρλεανὸς κ. τ. λ. Haec quomodo cum rebus Aetolicis Nicander coniunxerit quaerere nihil attinet, illud autem hinc patet, non carmen Aetolica fuisse. primum enim quis Nicandri verba probabiliter in hexametri numeros se redacturum mihi recipiat? nam eo metro conscripta Aetolica fuisse sibi persuadebant. deinde integer Homeri versus orationi interpositus Tzetzianae poesi conveniat, non convenit Nicandreae. quamquam ultimum hoc argumentum callide remove re studuit Volkmann. p. 23 qui Dindorfii quam nos retinimus scribendi ratione relicta novam instituit hanc: „— κισσύβια φωνέεται.“ Ὅμηρος κ. τ. λ. —, non facturus si considerasset inter grammaticos et antiquarios, quorum ibi Athenaeus placita recenset, Neoptolemum Parianum, Clitarchum, Eumolpum, Asclepiadem, Homero locum non esse. Sed hoc callido invento non contentus mox aliud artificium Volkmannus excogitat. nam tamquam de Apollinis tripode ita effatur: „Athenaeus nescio quem auctorem sequutus est qui Nicandrea in prosam dissolverat“, quod quem crediturum sibi sperare possit? Postremo post ῥοῶφει orationem esse mutilam suspicari Bernhardy dicit, qui certe in histor. lit. graec. II p. 1041 extr. aliter iudicabat.

2. *Athenae*. VII. p. 296 extr.: ὁ δὲ αὐτὸς Νίκανδρος ἐν 2 πρώτῳ Αἰτωλικῶν τὴν μαντικὴν φησιν Ἀπόλλωνα ὑπὸ Γλαύκων διδασθῆναι· θηρῶντα δὲ περὶ τὴν Ὀρείην, ὄρος δὲ τοῦθ' ὑπάρχειν ὑψηλὸν ἐν Αἰτωλίᾳ, λαγῶν θηρᾶσαι, ὃν λειποθυμοῦντα ἰπὸ τῆς διώξεως ἀπαγαγεῖν ὑπὸ κρήνη τινὶ καὶ τῇ παρακειμένῃ πόσῃ ἤδη ὑποψυχόμενον (malim ἀποψυχόμενον cum Piersono) ἀπομάσσειν. ἀναξωπυρῆσαντος δὲ τοῦ λαγῶ τῇ βοτάνῃ ἐπιγνόντα τῆς βοτάνης τὴν δύναμιν ἀπογεύσασθαι, καὶ ἐνθεον γενόμενον ἐπιγενομένου χειμῶνος κατὰ Διὸς βούλησιν εἰς τὴν θάλασσαν αὐτὸν ἐκρῖψαι.

3. *Harpocrat.* p. 99 Bekk. Θύστιον· Αἰσχίνης κατὰ Κτησι-3 φῶντος. πόλις ἐστὶ τῆς Αἰτωλίας, καθά φησι Δίδυμος ἐπαγόμενος μαρτύριον ἐκ τῆς ἀ' Νικάνδρου τῶν Αἰτωλικῶν.

4. *Photii lex.* sub Τιτανίδα γῆν. — Ἰστρος δ' ἐν ἀ' Αἰτωλικῶν, 4 Τιτᾶνας βοᾶν· ἐβοήθουν γὰρ τοῖς ἀνθρώποις ἐπακούοντες, ὡς Νίκανδρος ἐν ἀ' Αἰτωλικῶν· ἐνομίζοντο δὲ τῶν Πριαπωδῶν θεῶν

εἶνα. Haec aliquam exiguam lucem e sequenti accipiunt fragmento, unde vel toti Aetoliae vel cuidam eius parti Titanidis nomen fuisse apparet. rursus autem Photianum fragmentum firmat libri Laurentiani in schol. Apollon. Rhod. I, 419 scripturam iniuria ab editore principe spreteam. sic enim II. Keil exaratum invenit

5 ὁ. ap. schol. Apollon. Rhod. I, v. 419: — Νίκανδρος ἐν ἀ' (non ἐν τρίτῃ ut legebatur) τῶν Αἰτωλικῶν [ἀπό] τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Ὀρτυγίας φησὶ τὴν Δῆλον ὀνομασθῆναι, γράφων τάδε οἱ δ' ἐξ Ὀρτυγίης Τιτηνίδος ὀρμηθέντες, οἱ μὲν τὴν Ἐφεσον, οἱ δὲ τὴν πρότερον Δῆλον καλουμένην, ἄλλοι δὲ τὴν ὀμοτέρμονα Σικελίας νῆσον, ὅθεν Ὀρτυγία πᾶσαι βοῶνται. καὶ ἡ Δῆλος οὖν οὐχ ὡς μεμύθειται ἀπὸ τῆς Ἀστερίας μεταμορφώσεως, τῆς Αἰτουῦς ἀδελφῆς, ἀλλὰ καθὸ πᾶσαι Ὀρτυγία ἀποικία εἰσὶ τῆς κατ' Αἰτωλίαν Ὀρτυγίας. Ubi quum priora Nicandri verba purum putum hexametrum efficiant, post alios olim (cf. Schneidew. Philol. IV p. 564) carminis fragmentum agnoscere mihi visus sum ita, si Dis placeat, redintegrandum:

οἱ δ' ἐξ Ὀρτυγίης Τιτηνίδος ὀρμηθέντες,
οἱ μὲν τὴν Ἐφεσον, οἱ δὲ πρότερόν [ποτε] Δῆλον
κλειομένην, ἄλλοι δ' ἐ[ρα]τὴν ὀμοτέρμονα νῆσον
Σικελίης, ὅθεν Ὀρτυγία πᾶσαι βοῶνται, —

neque enim committendum putabam, ut quae maxime subducere se metro viderentur Nicandri verba haec: οἱ δὲ τὴν πρότερον Δῆλον καλουμένην —, vel ab interprete¹⁾ aliquo apposita dicerentur cum Bergkio com. critic. specim. I, Marburg. 1844 p. 14 — nam in his totius disputationis a scholiasta institutae cardo vertitur — vel duobus carminis Nicandrei particulis ut *prosa oratio* interponerentur, quod etiamnum fecisse video Volkmannum p. 24 nihil monentem num interposita verba pedestria profecta ab ipso scholiasta putet, qui Nicandri aliquem versum numerorum vinculo exsolverit, an a librariis, qui a scholiasta positum Nicandri versum depravaverint. quorum illud propter vim quam in omni

1) is certe non scripsisset πρότερον, sed potius ὅστερον, quod ipsum restituere Bergkio voluit. iniuria. cf. Serv. ad Aeneid. III, 72: „Ortygia dicta est, quae ante Delos nominabatur.“ add. schol. Apollon. Rhod. I, 308: — ἡ πρὶν μὲν Δῆλος, ὅστερον δὲ Ἀστερία διὰ τὸ σχῆμα, πάλιν δὲ Ὀρτυγία κ. τ. λ.

illa disputatione ista verba habere dixi parum placet, hoc Hermannum Opuscul. IV p. 247 not. statuisse puto, qui „ex his“, inquit, „fragmenta Nicandri haec eruas: οἱ δ' ἐξ Ὀρτυγίης Τιτηνίδος ὀρμηθέντες, οἱ μὲν ἴτην Ἐφεσον (sequebantur, ut videtur, duorum nomina virorum) et: ἄλλοι δ' ὁμοτέρμονα νῆσον Σικελίης, πᾶσαι τόθεν¹⁾ Ὀρτυγίαι βοόωνται.“ — Verum enim vero magnopere nunc vereor ne, si quis et anonymi scriptoris de Aetolicis Nicandri narrationem et nostras de fragmentis primo et octavo observationes diligenter perpenderit, oleum et operam perdidisse nos omnes iudicet qui in extundendis tribus vel quattuor Nicandri versibus desudaverimus. Et recte ita iudicabit. Nam omnia illa verborum Nicandreorum in versuum formam restituendorum conamina eo solo nituntur argumento, quod *prima* verba omnes hexametri epici numeros expleant. Quid autem, si invito et incogitanti Nicandro versus excidit? id enim quam saepe fiat et pro se quisque quotidie experitur et e multis constat graecorum et romanorum scriptorum locis (cf. Schaeferi apparatus. crit. et exeget. in Demosthen. V p. 528. seq.). velut nuper aliquot bellissimos Strabonis versus Meinekius in lucem protraxit Vindic. Strabon. p. 123²⁾, cuius sobrium de eiusmodi versiculis iudicium mihi lege ad Alciphron. p. 173 prolatum. Quod quum ieiunis et frigidis scriptoribus usu venerit, quanto minus mirum accidisse Nicandro, qui et integra alias carmina scribere consueverit et dialecto in hoc libro usus sit ionica quae proximo a versu epico est gradu. Ac fortasse principio verba illa ne efficiebant quidem hexametrum, sed non nisi ad eius modulum proxime accedebant ita cum sequentibus scripta: οἱ δὲ ἐξ Ὀρτυγίης τῆς Τιτηνίδος ὀρμηθέντες, οἱ μὲν οἴκισαν (nam eiusmodi verbum aegre in Nicandri verbis desideramus) τὴν Ἐφεσον, οἱ δὲ τὴν πρότερον Ἀἴλου καλεομένην, ἄλλοι δὲ τὴν ὁμοτέρμονα Σικελίης νῆσον· ὅθεν Ὀρτυγίαι πᾶσαι βέβωνται, — quae sua cum versibus similitudine facile librariorum decipere deceptosque

1) Paulo aliter idem Hermannus ad Sophocli. Trachin. 212.

2) Sed horum versuum duo non sine causa poetae alicui ascribit, cuius verba Strabo retinuerit. Quod Parthenii me admonet, quem Narrat. amator. III ex Sophoclis Euryalo hanc retinuisse versus particulam: — δέλτω κατεσφραγισμένα.

allieere ad restituendum primum certe versum poterant, quem admodum Eustathius primi Aetolicorum fragmenti verba haec: ὄθεν τὰ ἀρχαῖα ἐκπώματα aperte versus particulam putavit quum scriberet τὰρχαῖ' ἐκπώματα. — Apparet igitur parum causae esse cur neglectis quae ex anonymi narratione et fragmentis Aetolicorum primo et octavo duximus argumentis Nicandri a scholiasta Apollonii allata verba in versuum formam redigere eaque via docere studeamus carmen fuisse Aetolica. Et sint adeo versus, — novimus tamen Nicandri consuetudinem suos aliorumve versiculos testimoniorum instar suo interponendi sermoni pedestri, cuius rei vel ipsa Aetolica exemplum praebent, fragmentum primum. qua in re vel a Nicandro ipso notissima, puta, aut sua citanti, vel a librariis testium nomina nonnumquam esse suppressa et per se probabile est et patet ex schol. Theriac. 382: τὴν μάλκην φησὶ Νίκανδρος ἐν Γλώσσαις ζῆγος περὶ τοὺς πόδας καὶ χεῖρας καὶ ὑποδείγματα τίθησι· πνεύματος ἀργαλέοιο πόνοιό τε μαλκείοντες. adde Philet. ap. Athenae. p. 678, a. et imprimis Apollon. Citiens. schol. in Hippocrat. p. 10: ἄμβων, τῆς λοπάδος τὸ περικείμενον χεῖλος Ἀριστοφάνης, ὁ πολλῶν λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιλείξας, quae non Aristophanis poetae sunt, sed Aristophanis grammatici, Eupolidis versus (Vol. II, p. 440 Mein.) apponentis. Et maiorem etiam cum scholio Apolloniano similitudinem haec habent quae leguntur ap. schol. Aristoph. Equit. 408: ἔστι δὲ (ὁ βᾶκχος) καὶ στεφάνης εἶδος, ὡς Νίκανδρος ἐν τῷ περὶ γλωσσῶν ἱστορεῖ. φησὶ γὰρ οὕτως· βᾶκχοισιν κεφαλὰς περιανθέσιν ἐστέψαντο, unde non mirarer si quis probaturus esset¹⁾ περὶ γλωσσῶν carmen scripsisse Nicandrum Thyatirenum. nam etsi hunc, non Nicandrum nostrum Colophonium, a scholiasta Aristophaneo respici puto, nihil tamen nos hoc vetat isto quoque loco in rem nostram uti. Quidni igitur statui liceat Nicandrum in Aetolicorum καταλογάδην scriptorum aliquo loco vel suorum carminum²⁾ — nam in his quoque anonymo teste

1) Et fecit hoc, ut nunc demum video, Maussac. dissert. crit. de Harpocrat. p. 35 Lips. —

2) Haec Bernhardyi videtur sententia esse, histor. lit. graec. II, p. 1041 extr. Quod ipse olim (cf. Schneidew. Philol. IV, p. 564) obscurius significavi quam clarius exposui, Aetolicorum priores libros pedestri

Aetolicas res haud raro attigit — vel alius poetae aliquod apposuisse frustulum?

6 et 7. *Schol. Apollon. Rhod. IV, 57* (coll. Eudoc. Viol. p. 148): 6 — τὸν δὲ Ἐνδυμίωνα Ἡσίοδος μὲν Ἀεθλίου τοῦ Διὸς καὶ Καλύκης, παρὰ Διὸς εἰληφότα τὸ δῶρον ἔν αὐτῷ ταμίαν εἶναι θανάτου, ὅτε θέλοι ὀλέσθαι. καὶ Πείσανδρος καὶ Ἀκουσίλαος καὶ Φερεκύδης καὶ Νίκανδρος ἐν δευτέρῳ Αἰτωλικῶν. — *Etymol. Magn. p. 153, 7* 4 ex emendatione Meinekii *Anal. Alex. p. 179*: Ἀσέληνα ὄρη οὕτω καλούμενα παρὰ τὴν Τραχίνα, ἅπερ οἱ μὲν παρὰ * * * * εἰρησθαι ὡς Ῥιανὸς ἐν τῷ τετρακαίδεκάτῳ Ἡρακλείας· Νίκανδρος δὲ ἐν τοῖς Αἰτωλικοῖς ὅτι, φησὶν, ἐν αὐτοῖς τῆς Σελήνης τῷ Ἐνδυμίῳι συγκαθευδούσης συνέβαινε τοὺς ἄλλους τόπους ἀσελήνους εἶναι.

8. *Tzet. ad Lycophr. 799*: Ἀριστοτέλης φησὶν ἐν Ἰθακησίων 8 πολιτεία Ἐυρυτᾶνας ἔθνος εἶναι τῆς Αἰτωλίας ὀνομασθῆν ἀπὸ Ἐυρύτου, παρ' οἷς εἶναι μαντεῖον Ὀδυσσεύως. τὸ δ' αὐτὸ καὶ Νίκανδρός φησιν ἐν Αἰτωλικοῖς, quae item liquido confirmant Aetolica carmen epicum non fuisse. nam *Ευρυτᾶνες* (cf. *Lycophr. l. l.*) versu heroico constringi nequeunt. et quamvis probe sciam quantum sibi in vocabulorum mensura Nicander licitum putaverit, tum quibus machinis nonnumquam poetae versibus intulerint vel id „quod versu dicere non est“, idem tamen cur hic statuamus factum esse, propter primum fragmentum parum causae est. — Itaque mihi quidem non aequè liquet quod *Volkmannus p. 25* liquere sibi dicit, ad Aetolica referendos esse duos et dimidium versus quos citat *schol. Theriac. 215*: Νίκανδρος περὶ τινῶν εἰς Αἰτωλίαν ἐρχομένων διηγούμενος· δι' αἰπεινήν τε κολώνην Οἰωνοῦ Ῥυπῆς τε πάγον καὶ Ὀνθίδα λίμνην στείχοντες Ναύπαντον ἐς Ἀμφιδύμην τε πέλαζον. Potuerunt autem haec in eorum aliquo locorum sedem habere suam, quibus teste anonymo extra Aetolica Nicander rerum Aetolicarum memoriam renovare solebat. —

II. *Κολοφωνιακά* etiam, unde nullus a quoquam versus prolatus est, tamen carmen fuisse *Volkmannus* sibi persuasit p. 7 et p. 17. mihi secus videtur. certe ex duobus quae inde servata fragmenta sunt — nisi unum praestat appellare, quum can-

sermone, tertium sive ultimum versibus scriptos fuisse videri, quemadmodum *Columellam* fecisse videmus, id nunc reiiciendum video, postquam hoc quod cummaxime tractamus fragmentum cognovimus e libro primo ductum esse i. e. ex eodem libro, unde sumptum fragm. I.

dem utrumque rem attingat — nihil ad hanc firmandam sententiam colligi potest.

- 9 1. *Athenae*. XIII. p. 569 d: — καὶ Φιλήμων δ' ἐν Ἀδελφοῖς προσιστορῶν ὅτι πρῶτος Σόλων διὰ τὴν τῶν νέων ἀκμὴν ἔστησεν ἐπὶ οἰκημάτων γύναϊα πριάμενος, καθὰ καὶ Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος ἱστορεῖ ἐν τρίτῳ Κολοφωνιακῶν, φάσκων αὐτὸν καὶ πανδήμου Ἀφροδίτης ἱερὸν πρῶτον ἰδρῦσασθαι ἀφ' ὧν (Valekenarii enim coniecturam Animadv. in Ammon. p. 177 ἱερῶν πρῶτον ἔ. ἐφ' ὧν, a Dindorfio non memoratam, redarguunt Harpocratiōnis verba mox afferenda) ἤγγυρίσαντο αἱ προστάσαι τῶν οἰκημάτων. Quibus iungenda quae
- 10 2. *Harpocrat.* s. πάνδημος Ἀφροδίτη habet, p. 144, 3 Bekk.: Νίκανδρος ἐν 5' Κολοφωνιακῶν Σόλωνα φησι σώματα ἀγοράσαντα εὐπρεπῆ ἐπὶ στέγης στήσαι διὰ τοὺς νέους, καὶ ἐκ τῶν περιγενομένων χρημάτων ἰδρῦσασθαι Ἀφροδίτης πανδήμου ἱερὸν. ubi causam non video, cur cum Volkmanno pro ἐν 5' ex Athenaeo scribam γ'. uter enim verius dicat quis nisi ipso inspecto Nicandri libro docere possit?

Praeter haec autem duo fragmenta nullum inventum est quod ad Colophoniaca probabiliter referri possit. Heynii enim sententia, *Dissert. antiquar.* II p. 109 not. t., huc referentis *Plin. nat. histor.* XXXVI, 16, 25: „Magnes appellatus est ab inventore, ut auctor est *Nicander*, in Ida repertus —“, omni fundamento destituta est. et vere *Volkman.* p. 18 se dicit eodem iure (h. e. nullo) Colophoniacis ascribere quae apud *Suidam* s. *Εὐρύβατος* extant: — οἱ δὲ (*Eurybatum* dicunt) τὸν *Κέρκωπα* τὸν ἕτερον. *Διότιμος Ἡρακλέους ἀέθλοις* — *Νίκανδρος Αἰγίνεον Εὐρύβατον πανουργότατον*.

Omissus item a *Suida* (III) περὶ γλωσσῶν liber, de quo postea commodior erit loquendi locus, certissime prosa oratione conscriptus fuit. Sed inter eos quoque, quos *Suidas* enumerat, unus certe est, quem, qua ille usus est loquendi ratione, carmen fuisse praefraete negaveris. Memoratis enim *Theriacis*, *Alexipharmacis*, *Heterocumenis*, quae carmina fuisse omnia constat, ita pergit: *ἰάσεων συναγωγὴν, προγνωστικὰ δι' ἐπῶν, περὶ χρηστηρίων πάντων βιβλία τρία*. Ubi soli *προγνωστικῶν* libro apposita verba δι' ἐπῶν in contrarias partes animum distrahunt. neque enim apparet, num ad eos quoque omnes, qui praece-

dunt, titulos ista verba referri voluerit, an ad sola rettulerit προγνωστικά. Illud si voluit, quae probabilior sane sententia, consentaneum est (IV) περὶ χρηστηρίων πάντων libros tres epos non fuisse. quamquam hoc rectene an secus collegerim non potest nec comprobari nec refelli, quoniam nullum superest fragmentum, unde non mirandum ne de argumento quidem libri inter doctos homines constare. nam vide mihi diversa Meieri Com. Andocid. VI, 3 p. III, Lobeckii Aglaopham. p. 196, Ungeri de Aemil. Macr. p. 18 iudicia. Sin autem ad sola προγνωστικά pertinere illud δι' ἐπῶν Suidas voluit, his videri potest propterea addidisse, quoniam (V) ἰάσεων συναγωγὴν non item epos, sed prosa oratione conscriptum librum fuisse indicare voluit. verum neque hoc ea qua dixi via confirmari potest. nam etsi recte fortasse Rosenbaum. ad Sprengel. histor. medic. I p. 594 n. 52 ad hunc librum rettulit Caelii Aureliani de morb. chronic. I, 4 p. 323 Ammon. verba: „multi quoque vetustiores istam (epi- 11 lepsiae) curationem ordinantes variis erroribus conciderunt — item Nicander tertio libro,“ — inde tamen nihil de libri forma colligi licet.

Postremo vix haereo quid iudicem de (VI) libro περὶ ποιητῶν, sive hoc generale nomen, quo Parthenius narr. amator. IV utitur, libro inscriptum fuit, sive περὶ τῶν ἐκ Κολοφῶνος ποιητῶν fuit titulus, quem habet schol. Theriac. 3 in hoc libro di- 12 cens Nicandrum mentionem fecisse Hermesianactis ὡς πρεσβυτέρου quam Nicander ipse fuit. Parthenius autem l. l. inde refert 13 Paridis et Oenonae historiam non aliter enarratam atque quomodo reliqui enarrarunt scriptores. Idem autem Parthenius quum narrat. XXXIV memoriae prodiderit haec: Νίκανδρος μέντοι τὸν Κόρυθον οὐκ Οἰνώνης ἀλλὰ Ἑλένης καὶ Ἀλεξάνδρου φησὶν γενέσθαι λέγων ἐν τούτοις·

ἡρία τ' εἶν Ἀἶδαο κατοικομένου Κορύθιοιο κ. τ. λ.

etsi Nicandrum inter testes totius narrationis XXXIV non memorat, probabile tamen est propter continuitatem argumenti quod narrationibus IV et XXXIV Parthenius tractat, istud quoque Nicandri fragmentum ex eodem περὶ ποιητῶν libro petitum esse¹⁾.

1) Quamquam caderet omnis haec argumentatio, si verum esset quod Hercherus in Schneidew. Philolog. VII p. 452 seq. et in Jahrb. Anal. LXXI,

Quo concessio non est tamen continuo concedendum etiam hoc, carmen hunc fuisse librum, quoniam in hoc quoque libro vel suos vel aliorum versus apponere Nicander potuit. In neutram autem partem valet etiam tertium, quod ex hoc fluxisse libro 14 probabile est fragmentum, apud *Plutarch.* (sive Porphyrium dicere mavis ¹) de vit. Homer. p. 283 Gal. (Tom. V. p. 151 Ernest. add. Westermanni Biograph. p. 28, 28 et Cramer. Anecd. Parisin. II. p. 98, 14): Ὅμηρον τοίνυν Πίνδαρος μὲν ἔφη Χιῶν τε καὶ Συμφυαίων γενέσθαι. — Ἀντίμαχος δὲ καὶ Νίκανδρος Κολοφώνιον. De qua Nicandri memoria qui aliquid inaudiverat Tzetzes Exeg. Iliad. p. 829 Bachm. ita scripsit: Νίκανδρος — ἐν τῷ τέλει τῶν αὐτοῦ Θηριακῶν Κολοφώνιον φησιν εἶναι τὸν Ὅμηρον, quod verum non est.

At plura nuper ad hunc librum relata fragmenta sunt, quibus si vindicanda ista sedes esset, direntam haberemus omnem hanc controversiam. Passovius enim ad Parthen. p. 52 apud auctorem τοῦ γένους Νικάνδρου edixit ἱερέα φησὶν αὐτὸν scribendum esse, librum περὶ ποιητῶν ibi citatum non Dionysii Phaselitae esse ratus, sed ipsius Nicandri. Quae sententia quantopere propter sequentia auctoris verba (καὶ αὐτὸς δὲ ὑπὲρ ἑαυτοῦ — φησὶ) laboret etsi probe vidit Volkmannus p. 19, malebat tamen ad tutandam Passovii sententiam summa imis miscere

---

7 p. 452 sq. professus est, poetarum fragmenta quae in Parthenii narrationibus legimus non minus quam singulis capitibus praepositos indiculos non a Parthenio, sed a vetere quodam literatore apposita esse. Verum illud ex Parthenii epistola dedicatoria Cornelio Gallo scripta colligi nullo modo potest. nam quod dicit Parthenius conscripsisse se has e poetarum libris excerptas historias ut quam brevissimae sint et absit τὸ περιττὸν illud, quod et alii poetae de suo addere solent et a Gallo addi cupit, — istud περιττὸν aperte non ad singula verba, sed ad totius historiae conformationem poeticam pertinet, quae, ut cuiusque est consilium, apud alium alia esse solet. Hinc non video, quo iure ex Parthenii verbis Hercherus colligat: „non igitur orationem aut suis aut aliorum poetarum distinguere potuit *fragmentis*, quippe quae nativam Cornelii indolem quasi vinculis constrictura fuissent.“ — Nec meliores causae sunt propter quas testium indiculos a Parthenio et Antonino Liberali profectos ipsis negat. —

1) Sed vide contra Rudolphi Schmidt Porphyrio librum vindicantis rationes disputantem Basil. Lannav. Gildersleeve, de Porphyrio. stud. Homer. (Goetting. 1853), p. 35 seqq.

quam servata lectione vulgata Passovium erroris coarguere. Ita enim haec scribenda censuit p. 20: ἀὐτὸς δὲ ἐν τῷ περὶ ποιητῶν ἰερέα φησὶν ἀὐτὸν τοῦ Κ. Ἀ. ἐκ προγ. τ. ἰ. δεξάμενον, υἷὸν δὲ Δαμαίου, οὕτω λέγων· αἰνήσεις υἷ. π. Δαμαίου. Χρόνω δὲ ἐγένετο — ᾧ προσφωνεῖ λέγων οὕτως κ. τ. λ. eiectis e verborum ordine verbis καὶ αὐτὸς δὲ ὑπὲρ ἑαυτοῦ — πολίχνη, quae a lectore aliquo male sedulo illata putat. Tanti equidem nova dicendi gloriolam non emerim neque tantum valent quas affert causae ut eo modo in scriptoris verba liceat grassari. Velut quod primum dicit eiecta verba notanda esse, quibus Theriaca ita allegentur quasi nullum praeterea carmen Nicander composuisset, — quidni statuamus istud Γένος Νικάνδρου ab eo qui apposuit uni destinatum fuisse Theriaca libro, quem, hoc si fuit, recte potuit τὴν βίβλον (i. e. ταύτην τὴν β. sive τὴν παροῦσαν β.) appellare. Mitto reliqua Volkmanni argumenta, quae illo non firmiora sunt nec mihi quidem unquam persuadebunt scriptoris illius verba corrupta esse. Sed si sana sunt, fragmenta ista αἰνήσεις κ. τ. λ. et Τευθρανίδης κ. τ. λ. dici non possunt in Nicandri περὶ ποιητῶν libro locum olim habuisse, ut hoc quidem abiiciendum sit argumentum, si quis carmen fuisse illum librum probare velit. Ac ne in uno quidem eodemque libro utrumque fragmentum ab anonymo inventum fuisse dixerim propterea quod alteri fragmento praeponit hoc: ᾧ προσφωνεῖ πού λέγων οὕτως, ubi Volkmanus πού delevit. Idem aperte erravit etiam in eis quae habet p. 22: „ex eodem libro mutila (?) etiam Eustathii verba ad Odyss. p. 1796 Rom., ubi Νόστων poeta nescio quis Colophonius exhibetur, fluxisse creduntur —“, quod nec Welkerus, quem testatur, de Cycl. epic. I p. 273 seq., credidit nec cuiquam in mentem venire potuit. — Ceterum multi fuerunt qui περὶ ποιητῶν scripserunt (cf. M. Schmidt. de Didym. p. 386 seq.), sed ii pedestri oratione usi omnes. —

Iam reliqui quos novimus Nicandri libri carmina fuerunt omnes. Velut (VII) Οἰταικά, qui duo minimum libri erant. Primum citat *schol. Apollon. Rhod. I, 1304*: Νίκανδρος 15 ὁ Κολοφώνιος ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Οἰταικῶν φησὶ Βορέαν αἴτιον γεγενῆσθαι τοῦ θανάτου τῶν προειρημένων (scil. τῶν Βορεαδῶν) διὰ τὸ χεῖμάσαι τὸν Ἡρακλέα εἰς Κῶ ὑποστρέφοντα. cf. Hom. II. O, 25 seqq. De Herculis amore agi videtur eis versibus, quos servavit

16 *Athenae*. VII p. 282 f: Νίκανδρος δ' ἐν δευτέρῳ Οἰταϊκῶν φησι

πομπίλος, ὃς νούτῃσιν ἀδημονέουσι κελεύθους
μηνύσας φιλέρωσι, καὶ ἄφθογγός περ ἀμύνων,

ut Dindorfius scripsit, in quo scribendi genere aegre caremus verbo finito. itaque quoniam optimus codex Venetus habet μηνύσαι, Meinek. Exercit. philol. in *Athenae*. I. p. 24 μηνύει suasit, ego vero non video quid in optativo μηνύσαι vituperandum sit. ita Erinna ap. *Athenae*. I. I. p. 283 d: πομπίλε — πομπεύσαις πρόμναθεν ξμὰν ἀδειῖαν ἐταίραν. Praeterea interpungere malim μηνύσαι, φιλέρωσι καὶ ἄ. π. ἄ. nam ipsum φιλέρωσι cur ab hoc quidem loco abhorreat et cum φιλίῃσι commutandum sit, ne ipse quidem qui affirmat Volkmannus p. 26 dicere possit. — Rursus

17 apertis verbis de Hercule admonemur fragmento ap. *Athenae*. IX p. 411 a: καὶ Κῦαθον δὲ, τὸν Πύλῆτος μὲν υἱὸν, ἀδελφὸν δὲ Ἀντιμάχου, ἀπέκτεινεν ἄκων Ἡρακλῆς οἰνοχοοῦντα αὐτῷ, ὡς Νίκανδρος ἱστορεῖ ἐν β' Οἰταϊκῶν. ᾧ καὶ ἀνεῖσθαι φησι τέμενος ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἐν Προσχίῳ, ὃ μέγχι νῦν προσαγορεύεσθαι Οἰνοχόου, — ubi Hecker. in Schneidew. Philol. V p. 425 ἐν δευτέρῳ Αἰτωλικῶν scribendum censebat, de Oeta monte Nicandrum libros scripsisse non credere se professus. Et sane hoc ne ipse quidem credo. sed quidni putemus regionis Οἰταίας sive incolarum Οἰταίων fabulas, quarum praeter Herculis in Oeta monte cremationem etiam alia eius facinora non exigua pars fuerunt (cf. Müller. Dor. I p. 426 seq. ed. I), a Nicandro eo carmine comprehensas fuisse? Itaque neque huic loco neque reliquis duobus, quos apposimus, eripiemus Οἰταϊκῶν nomen recteque idem a Dindorfio (cf. praefat. *Athenae*. p. IV not.) restitutum arbitrum apud *Athenae*. VII p. 329 a: τῶν δὲ ἰώπων μνημονεύει Νίκανδρος ἐν β' Οἰταϊκῶν.

ὡς δ' ὀπότ' ἀμφ' ἀγέλησι νεηγενέεσσιν ἰώπων
ἢ φάγροι ἢ σκῶπες ἀρείονες ἢ καὶ ὄρφος —.

legebatur ἐν Βοιωτικῷ ex correctione Musuri, libri autem habent ἐν βοιωτικῶν. ad quarum ductus literarum Heckerus multo propius quam Dindorfianam accedere hanc suam dicit emendationem: ἐν β' Θηβαϊκῶν, quod non puto. Ceterum recte Meinekius I. I. statuere videtur ad comparationem aliquam fragmentum referendum esse. idem iure reiecit I. G. Schneideri coniecturam ἢ

φάγροι ἢ βῶκες. sed de ἀρείονες cum Meinekio non dubitaverim, quum ad phagros scopesque et orphos aeque referri possit quo hi omnes opponantur ἰώπων ἀγέλῃσι νεηγενέεσσιν. — Postremo ad Octaica referendum mihi videtur fragmentum a Suida positum sub Εὐρύβατος, de quo dicemus in dubiae sedis fragmentis.

(VIII). Sequantur Θηβαϊκά, quorum una est certa et definita memoria apud *schol. Theriac.* 214: Παμβώνια ὄρη τῆς Με- 19 γαρικῆς, ὡς αὐτὸς (ὁ Νίκανδρος) ἐν τῷ τρίτῳ τῶν Θηβαϊκῶν φησιν·

τείχεά τε προλιπόντες, ὑπὲρ Παμβωνίδας ὄχθας
ἔσσύμενοι Μεγαροῆος ἐνεννάσσαντο δόμοισι.

ita enim vulgatum Μεγαροῆες correxit Meinek. ad Stephan. Byz. I p. 438. postea idem e cod. Vatican. dedit Volkm. p. 28. Qui autem pro Παμβωνίδας scribendum Πατρωνίδας putavit Müller. Orchom. p. 38 not., aut non inspexit ipsum Nicandr. Theriac. 214. aut hunc quoque eadem ratione corrigendum putavit. — Praeterea autem iam alii huc rettulerunt *Plutarch.* de mal. He- 20 rodot. XXXIII p. 867 c: — οὔτε Λεοντιάδης ἐν Θερμοπύλαις ἦν στρατηγός (τῶν Θηβαίων), ἀλλ' Ἀνάξανδρος, ὡς Ἀριστοφάνης¹⁾ ἐκ τῶν κατὰ ἄρχοντας ὑπομνημάτων (ἐν τοῖς κατὰ ἄ. ὑπομνήμασιν coniecit Hecker. l. l. p. 425. malim ε' τῶν vel ἕκτω τῶν κατὰ ἄρχ. ὑπομνημάτων) ἰστόρησε καὶ Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος. Postremo Meinek. Exercit. phil. in Athenae. I p. 8 not. in Etym. Magn. p. 27, 51 verbis: Αἰγοφάγος, ὁ Ζεὺς, ὡς παρὰ Νικάνδρω ἐν Θηριακοῖς, quod in nostris Theriaco exemplaribus non extat, scribendum putat ὡς παρὰ Νικάνδρω ἐν Θηβαϊκοῖς, cui praeter emendandi facilitatem nihil auxiliatur.

(IX). Non celebrior Σικελίας memoria est, carminis satis ampli, ut cuius vel septimus vel octavus vel adeo decimus liber citetur. ita enim codices variant in *Stephan. Byz.* s. Ζάγκλη, p. 293, 21 10: Νίκανδρος ἐν τῷ ἡ' (ζ' Rhedigeran., δεκάτῳ Aldin.) Σικελίας·

καὶ τις καὶ Ζάγκλης ἐδάη δρεπανηΐδος ἄστν,

ubi non exputo cur Meinek. Δρεπανηΐδος scripserit litera maiuscula, quam ferrem si urbi etiam Δρέπανον nomen fuisse constaret aut a Δρεπανεῦσι condita fuisset. nunc autem Nicandrum

1) De hoc cf. Meinek. ad Stephan. Byz. I p. 98 seq. coll. p. 818.

nihil aliud puto significare voluisse quam quod de eadem urbe agens Thucydides VI, 4 narrat, nomen urbi impositum fuisse ὅτι δρεπανοειδὲς τὴν ἰδέαν τὸ χωρίον ἐστὶ, τὸ δὲ δρέπανον οἱ Σικελοὶ ζάγκλον καλοῦσιν. Et ut hoc loco Nicander δρεπανηῖς posuit pro δρεπανοειδῆς, ita Theriac. 838 (δὴ γὰρ ὅτ' ἀγχοῦσης θριδακηῖδα λάξιο χαίτην) θριδακηῖς idem valet quod θριδακοειδῆς. — Alterum fragmentum debemus scholiast. Theriac. 382: τὴν μάλκην — αὐτὸς ὁ Νίκανδρος ὅτε μὲν ἐπὶ ψύχους, ὅτε δ' ἐπὶ τοῦ ναρκῶν κέχρηται. καὶ ἐπὶ μὲν ψύχους ἐν τῇ Σικελίᾳ οὕτως·

ὄμβρω τε κρυμῶ τε ὅταν δάμνωνται μάλκαι,
ἐπὶ δὲ τοῦ ναρκῶν μόνον ἐν τοῖς Κιμμερίοις χρῆται. sic enim cum editionibus vetustis Nicandri versum scripsit Bussemakerus, melioribus quae optimi codices subministrant uti nescius. nam in Goettingensi est — δέματ' ὅτε δάμνατο μάλλον, a quo quantum distet Lorreianus, propter Schneideri dicendi brevitatem, quantum Parisinus, propter Bussemakeri brevilloquentiam certo dici nequit. non multum autem distare et certe in δέματ' ὅτ' conspirare, utriusque verba fidem faciunt, praesertim quum etiam Vaticanus habeat quod proxime ad illorum lectionem accedat: — δέσμαθ' ὅτ' ἐδάμνατο μάλλον. Itaque non est cur me poeniteat quod pridem (cf. Schneidew. Philol. IV p. 564) in fine versus restitui μαλκόν. cuius vocis tametsi alicunde non allatum exemplum est (nam Hesychii μαλκόν· μαλακόν alio pertinet), firmant tamen aliquatenus quae Suidas habet: μάλκιον· ἀσθενές, ψυχρότατον, et μαλκίστατον· ψυχρότατον. Reliquam autem versus partem paulo propius ad libri Vaticani fidem emendandam puto hoc modo:

ὄμβρω τε κρυμῶ τε δέμας θ' ὅτε δάμνατο μαλκόν —,
i. e. „imbre frigoreque quum et corpus domaretur et . . .“ Olim scripseram δέμας τότε cum Lobeck. Rhem. p. 205, quae facilius certe correctio est quam a Volkmanno p. 27 proposita haec: ὁ τ. κρυμῶ θ' ὅτε δέματ' ἐδάμνατο μάλκαις, metricum illa vitium inferens. — Contra recte puto Volkmannum coniecisse ad idem carmen referendum esse quod narrat Clemens Alex. Protrep. II, 39 p. 33: — Ἀφροδίτη περιβασίη (περιβασοῖ ex Hesych. emendat G. Dindorf. Thes. VI p. 793) μὲν οἱ Ἀργεῖοι, εταίρα δὲ Ἀθηναῖοι καὶ καλλιπύργω (cf. Athenae. XII p. 554 c) θύουσι Συρακούσιοι, ἣν Νίκανδρος ὁ ποιητῆς „καλλίγλουτόν“ που κέκληκεν. —

(X) Neque de nomine neque de argumento constat eius carminis, cuius quintum vel nonum librum Stephan. Byz. s. "Αθως p. 36, 4 citat: *Νίκανδρος πέμπτῳ* (codd. Perusin. et Vossian. *ἐνάτῳ*) *τῆς Εὐρώπείας*. sed eiusdem sine dubio carminis memor Athenae. VII p. 296 f dicit: *Νίκ. ἐν τῷ τρίτῳ Εὐρώπείας*, quod tametsi facile ad loci Stephaniani normam corrigi potest ut fecit L. Dindorf. in Thesaur. Parisin. III p. 2438, manum tamen cohibet schol. Apoll. Rhod. IV, 57, ubi citatum legimus Nicandrum *ἐν δευτέρῳ Εὐρώπης*. Horum autem trium nominum quod verum sit liqueret fortasse, si de libri argumento constaret. nunc ne hoc quidem quale fuerit certo scimus. nam quod post alios Volkmannus p. 28 sibi persuasit, Europam Agenoris filiam hoc carmine a Nicandro celebratam esse, fragmentorum ope demonstrari non potest verum esse. nec commendatur ea opinio magno carminis ambitu, quamquam huius quidem argumenti vim diluere Volkmannus eo studuit, quod videri sibi dicit Nicandrum amplissimo hoc carmine Cadmeas quoque fabulas comprehendisse iuncta regionum illarum descriptione quas Cadmus in erroribus attigisse ferebatur. In universum autem temere mihi videntur rem administrare qui Eumeli et Stesichori similiter inscriptis carminibus, quorum cum Nicandro similitudo demonstrari nequit, inducti de Nicandrei libri titulo ita statuunt, ut unam probandam formam *Εὐρώπεια* dicant, reliquas reiiciant. Nam eodem certe iure, quo illi Eumeli et Stesichori memoria duci se patiebantur in designando carminis Nicandrei argumento, nos poterimus affirmare, memores Alexandri Lychni, quem *Εὐρώπη* inscriptum carmen condidisse constat geographicam huius, quam incolimus, continentis descriptionem complectens (cf. Meinek. Anal. Alex. p. 374), Nicandrum eo carmine non Agenoris filiam celebrasse, sed hanc nostram continentem descripsisse. Unde primum hoc lucrabimur, ut nihil mutandum sit in Athenaei verbis, cuius multo maior auctoritas quam Stephani (sive potius Hermolai) et scholiastarum gregis qui doctorum hominum copias excerpentes miro saepe modo depravabant. Nam si *terram* Nicander descripsit, recte Athenaeus dixisse censendus est, ipsum sine dubio Nicandrum sequutus, *Νίκ. ἐν γ' Εὐρώπείας*, quum Stephan. Byz. p. 287, 9 dicat: *Εὐρώπη, ἡ χώρα. — λέγεται — καὶ διὰ τοῦ ἰ Εὐρώπια παρὰ Σοφοκλεῖ Αἰχμαλωτίσι „καὶ νησιώτας καὶ*

μακρᾶς ¹⁾ *Εὐρωπίας*.“ καὶ *Εὐριπίδης ἐν Θησεῖ κ. τ. λ.* — Verum nec scholiasta Apollonii magnopere vituperandus erit qui rei magis quam verbo intentus ἐν β' *Εὐρώπης* Nicandrum aliquid narrasse dicit vulgari forma usus. quam qui sprevit Hermolaus eo tantum errasse censendus est, quod e duobus formis poeticis (nam *Εὐρώπεια* quoque terrae nomen fuit. cf. Stephan l. l.) eam elegit qua Nicander non usus erat. nisi eodem quo alii errore ductus significare voluit de Agenoris filia Nicandrum egisse, quod aliter uno verbo significare non potuit nisi ut *Εὐρώπεια* diceret. ita certe de Agenoris filia agens Stesichorus scripserat (cf. fragm. 15 Bergk.), et scripserat sine dubio etiam Eumelus, quicquid ad defendendam apud Clem. Alex. Strom. I p. 449 Pott. et schol. Venet. ad Il. Z, 131 positam formam *Εὐρώπια* Markscheffel. „de Hesiod. etc. fragment.“ p. 236 disputat. tu vide L. Dindorf. in Thesaur. Parisin. V p. 1763. — Praeterea non iam mirabimur quod qui *Θηβαϊκὰ* scripserit Nicander etiam de Europa egerit. nunc enim praeter Thebarum historiam non scripsit Europae et Cadmi res, quae illius historiae eximia quaedam pars fuerunt, sed hanc continentem enarravit *χωρογραφικῶς*, quemadmodum in *Σικελίᾳ* (sive potius in *Σικελίῃ*. nam ipsum Nicandrum *Σικελίῃ* libro inscripsisse patet) non tam fabulas enarravisse quam eius insulae regiones descripsisse videtur. Qua in re utrobique ita tamen egisse videtur, ut cum descriptis regionibus coniungeret fabularum enarrationem ad hunc et illum locum pertinentium et in Europa quidem neque Aetoliam excluderet (cf. ad fragm. Europ. 1 et 2.), etsi de hac peculiari libro egerat, sed sermone pedestri. Quod si ita fuit, inter Europiam et mythologica Nicandri carmina similis intercedebat ratio ei, quae inter Theriaca et Ophiaca. nam Ophiacis quoque fabulas quae ad regiones serpentibus infestas pertinebant enarrasse, non rem Theriacis tra-

1) μακρᾶς corrigit Meinek., nescio an recte. nam quale sequenti versu secutum sit substantivum feminini generis ad μακρᾶς relatum et ad praecedens vocabulum *νησιώτας* aptum non extrico. — Hac data occasione moneo, in Etym. Gudian. p. 220, 50: *Εὐρώπη δὲ παρὰ τοῦ εὐρώρου ὀνομάσθη. ἔστι δὲ ἡ χώρα τοῦ Ὀδύσσεος* (sic) legendum videri: *παρὰ τοῦ εὐρώρου ὀνομάσθη. ἔστι δὲ ἡ χώρα τῆς δούσεως* coll. Hesych. *Εὐρώπη· χώρα τῆς δούσεως ἢ σκοτεινῆς*, et Doederlein. gloss. Hom. I p. 6 extr. et II p. 255.

etatum denuo excussisse videtur. — Sed iam tempus est finire hanc disputationem, qua nihil volumus nisi demonstrare neque de titulo neque de argumento *Εὐρωπίας* satis constare. nunc fragmenta apponamus.

1. *Schol. Apoll. Rhod. IV, 57* (coll. Eudoc. p. 148): *περὶ δὲ 24 τοῦ τῆς Σελήνης ἔρωτος Σαπφῶ καὶ Νικανδρος ἐν β' Εὐρώπης ἱστοροῦσι.* eandem rem Nicander attigit in Aetolicis. cf. fragment. Aetol. 6 et 7.

2. *Athenae. VII, p. 296 f.*: *Νικανδρος ἐν γ' Εὐρωπίας 25 Νηρέως ἐρώμενον τὸν Γλαῦκον ἱστορεῖ γενέσθαι.* iam sequitur Aetolicorum fragmentum quod nobis est 2.

3. *Stephan. Byz. s. "Αθως* p. 36, 3 seqq.: *"Αθως, ὄρος Θρά- 26 κης, ἀπὸ "Αθω γίγαντος, ὡς Νικανδρος πέμπτω τῆς Εὐρωπείας· καὶ τις "Αθω τόσον ὕψος ἰδὼν Θρήκιος ὑπ' ἄστροις ἔκλυεν οὐ δηθέντος ἀμετρήτω ὑπὸ λίμνῃ, ὃς ἀναποῦν χεῖρεςσι δύο ῥίπτεσκε βέλεμνα ἡλιβάτον προθέλυμνα Καναστραίης πάρος ἄκρης.*

ubi Meinekio non sufficere visae sunt neque Hermanni (*ἀνδηθέντος — ἀμετρήτω ἐπὶ λίμνῃ ὅσσα νάπους*) coniecturae a Volkmanno receptae, neque Isaaci Vossii (ad Mel. II, 2) aut Heringae (in *Miscellan. Amstelod. novis. tom. VIII p. 955*) conamina, nec quicquam mutavit praeter ultimam vocem, quae in libris non est *ἄκρης*, ut Holstenius coniecit, sed *ἀκτῆς*. praeterea fortasse *ῥίπτεσκε* scribendum esse monuit. Mihi praeter singulas quasdam voces etiam eo corruptum fragmentum videtur, quod non integrum Hermolaus apposuit, sed versus quosdam omisit quibus ab Atho gigante nomen traxisse montem Nicander dixerat. nam hoc fecisse eum Stephani verba indicant: *"Αθως — ἀπὸ "Αθω γίγαντος ὡς Νικανδρος.* Itaque Nicander ita, opinor, haec narravit, peregrinantem unum et alterum, qui viderit ingentem montis altitudinem, ex eius regionis incolis quaerendo audivisse sparsam de eo famam, qui montem ibi collocaverit. traiecisse enim olim (in gigantomachia, puto, cf. Claudian. fragm. Gigantom. ap. Iriarte bibl. Matrit. cod. gr. I p. 219 seq. v. 35 *κούρης δ' ἄντα δύο γλανκώπιδος Ἀτρυτώνης γηγενέες μάραντο· φέρεν δ' ὃ μὲν οὐρεος ἄκρην κ. τ. λ.*) in hanc regionem tamquam tela in deos missa Canastraeo promontorio abrupta cacumina Athon gigantem, unde factum esse, ut traiecta frustula etiamnum eius

nomine appellentur. Quibus concessis facili opera emendari corrupta verba poterunt in hunc modum:

καί τις Ἄθω τόσον ὕψος ἰδὼν Θορήμιος ὑπ' ἄστροις¹⁾
 ἔκλυ' ἐν οὐδέϊ θέντος ἀμετροῦ ἐπὶ λίμνῃ
 ὄσσαν· ἀπ' οὖν χεῖρεςσι δύο δλίπτσκε βέλεμνα,
 ἠλιβάτου προθέλυμνα Καναστραίης πάρος ἀκτῆς
 [ἄκρα²⁾ * * * * *],

ut suasi in Bergkii et Caesaris diar. philol. 1849 n. 49 p. 546. In quibus ne quis pro θέντος fortius aliquod vocabulum desideret, in simili re eodem verbo usus est Quintus Smyrn. IX, 320: αἶψα δ' ἀναροήζας μεγάλης χθονὸς αἰνὰ βέρεθρα Ἀυτὴν Ἴλιον εἶθαρ εἰς ἅμα τείχεσι πᾶσαν Θήσω ὑπὸ ζόφον εὐρύν. add. Homer. Il. 12, 26. Deinde ἀπ' οὖν eodem plane modo corruptum erat in Nicandri Alexiph. 574, ubi correxit Meinek. Anal. Alex. p. 232, et in Hipponactis fragment. 58 Bergk. Hermannii cura emendato Opuscul. V p. 10. Postremo προθέλυμνα (quod „avulsa“ significat ut in loco plane gemino Callimachi in Del. 134: ἀλλά οἱ Ἄρης Παγγαίου προθέλυμνα καρήατα μέλλεν αἰείρας Ἐμβαλέειν δίνησιν) quoniam cum βέλεμνα iungi nequit, nomen aliquod sibi flagitat quod montis cacumina significet. id ubi ἄκρα fuisse concesseris, sive hanc vocem Nicander posuerat solam sive cum alio nomine coniunxerat, apparebit cur noluerit Καναστραίης ἄκρης dicere, quod quum proprium huic loco nomen sit, hic quoque Holstenius restitui iussit. quamquam ne sic quidem causa fuit ulla cur ἀκτῆς mutaretur. vid. Fix. in Thesaur. Parisin. I p. 1364 med. et interpretes ad Xenoph. Anab. 6, 2, 1.

Praeter haec autem tria fragmenta Volkmannus p. 29 ad Europiam non sine veri specie rettulit alia duo Europiae nomine ab eis qui servarunt non insignita, quorum primum legitur (4) 27 ap. schol. Nicandr. Theriac. 460: τῆς δὲ Ζώνης μέμνηται — καὶ αὐτὸς ὁ Νικανδρος ἀλλαχού·

1) Cf. Alexiph. 7 ἄρκτον ὑπ' ὀμφαλόεσσαν ἐνάσσαο.

2) Quo magis appareat non quae scripserit poeta, sed quo sensu scripserit, ita sequentes duo versus ludibundi explevimus: ἄκρα κάρην' ὁ πέλωρος Ἄθως, ὅτ' ἐπ' ἀθανάτοισι | δεινὴν ἐν Φλέγορσι μάχην ἤσαντο Γίγαντες.

καὶ μὲν ὑπὸ Ζωναῖον ὄρος δρύες ἀμφὶ τε φηγοὶ
 ξιζόθι δινήθησαν ἀνέστησάν τε χορείαν
 οἷά τε παρθενικαί —,

sic enim cum Bussemakero scripsit Volkmannus. at corrigendum χορείην. nam illud non magis ferri potest quam τέφραν¹⁾ in Alex. 95, quem I. G. Schneideri errorem (nam Ald. et codd. omnes τέφρην habent) secure propagavit Lehrs. — aut χώραν in Dionys. Perieg. 118 quod vel Bernhardus tulit, — aut γατομέοντες in his de Chalybum populo Apollonii Rhodii versibus, II, 1005 seq.: ἀλλὰ σιδηροφόρον στυφελὴν χθόνα γατομέοντες ὄνον ἀμείβονται βιοτήσιον, ubi λατομέοντες scribendum censeo. Nec ferri posse videtur ἴαμα in Marcell. Sidet. 87 coll. 41 et 1. aut συνάορον in Maxim. περὶ καταρχῶν v. 115.

(5) Eodem haud dubie loco Nicander de Zone urbe egit, de 28 qua *schol. Apollon. Rhod. I, 29*: Ζώνη ἐστὶν ὀρεινὸς τόπος οὕτω καλούμενος ἐν Θράκη· καὶ πόλις ὁμώνυμος, ὡς φησι Νίκανδρος.

(6) Postremo eodem quo haec iure ad Europiam referri licebit fragmentum apud *Stephan. Byz. p. 494, 21*: Ὀρδαία, πόλις Μακεδονίας. τὸ ἐθνικὸν Ὀρδοί. λέγονται καὶ Ὀρδαῖοι, ὡς Νίκανδρος, ubi pro more suo Hermolaus appositum a Stephano Nicandri versum omisisse videtur. —

(XI) Europiae propter argumenti aliquam similitudinem, de qua paulo ante diximus, Ὀφιακὰ adiungimus, elegiacum carmen, quod non dixerim continuo cum Nicolao Bach. „histor. critic. poes. Graecor. elegiac.“ p. 32 et Volkmanno p. 37 didacticum fuisse. neque enim liquido demonstrari e fragmentis potest nec per se credibile est hoc quoque carmine ut Theriacis e serpentium morsu ortos morbos eorumque remedia Nicandrum recensuisse. imo fragmentum primum docere videtur fabulas poetam narrasse de eis qui serpentium morsu laesi fuerint. quilibet narrandis fabulis ne in Theriacis quidem et Alexipharmacis plane abstinuit, hoc autem carmine data opera incubuit, remedia nisi obiter non attingens (cf. fragm. 3 et 6). Cui argumento quam apta elegia fuerit quivis videt. Ceterum elegiaca carminis forma sola nititur coniectura, sed ea admodum proba-

1) sed fero in Arcestrati fr. 57, 4 Bussem., quoniam is quidem plura in hoc genere novasse videtur.

bili. Nam quoniam vix sumi potest tertio etiam aliquo praeter Theriaca et Ophiaca libro de serpentibus poetam egisse, fragmenta elegiaca ad serpentes spectantia quae Aelianus duobus locis servavit iure Ophiacis vindicabimus. Itaque Ophiacorum habemus tria saltem fragmenta haec:

30 1. *Schol. Nicandr. Theriac.* 377 extr. *Νίκανδρος ἐν τοῖς Ὀφιακοῖς φησι Διόνυσον ἐμμανῆ γενόμενον ὑπὸ τῆς Ἥρας ὑπνωσάσθαι, τὴν δ' ἀμφίσβαιναν πεδῆσαι αὐτοῦ τὰ σκέλη, τὸν δ' ἀναστάντα καὶ πλήξαντα τῷ κλήματι αὐτὴν ἀποκτεῖναι, ὅθεν ἔτι καὶ νῦν κλήματι τελευτᾷ.*

31 2. *Aelian. de nat. animal.* X, 49: — ἀλλά γε καὶ *Νίκανδρος* οἷς λέγω (nimirum ἐν Κλάρω χῶρον τοῖς ἰοβόλοις θηρίοις ἀστιβῆ τε ἅμα καὶ ἔχθιστον εἶναι dixerat) μάργυς· λέγει δὲ *Νίκανδρος*:

οὐκ ἔχως, οὐδὲ φάλαγγες ἀπεχθές, οὐδὲ βαθυπλήξ

ἄλσεσιν ἐνζώοις σκορπίος ἐν Κλαρίοις·

Φοῖβος ἐπεὶ ῥ' αὐλῶνα βαθὺν μελίσσι καλύψας

ποιηρὸν δάπεδον θῆκεν ἐκὰς δακέτων.

Versus apposui prout scripsit Iacobsius qui secundo versu librorum scripturam retinere quam doctorum virorum coniecturas parum probabiles recipere maluit. cui enim magnopere placeat pro ἐνζώοις (sic enim libri habere videntur, non ἐνζώοις, quod Iacobsius dedit, quem vide praefat. Tom. I p. XXII. n. 10. nam haec prava scriptura est. cf. Lobeck. Elem. p. 444) commendatum vel εὐζώοις vel ἐν ζώοις vel εὐζωος vel εὐθήροις vel εὐχλώροις, quibus omnibus, quod ad sensum, praestat Lobeckii coniectura l. l. p. 262 n. 41: ἄλσεσιν ἐνδιάει, sed nimis a litterarum ductibus recedit. Quod non item cadit in nostram coniecturam, qui αἰζηοῖς („hominibus“) scribendum putamus, praesertim quum eadem vox similiter corrupta sit in Theriac. 613 (μάντιν ἐνὶ ζωοῖσι γεράσμιον), ubi Meinek. ad Stephan. Byz. I p. 375 verissime monuit ἐν αἰζηοῖσι corrigendum esse. Meum autem illud αἰζηοῖς pendere puto ab ἀπεχθές, ut eius loci incolis neque viperæ neque phalanges neque scorpii dicantur noxii esse. hoc enim ἀπεχθές significat. cf. Theriac. 799 et Alex. 158, ut opus non sit ἐπαχθές corrigi, etsi saepe inter utrumque codices fluctuant. cf. Pierson. Verisim. p. 67 sq. et vv. ll. ad Theriac. 818 et 483, Alex. 72. Totum igitur Ophiacorum frag-

mentum ab Aeliano servatum ita scribendum censeo mutatis etiam orthographicis quibusdam:

οὐκ ἔχῃς οὐδὲ φάλαγγες ἀπεχθέες οὐδὲ βαθυπλήξ
 ἄλσεσιν αἰζηοῖς σκορπίος ἐν Κλαρίοις,
 Φοῖβος ἐπεὶ ὃ' αὐλῶνα βαθὺν μελίγῃσι καλύψας
 ποιηρὸν δάπεδον θῆκεν ἐκὰς δακετῶν. —

3. *Aelian. de nat. animal.* XVI, 28, de Psyllis agens qui et 32 ipsi serpentium morsu non infestentur et ab angue ictis facillime medeantur, ὑπὲρ τούτου, inquit, εἶη ἂν μάρτυς καὶ Νίκανδρος ὁ Κολοφῶνιος λέγων·

ἔκλυον ὡς Λιβύης Ψύλλων γένος οὔτε τι θηρῶν
 αὐτοὶ κάμνουσιν μυδαλέγῃσι τυπαῖς,
 οὓς Σύρις βόσκει θινότροφος, εὔ δὲ καὶ ἄλλοις
 ἀνδράσιν ἤμυναν τύμμασιν ἀχθομένοις,
 οὐ ῥίξαις ἔρδοντες, εἰς δ' ἀπὸ σύγχροα γυίων —

καὶ τὰ ἐπὶ τούτοις. quae duobus locis paulo aliter scripta leguntur apud Iacobsium cuius hic quoque recensionem putavi mihi deserendam esse. nam primum magnopere displicent licet e codicibus enotata omnibus verba haec: Λίβυες, Ψύλλων γένος, οὔτε. ita enim si scripsit Nicander, num aliter hoc intellecturos lectores sperare potuit atque ita, Libyes esse gentis Psyllorum? Sed ille, qui *Psyllos inter Libyae gentes* fuisse probe sine dubio noverat, idem profecto significare voluit quod Aelian. l. l. dicit Λίβυς ἀνὴρ, Ψύλλος ὢν τὸ γένος. atque hoc vulgata lectione dixisse Nicander nemini videbitur, videbitur autem omnibus ubi unius literulae mutatione scripserimus Λιβύης Ψύλλων γένος, id quod Bergkium quoque commendare video, praef. Anthol. lyric. p. VII. Praeterea autem recte sane v. 3 ex optimis libris Iacobsius reposuit θινοτρόφος pro eo quod olim vulgatum fuit θηροτρόφος (quod et ipsum probum est et tum aliis locis, tum Andromachi v. 26 ap. Galen. Antid. I P. II Tom. XIV p. 34 Kühn. defendi potest, sed a codicibus parum habet commendationis). at non θινοτρόφος, sed θινότροφος exarandum fuit.¹⁾ Postremo I. G. Schneiderus in eo quem Aelianus omisit versu φάρμακα positum

1) Contra in Claudian. fragment. Gigantom. v. 40 male scripsit Arm. Koechly: τῷ δ' ἄρα λαῖνοεργον ἐπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσεως Γοργοῦς δεῖξε κάρηνον. debbat λαῖνοεργόν. cf. Arcad. p. 87, 18.

fuisse opinatur, ad quod relatum fuerit σύγχροα. mihi tamen Aeliani l. l. verba consideranti: ὁ δὲ (Ψύλλος) τῷ νοσοῦντι παρακλίνεται γυμνῶ γυμνὸς καὶ τοῦ χρωτὸς οἱ τοῦ ἰδίου προσανα-
 τρίψας τὴν ἰσχὺν τὴν συμφυσῆ, εἶτα μέντοι τοῦ κακοῦ πε-
 ποίηκε τὸν ἄνθρωπον ἄξάντην. — aliquanto credibilius videtur se-
 cutum in Nicandri versu fuisse vel ipsum istud Aelianeum ἰσχὺν
 vel alius vocabuli synonymi accusativum singularis numeri gene-
 risque vel masculini vel feminini. nam pro eo quoque casu σύγχροα
 haberi posse, etsi Thesaur. Parisin. non novit nisi nominativum
 σύγχροος, plurima tamen evincunt exempla similia, velut Nicandr.
 Theriac. 941 ἔλλεβόρου μελανόχροος, Quint. Smyrn. II, 642 μελα-
 νόχροες Αἰθιοπῆες, auct. Lithicor. 33 ἠΐθειοι τερενόχροες, id. 357
 ὄρειτῆν (λίθον) μελανόχροα aliaque a Lobeck. Paralip. p. 256 pro-
 ducta. Ac fortasse plura etiam in eis quae exscripsi Aelianeis
 latent Nicandri verba, quae causa fuisse videtur cur Aelianus
 sermonem Nicandri in medio cursu abrumperet.

4. Verum ob eandem causam ob quam fragmm. 2 et 3 ad
 Ophiaca rettulimus, alia quaedam frustula, quibus et ipsis de
 33 serpentibus agitur, eodem referenda erunt. velut quod *Athenae*. III
 p. 99 b servavit: οἶδα δ' ὅτι καὶ Σιμωνίδης ποῦ ὁ ποιητῆς ἀρί-
 σταρχον εἶπε τὸν Δία, καὶ Αἰσχύλος τὸν Ἄιδην ἀγησίλαον, Νί-
 κανδρος δὲ ὁ Κολοφώνιος ἰοχέαιραν τὴν ἀσπίδα τὸ ζῶον.
 nam hoc nec legitur nunc in Theriacis nec commode ibi restitui
 potest, cui autem magis conveniat carmini quam cuius serpentes
 argumentum erant? Ceterum de loquendi genere quod isto loco
 Athenaeus attigit, praeter Eustath. ad Odyss. p. 1479, 29, qui
 Nicandrei quoque huius loci meminit, vide Lobeck. Paralip.
 p. 368 n. 86 et Aglaoph. p. 857 et Meinek. ad Euphorion. fragm.
 XCV. quorum exemplis alia multa addi possunt, ut Aeschyl.
 Agam. 442 ἀντήνορος σποδοῦ, Suppl. 988 ἀστύνακτας θεούς,
 Sophocl. fragm. 765 Dind. νόστον — παυσανίαν, Simonid. Epigr.
 136 μνᾶμά τ' ἀλεξάνδρου πολέμου, auct. Lithic. 627 πυριφλε-
 γέθων πυρετὸς et Orph. fragm. p. 544 Lob. τέκνα πυριφλεγέθοντα
 προσώποις, etc. — Tum eodem referimus

34 5. *Aelian. de nat. animal.* VIII, 8: ἀμφισβείνης δὲ τὴν δορὰν
 βακτηρίᾳ περικειμένην ἐλαύνειν λέγει Νίκανδρος τοὺς ὕφεις πάν-
 τας καὶ τὰ ἄλλα ζῶα, ὅσα μὴ δακόντα μὲν, παίσαντα δὲ ἀναιρεῖ,
 quae I. G. Schneiderus in *Curis* posterioribus p. 236 apposit

Theriac. versibus 377 seqq. Aelianeā ex alio Nicandri carmine ducta monens. Sed restat tamen dubitationis aliquid, quoniam scholiasta Theriac. l. l. in ea quam interpretabatur Theriacorum editione aliud quid et fortasse id ipsum quod Aelianus narrat legisse videatur. In nostris enim exemplaribus quum Nicandri verba ita habeant:

τὴν μὲν ὄθ' ἀδρύνηται, ὀροϊτύποι οἷα βατῆρα
 κόψοντες ῥάδικα πολυστεφῆος κοτίνιοι,
 δέρματος ἐσκύλευσαν, ὅτε πρῶτιστα πέφανται
 380 πρόσθε βοῆς κόκκυρος ἐαρτέρου· ἢ δ' ὀνίνησι
 ῥινῶ δυσπαθέοντας, ὅτ' ἐν παλάμησιν ἀεργοὶ
 μάλκai ἐπιπροθέωσιν ὑπὸ κρυμοῖο δαμέντων,
 ἦδ' ὀπόταν νεύρων ξανάα κεχαλασμένα δεσμὰ —,

scholiasta tamen ita explicat: τὴν ἀμφίσβαιναν δὲ φησιν ἐκδείραντες καὶ περιτιθέντες τὸ δέσμα αὐτῆς τῆ ῥάβδῳ, ὅταν ἐξέρχονται ἐπ' ἔργον, ἐκείνῳ διατρίβουσι τὰς χεῖρας καὶ θερμαίνονται, quae interpretatio non minus falsa est quam Eutecnii metaphrasis, etsi I. G. Schneidero aliter videtur. nam Nicander nihil dicit nisi hoc: οἱ ὀροϊτύποι τὴν ἀμφίσβαιναν τοῦ δέρματος σκυλεύουσιν, οἷα βατῆρα τινὰ τοῦ φλοίου σκυλεύουσιν, ὅταν (εἰς βατῆρα) κόψωσι ῥάδικά τινὰ τοῦ πολυστεφῆος κοτίνου, de circumligata autem baculo pelle ne verbum quidem habet. Propter hoc igitur inter Nicandri versus et verba scholiastae dissidium suspicari quempiam posse dixi, olim hic lectos fuisse alios versus atque quos nunc habemus inque eis expositum fuisse quod Aelianus narrat, quocum scholiasta certe de circumligata baculo pellicula consentit. Verum nec perspicui facile potest quomodo Aelianeis commode coniungi potuerint quae Nicander habet v. 381 seq. ἢ δ' ὀνίνησι κ. τ. λ. et codicum in verss. 377, 378 auctoritatem firmat cod. Leidensis Etymologici Magn. p. 18, 49. cf. Schneid. p. 140. Itaque praestat statuere scholiastam allato ad hunc locum a doctis poetae interpretibus Nicandri eo loco, quo Aelianus usus est, deceptum a vera vv. 377 seq. interpretatione aberrasse.

6. Eundem quem Aelianus Ophiacorum locum *Plinius nat.* 35 *histor.* XXX, 35 ante oculos habuit: „perfrictionibus remedio esse tradit *Nicander* amphisbaenam mortuam adalligatam, vel pellem tantum eius. *quin imo arbori quae caedatur adalligata non algerē caedentes faciliusque succidere. Itaque (?) sola serpentium fri-*

gori se committit prima omnium procedens et ante cuculi cantum.“ unde colligere posse videmur, in Ophiacis Nicandrum quaedam repetiisse quae in Theriacis v. 377 seqq. dixerat.

36 7. Praeterea si recte Servius ad Virgilio Georg. II, 214 seq. verba:

— et tophus scaber et nigris exesa chelydris
creta negant alios aequae serpentibus agros
dulcem ferre cibum et curvas praebere latebras, —

monuit hoc: „negant Solinus et *Nicander*, qui de his rebus scripserunt,“ de Ὀφιακῶν carmine cogitavit. nam in Theriacis quidem nulla eius rei mentio extat. an ex Nicandri Georgicis sumserit?

37 8. Postremo — nam de Polluc. V, 38 et Etym. Magn. 395, 44, ut qui item huc referendi sint, nemo facile Volkmanno p. 38 seq. assentiatur — vix alibi quam in Ophiacis locum habuerint quae *schol. Theriac.* 781 tradit: τὸ ἐννέα ἐπὶ πλήθους τέτακται (cf. Lobeck. Elem. Pathol. p. 212), ὡς ἄλλοθι ὁ Νίκανδρος μέμνηται τοῦ δύο κέντρα ἔχοντος (σκορπίου) ἐννεάκεντρον εἰπών. εἰσὶ γὰρ ἐνιοὶ δύο κέντρα ἔχοντες.

III.

Progredimur ad (XII) Ἐτεροιοιουμένων heroico metro scriptorum libros quinque. tot enim fuisse libros, quibus in nova Nicander mutatas dicere formas corpora instituit, Suidae dicenti merito fidem adiungimus, licet apud reliquos scriptores quinti libri nullum extet vestigium. In ea autem tractanda materia Nicandrum longo post se intervallo reliquit is qui vere auguratus est per omnia saecula fama se victurum esse, Ovidius. Nam quae apud hunc conspicua est artificiosa metamorphoseon dispositio singularumque fabularum artissima inter se connexio, ea apud Nicandrum nulla fuit, ut hanc quoque ob causam vere dixisse videatur Valckenacr. in Callimach. eleg. fragm. p. 235 ad Ovidii illud opus Nicandri nullo modo posse equiparari. Sed ut via et ratione nostrā haec procedat disputatio, ante omnia monendum in Antonini Liberalis narrationibus viginti duobus¹⁾

1) nam fab. XIV contra codicis Palatini (de quo post alios monuit Hercher. in Schneidew. Philol. VII, p. 452) et editionis principis fidem dicitur ex Nicandri ἔτεροι. libro secundo excerpta esse.

eis, quas e Nicandri Heterocumenis excerpſit, nihil eſſe quod ab ipſo additum Antonino, non e Nicandro petitum putari oporteat. leguntur enim in hiſ e Nicandro ductis fabulis quae, quum ipſam metamorphoſin non attingant, nemo deſideraverit. nam primum videmus de cultu deorum heroumque et feſtis diebus quaedam narrari cum transformationibus coniuncta in fabb. I, IV, XIII, XVII, XXIV, XXV, XXVI, XXIX, XXXII, qualia quum in reliquis apud Antoninum fabulis non legantur, iure affirmare nobis videmur hoc non minus proprium Nicandri fabulis fuiſſe quam Boei fabulis ornithogonicis, quas et ipſas Antoninus excerpſit, proprium hoc fuit monere, ex hominibus converſae aves quae *αἰδίαι* fuerint, quae non fuerint (cf. fabb. XI, XV, XIX, XXI). Unde ut Boeo vindicamus fab. VI, quam non dicit Antoninus ex quo petierit, ita Nicandro confidenter aſcribimus fabul. XL, cuius item auctorem Antoninus celat, praeſertim quum illa fabula non tam *μεταμόρφωſιν* quam *ἀφανιſμὸν* aliquem (cf. Preller. Demet. et Perſeph. p. 260 n. 45) contineat, qualis in Nicandri *ἐτεροιουμένων* ab Antonino ſervatis ſaepeius quam in reliquorum auctorum videmus mentionem factam ſive per ſe poſiti (cf. fab. XXVIII) ſive cum metamorphoſi quadam vel cum aliquo alio artificio coniuncti (cf. fabb. I, VIII, XII, XIII, XXV, XXVII, XXX, XXXII. ſed cf. etiam fabb. III, V, XXII, XXXVII). Hoc igitur tenebimus, in eligendis huius libri fabulis Nicandrum eas cum primis metamorphoſes ſpectaſſe, quibus cur quid moris eſſet in deorum vel heroum cultu explicari poſſet. ac conſtat in eiſmodi tractandis argumentis aetiologicis quantopere ſibi veteres placuerint (cf. Lobeck. Aglaoph. p. 676 ſeqq. et p. 1095 ſeq.), praeſertim poſtquam in quarto *Αἰτίων* libro eiſdem generis argumenta aetiologica magna cum laude tractavit Callimachus, cuius exemplo incitatum fuiſſe Nicandrum ſi dixerō, nihil affirmare videbor quod non ſit veriſimillimum. Ex eiſdem autem magni exemplaris imitatione etiam alterum explicaverim quod identiſdem legimus Nicandri metamorphoſeon fabulis praeter rem immixtum. nam tametsi etiam in paucis quibuſdam aliorum fabulis ab Antonino enarratis rem videmus paulo altius repeti, Nicandreis tamen fabulis negari nequit imprimis proprias eſſe vel praepoſitas metamorphoſi vel poſt enarratam metamorphoſin additas narrationes ſatis nonnumquam longas quae ad earum urbium

terrarumve *πίσεις* vel *ὄνομασίαν* et *μετονομασίαν* (cf. fab. XXXV) pertinent, in quibus aliqua facta est transformatio. cf. fab. VIII extr., XIII, XXIII, XXX, XXXI, XXXVIII. quod *αἰτίων* genus idem ille Callimachus celebravit *Αἰτίων* libro secundo, quo magis etiam apparet nullam causam esse haec ab Antoino addita, non ab ipso Nicandro narrata putemus.

Quae hucusque disputavimus tum Nicandri Heteroeumenon naturam, quatenus in tantis tenebris licuit, declarant, tum viam nobis ad eam munierunt quaestionem, num quo artificioso vinculo singulas transformationes poeta ad unius et individui corporis speciem redegerit. Hoc negamus ac pernegamus factum fuisse, ut pridem suis ductus argumentis negavit Mellmannus „de caus. et auct. narrationum de mutatis formis“ p. 93. neque enim futurum fuisse videtur ut tam longe Nicander repeteret narrationes, si singulas fabulas arcte inter se coniunctas esse voluisset. immo quod aliud simul praeter enarrandarum metamorphosium secutus consilium ad transformationes non accedit nisi per ambages, documento est transformationes singulas singulis fuisse carminibus expositas, eisque neque cum priore neque cum posteriore cuiusvis libri parte cohaerentibus. Cui quidem iudicio non repugnat quod interdum plures transformationes uno complexus est carmine, unius cuiusdam fabulae, quae primarium carminis argumentum esset, narrationi alias inserens tamquam emblemata, quod factum esse docent Antonini fabb. XVII, XXII, XXXII. Nec sufficit ad contrarium nostro iudicium comprobandum quod Ovidius transformationum quasdam fabulas arcte coniunxit quas Nicander in *codem* *Ἐτεροιοιούμενων* libro narraverat. nam vide Ovidii Metam. V, 302 seq., 325—331, 444—461 coll. Antonin. fabb. IX, VII, IV. Ovid. Metam. VII, 368—370 et 371—379 coll. Anton. fab. I et XII. Ovid. Metam. IX, 454—665 et 666 seqq. coll. Antonin. fab. XXX et XVII. unde cur tandem colligendum sit potius coniunxisse Ovidium quae a Nicandro coniuncta invenerit, quam primum artificiose Ovidium nexuisse quae viderit apte iungi posse etsi seorsum enarrata a Nicandro, quem artificiosum rerum tractandarum ordinem parum curasse abunde docent Theriaca et Alexipharmaca? Itaque obtinebimus, singulas fabulas singulis plerumque carminibus, quae sine ullo artificioso inter se vinculo Nicander composuerat, tractatas fuisse,

ut mirandum non sit, si quae fabulae proprio aliquo citentur nomine iuxta ac si peculiari et ad Heteroeumena non pertinente carmine expositae fuerint. quod propter Ἰάκινθον moneo, cuius libri unus meminit scholiasta ad Theriac. 585 (Νίκανδρος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἰακίνθῳ). nam etsi ipsum quidem argumentum non enarravit, quis tamen dubitet quin poeta hoc carmine idem celebraverit quod in Theriac. 902 seqq. attigit breviter, Hyacinthi infelicem casum eiusque in hyacinthum florem conversum cruorem. quod unice aptum Heteroeumenis argumentum et ab Ovidio quoque inter Metamorphoses receptum, Nicandro autem eo magis exoptatum quod ex genere aetiologico fuit. propter Hyacinthum enim interfectum scimus et Hyacinthiorum festum institutum et Hyacinthio mensi (cf. Simmias ap. Stephan. Byz. p. 87, 18 coll. Meinek. delect. poetar. Anthol. graec. p. 100) nomen inditum fuisse. — Quid quod ne singula quidem quae in uno Heteroeumenon libro erant carmina propter argumenti aliquam similitudinem in eo libro composita fuisse videntur. nam qui vel ex primo vel ex secundo vel ex tertio vel ex quarto libro ab Antonino petitas fabulas inter se comparaverit, nullam inveniet inter eiusdem libri fabulas cognationem neque in transformationis causis, neque in ratione transformandi novisque formis, neque in hominum transformatorum sceleribus, neque in deorum transformantium personis neque in ritibus institutisque si qua e transformatione aliqua in hominum vitam manarunt. haec enim omnia in singulis libris leguntur eadem neque ullus est qui habeat aliquid sibi proprii. Ac ne hoc quidem concedi potest, quod nuper Volkmannus commendavit p. 30 seq., Nicandrum tamquam in itineralio vel περιηγήσει quadam ab Acarnania incipientem reconditiores Thessaliae, Phocidis, Aetoliae, Boeotiae fabulas exposuisse, geographicum vero filum episodiis distinxisse. nequaquam enim quae eiusdem sunt regionis fabulas eodem libro tractavit. Velut Thessalicas¹⁾ fabulas et primo libro habemus et vero etiam secundo: cf. Antonin.

1) Ad Thessaliam pertinet etiam Antonin. fab. XXII, ubi γῆν τὴν Μηλιέων παρὰ τὴν ὑπώρειαν τῆς Ὀθρυος perperam Volkm. interpretatur de Melo Acarnaniae pago suae ipse interpretationi nocens allato Stephan. Byz. loco p. 450, 13, quem obiter inspexit.

XIII, quam fabulam quominus putemus episodium aliquod fuisse prohibet magnus eius ambitus et a remotissimis rebus repetitio. neque per se credibile est Antoninum proprium assignasse locum fabulae euidam quam obiter et in transeursu Nicander dederat. certe in hac quoque re Nicandrum presse sequutus est, quas a poeta interpositas aliis invenerat fabulas et ipse interponens XVII, XXII, XXXII. Praeterea Volkmannus si de Cragalo fabulam (Antonin. IV) ad Ambraciam rettulit, quoniam ibi in saxum conversum Cragalum conspici dicit Ovidius, Metam. XIII, 713 seq. ¹⁾, etsi prope Thermopylas (*παρὰ τὰ λουτρά Ἡρακλέους*, vid. Mülleri Dor. I p. 427) et greges pascere solebat et inter Apollinem Dianamque et Herculem iudex sedebat et convertebatur *ἴναπερ εἰστῆκε* (cf. Anton.), — eodem iure etiam de Batto fabulam (Antonin. XXIII) non ad Thessaliam, sed ad Peloponnesum referre debebat, quo interruptum sane erit filum istud geographicum a Volkmanno excogitatum. Neque eiusdem regionis fabulae sunt quas e secundo libro Antoninus excerpsit, in quo praeter Thessalorum etiam Cretensium, Asianorum, Messapiorum habemus narrationes. Tum ex tertio libro servatarum trium fabularum duae ad Aetoliam pertinent, tertia vel ad Athenas vel ad Ceo insulam, certe non ad Phocidem, quo Volkmannus miro usus argumento rettulit, scilicet ut contiguae essent regiones quarum in tertio libro narratae fabulae sunt. Et Phocensium tamen aliquam fabulam Nicander nar-raverat etiam libro quarto (Antonin. VIII), cuius reliquae fabulae ab Antonino servatae Atticam et Boeotiam sibi vindicant originem, velut de Iphigenia fabula, unde ad fabulas de bello Troiano quae quidem cum transformationibus essent coniunctae exspatiatum Nicandrum fuisse Volkmannus putat, quod nec probari argumentis nec refelli potest. In universum autem iam patere arbitror, si tamquam in itinere versantem Nicandrum Graecorum fabulas enarrasse credendum nobis sit, vere dici posse poetam *πολλὸ ἄνατα, κάταντα πάραντά τε δόχμιά τ' ἔλθειν*. Sed iam tempus est ipsa *Ἐτεροιοιμένων* fragmenta apponere.

1) Ubi iterum Cerambi meminit Ovidius, Metam. VII, 353, regionem habemus circa Othryn sitam, sed aliam fabulam.

Et e primo quidem libro servata haec sunt:

1. Antonin. Liberal. IV.¹⁾ (Κραγαλεύς. ἱστορεῖ Νίκαν-38
δρος Ἐτεροιοιμένων ἅ καὶ Ἀθανάδας Ἀμβρακικοῖς.)

Κραγαλεύς ὁ Δρυόπος ᾧκει γῆς τῆς Δρυοπίδος παρὰ τὰ λου-
τρά τὰ Ἡρακλέους, ἃ μυθολογοῦσιν Ἡρακλέα πλήξαντα τῇ κορύνῃ
τὰς πλάκας τοῦ ὄρους ἀναβαλεῖν. ὁ δὲ Κραγαλεύς οὗτος ἐγγόνει
γηραιὸς ἤδη καὶ τοῖς ἐγγωρίοις ἐνομίζετο δίκαιος εἶναι καὶ φρόνι-
μος. καὶ αὐτῷ νέμοντι βοῦς προσάγουσιν Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις
καὶ Ἡρακλῆς κριθησόμενοι περὶ Ἀμβρακίας τῆς ἐν Ἠπειρῷ. καὶ ὁ
μὲν Ἀπόλλων ἑαυτῷ προσήκειν ἔλεγε τὴν πόλιν, ὅτι Μελανεὺς υἱὸς
ἦν αὐτοῦ, βασιλεύσας μὲν Δρυόπων καὶ πολέμῳ λαβὼν τὴν πᾶσαν
Ἠπειρον, γεννήσας δὲ παῖδας Εὐρυτον καὶ Ἀμβρακίαν, ἀφ' ἧς ἡ
πόλις Ἀμβρακία καλεῖται καὶ αὐτὸς μέγιστα χαρίσασθαι τοῦτο τῇ
πόλει. Σισυφίδας²⁾ μὲν γὰρ αὐτοῦ προστάξαντος ἀφικομένους κα-
τορθῶσαι τὸν πόλεμον Ἀμβρακιώταις τὸν γενόμενον αὐτοῖς πρὸς
Ἠπειρώτας. Γόργον δὲ τὸν ἀδελφὸν Κυψέλου κατὰ τοὺς αὐτοῦ

1) In afferendis Antonini verbis sequimur Westermanni recensionem, a qua sicubi discedendum nobis videbitur, indicabimus sedulo.

2) Σισυφίδας i. e. Corinthios. illud suscepisse Antoninum patet ex ipso Nicandro qui eodem usus est vocabulo Alexiph. 619 reliquorum poetarum usum secutus. nam incolae saepe ἐλέγοντο ἀπὸ τῶν διασημοτάτων παρ' αὐτοῖς, Ἀθηναῖοι Κοδριδαὶ καὶ Κερροπίδαί, Θεσειδαί, Ἐρεχθεῖδαί, quae Stephan. Byz. verba sunt p. 34, 14. ab hoc citatis adde Κραναῖδαί ap. Eurip. Suppl. 715 (coll. παῖδες Κραναοῦ ap. Aeschyl. Eumen. 993 Herm.) et paulo aliter formata, sed idem illud significantia nomina Κέρροπες, Φορωνῆες, Μέροπες, Κόδροι, de quibus videndi Lobeck. Paralip. p. 303 et Unger. de Valg. Ruf. p. 101. Ceterum ut hic Nicandreum Σισυφίδας Antoninus in usum suum convertit, ita fab. XXV e Nicandri narratione retinuit Ἀορίαν. ac similiter Parthenius nec narrat. XV videtur Ἠλιδίαν scripturus fuisse nisi in Diodori vel potius Duridis (cf. Hecker. in Schneidew. Philol. V p. 416) elegia Ἠλιδίην scriptum invenisset, nec narrat. II Liparam insulam dixisset Μελιγοννίδα (ut Callim. in Artem. 47. cf. Plin. nat. hist. 3, 93 cum not. Sillig.), nisi apud Philetam quem ibi sequitur legisset ἐς Μελιγοννίδα νῆσον, ut hoc frustulum Philetæ fragmentis a Nicol. Bach. collectis addendum sit (aeque ac verba a Choerobosc. in Theodos. canon. p. 360 coll. Gaisford. praef. ad Etym. Mag. p. VII servata: ἀγαθὴ δ' ἐπὶ ἡῤεσιν αἰδῶ). Iterum Antoninus fab. XIV scribens ὄκονν Κῶν τὴν Μεροπίδα νῆσον apud Boeum poetam invenerat Κῶν Μεροπηίδα νῆσον, ut scripsit etiam Callimach. in Del. 160 coll. Eustath. ad Il. p. 97, 30.

χρησμούς λαὸν ἔποικον ἀγαγεῖν εἰς Ἀμβρακίαν ἐκ Κορίνθου, Φαλαίῳ δὲ τυραννοῦντι τῆς πόλεως αὐτοῦ κατὰ μαντείαν Ἀμβρακιώτας ἐπαναστῆσαι καὶ παρὰ τοῦτο πολλοῦ ἀπολιπέσθαι¹⁾ τὸν Φαλαίικον τὸ δὲ ὄλον αὐτὸς ἐν τῇ πόλει παῦσαι πλειστάκις ἐμφύλιον πόλεμον καὶ ἔριδας καὶ στάσις, ἐμποιῆσαι ἀντὶ τούτων δ' εὐνομίαν καὶ θέμιν καὶ δίκην, ὅθεν αὐτὸν ἔτι νῦν παρὰ τοῖς Ἀμβρακιώταις σωτήρα Πύθιον ἐν ἑορταῖς καὶ εἰλαπίνας ἄδεσθαι. Ἄρτεμις δὲ τὸ μὲν νεῖκος κατέπαυε τὸ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα, παρ' ἐκόντος δ' ἠξίου τὴν Ἀμβρακίαν ἔχειν ἐφίεσθαι γὰρ τῆς πόλεως κατὰ πρόφασιν τοιαύτην. ὅτε Φάλαικος ἐτυράννευε τῆς πόλεως, οὐδενὸς αὐτὸν δυναμένου κατὰ θέος ἀνελεῖν αὐτὴ κνηρηγετοῦντι τῷ Φαλαίῳ προφῆναι σκύμνον λέοντος, ἀναλαβόντος δὲ εἰς τὰς χεῖρας ἐκδραμεῖν ἐκ τῆς ὕλης τὴν μητέρα καὶ προσπεσοῦσαν ἀναροῆξαι τὰ στέρανα τοῦ Φαλαίικου, τοὺς δ' Ἀμβρακιώτας ἐκφυγόντας τὴν δουλείαν Ἄρτεμιν ἠγεμόνην ἰλάσασθαι, καὶ ποιησαμένους ἀγροτέρης εἴκασμα παραστήσασθαι χάλκεον αὐτῷ θῆρα. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἀπεδείκνυεν Ἀμβρακίαν τε καὶ τὴν σύμπασαν Ἠπειροῦ οὖσαν ἑαυτοῦ· πολεμήσαντος γὰρ αὐτοῦ Κελτοῦς²⁾, καὶ Χάονας καὶ Θεσπρώτους καὶ σύμπαντας Ἠπειρώτας ὑπ' αὐτοῦ κρατηθῆναι, ὅτε τὰς Γηρῶν βουῆς συνελθόντες ἀφελέσθαι, χρόνῳ δ' ὕστερον λαὸν ἔποικον ἐλθεῖν ἐκ Κορίνθου καὶ

1) In codice est πολλοὺς ἀπολέσθαι, quod qui ita in ordinem cogi posse putarunt, ut πολλοὺς inducerent, debebant certe in sequentibus, ubi Diana sua opera gloriatur Phalaecum a leone interfectum esse, Phalaeco substituere *Phayllum* coll. Aelian. de nat. animal. XII, 40 (nam in Ovid. Ib. 500 ob codicum dissensum nihil est praesidii). Mihi autem multo videtur verisimilius Aelianum potius quam cum Nicandro et Athanada Antoninum in viri nomine errasse. iam quum Phalaecus non potuerit bis mori, et Apollinis et Dianae opera, Apollinem quidem nihil egisse putamus nisi ut seditione exorta Phalaecus *multo inferior evaserit*. in hunc igitur sensum vulgatam lectionem correximus.

2) Vulgo: *πολεμήσαντας γὰρ αὐτῷ Κελτοῦς καὶ Χάονας κ. τ. λ.* Sed Celtorum cum Chaonibus et Thesprotiis inita ad debellandum Herculem societate merito offensi sunt interpretes, quorum *Κελαίθους* e Stephan. Byz. Berkelius correxit pro *Κελτούς*. Sed quum codex habeat *αὐτο*, non *αὐτῷ*, scripsi quod supra vides. Hic dicit Hercules, post debellatos Celtos (quorum terram peragrasset Herculem Geryonis abigentem boves constat vel e Parthenii narrat. XXX) etiam Epirotas se perdomuisse. Ceterum *πολεμεῖν τινα* ab huius aetatis scriptoribus minime abhorret. cf. Dindorf. in Thesaur. Paris. VI p. 1333 et Bast. ep. crit. p. 112 seq. ed. Wiedeb.

τοὺς πρόσθεν ἀναστήσαντας Ἀμβρακίαν συνοικίσαι. Κορίνθιοι δὲ πάν-
τες εἰσὶν ἀφ' Ἡρακλέους. Ἄ διακούσας ὁ Κραγαλεὺς ἔγνω τὴν πόλιν
Ἡρακλέους εἶναι. Ἀπόλλων δὲ κατ' ὀργὴν ἀψάμενος αὐτοῦ τῇ χειρὶ
πέτρον ἐποίησεν ἵναπερ εἰστήκει. Ἀμβρακιῶται δὲ Ἀπόλλωνι μὲν σω-
τῆρι θύουσι, τὴν δὲ πόλιν Ἡρακλέους καὶ τῶν ἐκείνου παιδῶν νενο-
μίκασι, Κραγαλεῖ δὲ μετὰ τὴν ἑορτὴν τὴν Ἡρακλέους ἔντομα θύου-
σιν ἄχρι νῦν. —

2. *Antonin. Liberal. XXII* (Κέραμβος. ¹) ἱστορεῖ Νικάνδρος ἐν 39
ἀ' ἑτεροιοιούμενων.)

Κέραμβος Εὐσείρου τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Εἰδοθέας νύμφης Ὀθρηί-
δος ὄκει ἐν τῇ γῇ τῇ Μηλιέων παρὰ τὴν ὑπώρειαν τῆς Ὀθρουο.
ἐγένετο δὲ αὐτῷ θρέμματα πλεῖστα καὶ αὐτὰ ἐποιμαίνεν αὐτός. νύμ-
φαι δὲ συνελάμβανον αὐτῷ, διότι αὐτὰς ἐν τοῖς ὄρεσιν ἄδων ἔτερ-
πεν· λέγεται γὰρ μουσικώτατος τῶν τότε γενέσθαι καὶ ἐπὶ βουκολι-
κοῖς ἄσμασι διαβοηθῆναι καὶ σύριγγα ποιμενικὴν ἐν τοῖς ὄρεσι συν-
θεῖναι καὶ λύρα πρῶτος ἀνθρώπων κεχρηῆσθαι, πλεῖστά τε καὶ κάλ-
λιστα μέλη ποιῆσαι. τούτων οὖν χάριν λέγουσιν ὀφθῆναι αὐτῷ ποτε
νύμφας καὶ χορεῦσαι πρὸς τὰ κρούματα τοῦ Κεράμβου, Πᾶνα δὲ
τοῦτο κατ' εὐμένειαν αὐτῷ παραγγεῖλαι καταλιπόντι τὴν Ὀθρον
ἐν τῷ πεδίῳ τὰ πρόβατα ποιμαίνειν. ἐξαίσιον γὰρ τι καὶ ἄπιστον χρῆ-
μα χειμῶνος ἐπεῖναι μέλλειν· ὁ δὲ Κέραμβος ὑπὸ μεγαλαυχίας ἐκ νεό-
τητος οἷα θεοβλαβῆς ἀπελαύνειν μὲν ἐκ τῆς Ὀθρουο εἰς τὸ πεδίον
οὐκ ἐγίνωσκεν, ἀπέρριψε δὲ λόγον ἄχαρὶν τε καὶ ἀνόητον εἰς τὰς νύμ-
φας, ὅτι γένος μὲν εἰσιν οὐκ ἀπὸ Διός, ἀλλ' ἔτεκεν αὐτὰς ἡ δεῖνα
τοῦ Σπερχειοῦ, Ποσειδῶν δὲ πότῳ μιᾶς αὐτῶν Διοπάτρης τὰς ἀδελ-
φὰς ἐρρίξωσε καὶ ἐποίησεν αἰγείρους, ἄχρι αὐτὸς κορσεθεὶς τῆς εὐνῆς
ἀνέλυσε καὶ πάλιν αὐταῖς ἀπέδωκε τὴν ἐξ ἀρχῆς φύσιν. τοιαῦτα μὲν
ὁ Κέραμβος ἐκερτόμησεν εἰς τὰς νύμφας. Μετὰ δὲ χρόνον ὀλίγον ἐξαί-
φνης ἐγένετο κρυμὸς καὶ ἐπάγησαν αἱ χαράδραι καὶ πολλὴ κατέπεσε
χιῶν καὶ τὰ ποιμνία τοῦ Κεράμβου σὺν αὐταῖς ἀτραποῖς καὶ δένδρε-
σιν ἠφανίσθη. νύμφαι δὲ μετέβαλον κατ' ὀργὴν τὸν Κέραμβον, ὅτι
αὐταῖς ἔλοιδορῆσε, καὶ ἐγένετο ὑλοφάγος κεράμβυξ. Φαίνεται δὲ ἐπὶ
τῶν ξύλων καὶ ἔστιν ἀγκύλος ἐκ τῶν ὀδόντων καὶ συνεχῶς τὰ γένεια
κινεῖ, μέλας, παραμήκης, πτέρυγας στερεὰς ἔχων, ζοικῶς τοῖς μεγά-

1) Vulgatum Τέραμβος hic et ubicunque infra recufrit Berkelius
propter nomen κεράμβυξ in fine narrationis positum, Munkerus propter
Ovid. Metam. VII, 354 correxerunt. Κέραμπος et κεράμπυξ M. Haupt.
ad Ovid. Metam. VII, 353.

λοις κανθάροις. οὗτος ξυλοφάγος βοῦς καλεῖται, παρὰ δὲ Θετταλοῖς κεράμβυξ. τοῦτον οἱ παῖδες παίγνιον ἔχουσι, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνοντες φέρουσιν, ἣ δὲ ἔοικε σὺν τοῖς κέρασι λύρα τῇ ἐκ τῆς χελώνης. —

40 3. *Antonin. Liberal. XXIII.* (Βάττος. ἱστορεῖ Νικάνδρος ἐτεροιοιμένων ἀ καὶ Ἡσίοδος ἐν μεγάλαις Ἡοίαις καὶ Διδύμαρχος¹⁾ μεταμορφώσεων γ' καὶ Ἀντίγονος ἐν ταῖς ἀλλοιώσεσι καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἐν ἐπιγράμμασιν, ὡς φησι Πάμφιλος ἐν ἀ'.)

Ἄρογο τοῦ Φορῆου καὶ Περιμήλης τῆς Ἀδμήτου θυγατρὸς ἐγένετο Μάγνης. οὗτος ὄκησεν ἐγγὺς Θεσσαλίας καὶ τὴν γῆν ταύτην ἀπ' αὐτοῦ Μαγνησίαν προσηγόρευσαν οἱ ἄνθρωποι. ἐγένετο δ' αὐτῷ παῖς περίβλεπτος τὴν ὄψιν Ἰμμέναιος. ἐπεὶ δὲ Ἀπόλλωνα ἰδόντα ἔρωσ ἔλαβε τοῦ παιδὸς καὶ οὐκ ἐξελίμπανε τὰ οἰκία τοῦ Μάγνητος, Ἐρμῆς ἐπιβουλεύει τῇ ἀγέλῃ τῶν βοῶν τοῦ Ἀπόλλωνος. αἱ δὲ ἐνέμοντο ἵναπερ ἦσαν αἱ Ἀδμήτου βόες. καὶ πρῶτα μὲν ἐμβάλλει ταῖς κυσίν, αἱ ἐφύλαττον αὐτάς, λήθαργον καὶ κυνόγῃην, αἱ δὲ ἐξελάθοντο τῶν βοῶν καὶ τὴν ὑλακὴν ἀπώλεσαν. εἶτα δ' ἀπελαύνει πόρτιας δώδεκα καὶ ἑκατὸν βοῦς ἄζυγας καὶ ταῦρον, ὃς ταῖς βουσίην ἐπέβαιναν. ἐξῆπτε δὲ ἐκ τῆς οὐρᾶς πρὸς ἕκαστον ὕλην, ὡς ἂν τὰ ἔγνη τῶν βοῶν ἀφανίσῃ, καὶ ἦγεν αὐτάς ἐλαύνων διὰ τε Πελασγῶν καὶ δι' Ἀχαΐας τῆς Φθιώτιδος καὶ διὰ Λοκρίδος καὶ Βοιωτίας καὶ Μεγαρίδος, καὶ ἐντεῦθεν εἰς Πελοπόννησον διὰ Κορίνθου καὶ Λαρίσσης ἄχρι Τεγέας, καὶ ἐντεῦθεν παρὰ τὸ Λύκαιον ὄρος ἐπορεύετο καὶ παρὰ τὸ Μαινάλιον καὶ τὰς λεγομένας Βάττου σκοπιάς. ὥκει δὲ ὁ Βάττος οὗτος ἐπ' ἄκρω τῷ²⁾ σκοπέλω· καὶ ἐπεὶ τῆς φωνῆς ἤκουσε παρελαυνομένων τῶν μόσχων, προελθὼν ἐκ τῶν οἰκείων ἔγνω περὶ τῶν βοῶν ὅτι κλοπιμαίας ἄγει, καὶ μισθὸν ἤτησεν, ἵνα πρὸς μηδένα φράσῃ περὶ αὐτῶν. Ἐρμῆς δὲ δώσειν ἐπὶ τούτοις ὑπέσχετο, καὶ ὁ Βάττος ὤμοσε περὶ τῶν βοῶν πρὸς μηδένα κατερεῖν. Ἐπεὶ δὲ αὐτάς Ἐρμῆς ἔκρουσεν ἐν τῷ προῶνι παρὰ τὸ Κορυφάσιον, εἰς τὸ σπήλαιον εἰσελάσας ἀντικρὺς Ἰταλίας καὶ Σι-

1) Schmidt. de Didym. p. 364 iecit potius quam coniecit Δίδυμος Ἀριστάρχειος scribendum esse. quo minus etiam proba quod Heckerus Com. crit. de Anthol. graec. I p. 19 not. suāsīt mox legendum esse Πάμφιλῳ ἐν ἀ'. nam Pamphilum praeter lexicon περὶ γλωσσῶν καὶ ὀνομάτων scripsisse, in quibus fabulas multas proposuerit, patet ex Galen. T. XI p. 792 et 797.

2) Legebatur ἐπ' ἄκρω τῷ σκοπέλω.

κελίας, αὐτίς¹⁾ ἀφίκετο πρὸς τὸν Βάττον ἀλλάξας ἑαυτὸν καὶ πειρώμενος εἰ αὐτῷ συμμένειν ἐπὶ τοῖς ὄρκίοις ἐθέλει, διδοὺς δὲ μισθὸν χλαῖναν ἐπυρθάνετο παρ' αὐτοῦ, μὴ κλοπιμαίας βοῦς ἔγνω παρελαθεῖσας. ὁ δὲ Βάττος ἔλαβε τὴν χλαμύδα καὶ ἐμήνυσε περὶ τῶν βοῶν. Ἐρμῆς δὲ χαλεπήνας ὅτι διχόμυθος ἦν, ἐρράπισεν αὐτὸν τῇ θάβδῳ καὶ μετέβαλεν εἰς πέτρον. καὶ αὐτὸν οὐκ ἐκλείπει κρύος οὐδὲ καῦμα. λέγεται δὲ καὶ ὁ τόπος παρ' ὀδευόντων ἄχρι νῦν σκοπιαί²⁾ Βάττου.

4. *Antonin. Liberal. XXXII.* (Δρυόπη. ἱστορεῖ Νίκανδρος ἔτε- 41 ροιουμένων α'.) Δρυοῦφ ἐγένετο Σπερχειοῦ παῖς τοῦ ποταμοῦ καὶ Πολυδώρης μιᾶς τῶν Δαναοῦ θυγατέρων. οὗτος ἐβασίλευσεν ἐν τῇ Οἴτῃ καὶ θυγάτηρ αὐτῷ μονογενὴς ἐγένετο Δρυόπη, καὶ ἐποίμαινεν αὐτὴ τὰ πρόβατα τοῦ πατρὸς. ἐπεὶ δὲ αὐτὴν ἠγάπησαν ὑπερφνωῶς Ἀμαδρυάδες νύμφαι καὶ ἐποίησαντο συμπαίκτριαι ἑαυτῶν, ἐδίδαξαν ὑμνεῖν θεοὺς καὶ χορεύειν. ταύτην ἰδὼν Ἀπόλλων χορεύουσαν ἐπεθύμησε μιχθῆναι. καὶ ἐγένετο πρῶτα μὲν κλεμμύς, ἐπεὶ δ' ἡ Δρυόπη γέλωτα μετὰ τῶν νυμφῶν καὶ παίγνιον ἐποίησατο τὴν κλεμμὺν καὶ αὐτὴν ἐνέθετο εἰς τοὺς κόλπους, μεταβαλὼν ἀντὶ τῆς κλεμμύος ἐγένετο δράκων. καὶ αὐτὴν κατέλειπον αἱ νύμφαι πτοηθεῖσαι. Ἀπόλλων δὲ Δρυόπη μίγνυται, ἡ δὲ ὄχετο φεύγουσα περίφοβος εἰς τὰ οἰκία τοῦ πατρὸς καὶ οὐδὲν ἔφρασε πρὸς τοὺς γονεῖς· ἐπεὶ δ' ἔγγημεν αὐτὴν ἕστερον Ἀνδραίμων ὁ Ὀξύλου, γεννᾷ παῖδα ἐξ Ἀπόλλωνος Ἀμφισσον. Οὗτος ἐπεὶ τάχιστα ἠνδρώθη, ἀνὴρ ἐγένετο πάντων κρατῶν· καὶ ἔκτισε παρὰ τὴν Οἴτην πόλιν ὁμώνυμον τῷ ὄρει καὶ τῶν ἐκεῖ τόπων ἐβασίλευεν. ἰδρῦσατο δὲ καὶ Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἐν τῇ Δρυοπίδι. καὶ εἰς τοῦτο παροῦσαν τὸ ἱερὸν Δρυόπην ἤρπασαν Ἀμαδρυάδες νύμφαι κατ' εὐμένειαν, καὶ αὐτὴν μὲν ἀπέκρυψαν εἰς τὴν ὕλην, ἀντὶ δ' ἐκείνης αἰγίρον ἀνέφηραν ἐκ τῆς γῆς καὶ παρὰ τὴν αἰγίρον ὕδωρ ἀνέρρηξαν. Δρυόπη δὲ μετέβαλε καὶ ἀντὶ θνητῆς ἐγένετο νύμφη. Ἀμφισσος δὲ ἀντὶ τῆς πρὸς τὴν μητέρα χάριτος ἱερὸν ἰδρῦσατο νυμφῶν καὶ πρῶτος ἀγῶνα ἐπετέλεσε δρόμον, καὶ ἔτι νῦν οἱ ἐπιχώριοι τὸν ἀγῶνα διαφυλάσσουσι τοῦτον· γυναικὶ δ' οὐχ ὅσιον παρατυχεῖν, ὅτι Δρυόπην ἀφανισθεῖσαν ὑπὸ νυμφῶν δύο παρθένοι τοῖς ἐπιχωρίοις ἐδήλωσαν, πρὸς ὧς ἐχαλέπηναν αἱ νύμφαι καὶ αὐτὰς ἀντὶ παρθένων ἐλάτας ἐποίησαν. —

5. *Antonin. Liberal. XXXVIII.* (Λύκος. ἱστορεῖ Νίκανδρος ἔτε- 42 ροιουμένων α'.) Αἰακῷ τῷ Διὸς καὶ Αἰγίνης τῆς Ἀσωποῦ παῖδες ἐγέ-

1) Correxi αὐτίς pro αὐθίς ob constantem Antonini usum.

2) Vulgo σκοπιά, quod correxi propter v. 16: τὰς λεγομένας Βάττου σκοπιάς.

νοτο Τελαμῶν καὶ Πηλεὺς καὶ τρίτος Φῶκος ἐκ Ψαμάθης τῆς Νη-
ρέως. τοῦτον ἐφίλησε περισσῶς Αἰακός, ὅτι καλὸς κἀγαθὸς ἦν ἀνὴρ.
Πηλεὺς δὲ καὶ Τελαμῶν φθονήσαντες αὐτῷ κτείνουσι θανάτῳ κρυφαίῳ,
καὶ διὰ τοῦτ' ἐξελαθέντες ὑπ' Αἰακοῦ τὴν Αἴγιναν ἐξέλειπον. ὦκησε
δὲ Τελαμῶν μὲν Σαλαμῖνα τὴν νῆσον, Πηλεὺς δ' ἐξίκετο πρὸς Εὐρυ-
τίωνα τὸν Ἴρου καὶ ἱκετεύσας καθαίρεται παρ' αὐτῷ τὸν φόνον. καὶ
αὐτὶς Εὐρυτίωνα ἐν κυνηγεσίῳ ἄκων ἐπὶ σὺς βολῆ κτείνει, καὶ φυ-
γῶν ἔρχεται παρὰ Ἄκαστον, οὗ ὑπὸ τῆς γυναικὸς πρὸς ἀφροδίσιον
ἔργον διαβληθεὶς¹⁾ καταλείπεται μόνος ἐν τῷ Πηλίῳ. καὶ πλαζόμενος
ἐντυγχάνει Χείρωνι τῷ Κενταύρῳ, ἱκετεύοντα δὲ αὐτὸν ὑποδέχεται
ἐκεῖνος εἰς τὸ ἄντρον. καὶ Πηλεὺς ἀγείρας πολλὰ πρόβατα καὶ βοῦς
ἄγει πρὸς τὸν Ἴρου κατὰ ποινὴν τοῦ φόνου. ταύτην οὐκ ὑποδέχεται
τὴν ποινὴν ὁ Ἴρος, ἀλλὰ Πηλεὺς ἀπαγαγὼν ἀφήσιν κατὰ χρησμὸν θεοῦ.
καὶ τὰ πρόβατα νομέων ἔρημα λύκος ἐπελθὼν κατέδει, καὶ ὁ λύκος
οὗτος κατὰ δαίμονα μεταβαλὼν ἐγένετο πέτρος, καὶ ἄχρι πλείστου διέ-
μενε μεταξὺ Λοκρίδος καὶ τῆς Φωκίῶν γῆς.

- 43 6. *Stephan. Byz.* p. 134, 5: Ἀσπαλάθεια, πόλις Ταφίων. Νί-
κανδρος ἐτεροιοιμένων πρώτῃ „Ἀσπαλάθεια βοήροτος“. — Eiusdem
fragmenti suspicetur aliquis olim mentionem factam fuisse in his
Etym. Magn. p. 156, 30 (add. *Zonar. s. v.*) verbis: ἀσπάλαθος,
εἶδος ἀκάνθης. Νίκανδρος: „ἐν γὰρ ὄρει θάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι
κομούνται,“ ut *Nicandri et Theocriti* (nam huius iste versus est.
vid. IV, 57) fragmenta male in unum librarii confuderint. Sed
si quis *Etym. Gudian.* p. 84, 25 et *Etymol. Angelican.* *Ritsche-
lii* I p. VII, 32 contulerit, eo potius inclinabit, ut *Etym. Magni*
locum ita emendandum censeat: εἶδος ἀκάνθης. Ἀμάραντος εἰς τὸ
(Θεοκρίτου) ἐν γὰρ ὄρει κ. τ. λ.

E secundo libro has Antoninus fabulas excerpit:

- 44 1. *Antonin. Liberal.* XIII. (Ἀσπαλίς. ἱστορεῖ Νίκανδρος ἐτε-
ροιοιμένων β'.) Διὸς καὶ νύμφης Ὀθηρίδος ἐγένετο παῖς Μελιτεύς. τοῦ-
τον ἡ μήτηρ ἐξέθηκεν εἰς τὴν ὕλην κατὰ δέος Ἴρας, ὅτι αὐτῇ Ζεὺς
ἐμίχθη. ὁ δὲ παῖς Διὸς βουλῆ οὐκ ἠφανίσθη, ἀλλ' ἠΰξετο τρεφόμενος
ὑπὸ μελισσῶν. ἐνέτυχε δὲ αὐτῷ ποιμαίνων πρόβατα Φάγρος ὁ Ἀπόλ-

1) διαβληθεὶς addidi cum Munkero et G. Hermanno. vid. Koch. praef. p. LI, ubi quod dicit unius fere verbi lacunam apparere in codice, nescio unde hoc acceperit. nam in codice hodie fabulam XXXVII extre-
mam, tum fab. XXXVIII totam, postremo fab. XXXIX fere dimidiam non iam comparere ipse dixerat praefat. p. XII.

λωνος καὶ Ὀθρηίδος νύμφης, ἣτις ἔτεκε Μελιτέα τὸν ἐν τῇ ὕλῃ παῖδα. θαυμάσας δὲ πρὸς τὸν ὄγκον τοῦ σώματος καὶ ἔτι πλέον πρὸς τὰς μελίσσας ἀνείλετο καὶ ἀπήνεγκεν εἰς τὰ οἰκία καὶ ἔτρεφεν ¹⁾ πολλῇ σπουδῇ θέμενος αὐτῷ Μελιτέα ὄνομα διότι ὑπὸ μελισσῶν ἐτρόφη· ὑπῆλθεν αὐτὸν καὶ ὁ χρησμὸς, ἐν ᾧ ποτε θεὸς εἶπε σώζειν ὁμόγνιον ὄντα τὸν ὑπὸ τῶν μελισσῶν τρεφόμενον. Ὁ δὲ παῖς ἐπεὶ τάχιστα ἠνδρώθη, ἀνὴρ ἐγένετο γενναῖος καὶ πλείστων ἤρξε περιοίκων καὶ πόλιν ἔκτισεν ἐν τῇ Φθίᾳ προσαγορεύσας Μελίτην. Ἐν ταύτῃ τῇ Μελίτῃ τύραννος ἐγένετο βίαιος καὶ ὑβριστής, ὃν οἱ μὲν ἐπιχώριοι οὐδ' ὀνομάζουσιν, ὑπὸ δὲ τῶν ξένων Τάρταρος ἐκαλεῖτο. οὗτος εἶ τις διαβοηθεῖη παρθένος ἐπὶ κάλλει τῶν ἐγχωρίων, ἀπῆγεν αὐτὴν καὶ ἐμίγνυτο πρὸ γάμου κατὰ βίαν. τότε δ' οὖν εἴρητο πρὸς τοὺς θέραπας ἀπάγειν Ἀσπαλίδα τὴν θυγατέρα τὴν Ἀργαίου τῶν οὐκ ἀσήμεων· ἡ δὲ παῖς ὡς ἔκλυτος ὁ λόγος ἐγένετο, πρὶν ἀφικέσθαι τοὺς ἀπάξοντας ἀνήρτησεν ἑαυτὴν. τῆς δὲ πράξεως οὐπω διαβοηθείσης ἀδελφὸς ὁ τῆς Ἀσπαλίδος Ἀστυγίτης ᾤμοσεν, ὅτι πρότερον τίσεται τὸν τύραννον ἢ τὸ σῶμα καθαιρήσει τὸ τῆς ἀδελφῆς. ἐνδύς δὲ τάχιστα τὴν στολὴν τῆς Ἀσπαλίδος καὶ κρούσας παρὰ τὴν εὐώνυμον πλευρὰν τὸ ξίφος ἔλαθε πρὸς τὴν ὄψιν ἀντίπαις ὢν, παρελθὼν δὲ εἰς τὰ οἰκία γυμνὸν ὄντα καὶ ἀφύλακτον τὸν τύραννον κτείνει. οἱ δὲ Μελιτεῖς τὸν μὲν Ἀστυγίτην ἐστεφάνουν καὶ μετὰ παιάνων προέπεμπον, τὸ δὲ σῶμα τοῦ τυράννου κατεπόντωσαν εἰς ποταμὸν ἐμβαλόντες, ὃν ἔτι νῦν ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου Τάρταρον καλοῦσι, τὸ δὲ σῶμα τὸ τῆς Ἀσπαλίδος ἐξερευνῶντες πάντα τρόπον, ὅπως κηδεύσωσιν ἐπισήμως, οὐκ ἠδυνήθησαν εὐρεῖν· ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἠφρανίσθη κατὰ θεόν, ἀντὶ δὲ τοῦ σώματος ἐφάνη ξόανον παρὰ τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἐσθηκός· ὀνομάζεται δὲ παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις τοῦτο τὸ ξόανον Ἀσπαλὶς Ἀμειλήτη ²⁾ Ἐκαέργη, ᾧ καθ' ἕκαστον

1) Fuit ἔτρεφεν ἐν πολλῇ σπουδῇ, quod iure suspectum Westermanno fuit.

2) Hoc quid sit ego nescio, archaeologi et mythologi nostri non dubito quin facile explicent ab Hesychio memoratum verbum *μελεῖν* i. e. ἀρέσκειν, *μελίσσειν* producentes, ut *ἀμειλήτη* significet τὴν οὐκ ἴλεων, qua in re femininam formam non curabunt magnopere. interim philologi videant sitne Ἀσπαλὶς ἐν Μελίτῃ Ἐκαέργη scribendum, quod eo quoque commendari videtur, quod aperta tenet metri vestigia, quae Antoino remove non licuit nisi si ipsum a Nicandro proditum nomen mutare voluit. Praeterea conf. Galen. de comp. medic. sec. loc. IX, Tom. XIII, p. 272 Kühn.: εἰώθασιν πολλοὶ καὶ χωρὶς ποιητικῆς ἐν τῷ βίῳ λέγειν, μὰ τὸν ἐν Περγάμῳ Ἀσκλήπιον, μὰ τὴν ἐν Ἐφέσῳ Ἀρτεμιν, μὰ τὸν ἐν

ἔτος αἱ παρθένοι χίμαρον ἄθορον ἐκρήμων, ὅτι καὶ ἡ Ἀσπαλὶς παρθένος οὕσα ἑαυτὴν ἀπηγχόμισεν. —

- 45 2. *Antonin. Liberal. XVII* (Λεύκιππος. Ἱστορεῖ Νικάνδρος ἐτεροιοιμένων β.) Γαλάτεια ἢ Εὐρυτίου τοῦ Σπάρτανος ἐγγήματο ἐν Φαίστῳ τῆς Κρήτης Λάμπρῳ τῷ Πανδίωνος, ἀνδρὶ τὰ μὲν εἰς γένος εὖ ἔχοντι, βίου δὲ ἐνδεεῖ· οὗτος, ἐπειδὴ ἐγκύμων ἦν ἡ Γαλάτεια, ἠΰξαστο μὲν ἄρρενα γενέσθαι αὐτῷ παῖδα, προηγόρευσε δὲ τῇ γυναικί, ἐὰν γεννήσῃ κόρη, ἀφανίσαι. καὶ οὗτος μὲν ἀπιὼν ἐποίμαινε τὰ πρόβατα, τῇ δὲ Γαλατεία θυγάτηρ ἐγένετο. καὶ κατοικτείρασα τὸ βρέφος καὶ τὴν ἐρημίαν τοῦ οἴκου λογισαμένη, συλλαμβανόντων δ' ἔτι καὶ τῶν ὀνειρῶν καὶ τῶν μάντεων, οἱ προηγόρευον τὴν κόρην ὡς κόρον ἐκτρέφειν, ἐψεύσαστο τὸν Λάμπρον ἄρρεν λέγουσα τεκεῖν, καὶ ἐξέτρεφεν ὡς παῖδα κοῦρον ὀνομάσασα Λεύκιππον. ἐπεὶ δὲ ἠΰξαστο ἡ κόρη καὶ ἐγένετο ἄφατόν τι κάλλος, δεισάσα τὸν Λάμπρον ἢ Γαλάτεια, ὡς οὐκ ἐνῆν ἔτι λαθεῖν, κατέφυγεν εἰς τὸ τῆς Αἠτοῦς ἱερὸν καὶ πλειῆστα τὴν θεὸν ἰκέτευσεν, εἴ πως αὐτῇ κόρος ἢ παῖς ἀντὶ τῆς θυγατρὸς δύναιτο γενέσθαι, καθάπερ ὅτε Καινὶς μὲν Ἄτρακος οὕσα θυγάτηρ βουλῇ Ποσειδῶνος ἐγένετο Καινεὺς ὁ Λαπίθης, Τειρεσίας δὲ γυνὴ μὲν ἐξ ἀνδρός, ὅτι τοὺς ἐν τῇ τριόδῳ μιγνυμένους ὄφεις ἐντυχῶν ἀπέκτεινεν, ἐκ δὲ γυναικὸς αὐτὴς ἀνὴρ ἐγένετο διὰ τὸ δράκοντας πολλὰ λακτίσαντα κτανεῖν¹⁾, καὶ Ὑπερμήστραν πιπρασκομένην ἐπὶ γυναικὶ μὲν αἴρασθαι τῆμον, ἀνδρα δὲ γενομένην Αἶθωνι τροφήν ἀποφέρειν τῷ πατρὶ, μεταβαλεῖν δὲ καὶ τὸν Κοῆτα Σιπροίτην, ὅτι κνηγετῶν λοιομένην ἴδε τὴν Ἄρτεμιν. Ἡ δὲ Αἠτὼ συνεχῶς ὀδυρομένην καὶ ἰκετεύουσαν ᾧκτειρε τὴν Γαλάτειαν καὶ μετέβαλε τὴν φύσιν τῆς παιδὸς εἰς κόρον. ταύτης ἔτι μέμνηται τῆς μεταβολῆς Φαίστιοι καὶ θύουσι Φυτίῃ²⁾ Αἠτοῦ, ἢ τις ἔφρυσε μῆδεα τῇ κόρῃ, καὶ

Δέλοφιοι Ἀπόλλωνα κ. τ. λ. Ceterum ἀμείλικτος commendavit Ed. Jacobi lex. myth. p. 148.

1) Corruptam codicis scripturam διὰ τὸ δράκοντα πολλάκις πύνακτα δὲ plurimi emendare conati sunt viri docti a Westermanno diligenter enumerati, quorum conamina vereor ut aliis magis placeant quam placent mihi. ipse quod dedi, certe ad codicis scripturam paulo propius accedit. De λακτίσαντα cf. Hygin. 75: „postea monitus a sortibus in eodem loco dracones quum calcasset, redit in pristinam speciem.“

2) Pro Φυτίῃ a Valekenario coniectum Hermannoque (ap. Koch. p. LI) probatum Φυσιμήδη Nicander certe scribere non potuit quum verusui resultet.

τὴν ἑορτὴν Ἐκδύσια καλοῦσιν, ἐπεὶ τὸν πέπλον ἢ παῖς ἐξέδν νόμιμον δ' ἐστὶν ἐν τοῖς γάμοις πρότερον παρακλίναςθαι παρὰ τὸ ἄγαλμα τοῦ Λευκίππου. —

3. *Antonin. Liberal. XXX* (Βυβλῖς. ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροίου- 46 μένων β'.) Ἀπόλλωνος καὶ Ἀκακαλλίδος τῆς Μίνω θυγατρὸς ἐγένετο παῖς ἐν Κρήτῃ Μίλητος. τοῦτον ἢ Ἀκακαλλῖς δεῖσασα Μίνω ἐξέβαλλεν εἰς τὴν ὕλην, καὶ αὐτὸν ἐπιφοιτῶντες λύκοι βουλῇ Ἀπόλλωνος ἐφύλαττον καὶ ὄρερον παρὰ μέρος γάλα, ἔπειτα δὲ βουκόλοι περιτυχόντες ἀνείλοντο καὶ ἔτρεφον ἐν τοῖς οἰκείοις. ἐπεὶ δὲ ὁ παῖς ἠύξετο καὶ ἐγένετο καλὸς καὶ δραστήριος, καὶ ὁ Μίνως κατὰ πόθον ἐνεχείρει βιάζεσθαι, τότε νυκτὸς ὁ Μίλητος ἐμβαῖς εἰς ἄκατον βουλῇ Σαρπηδόνης εἰς Καρίαν ἀποδιδράσκει, καὶ πόλιν ἐνταυθοῖ κτίσας Μίλητον ἐγγήμεν Εἰδοθέην τὴν Εὐρύτου θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῶν Καρῶν. καὶ ἐγένοντο δίδυμοι παῖδες αὐτῶ, Καῦνος, ἀφ' οὗ πόλις ἐστὶν ἔτι νῦν ἐν Καρίᾳ Καῦνος, καὶ Βυβλῖς· ταύτης ἐγένοντο πλεῖστοι μνηστῆρες ἐπιχωριοὶ καὶ κατὰ κλέος ἐκ τῶν πέριξ πόλεων. ἢ δὲ τῶν μὲν λόγον ἐποιεῖτο βραχύν, αὐτὴν δὲ ἄφατος ἔρωσ ἐξέμηνε τοῦ Καίνου. καὶ τὸ πάθος ἄχρι μὲν ἐδύνατο κρύπτειν ἐλελήθει τοὺς γονεῖς, ἐπεὶ δὲ καθ' ἡμέραν εἶχετο χαλεπωτέρω δαίμονι, νυκτὸς ἔγνω καταβαλεῖν ἐκ τῆς πέτρας ἑαυτήν. καὶ ἢ μὲν εἰς τὸ πλησίον ὄρος παρελθοῦσα ῥίπτειν ἑαυτὴν ἐπεχείρησε, νύμφαι δὲ κατέσχον οἰκτεῖρασθαι καὶ πολὺν ὕπνον ἐνέβαλον καὶ αὐτὴν ἠλλάξαν ἀπ' ἀνθρώπων εἰς δαίμονα καὶ ὠνόμασαν Ἀμαθρυάδα νύμφην Βυβλίδα καὶ ἐποιήσαντο συνδίατον ἐταιριίδα. καλεῖται δὲ καὶ τὸ ῥέον ἐκ τῆς πέτρας ἐκείνης ἄχρι νῦν παρὰ τοῖς ἐπιχωριοῖς δάκρυον Βυβλίδος. —

4. *Antonin. Liberal. XXXI* (Μεσάπιοι. ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτε- 47 ροιουμένων β'.) Λυκάονος τοῦ αὐτόχθονος ἐγένοντο παῖδες Ἰάπυξ καὶ Δαύνιος καὶ Πευκέτιος. οὗτοι λαὸν ἀθροίσαντες ἀφίκοντο τῆς Ἰταλίας παρὰ τὸν Ἀδρίαν, ἐξελάσαντες δὲ τοὺς ἐνταυθοῖ οἰκοῦντας Αὖσονας αὐτοὶ καθιδρύθησαν. ἦν δὲ τὸ πλεον αὐτοῖς τῆς στρατιᾶς ἐπιοικον, Ἰλλυριοὶ Μεσάπιοι¹⁾). ἔπειτα δὲ τὸν στρατὸν ἅμα καὶ τὴν γῆν

1) Scribebatur Ἰλλυριοί, Μεσάπιοι, in quo non solum copulae defectus offendit, sed multo magis etiam hoc, quod Illyriorum, etsi et ipsi cum Messapiis maior exercitus pars erant, nulla tamen in assignanda terra ratio habita est. Itaque Nicandrum puto nominasse Messapios *ab Illyria oriundos*. quamquam inter Illyriae populos non memini Messapios ab aliis memoratos esse. sed fuit tamen ibi quoque urbs Ἰαπυγία. cf. Steph. Byz. p. 322, 11. At fortasse Anton. scripsit Ἰλλύριοι Μεσσα-

ἐμέρισαν τριχῆ καὶ ὠνόμασαν ὡς ἐκάστοις ἡγεμόνος εἶχε Δαυνίους καὶ Πευκετίους καὶ Μεσσαπίους. τὸ μὲν ἀπὸ Τάραντος ἄχρι πρὸς τὴν ἔσχατιαν τῆς Ἰαπυρίας ¹⁾ ἐγένετο Μεσσαπίων, ἐν ᾗ πόλις ὄκηται Βρεντέσιον· τὸ δὲ παρὰ ταύτην ²⁾ ἐντὸς τοῦ Τάραντος ἐγένετο Πευκετίων. ἐνδοτέρω δὲ τοῦτου τῆς θαλάσσης ἐπιπλέοντι ³⁾ Δαύνιοι· τὸ δὲ σύμπαν ἔθνος ὠνόμασαν Ἰαπύγων. καὶ ἐγένετο ταῦτα πολὺ πρὸ τῆς Ἡρακλέους στρατείας. ἦν δὲ τοῖς τότε βίος ἀπὸ θρημμάτων καὶ νομῆς. Μυθολογοῦσιν οὖν ἐν τῇ Μεσσαπίων γῆ παρὰ τὰς λεγομένας ἱεράς πέτρας φανῆναι νύμφας Ἐπιμηλίδας χορευούσας, τοὺς δὲ παῖδας τῶν Μεσσαπίων καταλιπόντας τὰ ποιμνία καὶ θεωμένους εἰπεῖν, ὅτι βέλτιον αὐτοὶ χορεύουσιν. οὗτος ὁ λόγος ἦλγυνε τὰς νύμφας καὶ τὸ νεῖκος ἐπιπλέον ἐγένετο περὶ τῆς χορείας. οἱ δὲ παῖδες ὅτι μὲν ἦν αὐτοῖς ἄμιλλα πρὸς δαίμονας ἡγνόουν, ἐχόρευον δ' οἷα πρὸς ὀμηλικας θνητάς, καὶ ὁ τρόπος αὐτοῖς τῆς ὀρχήσεως ἅτε ποιμένων ἄμουσος ἦν, ταῖς δὲ νύμφαις πᾶν ὅσον δὴ ⁴⁾ πλεῖστον ἐπέδωκεν εἰς κάλλος. καὶ ἐπεκράτησαν χορεύουσαι τῶν παίδων καὶ ἔλεγον πρὸς αὐτοὺς τάδε· „ὦ κοῦροι, τὸ νεῖκος ἤρασθε πρὸς Ἐπιμηλίδας νύμφας, οὐκοῦν, ὦ ἄφρονες, νικώμενοι δώσετε δίκην. καὶ οἱ παῖδες ἵναπερ ἐστήκεσαν παρὰ τὸ ἱερὸν τῶν νυμφῶν ἐγένοντο δένδρη, καὶ ἔτι νῦν ἀκούεται φωνὴ νυκτὸς ἐκ τῆς ὕλης, οἷα θρηνοῦντων, ὁ δὲ τόπος ὀνομάζεται νυμφῶν τε καὶ παίδων. —

πίον, ut Messapius Illyriorum dux fuerit, aut Ἰλλύριοι male huc illatum ex fab. XXXVII.

1) Vulgo τῆς Ἰταλίας, quod, quum Italiae ἔσχαται plures sint, nemo putabit ab Antonino scribi potuisse.

2) Vulgo παρὰ τὴν. intelligo: παρὰ τὴν Μεσσαπίαν, cuius nominis simul cum τὸ — Μεσσαπίων facta tacita memoria, unde etiam ἐν ἡ πόλις explicatum habet.

3) In libris et scripto et editis fuit ἐπέπλεον, quod verum esse nequit, certe non eo sensu quem Munckerus statuit: „mare illud navibus invadebant et usum eius sibi sumebant.“ nam τοῖς τότε βίος ἀπὸ θρημμάτων καὶ νομῆς erat, ut mox legimus lin. 7. Sed si quis ita vulgatum interpretabitur, ut Daunios classe profectos in eam regionem esse dicat quae ipsis distributione facta obtigisset, non imperfectum, sed aoristum ponendum fuisse apparet. Itaque ἐπιπλέοντι scripsi hoc sensu: si quis ulterius τούτου (i. e. „quam Peucetiorum ager est) in mare Adriaticum invehitur, Daunios inveniet. nam τῆς θαλάσσης aperte cum ἐνδοτέρω iungendum, ut πόρρω τῆς ὁδοῦ etc. dicitur.

4) Cod. ὅσον ἢ πλεῖστον. Bastius voluit ὅσον ἦν πλ. rectius utique quam qui ἢ πλεῖστον deleri iubent.

5. *Antonin. Liberal. XXVI*¹⁾. recte enim Munkerus pro *ἱστο-48* ρεῖ *Νίκανδρος ἑτεροιοιμένων* δ' restituendum monuit — *ἑτεροιοι-
μένων β'* propter schol. *Apoll. Rhod. 1, 1236*: καὶ *Νίκανδρος ἐν*
τῷ δευτέρῳ τῶν ἑτεροιοιμένων ὑπὸ πασῶν φησιν αὐτὸν (τὸν Ὑλαν)
ἀρπαγῆναι τῶν Νυμφῶν, ὁ δὲ Ἀπολλώνιος ὑπὸ μιᾶς. quo aliquanto
negligentior scholiast. Theocriti XIII, 46 hoc dicit: συμφωνεῖ δὲ
*τῇ ἀρπαγῇ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος καὶ Νίκανδρος*²⁾). *Antoninus*
*autem ita scribit: (Ὑλας. ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιοιμένων β'.) Ἡρα-
κλῆς ὅτε μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν ἔπλει, στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν ἀπο-
δειχθεὶς συνεπήγετο μεθ' αὐτοῦ καὶ Ὑλαν, παῖδα μὲν Κήνκος *ἴτυ-
πος*, νέον δὲ καὶ καλόν. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὸ στενὸν ἐξίκοντο τοῦ Πόντου*
καὶ τὰ σφυρὰ παρέπλευσαν τῆς Ἀργανθώνης καὶ ἐγένετο χειμῶν καὶ
*σάλος, ἐνταῦθα καταβαλόντες ἀγκύρας ἀνέπασαν τὴν ναῦν. καὶ Ἡρα-
κλῆς παρεῖχε τοῖς ἥρωσι τὸ δεῖπνον. ὁ δὲ παῖς Ὑλας ἔχων κρωσσόν*
ἦλθε πρὸς τὸν Ἀσκάνιον ποταμὸν ὕδωρ ἀποιῶν τοῖς ἀριστεῦσι. καὶ
αὐτὸν ἰδοῦσαι νύμφαι, τοῦ ποταμοῦ τούτου θυγατέρες, ἠράσθησαν,
*ἀρνούμενον δὲ καταβάλλουσιν εἰς τὴν κρήνην. καὶ ὁ μὲν Ὑλας ἀφα-
νῆς ἐγένετο, Ἡρακλῆς δ', ἐπεὶ αὐτῷ οὐκ ἐνόστει, καταλιπὼν τοὺς*
ἥρωας ἐξερευνᾷ πανταχοῖ τὸν δρυμὸν καὶ ἐβόησε πολλάκις τὸν Ὑλαν.
νύμφαι δὲ δεῖδασαι τὸν Ἡρακλέα, μὴ αὐτὸν εὖροι κρυπτόμενον παρ'
αὐταῖς μετέβαλον τὸν Ὑλαν καὶ ἐποίησαν ἠχώ. καὶ πρὸς τὴν βοήην
πολλάκις ἀντεφώνησεν Ἡρακλεῖ. καὶ ὁ μὲν ὡς οὐκ ἐδύνατο πλειῶτα
*ποιησάμενος ἐξευρεῖν τὸν Ὑλαν, παρεγένετο πρὸς τὴν ναῦν καὶ αὐ-
τὸς μὲν ἔπλει μετὰ τῶν ἀριστεῶν, Πολύφημον δὲ καταλείπει ἐν τῷ*
χωρίῳ, εἴ πως δύναιτο ζητῶν ἐξευρεῖν αὐτῷ τὸν Ὑλαν. καὶ ὁ μὲν
*Πολύφημος ἔφθη τελευτήσας, Ὑλα δὲ θύουσι ἄχρι νῦν παρὰ τὴν κρή-
νην οἱ ἐπιχώριοι, καὶ αὐτὸν ἐξ ὀνόματος εἰς τρεῖς ὁ ἱερεὺς φωνεῖ καὶ*
εἰς τρεῖς ἀμείβεται πρὸς αὐτὸν ἠχώ.

Tertii libri has superstites habemus fabulas:

1. *Antonin. Liberal. I (Κτήσυλλα. ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιοι-49*
μένων γ') *Κτήσυλλα ἐγένετο Κεῖα τὸ γένος ἐξ Ἰουλίδος, Ἀλκιδάμαν-
τος θυγάτηρ. ταύτην ἰδὼν Ἐρμοχάρης Ἀθηναῖος χορεύουσαν Πυ-
θίους περὶ τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Καρθαίᾳ ἐπεθύμησεν αὐ-*

1) Fabulam XIV. iniuria huc referri supra monitum est.

2) Nicandri etiam in schol. ad Theocrit. XIII, 7 mentionem factam esse putabat Hemsterhusius corrupta ibi verba corrigens ita: *Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος Θειοδάμαντος, Νίκανδρος δὲ Κήνκος.*

τῆς, καὶ ἐπιγράψας μῆλον ἔροισεν ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέμιδος· ἢ δὲ ἀνείλετο καὶ ἀνέγνω. ἐγγράπτο δὲ ὄρκος κατὰ ¹⁾ τῆς Ἀρτέμιδος, ἢ μὴν γαμηθῆσεσθαι Ἐρμοχάρει Ἀθηναίῳ. ἢ μὲν οὖν Κτήσυλλα ἀπέροισεν τὸ μῆλον αἰδεσθεῖσα καὶ χαλεπῶς ἠνεγκεν, ὥσπερ ὅτε Κυδίππην Ἀκόντιος ἐξηπάτησεν. Ἐρμοχάρει δὲ αἰτησαμένῳ κατήνεσε τὸν γάμον ὁ πατήρ ὁ τῆς Κτησύλλης καὶ ὤμοσεν τὸν Ἀπόλλωνα τῆς δάφνης ἀψάμενος. ἐπεὶ δὲ διῆλθεν ὁ τῶν Πυθίων χρόνος, Ἀλκιδάμας ἐκλαθόμενος τὸν ὄρκον ὃν ὤμοσεν ἐτέρῳ συνώμιζε τὴν θυγατέρα. καὶ ἢ παῖς ἔθυσεν ἐν τῷ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερῷ· χαλεπῶς δὲ φέρων Ἐρμοχάρους ἐπὶ τῷ τούτου διαμαρτεῖν εἰσέδραμεν εἰς τὸ Ἀρτεμίσιον. καὶ ἢ παῖς αὐτὸν ἰδοῦσα κατὰ θεῖον ἠράσθη, καὶ συνθεμένη διὰ τῆς τροφῆς διαλαθοῦσα τὸν πατέρα νύχιον ἀπέπλευσεν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ γάμος ἐπράχθη τῷ Ἐρμοχάρει. τεκοῦσα δ' ἢ Κτήσυλλα καὶ χαλεπῶς ἐκ τοῦ τόκου διατεθεῖσα ἐτελεύτησε κατὰ δαίμονα, ὅτι ὁ πατήρ αὐτῆς ἐψεύσατο τὸν ὄρκον. καὶ τὸ μὲν σῶμα κομίσαντες ἔφερον ὅπως κηδεύσωσιν, ἐκ δὲ τῆς στρωμνῆς πελειᾶς ἐξέπηξεν καὶ τὸ σῶμα τῆς Κτησύλλης ἀφανὲς ἐγένετο. χωρμένῳ δ' Ἐρμοχάρει ὁ θεὸς ἀνεῖπεν ἰδρῶσασθαι ἱερὸν παρὰ τοῖς Ἰουλιῆταις ἐπώνυμον Ἀφροδίτης ²⁾ Κτησύλλης· ἔχρησε δὲ καὶ τοῖς Κείοις. οἱ δὲ θύουσι ἄχρι νῦν, Ἰουλιῆται μὲν Ἀφροδίτην ³⁾ Κτήσυλλαν ὀνομάζοντες, οἱ δὲ ἄλλοι Κτήσυλλαν Ἐκαέρογην. —

50 Ad hanc fabulam referendum esse Nicandri fragm. apud Athenae. III p. 82 a: μνημονεύει δ' αὐτῶν (τῶν ἐν Σιδουῦντι μῆλων) καὶ Νικάνδρος ἐν Ἐτεροιοτούμενοις οὕτως·

αὐτίχ' ὅ γ' ἢ Σιδόεντος ἢ Πλειστότου ἀπὸ κήπων

μῆλα ταμῶν χροάοντα τύπους ἐνεμάσσετο Κάδμου —

primus coniecit Mellmannus l. l. p. 79, sed mox temere sprexit quoniam intelligi non possit quomodo in Cea insula versans Hermochares mala petere potuerit ἐκ Σιδόεντος, qui locus est in agro Corinthio, aut ex hortis ad Plistum, Phocidis fluvium ⁴⁾. at tum

1) Κατὰ Koch. dicit in codice oblitteratum esse, Westermannus deletum esse. deletum si consilio est, iure putabimus Antoninum quidem rariori loquendi genere, quod in praepositione ommissa cernitur (cf. Krüger. ad Xenoph. Anab. II, 5, 7), usum fuisse.

2) Ἀφροδίτης abesse malim.

3) Sequor Perizonii (ad Aelian. v. h. IV, 15) coniecturam etiam Hermanno (ap. Koch. l. l.) probatam. fuit Ἀφροδίτη, Κτήσυλλαν.

4) Propter Plistum Volkmannus p. 32 ad Phocidem fabulam rettulit arbitrato suo, non rationibus usus.

forte non meminerat vir optimus nullam facile olim fuisse panegyrim in quam non cadat illud, quod de Deliorum festis diebus agens Strabo dicit X p. 486: ἡ πανήγυρις ἐμπορικόν τι προᾶγμά ἐστι. cf. Hermann. antiq. public. § 10 n. 8. Unde perspicitur ista optimi generis mala quomodo Hermochares sibi comparaverit, quae profecto non ἀπέταμεν ipse in hortis Siduntis aut Delphicis. nam ταμῶν non iungendum cum ἀπὸ κήπων, sed cum ἐνεμάσσετο. sic enim optime Dindorfius correxit librorum lectiones νομήσατο vel νεμέσατο. — Χνοάοντα pro γλοάοντα suaserat Iacobs. ad Antholog. Tom. VIII p. 203. —

2. *Antonin. Liberal. II* (Μελεαγρίδες. ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροίου- 51 μένων γ.) Οἰνέως ὁ Πορθέως τοῦ Ἄρειος ἐβασίλευσεν ἐν Καλυδῶνι. καὶ ἐγένοντο αὐτῷ ἐξ Ἀλθαίας τῆς Θεστίου Μελέαγρος, Φηρεύς, Ἀγέλεως, Τοξεύς, Κλύμενος, Περίφας, θυγατέρες δὲ Γόργη, Εὐρυμήδη, Δηιάνειρα, Μελανίππη. ἐπεὶ δ' ἔθνευ ἀπαρχὰς ὑπὲρ τῆς χώρας, ἐκλάνθάνεται τῆς Ἀρτέμιδος. αὕτη κατὰ μῆνιν ἐφορμᾷ σὺν ἄγριον, ὃς κατέφθειρε τὴν γῆν καὶ πολλοὺς ἀπέκτεινεν. ἔπειτα Μελέαγρος καὶ οἱ Θεστίου παῖδες συνήγειραν τοὺς ἀριστέας ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τὸν σὺν, οἱ δὲ ἀφικόμενοι κτείνουσιν αὐτόν· ὁ δὲ Μελέαγρος διανείμας τὰ κρέα αὐτοῦ τοῖς ἀριστεῦσιν τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ δέρος ἐξαιρεῖ γέρας ἑαυτῷ. Ἄρτεμις δὲ, ἐπεὶ τὸν ἱερόν σὺν ἔκτειναν, ἔτι μᾶλλον ἐχολώθη καὶ νεῖκος ἐνέβαλεν αὐτοῖς. οἱ γὰρ παῖδες οἱ Θεστίου καὶ οἱ ἄλλοι Κουρήτες ἄπτονται τοῦ δέρους, φάμενοι μετεῖναι τὰ ἡμίσεια τῶν γερῶν ἑαυτοῖς· Μελέαγρος δ' 1) ἀφαιρεῖται κατὰ βίαν καὶ κτείνει τοὺς Θεστίου παῖδας. Ἐκ ταύτης τῆς προφάσεως πόλεμος ἐγένετο Κουρήσι καὶ Καλυδωνίοις· καὶ ὁ Μελέαγρος εἰς τὸν πόλεμον οὐκ ἐξήει, μεμφόμενος ὅτι αὐτῷ κατηράσατο ἡ μήτηρ διὰ τὸν τῶν ἀδελφῶν θάνατον. ἤδη δὲ τῶν Κουρήτων μελλόντων αἰρεῖν τὴν πόλιν ἔπεισε τὸν Μελέαγρον ἡ γυνὴ Κλεοπάτρα τοῖς Καλυδωνίοις ἀμῦναι· ὁ δὲ ἀναστὰς ἐπὶ τὸν στρατὸν τῶν Κουρήτων καὶ αὐτὸς ἀποθνήσκει τῆς μητρὸς ἐμπρησάσης τὸν παρὰ τῶν Μοιρῶν 2) αὐτῇ δοθέντα δαλόν· ἐπέκλωσαν γὰρ ἐπὶ τοσοῦτον αὐτὸν ἔσεσθαι χρόνον ἐφ' ὅσον ἂν ὁ δαλὸς διαμῆνοι. ἀπέθανον δὲ καὶ οἱ ἄλλοι παῖδες Οἰνέως μαχόμενοι, καὶ πέν-

1) δ' addidi Westermanno suasore.

2) Scribebatur μοιρῶν. Contra nescio cur in cultissima Quinti editione Koechly scripserit IX, 502 et alibi ὑπὸ δαίμονος Αἴση, praesertim quum X, 396 idem dederit ὑπὸ δαίμονος αἴση.

θος ἐπὶ Μελεάγρῳ μέγιστον ἐγένετο παρὰ Καλυδωνίους. Αἱ δὲ ἀδελφαὶ αὐτοῦ παρὰ τὸ σῆμα ἐθρήνου ἀδιαλείπτως, ἄχαρις αὐτὰς Ἀρτεμις ἀψαμένη θάβδρ μετεμόρφωσεν εἰς ὄρνιθας καὶ ἀπώκισεν εἰς Λέρον τὴν νῆσον ὀνομάσασα Μελεαγρίδας· αἱ δὲ ἄχρι νῦν ἔτι καθ' ὥραν ἔτους λέγονται πένθος ἐπὶ Μελεάγρῳ φέρειν. δύο δὲ τῶν Ἀλθαίας θυγατέρων, Γόργην καὶ Δηιάνειραν, φασὶν κατ' εὐμένειαν Διονύσου μὴ μεταβαλεῖν, ὅτι τὴν χάριν αὐτῶ Ἀρτεμις διδοί. — Huc Volkmannus p. 32 pertinere dicit fragm. ap. Athenae. II p. 35 a: ὅτι τὸν οἴνου ὁ Κολοφώνιος Νίκανδρος ὀνομάσθαι φησὶν ἀπὸ Οἰνέως·

Οἴνευς δ' ἐν κοίλοισιν ἀποθλίψας δεπάεσσιν
οἴνον ἔκλησε.

quos versus affert etiam Suid. s. οἴνος. Ego tamen malim cum Schweighaeusero ad Georgica referre, quoniam non video ab Antonino excerptis quomodo aliter inseri possint nisi ut statuas altius etiam quam in Antonini excerptis narratam videmus rem repetitam a Nicandro fuisse. —

- 52 3. *Antonin. Liberal. XII* (Κύνκος. ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιομένων γ' καὶ Ἀρεὺς ὁ Λάκων ἐν ἄσματι Κύνκῳ.) Ἀπόλλωνος καὶ Θυρίης τῆς Ἀμφινόμου παῖς ἐγένετο Κύνκος. οὗτος ἦν εὐσχήμων τὴν ὄψιν, τὸ δὲ ἦθος ἄχαρις καὶ ἄγροικος, πρὸς κυνηγέσια ἐκτόπως φιλότιμος. ᾧκει δ' ἐπὶ τῶν ἀγρῶν τὸ μέσον Πλευρῶνος καὶ Καλυδῶνος. ἐγένοντο δ' αὐτοῦ καὶ ἑρασταὶ πλείστοι διὰ τὸ κάλλος· ὁ δὲ Κύνκος καθ' ὑπεροψίαν προσέλετο αὐτῶν οὐδένα· τάχιστα δὲ διαμισηθεὶς ἀπὸ μὲν τῶν ἄλλων ἑραστῶν καταλείπεται, Φύλιος δὲ μόνος αὐτῶ συνέμευεν. ὁ δὲ καὶ τοῦτον οὐ μετρίως ἐξύβρισεν. ἐφάνη γὰρ ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ μέγα τι χρῆμα λέοντος ἐν Αἰτωλοῖς, ὃς αὐτοὺς τε καὶ τὰ θρέμματα διελυμαίνετο. τοῦτον οὖν τῷ Φυλίῳ προσέταξεν ὁ Κύνκος ἄνευ σιδήρου κτεῖναι· κἀκεῖνος ὑπέσχετο καὶ ἀνεῖλε μηχανῇ τοιαύτη· εἰδὼς ἦντινα ὥραν ἔμελλεν ὁ λέων ἐπιφοιτήσειν ἐνέπλησε τὴν γαστέρα πολλῶν σιτίων καὶ οἴνου, κἀπεί προσεπέλασεν ὁ θῆρ, ἐξήμεσεν ὁ Φύλιος τὰ σιτία. καὶ ὁ λέων ὑπὸ λιμοῦ τροφῇ ταύτῃ χρησάμενος ἐκαρώθη ὑπὸ τοῦ οἴνου· ὁ δὲ Φύλιος περιβαλὼν τὸν βραχίονα τῇ ἐσθῆτι ἢ ἐφόρει ἔφραξε τὸ στόμα τοῦ λέοντος, ἀνελὼν δὲ αὐτὸν καὶ ἀναθέμενος ἐπὶ τὸν ὦμον ἀπήνεγκε πρὸς τὸν Κύνκον, καὶ διεβοήθη παρὰ πολλοῖς ἐπὶ τῷ κατορθώματι τούτῳ. ὁ δὲ Κύνκος ἕτερον ἄθλον ἐπέταττεν ἀποπάτερων. ἐγένοντο γὰρ ἐν τῇ γῆ ταύτῃ γῦπες, ὑπερφύες τι καὶ μέγα χρῆμα, καὶ πολλοὺς ἀπεκτίνυον ἀνθρώπους· τούτους ἐκέλευε συλλαβεῖν ζῶντας καὶ ἀπενεγκεῖν ἔξω πάσης μηχανῆς. ἀποροῦντι

δὲ τῷ Φυλίῳ πρὸς τὸ ἐπίταγμα κατὰ θεὸν ἀετὸς ἠρακῶς λαγῶν ημι-
 θυῆτα κατέβαλε πρὶν ἀπενεγκεῖν εἰς τὰ οἰκεία. ὁ δὲ Φύλιος ἀναρ-
 ρήξας τὸν λαγῶν καὶ τοῦ αἵματος ἑαυτὸν ἀναπλήσας ἐπὶ τῆς γῆς ἔκειτο.
 οἱ μὲν οὖν ὄρνιθες ὡς ἐπὶ νεκρὸν ὥρμησαν, ὁ δὲ Φύλιος πιέσας τῶν
 σφυρῶν δύο καὶ κατασχῶν ἀπήνεγκεν πρὸς τὸν Κύκνον. ὁ δὲ αὐτῷ
 τρίτον ἔτι χαλεπώτερον ἄθλον ἐπέταπτεν. ἐκέλευε γὰρ ἀπαγαγεῖν ταῦ-
 ρον ἐκ τῆς ἀγέλης ταῖς χερσὶ λαβόντα μέχρι πρὸς τὸν βωμόν τὸν τοῦ
 Διός. ὁ δὲ Φύλιος ἀμνηχανῶν ὅτι χρήσεται πρὸς τὸ ἐπίταγμα ἠΰξαστο
 συλλαβέσθαι αὐτῷ τὸν Ἡρακλέα. καὶ πρὸς τὴν εὐχὴν ταύτην ἐφά-
 νησαν δύο ταῦροι περὶ μίαν οἰστρούσαντες βοῦν καὶ τοῖς κέρασι τύ-
 πτοντες ἀλλήλους κατέβαλον εἰς τὴν γῆν. ὁ δὲ Φύλιος, ἐπειδὴ παρεί-
 θησαν, τὸν ἕτερον ταῦρον ἀναψάμενος ἐκ τοῦ σκέλους ἀπήγαγεν ἄχρι
 πρὸς τὸν βωμόν, βουλήσει δὲ τοῦ Ἡρακλέους ἀμέλησε ¹⁾ τῶν ἐπιταγ-
 μάτων τοῦ παιδός. τῷ δὲ Κύκνῳ παρέστη δεινὸν ἀτιμωθέντι παρὰ τὴν
 δόξαν, ἀθυμήσας δὲ κατέβαλεν ἑαυτὸν εἰς τὴν Κωνώπην λεγομένην
 λίμνην καὶ ἠφανίσθη πρὸς δὲ τὸν θάνατον αὐτοῦ καὶ Θυρίη ἢ μήτηρ
 κατέβαλεν ἑαυτὴν εἰς τὴν αὐτὴν ἐκείνῃ λίμνην, καὶ ἐγένοντο βουλῆ
 Ἀπόλλωνος ὄρνιθες ἀμφοτέροι ἐν λίμνῃ. ἀφανισθέντων δὲ καὶ ἡ λί-
 μνη μετωνομάσθη καὶ ἐγένετο κυκνεΐη, καὶ πολλοὶ ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ ἀρό-
 του ²⁾ ἐνταῦθα φαίνονται κύκνοι. πλησίον δὲ κεῖται καὶ τὸ τοῦ Φυ-
 λίου σῆμα. —

Sequuntur quarti libri fabulae, quarum haec habemus frustula.

1. *Antonin. Liberal. VIII* (Λαμία ἢ Σύβαρις. ἱστορεῖ Νικάνδρος 53
 ἑτεροιοιμένων δ.) Παρὰ τὰ σφυρὰ τοῦ Παρνασσοῦ πρὸς νότον ὄρος
 ἐστίν, ὃ καλεῖται Κίρφις ³⁾, παρὰ τὴν Κοῖσαν, καὶ ἐν αὐτῷ ἐστίν ἔτι
 νῦν σπήλαιον ὑπερμέγεθες, ἐν ᾧ θηρίον ὄκει μέγα καὶ ὑπερφυές, καὶ
 αὐτὸ Λαμίαν, οἱ δὲ Σύβαριν ὠνόμαζον. τοῦτο καθ' ἡμέραν ἐκάστην

1) Fuit ἀμελήσαι. sequor Bastium, nam augmentum neglectum ab Antonino etiam XVII, 1 (ἰδεῖν), XXVIII, 1 (ἀρούσαντο) et alibi.

2) Correxī accentum. in codice enim fuit ἀροτου. cf. Spitzner. excurs. XXX ad Iliad.

3) Scribebatur Κιρφίς. accentum correxī ad normam ab Arcadio p. 32, 4 propositam cui convenit codicum in Strabon. I p. 265, 21 et I p. 270, 8 Kram. auctoritas. vide tamen Kramerum ad I, p. 270, 6. — Simili errore mox relicta erat forma Pindarica (cf. Spitzner ad II. β, 520) Κοῖσαν, qua vel Nicandrum usum esse parum probabile, nedum Antoninum. Nentri autem loco in codice qui superest unico quicquam auxilii, in quo haec quoque narratio hodie fere tota desideratur.

τὸ θηρίον ἐπιφοιτῶν ἀνήρπαξεν ἐκ τῶν ἀγρῶν τὰ θρέμματα καὶ τοὺς ἀνθρώπους. ἤδη δὲ τῶν Δελφῶν βουλευομένων ὑπὲρ ἀναστάσεως καὶ χρηστηριαζομένων εἰς ἤντινα παρέδονται χώραν, ὃ θεὸς ἀπόλυσιν ἐσήμανε τῆς συμφορᾶς, εἰ μένοντες ἐθέλοιεν ἐκθεῖναι παρὰ τῷ σπηλαίῳ ἕνα κούρου τῶν πολιτῶν. κἀκεῖνοι καθάπερ ὃ θεὸς εἶπεν ἐποίουν. Κληρουμένων δ' ἔλαχεν Ἀλκουνεὺς ὁ Διόμου καὶ Μεγανείρης παῖς, μονογενῆς ὢν τῷ πατρὶ καὶ καλὸς καὶ κατὰ τὴν ὄψιν καὶ τὸ τῆς ψυχῆς ἦθος. καὶ οἱ μὲν ἱερεῖς τὸν Ἀλκουνεῖα στέφαντες ἀπήγαγον εἰς τὸ τῆς Συβάριδος σπήλαιον, Εὐρύβατος δὲ κατὰ δαίμονα ἐκ τῆς Κουρήτιδος ἀπιὼν ὁ Εὐφήμου παῖς, γένος μὲν ἔχων Ἀξίου τοῦ ποταμοῦ, νέος δ' ὢν καὶ γενναῖος, ἐνέτυχεν ἀγομένῳ τῷ παιδί, πληγείς δ' 1) ἔρωτι καὶ πυθόμενος καθ' ἤντινα πρόφασιν ἔρχονται, δεινὸν ἐποίησατο μὴ οὐκ ἀμῦναι πρὸς δύναμιν, ἀλλὰ περιδεῖν οἰκτρῶς ἀναρθεῖντα τὸν παῖδα. περισπάσας οὖν ἀπὸ τοῦ Ἀλκουνεῖος τὰ στέμματα καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἐπιθέμενος ἐκέλευεν ἀπάγειν ἑαυτὸν ἀντὶ τοῦ παιδός. ἐπεὶ δὲ αὐτὸν οἱ ἱερεῖς ἀπήγαγον, εἰσδοραμῶν καὶ τὴν Σύβαριν ἐκ τῆς κοίτης συναρπάσας παρήνεγκεν εἰς ἐμφανῆς καὶ κατὰ τῶν πετρῶν ἔρριψεν· ἡ δὲ καταφερομένη προσέκρουσε τὴν κεφαλὴν παρὰ τὰ σφυρὰ τῆς Κρίσης· καὶ αὐτὴ μὲν ἐκ τοῦ τραύματος ἀφανῆς ἐγένετο, ἐκ δὲ τῆς πέτρας ἐκεῖνης ἀνεφάνη πηγὴ, καὶ αὐτὴν οἱ ἐπιχώριοι καλοῦσι Σύβαριν· ἐκ δὲ ταύτης καὶ Λοκροὶ πόλιν ἐν Ἰταλίᾳ Σύβαριν ἔκτισαν. —

54 2. *Antonin. Liberal. IX* (Ἡμαθίδες. Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιομένων δ'.) Ζεὺς Μνημοσύνη μιγείς ἐν Πιερίᾳ Μούσας ἐγέννησεν. ὑπὸ δὲ τὸν χρόνον τοῦτον ἐβασίλευε Πίερος αὐτόχθων Ἡμαθίας, καὶ αὐτῷ θυγατέρες ἐγένοντο ἐννέα, καὶ χορὸν ἐναντίον ἔστησαν αὐταὶ Μούσαις, καὶ ἀγῶν ἐγένετο μουσικῆς ἐν τῷ Ἐλικῶνι. ὅτε μὲν οὖν αἱ θυγατέρες ἄδοιεν τοῦ Πιέρου, ἐπήχλυε πάντα καὶ οὐδὲν ὑπήκουε πρὸς τὴν χορείαν, ὑπὸ δὲ Μουσῶν ἴστατο μὲν οὐρανός καὶ ἄστρα καὶ θάλασσα καὶ ποταμοί, ὃ δ' Ἐλικῶν ἠύξετο κηλούμενος ὑφ' ἠδονῆς εἰς τὸν οὐρανόν, ἄχρῃς αὐτὸν βουλῇ Ποσειδῶνος ἔπαυσεν ὁ Πήγασος τῇ πλῆτὴν κορυφῇ πατάξας. ἐπεὶ δὲ νεῖκος ἦραντο θνηταὶ θεαῖς, μετέβαλον αὐτὰς αἱ Μοῦσαι καὶ ἐποίησαν ὄρνιθας ἐννέα καὶ ἔτι νῦν ὀνομάζονται παρ' ἀνθρώποις κολυμβάς, ἴνυξ, κεγχρίς, κίσσα, χλωρίς, ἀκαλανθίς, νῆσσα, πιπώ, δρακοντίς. —

55 3. *Antonin. Liberal. X* (Μινυάδες. Ἱστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιο-

1) δ' addidi, quod suaserat Westermann.

μένων δ' καὶ Κόρινθα.) Μινύου τοῦ Ὀρχομενοῦ ἐγένοντο θυγατέρες Λευκίππη, Ἀρσίππη, Ἀλκαθόη· καὶ ἀπέβησαν ἐκτόπως φιλεροί, πλεῖστα δὲ καὶ τὰς ἄλλας γυναῖκας ἐμέμψαντο, ὅτι ἐκλιπούσαι τὴν πόλιν ἐν τοῖς ὄρεσιν ἐβάκχεον, ἄχρι Διόνυσος εἰκασθεὶς κόρη παρήνευσεν αὐταῖς μὴ ἐκλείπειν τελετὰς ἢ μυστήρια τοῦ θεοῦ. αἱ δὲ οὐ προσεῖχον. πρὸς δὴ ταῦτα χαλεπήνας ὁ Διόνυσος ἀντὶ κόρης ἐγένετο ταῦρος καὶ λεῶν καὶ πάρδαλις, καὶ ἐκ τῶν κελεύοντων ἐρρῆη νέκταρ αὐτῶ καὶ γάλα. πρὸς δὲ τὰ σημεῖα τὰς κόρας ἔλαβε δεῖμα. καὶ μετ' οὐ πολὺ κλήρους εἰς ἄγγος αἱ τρεῖς ἐμβαλοῦσαι ἀνέπηλαν· ἐπεὶ δ' ὁ κλήρος ἐξέπεσε Λευκίππης, ἠΰξατο θῦμα τῶ θεῶ δώσειν. καὶ Ἴππασον τῆς ἑαυτῆς παῖδα διέσπασε σὺν ταῖς ἀδελφαῖς. καταλιποῦσαι δὲ τὰ οἰκεῖα τοῦ πατρὸς ἐβάκχεον ἐν τοῖς ὄρεσιν καὶ ἐνέμοντο κισσὸν καὶ μίλακα καὶ δάφνην, ἄχρις αὐτὰς Ἐρμῆς ἀψάμενος τῇ θάβδῳ μετέβαλεν εἰς ὄριθας. καὶ αὐτῶν ἡ μὲν ἐγένετο νυκτερίς, ἡ δὲ γλαῦξ, ἡ δὲ βύζα· ἔφυγον δὲ αἱ τρεῖς τὴν αὐγὴν τοῦ ἡλίου. —

4. *Antonin. Liberal. XXIV* (Ἀσκάλαβος. ἱστορεῖ Νίκανδρος ἐτε- 56 ροιουμένων δ.) Δημήτηρ ὅτε πλανῆτις ἐπήει γῆν ἅπασαν κατὰ ζήτησιν τῆς θυγατρὸς, ἀνεπαύσατο ἐν τῇ Ἀττικῇ. καὶ αὐὴν ὑπὸ πολλοῦ καύματος ὑποδέχεται Μίσμη καὶ διδοῖ ποτὸν ὕδωρ ἐμβαλοῦσα γλήχωνα καὶ ἄλφιτον εἰς αὐτό· καὶ ἡ Δημήτηρ ἐξέπιε κατὰ τὸ δίψος τὸ ποτὸν ἀθροῦν. ὁ δὲ παῖς ὁ τῆς Μίσμης Ἀσκάλαβος ἰδὼν ἐποίησατο γέλωτα καὶ αὐτὶς ἐκέλευεν ὀρέγειν αὐτῇ λέβητα βαθὺν ἢ πιθάκνην. Δημήτηρ δὲ κατ' ὀργὴν ὡς εἶχε τὸ ποτὸν αὐτῶ τὸ καταλειπόμενον προσέχεεν· ὁ δὲ μεταβαλὼν¹⁾ ἐγένετο ποικίλος ἐκ τοῦ σώματος ἀσκάλαβος, καὶ ὑπὸ θεῶν καὶ ὑπὸ ἀνθρώπων μεμίσηται· καὶ ἐστὶν αὐτῶ δίαιτα παρ' ὀχετόν· ὁ δ' ἀποκτείνας κεχαρισμένος γίνεται Δῆμητρι. —

5. *Antonin. Liberal. XXV* (Μητιόχη καὶ Μενίππη. ἱστορεῖ Νί- 57 κανδρος ἑτεροιοιμένων δ' καὶ Κόρινθα ἑτεροίων α'.) Ὠρίωνος τοῦ Ὑριέως ἐν Βοιωτίᾳ θυγατέρες ἐγένοντο Μητιόχη καὶ Μενίππη· αὐταί, ὅτε Ὠρίωνα ἠφάνισεν ἐξ ἀνθρώπων Ἀρτεμις, ἐτρέφοντο παρὰ τῇ μητρὶ καὶ Ἀθηναῖ μὲν ἐδίδασκεν αὐτὰς ἱστοὺς ἐξυφαίνειν, Ἀφροδίτη δὲ αὐταῖς ἔδωκε κάλλος. ἐπεὶ δὲ Ἀοιανὴ ὄλην ἔλαβε λοιμὸς καὶ πολλοὶ ἀπέθνησκον, θεωροὺς ἀπέστειλαν παρὰ τὸν Ἀπόλλωνα τὸν Γορτύνιον· καὶ αὐτοῖς εἶπεν ὁ θεὸς ἰλάσασθαι τοὺς δύο²⁾ ἐριονίους θεοὺς· ἔφη δὲ

1) Pro μεταβαλὼν recepi emendationem Lennepii.

2) Ita propter sequentia emendandum videbatur. legebatur δύο τοὺς. Contra ἰλάσασθαι, quod mox sequitur, mutare nolui, utpote sine dubio ex Nicandro sumptum.

καταπαύσειν αὐτοὺς τὴν μῆνιν, εἰ δύο δυσὶν ἑκοῦσαι παρθένοι θύματα γένοιτο. πρὸς δὲ δὴ τὸ μαντεῖον οὐδεμία τῶν ἐν τῇ πόλει παρθένων ὑπήκουσεν, ἄχρι γυνὴ θῆσσα τὸν χρησμὸν ἐξήνεγκε πρὸς τὰς θυγατέρας τοῦ Ὀρίωνος. αἱ δ' ὡς ἐπύθοντο περὶ τὸν ἴστων ἔχουσαι, τὸν ὑπὲρ ἀστῶν θάνατον ἐδέξαντο πρὶν ἢ τὴν ἐπιδήμιον ἐπιπεσοῦσαν αὐτὰς ἀφανίσειν νόσον· τρεῖς δὲ βοησάμεναι χθονίους δαίμονας, ὅτι αὐτοῖς ἔχουσαι θύματα γίνονται, ἐπάταξαν ἑαυτὰς τῇ κερκίδι παρὰ τὴν κλειδα καὶ ἀνέροηξαν τὴν σφαγὴν. καὶ αὗται μὲν ἀμφοτέρω κατέπεσον ἐς τὴν γῆν, Φερσεφόνη δὲ καὶ Ἄιδης οἰκτείραντες τὰ μὲν σώματα τῶν παρθένων ἠφάνισαν, ἀντὶ δ' ἐκείνων ἀστέρας ἀνήνεγκαν ἐκ τῆς γῆς· οἱ δὲ φανέντες ἀνηνέχθησαν εἰς οὐρανόν, καὶ αὐτοὺς ὠνόμασαν ἄνθρωποι κομήτας· ἰδρῦσαντο δὲ πάντες Ἄσρες ἐν Ὀρχομενῷ τῆς Βοιωτίας ἱερὸν ἐπίσημον τῶν παρθένων τούτων· καὶ αὐταῖς καθ' ἕναστος ἔτος κόροι τε καὶ κόραι μειλίγματα φέρουσιν. προσγορεύουσι δ' αὐτὰς ἄχρι νῦν Αἰολεῖς κορωνίδας παρθένους. —

- 58 6. *Antonin. Liberal. XXVII* (Ἰφιγένεια. ἱστορεῖ Νίκανδρος ἐτεροιοιμένων δ.) Θησέως καὶ Ἑλένης τῆς Διὸς ἐγένετο θυγάτηρ Ἰφιγένεια καὶ αὐτὴν ἐξέτρεφεν ἢ τῆς Ἑλένης ἀδελφὴ Κλυταιμνήστρα, πρὸς δὲ τὸν Ἀγαμέμνονα εἶπεν αὐτῇ τεκεῖν· Ἑλένη γὰρ πυνθανομένων¹⁾ τῶν ἀδελφῶν ἔφη κόρη παρὰ Θησέως ἀπελθεῖν. ἐπεὶ δὲ ἡ στρατεία ἢ τῶν Ἀχαιῶν ὑπὸ ἀπλοίας ἐν Αὐλίδι κατείχετο, προσεσήμαινον οἱ μάντις, ὅτι ἔσοιτο πλοῦς, ἐὰν Ἀρτέμιδι θύσωσι τὴν Ἰφιγένειαν. Ἀγαμέμνων δὲ διδοῖ σφάγιον αὐτὴν αἰτούντων τῶν Ἀχαιῶν, πρὸς δὲ τὸν βωμὸν ἀγομένην οἱ μὲν ἀριστεῖς οὐ προσέβλεψαν, ἀλλὰ πάντες ἔτρεψαν ἄλλη τὰς ὄψεις. Ἀρτεμις δὲ ἀντὶ τῆς Ἰφιγενείας παρὰ τὸν βωμὸν ἔφηγε μόσχον, αὐτὴν δὲ προσωτάτω τῆς Ἑλλάδος ἀπήνεγκεν εἰς τὸν Εὐξείνου λεγόμενον πόντον παρὰ Θόαντα τὸν Βορυσθένους παῖδα. καὶ τὸ μὲν ἔθνος ἐκείνο τῶν νομάδων ἐκάλεσε Ταύρους, ἐπεὶ ἀντὶ τῆς Ἰφιγενείας παρὰ τὸν βωμὸν ἔφηγε ταῦρον, αὐτὴν δ' ὄνομα²⁾ Ταυροπόλον· κατὰ δὲ χρόνον ἱκνούμενον ἀπώκισε τὴν Ἰφιγένειαν εἰς τὴν Λευκὴν λεγομένην παρὰ τὸν Ἀχιλλέα καὶ ἀλλάξασα ἐποίησεν αὐτὴν ἀγῆρων καὶ ἀθάνατον δαίμονα καὶ ὠνόμασεν ἀντὶ τῆς Ἰφιγενείας Ὀρ-

1) *Legebatur πυνθανομένη.* correxit Ruhnkenius.

2) *In codice est αὐτὴν δ' ὄσταυροπόλον,* quod mutarunt in αὐτὴν δὲ ταυρόπολον. *mihī praeterea in ὄσ nominis ὄνομα compendium latere videbatur.* —

σιλόχειαν¹⁾. ἐγένετο δὲ Ἀχιλλεῖ σύνοικος. — Eandem fabulam respiciunt Tzetz. in Lycophr. 183 p. 464, Etymol. Magn. p. 748, 3 et Eudoc. Violar. p. 241.

7. *Antonin. Liberal. XXVIII* (Τυφῶν. ἱστορεῖ Νίκανδρος Ἐτε- 59
ροιοιουμένων δ.) Τυφῶν ἐγένετο Γῆς²⁾ υἱὸς ἐξάισιος δαίμων πρὸς ἰσχύν,
κατὰ δὲ τὴν ὄψιν παρηλλαγμένος· ἐπεφύκεσαν γὰρ κεφαλαὶ πλεῖσται
καὶ χεῖρες καὶ πτέρυγες, ἐκ δὲ τῶν μηρῶν μέγιστα δρακόντων σπει-
ραι, φωνὰς δὲ παντοίας ἠφίει καὶ αὐτὸν οὐδὲν ὑπέμεινεν εἰς ἀλκὴν.
οὗτος ἐπεθύμησε τοῦ Διὸς ἔχειν τὴν ἀρχήν, καὶ αὐτὸν ἐπερχόμενον
οὐδεὶς ὑπέμενε³⁾ τῶν θεῶν, ἀλλὰ δεισάντες ἔφυγον πάντες εἰς τὴν
Αἴγυπτον, Ἀθηναῖ δὲ καὶ Ζεὺς ὑπελείφθησαν μόνοι. Τυφῶν δ' ἐκ
ποδὸς ἐδίωκεν, οἱ δὲ προμηθεῖα διέφυγον ἀλλάξαντες εἰς ζῶα τὰς
ὄψεις. καὶ Ἀπόλλων μὲν ἐγένετο ἰέραξ, Ἐρμῆς δὲ ἴβις, Ἄρης δὲ
λεπιδωτὸς ἰχθὺς, Ἄρτεμις δὲ αἴλουρος, τράγῳ δὲ εἰκάζεται Διόνυ-
σος, ἔλλω δ' Ἡρακλῆς, βοῖ δ' Ἥφαιστος, μυγαλῇ δὲ Αἰητώ, καὶ
ὡς ἕκαστος ἔτυχε τῶν ἄλλων θεῶν μετέβαλε τὴν ὄψιν. ἔπειτα δὲ
Τυφῶνα Ζεὺς βάλλει κεραινεῶ, καιόμενος δὲ ὁ Τυφῶν ἔκρυψεν ἐαν-
τὸν καὶ ἠφάνισε τὴν φλόγα τῇ θαλάσῃ. Ζεὺς δ' οὐκ ἀνίησιν, ἀλλ' ὁ
μέγιστον ὄρος ἐπιβάλλει Τυφῶνι, τὴν Αἴτην, καὶ αὐτῷ φύλακα
τὸν Ἥφαιστον ἐπὶ τῶν ἄκρων ἐφίστησιν. ὁ δ' ἐνερείδας τοὺς ἄκμο-
νας αὐτοῦ τῷ τραχήλῳ διάπυρον ἐργάζεται μύθρον. — Huc fortasse
revoicandum fragmentum apud Athenae. VII p. 305 d: Νίκανδρος
δ' ἐν τετάρτῳ Ἐτεροιοιουμένων φησὶν· ἢ σκάρον ἢ κίχλην πο-
λυώνυμον —, suspicor enim his verbis Nicandrum usum esse
quum Martem in ἰχθὺν λεπιδωτὸν se transformasse narraret. —

8. *Antonin. Liberal. XXIX* (Γαλινθιάς. ἱστορεῖ Νίκανδρος Ἐτε- 60
ροιοιουμένων δ.) Προλίτου θυγάτηρ ἐν Θήβαις ἐγένετο Γαλινθιάς. αὕτη

1) Cod. ὄρειλοχίαν, sed in elencho fabular. p. 201, 9 Westerm. est Ὄρειλόχη idemque nomen codd. habent in Ammian. Marcellin. XXII, 8, 34. aut hoc restituendum fuit aut quod nos dedimus Ὄρειλοχίαν. nam Ὄρειλοχίαν versus hexameter non capit, ut Nicander certe ita scribere non potuerit.

2) Scribebatur γῆς.

3) In cod. et edd. fuit οὐδὲν ὑπέμενε εἰς ἀλκὴν — οὐδεὶς ὑπέμεινε τῶν θεῶν, ubi ὑπέμενε et ὑπέμεινε sedem inter se suam permutavisse mihi certissimum, nam priori enuntiationi unice convenit imperfectum, alteri aoristus magis aptus.

παρθένος ἦν συμπαίκτηρα καὶ ἑταιρὸς Ἀλκμήνης τῆς Ἡλεκτρούωνος. ἐπεὶ δὲ Ἀλκμήνην ὁ τόκος ἤπειγε τοῦ Ἡρακλέους, Μοῖραι καὶ Εἰλείθυια πρὸς χάριν τῆς Ἥρας κατεῖχον ἐν ταῖς ὠδίσι τὴν Ἀλκμήνην. καὶ αὐταὶ μὲν ἐκαθέζοντο κρατοῦσαι τὰς ἑαυτῶν χεῖρας, Γαλινθιάς δὲ δεῖσασα μὴ Ἀλκμήνην ἐκστήσωσι βαρυνομένην οἱ πόνοι, δραμοῦσα παρὰ τε τὰς Μοῖρας καὶ τὴν Εἰλείθυιαν ἐξήγγειλεν, ὅτι Διὸς βουλῇ γέγονε τῇ Ἀλκμήνῃ παῖς κόρος, αἱ δὲ ἐκείνων τιμαὶ καταλέλυνται. πρὸς δὴ τοῦτ' ἐκπληξίς ἔλαβε τὰς Μοῖρας καὶ ἀνήκαν εὐθύς τὰς χεῖρας, Ἀλκμήνην δὲ κατέλιπον εὐθύς αἱ ὠδῖνες, καὶ ἐγένετο Ἡρακλῆς. αἱ δὲ Μοῖραι πένθος ἐποίησαντο καὶ τῆς Γαλινθιάδος ἀφείλοντο τὴν κορείαν, ὅτι θνητὴ τοὺς ¹⁾ θεοὺς ἐξηπάτησε, καὶ αὐτὴν ἐποίησαν δολερὰν γαλῆν καὶ δίαιταν ἔδωκαν ἐν τῷ μυχῶ καὶ ἄμορφον ἀπέδειξαν τὴν εὐνήν. θορόσκειται μὲν γὰρ διὰ τῶν ὧτων, τίκει δ' ἀναφέρουσα τὸ κνουόμενον ἐκ τοῦ τραχήλου. ταύτην Ἐκάτη πρὸς τὴν μεταβολὴν τῆς ὄψεως ᾤκτειρε καὶ ἀπέδειξεν ἱερὰν αὐτῆς διάκονον, Ἡρακλῆς δ' ἐπεὶ ἠϋξήθη, τὴν χάριν ἐμνημόνευσε καὶ αὐτῆς ἐποίησεν ἀφίδρυμα παρὰ τὸν οἶκον καὶ ἱερὰ προσήνεγκεν. ταῦτα νῦν ἔτι τὰ ἱερὰ Θηβαῖοι φυλάττουσι καὶ πρῶ ²⁾ Ἡρακλέους ἑορτῇ θύουσι Γαλινθιάδι πρώτῃ. —

His adiungimus fragmenta quibus incertum quoto in libro locus fuerit, quaedam etiam de quorum in Heterocumenis sede non constat certo.

- 61 1. *Antonin. Liberal. XXXV* de bucolis Lyciis a Latona in ranas transformatis aeturus haec praefatur: ἵστορεῖ Μενεκράτης Ξάνθιος Λυκιακοῖς καὶ Νικανδρος. Ubi quum secundo, non primo loco Nicandri mentio fiat, recte colligere nobis videmur Antoninum fabulam e Menecratis Lyciacis excerptisse, non ex He-

1) τοὺς deletum malim. cf. fabul. IX *νεῖκος ἦραντο θνηταὶ θεοῖς*.

2) Legebatur καὶ πρὸ Ἡρακλέους ἑορτῇ. Bastius correxit ἑορτῆς, receptum illud a Koch. et Westermann. verum hoc aliter ferri nequit nisi simul *πρῶτῃ* deleas quo Herculi secundo ante Herculis festum diem sacra esse facta tecte significaretur. viderat hoc Perizonius, dissert. histor. V p. 373, ab interpretibus iniuria contemptus, sed quod idem verba sic construenda putabat (*ἐν*) ἑορτῇ θύουσι Γ. *πρῶτῃ* πρὸ Ἡρακλέους, offendit non esse additum cuius fuerint feriae. accedit quòd, quo sunt ordine collocata verba, Ἡρακλέους vix aliter quam cum ἑορτῇ coniungi possit. Itaque *πρῶ* scripsi.

teroeumenis Nicandri, qui quomodo in singulis fabulam enarra-
verit nescitur.

2. *Schol. cod. Marcian.* Euripid. Hecub. 1 pone Geelii 62
Phoeniss. p. 251: *Νίκανδρος δὲ Εὐριπίδῃ συνδραμῶν τὴν Ἑκάβην
φησὶ Κισσέως·*

*ἔνθ' Ἑκάβῃ Κισσηίς, ὅτ' ἐν πυρὶ δέρετο πάτρην
καὶ πόσιν ἔλκηθεῖσα παρασπαίροντα θνηλαῖς,
εἰς ἄλα ποσσὶν ὄρουσε καὶ ἦν ἡλλάξατο μορφὴν
ρρηιουρνακίδεσιν ἐειδόμενον σκυλάκεσσιν.*

quae utcumque corrupta docent tamen apud Nicandrum non in
Thracia ut apud Ovidium Metamorph. XIII, 429 seqq. aliosque,
sed in ipsa Troade Hecubam, quum videret etiamtum flagran-
tem urbem interfectumque Priamum, in canem, dein in saxum
conversam fuisse, ut narrat etiam Quintus Smyrn. XIV, 346 seqq.
Quo cautum esse volumus ne quis ἔνθα existimans τοπικῶς, non
χρονικῶς, positum ad Europiam fragmentum referat, ubi de Thra-
ciae regionibus expositum fuisse supra vidimus. Quodsi in Troade
res agitur, ipsa illa transformatio suadet ut ad Heteroeumena
pertinere fragmentum dicamus. nam de Troicis rebus in univer-
sum sive χωρογραφικῶς¹⁾ sive ιστορικῶς Nicandrum egisse quis
propter unum illud fragmentum apud Parthen. XXXIV, quod
nobis est 105, credat? immo huic fragmento et ipsi in illius transfor-
mationis enarratione locum fuisse puto Ovidii versu (XIII, 422)
ductus „in mediis Hecabe natorum inventa sepulchris“ etsi paulo
aliter conformatae narrationi interposito. Hoc autem concesso
denuo perspicitur paulo altius interdum poetam repetivisse trans-
formationum enarrationes, qui Hecubae metamorphosin noluerit
enarrare nisi descriptis quae capta urbe Graeci commiserunt faci-
noribus. Haec facinora respicit illud ἔνθα v. 1, et θνηλαῖς etiam
utpote nimis nude positum docere videtur in antecedentibus
uberius fuisse de Priamo ad Iovis Hercei aram interfecto (cf. ve-
terum testimonia ap. Fuchs. de variet. fab. Troic. p. 149 et
Bachmann. ad Lycophr. I p. 82) expositum. nam quod G. Her-
mannus in Schneidew. Philol. II p. 134 et Heckerus ibid. IV

1) nam in Troade etiam monstrabant *Κυνὸς σῆμα, Ἑκάβης τάφον*
(cf. Strabon. fragm. libri VII n. 28), non in Thracia solum. Propria
sibi narrat Quintus XIV, 352 seq.

p. 489 in ipso id factum fragmento statuunt corrigentes alter καὶ πόσιν ἐρκεῖγσι, alter καὶ πόσιν Ἐρκεῖοιο, si nihil aliud, certe iniuriam faciunt voci ἐλκηθεῖσα quae et per se est aptissima (cf. Homer. Π. 22, 62 — πόλλ' ἐπιδόντα, υἷάς τ' ὀλλυμένους, ἐλκηθείσας τε θύγατρας κ. τ. λ.) et non sine vi participio παρασπαίροντα proxime apposita videtur. Itaque hoc quidem versu Hermannianae et Heckerianae crisi praestare putamus Cobeti rationem — nam is primus dedit ἐλκηθεῖσα παρ. θηλαῖς pro eo quod codex subministrabat ἐλκηθεῖσαν παρ. θηλαῖς —, in ultimo autem versu, quem Cobetus et Heckerus intactum reliquerunt, acute Hermannus emendavit γρήιον Ἐρκενίδεσσιν, sed ultra modum scripsit καὶ ἀντηλλάξατο μορφὴν γρήιον Ἐρκενίδεσσιν ἐειδομένην σκ. nam satius erat corrigere καὶ ἦν ἠλλάξατο μορφὴν | γρήιον, Ἐρκενίδεσσι δ' ἐειδομένη σκυλάκεσσιν . . . . (scil. etiamnum cerni potest in saxum conversa).

63 3. *Plin. natur. histor.* XXXVII, 31: „Phaethontis fulmine icti sorores luctu mutatas in arbores populos lacrimis electrum omnibus annis fundere iuxta Eridanum amnem quem Padum vocavimus, electrum appellatum, quoniam sol vocitatus sit elector, plurimi poetae dixere primique ut arbitror Aeschylus, Philoxenus, Euripides, Satyrus, *Nicanter*.“

64 4. *Probus ad Virgil. Georg.* I, 399 p. 44 Keil. (add. Pompon. Sabin. ad h. l.): *dilectae Thetidi alcyones*.] „Varia est opinio harum volucrum originis. Itaque in altera sequitur Ovidius *Nicantrum*, in altera Theodorum. Putatur enim Ceyx, Luciferi filius, cum Alcyone, Aeoli filia, mutatus in has volucres. Idem refert Alcyonen, Scironis filiam, latronis Attici, Polypemonis filii, cum pater ei praeciperet, ut quaereret maritum, arbitratam permissum sibi, ut concumberet cum quibus vellet, ab irato patre deiectam in mare, mutatam in hanc volucrem.“ Priorem fabulam Ovidius enarrat *Metam.* XI, 270 seqq., alteram brevissime attigit *Metam.* VII, 401, ut plurima de suo Probus ex Theodori metamorphosis (de quibus cf. Meineke *Anal. Alex.* p. 269 seq.) addidisse videatur. nam priorem (*Metam.* XI, v. 270 seqq.), non secundam, e *Nicandro* haustam ab Ovidio fabulam esse ipse quo Probus usus est ordo docere videtur. aliter tamen iudicat Volkmannus p. 34.

65 5. *Schol. Theocrit.* V, 92: τὴν ἀνεμῶνην Νίκανδρός φησιν ἐκ τοῦ Ἀδόνιδος αἵματος φηῖναι. Hunc locum quin recte ad *Heteroemena* rettulerim eo minus dubito, quod eandem rem in *Metamorph.*

libr. X extr. narrat Ovidius. cuius qui versus meminerit X, 537 seqq. hosce:

*hortaturque (Venus) canes, tutaeque animalia praedae,
aut pronos lepores aut celsum in cornua cervum
aut agitat dammas, —*

facile suspicetur in eadem narratione poetam usum esse verbis, quae Etym. Magn. p. 395, 14 e Nicandro citat sic: "Αρτεμις εὐρίνων ἔσμὸν ἄγει σκυλάκων (cf. Gaisford.), mutanda illa — nam Heteroeumena puris constabant hexametris — in hunc fere modum:

"Αρτεμις * * * * εὐρίνων τε
ἔσμὸν ἄγει σκυλάκων καὶ . . . . .

ipse tamen neque huic coniecturae multum tribuo, praesertim quum aliud poetae carmen noverim quo referri tutius verba possint, neque probarem magnopere si quis scholiastae Theocritei memoria fretus Nicandro vindicaturus esset Antonini Liberalis fabulam XXXIV, ubi de Smyrnae, quae Adonidis mater fuit, facinore et in arborem mutatione itemque de Veneris in Adonidem amore agitur, sed de morte Adonidis eiusque in anemonen converso cruore ne verbum quidem extat. —

6. *Schol. Nicandr. Theriac. 585: Δημήτριος ὁ χλωρὸς τὴν βού- 66
πλευρον δένδρον εἶναι φησιν, οὐκ ἔστι δέ, ἀλλὰ λάχανον, οἷ μνημο-
νεύει Νίκανδρος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἰακίνθῳ. de quo
paulo ante diximus ubi de ἔτεροι. in universum dicebamus.*

7. Ibidem coniecturam protulimus de Antonin. Liberal. fa- 67
bula XL ad Nicandrum referenda hac: Βριτόμαρτις. Κασσιπείας
τῆς Ἀραβίου καὶ Φοίνικος τοῦ Ἀγήνορος ἐγένετο Κάριμη ταύτη μιγείς
Ζεὺς ἐγέννησε Βριτόμαρτιν. αὕτη φυγοῦσα τὴν ὀμιλίαν τῶν ἀνθρώ-
πων ἠγάπησεν αἰὲ παρθένος εἶναι. καὶ παρεγένετο πρῶτα μὲν ἐπ' Ἄρ-
γος ἐκ Φοινίκης παρὰ τὰς Ἐρασίνου θυγατέρας Βύζην καὶ Μελίτην
ἀνέβη καὶ αὐτὴν ὠνόμασαν οἱ Κεφαλλῆνες Λαφρίαν καὶ ἱερὸν ἤγα-
γον ὡς θεῶ. ἔπειτα ἔρχεται εἰς Κορήτην, καὶ αὐτὴν ἰδὼν Μίνως καὶ
ἐρασθεὶς ἐδίωκεν, ἣ δὲ κατέφυγε παρ' ἄνδρα ἀλιέας· οἱ δὲ αὐτὴν κα-
τέδυσαν εἰς τὰ δίκτυα καὶ ὠνόμασαν ἐκ τούτου Κορήτες Δίκτυνναν καὶ
ἱερὰ προσήνεγκαν. ἐφυγοῦσα δὲ Μίνωα ἐξίκετο ἡ Βριτόμαρτις εἰς Αἴ-
γιναν ἐν πλοίῳ σὺν ἀνδρὶ ἀλιεῖ Ἀνδρομήδει. καὶ ὁ μὲν αὐτῇ ἐνεχέ-
ρησεν ὀρεγόμενος μιχθῆναι, ἣ δὲ Βριτόμαρτις ἀποβᾶσα ἐκ τοῦ πλοίου
κατέφυγεν εἰς ἄλσος, ὅθιπέρι ἔστι νῦν αὐτῆς τὸ ἱερὸν, κἀνταῦθα ἐγέ-

νετο ἀφανῆς καὶ ὠνόμασαν αὐτὴν Ἀφραΐαν· ἐν δὲ τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέμιδος . . . . τὸν τε ¹⁾ τόπον ἐν ᾧ ἀφανῆς ἐγένετο ἢ Βριτόμαρτις, ἀφιέρωσαν Αἰγυνηταὶ καὶ ὠνόμασαν Ἀφραΐαν ²⁾· καὶ ἱερὰ ἐπετέλεσαν ὡς θεῶ. — Sed quod XLI quoque Antonini fabulam Nicandro vel totam vel ex parte post alios vindicabant I. G. Schneiderus in Biblioth. philol. Goetting. III, 5. p. 436 (cf. ad Theraeae. p. 305) et Bastius Epistol. crit. p. 200 seq. Lips., solo haec quidem coniectura nititur Pollucis loco V, 38 infra apponendo, quem ubi sequeremur, Nicandri Heterocumena dicenda essent non heroico, sed elegiaco vel certe mixto metro scripta fuisse. —

IV.

Iam placet sistere paulisper gradum ut respiciamus retro. tametsi enim nondum omnium Nicandri librorum frustula perlustravimus, vel sic tamen maiori certe enumerata parte facile pro se quisque poterit diiudicare quam verum sit quod supra diximus, non admodum multos olim Nicandri scripta sibi invenisse lectores. nisi forte quis hanc quaestionem omnino detrectaverit ut quae si qua alia lubrica sit et errantibus pateat. in hac enim re unum regnare casum, huic dandum quod hodie quidem paucos numero scriptores suis videamus testimoniis probare Nicandrum ab ipsis

1) Lacunae signum ego posui. nam ut nunc res est, duobus locis Britomartis evanuisse videbitur, et in ἄλσει et in ἱερῷ Ἀρτέμιδος. nam si unum eundemque locum fuisse Antoninus significare voluisset, videtur εἰς ἄλσος Ἀρτέμιδος scripturus fuisse. praeterea in τὸν τε τόπον, quod editores in τὸν δὲ τόπον mutarunt, non habet τὲ quo referatur. quod autem maximum est, in indice capitum (p. 201, 19 Westerm.) huius fabulae argumentum hoc dicitur esse: Βριτόμαρτις εἰς ξόανον Ἀφραΐαν. atqui de ξόανῳ, in quod Britomartis conversa sit, in tota Antonini fabula nunc nec vola nec vestigium apparet. Quibus ductus argumentis unum excidisse versum conicio, ad quem supplendum viam monstrat eius, qui capitum elenchum confecit, de ξόανῳ admonitio, cui iungenda Antonini narrat. XIII extr. ἀντὶ δὲ τοῦ σώματος (τῆς ἀφανισθείσης Ἀσπαλίδος) ἐφάνη ξόανον παρὰ τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἐστηκός. Unde sic olim scriptum fuisse putamus: ἐν δὲ τῷ ἱερῷ τῆς Ἀρτέμιδος κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐφάνη ξόανον. καὶ τὸ ξόανον τοῦτο τὸν τε τόπον κ. τ. λ. Ita demum apparet simul cur de loco quo Britomartis evanuerit demum monitum sit. nam id ipsum, quod et ξόανον et locum consecrarunt et utrique Ἀφραΐαν nomen indiderunt, indicio est istud ξόανον habitum fuisse pro Britomarti.

2) Legebatur Ἀφρήν.

esse lectum, quum revera legerint multo plures. Audio, sed equidem non tam *quot* sint qui Nicandrum legisse se profiteantur, quam *qui* sint considerandum esse existimo. Hoc enim concessuros mihi omnes putaverim affirmanti, ita demum non iam dubitari posse quin scriptor aliquis frequenter lectitatus sit, ubi non a certo quodam hominum genere, sed ab omnibus generibus, eorum praesertim qui elegantiores haberi se velint, crebro eius mentio iniciatur. Atqui Nicandrum qui tandem scriptores hodie superstites identidem commemorant? Primum ipsius poetae commentatores, eos dico, unde qui hodie supersunt rivulos deduxerunt suos, grammaticos antiquos et doctos, quibus ad illustranda Nicandri opera diligenter poetae libros omnes pervolutandos prae ceteris fuisse quis negaverit? Inter hos.— quos sat multos fuisse, plures certe quam quot Bussemaker. praef. schol. p. I seqq. enumerat, docet schol. ad Theriac. 52 (*οἱ πλεῖστοι τῶν ἐξηγησαμένων*) — fuerunt etiam Plutarchus Chaeronensis (cf. Bussem. p. III. add. I. G. Schneider. ad Theriac. p. 154) et Theon, qui praeter alios poetas etiam Lycophronem (cf. Bussem. p. I) et Apollonium Rhodium (cf. schol. Apollon. p. 532 Merk.) commentariis illustravit. hinc non mirandum quod et Plutarchum de mal. Herodot. 33 p. 867 C Nicandrum citantem vidimus, et in scholiis Apollonianis saepe numero, in Tzetziis ad Lycophronem scholiis aliquoties Nicandri libros citatos legimus. Ex utriusque autem poetae scholiis qui meminerit quantum sit ab Etymologo magno inter suas receptum opes, non mirabitur ibi quoque Nicandrum interdum citari neque colligere inde velit, vel Etymologum magnum suis manibus tractasse poetae nostri volumina. quamquam negare nolim praeter illos quos modo dixi fontes etiam alios Etymologo usui fuisse, unde Nicandreorum notitiam hauriret, velut Didymi scripta, ex quibus mihi quidem non dubium est quin etiam in schol. Homeri et schol. Euripidis, item in Harpocratonis et Photii lexica manaverit Nicandri memoria (cf. Schmidt. de Didym. p. 362 extr.). et aliunde si Nicandri notitiam hauserunt, non e solo Didymo, hauserunt tamen ex aliis grammaticis vetustis et doctis, quos Nicandrea tractasse non nego, ut et M. Valerium Probum, Virgilio commentatorem, Nicandri scripta legisse ipsum lubens concesserim, fortasse etiam Porphyrium vel quicumque tandem istum de vita Homeri librum conscripsit. contra Suidas et Eudo-

cia in hac quidem re toti pendent ab antiquioribus grammaticis neque Nicandri volumina suis ipsi manibus volvisse videntur.

Ad secundum lectorum genus, quos Nicandri scripta invenerunt, Athenaeum refero, „heluonem istum librorum et antiquitatum“ (Bernhardy comm. de Suid. lexic. p. LIV), qui quum remotissimum quemque literarum quasi recessum perreptaret, non mirandum quod eo frequentius uti Nicandri testimoniis voluerit, quo magis ille ab aliis iacebat neglectus. Athenaei autem opes largissimas tum alios constat in rem suam convertisse (ut fecit fortasse etiam Macrobius, Saturn. V, 21. cf. fragm. Aetol. 1), tum, qui nobis imprimis hic nominandus est, Eustathium. is enim maiorem Nicandreorum quae habet partem Athenaeo debet, quaedam etiam grammaticis vetustis eorumque diasceustis, sed integra Nicandri opera non legit. Quod fecit cum Athenaeo ille comparandus propter consilii rationem, etsi lectionis copia multo hoc inferior Aelianus, fecerunt etiam Plinius maior et Parthenius, et ipsi cum Athenaeo Aelianoque inter eos referendi scriptores, qui non tam propria ingenii condere monumenta volebant, quam tessellariorum instar ex collectis undique aliorum frustulis opera extruebant.

Restat tertium genus eorum, qui in eodem aliquo quo Nicander occupati argumento eius studiorum laboribus usi sunt, ut Ovidium et Antoninum Liberalem studiose Nicandri Heteroeumena lectitasse vidimus. Ad haec autem tria genera qui non pertinere videatur unum supra (fragm. Siclic. 3) invenimus Clementem Alexandrinum, nec multo plures invenimus paulo post ubi de reliquis Nicandri scriptis sermo nobis erit, ut iam videamur affirmare posse iure optimo, Nicandri libros olim fere non legisse nisi quorum hoc officium fuerit. Quamquam ne ii quidem, quorum imprimis hoc fuisse dixeris, ut et legerent Nicandrum et frequenter eum testem adhiberent, poetae voluminibus usos videmus omnes. quod ubi demonstravero — et spero me demonstraturum liquido —, equisnam me negabit quam constitui causam obtinuisse? Ac primum quidem eorum, qui de Nicandri patre et solo natali egerunt de industria, Nicandrum non legisse omnes, supra probavimus capite primo. Deinde attendamus animum ad geographos veteres, quorum studiis quamvis suspiceris egregie inserviisse Nicandri Aetolica et Europiam, tum Oetaica, Thebaica,

Sicelica, nemo tamen eorum praeter Stephanum Byzantium Nicandri istis libris se usum dicit, non Strabo, etsi Theriacorum quendam locum attigit p. 823 C = 1179 A, non Pausanias, non reliquorum quisquam, quorum vel integra opera vel fragmenta supersunt. et Stephanum quidem maluerit fortasse quispiam ex hoc censu expulsum, ubi eius Ethnicorum consilium et rationem reputaverit, quae ad grammaticam magis quam ad geographiam pertinent et fere tota pendent ab Herodiano grammatico, quem Nicandrum diligenter legisse non nego. quamquam vel sic mirum accidit quod Stephanus (qui, ut hoc afferam, toties usus est Rhiani Thessalicis) Nicandri *Σικελικά*, crassum volumen, non nisi semel, Europiam non nisi bis memorat, Aetolicorum autem nusquam mentionem facit, etsi diligentiam in hoc libro conspicuam auctor vitae Nicandr. praedicat et pauci extitisse videntur qui Aetolorum terram resque olim gestas de industria descripserint. certe nullius scriptoris *Αἰτωλικὰ* citari memini praeter Dioclis et Dercylli, quos si ab uno Pseudo-Plutarcho, de Flumin. 22, 3 et 5, memoratos dixerō, plerique omnes vix dubitabunt quin horum quidem Aetolica nunquam extiterint. cf. R. Hercher. ad Pseudo-plut. de Fluv. p. 17 seqq. — Pergamus ad medicos, quorum unum adhuc Caelium Aurelianum vidimus prodentem aliquam Nicandri librorum notitiam ex ipsorum lectione profectam, nec multos postea inveniēmus qui reliquis Nicandri scriptis medicis usi sint, ut iure cum aliis miratus sit Volkmannus p. 9 Nicandri medici memoriam apud scriptores rerum medicarum fere intermortuam esse. Idem autem Volkmannus quod hoc excusat, Nicandrum empirica tantum ratione disciplinae medicae usum esse a qua recentiores medici paulatim recesserint eosdemque forte paraphratarum opera et epitomatorum ipsi Nicandro praetulisse, — utut verum sit, apparet tamen aliam quaerendam causam esse communem, qua non medica solum, sed reliqua etiam Nicandri scripta cur tantopere neglecta iacuerint perspiciatur. De qua dicam, ubi primum de eo Nicandri carmine exposuero, cui

(XIII) *Γεωργικά*

titulus fuit. nam hoc quoque nihil fere curabant qui simile tractabant argumentum, etsi omnem paene rem rusticam illo poeta carmine complexus erat.

At dixerit quispiam a rei rusticae scriptoribus non sine causa spreta esse Nicandri Georgica, quibus ille herbarium potius et medicum quam rusticum egerit. certe ita iudicare Bernhardy, histor. literar. graec. II p. 1042. Verum enim vero ab hoc eximii viri iudicio mea multum discrepat sententia. quae enim causa fuerit cur negaverit veram esse rationem eam, qua Cicero de Orat. I, 16 consideraverit Nicandri Georgica¹⁾, quem dicit *de rebus rusticis*, hominem ab agro remotissimum, poetica quadam facultate, non rustice scripsisse praeclare —? an in Bernhardyi partes nos rapiat Quintiliani notissimus locus (X, 1, 56), ubi Nicandrum laudaturus *quid?* inquit, *Nicandrum frustra secuti Macer atque Virgilius?* quod enim aliud Nicandri carmen Virgilius secutus sit nisi *Γεωργικά*? tum qui potuisset sequi, nisi eo Nicander tractasset rem rusticam? certe si Nicander herbarium potius et medicum eo carmine egisset, ut Virgilius non potuisset nisi singulas quasdam observationes inde excerptere, equis putet Quintilianum *istis* usum fuisse verbis? ²⁾ sin vero nihil nisi hoc Quintilianus sibi voluit, Virgilium libri Nicandrei virtutibus commotum accinxisse se ad simile condendum carmen, vel sic patet Nicandri istud carmen ad rem rusticam pertinuisse totum. — Sed Virgilius utut secutus est Nicandri Georgica, idemne illud carmen etiam Aemilius Macer, quem cum illo Quintilianus coniunxit, putandus est secutus

1) „der gesichtspunkt von Cicer. Orat. I, 16 trifft nicht.“

2) nihilo tamen secius Bernhardy scribit histor. lit. Roman. p. 415 ed. II: „die voraussetzungen der physik und was sonst an einleitenden vorkenntnissen und wissenschaftlichen beobachtungen haengt, zog Virgil mit geuebtem blick aus den saetzen der gelehrtesten naturkuendiger, wie eines Demokrit und Nicander.“ quae, quod quidem ad Nicandrum, tum demum credam ubi quis me docuerit Nicandrum ad rerum causas et principia ascendere solitum fuisse. nam Alexiph. 171 seqq. vereor ut quisquam huc referat. sed perspicere mihi videor quomodo in istam sententiam vir doctissimus delatus sit. miratur enim p. 418 n. 374, quod nullum supersit Nicandri fragmentum quo Virgilium usum fuisse demonstrari possit. at hoc mihi quidem non admodum mirum qui videam, fragmentorum e Nicandri Georgicis hodie superstitem maximam partem ad eum pertinere locum, quem Virgilius tractare noluit i. e. ad cultum hortorum. — Ceterum non sum nescius in Quintiliani loco citato Ungerum expulso Virgilio *Macer atque Valgius* scribi nuper iussisse. verum etsi Virgilium Nicandri Georgica secutum esse hodie non iam demonstrari potest, nulla tamen satis gravis causa est cur secutum esse negemus.

esse? non credo. neque enim aliunde novimus Macrum rem rusticam carmine tractasse. ergo aliud potius circumspiciendum putamus Maeri carmen, in quo Nicandrum sequi potuerit. Quod si illud fuisse dixeris, quo poeta Romanus descripsit *herbarum vires — corporis ut cunctos possis depellere morbos* (Dionys. Cat. praef. II p. 20), habebis sane unde Bernhardyanae de Nicandri Georgicis opinioni aliquam concilies fidem, modo certum sit Quintilianum de Georgicis cogitasse quae Macer secutus sit. sed id incertum potius, multo autem probabilius hoc, Quintilianum in animo habuisse Nicandri Theriaca, quae imitatus Macer sit, cuius Theriaca et Ovidius tecte significat Trist. IV, 10, 44: *saepe suas volucres legit mihi grandior aevo, quaeque nocet serpens, quae iuvat herba, Macer*, et ipso hoc Theriaca nomine citant grammatici. cf. Unger. de Aemil. Macro Nicandri imitatore, program. gymnas. Friedland. 1845 p. 6 seqq., quem persuasum mihi est plane a vero aberrasse, quum iusto liberiori interpretatione usus loci Quintilianei (ubi de *uno* tantum Maeri libro rhetor cogitare mihi videtur) pleraque omnia Maeri carmina ex Nicandreis expressa putaret, adeo ut ornithogoniam et de viribus herbarum carmen aliquod, quae Macrum scripsisse constat, etiam a Nicandro condita fuisse diceret, falsus etiam in eo, quod ex elencho libri decimi Pliniani (quo libro „continentur volucrum naturae“), ubi inter auctores etiam Nicander memoratur, Nicandro librum aliquem de avibus conscriptum vindicaturus erat. nam in illo libro Plinius etiam de serpentibus multa exprompsit. praeterea autem in eodem illo libri X elencho una cum Nicandro inter testes enumerantur scriptores haud pauci qui de re rustica scripserunt, inter quos etiam Nicandrum iure referri satis, opinor, contra Bernhardyum evicimus Ciceronis et Quintiliani adhibitis testimoniis.

Sed quid ego aliorum utor testimoniis quibus Georgicorum libris non medicum et herbarium, sed vere rusticum Nicandrum egisse contra Bernhardyum probem, quum ipsum nobis liceat poetam de carmine suo haud obscure testantem producere? Nam primum Athenaeus IX p. 395 C *Νικάνδρος*, inquit, *ἐν δευτέρῳ Γεωργικῶν τῶν Σικελικῶν μνημονεύων πελειάδων φησί· καί τε σύ γε Θρόψαιο Δρακοντιάδας διτοκέυσας ἢ Σικελὰς κ. τ. λ.*, unde certissimum Nicandrum in Georgicis etiam de columbarum cultu

de industria egisse ut Varronem, Columellam, Palladium, alios, qui de re rustica scripserunt. num vero hanc quoque memoriam ad rem medicam referri praestiterit? Deinde de conchis scribere posse qui medicum cummaxime acturus sit, et ipsius Nicandri exemplum docet Alex. 390 seqq. et probat Mnesithei medici verba ex libro *περὶ ἔδεστων* sumta ab Athenaeo III p. 92 B seq., ne alios memorem medicos. sed quae illis Athenaeus statim subicit e Nicandri Georgicis ut dicit (*Νικάνδρος δ' ὁ Κολοφώνιος ἐν Γεωργικοῖς τάδε τῶν ὀστράεων καταλέγει*) deprompta, num continuo dicenda sunt eius esse qui nihil habuerit antiquius quam ut promoveret artem medicam? non opinor, non magis quam idem facere voluisse putandus est Archestratus, cuius e Gastronomia petitos de conchis versus dein Athenaeus apposuit. Nec difficile fuerit demonstrare ad quem doctrinae de re rustica suae locum Nicander ista verba rettulerit. satis enim ex tam paucis quae supersunt Georgicon fragmentis patet Nicandrum expromsisse etiam quae ad victum tum familiae rusticae, tum ipsorum dominorum pertineant: cf. fr. 1, 3 v. 6 seqq., 4, 5, 13, 14 et 15, ut qui eodem etiam illud de conchis fragmentum referat, a vero vix aberraverit.

Iam constare putaverim *Γεωργικῶν* libris rem rusticam Nicandrum tractasse de industria. Quo magis mirum eos, qui postea et ipsi de re rustica scripserunt, Nicandro uti noluisse. An mirum non sit quod Varro, qui de re rust. I, 1 quinquaginta amplius Fundaniae enumerat scriptores qui de re rustica egerint vel obiter vel de industria, tum soluta oratione, tum vero etiam versibus¹⁾, undeque et illam haurire posse dicit, si qua apud ipsum frustra quaerat, et ipsum se aliquam praeceptorum suorum partem hausisse indicat capite extremo, — quod igitur Varro Nicandrum neque inter auctores rettulerit neque usquam nominaverit atque quantum nunc quidem coniectura assequi nobis licet, in usum suum converterit? Nulla enim causa est cur putemus, in illo

1) nominat Hesiodum et Meneeratem Ephesium. de hoc cf. Guhl. Ephesiaca. p. 147, cuius locis addendus Etym. magn. p. 422, 36 feliciter emendatus ab O. Iahn. in Schneidew. Philol. I p. 649: *Μενεεράτης ἐν Ἔργων α'* (legebatur *Ἔργων α'*), *ἡθμῶ δὲ προπάροιθεν ἀφαρπάξει νέον αἰεὶ ἀφρόν.* incertior I. G. Schneideri ratio, ad schol. Alexiph. pag. 299, Meneeratem a schol. Alex. 172 memoratum huc referentis.

Varronis catalogo quae scriptores Romanos a Varrone promissos hausit lacuna, eandem ad eum quoque locum pertinuisse, quo de scriptoribus graecis Varro exposuit. Namque etiam Columella, quem in suo conficiendo indiculo I, 1, 7 seqq. istum Varronis catalogum presse secutum esse certissimis cognoscet indicis qui utrumque inter se contulerit, Nicandrum inter rei rusticae auctores quos commendat legendos non enumeravit, etsi semel ad partes vocavit IX, 2, 4, ubi tamen Georgica intelligi non puto. Quodsi Varro Nicandrum huc non rettulit, fortasse de alio quoque, qui graecis usus est scriptoribus rusticis, suspicari quae in rem sint nostram possumus. nam enumeratis graecis qui de re rustica scripserint pergit Varro l. 1.: *hos nobilitate Mago Carthaginiensis praeteriit Poenica lingua, quod res dispersas comprehendit libris XXIII. quos Cassius Dionysius Uticensis vertit libris XX ac graeca lingua Sextilio praetori misit. in quae volumina de graecis libris eorum quos dixi adiecit non pauca et de Magonis dempsit instar librorum IIX. hosce ipsos utiliter ad VI libros redegit Diophanes in Bithynia et misit Deiotaro regi.* Hinc igitur fortasse non iniuria colligi potest ne Cassium quidem Dionysium Nicandro uti voluisse, modo demonstrari queat *potuisse* eum ob temporum rationes uti. neque enim de aetate Cassii Dionysii Uticensis, quem *ἑξιστομικὰ* quoque sive *περὶ φντῶν* (cf. Varr. de re r. I, 1) scripsisse scimus (cf. Meinek. ad Steph. Byz. I p. 342 coll. Schmidt. de Didym. p. 83), satis constat. nam quod Baehrius in Pauly. encyclop. philol. II p. 203 ann. 50—60 a. Chr. vixisse eum dicit, et ad libidinem fictum videtur et aperte falsum est quum in ipsos istos annos inciderit Deiotari regis aetas cui Diophanem in brevius contractum Dionysii opus misisse Varro memoriae prodidit. Ergo Dionysius vixit ante medium a. Chr. saeculum primum. quousque autem ad eius inveniendos natales regrediendum sit incerti haeremus, quum ne hoc quidem constet, quando Mago vixerit, quem qui non diversum statuunt ab eo esse Magone, qui „primus omnium ordinata disciplina militari imperium Poenorum condidit“ (Justin. XIX init.) vixitque sub finem saeculi ante Chr. sexti, pro certo statuunt ad quod demonstrandum nulla posunt vel levissima argumenta afferri. atque etiam I. G. Schneiderus ad script. rustic. Tom. IV P. III p. 88 dubius de Magonis aetate haerebat, de qua nihil constat nisi ante ann. 146 a. Chr.

Magonem vixisse, quo anno senatus Romanus quum capta Carthagine regulis Africae bibliothecas donaret, Magonis XXIIIX volumina censebat in latinam linguam transferenda, uti Plin. nat. histor. XVIII §. 22 testatur. Hinc igitur de Dionysii aetate coniectura duei nequit, at potest fortasse duci a Sextilii praetoris memoria, si quidem Sextilius ille idem fuit qui anno 88 a. Chr. praetor Africam provinciam regebat quum Marius post infortunium Minturnense ibi refugium quaereret. cf. Plut. Mar. 40. certe veri non dissimile, praetori Romano qui sedem habebat Uticae — nam hoc caput provinciae erat — librum suum misisse hominem Uticensem¹⁾. Eademque via videtur doceri posse, Cassii nomen quod Dionysio adhaeret unde venerit sive ipsi inditum primo, sive a patre traditum. nam Cassium Longinum praetorem anno III a. Chr. in Africam missum novimus e Sallust. Iug. 32. — Quae si non improbabilia coniecimus, iure mirabimur cur Dionysius Nicandri Georgica in usum suum non converterit, quum ob temporis rationes potuerit convertere. sin autem ista nobis non dabuntur, non aegre feremus Dionysium quasi e manibus nostris elapsum, quum quorum causa Dionysium testem producere volebamus, eadem alii duo testes in Dionysii vicem producti omnibus facile iudicibus probaturi sint. Nam etiam Vindanius Anatolius Berytius, cuius *γεωργικῶν ἐπιτηδευμάτων συναγωγὴν* libros XII complexam Photius Biblioth. p. 106 B. Bekk. legisse se narrat, Nicandris non usus est — neque enim Nicander inter eos auctores comparet, quos secutum Vindanium Photius dicit —, et Cassianum Bassum, qui auspiciis Constantini Porphyrogenetae a veteribus de re rustica tradita excerpto in breve viginti librorum corpus redegit quod hodie quoque teritur *Γεωπονικῶν* nomine inscriptum, nostris ipsorum oculis videmus Nicandri Georgica sprevisse prae aliorum libris unde sua se collegisse scribit I, 1. — Apparet igitur, quos imprimis expectabas Nicandri Georgicis fuisse usos, ut qui in eodem tractando argumento versarentur, poetae carmen fere neglexisse — nam etiam Cato et Palladius Nicandrum numquam memorant —, ut absque Athenaeo esset, vix ullum haberemus inde servatum fragmentum.

1) Haec dudum scripseram, quum similia et olim a Pighio *annal. Rom. III p. 232* et nuper a Meyero *hist. botan. I p. 301* prolata viderem.

Athenaeus enim ut Aeschylidis, Androtionis (vel Philippi vel Hegemonis. cf. Athenae. III p. 75 D), Antiphontis, Dionysii Uticensis, Dorionis, Quintiliorum fratrum, ita Nicandri Georgicorum libros diligenter legit, unde quae apposuit fragmenta deinceps tractabimus.

1. *Athenae. III p. 126 B*: οὐ σὺ μέντοι τὸν Κολοφώνιον Νίκαν-68
δρον ἀεὶ τεθαύμακας τὸν ἐποποιὸν ὡς φιλόρχαιον καὶ πολυμαθῆ;
καὶ ὡς τὸ πέπερι νέον ¹⁾ ὀνομάσαντα παρέθου; οὗτος τοίνυν αὐτὸς
ἐν τῷ προτέρῳ τῶν Γεωργικῶν ἐμφανίζων τὴν τοῦ χόνδρου
χρησίν καὶ μύστρον ὠνόμασε διὰ τούτων·

ἀλλ' ὁπότε ἢ ἐρίφοιο νεοσφάγος ἢ καὶ ἀρνὸς
ἢ αὐτοῦ ὄρνιθος ἐφοπλίζηαι ἐδωδῆν,
χίδρα μὲν ἐντρίψειας ὑποστρώσας ἐνὶ κοίλοις
ἄγγελσιν, εὐώδει δὲ μιγῆ ἀνάφυσσον ἔλαιον.

5 ζωμὸν δὲ βρομέοντα καταντλάσ[αι] * * * * *

* * * * * πνίγε δὲ, πῶμα
ἀμφιβαλὼν· φωκτὸν γὰρ ἀνοιδαίνει βαρὺ κρίμνον.
ἠρέμα δὲ χλιάον κοίλοις ἐκδαίνυο μύστροις.

διὰ τούτων, ὧ θαυμασιώτατε, ὑπογράφει ὁ Νίκανδρος τὴν χρείαν
τοῦ τε χόνδρου καὶ τῆς ἐπισημένης κριθῆς, ἐπιχεῖν κελεύων ἀρνὸς
ἢ ἐρίφου ζωμὸν ἢ ὄρνιθος. τὰ μὲν οὖν χίδρα, φησίν, ἔτριψον μὲν
ἐν θυεῖα, μίξας δ' ἔλαιον αὐτοῖς ἀναφύρασον. ἠνίκ' ἂν ἔψηται τὸ
ἐκ τῆς τοιαύδε σκευῆς ²⁾, ἀναβρομοῦντα ζωμὸν πυκνότερον τῆ ζωμη-
ρύσει καταμίγνυε μηδ' ἔτερον ἐπεγχείων, ἀλλ' αὐτὸν ἀπ' αὐτοῦ ἀρού-
μενος, πρὸς τὸ μηδὲν ὑπερξέσαι τοῦ πιμελεστέρου. διὸ καὶ φησι,
κατάπνιγε τὸ ὑπερξέον ἐπιθεῖς πῶμα· τὸ γὰρ κρίμνον οὕτω φωκτὸν
γινόμενον διοιδεῖ. τελευταῖον δὲ πράως χλιαρὸν γενόμενον κοίλοις
προσφέρου τοῖς μύστροις.

V. 1. librorum lectioni ἠέ κεν eum I. G. Schneidero praetuli
ἢ καί. nam ita ubique Nicander. — V. 3. ἐκτρίψειας, quod cō-
dices habent, vereor ut sensus toleret. quod reposui habes etiam

1) Sic scripsi e Nicand. Ther. 876 (πολλάκι δ' ἢ πέπεριν κόψας νέον),
quem versum Athenae. apposuerat II p. 66 E. legebatur πεπέριον ὄνομ.,
quod Casaub. in πέπερι, Dindorf. in πέπεριν mutari iusserunt.

2) Editiones habent: ἀναφύρασον ἠνίκ' ἂν ἔψηται. τὸν ἐκ τῆς τ. σ.,
quod e Nicandri quidem verbis peti non potuit, nisi statuis inter vv. 4
et 5 quoque quaedam intercidissee. itaque correxi ut vides.

in Ther. 527, 539, 597, item in Alex. 621, in quibus alibi ἐνθρόπτειν regnare solet (cf. 106, 154, 204, 266, ut Ther. 81, 606, 655, 914). — *V. 4.* codd. μιγῆ ἅμα φῦρσον ἐλαίω. I. G. Schneid. pro μιγῆ commendavit μιγῆνθ' ἅ. probavitque Lobeckio Paralip. p. 163, quoniam adiectivum μιγῆς nullum sit. Sed quidni μιγῆ putemus adverbium esse, pro μίγα dictum, ut dicuntur κρύφα et κρυφῆ, δίχα et διχῆ (quo ipse Nicander usus est Al. 52) et ἅμα et ἅμᾶ, τρίχα et τριχᾶ (cf. Ahrens. de dial. Dor. p. 34 et 373). certe μιγῆ φύρειν non magis mire dictum quam μίγδην φυρήσασθαι Ther. 932, ἄμμιγα συμφύρσαιο Ther. 954, ἐνομήρεα φύρων Alex. 238. φύγδην διώξεαι Ther. 21. adde Ther. 154, 250, 709. At pro ἅμα φῦρσον praestare videbatur ἀνάφουρσον scribi propter Athenaei paraphrasin ἀναφύρασον. — *V. 5.* secutus sum Dindorfium recte monentem quae inter καταντλάς et πνίγε δὲ deteriores codices habent a Casaubono ita emendatius scripta: κατάντλασον αὐτὸν ἐπ' αὐτοῦ ἀρνύμενος, ἵνα μηδὲν ὑπερξῆ· πνίγε δὲ —, ex Athenaei paraphrasi petita esse omnia. sed pro καταντλάς tamen, quod optimi libri habent, Dindorfius autem in Thes. Paris. IV p. 1158 ex κατάντλησον corruptum iudicabat, recte crediderim a me coniectum esse καταντλάσαι, modone a καταντλεῖν, sed a καταντλάζειν derives. hoc tametsi in communem usum non receptum fuisse videtur — ignorant enim lexica, quae κομπάζειν (κομπεῖν), λαλάζειν (λαλεῖν), ἡρεμάζειν (ἡρεμεῖν), οἰνοποτάζειν (οἰνοποτεῖν), alias verborum in εῶ vel ᾠω desinentium propagines similiter formatas, quorum nonnulla certe ultra praesens et imperfectum declinantur, non ignorant. cf. Lobeck. Rhemat. p. 219 —, potuit tamen Nicander in praesentem usum fingere, ut ἰσάζειν cum aliis dixit, μαστάζειν Ther. 918, μηκάζειν Ther. 432 et Alex. 214, ἰκμάζειν fragm. Georg. 3, v. 17, κατικμάζειν Al. 582. fortasse primus finxit, νομάζειν Ther. 950, Alex. 345, θερμάζω Al. 587 (θερμάσσαιο) finxit quantum scimus solus. iuncti autem imperativus et infinitivus nemini puto offensionem erunt. — *V. 7.* meliores libri ἐκδαίνεο habent, pauci neque ii boni ἐξαίρειο. ex illo Steph. Bernardus fecit ἐξαίνυσο, quod cum I. G. Schn. receperunt Dind. et Lehrs. nobis ad literarum vestigia paulo propius accedere videbatur ἐκδαίνυο (nam σ̄ ut interponatur nulla causa est. cf. Hom. II. ω, 63: ἐν δὲ σὺ τοῖσιν δαίνυ' ἔχων φόρμιγγα), cui quod in paraphrasi Athenaeus habet, προσφέρειο, non minus convenit quam Bernardiano ἐξαίνυσο. —

2. *Athenae*. II, p. 52 E:

69

φηγοὶ Πανὸς ἄγαλμα

φησὶ Νίκανδρος ἐν δευτέρῳ Γεωργικῶν. —

3, a et b. *Athenae*. IX p. 369 B: Νίκανδρος ἐν τοῖς Γεωρ-70
γικοῖς τῆς βουνιάδος μνημονεύει. — — —

γογγυλίδας· σπείροις δὲ κυλινδρωτῆς ἐφ' ἄλωος,
ὄφρ' ἂν ἴσαι πλαθάνοισι χαμηλότεραι θαλέθωσι·
βουνιάς ἀλλ' εἶσω ῥάφανος κείσθω *λαθαρωκοί.*
γογγυλίδος δισσή γὰρ ἰδ' ἐκ ῥαφάνοιο γενέθλη

5 μακρὴ τε στιφορὴ τε φαίνεται ἐν πρασιῇσι.

Eundem locum partim integriorem partim minus integrum habet
Athenae. IV p. 133 D, ubi postquam dixit: ὅτι δ' ἦσθιον διὰ τὴν
ἀναστόμωσιν καὶ τὰς δι' ὄξους καὶ νάπυος γογγυλίδας σαφῶς παρί-
στησι Νίκανδρος ἐν δευτέρῳ Γεωργικῶν λέγων οὕτως —, eun-
dem locum apposuit omissis tribus prioribus versibus, sed post ver-
um 5 additis his:

- καὶ τὰς μὲν θ' αὔηνον ἀποπλύνας βορέησι,
προσφιλέας χειμῶνι καὶ οἰκουροῖσιν ἀεργοῖς·
θερμοῖς δ' ἰκμανθεῖσαι ἀναζώουσ' ὑδάτεσσι.
τμήγε δὲ γογγυλίδος ῥίζας, κατακαρφέα φλοῖον
- 10 ἦκα καθηράμενος, λεπτοργέας, ἠελίῳ δὲ
αὔηνας ἐπὶ τυτθόν, ὅτ' ἐν ζεστῶ ἀποβάπτων
ὔδατι δοριμείη πολέας ἐμβάπτισον ἄλμη·
ἄλλοτε δ' αὖ λευκὸν γλεῦθος συστάμνισον ὄξει,
ἴσον ἴσῳ, τὰς δ' ἔντος ἐπιστύψας ἀλλὶ κρύψαις·
- 15· πολλάκι δ' ἀσταφίδας προχέαις τριπτῆρι λειήνας
σπέσματα τ' ἐνδάκνοντα σινήπυος· εἶν ἐνὶ δὲ τρῶξ
ὄξεος ἰκμάζουσα καὶ ὠμοτέρη ἔτι κόρη
ῶριον ἀλμαίην ἀνύσαι κεχαρηόσι δαίτης.

V. 1. Scribebatur γογγυλίδας σπείροις δέ. mutata ut feci in-
terpunctione evanescunt difficultates quas non sustulit Volkm.
com. epic. p. 9 seq. — V. 2. πλαθάνοισι e codd. quibusdam pri-
mus edidit Schweigh. quum olim esset πλατάνοισι. at parum idem
interpretationem adiuvit quum nihil diceret nisi πλαθάνοισι esse
discis, orbibus. Sed egregie I. G. Schneiderus ad Theophrast.
hist. plant. VII, 4, Tom. III p. 561 huic loco admovit Theo-
phrastī de caus. plant. V, 6, 9 verba haec: ἡ γογγυλῖς, ἂν εὐθύς
τις ἐπὶ τῆς ἄλω φυτεύσῃ, πλατεῖα γίνεται, et Columell. XI, 3, 62:

rapae semina Hyginus putat post trituram iacentibus adhuc in arca paleis inspergi debere, quoniam fiunt laetiora capita, quum subiacens soli duritia non patitur in altum descendere, ubi propter Theophrasti πλατεῖα nescio an latiora scribendum sit, etsi etiam apud Plin. nat. hist. XVIII §. 131 editur: „rapa laetiora, si cum palea seminentur“, quod quum per se non ineptum sit, minus tamen accurate id significat, quod Theophrastus dicit et Nicander etiam indicat nomine πλάθανον usus. — V. 3. libri βουνιάς ἀλλ' εἶσω ῥάφανοις εἶσω λαθαρωκοί, quibus salutem non attulisse criticorum coniecturas vere monet Dindorfius. Nobis primum hoc patere videtur e v. 4 seqq., Nicandrum non nisi duo distinxisse genera, quorum alterum γογγυλίδας appellat, alterum ῥάφανους, unde simul apparet poetam neglecto — ut certe Alex. 527 etiam fecit, nam errat Sillig. ad Plin. Tom. III p. 296, ut docent Dioscorid. I p. 256, Cels. 5, 27 (radicula), Scribon. Larg. 198 (radice quam nos edimus) — neglecto igitur usu Atticorum, quibus ῥάφανος erat crambe, rapum autem ῥάφανίς, rapi quoddam genus appellasse ῥάφανος, quod inter ipsos Atticos etiam Callias comicus ap. Athenae. p. 57 A (cf. Meinek. com. fragm. II, 2 p. 740), posteriores autem Graeci fecerunt constanter (cf. Niclas. ad Geopon. XV, 1 p. 1049). Quodsi non nisi duo rapi genera poeta distinxit, consequitur βουνιάδα (de qua vid. I. G. Schneider. ad Theophrast. Tom. III p. 559) non tertium significare genus, sed ad ῥάφανον accuratius definiendam appositum esse, ut v. 5 appositum est μακρὴ τε στιφορὴ τε. (Quamquam alii inter γογγυλίδα et βουνιάδα nullum voluerunt esse discrimen. cf. Galen. de aliment. facult. 2, 62 vol. VI p. 648 K.). Hinc certum est βουνιάς ἀλλ' εἶσω ῥάφανος scribendum esse, ubi in postposito ἀλλὰ non offendendum. cf. Callim. in Iov. 18 Ἀδάων ἀλλ' οὐπω μέγας ἔρρεεν, et Jacobs. ad Anthol. Palat. p. 535. Iam ex ΙΚΕΙΩ quasi sponte sua (nam ΙΚ et κ ubique fere confusa. cf. Cobet. orat. de art. interpret. p. 59 et in Var. lect. pp. 14, 124, 127, 199) nascitur κ εἶσθ ω, quod, utpote eodem modo dictum ut fr. Georg. XVIII, 1 λείη μὲν κράμβη, ὅτε δ' ἀγροῖα ἐμπίπτουσα σπειρομένη — ἐνηβήσαι πρασιῆσιν, significat inter γογγυλίδας et ab his inclusam etiam βουνιάδα ῥάφανον serendam esse. Restat λαθαρωκοί, cui medelam non habeo nisi hanc parum certam, ut θαλερωπὸς corrigatur, de quo adiectivorum genere monebimus ad Georg. fr. VII v. 19. — V. 4. Libri

scripti et priore et altero Athenaei loco habent γὰρ δ' ἐκ ῥ. vel γὰρ ἰδ' ἐκ ῥ. vel γὰρ τ' ἐκ ῥ., in ἐκ conspirantes omnes. iniuria igitur cum I. G. Schm. Dindorfius et I. H. Vossius ad hym. Hom. in Cer. p. 61 commendabant ἰδὲ ῥ. accedit quod in semel posita secundoque demum verbo iuncta praepositione posteriores epici quandam quaesivisse videntur quasi elegantiam. cf. Theriac. 640: πετάλοισι καὶ ἐν καλύκεσσι θάλεια. Ther. 762 τοῖα κονίης ἢ καὶ ἀπὸ σπληδοῖο φαίνεται. add. Ther. 393, Alex. 181, Apollon. Rhod. 1, 1193, Arat. 85, Quint. Smyrn. 5, 590 seqq., 12, 166 seqq., 12, 178 seqq., 14, 163 et 333 etc. cf. Lobeck. ad Aiac. p. 249 seq. propter elisum autem eo versus loco ἰδ' de ἐκ non dubitandum esse docet Hom. II. β, 511 οἱ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον. Ceterum sensus est: duplex et diversum in areis conspicitur γογγυλίδος et βουνιάδος genus. — V. 9. Codices καὶ ἀκαρφέα φλοιόν. in his quid καὶ sibi velit non exputo. accedit quod ἀκαρφέας (*in-siccatus* vertunt) non aptum φλοιοῦ epitheton videtur, certe non tale quod ubique cortici conveniat. sin autem propter id ipsum quod agitur poeta istud epitheton addidit quo significaret secandas esse γογγυλίδας nondum siccato cortice, vereor ne ἔτ' ἀκαρφέα scribendum ei fuerit, quod versus non respuit. Sed mihi vix dubium, quin pro adiectivo apud alios scriptores non lecto rependum sit aliud, quod nec ipsum quidem alibi repertum, at recte tamen formatum et rei convenientissimum est: κατακαρφέα i. e. κατασκελέα sive καρφαλέον. — V. 10 λεπτορυγέας τμήγειν recte videntur interpretari: *minutatim secare*. — V. 11 ὄτ' cum Schweigh. edidit I. G. Schneid., quem nolim sequi. nam ὄτ', non ὄτ' in simili causa libri vel certe exemplar Aldinum habent in Ther. 838, 339, Alex. 616. adde Apollon. Rhod. 3, 1301. atque vel non elisum ὄτ' veteres pronuntiasse παροξυτόνως ter monet Eustath. ad II. p. 831, 20; 1101, 40; 1166, 39. cf. Merkel. ad Apollon. Rhod. 3, 1023. Similiter libri vel certe editio Aldin. ἄλλοτε — τότ' ἐπ. Alex. 180. Th. 238, 257, 261, 911. Alex. 56, 64, 511, 516, 517, 603. et πολλάκι — τότε Al. 289 edd. vett. et codd. nonnulli (ut ὅτε in Alex. 119, 442 etc.). — V. 12 πολλάς malebat I. G. Schneid. Sed cf. Wellauer. ad Apoll. Rhod. 3, 21 et Mein. Anal. Alex. p. 208. adde ἡέρα πουλὺν ap. Hom. II. ε 776, θ 50 et Quint. Smyrn. XI, 291. ut Apollon. Rhod. 3, 211 (ἡέρα πουλὺν ἐφῆκε) cave compares, quoniam ἀῆρ Apollonio non femininum est ut Homero et Quinto (cf.

Kocchly p. 190), sed masculinum. — V. 15 legebatur προχέας — λήναις, quod mutandum fuit. nam ἀσταφίδας semel superinfusas θίζαις (hoc enim necessario subintelligendum) patet non iam conteri potuisse, sed conterendae erant priusquam infunderentur. — V. 16. Σπέρματά τ' ἐνδάκνοντα σινήπυος hinc citat Athenae. etiam IX p. 366 D. Sequentia ita edebantur: εἰν ἐνὶ δὲ τρυῖξ ὄξεος, ἰκμάζουσα καὶ ὠμοτέρην ἐπὶ κόρσην. ὄριον ἀλμαίνην ἄμυσαι, ubi quum τρυῖξ verbo suo carere neque reliqua oratio recte procedere videretur, Dindorfius post v. 17 quaedam omissa putabat. Sed verbum quod desideratur facile restitui potest deleta in extremo versu 17 interpunctione maxima et ἄμυσαι v. 18, quod Casaubon. ἄρυσαι corrigendum putabat, mutato in ἀνύσαι, ut hic sensus sit: simul autem humectantes τρυῖξ ὄξεος et σκίλλα muriam temperativam perficiant. nam εἰν ἐνὶ est simul, ut εἰν ἐνὶ πάντες, quod aliquoties legimus in Nonni Paraphr. Ev. Ioann. (cf. Thes. Paris.) est σύμπαντες. ¹⁾ praeterea operae pretium est cognatae admonuisse locutionis εἰς ἕν, de qua cf. Blomfield. glossar. Aeschyl. Choeph. 293 et Hermann. ad Eurip. Helen. 1554. Tum sequenti versu corrigendum fuit ὠμοτέρη ἔτι κόρση, ubi quum ἔτι semel corruptum esset in ἐπὶ, ut saepe factum, consentaneum fuit nominativum in accusativum mutari. Ipsum autem illud κόρση quod statui significare σκίλλαν, non mirabitur magnopere qui meminerit Nicandrum Alex. 253 σπειρώδει κόρση σκίλλης dixisse (cf. σκίλλης κάρη Ther. 881, κώδεια σκορόδοιο Alex. 432), quem locum imitatus est Andromachus (ap. Galen. Tom. XIV p. 32 seq. sive ap. Ideler. physic. et med. graec. minor. I p. 138 seqq.) v. 107 seq.:

ἀντίκα δὲ σκίλλην σπειρώδεσιν ²⁾ ἄμμυγα φλοιοῖς
 σταιτὶ περιπλάσσας θάλπε κατὰ φλογιῆς,
 ὄφρα κεν ὀπταλέην τε καὶ οὐ σκληρὴν περὶ κόρσην
 ἐντύναις ³⁾ σποδιῆς ἡρέμα δαιομένης.

1) add. Nonn. Dionys. 31, 281. contra εἰν ἐνὶ τεύχεϊ μίξας Theriac. 652. —

2) Legebatur τριχώδεσιν, quod quum aperte metro adversetur, mirum est ne Idelerum quidem correxisse. scribendum certe erat τριχοειδέσιν. sed hoc epitheton quum non videam quomodo in σκίλλαν cadat, e Nicand. Alex. 253 et 527 correxi σπειρώδεσιν. Sed σκίλλην in σκίλλαν mutare nolui magna deterritus similium copia, quae produserunt Lobeck. ad Phryn. p. 331, 437, 499 et Meinek. Exercit. in Athenae. II p. 4, ad Stephan. I p. 440. — Versu 3 τε omissum erat. —

3) Legebatur ἐντείναις, quod et ipsum corrigendum fuit. σκίλλην ἐν-

Ac similiter Nicander *δίπῃ*, quae multarum esse rerum potest, nullo addito nomine (quod plerique omnes facere solent) *ventum* significare voluit Georg. fr. VII v. 48. et alibi quoque qui ad definiendam notionem necessarius est genetivum omittere solet. nam *γάστρη* dicit Ther. 106 pro *γάστρη τρίποδος* vel *λέβητος* (Hom., Orph. Lith. 718, Quint. Smyr. 5, 382), *πύλη* Al. 138 pro *πύλη κόλων* (Al. 22), *στομίον* Al. 12 pro *στομίον γαστροῦς* (ut est in Al. 509). — V. 18 libri *ἀμύσαι κεχροῖσι*. illud modo emendavimus, sed *κεχροῖσι* etiam vix dubito quin corruptum sit. nam aegre quis sibi persuadeat a *χρήσω* poetam derivasse, praesertim quum simul concedendum esset perfectum pro praesenti esse positum. nec magis credibile Nicandrum, quum *indigentibus* (sic enim vertunt) significare voluerit, non *κεχρομένοις* posuisse, quod eo sensu posuerunt Homerus et alii¹⁾, sed activam eius participii formam plane inauditam. his igitur difficultatibus quum istud *κεχροῖσι* prematur, quidni una addita literula scribamus *κεχροῖσι*, quod vel ipsa re unice commendatur. nam iste non vilis et simplex apparatus non tam *indigentes* cibo cogitare nos iubet quam *cupediis laetatos* homines, servos, opinor, ut Nicander in sequenti quem Athenaeus omisit versu *οἰκουροῖς*, vel simile quid addiderit. ac vid. v. 7 (*βοννιάδας*) — *προσφιλέας* — *οἰκουροῖσιν ἀεργοῖς* coll. fragm. Georg. XIV, 4 *ἡϊθέοισι πάλαι ποθέουσιν ὀρέξις* et fr. Georg. XIII, 2 *φορέουσι νέοις ἀσπαστὸν ἔδεσμα*. Sed propter genetivum *δαίτης* ne quis *κεχροῖσι* spernat, cf. Theocrit. 27, 69 *κεχρομένος εὐνάς*, unde etiam de eius modi locis rectius iudicari poterit quales sunt Arat. 1072 *ὄψε δὲ μισγομένων αἰγῶν μήλων τε σῶν τε χείρει ἄνολβος ἀνήρ*, eiusd. 1096 *ἐρχομένου θέρεος χείρει*, Quint. Smyrn. 6, 298 *χάριω σεῖο κίοντος* etc. — Ceterum de ipso hoc apparatu cf. Ga-

τύνειν ὀπταλέην Andromachus dixit ut Maxim. *περὶ καταρχ.* 115 *χῆρην μοι τῆμόσδε συνήορον ἐντύναιο*, coll. ibid. v. 439, 454. De re ipsa cf. Galen. T. XIV p. 50.

1) Alexandrini etiam in indicativo ea significatione utuntur, velut Arat. 4, Theocrit. 16, 73 et 26, 18, ad quorum exemplum in Schneidew. Phil. IV p. 548 not. Callimachi fragm. 508 Blomf. constitui sic: *τῷ τοίων | αἰεὶ κέχρηται*. at Meinek. Vind. Strabon. p. 211 not. praestare putat: *καὶ Καλλίμαχος τῷ „τοίων δεῖ“ κέχρηται* miraturque me hoc non vidisse. verum ego iure opinor acquievi in tradita lectione cuius, modo recte interpreteris, eadem sententia est atque quam Meinekius effecit mutando.

len. Tom. VI p. 648 seq.: πολυειδῶς δὲ καὶ ταύτην (τὴν γογγυλίδα) σκευάζουσιν ἄνθρωποι ἄχρι τοῦ συντιθέναι δι' ἄλλης ἢ ὄξους, ὡς ἔχειν εἰς ὄλον ἐνιαυτὸν χρῆσθαι. —

71 4. *Athenae*. IX p. 371 B de staphylino agens postquam Diphili et Numenii ¹⁾ locos apposuit, ita pergit: *Νίκανδρος δ' ἐν δευτέρῳ Γεωργικῶν φησιν*

ἐν δέ τε καὶ μαράθου καυλὸς βαθύς, ἐν δέ τε ρίζαι
πετραίου, σὺν δ' αὐτὸς ἐπανημίεις σταφυλῖνος,
σμουρνείον, σόγκος τε κυνόγλωσσός τε σέρις τε
σὺν καὶ ἄρου δριμεῖα καταψήχοιο πέτηλα,
ἧδ' ὅπερ ὄρνιθος κλέεται γάλα.

V. 1. Parum curiose ex verborum contextu evulsum esse fragmentum docet verbi in tribus prioribus versibus defectus. apparet hic quoque Nicandrum muriam aliquam vel cibum descripsisse ad quem apparandum edixerat: ἐν μὲν — εἶεν. cf. *Theriac*. 937 seqq. — Libri ἐν δέ τι — οὐδέ τι ρίζαι, quod correxit Steph. Bernardus. Qui bis ἐν δ' ἔτι scripsit Schweighaeus., non cogitavit in eiusmodi particularum iunctura Nicandrum sequi certum usum, a quo quae recedunt non licet temere poetae obtrudi. Nicander ἐν δέ τε dixit *Ther.* 84, 531, 590, 937, *Alex.* 430 (ubi bis est in eodem versu ut hic), vel ἐν δὲ *Th.* 103, 530, 564, 577, 591, 601, 710, 841, 860, 939, *Alex.* 205 (bis), *fragm. Georg.* V v. 7 (ἐν δέ νν *Al.* 410. sed in *Th.* 885 pro ἐν δὲ σύ γε, quod pro vulgato εἰ δὲ σύ γε *I. G. Schn.* posuit, id ipsum scribendum est quod in *Comm.* p. 168 commendavit, ἦὲ σύ γε. nam hoc habemus *Ther.* 45, 557, 645, 909, *Al.* 90, 142, 197, 262, 427, 607), vel ἐν καὶ *Ther.* 946, *Al.* 329, 564 (ubi male ἐν δὲ ἐπαρκῆς editum, etsi verum praebent codices, quod commendavit iam *Herm.* ad *Orphic.* p. 737), *Al.* 373 (ἐν καὶ που), vel ἐν δὲ καὶ *Ther.* 476 et 592. solum ἐν δέ τε καὶ, quod hic habemus in priore versus parte, alibi non memini me legere, sed satis defensum est simili iunctura σὺν δέ τε καὶ *Th.* 907 et *Al.* 259, cui simplex σὺν δὲ substitutum *Th.* 853, 892, 897, *fr. Georg.* VII v. 60, *Th.* 843 (σὺν δ' ἄρα), σὺν δὲ

1) φύλλον δ' ὄσσο' ἄσπαρτα, τὰ τ' ἐρρίζονται ἀρούραις | χερίματος ἧδ' ὀπότεν πολυάνθεμον εἶαρ ἔκηται κ. τ. λ. ubi offendit perfectum ἐρρίζονται. neque enim *plantata sunt* ubi hiems vel ver advenit, sed ipsis illis demum plantantur temporibus. scribendum igitur: τὰ τε ριζῶται.

καὶ Th. 605, 650, 910, Al. 46, 266, 274, 491, 534, fr. Georg. VII, v. 62, σὺν δέ τε Th. 834, 940, Al. 154, σὺν καὶ Th. 8, 628, 869, 948, fr. Georg. VII, 36 et 56, fr. Georg. IV, 4 et XIII, 1, Th. 881 (σὺν καὶ πον). sed quod in Th. 491 recentiores editores nimis patienter toleraverunt *σὺν τ'* (sic) ὅσσον (*σὺν θ' ὅσσον* Aldus), mutandum fuit in *σὺν δ'*. nec magis ferendum quod in huius quod cum maxime tractamus fragmenti v. 2 Casaubonus scripsit *σὺν δ' αὐτὸς ἔτ' ἀνχμήεις* — codd. enim habent *ἐπ' ἀνχμείην* — nam ne hic quidem *ἔτι* unquam deprehendimus additum. contra ubi non coniectivis particulis, sed disiunctivo ἢ poeta utitur, *ἔτι* non sprexit. nam ἢ *ἔτι* habemus Th. 845, Al. 88, et saepius legeremus, si I. G. Schneid. et Lehrsius in Al. 59, 136, 349, 368, 393 codicibus vel editionibus vetustis obtemperare voluissent. nunc autem ἢ *τι* scripserunt, quod etiam in Al. 232, 306, 441, 568 partim sine codd. in ἢ *ἔτι* mutandum esse non minus certo nobis constat quam Ther. 492 pro ἢ *δ'* *ἔτι* restitui debere ἢ *ἔτι*, quod est etiam in Andromach. Galen. v. 131 et Maneth. II, 430. Itaque Casauboniano *ἔτ' ἀνχμήεις* praestaret I. G. Schneideri inventum *ὑπανχμήεις* probatum illud I. Fl. Lobeckio in Schneidew. Phil. VII p. 208 seq., qui neminem dicit inspecta quae est in F. G. Haynii Descript. Plant. vol. VII. tab. 2 eius plantae imagine dubitaturum esse amplius quo consilio *σταφυλῖνος* dici possit squallidus vel horridus, scilicet propter eius radicem multis radiculis transversis obsitam et propter superficiem innumerabilibus lineis iisque spurcis dissectam. Sed si ea est superficies, quidni faciliori etiam quam qua I. G. Schneid. usus est correctione scribamus *ἐπανχμήεις*? (cf. *ἐπιδίψιος* Ther. 436). — V. 4 *δρομεῖα* pro *δρομέα* I. G. Schn. nove dictum putabat. sed cf. Buttm. gr. gr. § 62 n. 3 extr. et Hermann. ad. Sophocl. Trach. 122, quorum neuter aut huius loci meminit aut Antonini fab. 2 (cf. fragm. Heteroeumen. III, 2) ipsis sine dubio poetae verbis usi: *φάμενοι μετεῖναι τὰ ἡμίσεια τῶν γερῶν ἑαυτοῖς*, ubi erravit Schaefer. ad Bos. Ellips. p. 280 *ἡμίσεια* corrigens.

5. *Athenae*. IX p. 372 E: *Νίκανδροσ ὁ Κολοφώνιος ἐν τῷ δευ-72 τέρῳ τῶν Γεωργικῶν μνημονεύει ταύτης τῆς χρήσεως* (i. e. *τοῦ ἐσθίειν ἐν χειμῶνι κολοκύντας*), *σικίας ὀνομάζων τὰς κολοκύντας. οὕτως γὰρ ἔκαλοῦντο, ὡς πρότερον εἰρήκαμεν. λέγει δ' οὕτως*.

*αὐτὰς μὲν σικίας τμήγων ἄνα κλώσασι τ' εἴραις,
ἠέρι δὲ ξήρανον· ἐπεγκρεμάσιο δὲ καπνῶ,*

- χειμάσιν ὄφρ' ἂν δμῶες ἄλις περιχανδέα χύτρον
 πλήσαντες ῥοφέωσιν ἀεργέες, εὖθ' ἄτ' ἀμετρὶ
 5 ὄσπρια πανσπερμηδὸν ἐπεγχεύησιν ἀλετρὶς.
 τῆ ἔνι μὲν σικύης ὄρμους βάλον ἐκπλύναντες,
 ἐν δὲ μύκην σειράς τε πάλαι λαχάνοισι πλακείσας,
 οὐλοτέροις καυλοῖς τε μυγῆ καὶ εὖφροσι ῥίξῃ.

V. 1 libri ἀνὰ — πείραις, quod ferri non posse monuit etiam Volkmann. specim. novae Sibyll. orac. editionis p. 19 extr., qui ἀνὰ κλώσματ' ἐπείραις scribi voluit. at fatebitur vir doctus praestare quod nos dedimus, in quo τὲ sequente δὲ neminem offendet. — V. 2 ξήρανον, quod ex optimo codice Veneto Schweigh. restituit — olim enim legebatur ξήραινον — nolui in ξήρηνον mutare memor Hom. II. Φ 347 αἰψ' ἀγξηράνη. cf. Lobeck. Paralip. p. 21 seq. qui Nicandrei huius loci oblitus est unum praeter Pliadis versum hym. Hom. in Merc. v. 140 canoni repugnare dicens. Contra χύτρον, quod cum Casaub. I. G. Schn. v. 3 pro χύτρον reposuit, propter ᾧ patet admitti non posse. neque causa fuit, illud cur mutaretur. nam vel sic τῆ v. 6 recte referemus ad χύτρον, sive τῆ adverbium esse putabimus, sive ad χύτρον ita relatum, ut non huius, sed synonymi vocis χύτρα genus sibi vindicaverit. nam quae de hoc schemate acute disputat Nitzsch. ad Odys. T. IV. p. 577 seq. cadant quidem in Nicandr. Al. 4 seq. ποσίεσσιν — ἄτε φῶτας — δαμάζει, sed vix cadant in Arat. 461 seq. (κύκλα) — τά γε κεῖται ἀλίγκια δινωτοῖσιν, τέσσαρα — αὐτοὶ (i. e. κύκλοι) δ' ἀπλατέες καὶ ἀρηρότες ἀλλήλοισιν, aut in alios poetarum Alexandrinorum locos. ac vide Apoll. Dyscol. de synt. III p. 199, 25 Bekk. aliosque grammaticos veteres apud Nitzsch. l. l. — V. 4 ἔνθα τε μέτρια codd. omnes. Corrigunt μέτρον, sed vel sic vereor ut satis intellexerint, certe qui vertunt *ibique iusta mensura legumina omnis generis infundat molitrix*, non cogitarunt quam non aptum sit quod molitrix facere dicatur quae fecisse ταμίαν quivis exspectaverit. tum quid ἔνθα sibi velit, nemo facile explicet, praesertim quum ἔνθα τε relativum sit, non demonstrativum, ut statuunt (hoc enim est ἔνθα δὲ. cf. Hermann. ad hym. Hom. in Aphrodit. 59), unde simul patet coniunctivum ἐπεγχεύησιν ex ὄφρα suspensum putari non posse. Sed clara opinor loco depravato, de quo silent interpretes, lux affulgebit, simulac v. 5 recte explicaverimus, ubi ὄσπρια πανσπερμηδὸν ἐπεγχεῖν nihil

aliud significat quam ex infusis in molam ibique contritis omnis generis leguminibus eam parare pulvem, quam plerique aptissimo rei nomine *πανσπερμίαν* sive *πανοσπρίαν*, alii *χέδροπα* (cf. Hesych. II p. 1545), Aleman autem (fr. 63 Bergk.) *πυάνιον*¹⁾ *πόλτον* appellabat. vid. Athenae. XIV p. 648 B. Hinc facile est ad intelligendum *ἀλετριίδα* a poeta non memorari quasi haec addiderit aliquid ei cibo, quem descripturus est, sed ut hic cibus, qui ex diversis constabat olerum generibus, cum *πανσπερμίᾳ* sive *πανοσπρίᾳ* comparetur, quae et ipsa ex diversis generibus componebatur. ergo pro *ἔνθα τε* desideramus vocem aliquam comparativam. Itaque suspicetur aliquis *οἶά τε* scribendum esse pro *ἔνθα τε*. sed aliquanto faciliorem auguror emendationem affore loco rite emendata extrema versus parte, ubi Casaubonianum *μέτρω* pro *μέτρια* repositum nec literarum vestigiis satis respondet nec vero sententiae. nam *ingentem* leguminum vim a molitrice infundi solitam fuisse docet is ipse, quocum *πανσπερμίᾳ* comparatur, servorum istorum apparatus (*ἄλις περιχανδέα χύτρον πλήσαντες*. add. v. 6 seq.). atqui *μέτρω ἐπεγχεῖν* contrarium potius huic significaverit (ut *μετρηδὸν ἀφύσσειν* Alex. 45 et 203), i. e. *modicam* infundere copiam. ergo certa coniectura reponimus *ἀμετριί*, quod ne nimium videatur, restrinxisse poetam puto appposito *ᾗτε* (*quasi*). iam emendato *ᾗτ' ἀμετριί* restat *ἔνθ*, in quo non posse nisi comparativam particulam latere docuimus. quae equisnam dubitabit semel monitus, quin *εὔτε* (*εὔθ' ᾗτ' ἀμετριί*) fuerit? id eodem significatu quo Nicander (*quemadmodum*) semel Homerus posuit II. γ 10: *εὔτ' ὄρεος κορυφῆσι Νότος κατέχευεν οὐμίχλην*, — ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσσαλος ὄρνυτ' ἀελλῆς, saepius Quintus Smyrnaeus. cf. Koehly p. LXXXIII. Duas autem in eadem enuntiatione particulas comparandi habes etiam in Ther. 240, 241. Hoc igitur poeta dicit: — *satis patentem implentes ollam, quemadmodum molitrix quasi innumeram leguminum vim infundit ad condendam πανσπερμίαν. nam cucurbitarum lineas et fungos etc. etc. iniiciunt.* — V. 6 Pro *σικνῆς ὄρους* ne quis *σικνῶν ὄρ.* scribendum fuisse putet, sciat in unius notionis periphrasi singularem numerum saepius

1) Hinc corrige Theognost. Can. p. 23, 5: *πύανοι, μίγμα παντοδαπῶν ὀσπρέων*. scribendum: *πυάνιον* coll. Hesych. s. *πυάνιον, τὸ διὰ γάλακτος ῥόφημα· οἱ δὲ πανσπερμίαν ἠψημένην ἐν γλυκεῖ.*

legi, velut apud Homer. II. ω, 450 δοῦρ' ἐλάτης (fichtenbalken), Theocrit. 21, 6 ἰχθύος ἀγρευτῆρες, Orph. Lithic. 597 ἔκ τε μυῶν ἀγέλας, ἔκ τ' ἀκρίδος ἀπλετον ἔθνος θάισει. — V. 7 codd. σίρας. correxit Schweigh. — V. 8 in libris est ἀυλοτέροις καυλοῖς τε μιγήμεναι εὐφορίζη. I. G. Schneiderus cum Dalechampio dedit οὐλοτέροις, quos sequor, nisi quod non brassicam crispam (οὔλην. cf. fr. Georg. XVIII v. 3), sed reliquorum omnium cuiusvis generis λαχάνων caules crispas intelligo. Mox μιγῆ ipse conieci (cf. ad fr. Georg. I v. 4). neque enim dubitari posse videtur quin Nicander λάχανα ita in lineas colligi iusserit, ut καυλοὶ et θίζαι simul inessent, prout aut illi aut haec essent esculentae. Hinc etiam θίζη scripsi in εὐφασα adiectivum latere ratus, quod num recte detexerim ipse dubito. I. G. Schn. ἰσοφορίζει dedit *sensum* tamen loci nondum se assecutum professus. —

73 6. Athenae. IX p. 395 C: Νίκανδρος ἐν δευτέρῳ Γεωργικῶν τῶν Σικελικῶν μνημονεύων πελειάδων φησί·

καί τε σύ γε θρόναιο Δρακοντιάδας διτονεύσας
ἢ Σικελὰς μεγάροισι πελειάδας· οὐδέ φιν ἄρπαι,
οὐδ' ὄφρις ὄστρακείους λωβήσιμοι ἐξενέπονται.

V. 2 Codd. μεγάροιο. post I. G. Schn. correxit Meinek. Exercit. philol. in Athenae. I p. 29, quorum emendationem eo minus dubitavi recipere, quo saepius tum in aliorum, tum in Nicandri vetustis exemplaribus *οἰῶ* et *οἰσι* confusa videmus. hoc advertere editores debebant in Nicandri Th. 808 εἴτε χαράξῃ (βέμβιξ) ἄνδρα περίξ σίμβλοισι πονεύμενον ἢ καὶ ἀγροῖς, ubi σίμβλοιο dudum coniectura restitui oportuit nunc demum e codd. Veneto altero et fragmento Parisin. enotatum. neque in Th. 833 τοῦ μὲν ὑπὸ πληγῆσιν ἅτ' ἡελίοιο δαμέντος θίζαι, σὺν δέ τε φυλλὰς ἀποφθίνει ferri potest ἡελίοιο. nam quum τοῦ ὑπὸ πληγῆσι aperte sit ad trygonem referendum (cf. Th. 235), nisi devictum solem cogitare velis, necessario scribendum est ἡελίοισι δαμέντος θίζαι scil. δειθρέου. ἡέλιοι enim sunt *solis iclus*, ut ap. Dionys. Perieg. 40 ipsumque Nicandr. Alex. 516 ἡελίοισι δαμάζων, ubi eodem modo erratum in cod. P. postremo in Alex. 134 ἀμμίγδην σπεράδεσσι ἐντροχάλοιο λίνοιο nescio an praestet ἐντροχάλοισι. — Quae mox sequuntur V. 2. et V. 3 ita scripta extant in optimo codice Veneto: οὐδὲ φιναρσαι οὐ δὲ φινοστράκει, a quo non multum recedunt reliqui codices, nisi quod in Laurentiano (B) est ὄστράκεος. haec

partim bene, partim secus administravit Heringa, *Observat.* p. 292. nam verissime sine dubio dixit scribendum esse οὐδέ φιν ἄρπαι. sed dum in ultimo versu temptavit οὐδέ φιν ἴρηκες, parum ei prospere res cessit, certe excogitari possunt quae a literarum vestigiis minus recedant. nam quum vel ex *Geoponic.* XIII, 8, 4 constet veteres columbariis infestos habuisse etiam serpentes, non errare mihi videor qui οὐδ' ὄφεις restituendum censeam (contrario errore in *Ther.* 725 pro δέ φιν cod. R. δ' ὄφιν). neque post plurale ἄρπαι positum singulare ὄφεις quicquam offensionis habet. cf. Lobeck. *Element. Pathol.* I p. 262. Serpentes autem consentaneum est non tam columbis adultis quam columbarum pullis et ovis nocere (cf. *Th.* 452 et *Plin. nat. h.* X § 197). itaque ὄστρακείοις scripsi (id ut οἶα significet) memor fragmenti Aeschylei 336 *Herm.* ἀπτῆνα, τυτθὸν, ἄρτι γυμνὸν ὄστράκων, i. e. ὠῶν, ut grammatici explicant. ac similiter quae *Nicand. Al.* 296 οἶα ἀνόστρακα vocat, scholiasta ad eum locum appellat ἀνόστρακα (omiss. in lexic.). quamquam autem ὄστρακον in publico usu fuit, non ὄστράκειον, nemo tamen erit qui hoc a Nicandro alienum putet, modo meminerit non solum δένδρεον et ὤεον praeter δένδρον et ὠὸν communi usu recepta et a Nicandro quoque usurpata fuisse, sed alia etiam similia ad praesentem usum eadem analogia hic illic poetas finxisse. cf. Lobeck. *Elem.* I p. 417 seq. — In ultimo fragmento cod. A habet νωμήσιμοι ἐξενίπονται, quorum hoc verissime Heringa emendavit. sed alterius vocis emendationi ab eodem propositae (νωνήσιμοι i. e. νη—ὀνήσιμοι) praetuli quod minus longe quaesitum videbatur. cf. ἐπιλωβῆς *Ther.* 771 λώβη *ibid.* 773. *Alex.* 227. λωβητῆρες *Ther.* 796. λωβήμουνα *Alex.* 536. λωβήσατο *Al.* 539. —

7. *Athenae.* XIV p. 683 A seqq. Νίκανδρος δ' ἐν δευτέρῳ 74
Γεωργικῶν καταλέγων καὶ αὐτὸς στεφανωτικὸν ἄνθη καὶ περὶ τῶν
Ἰάδων Νυμφῶν καὶ περὶ ῥόδων τάδε λέγει·

ἀλλὰ τὰ μὲν σπείροισ τε καὶ ὅσσ' ὠραῖα φυτεύοις
ἄνθε' Ἰαονίηθε· γένη γε μὲν ἰάσι δισσά,
ὠχρόν τε χρυσῶ τε φυῆν εἰς ὅπια προσειδές,
ἄσσα τ' Ἰωνιάδες Νύμφαι στέφος ἄγνόν' Ἰων

5 Πισαίοις ποθέσασαι ἐνὶ κλήροισιν ὄρεξαν.

ἦνυσε γὰρ χλούνηνδε μετεσσύμενος σκυλάκεσσι
Ἄλφειῶ, καὶ λύθρον ἐῶν ἐπλύνατο γυῖων
ἐσπέριοις Νύμφησιν Ἰαονίδεσσι νυχεύσων.

- Ἀὐτὰρ ἀκανθοβόλοιο ῥόδου κατατέμνεο βλάστας,
 10 τάρφους τ' ἐμπήξιαις ὅσον διπάλαιστα τελέσκων·
 πρῶτα μὲν, Ὠδονίηθε Μίδης ἄπερ Ἀσίδος ἀρχὴν
 λείπων ἐν κλήροισιν ἀνέτρεφεν Ἡμαθίοισιν
 αἶεν ἐς ἐξήκοντα περίξ κομόωντα πετήλοις·
 δεύτερα Νισαίης Μεγαρηίδος, οὐδὲ Φάσηλις,
 15 οὐδ' αὐτὴ Λεύκοφρον ἀγασσαμένη ἐπιμεμφῆς,
 Ἀθηταίου Μάγνητος ἐφ' ὕδασιν εὐθαλέουσα.
 Κισσοῦ δ' ἄλλοτε κλῶν' εὐρυρρίζου καπέτοισι,
 πολλάκι δὲ στέφος αὐτὸ κορυμβήλοιο φυτεύσαις
 Θρασκίῳ ἢ ἀργωπὸν ἢ ἐκλαδέεσσι πλανήτην·
 20 βλαστοδρόπει δὲ χύτ' οἷα καὶ ἐς μίαν ὄρσεο κόρησιν
 σπεῖραν ὅπως σπυρίδεσσι νεοπλέκτοισι καθάπτων,
 ὄφρα δύο κροκόωντες ὑποζυγέοντε κόρυμβοι
 μέσσα συνωρίζωσιν ὑπερφιάλοιο μετώπου,
 χλωροῖς ἀμφοτέρωθεν ἐπηρεφέες πετάλοισι.
 25 Σπέρματι μὴν κάλυκες κεφαληγόνοι ἀντελέουσιν
 ἀργαίης πετάλοισι, κρόκῳ μέσα χροισθεῖσαι,
 ἃ κρίνα, λείρια δ' ἄλλοι ἐπιφθέγγονται ἀοιδῶν,
 οἱ δὲ καὶ ἀμβροσίην, πόλεες δέ τε χάσμ' Ἀφροδίτης.
 ἦρισε γὰρ χροιοῦ· τὸ δὲ που ἐπὶ μέσσον ὄνειδος
 30 ὄπλον βρωμήταο διεκτέλλον πεφάτισται.
 ἴοις δ' ἂν ῥίξῃσιν ἀγαλλιᾶς, ἢ θ' ὑακίνθῳ
 αἰαστῇ προσέοικε· χελιδονίοισι δὲ τέλλει
 ἀνθεσιν ἰσοδρομεῦσα χελιδόσιν· ἢ τ' ἀνὰ κόλπῳ
 φυλλάδα νηλείην ἐκχεύετον, ἀρτίγονοι δὲ
 35 εἶδοντ' ἠμύνουσαι αἰὲ κάλυκες στομίοισι·
 σὺν καὶ ἄπερ τ' ὄξεια χροῦ λυχνίς, οὐδὲ θρυαλλίς,
 οὐδὲ μὲν ἀνθεμίδων κενεὴ γηγύσεται ἀκμή,
 οὐδὲ βοάνθεμα κείνα, τά τ' αἰπύτατον κάρη ὑφοῖ,
 φλόξ τε θεοῦ ἀνγῆσιν ἀνερχομέναις [γαν]άουσα.
 40 Ἐρπυλλον δ' ἐφύδροισιν ἐπ' ἀμβώνεσσι φυτεύσεις,
 ὄφρα κλάδοις μακροῖσιν ἐφερπύζων διάηται
 ἢ δὲ κατακρεμάησιν ἐφιμείρων ποτὰ Νυμφέων.
 Καὶ δ' αὐτῆς μήκωνος * * * * *
 * * * * *
 * * * * [μήκωνος] ἀπὸ πλαταγώνια βάλλοις·
 ἄβρωτον κώδειαν ὄφρα κνώπεσσι φυλάξῃ.

- 45 φυλλασιν ἧ γὰρ πάντα διοιγομένησιν ἐφίξει
 ἔρπετά, τὴν δὲ δρόσοισιν εἰσκομένην βοτέονται
 κώδειαν, καρποῖο μελιχροτέρου πλήθουσαν.
 θριῶν δ' οἰχομένων ῥέα μὲν φλόγες, ἄλλοτε ριπαὶ
 πῆξαν σάρκα τυπῆσι· τὰ δ' οὐ βάσιν ἐστήριξαν,
 * * * * *
- 50 οὔτε τί πη βρώμην ποτιδεγμένα· πολλάκι δ' ἔχνη
 στιφροῖς ὠλισθήσαν ἐνιχρίμψαντε καρείοις.
 Ἀδρύνει δὲ βλαστὰ βαθεῖ ἐν τεύχεϊ κόπρος
 σαμψύχου λιβάνου τε νέας κλάδας ἢδ' ὅσα κήποις
 ἀνδράσιν ἐργοπόνοις στεφάνους ἐπιπορσαίνουσι·
- 55 ἧ γὰρ καὶ λεπταὶ περιίδες καὶ παιδὸς ἔρωτες
 λεύκη ἰσαιόμενοι, σὺν καὶ κρόκος εἶαρι μύων,
 κύπρος τ' ὀσμῆρόν τε σισύμβριον, ὅσα τε κοίλοις
 ἄσπορα ναομένοισι τόποις ἀνεθρέψατο λειμῶν
 κάλλεα, βουφθαλμόν τε καὶ εὐειδὲς Διὸς ἄνθος,
- 60 χάλκας, σὺν δ' ὑάκινθον ἰωνιάδας τε χαμηλὰς
 ὀρφνοτέρας, ἃς στύξε μετ' ἄνθεσι Περσεφόεια·
 σὺν δὲ καὶ ὑψηλὴν τε πανόσμεον, ὅσα τε τύμβοι
 φάσγανα παρθενικαῖς νεοδουπέσιν ἀμφιχέονται,
 αὐταὶ τ' ἠμθέας ἀνεμωνίδες ἀστράπτουσαι
- 65 τηλόθεν ὀξυτέρησιν ἐφελκόμεναι χροίῃσι.
 πᾶς δὲ τις ἢ ἑλένειον ἢ ἀστέρα φωτίζοντα
 δρέψας εἰνοδίοισι θεῶν παρακάββαλε σηκοῖς,
 ἢ αὐτοῖς βρετάεσσιν, ὅτε πρώτιστον ἴδωνται·
 πολλάκι θέλκια καλὰ, τοτὲ χρυσανθὲς ἀμέργων,
- 70 λείριά τε στήλησιν ἐπιφθίνοντα καμώντων,
 καὶ γεραὸν πώγωνα καὶ εὐτραπέας κνυλαμίνους,
 σαύρην θ', ἢ χθονίου πέφαται στέφος Ἥγεσιλάου.

Haec apud Dindorfium ut scripta sunt qui legit, et alibi se sentiet difficultatibus impeditum et interdum dubitabit adeo num in una et continua narratione versetur. Et fuerunt sane qui frequentibus etiam lacunis hos versus deformatos putarent, at I. G. Schmeiderus post v. 26, post v. 39, post v. 42, post v. 52 excidisse quaedam sibi persuasit. A quorum opinione ego quidem ita recedo, ut praeter duos locos nihil fragmento ad sermonis continuitatem deesse putem, modo quaedam rectius corrigantur quam factum adhuc est non perspecto quod Nicander in hac ecloga secutus est

consilio. Hoc enim in illa florum coronariorum enumeratione poeta agit, ut simul doceat quomodo singuli flores in hortis optime proveniant. itaque violas serendas et ubi adultae sint alio transferendas (v. 1 sqq.), rosarum surculos fossis infigendos (v. 9 sq.), hederæ ramos in serobibus plantandos (v. 17 sq.), serpyllum certis locis ponendum (v. 40 sq.), alios flores in vasculo colendos (v. 52 sq.) esse præcipit, unde facile est ad intelligendum, etiam quæ v. 25 sqq. de liliis, v. 31—39 de iride aliisque quibusdam floribus, v. 43 seqq. de papavere memorantur, ita a poeta huic enumerationi intertextæ fuisse, ut hi quoque flores quomodo optime proveniant docuerit. Ad hanc autem quasi normam, quæ e pluribus locis apparuit, ubi singulas partes exegerimus, et emendari quædam poterunt certius et bis tantum patebit fragmenti continuitatem lacuna interruptam esse. — Ceterum quum priorum criticorum conamina emendandi G. Dindorfius diligenter enumeraverit, ad eius editionem remittendi sunt si qui accuratius cognoscere volent a quantis vitiis sensim Nicandri verba ad integriorem formam revocata sint. equidem nisi ubi opus sit non afferam. —

V. 1. ἄλλοτε μὲν σπείροις voluit Meinekius, philol. exercit. in Athenae. specim. II p. 40. quod recte haberet si deinceps poeta diceret quid alias faciendum violis aut qui alii præter violas flores serendi sint. nunc autem de violis quæ dicta sunt opponuntur v. 9 ἀντὰρ ἀκανθοβόλοιο ῥόδου κατατέμνεο βλάστας. in iis autem quæ præcesserunt vix aliud Nicander monere potuit nisi hoc, in hortis flores etiam colendos esse, quorum alii alia ratione producantur. — In eodem versu non intelligo quid sit ὡς ὠραῖα, quod codd. habent. corrigo ὅσσ' ὠραῖα. violas non serendas solum in hortis, sed transferendas etiam quæ in seminario adultæ sint præcipit. σπείρεσθαι violas etiam Theophrastus monet, hist. plant. VI, 6, 11. — Libri ἀνθη, contra epicorum usum, qui ἀνθε' Ἴ. postulat. cf. Spitzner. de vers. heroic. p. 174 et 225. Ob eandem causam in Ther. 339 revocabimus vulgatum ante I. G. Schn. χεῖλε' ὑπ' ἀζαλέης et ibid. 422 scribemus δέρε' ἱππων. contra recte scriptum ἐναλθέ' ἀρωγὴν Alex. 326 itemque verum præbent codices ab editoribus tamen non intellectum in Alex. 478: ἀμφὶ δὲ μήλοις ἀνθεὰ τε βρονέοντα κυλοιδιόωντος ἐφίξει, quæ mirum est tamdiu tolerari potuisse, quum manifestum sit scribendum esse ἀνθε' ἄτε („quasi quidam flores“), ut Ther. 178 δοιοὶ δ' ἐν σκυνίοισιν ὑπερφάινουσι

μετώπον οἶα τύλοι. eademque correctio adhibenda ibid. 510: φύλλ' ἄτε κισσήεντα περικλυμένοι φέρουσα (ubi nunc legitur φύλλα τε) coll. v. 533: ἦτε καθ' ὕλην οἶας θ' ἐρπύλλοιο περὶ θάδικας ἀέξει. Ceterum ἀνθε' Ἰαονίηθε recte Meinekius explicat *flores Ionia Eliaca ortos* collato Hesiodico *Μοῦσαι Πιερίηθεν* et Virgiliano *pastor ab Amphryso*. poterat similia ex ipso afferre Nicandro: Alex. 235 κείνο φυτὸν Κρήτηθεν, ibid. 368: Αἰβύηθε δίξας, Theriac. 707 ἐν κεράμῳ νεοκμηῖτι καμινόθεν, ibid. 876: ἀπὸ Μήδων κάρδαμον. nec desunt apud alios. cf. Theocrit. 24, 110 Ἀργόθεν ἄνδρες, Arat. 1094 ἠπειρόθεν ἀνὴρ, Callimach. in Del. 284 Ἀωδώνηθε Πελασγοί, Orph. Argon. 129 Μόψον Τιταροῖθεν, quae apposui ut errorem notarem G. Hermanni Opuse. T. VI p. 219. solis concessum prosae orationis scriptoribus hunc usum dicentis. ac nescio an non aliter explicari possit Homer. Odys. δ, 10 Σπάρτηθεν Ἀλέκτορος. — ἰάσι nove dictum pro ἰοῖς, sed non praeter analogiam. cf. Lobeck. Proleg. Path. p. 443. non recte dissentit Volkm. com. epic. p. 66. — V. 4. De ἄσσα τε, quod pro simplici relativo est — nam quae memoraturus erat duo violarum genera iam proposuit — cf. Hom. Π. K, 208. ita ὅστις τε est Π. ψ, 43, ἦτις τε Callim. in Dian. 229, ὅτεω τε Hom. Od. β, 114, ὅτεων τε Od. κ, 39. Ceterum hunc et sequentem versum Athenae. etiam p. 681, d respicit. De Nymphis Ionidibus Meinek. citat Pausan. VI, 22, 7. — V. 6. Libri χλοῦν ἦν δε. χλοῦνην correxit Casaubon., τε Schweigh. ultimum merito non sufficere visum Meinekio qui Schweighaeuseri ne memorata quidem coniectura versum excidisse probabilis statui dicit. Sed nescio an coniunctis elementis scribi praestet χλοῦνηνδε. nam quum ἀννεῖν εἰς τινα significare possit *pervenire in locum quo quis versatur*, poetae rariora captanti et eius modi consideranti exempla, cuius sunt Hom. Π. 24, 338 Πηλείωνάδ' ἐκέσθαι et Apoll. Rhod. 3, 647 νέεσθαι ἀτοκασιγνήτηνδε, licuit ἦνυσε χλοῦνηνδε eo ponere significatu, ut esset: *ad aprī latibula pervenit, cuius vestigia canum auxilio in Alphei ripa persecutus erat*. — V. 7 sustuli comma quod post γνῶν fuit. aliter enim ἐσπέριος non habet quo referatur. nam cum νυχέσων iungi non posse patet. — V. 8. non assentior neque L. Dindorfio Thesaur. Paris. V. p. 1619 Νύμφαις σὺν Ἴ. corrigenti neque Meinekio l. l. I p. 50 et ipsi Νύμφαις cum νυχέσων iungenti et dativum verborum ἐνηθηναί τι, κοιμηθηναί τι analogia defendenti. imo Νύμφαις nectendum cum ἐπλύνατο et ἀγυῖα

significat ut Ther. 623, Al. 65, 128, 164, 266, 321. ac monet Pausanias I. 1. in Ionidum Nympharum *πηγῇ λουομένοις καμάτων τε καὶ ἀλγημάτων παντοίων λάματα* esse. —

V. 9. Sequuntur *rosae*, quas seri vetat consentiens Theophrast. hist. plant. VII, 6, 6 p. 213 Schn. *φύεται μὲν οὖν ἡ ῥοδωνιὰ καὶ ἐκ τοῦ σπέρματος*. — οὐ μὴν ἀλλὰ διὰ τὸ βραδέως παραγίνεσθαι, κατακόπτοντες τὸν καυλὸν φυτεύουσιν. Ceterum *ἀκανθοβόλον* hinc citat Eustath. ad Hom. p. 1295, 9, quod editores monere neglexerunt. —

V. 10. Pro *ὄδῶν* quod est in codd. pulchre Meinek. emendavit *ὄσον*. eundem autem non ausim sequi *τελίσκων* corrigentem, etsi etiam in Alex. 583 *τελέσκει* expellendum fuit, ubi I. G. Schn. ex suis libris *τελίσκει* restituit, neque alius uspiam locus extare videtur quo *τελέσκειν* legitur (nam in Callimachi fragm. 434 *ἴν' ἔλλερα πολλὰ τέλεσκεν*, quod Lobeck. ad Buttmann. p. 60 attulit, *τέλεσκεν* non est a *τελέσχω*, sed pro *τελέσκεν*, ut in Nicand. Al. 583 et in Callim. hym. Art. 123). at quinquies apud Nicandrum legimus similiter a *κορέω* (Al. 195, 114, 263, 311) formatum *κορέσκω*, Alex. 225, 360, 415, 553, 565, ubi codices non nutant. Ipsum autem illud *διπαλαίστα τελέσκων*, nisi v. 9 pro *βλάστας* scribendum *βλαστά* (cf. ad. v. 52), explicabimus ut Homericum illud *δίπτυχα ποιήσαντες, λεία δ' ἐποίησεν* (Il. 12, 30) etc., neque intelligemus de spatio inter binos rosarum surculos relinquendo, ut Meinek. voluit, sed de surculi cuiusque altitudine. nam illud qua tandem voce indicatum sit? quamquam Varro non *διπαλαίστους*, sed *palmares* surculos fieri iubet de re rust. I, 34, item Didymus in Geopon. XI, 18, 2. at Plin. nat. hist. XXI, §. 21 de surculis quaternum digitorum longitudine *aut ampliore* loquitur. — V. 13. *ἐν ἐξήκοντα* temptavit Valeken. ad Herodot. VIII, 138, quod probat Schaefer. ad Long. p. 404 et necessarium putavit etiam Meinek. sed *ἐς* defendi potest coll. Lobeck. ad Phryn. p. 410. — V. 15. Sequor Schweighaeuserum *ἀγασσαμένη* conicientem pro *ἀγασσαμένης*. nam sensus est: non spernendae ob rosas suas neque Phaselis neque *ea urbs* quae ad Lethaei undas sita Dianam Leucophryn ita venerabatur ut ab ea sibi nomen inderet. Sed *αὐτή* non muto. nam *καὶ αὐτός*, *οὐδ' αὐτός*, *ἢ αὐτός* saepe Nicander ita posuit ut sit *atque adeo*, *neque adeo*, *aut adeo*. cf. Theriac. 854, 879 (ubi male offendit Steph. Bernardus non memor Alexiph. 405 et 427), fragm. Georg. I, 2; V, 2; XV, 3. —

V. 17. Transit poeta ad *hederam*, ubi libri in *κλώνες* consen-

tiunt quod in κλωνας mutavit Casaubon. equidem putaverim librorum κλωνες nihil esse nisi κλών' (cf. Bast. com. pal. p. 763 seq. Wordsworth. ad Theocrit. p. 48), quo recepto pro ἐϋρορίζου scribendum fuit ἐϋρορορίζου, quod firmabis Theophrasti verbis h. pl. III, 18, 9 ἅπας κίττος συνεστραμμένος ταῖς ρίζαις καὶ ξυλώδεσι καὶ παχείαις. (simile vitium in Apoll. Rhod. 4, 269 sustulit Meineke.) — V. 18. vereor, ne nodum in scirpo docti viri quaesiverint. apparet enim facile στέφος non coronam significare, sed ipsam iam florentem hederam. nam ut v. 1 violas non serendas solum in hortis, sed etiam adultas plantandas poeta dicit, sic mox hederæ surculos, mox hederam adultam iam et florentem plantari iubet. Ac similiter Nicander in Ther. 897 μελιλώτοιο νέον στέφος profecto non coronam ex meliloto recens nexam, sed ipsum florens melilotum significare voluit. Tum κορυμβήλοιο alibi non repertum nomen non certum hederæ genus significare cum I. G. Schn. arbitror, sed hederam in univ. quemadmodum ipsum unde illud descendit κόρυμβος imprimis ad hederaceorum calycum fasciculos refertur (Plin. nat. hist. 16, 146). ac ne opus quidem est ut pro substantivo κορύμβηλος habeatur, quum adiectivum esse possit ad κισσοῦ v. 17 relatum et corymbis abundantem significans, ut ὕδρηλός et alia dicuntur ap. Lobeck. Prolegom. Pathol. p. 108 seq., inter quae est etiam καπνηλός, ab uno usurpatum Nicandro, Ther. 54. (nam propter accentum non dubitandum. cf. Lobeck. l. l.). Sed si cui nude positum adiectivum displicuerit, sciat saepius ita Nicandrum praecedentis substantivi memoriam renovare solo posito adiectivo aut participio, ut Al. 77 (πίον), 333 (πηγνυμένοι), 365 (ἀθροισζόμενοι), 575 (όλοοῦ), quae res vel Lobeckio (Paralip. p. 117) fraudi fuit in Al. 44, ubi ἐϋτριβι non neutrum est, sed dativus ad τίτανον referendus. nam pro ἐντριβής (Al. 328) poetae licuit ἐϋτριψ dicere ut ipse νεοσφάξ (fr. Georg. I, 1) et νεοσφαγής (Ther. 101) et alii similia saepe variarunt. — V. 19. Dindorfius codd. retinuit scripturam θράσκιον ἢ ἀρωγπόνηε, cuius priorem partem Iacobsius emendare studuit, Additam. animadv. in Athen. p. 359 scribens θράσκοντ', quod contulit cum Eryc. in Anthol. Palat. VII, 36, 2 σκηνίτης μαλακούς κισσός ἄλοιτο πόδας. ego in tanta rei obscuritate optimum ratus quam paucissimas mutare literas, Θρασκίω scripsi, i. e. dum Thrascias spirat (coll. Thucyd. 3, 23 ἀπηλιώτου ἢ βορέου) sive verno tempore. nam Thrasciam quum non omnes eum appellaverint ventum, qui media regione est inter se-

ptentrionem et occasum solstitialem (Plin. n. h. 2, 120), sed etiam Zephyrum (Theophr. de vent. 42), Zephyrus autem ver inchoet (Plin. 16, 93), apparet Nicandrum nihil aliud dixisse nisi verne tempore plantandam hederam esse. ac legitur in Geopon. XI, 30 hederam φυτεύεσθαι — ἀπὸ καλανδῶν Μαρτίων. Sed reliqua non opus est coniecturis temptari, dum recte legantur in hunc modum: ἢ ἀργωπὸν ἢ κλαδέεσσι πλανήτην. Ubi ἀργωπὸν — quod ut κοιλωπὸς (i. e. κοῖλος, Eurip. Iph. Taur. 263. contra κοιλώπεις ἀνγαί Nicandr. Alex. 442 conferendum cum ὀφθαλμοὶ εὐνοποί, χαίτη εὐθριξ et similibus ap. Lobeck. Paralip. p. 371 sq. et p. 536), κυανωπὸς (i. e. κυανὸς sive κυάνεος, Andromach. Galen. v. 155), πυρσωπὸς (i. e. πυρσός, Marcell. Sidet. 49), σκολιωπὸς (i. e. σκολιός, Maxim. περὶ καταρχ. prooem. a Dubnero invent. v. 3 et Maneth. IV, 78), αἰθωπὸς (i. e. αἰθός, Maneth. IV, 166), κυανῶπις (θάλασσα, Claudian. fragm. Gigantom. 1, i. e. κυανέη), κελαινῶπις (νεφέλα, Pindar. Pyth. I, 7), μελαινῶπις (σηπεδῶν, Marcell. Sidet. 64) etc. a simplici voce non differt nisi forma exquisitiore — Nicander primus et solus, opinor, finxit ad significandum hederæ id genus, quod λευκὸν κιττὸν Theophrastus hist. plant. III, 18, 6 et Dioscorid. hyl. II, 210 p. 328 appellant, ut κλαδέεσσι πλανήτην cum significare κισσὸν puto quem ἔλικα Theophrastus et Dioscorid. vocant. certe haud inepte κλαδέεσσι πλανήτης appellari is potuit κισσός, quem μήκει τῶν κλημάτων reliquis hederæ generibus praestare Theophrastus dicit. l. 1. §. 7 p. 115. hinc patet simul Θρήκιον, quod pro Θρασκίον I. G. Schn. reponi voluit, verum non esse. nam Θρακίαν Theophr. l. 1. helicis speciem dicit (add. Plin. n. h. 16, 149). Utraque autem vox, et ἀργωπὸν et πλανήτην, ad στέφος κορυμβήλοιο ita a poeta relata est, ut priori vocabulo, non, uti debebat, alteri accommodaretur, qualia saepe legi constat (cf. Jacobs. l. l.). Nicander autem tum alibi admisit, tum in Theriac. init. μορφάς τε σίνη τ' ὀλοφώια θηρῶν ἀπροῖδ' ἢ τύψαντα. Postremo propter insolitam voculae ἢ mensuram cf. fragm. Pteroeumen. ap. Athenae. III. p. 82: αὐτίχ' ὃ γ' ἢ Σιδόεντος ἢ Πλείστου ἀπὸ κήπων. Numen. ap. Athenae. VII p. 295 B (cf. ibid. p. 328, A) ὕκην ἢ κάλλιχθον ἢ χροῖμιν, ἄλλοτε δ' ὀρφόν. Maxim. περὶ καταρχ. 127 εἰ δέ τε δεύτερον ἡμᾶρ ἢ τρίτον ἰθύσειεν. — V. 20. quod libri habent βλαστοδρεπιδεχῦτοιο Scaliger et Canterus correxerunt sic: βλάστα δρέπου δ' ἐν τοῖσι (vel δ' ἐκ τοῖο), quod non dubito quin de pampinatione intel-

lexerint, non de carpendis germinibus in universum, ut fecit qui post I. G. Schneiderum Scaligeri Canterique inventum servato tamen *χυτοῖο* recepit F. S. Lehrsius. vertit enim: *vel (?) germina carpe diffusae et in unam erige cristam*. Sed in eundem quem illi voluerunt sensum facilius videtur corrigi posse *βλαστοδροπέει δὲ* i. e. *βλαστοκόπει δέ, pampina autem*. hoc igitur restitui retentis simul vocis *χύτοιο* elementis tot quot servari posse videntur: *χύτ' οἷα* i. e. *germina solitaria*. nam *χυτὰ germina* interpretor, ut *ἀποχεῖσθαι* dici constat frumentum e vagina exiens in spicam, de quo monuit I. G. Schneid. ad Ther. 569 sua ipse observatione non ita usus uti debebat. nam istum versum cum codd. et editionibus scripsit sic: *χιλοὶ ὅτε γλοάουσι, νέον δ' ἀπεχεύατο ποίην, et ἀπεχεύατο* nove pro *ἀπεχεύαντο* positum putare maluit quam reponere quod reponendum dico, *ποίη*. sed ille usus patet latius. nam etiam iris *ἐκχεύειν φυλλάδα* dicitur in hac ipsa ecloga v. 34 et *ὀρμίνιοι νέην χύσιν* habemus in Alex. 602, item *μαράθοιο χυτὸν ἔρνος* Ther. 391 (ut *ἐκχυτον κισσοῦ κόμην* apud Marin. in Anthol. Pal. IX, 669, 8), ut mirum non sit *χυτὰ* hic absolute esse de *germinibus* positum (ut *βλαστὰ* infra v. 52 et Alex. 332), hoc praesertim loco, ubi praecessit *βλαστοδροπεῖν*, cui *χυτὰ* eadem ratione additum, qua *σκάφη ναυπηγεῖν, οἰκίας οἰκοδομεῖν* aliaque plurima dicuntur. — Haec igitur hederæ germina si *solitaria* sint i. e. si qua in transversum tendant nec plurimorum viam germinum sequantur, aut pampinanda dicit aut¹⁾ sursum flectenda adhibito (v. 21) funiculo, ut ad unum idemque fastigium germina tendant, idque eo consilio (v. 22), ut bini corymbi in *συνωρίδος* similitudinem coniungantur ob pulchriorem, opinor, aspectum. conferri possunt quæ de palmis novellis Plinius tradit, nat. hist. 13 §. 37: *religant comas, ut in altitudinem exeant, robustas deputant*. — In altera versus parte scribendum *ἐς μίαν* pro *εἰς μίαν*, quale vitium corrigendum etiam fuit Al. 137 et 361, item in Georg. fr. XIV v. 4. (cf. Koechly ad Quint. p. LXX). tum pro *ὄρεοκόρην* I. G. Schneideri coniectura reponenda, de qua si quis propter verbi genus medium dubitaverit, monendum erit similiter in Alex. 456 *ἔγρεο* non significare quod apud alios omnes significat *expergiscere*, sed *expergefasc*

1) nam καὶ eo sensu positum, quo etiam ἢ poni potuit. quod dicendi genus vel pueri norunt ex Xenophont. Anab. IV, 7, 22 *ἀπέκτεινάν τε τινὰς καὶ ἐξώρησαν*, etc.

sive ἔγειρε. — V. 21. σπεῖραν ὑπὸ non intelligo, certe non video quo iure vertant: *sportam ex viminibus nuper textis adapta*. reposito σπεῖραν ὅπως clara sunt omnia. erecta in altum germina loro circumplicari vult ne replicentur, quemadmodum ob eandem causam fiat sportis recens plexis. — V. 22. Libri: ἐπιζυγέοντε κορύμβοις. ultimum emendavit Canterus κόρυμβοι scribens, primum nihil esse dicit Meinekius et ἐπιζυγέ' ὄντε aut ἐπίζυγες ὄντε corrigi iubet. at de forma quidem vocis dubitari nequit quam satis opinor firmant verba συζυγεῖν, ὁμοζυγεῖν, ἑτεροζυγεῖν, ἰσοζυγεῖν, (Theriac. 908, ubi significatio est transitiva, non ut in reliquis eius generis compositis intransitiva, quae tamen huic quoque loco facillime restitui potest scribendo ἰσοζυγέοντ' ὀδελοῖσιν pro ἰσοζυγέων ὀδελ.). ego de significatione potius dubito. nam quae ita loris circumplicata sunt germina non ἐπὶ ζυγῶ, sed ὑπὸ ζυγῶ esse videntur. itaque ὑποζυγέοντε corrigo. Pro κροκόωντες ne quis optet κροκόεντες (ut Theocrit. epigr. III κροκόεντα κισσόν. add. idyll. I, 31), legat mihi Lobeck. Rhemat. p. 186. — V. 23. feliciter Meinekius emendavit μέσφα συνωρίζωσιν. hederæ ramulos poeta usque ad ipsos corymbos astringi loro iubet. —

V. 25. Sequuntur lilia. nam haec intelligenda esse manifesta docet horum florum descriptio v. 26, ut exputare non possim, cur I. G. Schneiderus ante v. 27 unum et alterum versum excidisse dixerit qui sequentium florum notitiam prioribus iungeret. Sed lilia quoque non aliam ob causam memorat Nicander nisi ut doceat quomodo optime proveniant. hinc pendet vocis σπερματίνην (ita enim codd. habent) emendatio, quam parum dextre editores affectabant, ut Casaubonus σπερματικὴν κάλυκες κεφαλὴν corrigi iussit de reliquis securus, Fiorillo σπερματικαὶ κάλυκες κεφαλῆγονοι ἀντέλλουσι suasit, I. G. Schneiderus σπερματικὴν κάλυκες κεφαλὴν γόνιοι ἀντέλλουσιν edidit, quod γόνιοι in γόνῳ mutato nuper admodum denuo commendavit Iust. Florian. Lobeckius in Schneidewini Philol. VII p. 207. Scribendum potius σπέρματι μῆν, quo recepto sana sunt omnia (neque enim futurum ἀντελέουσι falsum est, a Brodaeus tamen mutatum in ἀντέλλουσι). nam lilia ubi e semine proventura poeta dicit, nihil aliud dicit atque lilia serenda esse. Atque hoc certe concedit fieri posse Theophrast. hist. plant. VII, 13, 4 — παραβλαστάνουσι γὰρ ἀπὸ τῆς ῥίζης· ἔνια δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ σπέρματος φανερωῶς, οἷον ὃ τε ἀνθήριος καὶ τὸ λείριον, postquam II, 2, 1 dixit: τῶν δὲ

φρουρανῶδῶν καὶ ποωδῶν τὰ μὲν πλεῖστα ἀπὸ σπέρματος ἢ ῥίζης, τὰ δὲ καὶ ἀμφοτέρως (βλαστάνει), ἔνια δὲ καὶ ἀπὸ τῶν βλαστῶν, — ῥοδωνία δὲ καὶ κρινωνία κατακοπέντων τῶν κανυλῶν. — φύεται δὲ ἢ κρινωνία καὶ ἢ ῥοδωνία καὶ ὅλου τοῦ κανυλοῦ τεθέντος, etc.: quae sequitur Plinius nat. hist. XXI §. 24. Praeterea ad firmandam coniecturam meam Nicandrum moneo ubi ad novum quoddam genus transeat, solere quidem particulis *καὶ μὴν καὶ* (Ther. 51, 145, 520, 896, 921, Alex. 64) vel *καὶ μὴν* (Ther. 66, 76, 334, 822, 863, Alex. 179, 554, 584) uti, sed uti tamen etiam simplici *μὴν* Ther. 828 aut *μὰν* ibid. 630. ¹⁾ *Κεφαληγόνοι* autem (hoc enim accentu notandum videtur, non, ut hucusque editum, *προπαροξυτόνως*) nemo, sat scio, mutare in animum induxisset, qui meminisset similiter Nicandrum in Alex. 433 dixisse *μήκωνα κεβληγόνον*. ²⁾ — *V. 26. ἀργήεις* contra criticorum libidinem mutandi defendit Meinek. Exercit. phil. in Athenae. I p. 16, pro *ἀργήεντες* (idque pro *ἀργήεσσαι*) positum docens. adde I. Fl. Lobeck. quaestion. Ionic. p. 50 et Aug. Lobeck. Element. Pathol. I p. 5 not. — *V. 28. πολέες δέ τε* scripsi. fuit enim *δέ γε*. cf. Alex. 36 sq. *τὴν μὲν τε κλείουσι μυοκτόνον*, — *οἱ δέ τε πορδαλιαγχές*. adde Ther. 245, 280, 432, Alex. 439. in Alex. 241, *μόλις δέ γε* — *ιήλαι*, plurimi codices *δέ κε* habent quod male sprevit cum I. G. Schneidero Lehrsius. — *V. 29. Eandem rem poeta tractat Alex. 406 seqq.* —

V. 31. In loco de *iride* aliisque quibusdam floribus, ad quos transit poeta, statim ab initio negotium facessunt quae libri manuscripti ita dabant corrupta: *ἴρις δ' ἐν ῥίζησιν ἀγαλλιᾶση δ' ὑακίνθω αἰαστῇ προσέοικε*. haec Sopingius ad Hesychii glossam *ἀγαλλίς· ὑακίνθος* ³⁾ ἢ *θηραλλίς*, ἢ *ἀναγαλλίς* correxit in hunc modum: *ἴρις δ' ἐν ῥίζησιν ἀγαλλίδι ἢ δ' ὑακίνθω αἰ. πρ.*, eamque correctionem exi-

1) ἢ *μὴν* (nam sic scribendum, non ἢ *μὴν*) est in Alex. 264 et Ther. 550, *γὲ μὴν* Ther. 817. — *Ναὶ μὴν καὶ*, de quo admonuit Lehrs. Quaest. Epic. p. 322, restituendum etiam in Anonymi Theriac. apud Galen. Tom. XIV pag. 100 seqq. v. 16 et 40.

2) Aliud est *κεβλήγονος Ἀτροπώνη*, quod dixit Euphorion ap. schol. Nicand. l. l. cfr. fragm. 159 Mein.

3) contra diversa ab hyacintho *ἀγαλλίς* est in hym. Homer. in Cer. 7 et 426.

mie probarunt Ruhkenius et Vossius ad hym. Homer. in Cer. 7, probarunt Schweighaeuserus et Dindorfius, Fixius autem in Thes. Paris. I. p. 155 neminem fore auguratus est qui in posterum Sorpingii „certissimam coniecturam commoveat.“ Iure tamen assensum cohibuit I. G. Schneiderus. cui enim non mirum videatur quod iris cum hyacintho comparetur propter radicem i. e. propter rem levem parumque in oculos incumbentem, praesertim quum mox v. 30 sq. additum legamus, in quo maxima utriusque floris similitudo cernitur, *φυλλάδα νηλείην* utrique propriam. Itaque I. G. Schneiderum potius sequerer, qui ex Dalechampii versione („iris radicibus lasciviens“) correxit *ρίξῃσιν ἀγαλλομένη*, si ea correctione aliud simul mendum tolleretur. Ut enim nunc res est, hic de iride locus cum reliquis non cohaeret, quum non appareat, cur hunc quoque florem poeta memoret. Huic rei indicandae inserviisse puto vocem *ρίξῃσιν*. dixit enim Nicander, nisi egregie fallor, ut lilia e semine sparso, ita iridem e radice optime proventuram esse. Itaque corrigo: *ἴρις δ' ἄν ρίξῃσιν*, ad quae e v. 25 supplendum *ἀνατελέει*, cuius indicium praebet illud *ἄν* pro *ἀνατελέει* positum ex usu Homericō. Deinde *ἀγαλλιάση* δ' mutandum in *ἀγαλλιᾶς*, ἢ *θ'*. nam etsi iste flos ab aliis *ἀγαλλίς* dicitur, potuit tamen poeta eundem appellare *ἀγαλλιᾶδα*, ut saepe nomina in *ις* et *ιας* sine ullo dicuntur discrimine. cf. Lobeck. Prolegom. Pathol. p. 464 sqq. Iam quum *ἀγαλλίς* iridis species esse videatur, recte iungi potuit *ἴρις ἀγαλλιᾶς*, ut Homerus iunxit *βοῦς ταῦρος*, *σῦς κᾶπρος*, *ὄρνιθες αἰγυπιοί*, Aratus 1119 *βόες πόριες*, ipse Nicander Alex. 60 *ὄρνις στρουθός*. — V. 32. *αἰαστῆ* neque Aeanteum significat, ut Dalechampius et Casaubonus statuissent, neque ab adiectivo *αἰαστός* deducendum cum Schaefero, sed recta via venit ab *αἰάζω* et *lamentatorem* significat (cf. Meinek. Anal. Alex. p. 71). eum ne quis potius *αἰακτῆν* dicendum fuisse putet, similiter ab *εὐάζειν* formata sunt *εὐασμα*, *εὐασμός*, *εὐαστής*, *εὐαστήρ*, *συνεουαστήρ*, *εὐαστεῖρα*. — Postquam autem poeta nihil dixerat nisi similem esse *ἀγαλλίδα ὑακίνθω*, addit simul quo differant: *etsi* ¹⁾ *folia illa habet e nigro rubescentia*. sic enim recte Schweighaeuserus interpretatus est coll. Athenae. XIV p.

1) nam eo sensu haec enuntiatio priori adiuncta est per simplicem *δὲ* particulam, ut etiam *καίπερ τέλλουσα* dici potuisset, fere ut in Homer. Iliad. A 243. Od. δ, 374.

652 F: *χελιδονίας καλεῖσθαι τὰς ἐρυθρομελαίνας ἰσχάδας*. (de ἰσοδραμεῦσα cf. Meinek. ad Comicor. fragm., Vol. III p. 382). ergo hyacinthum Nicander non eum in animo habuit, quem μέλανα dicit Theocrit. X, 28, *πορφύρεον* Euphor. fr. 36 et Pancrat. ap. Athenae. p. 677, F. sed fortasse violaceum (cf. Voss. ad hym. in Cerer. p. 5) aut alium quempiam diversi ab agallide coloris. nam multa florum genera colore quidem inter se diversa veteres eodem hyacinthi nomine indicavisse constat. Iam vero v. 33 sq. poeta istam quam indicaverat inter agallidem et hyacinthum similitudinem accuratius definit. quae duplex est, nam primum uterque flos effundit *φυλλάδα νηλείην*. sic enim ingeniose Schweigh. correxit librorum scripturam *φυλλάδα νηλείην* suumque illud interpretatus est de folio gladii speciem referente. alluisse enim poetam Homericō illi *νηλεῖ χαλκῷ*. Unum tamen est in quo vix assentiare viro docto. nam quum a *νηλειῆς* formandum fuisset *νηλειῆ*, hoc ille sprexit ob foedum ut dicit hiatus (quem tamen defendere poterat Alex. 347 *τριπετῆ ἐν νέκταρι μίξαις*) et *νηλείην* derivandum dicit a *νήλεος* quod alibi non legatur. hoc quidem parum firmum esset contra Schweighaeuseri opinionem argumentum. gravius est quod cum *νη-* composita adiectiva femininum non habent, praeter unum illud *νήπιος* (nam *νηφάλιος* et si qua alia femininum habent, derivata sunt, non ipsa cum *νη-* composita), quod ob hanc ipsam causam dubitandum est num ex *νη-* et *εἰπεῖν* ortum sit. Itaque reiciamus oportet femininum *νηλείη*, et quum aliquid certe tribuendum sit accentui a libris tradito (*ἡλείην*), Nicandrum putabimus a *νηλειῆς* formasse accusativum *νηλείην* Aeolum more, quos *δυσμένην*, *κυκλοτέρην*, *ἐρυννέφην* dixisse retracto simul accentu Choeroboscus tradit in Bekkeri Anecd. p. 1233. cf. Ahrens. de dialect. Aeol. p. 113. ac similiter Nicander Alex. 171 *ἀγλεύκη θάλασσαν* dixit pro *ἀγλευκῆ*. — Sequitur alterum in quo agallidis et hyacinthi similitudo cernitur, v. 34 sq., *ἀρτίγονοι δὲ | εἶδοντ' ἡμύουσαι ἀεὶ κάλυκες στομίοισι*, quae pulchre explicuit Voss. ad hym. Cerer. p. 5. — His expositis apparebit *αἶ τ' ἀνὰ κόλπῳ*, quod v. 33 libri habent, ferri vix posse, praesertim quum *αἶ* relativum esse nequeat nec, si demonstrativum est, *τε* recte habeat. itaque *ἡ τ'* reponendum censeo, quod aptissimum huic loco, quo quae antea in universum dicta erant de similitudine horum florum poeta probaturus est singillatim. cf. *ἡ γὰρ* v. 55 et Alex. 82, *ἡ γὰρ δὴ* Alex. 6 et 36. — V. 36. Dindorfius retinuit librorum scripturam

quae talis est: *σὺν καὶ περ τοξία χοιῆ λυχνίς*. quae ut recte emendentur, ante omnia quaerendum erit quale verbum *λυχνίδι* adiunctum cogitari poeta voluerit. id quum non addatur, non est dubitandum quin ex antecedentibus supplendum sit *ὀξέειν ἀνατελεῖ* (ut saepe Nicander ubi novum quid per *σὺν καὶ* vel aliter adnectit, verbum suppressit utpote e superioribus supplendum, etsi interdum paulo remotius. vide modo v. 62 et Ther. 747, 797, 815), eademque subintellecta notione etiam sequentia recte interpretabimur sic: neque *θουαλλίς* neque *ἀνθεμίδων ἀκμή* neque *βοάνθεμα* etc., ubi e radicibus educta erunt, dicentur *κενεὰ* (i. e. nullius pretii). nam *γηρούσεται* eum cum Meinekio in *γηράσεται* mutandum sit causam non video. Quodsi iste huius loci sensus est, patet non satisfacere quod Meinekios proposuit: *σὺν καὶ πέρ τ' ὀξεία χοιῆ λυχνίς* „simul etiam quantumvis igneo colore lychnis.“ accedit quod *καὶ πέρ τε* pro simplici *καὶ περ* nemo dixisse videtur. At Meinekii paululum immutata coniectura scribi licebit: *σὺν καὶ ἅπερ τ' ὀξεία χοιῆ λυχνίς*, ut sensus sit: simul etiam e radice optime educetur lychnis, quae colore suo oculos quasi pungit. nam *ἅπερ τε* notum ex Aeschyli Choeph. 375 Herm. *τοῦτο διαμπερὲς οὐς ἴκεθ' ἅπερ τε βέλος*. — V. 39 *φλόξ* δὲ libri, quod cum Schweighaeusero in *φλόξ τε* mutandum erat: aliter enim non *οὐ γηρούσεται κενεή*, ut debet, suppleri posset, sed supplendum esset *γηρούσεται κενεή*. Tum libri habent *ἀνερχομένης ἄουσα*, quorum admodum difficilis emendatio, quum quemnam potissimum florem *φλόγα* veteres nuncupaverint non constet. inter flores ver nuntiantes referunt Theophrast. hist. pl. VI, 6, 11 (cf. Athenae. XIV p. 680 E) et Plin. nat. hist. XXI, §. 64, et *ἄνοσμον* esse iidem dicunt, Theophrast. l. l. et Plin. XXI, §. 59. nomen tamen consideranti hic flos aliquam cum solis orientis radiis similitudinem habuisse videatur. Itaque postquam priores editores vel *ἀνίουσα* scripserunt e Canteri emendatione, quod Schweigh. interpretatus est *φλόξ redeunte solis splendore id est (?) redeunte vere oriens*, I. G. Schneiderus autem non putavit ut videtur recipi posse nisi indicata post hunc versum lacuna, vel Dalechampium secuti sunt *φλόγα* non diversam a solsequio iudicantem vertentemque: *φλόξ quae redeuntem Dei splendorem sequitur*, ut *ἅμ' ἰούσα* legi voluisse videatur, — primus certiore emendandi viam ingressus est Meinekios qui *φλόξ δὲ θεοῦ ἀγγῆσιν ἀνερχόμενον ἰσάζουσα* corrigi posse putabat. Hanc ego viri ingeniosissimi coniecturam sequer,

nisi quam excidisse syllabam metrum docet faciliori ratione ex fuga retrahi posse putarem scribendo: φλόξ δὲ θεοῦ ἀγγῆσιν ἀνερχομέναις γανάουσα, ubi ἀγγῆσιν γανάουσα dictum est ad normam Homericī χιτῶνες στίλβοντες ἐλαίῳ (II. σ, 596), quod Nicander etiam Ther. 511 imitatus est: ἄνθεα δ' ὕσγίνῳ ἐνερούθεται i. e. ut ὕσγίνῳ infecta. Pro γανάουσα autem ne quis γανόωσα scribendum fuisse dicat, habemus etiam χλοάουσα Ther. 30 et πελάουσα Alex. 498, neque presse in hac re posteriores epici Homeri usum secutos esse docet Lobeck. Rhemat. p. 176 sqq. — Unum restat quod moneam. nam φλόγα Theophrast. hist. pl. VI, 6, 11 p. 215 non e radicibus produci, sed σπείρεσθαι dicit, quoniam eius radices sint ξυλώδεις. at primum non uno loco Theophrastus indicat quae de planta aliqua valent in certa quadam regione, eadem non cadere continuo in regiones omnes. tum ipsa qua poeta usus est dicendi ratio (οὐδὲ — κενεὴ γηγύσεται ἀκμή) docere videtur recessisse Nicandrum ab alius cuiuspiam sententia qui thryallida, anthemida et flammulam e radicibus produci vetuerit.

V. 40. ubi de *serpyllo* poeta agit, Dindorfius retinuit librorum mss. scripturam hanc: ἔρπυλλον δὲ φριάλενσι τ' ἐν βώλοισι φυτεύσεις, ad quae emendanda auxilium petendum e v. 42, ubi serpyllum dependere dicitur aquam petiturum. ergo editiore aliquo loco Nicander plantari voluit. itaque primum ἐπ' ἀμβώνεσσι scribendum censeo, de qua voce grammaticorum omnium praeter Apollon. Cit. schol. in Hippocrat. p. 10 Dietz. testimonia congressit Nauck. de Aristoph. Byz. p. 186. Deinde a Casaubono sumendum puto ἔρπυλλον δ' ἐφ' ὄροισιν. Ceterum priorum coniecturis non uno nomine praestat R. Merkelii haec: ἔρπυλλον δ' ἐν φρικαλείσι βουνοῖσι φυτεύσεις. — V. 41 διάηται, quod olim Canterus suaserat pro δίακται, postea subministravit cod. Venetus. de verbi forma cf. Hom. Od. ζ, 131 λέων — ὄμενος καὶ ἀήμενος. — V. 42 Libri: ἡὲ κατακρεμασι (vel κατακρεμασισιν). illud in ἡδὲ cum I. G. Schneidero mutandum fuit, alterum autem nescio an non mutandum sit. nam etsi praesens κρεμάω non sit nisi ex aliquanto serioribus Nicandro scriptoribus enotatum (cf. Lobeck. ad Buttman. p. 224), tamen etiam σκεδάω pro σκεδάννυμι nemo adhuc legit nisi in Nicandri Alex. 583, quod autem κατακρεμᾶν poeta eo posuit sensu, quo κατακρεμάσθαι dici solet, verbi generum tam late patet apud Nicandrum commutatio, ut peculiari loco tractanda sit. Sed si tamen

mutandum aliquid, prae Schweighauseri κατακρεμάσῃται aut I. G. Schneideri κατακρεμέῃται (??) malim quod specie paulo remotius, revera multo facilius, quippe unius literulae mutatione effectum: κατ' ἄρκ' ἐλάησιν i. e. κατελάησι τὰ ἄρκα sive ramulos (cf. Theocrit. XV, 112 et Maxim. περὶ καταρχ. 490).

V. 43. Sequitur de papavere locus, in quo statim ab initio offendit quod non additum est quomodo papaver educendum poeta velit. nolim enim quisquam Nicandrum hoc egisse v. 52 putet. nam et principio hoc tradi poetae consilio unice consentaneum fuit, et illo concessio tamen post v. 52 certe statui lacunam oporteret. Sed v. 43 quum hoc quod desideramus restitui corrigendo vix possit, notandam putavi lacunam a μήκωνος incipientem, ceterum nihil mutans, ne αὐτῆς quidem, cui cum Schweighausero Dindorfius αὐτῆς substituit. sed cf. ad v. 15 extr. — V. 45. Libri: φυλάσσινη γὰρ πάντα διοιγομέναισιν. Porsonus correxit φυλλοσινῆ γὰρ, a Dindorfio receptum. sed quum foliorum mentione aegre careamus, praefero non minus facilem Schweighauseri emendationem: φυλλάσιν ἢ γὰρ, de qua ipse eius auctor dubitavit iniuria, φυλλὰς, ut collectivum vocabulum, pluralem vix admittere ratus et ἢ γὰρ mediae orationi insertum moleste ferens. atqui legerat φυλλάδες in Alex. 374 et ἀβλεμὲς ἢ γὰρ Alex. 82 (δὴ γὰρ Al. 187). Διοιγομένησιν autem esse puto: statim ubi apertis calycibus proveniunt et sese evolvunt. Ceterum etsi leve, monendum tamen etiam hoc, διοιγομέναισιν contra poetarum Alexandrinorum usum scriptum fuisse, qui dativum plural. declinationis primae non in αἰσι, sed in ησι terminant. cf. K. Lehrs. in Seebod. archiv. fuer philol. u. paedag. II (1825) p. 235 seqq. et Koechly. proleg. ad Quint. Smyr. p. LI. huic canonī qui repugnant loci in Theriac. et Alexiph. admodum sunt pauci. nam αἰσι non legimus nisi Ther. 373 γλήναισιν (quod annuentibus bonis codicibus in γλήνεσσι mutandum suasit Koechly ad Maxim. v. 11), et Theriac. 647 ἀρπέξαισιν, quod et ipsum nemo ἀρπέξῃσιν scribere dubitabit qui toties apud Nicandrum - ησι legerit. hinc iudicandum etiam de huius eclogae vers. 8 et 70. Nec in -ης, sed in αἰς eosdem dativos Nicander terminasse videtur. cf. vv. II. ad Al. 356, 624, 40. Ther. 865, 867. hinc iudicandum de huius eclogae v. 39. — V. 46. Meinekius forsā reponendum dicit ῥόδοισιν ἐῖς νομὲν ην. cui non assentior. nam v. 51 foliis decerptis caput papaveris solis ventorumque ictu στιφορὸν fieri dicit adeo ut insecta

firmiter insistere nequeant. ergo dum foliis caput tegitur, *molle* erit. mollitudini autem indicandae inservit vox *δρόσος*, unde *δρόσους* Aeschyl. Agam. 133 dicit leonum catulos, quocum ab editoribus conferri poterat hoc Agathiae in Anthol. Palat. V, 292, 4: ὄρμιθες δρόσερῶν μητέρες ὄρταλίχων. cf. Jacobs. animad. in epigr. Anthol. graec. Tom. X p. 95, e cuius exemplis imprimis aptum huic illustrando loco Aleiphr. ep. 1, 20 ἤπαρ δρόσῳ προσεικός. — V. 48. Libri *δείπη*. correxit *δίπαλ* I. G. Schn. *ἀνέμου* addi neque Apollon. Rhod. IV, 1685 necesse habuit quum scriberet ἦ (πέυκη) δ' ὑπό νυκτὶ δίπησιν μὲν προῶτα τινάσσεται. — Ceterum ad hunc versum pertinent quae post v. 49 Athenaeus adnotavit: θροῖα δ' οὐ λέγει τὰ τῆς συκῆς, ἀλλὰ τὰ τῆς μήκωνος. — V. 49. edebatur *πλήξαν σαροκοτύησιν*, quorum partem tantum emendavit I. G. Schneid. scribendo *σάρκα τυπήσιν*. sed prius quoque mutandum erat. nam dici oportebat quid istis solis ventorumque ictibus efficiatur. certissima igitur emendatione reponendum puto *πῆξαν*, cui iam optime convenit *στιφοῖς* illud v. 51. — V. 50. Libri *οὔτε τι παιβρώμην* (vel *πεβρώμην*). Dindorfius recepta Canteri coniectura scripsit *οὔτε τί πω βρώμην*, quod Meinekius non aliter se intellecturum dicit nisi sic scriptum: *οὐδέ τι πω βρώμην π*. Sed *βρώμην* mihi videtur necessarium esse et ita potius statuo, ante hunc versum excidisse alium qui et ipse ab *οὔτε* incipiebat. et quidni dixerit Nicander insecta in papaveris capite gradum non firmare *neque ubi forte temere eo devenerint* neque ubi consilio, quippe *βρώμην ποτιδεγμένα* — ? Praeterea quum *αι* et *η* saepe confusa esse constet, praefero *οὔτε τί πη*. — V. 51. *ὀλισθήσαν* libri. aoristi formam non nisi recentioribus usitatam (cf. Lobeck. ad Phryn. p. 742) non dubito quin iure *ὀλισθήσαν* correxerim ad normam Alex. v. 89 ὄφρ' ἂν ὀλισθήνασα χέη κακὰ φάρμακα νηδύς. At *ἐνιχρόμψαντε* (sic enim optimus codex Venetus, non *-ψαντα*, ut corrigunt, aut *-ψαντες*, ut reliqui libri) sanum crediderim. qua in re aliorum poetarum exemplum Nicander secutus est. nam ne Homerum commemorem, vide mihi Theocrit. XXV, 137 θῆρες φόνον λεύσσουντε προσώπῳ, iniuria nuper expulsum (cf. Wüstemann.), Arat. 968 (*κόρακες*) κρώξαντε, id. 1023 βοῶντε κολοιοί, Apollon. Rhod. I, 384 τοὶ δὲ — βρίζαντε. id. II, 667 οἱ δὲ — σκηρίπτουντε. id. III, 206 κατειλύσαντε. Orph. Argon. 1096 ἀποψύχουντε. Etiam *καρείοις*, cui Schweigh., I. G. Schneider. et Dindorf. in Thes. Paris. IV p. 965 *καρήνοις* substituere volebant, sanum ar-

bitror. nam eodem modo ¹⁾ Nicander Alex. 135 a κόρη finxit κορσεῖον.

V. 52. Accedimus ad ultimam huius eclogae partem, quae est *de floribus in testa colendis*. neque enim dubium esse potest quin recte I. G. Schneiderus e Dalechampii versione („vasculo“) correxerit τεύχεϊ pro eo quod libri habent τάχεϊ. nec magis dubitari potest quin male I. G. Schn., quocum Dindorfius fecit, post v. 51 posuerit interpunctionem mediam, post v. 52 maximam, quo sententia de fructu papaveris continuetur et v. 53 demum novam doctrinam poeta exordiat. Hae autem instituta ratione quum ad κλάδας desideraretur verbum, ante v. 53 I. G. Schn. lacunae signa ponere coactus fuit. Verum quum poeta post ea, quae de papavere hucusque dixit, vix potuerit de producendo optime papavere loqui — nam haec quum summa ei esset, principio hoc dicendum fuisse monuimus ad v. 43 —, apparet consideratius egisse qui post v. 51 punctum posuerint. Quamquam ne sic quidem emendate scriptus locus. nam quod libri habent, ἀδρύνει δὲ βλάστα βαθεῖ ἐν τ. καρπὸν σαμψύχου, iure Schweighausero displicuit propterea, quod βλάστα dicantur ἀδρύνειν καρπὸν σαμψύχου, quandoquidem sampsuchum nemo *seminis* vel *fructus* causa colat. neque Nicander flores quos enumerat ob semen vel fructum commendat, sed propter coronas inde nectendas (ac vide Dioscor. III, 4, p. 387: σαμψ. εὐώδης — πλεκομένη καὶ εἰς στεφάνους), et tametsi etiam de papaveris fructu admonuit, hoc tamen fecit obiter. imprimis autem vocem καρπὸν suspectam reddit quod sequitur λιβάνου τε νέας κλάδας, quae manifesto docent, βλάστα quoque pro accusativo, non pro nominativo esse. Itaque καρπὸν quum corruptum esse videatur, correxi κόρος, quod vel propter ἀδρύνει aptissimum est. praeterea βαθεῖ scribendum putavi pro βαθεῖ. nam illud huic rei magis convenit. nec βλάστα ferendum erat, sed βλάστα exarandum cum Dindorf. in Thes. Paris., ut φυτὸν, ῥυτὸν, ποτὸν (at in Alex. 59 μυελόεντα πόνον scribendum fuit, non ποτόν, quo etiamnum editiones foedantur) et alia dicuntur. ipsam vocem interpretes et Dindorf. l. l. firmarunt Hesychii auctoritate: βλάστα, βλαστήματα, nescii eandem vocem legi in Alex. 332, falso tamen et ibi accentu. praeterea vide

1) nam κόρη ν ἀπέκοψεν Nicander Ther. 131 dixit cum aliis. cf. Spitzner ad Iliad. π, 392 et Naeke de Callim. Hecal. p. 113.

ad v. 10. Postremo Meinek. exercit. phil. in Athenae. I p. 51 malle se dicit ἐνὶ τεύχεϊ pro ἐν τεύχεϊ, qua forma non utantur in hac versus sede poetae Alexandrini. Et dixit sane eodem versus loco Marcell. Sidet. 74 ἐνὶ τεύχεϊ, at rectius tamen de hac re videtur Koechly praef. ad Quint. p. LXIX iudicare, ut ἐν tenendum censeam (praesertim mutato βαθεῖ in βαθεῖ) aliis etiam similibus Nicandri locis firmatum. cf. Ther. 873 νέον τ' ἐν βότρυνσι κλημα. Alex. 94. πόροις δ' ἐν νέκταρι καὶ τά. ibid. 129, 347, 369, 493, 547, unde cum libris melioribus etiam Alex. 49 et 68 restituam πόροις δ' ἐν, et in Ther. 368 τρύγη δ' ἐν πυθμένι λίμνης. adde Ther. 87 ὀλίγω ἐν βάμματι κάμπην. ibid. 667. at in Ther. 83 λίπει ἐνὶ φύλλα κονύσης, recte habet, quemadmodum etiam Ther. 519 ποτῶ ἐνὶ, Alex. 142 γλύκει ἐνὶ, Alex. 144 καμάτω ἐνὶ, Al. 315 μέσῳ ἐνὶ exarandum pro eo quod editiones habent ποτῶ ἐνὶ etc. In universum autem patet, quam a Quinto observatam legem Koechly monet, eadem se obstrinxisse Nicandrum. — V. 53. κῆποι libri, quod in κήπω vel κήποις mutandum fuit. alioquin enim flores qui v. 55 seqq. enumerantur, carent verbo suo, quod est ἐπιπορσαίνουσι στεφάνους. nam quos hic in vasculo colendos flores poeta dicit, coronarios esse vel certe pro corona omnes, patet e v. 63, v. 67, v. 72, etiam si idem non constaret ex Athenaei verbis p. 683, A: Νίκανδρος καταλέγων καὶ αὐτὸς στεφανωτικὰ ἄνθη κ. τ. λ. Hinc simul perspicitur, quod v. 53 scriptum est ὅσα ita intelligendum esse ac si scriptum esset ὅσα ἄλλα, quemadmodum ἄχθεα μυρία γαίης Nicander dixit Ther. 9, sed καὶ ἄλλα ἄχθεα intellexit. — V. 56 libri: λευκὴ ἰσαϊόμενοιεν καὶ κρόκος, quod bene correxit Schweigh. e Pausan. II, 10 §. 5: τὰ δὲ (τοῦ παιδέρωτος) φύλλα — φύλλοις ἂν λεύκης μάλιστα εἰκάζοις τὴν χοιραν, nisi quod temere sprexit ἐν καὶ κρόκος, praeferens σὺν καὶ κ. nam ἐν καὶ, simul vel praeierea habes etiam Alex. 373. — V. 57 ὄσμηρόν τε, quod codd. omittunt, Schweigh. supplevit ex epitom. C et Eust. ad Odys. p. 1504, 41: τῆς δὲ ὄσμῆς παράγωγόν ἐστι τὸ ὄσμηρόν. Νίκανδρος· σισύμβριον ὄσμηρόν. Ibidem codd. κ' οἶα οἶς vel κοῖα οἶς, quod emendavit Porsonus. Ceterum etsi hos flores sponte nasci dicit in pratis, facile tamen pro se quisque intelliget eosdem etiam in hortis coli voluisse Nicandrum. aliter enim non recte v. 53 κήπους memorasset. — V. 58. Libri νεομένοισι. Casaubon. νεομένοισι scripsit, melius Schweigh. et Meinek. ναιομένοισι ex Alex. 515, de quo cf. Lobeck. Rhem. p. 353. — V. 59

εὐὼδες Διὸς ἄνθος libri. at Theophrasto hist. plant. VI, 6, 2 p. 212 Schm. et Plinio nat. hist. XXI, §. 59 testibus iste flos ἄνθος est et colore tantum placet. hinc Dalechampius in versione *inodorum* potius posuit. et hanc quidem notionem non posse poetae restitui facile Schweighausero concedo non solum propter metrum, sed etiam propter rem ipsam. nam si *inodorum* Διὸς ἄνθος, cur Nicander alia non memorata virtute inter flores coronarios commendaverit? Sed quidni scribamus εὐειδές? certe Schweighauseri rationem, aliud Theophrastum, Nicandrum aliud in animo habuisse ἄνθος quod Διὸς vocatum fuerit, vereor ut quisquam probet. — V. 60. Librorum scripturam *χάλκας* Casaubonus in *κάλκας* mutari voluit, quod est sane magis usitatum floris nomen (cf. Athenae. p. 682, A.). sed novimus tamen etiam *χάλκειον* florem, item *χάλκιμον* et *χάλκωνθον* (cf. I. G. Schneid. ad Theophrast. T. II p. 487) a nostro fortasse non diversum. ac vide Lobeck. Elem. I p. 528. — V. 61. ἄς τύξε libri. a se emendatum et codice B etiam firmatum explicat Voss. ad hym. in Cer. p. 7. — V. 62. ὑψήεντα πανόσμεον cod. Venet. (reliqui *πανόσμιον*). sed quum v. 64, qui cum hoc aretissime coniunctus est, nominativus legatur, idem casus hic quoque reponendus, quod fecit Meinek. scribendo ὑψήέν τε πανόσμεον. Eodem modo corruptus Ther. v. 585: σπέρματα βουπλεύρου τε καὶ Ἰδαίης κυπαρίσσου, quod quum in enumeratione ultimum sit, cui quidem copulā detrahi nequit, scribendum σπέρμα τε. item in Ther. 724 unice verum puto ἔχμα τε, non ἔχματα. — V. 64. codd. αὐταὶ τ' ἠΐθεαι. sed cur anemona potissimum ἠΐθεαι vocentur nemo facile dixerit. silent interpretes vulgatam retinentes scripturam, ego donec meliora edoctus ero, Nicandrum αὐταὶ δ' ἠϊθέας scripsisse putabo, ultimum ut ab ἐφελκόμεναι pendeat. in quo αὐτὰς vi sua non caret. nam ut modo dixerat poeta φασγάνοις induὶ τύμβοι in honorem virginum recens mortuarum, ita nunc ipsas virgines etiamnum viventes anemonarum coloribus alliei monet. — V. 65 pro *χοιῆσιν* in exemplaribus nonnullis se legisse *φιλοχοιαῖς* ipse annotat Athenaeus. ceterum ultimae voci et hic et vv. 17 atque 24 subtraxi *v* ephelc. cf. ad Ther. 477. — V. 66. καὶ δέ τις malebat Meinek. causam non video. — V. 68 *βρετέεσσιν* Lobeckio scribendum videbatur, Rhem. p. 316 not. 43. nam id etiam apud Oppianum legi. at ne hoc quidem, utpote apud Nicandrum, necessarium arbitror. Sed pro ἄ τε πρώτιστον cum Meinekio reponendum ὅτε *πρ.* cf. Ther. 379 ὅτε πρώτιστα πέ-

φανται. — V. 69. *θέλκια* quale florum genus sint nescimus. requiri autem aliquem florem patet, ut aperte erraverit Schweighaeuserus *θέλκτρια* corrigens. quasi vero qui antea memorantur flores *θέλκτρια* non sint. Hoc nomine praestat Scaligeri inventum *θ' ὄλκια* (ex Plin. nat. hist. XXVII, §. 90, ubi *holcum* plantam habemus), sed τὲ non ferendum. ego ab omni mutatione abstinendum puto, quum ne copulam quidem addi necessarium putem. cf. Alex. 94, 300, 353, 513, 583. — Mox τό τε libri. quod Schweigh. dubitanter coniecit (τοτέ) unico verum est. sic enim ubique post *πολλάκι* vel *ἄλλοτε* poeta *τοτέ* vel *ὄτε* infert. idem vitium in Alex. 234 recte sustulit Lehrsus. — Ceterum cf. Diosc. IV, 57 p. 546: *χρυσανθέμω* — τὰ εἶδωλα στεφανοῦσιν. add. Plin. n. h. XXI, 168. — V. 70 quum in codicibus sit *λιρίας τε*, non improbabilis Meinekii suspicio est Nicandrum hic *λίρια* scripsisse, de qua forma ipse Meinekius egit Exercit. in Athenae. II p. 39. nec temere hoc poeta fecisse videbitur, sed ut ipso nomine hunc florem ab eo distingueret *λειρίω*, cuius v. 27 mentionem fecerat. Fortasse tamen ne voluit quidem liliū aliquod genus indicare et *λείρια* illud generali posuit sensu, quo *ἄνθη* in universum significat (cf. Theriac. 543 et Steph. Thesaur.). certe Theophrast. hist. plant. VI, 8, 3 florem, quo uti soleant *περὶ τοὺς τάφους*, non liliū dicit, sed *πόθον*. — V. 71. *γεραὸν πώγωνα*, quod libri habent, iam olim in offensus fuit viris eximie doctis, Casaubono et Salmasio, quorum ille *καὶ γε τράγου πώγωνα*, melius hic (cf. Exercit. Plin. p. 863) *καὶ τράγιον πώγωνα* corrigi iussit. quippe notus est *τραγοπόγων* flos, contra *γεροντοπόγων* praeter Ioann. Gorraeum, qui in Definit. medic. a *tragopogone* accurate distinxit, nemini notus. itaque non dubito quin Gorraeus ex hoc Nicandri loco suum illum *γεροντοπόγωνα* ita effluxerit, ut fictum non inepte ¹⁾ a se nomen transtulerit ad florem aliquem sibi notum, cuius quod apud veteres fuerit nomen nesciverit. Quid igitur? quum *γεροντοπόγων* in rerum natura nusquam extitisse videatur, concedendumne in Casauboni aut Salmasii sententiam? Non credo, immo ubi *πώγωνα* Nicander dicit, ipsum illum quem Casaubonus et Sal-

1) Noverat vir doctissimus Nicandream *ἵππειον μάραθρον* Ther. 596 (i. e. *ἵππομάραθρον*), *ἵππειον σέλινον* Ther. 599 (i. e. *ἵπποσέλινον*), *ἵππειον λειχῆνα* Ther. 945 (i. e. *ἵππολείχηννα*), *χαμηλὴν πίτυν* Ther. 841 (i. e. *χαμαίπιτυν*) aliaque plurima.

masius desiderabant τραγοπώγωνα intellexit, quem γεραὸν appellavit propter colorem. nam πώγων ille canus est. ita enim Theophrast. hist. plant. VII, 7, 1 p. 239: — ἔχει — ἐξ ἄκρου μίγαν τὸν πώγωνα, πολιλόν, ἀφ' οὗ καλεῖται τραγοπώγων. Iam tametsi γεραὸν propter rem ipsam aptissimum est, habet tamen aliquid dubitationis propter formam. neque enim solent epici voce γεραῖος uti media correpta, sed hac mensura ubi opus est, γεραρός dicunt, et ubi οἶος et similia dicunt diphthongo correpta, ipsam tamen diphthongum non mutant. veruntamen etiam in Archestrati fragment. ap. Athenae. I p. 29 B scriptum invenio: ἤδη χροῖ γεραὸν, πολιλόν σφόδρα κρᾶτα φοροῦντα οἶνον — πίνειν, quam scripturam non Athenaei solum codices, sed Eustath. etiam firmat ad Odys. p. 1449, 15. — In eodem versu quod legitur εὐτραπέας alibi non repertum et ipsum corrigunt editores, Casaubonus εὐπρεπέας, Schweighaeuserus εὐστραφέας. sed vellem hic quoque non obliti essent verborum novatorem fuisse Nicandrum, apud quem quae leguntur dictiones solitariae cavendum ne nimis cito reiciantur, si et rei ipsi et analogiae conveniunt. quod cadit etiam in istud de quo agimus vocabulum. nam quum εὐτερπέας dici potuisset, quod usitatum et tritum fuit, Nicander adiectivum Homericum aoristo secundo ἔτραπον (pro ἔτερον) assimilare maluisse videtur eadem ratione qua alii ἀδρακῆς, εὐτραφῆς, εὐστραφῆς, εὐπιθῆς ipseque fortasse Nicander εὐβραχῆς (sic certe in Alex. 298 cod. Goetting. et fragm. Parisin.) dixerunt pro ἀδερακῆς, εὐστραφῆς, εὐστραφῆς, εὐπειθῆς, εὐβραχῆς. cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 575 sqq. —

75 8. Athenae. II p. 51 D. Νίκανδρος δ' ἐν Γεωργικοῖς ἐμφανίζει καὶ ὅτι πρότερον τῶν ἄλλων ἀκροδρόων φαίνεται (τὸ σκᾶμινον), μορέην τε καλεῖ τὸ δένδρον ἀεὶ ὡς καὶ οἱ Ἀλεξανδρεῖς·

καὶ μορέης, ἣ πασι πέλει μείλιγμα νέοισι

πρῶτον ἀπαγγέλλουσα βροτοῖς ἠδεῖαν ὀπώρην.

eodem arboris nomine Nicander etiam Alex. 69 usus est. ad versum secundum cf. Plin. nat. hist. 15, 97. —

76 9 et 10. Athenae. II p. 54 D.:

λόπιμον κάρυόν τε

Εὐβοέες, βάλανον δὲ μετεξέτεροι καλέσαντο,

Νίκανδρός φησιν ὁ Κολοφώνιος ἐν Γεωργικοῖς. Haec qui ex solo noverat Athenaeo Eustathius ad Odys. p. 1863, 52 satis negligeriter ita exscripsit: — τὸ λόπιμον κάρυον παρ' Εὐβοεῦσιν, ὃ μετεξέ-

τεροι κάρνον (sic) λέγουσι κατὰ Νίκανδρον. is igitur λόπιμον pro adiectivo habuit. falso. nam cf. Dioscorid. I, c. 145: αἱ δὲ Σαρδιαναὶ βάλανοι, ἅς τινες λόπιμα ἢ κάστανά καλοῦσιν. non verior autem altera videtur quam verba admittunt interpretatio praelata ab editoribus: „lopimum ac nucem Euboeae incolae vocabant.“ nusquam enim legimus λόπιμα Εὐβοϊκὰ (sive λόπιμοὶ Εὐβοϊκοί. nam etiam masculinum in usu fuit), sed ubique κάρνα Εὐβοϊκὰ, quod quum propter vocis κάρνον significationem generaliore aliquid habeat ambigui, vix opinor usu receptum fuisset, si apud eosdem homines alterum etiam nomen fuisset usitatum. nec recte quis Euboeensibus λόπιμον nomen vindicaverit ex Hesychii glossa λόπιμα, κάστανά, οἱ δὲ Εὐβοϊκὰ. Itaque vereor ne quid in his epitomatores Athenaei turba-verint, Nicander autem castanearum nomina, quae apud alios alia fuerunt, enumerans quum λόπιμον nomen memorasset nescio cui proprium populo, ita fere dixerit: — ὃ μὲν λόπιμον, κάρνον δὲ Εὐβοίεες κ. τ. λ. cf. Ther. 414 ὕδρον μιν καλέουσι, μετεξέτεροι δὲ χέλυδρον. Ceterum inter ista nomina etiam Ποντικὸν fuisse apparet ex Athenaei. II p. 53, B: ὅτι Ποντικῶν καλουμένων καρῶν, ἃ λόπιμά τινες ὀνομάζουσι, μνημονεύει Νίκανδρος. ubi propter alterum Athenaei locum Casaubonus Εὐβοϊκῶν corrigi voluit pro Ποντικῶν. et sunt sane alibi Ποντικὰ sive κάρνα Ποντικὰ non castaneae, sed avellanae (cf. Niclas. ad Geoponic. X, 68). verum Xenophon quoque Anab. V, 4, 29 quae in Ponto versans invenit κάρνα ita describit, ut dubitari non possit quin castaneas intellexerit. cf. I. G. Schneid. ad Alexiph. p. 162.

11. et 12. Athenaei. II p. 60 F. seq.: φύονται δὲ οἱ μύκητες γη-78 γενεῖς καὶ εἰσὶν αὐτῶν ἐδώδιμοι ὀλίγοι· οἱ γὰρ πολλοὶ ἀποπνίγουσιν. — Νίκανδρος δ' ἐν Γεωργικοῖς καταλέγει καὶ τίνες αὐτῶν εἰσὶν οἱ θανάσιμοι λέγων

ἐχθρὰ δ' ἐλαίης
 ροιῆς τε πρίνου τε δρυός τ' ἀπὸ πῆματα κεῖται,
 οἰδαλέα ξύγκολλα βάρη πνιγόντα μυκήτων.

φησὶ δὲ καὶ ὅτι

συνέης ὁπότε στέλεχος βαθὺ κόπρω

5 κακρῦψας ὑδάτεσσιν ἀειναέεσσι νοτίζοις,
 φύσσονται πυθμέσιν ἀκήριοι· ὧν σὺ μύκητα
 θρεπτὸν μή τι χαμηλὸν ἀπὸ ῥίζης προτάμιο.

(τὰ δ' ἄλλ' οὐκ ἦν ἀναγνώναι.)

79

— καί τε μύκητας ἀμανίτας τότ' ἐφεύσαις,
φησὶν ὁ αὐτὸς Νικάνδρος ἐν τῷ αὐτῷ.

V. 2. ἔπι voluit I. G. Schneider. ad Alexiph. p. 251, quo non opus est. — V. 4 συκῆς δ' idem ibidem. et desiderari particulam adversativam manifestum est. sed potuit in initio versus esse ἀλλὰ cum συκῆς aliquo epitheto. — V. 5. ἀεινάεσσι eodd. (nisi quod B ἀεινάεσσι) et Eustath. ad II. p. 906, 20: τούτῳ (τῷ κτεάτεσσι) δὲ συνεξέδραμε καὶ τὸ ὑδάτεσσιν ἀντὶ τοῦ ὕδασι παρὰ Νικάνδρῳ ἐν Γεωργικοῖς, οἷον ὑδάτεσσιν ἀεινάεσσι νοτίζοις. cf. Lobeck. Element. I p. 425. — V. 6 seq. interpungebatur: ὦν σὺ μύκητα θρεπτὸν, μὴ τι χαμηλὸν, ἀπὸ ῥ. π. Ante haec quaedam excidisse cum Schweigh. statuerunt I. G. Schn. et Lehrs. sine causa. ipsa autem illa verba ita interpretatur Schweigh.: *quorum tu fungum esculentum minime spernendum a radice praecides*. at θρεπτὸν ut nutritibile significare possit, ita tamen non continuo significabit ἐδώδιμον sive esculentum. tum quae causa sit cur voci novam affingamus significationem, quum in vulgari eaque formae convenienti acquiescere liceat? nam ut verbo dicam, θρεπτὸν significat τὸ τῆς συκῆς (sive potius τοῦ τῆς συκῆς στελέχους) θρέμμα sive alumnus. Porro non dicit hunc fungum *minime spernendum* — nam μὴ τι posuit, non οὐ τι —, sed vetat fungum *proxime a trunco sicus praecidi*. — V. 9 καί κε Schweighaeuseri suspicio inutilis. nam καί τε Nicandro usitatum. ac vulgatum firmat Eustath. ad II. p. 1017, 20: ἔτι χρῆσις μυκήτων καὶ παρὰ Νικάνδρῳ ἐν τῷ καί τε μύκητας ἀμανίτας τότ' ἐφεύσαις ἢ ἀφεύσαις ἀντὶ τοῦ φώξαις, φλογίσαις, ὀπτήσαις. qui ἀφεύσαις e sua videtur coniectura apposuisse parum necessaria et iniuria a Schweighaeusero commendata. nam Nicander putandus est fungos alio aliquo cibo incoqui voluisse, velut carne (Plin. n. h. 22, 99) aut piris quibus strangulandi vim fungis detrahi veteres putabant. cf. Dioscor. II p. 33 et 336. alii pirorum folia in eandem rem commendant velut Diosc. l. l., alii pirorum pediculos, ut Plin. nat. hist. 22 §. 99 et Celsus V p. 283 extr. Targ. —

80

13. Athenae. II p. 71 D. de ἐγκεφάλῳ φοίνικος agens: Νίκανδρος Γεωργικοῖς

σὺν καὶ φοίνικος παραφυάδας ἐκκόπτοντες
ἐγκεφάλον φορέουσι νέοις ἀσπαστὸν ἔδεσμα.

Primo versu reduxi librorum lectionem παραφυάδας cui Dindorfius substituerat παραφνιάδας, credo, ne metrum rueret. at vide Lobeck.

Proleg. Path. p. 439 n. coll. Alex. 14 et 506. ipsam autem vocem hic non tam stolonem quam gemmam in palmarum cacumine ortam significare apparet ex eis quae interpretes ad Xenoph. Anab. II, 3, 16 disputant. —

14 et 15. *Athenae*. III p. 72 A. Νίκανδρος ἐν Γεωργικοῖς· 81

σπείρειας κύαμον Αἰγύπτιον, ὄφρα θερείης
ἀνθέων μὲν στεφάνους ἀνύης, τὰ δὲ πεπτηῶτα
ἀκμαῖον καρποῖο κιβώρια δαινυμένοισιν
ἐς χέρας ἠιδέοισι πάλαι ποθέουσιν ὀρέξης.

5 ῥίξας δ' ἐν θοίνησιν ἀφεψήσας προτίθημι.

ῥίξας δὲ λέγει Νίκανδρος τὰ ὑπ' Ἀλεξανδρέων κολοκάσια καλούμενα·
ὡς ὁ αὐτὸς·

— κύαμον λέψας κολοκάσιον ἐντμήξας τε.

82

V. 1 de producta in κύαμον ultima syllaba cf. Alex. 362. — V. 2. στεφάνους ἀνύης. cf. *Athenae*. p. 73, A: γίνεται δὲ ὄντως ἐκ τῶν κιβωρίων καὶ ἄνθος στεφανωτικόν. — V. 3 καρποῖο κιβώρια sunt λοβοὶ i. e. folliculi sive siliquae fructu pleni, ut Homerus Od. ι, 196 δέπας οἴνου, Theocrit. 5, 53 seq. κρατῆρα γάλακτος, ἐλαίω, ibid. 58 seq. γαυλῶς γάλακτος, σκαφίδας μέλιτος, Quint. Smyrn. 5, 635 ἀμφοροῆς ἀλείφατος, Orph. Argon. 323 τεῦχος κυκεῶνος, id. 1245 δαιτός τ' ἠδὲ ποτοῖο τετυγμένα τεύχεα, alii similia dixerunt plurima, quorum non memor fuit Doederl. gloss. Hom. II p. 248, quum ob grammaticas rationes diceret sibi non probari eorum interpretationem, qui Homericum κρεῖων πίνακας esse velint lances plenas carne. Ceterum hunc versum respicit Helladius ap. schol. Dioscorid. in Matthaei Med. graec. p. 362 sive ap. Bussemak. ad Oribas. vol. II p. 745, 17: Αἰγύπτια κιβώρια, ὧν μέμνηται Νίκανδρος Γεωργικοῖς, ὡς Ἑλλάδιος ἐν κρίσει φησὶν (ἐν χρηστομαθίᾳ φησὶν correxit Meinek. Exercit. phil. in *Athenae*. I p. 10. idem vitium corrigendum in iisdem scholiis p. 361 sive ap. Bussem. l. l. p. 745, 9). — V. 4 legebatur εἰς χέρας. — In altero fragmento legebatur κυάμος, quod correxit Casaubonus. cf. Georg. fr. III, 9 seq. Nihil crisin adiuvat Eustath. ad II. p. 948, 35: ὅτι δὲ καὶ Αἰγύπτιος ἐλέγετό τις κύαμος, οὗ ῥίξαι παρὰ Νικάνδρῳ ἐν Θηριακοῖς τὰ ὑπ' Ἀλεξανδρέων καλούμενα κολοκάσια, — καὶ ὅτι τὸ φυτὸν, οὗ ἢ ῥηθεῖσα ῥίξα καὶ ὁ κύαμος, κιβώριον ἐκαλεῖτο, Ἰστορεῖ Ἀθήναιος, ubi ἐν Θηριακοῖς addidit de suo per errorem lapsus.

83 16. *Athenae*. III p. 92 D. Νίκανδρος δ' ὁ Κολοφώνιος ἐν Γεωργικοῖς τάδε τῶν ὀστέων καταλέγει·

ἦε καὶ ὄστρεα τόσσα, βυθοὺς ἄτε βόσκειται ἄλμης,
νηρῖται στρόμβοι τε πελωριάδες τε μύες τε
γλίσχραι τ' ἀλλὰ σύνες τε καὶ αὐτῆς φωλεὰ πίννης.

Ultimum versum non expedio. in codd. est γλίσχραι ταλλασυνες vel γλίσχραι τ' ἀλλασύνες.

84 17. *Athenae*. IX p. 366 D. Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος — ἐν τοῖς Γεωργικοῖς· σπέσματα τ' ἐνδάκνοντα σινήπυος (cf. fr. Georg. III, 16). καὶ πάλιν·

κάρδαμον ἄρρινόν τε μελάμφυλλον τε σίνηπυ.

Verum videtur quod Casaubonus coniecit κάρδαμ', ἀνάρρινόν τε. nam ἄρρινον, quod Stephan. Bernardo placuit, nescio an Geographicorum argumento non conveniat.

85 18. Corruptissimus est locus *Athenaei* IX p. 370 A. Νίκανδρος ἐν Γεωργικοῖς·

λείη μὲν κράμβη, ὅτε δ' ἀργιὰς ἐπιπίπτουσα
σπειρομένη πολύφυλλος ἐνήβησε πρασιῆσιν
ἢ οὐλή καὶ τύριος ὁ θαμνῖτις πετάλοισιν,
ἢ ἐπιφοινίσσουσα καὶ ἀνχηρηῆσιν ὁμοίη
5 βατραχῆη κύμη τε κακόχροος, ἢ μὲν ἔοικε
πέλμασιν, οἷσι πέδιλα παλίμβολα κασσόουσιν·
ἢ μάντιν λαχάνοισι παλαιογόνοι ἐνέπουσιν.

Tria brassicae genera et Theophrastus enumerat hist. pl. VII, 4, 4 p. 230 (ἢ οὐλόφυλλος, ἢ λειόφυλλος, ἢ ἀργία) et Eudemus ap. *Athenae*. p. 369 E, atque Plinius etiam nat. hist. XX. §. 79 brassicam in tris species divisisse scribit graecos antiquissimos, ut Cato quoque fecit de re rust. 157, 1. A quibus memoriae prodita brassicae singula genera ut re fortasse non differant, ita partim differunt nomine. Sed quum a Nicandro memorentur κράμβη λείη, ἀργιὰς et οὐλή, quae nomina ad Theophrasti memoriam quam proxime accedunt, Nicandrum quoque brassicam divisisse trifariam nec plura novisse eius genera putaverim. Quodsi verum est, consequitur quae v. 3 seqq. enumerantur non nova esse brassicae genera, sed singulas οὐλῆς species maxime colore diversas. Hac via aliquid fortasse conferri poterit ad emendationem fragmenti corruptissimi, in quo iterum nos plane destituerunt interpretes ne illud quidem docentes, quomodo v. 1 et 2 interpretandi sint. quos ego ut nunc

scripti sunt non intelligo, intelligerem autem sic scriptos: *λείη μὲν κράμβη, ὅτῃ δ' ἀργιὰς ἐμπίπτουσα σπειρομένη πολύφυλλος ἐνηβήσαι πρᾶσιῃσιν, ἢ οὔλη, i. e. crambe laevis maturescat in arcis, interdum etiam illi intersita crambe sylvestris multifolia aut crambe crispa.* nam reducendam putavi codicum lectionem *ἐνηβήσαι* (mutato tamen accentu. *ἐνηβῆσαι* enim fuit) quam temere cum Schweighaeusero Dindorfius in *ἐνήβησε* mutavit. praeterea *σπειρομένη* scripsi ut *ἐμπίπτουσα* habeat quo referatur. postremo comma quod ante *πολύφυλλος* fuit delendum erat licet commendatum etiam ab I. G. Schneid. ad Theophrast. Tom. III p. 563. nam *πολύφυλλος* ad *ἀργιὰς* referendum, ut docet Theophrasti descriptio hist. pl. VII, 4, 4. — V. 3 ἢ οὔλη voluit etiam praeter I. G. Schneid. ad Theophr. l. l. Iacobsius add. animad. in Athenae. p. 199. idem autem Iacobsius quod reliqua sic scribenda putabat: ἢ οὔλη καπυροῖς ὀλοθαμνῖτις πετάλοισιν, etsi multum hoc praestat Casauboniano ἢ οὔλη σελίνοιο (sic) *ἐξειδομένη πετάλοισιν*, non dubito tamen quin verum non sit. nam τὸ καπυρὸν non cadit in crispae folia, quae vel *εὐχυλοτέρα τῆς λείας* est (Theophr. l. l.). Praeterea etsi *θαμνῖτις* crambe dici propter multitudinem foliorum potest ut *δάμνον θαμνίτιδα* Nicander dixit Ther. 883 i. e. *fruticosam* vel *ramosam*, tamen vereor, ut *ὀλοθαμνῖτις* sive *tota fruticosa* dici possit, quod mihi quidem sensum non habere videtur. At poterat minore etiam molimine verum restitui. nam quum Nicander etiam *ὀροδάμνος* (Th. 863, Al. 603) vel *ὄραμνος* (Th. 92, Al. 154, 420, 487) usus sit, ex librorum scriptura ὁ θαμνῖτις una mutata litera statim prodibit quod Nicandream sit: *ὄραμνῖτις* i. e. *πολύκλαδος*. Tum si verum est quod supra dixi, poetam singulas iam οὔλης species enumerare colore diversas, pro καὶ τύριος scribi haud inepte poterit *κατάπυρρος*. πυρρὸς de colore dictum Ther. 739 et 772. — V. 4. libri vel optimi ἢ καὶ ἐπιφοιν. quod profectum ab eis videtur, quos offendebant particulae ἢ — καὶ ad se invicem relatae. at cf. Hom. II. β, 289, Callim. in Del. 321 seq., Nicandr. Th. 26—29, 112, Al. 178 seq. add. Boeckh. not. crit. ad Pind. p. 351 et p. 575 et Bernhardy. ad Dionys. Perieg. p. 913 seq. — V. 5. Τὸ βατραχεῖον esse *χρώματος εἶδος* constat vel e schol. Aristoph. Equit. 522. quale autem viridis coloris genus sit docet hoc loco additum *ἀχμηροῖσιν* (scil. *κράμβαις*) *ὁμοίη*, unde genus viridis coloris minime vegetum, sed languidum et lentum cogitabimus. — Quod sequitur *κύμη* Casaubonus pro *Κυμαλή* (*κράμβη*) po-

situm putabat. hoc non abhorret sane a poetarum usu, nam ita Sophocles. Electr. 174 dixit τὰν Κροῖσαν — ἀκτὰν, ubi Musgrav. Κροῖσα scribi voluit, et Callim. Lavaer. Pallad. 18 τὰν Ἰδαυ Φρυγῆς ἐδίκαζεν ἔριον, ubi similiter Bentleius Ἰδαυ coniecit. Verum obstant alia. nam primum ἢ ἐν Κύμῃ χορὰμβη non crispae, qualem exspectamus, sed silvestris species est (cf. Eudem. ap. Athenae. p. 369 F.). deinde quum addat poeta κακόχροος, ἢ μὲν ἔοικε πέλμασιν, οἷσι πέδιλα παλίμβολα κασσύουσιν, quo hanc speciem propter cutis crassitudinem (κακόχροος) cum soleis e corio factis comparat quibus calceamenta detrita resarciuntur ut nova videantur (nam hoc est παλίμβολα κασσύειν. cf. Ruhnk. ad Timae. p. 240 extr. = p. 171 A Lips.), hoc igitur quum addat Nicander, apparet parum ipsi probari hanc crispae speciem (si quidem species fuit), ut vile genus. atqui Cymae optimam nasci cramben Diphilus Siphnius testatur ap. Athenae. p. 369 F. ergo κύμη illa, quae crassitudine certat cum corio soleari, Cymana crambe esse nequit. Itaque mittamus Casauboni interpretationem, in cuius locum succedat oportet alia, ad quam ducunt Plinii verba nat. hist. XX. §. 90: *ex omnibus brassicae generibus suavissima est cyma, etsi inutilis habetur, difficilis in coquendo.* ubi cavendum ne *cyma* interpretemur de certo quodam brassicae genere. nam dubium non est quin Plinius ut alibi (cf. XIX, 137 seq.), sic hoc loco *cymam* cum aliis scriptoribus intellexerit caulem in florem et semen nitentis seu caulis floriferi rudimentum (cf. I. G. Schneid. ad Columell. X, 129 p. 521 seqq.). cum Graeci κῦμα vel κήμα vel κυμάτιον appellant, Latini etiam *cymam* e tertia declinatione ad primam traducentes nomen, in quo Graecos secuti videntur. certe Graeci etiam βρωμα et βρώμη, γνωμα et γνώμη, δέσμα et δέσμη, δραγμα et δραγματή (δραγματή), ἔθμα et ἔθμη (εἰσίδμη), θέλημα et θελήμη, κάλυμα et κωλύμη, μνήμα et μνήμη, νόσημα et νοσήμη, οἶμα et οἶμη, ὄχημα et ὄχημή, τραῦμα et τρώμη (Pind.), φίλημα et φιλήμη, χάριμα et χάριμη, χάσμα et χάσμη, χοῆμα et χοήμη. alia dixerunt, quorum nisi quando alterum alteri poetae sine sensus discrimine praeferebant, vix ullum est quin ad discernendas significationes alteram formam induerit. atque hoc etiam in Nicandri κύμη cadit. nam ea voce ipsam illam Plinii *cymam* a Nicandro indicatam arbitror, praesertim quum Plinius *difficilem in coquendo* dicat. hoc enim ab eo, quod in κύμη Nicander vituperat (v. 6), non diversum videtur. Sed ita apparet non posse κύμη τε scribi. neque enim aliam οὔλης speciem poeta addit,

sed quod omnibus commune est brassicae generibus nominat. ergo scribendum κύμη δὲ hoc sensu: *brassica maturescat in hortis, sed eius cyma κακόχρους est (propter quod non probo)*. — V. 7 Μάντιν cur cymam veteres vocaverint, ipse Athenaeus dubius haerebat. μήποτε δὲ, inquit, ὁ Νίκανδρος μάντιν κέκληκε τὴν κράμβην ἰερὰν οὐσαν, quod demonstrare conatus est allatis poetarum locis, ubi per cramben iurant ¹⁾. quae parum probabilis explicatio. sed dativum λαχάνοισι consideranti suspicio alicui oboriatur ex cyma illa veteres coniecturam nescio quam capere solitos fuisse de oleribus. ita erithaces florem Meneceates dicit futurae messis indicium (Plin. n. h. 11, 17), Plin. l. l. 21, 56 thymum augurium mellis ²⁾. — Pro παλαιόγονοι debebat παλαιόγονοι scribi. Totum igitur fragmentum ita puto scribendum esse:

λείη μὲν κράμβη, ὅτε δ' ἀγριάς ἐμπίπτουσα
 σπειρομένη πολύφυλλος ἐνηβήσαι προσιῆσιν,
 ἢ οὐλή κατάπυρρος ὄραμνῆτις πετάλοισιν
 ἢ ἐπιφοινίσσουσα καὶ ἀνχμηρῆσιν ὁμοίη
 βατραχέη· κύμη δὲ κακόχρους, ἢ μὲν ἕοικε
 πέλμασιν, οἷσι πέδιλα παλίμβολα κασσόουσιν·
 ἢν μάντιν λαχάνοισι παλαιόγονοι ἐνέπουσιν. —

Haec e Georgicis Athenaeus fragmenta apposuit nec novimus alia quae ex eodem petita esse carmine expressis verbis indicatum sit. nam ab Erotiano Gloss. Hippocr. p. 392 e Nicandri Georgicis citatum versum χειροδόποι δ' ἵνα φῶτες ἄνευ δρεπάνοιο λέγωνται, quem ab I. G. Schneid. omissum queritur Unger. de Aemil. Macr. p. 18, e Theriac. 752 petitum esse dudum monuerant et Foesius ap. Franz. ad Erot. l. l. et I. G. Schneid. ad Theriac. p. 158. Georgicorum locum apud Erotianum excidisse statuit Nauck. de Aristoph. Byz. p. 228. — Sed sunt tamen Nicandri fragmenta quae satis certa coniectura ad Georgica referas, velut

19. *Athenae*. II p. 35 A (cf. Suid. s. οἶνος). ὅτι τὸν οἶνον ὁ Κο-86 λοφώνιος Νίκανδρος ὠνομάσθαι φησὶν ἀπὸ Οἰνέως·

Οἰνέυς δ' ἐν κοίλοισιν ἀποθλίψας δεπάεσσιν
 οἶνον ἔκλησε.

1) cf. Plin. n. h. 2, 16 et 19, 101 coll. Minuc. Fel. Octav. 28.

2) add. βάτραχος μάντις Theocrit. 10, 18 et Hesych. p. 538, ὑετόμαντις κορώνη Euphor. fr. 65.

ad Georgica rettulit etiam Schweigh. contra Volkm. p. 32 ex Heteroeumenis desumptum putabat. —

- 87 20. *Athenae*. II p. 49 F (cf. Eustath. ad Il. p. 917, 5) de κοκκυμήλοις disputans: Νίκανδρος·

— μῆλον, ὃ κόκκυγος καλέουσι. —

- 88 21. *Athenae*. II p. 64 D. Νίκανδρος Μεγαρήας βολβούς ἐπαινεῖ. Bulbos Megaricos etiam Cat. de re rust. 8, 2 (indeque Plin. nat. h. XIX. §. 93) et Columell. X, 106 celebrant. —

- 89 22. *Athenae*. XV p. 701 A. ἐλάνη δὲ ἡ λαμπὰς καλεῖται, ὡς Ἀμερίας φησί. Νίκανδρος δ' ὁ Κολοφώνιος ἐλάνην τὴν τῶν καλάμων δέσμην. λύχνα δὲ οὐδετέρως εἴρηκεν Ἡρόδοτος κ. τ. λ. Haec ad Glossarum libros rettulit Volkm. p. 14. ego Eustathium ad Od. p. 1571, 9 (a Volkmanno neglectum) sequi malui, qui Athenaei verba ita interpretatur: παρὰ τε Νικάνδρῳ φησὶν ἐλάνη ὃ ἐκ καλάμων δεσμός. ubi nisi ipse Nicander aut certe Athenaeus et Eustathius neglexerunt discrimen quod est inter κάλαμος et καλάμη (cf. Lobeck. Proleg. Path. p. 10 coll. tamen p. 16), καλαμῶν scribendum videtur, ut Nicander *stipularum* funiculos intellexerit quos Hom. Il. σ, 553 ἐλλεδανούς dicit. —

- 90 23. *schol. ad Nicandr.* Th. 349: ἀμορβεύειν τὸ ἀκολουθεῖν καὶ ὑπηρετεῖν. Νίκανδρος ἐν ἐτέρῳ·

βουκαῖοι ζεύγεσσι ἀμορβεύουσιν ὀρήων.

Bernhardy. hist. lit. gr. II p. 1041 ἐν Ἐτεροιοιμένοις coniecit quod certissimum visum Volkmanno p. 33. sed quidni ἐν ἐτέρῳ sit ἐν ἄλλῳ τινὶ βιβλίῳ —? quod quin Georgica fuerint vix dubito. Ceterum cf. Theriae. 5 seq. ἀροτρεὺς βουκαῖός τ' ἀλέγοι καὶ ὄροιτύπος, εὖτε καθ' ὕλην ἢ καὶ ἀροτρεύονται βάλῃ ἐπι λοιγὸν ὀδόντα. —

- 91 24. *schol. ad Nicandr. Alex.* 298: εἶωθε γὰρ (ὃ Νίκανδρος) τὰ πικρὰ καὶ δριμύα στύφοντα καλεῖν. τοὺς γοῦν ὄμφακας ἐπιστύφοντας εἶπεν·

ὄμφακες ἤνικα χεῖλος ἐπιστύφουσι ποθεῖσαι.

Legebatur ὄμφακες δὲ, quod correxit Bussemaker. —

Praeter Athenaeum autem et veteres Nicandri interpretes etiam Plinium trivisse poetae nostri Georgica contenderim. certe in elencho libri octavi, qui est de bestiis, item in elencho libri decimi, quo de avibus eorumque pastu etc. agitur, Nicandrum videmus testem citari simul cum eis qui de re rustica scripserunt. inter quos nisi Nicandri nomen compareret, alios eius libros indicatos dicere-

mus, velut Ophiaca et Theriaca — nam de serpentibus quoque in libro VIII sermo —. Praeterea etiam inter fontes librorum XX (medicina eorum quae seruntur in hortis), XXI (naturae florum et coronamentorum), XXII (auctoritas herbarum), XXIII (medicina ex arboribus cultis), XXIII (medicina ex arboribus silvestribus), XXV, XXVI, XXVII (naturae herbarum sponte nascentium) Nicandrum nominatum invenimus, sed, id quod imprimis tenendum, non inter medicos auctores quibus praeter auctores Romanos et externos usum se Plinius dicit. Hoc aliquam vim habet propterea, quoniam in indiculis librorum XXIX et XXX, qui sunt de medicina ex animalibus, Nicandrum non iam inter auctores externos, ut in illis libris, sed inter medicos nominatum deprehendimus. Itaque tametsi in libris XX, XXI, XXII Plinius aliquoties Nicandri Theriaca et Alexipharmaca expressis verbis citavit eisdemque poetae operibus fortasse etiam in condendis libris XXIII, XXIII, XXV, XXVI, XXVII usus est, tamen in omnibus hisce scribendis libris etiam Georgica Nicandri ad manus ei fuisse putaverim. Contra ad condendos libros XXIX et XXX, item XXXI et XXXII (quibus de medicina ex aquatilibus agitur et quorum in elenchis et ipsis Nicander citatur, sed a reliquis testibus medici non distinguuntur) sola puto adhibita Theriaca et Alexipharmaca aut alia scripta medica, quorum hodie ne nomen quidem superest. —

His autem scriptoribus ubi Ciceronem et Quintilianum ab eoque nominatum Virgilium addideris, habebis omnes quos hodie certo scimus Nicandri Georgica suis trivisse manibus. nam Eustathium et Suidam carmen non vidisse ipsos vix est quod moneam. De re rustica autem auctores qui post Nicandrum scripserunt nunc magis etiam mirabere poetae rationem non habuisse, ubi ex propositis modo fragmentis collectam huius carminis materiam brevi in conspectu posuerimus. Et *prior* quidem liber — nam plus quam duos carmen libros habuisse propter Athenaei rationem citandi non est verosimile — de *arborum cultu* fuit, certe eo libro (cf. fr. 1) egit de apparandis ad coenam *χίδροισ*, ut solebat cum serendarum vel plantandarum rerum praeceptis coniungere natarum rerum ad edendum praeparationem. itaque ad hunc librum etiam fr. 23 refero, quod est de *arando agro*, item fr. 22, quo de *stipulis colligendis* agi videtur. *Secundo* libro actum de *arborum cultura*, velut de *fagis* (fr. 2), quo indicio etiam fr. 8 (de *moro arbore*), fr. 13 (de *palmis*), fr. 9 et 10

(de *castaneis*), fr. 20 (de *coccymelis*) huic libro vindicamus. sed eodem loco etiam de *fungis* locutus poeta videtur, quantum quidem e fr. 11 et 12 colligi licet. praeterea autem secundo libro etiam de *hortorum cultura* dixit, velut de *raparum* (fr. 3) et *cucurbitarum* (fr. 5) cultu et apparatu, de *fabā Aegyptia* (fr. 14 et 15), de *brassica* (fr. 18), de *bulbis* (fr. 21), item de *floribus* (fr. 7). postremo eodem libro actum de *re columbaria*, vide fragm. 6, quod qua est forma manifesto indicat Nicandrum ibidem de aliis quoque alendis animalibus totaque fortasse re pecuaria egisse. —

Haec qui reputaverit et ex iis, quae tractasse poetam constat, de congeneribus coniecturam fecerit, nullum fere rei rusticae locum a Nicandro derelictum hoc carmine esse concedet nisi *vitium culturam* et *curam apum*. At de vitibus doctrina quoniam cum loco de arborum cultura coniuncta est, non errasse mihi videor quod fr. 19 et 22, quae de vite egisse poetam docent, ad Georgicorum librum secundum rettulerim. ergo nihil quod quidem ad rem rusticam pertineat in duobus hisce Georgicon libris Nicander omisit praeter rem apiariam. Eam fuerunt qui et ipsam in Georgicis tractatam a poeta fuisse putarent. ego autem Nicandrum de ea re peculiari libro exposuisse arbitror qui inscriptus fuit

(XIV) *Μελισσουργικά*.

92 1. Hunc nominat *Athenae*. II p. 68 B: τὸν δὲ θύμον ¹⁾ ἀρσενικῶς (εἶπε) Νίκανδρος ἐν Μελισσουργικοῖς. Athenaeus quum toties Georgicorum libros memoraverit peculiari aliquo non usus libri nomine quod ei, quam inde exprompsit, rei conveniat, hoc loco non potest non citasse diversum a Georgicis librum videri, ut erravisse putem I. G. Schneiderum ad Columell. p. 472 et Unger. de Aemil. Macr. p. 10 *Μελισσουργικά* Nicandri partem fuisse *Γεωργικῶν* conicientes. Iure autem ad eundem librum pertinere putant

93 2. *Aelian*. natur. anim. 5, 42: εἴ σοι βουλομένῳ μαθεῖν ἔστι μελιττῶν ὀνόματα, οὐκ ἂν βασκῆναιμι εἰπεῖν ὅσα πέπυσμαι. ἡγεμόνες καλοῦνται τινες καὶ ἄλλαι σειρήνες καὶ ἐργοφόροι τινες καὶ ἕτεροι πλάστιδες. Νίκανδρος δὲ εὐφορεῖν τοὺς κηφῆνας φησι. ubi εὐφορεῖν

1) is optimus et aptissimus ad mellificium (cf. Niclas. ad Geopon. XV, 9, 5 et Voss. ad Virgil. Georg. 4, 112), effecitque ut mel Hymettium omnium esset optimum (cf. Galen. theriac. ad Pison. T. XIV p. 268). hinc apparet cur Nicander memoraverit.

nec fructum afferre verti cum Gillio potest nec cum Gesnero in ἐργοφορεῖν mutari, quoniam utrumque a fucorum natura abhorret. et si affirmasset tamen Nicander, vix aliter scripsisset quam ita: εὐφορεῖν καὶ τοὺς κηφῆνας. magis autem, opinor, his convenit τὸ εὐπορεῖν. nam fuci, ignavum et sine industria pecus, abundant cibo ab apibus invecto. praeterea quum nomina Aelianus enumerare velit, haud scio an scripserit Νίκανδρος δὲ εὐποροῦντας κηφῆνας φησι. —

3. *Columell.* IX, 2, 4: „sed ne illud quidem pertinet ad agricolas, quando et in qua regione primum (apes) natae sint, utrum in Thessalia sub Aristaeo, an in insula Cea, ut scribit Euhemerus, an Erechthei temporibus in monte Hymetto ¹⁾, ut Euphronius, *an Cretae Saturni temporibus, ut Nicander*“, unde nolim quis colligat Columellam Nicandri *Μελισσουργικὰ*, quae alibi non nominat, suis ipsum vidisse oculis. cui Nicandri memoriam debeat, facile ex ipsius apparet verbis quae paulo ante leguntur: „*Hyginus* veterum auctorum placita secretis dispersa monumentis industrie collegit, — *fabulose tradita de originibus apum non intermisit.*“ —

Praeterea Plinium legisse Nicandri *Μελισσουργικὰ* facile concedo Ungero l. l. coniecturam capienti ex Plinii elencho libri XI (quo de insectis et primum quidem de apibus traditur), ubi testibus se usum dicit „Neoptolemo qui *μελιτουργικὰ*, Aristomacho qui item, Philisto qui item, *Nicandro, Menecrate*“ etc. — Ceterum cur peculiari libro rem apiariam tractare Nicander maluerit quam Georgicorum libris hunc inserere locum, ut fecit Virgilius Georg. l. IV, plane incertum est, contra hoc certissimum, coniunctis *Γεωργικῶν* et *Μελισσουργικῶν* libris totam de re rustica doctrinam Nicandrum absolvisse et plus adeo praestitisse Virgilio, qui hortorum cultum aliis commemorandum relinquere malebat. cf. IV, 116 et 148. coll. Plin. n. h. 14, 7. —

Quae quum ita sint, quid causae dicamus fuisse cur cum reliquis Nicandri doctis operibus hoc quoque poetae opus neglectum

1) Mel atticum, quod omnium optimum putabatur, admonet me de Aglariae versibus quos primus edidit Sichel. in *Revue de Philol.* II, 1 p. 7 seq. indeque inter poetarum physicor. et medic. reliquias recepit Bussemakerus, v. 26 ita edens: (μέλι) ὃ τιτύσεται οὐ διὰ χειρῶν ἐν δαπεδοῖς Βάκτης, ἀλλὰ διὰ στομάτων. Corrige: ἐν δαπεδοῖς Ἀκτῆς coll. *Andromach. Galen.* 168: Ἀκταίῳ μίσγοις συγκερῶσας μέλιτι.

tamen iacuerit? Num res tractatas spiritus altiores, quales in Virgilio Georgicis admiramus, non addidisse putabimus homini, qui non assurrexit, sed in operis dispositione, in sententiis, in verbis humilem se praebuerit ideoque fastidiose a plerisque spretus sit? atqui Ciceronem legimus dicentem, Nicandrum de rebus rusticis *poetica quadam facultate* non rustice scripsisse *praeclare*. An longe quaesito dicendi genere quo usus sit plerosque deterritos dicemus quominus Nicandri scripta legerent? at ista longe quaesita vocabula ut multa sint, non nimis tamen multa sunt ex eorum genere, quibus vere obscuritas orationi obtenditur i. e. ex genere glossematico, unde obortas tenebras nisi glossariorum ope vix dispellas, sed pleraque quae propria sunt Nicandro ex notis usitatisque vocabulis procreverunt ope analogiae, cuius concedendum profecto interdum nimis cum dilatasse vim. Quid statuemus igitur? *ψεύσομαι ἢ ἔτυμον ἔρέω; κέλεται δέ με θυμός.* neque enim aliam ob causam Nicandri scripta mature ex hominum manibus animisque excidisse et contempta iacuisse puto, quam quod non tam propria sibi suoque Marte excogitata tradere versibus solitus sit, quam praeformatam ab aliis materiam consueverit versibus includere ut merus quidam *μεταφράστης*. Cuius rei fama quum primum per eos percrebuisset qui ad eandem atque quam ille carminibus suis tractaverat doctrinam se applicuerant, praeter eos libros, quos illi spreverant primi (et sprevisse, identidem monuimus), mox, ut fit, ii quoque Nicandri libri in eandem contemtionem venisse hominibus videntur, ad quos condendos nullius nisi suo ingenio usus erat, velut *Αἰτωλικὰ*, adeo ut praeter grammaticos singulari dicendi genere allectos pauci posthac Nicandri scripta attingerent. — Atque huic quidem nostrae de plerisque Nicandri operibus sententiae haud leve pondus accedit ex poetae nostri cum Arato comparatione a Cicerone et vitae Aratae auctoribus instituta, quorum hi Nicandro ab aliis suppeditatam fuisse indicant duorum certe carminum materiam. tum maius etiam accedit pondus ex Suidae narratione, qui quum Nicandrum dixisset praeter reliqua *δι' ἑπῶν* scripsisse etiam

(XV) *Προγνωστικά,*

addit: *μεταπέφρασται δὲ ἐκ τῶν Ἰπποκράτους Προγνωστικῶν*, ut mirum non sit eius carminis ne unum quidem fragmentum hodie superesse. postremo pondus accedet ex quaestione de Theriacorum et Alexipharmacorum fontibus instituenda, quam ex-

cutiemus ubi primum docuerimus etiam reliquorum Nicandri librorum vel deperditorum dudum vel etiamnum superstitem raram extare apud veteres memoriam.

V.

Et titulorum quidem aliorum praeter Theriaca et Alexipharmaca et quindecim reliquos modo memoratos non extat mentio ulla nisi (XVI) *Cimmeriorum* et (XVII) *Hyacinthi*. illorum unus meminit *scholiasta Nicandri Ther.* 382 μάλκai — (Νίκανδρος) ἐπὶ τοῦ ναρ-95 κᾶν μόνον ἐν τοῖς Κιμμερίοις χρῆται. ubi olim legebatur *Κιμφίοις* vel *Νυμφίοις* correctum nunc e libris melioribus. suspicetur autem quispiam in eo opere Nicandrum de Cimmeriorum sedibus eorumque in Asiam incursionibus egisse. nam ne quis ita *Κιμμερικά*, non *Κιμμέριοι* inscribendum libro fuisse opinetur, similiter poeta alii cuidam carmini inscripsit *Σικελία*, alii *Εὐρώπη* vel *Εὐρωπία*. — Hyacinthum idem memorat *scholiast. Nic. Ther.* 585: βούπλευρον — 96 λάχανον, οὗ μνημονεύει Νίκανδρος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἰακίνθῳ. sed de huius tituli vi quid statuendum mihi videatur dixi ad fragm. Heteroeum. p. 45. —

His autem libris undeviginti a veteribus scriptoribus memoriae proditis alios addo tres non veterum aliquo fretus perspicuo testimonio, sed coniectura ductus admodum ut mihi quidem videtur probabili. primum (XVIII) [*Κυνηγετικά* sive *Θηρευτικά*]. 97 nam *Iulius Pollux* V, 38 seq. p. 199 Bekk. aperte docet Nicandrum alicubi de canibus venaticis exposuisse de industria. ita enim loquitur: Νίκανδρος δὲ ὁ Κολοφώνιος τοὺς Ἰνδικοὺς κύνας ἀπογόνους εἶναι φησι τῶν Ἀπταίνου κυνῶν, αἱ μετὰ τὴν λύτταν σωφρονήσασαι, διαβᾶσαι τὸν Εὐφράτην ἐπλανήθησαν εἰς Ἰνδοὺς· ὥσπερ καὶ τὰς Χαονίδας καὶ Μολοττίδας ἀπογόνους εἶναι φησι κυνὸς ὃν Ἡφαιστος ἐκ χαλκοῦ Δημονησίου χαλκευσάμενος, ψυχὴν ἐνθεῖς, δῶρον ἔδωκε Διὶ κάκεινος Εὐρώπη, αὕτη δὲ Μίνῳ καὶ Μίνῳ Προκρίδι καὶ Πρόκρις Κεφάλῳ. φύσιν δ' εἶχεν ἄφρυκτος εἶναι, ὥσπερ ἡ Τευμησία ἀλώπηξ ἄληπτος· καὶ διὰ τοῦτο ἀπελιθώθησαν ἄμφω, ὁ μὲν ἵνα μὴ λάβῃ τὴν ἄληπτον ἀλώπεκα, ἡ δ' ἵνα μὴ φύγῃ τὸν ἄφρυκτον κύνα. αἱ δὲ Καστορίδες Κάστορος θρόγματα, Ἀπόλλωνος τὸ δῶρον· ταύτας δ' ὁ αὐτὸς οὗτος ποιητῆς εἶναι τὰς ἀλωπεκίδας λέγει, μίξαμένον τὸ γένος ἀλώπεκι Κάστορος. αἱ δὲ Ἐρετρικαί, καὶ ταύτας Ἀπόλλων ἔδωκεν· τοὺς δὲ λαβόντας

καὶ θρόψαντας τοὺς Εὐρυτίδας φησὶν εἶναι. καὶ μὴν τὰς γε Μενελαΐδας τὰς αὐτὰς εἶναι φησι ταῖς Ψυλλικαῖς, δὴ ἀδελφῶν κυνῶν ἐκεῖθεν ὑπὸ Μενέλεω περὶ τὴν Ἀργολικὴν τραφεισῶν, — quae e carmine aliquo petita esse etsi Pollux monere noluit, non potuit tamen in excerpando omne metri vestigium delere. nam verba ψυχὴν ἐνθεῖς δῶρον ἔδωκε Διὶ integrum fere pentametrum efficiunt, quem casu vel Nicandro vel Polluci excidisse eo minus verisimile est quo plures olim fuerunt qui de venatione carmina pangerent. neque obstat quod, quum ἐκ χαλκοῦ Διμονησίου canem finxisse Hephaestum Nicander diceret, nomine usus videri possit ad dactylicum numerum parum apto. quod ille in ordinem cogere potuit χαλκὸν Διμονήσιον transformans in Διμονησόθε χαλκὸν (cf. ad fr. 74 v. 2), ut Pelopis insulam Πελοπόννησον appellabant omnes, aut alio utens effugio, quemadmodum Χερρόνησος versui hexametro infestum Apollonius Rhodius perdomuit scribendo vel Χερρόνησος (1, 925. cf. Bernhardt ad Dionys. p. 927) vel adeo Χέρνησος (4, 1175). Quodsi recte cum aliis pentametrum agnovimus, apparet parum considerate egisse I. G. Schneiderum et Bastium, qui propter Antonini fabulam XLI, ubi cum vulpe Teumesia eadem illa canis memoratur, quam a Minoe Procris, a Procride Cephalus acceperit, Nicandri Heteroëumenis et istam Antonini fabulam et a Polluce servatum Nicandri fragmentum vindicabant. nam Heteroëumena puris scripta erant hexametris. Praeterea autem quis tandem sibi persuadeat ita exspatiatum poetam esse, ut memorata Cephaleae canis historia etiam in Indicarum, Castoridum, Eretricarum, Menelaidum origines inquisiverit? Ob similem autem causam Volkmani (p. 37 seq.) repudiabimus sententiam, qui Nicandrum in Ophiacis, ubi de Psyllis Libycis sermo fuit, inde ad Psyllicas canes delapsum nobilissimarum canum venaticarum origines per copiosam digressionem persecutum esse putavit. qualis digressionis certe in Theriacis et Alexipharmacis exemplum extat nullum. Indicato autem semel carmine, quod tali metro scriptum κνηγετικά tractabat, statim quisvis nobiscum ad 98 idem carmen referet fragmentum quod *Etyim. Magn.* habet p. 395, 44: εὐρίς κύων. τὰ εἰς ἰν̄ δικατάληκτὰ ἀπλᾶ ὀξύνονται, ῥίν καὶ ῥίς. εἰ δὲ σύνθετα, παροξύνονται, οἷον εὐρίν, καμπυλόριν. εὐρίνων κυνῶν καὶ σκυλάκων — καὶ Νίκανδρος· Ἄρτεμις εὐρίνων ἔσθον ἄγει σκυλάκων. (ultimam vocem Gaisford. addidit de suo). ceterum hoc quoque fragmentum Volkmannus ad Ophiaca referre cona-

tus est. — Quid quod ipsius etiam tituli, qui inscriptus huic carmini fuit, tenue aliquod vestigium extare videtur. nam in Etym. Magn. p. 510, 18 quum vulgo scribatur: *Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς* (hoc enim editum nunc ἐνθᾶ significat. cf. Gaisford. ad Hesiod. Theogon. 709) *πιωτέρον ὅτε βότρουν εἶναιτο κηκὰς ἀλώπηξ*, — in cod. Parisino 2638 Bekkerus (cf. annot. in Etym. Magn. pone Etymol. Gudian. p. 918) scriptum invenit ἐν *Θηρευτικοῖς*, quod et ipsum quidem eodem quo vulgata lectio vitio laborat — nam ex *Alexipharm.* v. 185 petitus iste Nicandri locus —, at indicare tamen videtur grammaticos aliquid de eiusmodi titulo inaudivisse. Hanc autem observationem aliquanto fructuosiore habebimus, si ad Etym. Magn. p. 27, 52 applicaverimus: *Αἰγοφάγος, ὁ Ζεὺς, ὡς παρὰ Νικάνδρου ἐν Θηριακοῖς*. quod quum in nostris Theriacorum exemplaribus non legatur, Stephanus Bernardus apud I. G. Schneiderum ad Ther. p. 273 abusus eo est ad corrigendum Ther. v. 50, Volkmannus p. 28 ex alia aliqua recensione sumptum putavit, Meinekius Exercit. philol. in Athenae. I p. 8 ἐν *Θηβαϊκοῖς* scribi voluit. nos, qui ἐν *Θηρευτικοῖς* corrigendum putamus, habere nobis videmur quo hanc correctionem commendemus, simile eius commutationis exemplum in Etym. Magn. p. 510, 18 nobis obvium. quamquam Ζεὺς *αἰγοφάγος* ubi et quomodo cultus sit quum non magis constet¹⁾ quam quis *κροφάγος* ille deus fuerit, de quo Hesych. s. v. narrat, non habeo dicere quomodo cum venatione cohaereat. Ab hac autem parte melius consultum est alii Nicandri fragmento ab eodem Etym. Magn. p. 712, 41 servato: — *τὸ λίγξε χαρακτῆρα ἔχει ἀορίστου. ὅθεν Νίκανδρος ἐν τοῖς Ἀλεξιφαρμάκοις, ἐπιλλίζοντας ὀϊστούς, τοῦ λίγξε τὸ θέμα θελήσας εἰπεῖν, ἔφθειρε τὴν τοῦ ἤχου μίμησιν*. quod fragmentum carmini venatico paulo magis convenit. nam in Alexipharmacis quidem non legitur — etsi restituere his conatus est I. G. Schneiderus ad Alex. p. 150 seq. —, ut de corruptione non dubitari posse videatur. Ceterum *ἐπιλλίζοντες ὀϊστούς* citat etiam gram. in Cram. Anecd. Ox. I p. 267, 22, sed e Menandro. —

Alterius carminis (XIX), cuius memoriam instaurare nobis proposuimus, si non *Λιθικὰ* sive *Λιθιακὰ* inscriptio, certe tale argumentum fuit, quale inter poetas praeter Dionysium (de quo cf. Bernhardy ad Dionys. Perieg. p. 503) pseudonymus ille Orpheus

1) *αἰγοφάγος Ἴθρα* ap. Lacedaemonios. cf. Pausan. 3, 15, 7.

satis eleganter¹⁾ tractavit in Lithicis, inter prosarios scriptores attigerunt plurimi, quorum plerosque nominat Heyne (antiquar. Aufsaet. II p. 118 seqq.), vario illi quidem consilio. Nicandro autem medico num quod verisimile est probatius fuisse consilium eo quod etiam Plinius in natur. hist. libris XXXVI et XXXVII non semel, Dioscorides autem (mat. med. IV cap. 138 seqq.), Galenus (de simplic. medicam. temperam. ac facultat. libr. IX c. 2 seqq. = Tom. XII p. 192 seqq.), Oribasius, reliqui medici, postremo Psellus de industria secuti sunt, ut qui lapidum sit ad medicinam usus exposuerint? Inter hos autem scriptores unus Nicandri meminit *Plinius* (qui eundem memorat etiam inter fontes librorum XXXVI et 101 XXXVII) nat. hist. 36, 127: „*magnes* appellatus est ab inventore, ut auctor est *Nicander*, in Ida repertus. namque et passim inveniuntur, ut in Hispania quoque. invenisse autem fertur clavis crepidarum, baculi cuspede haerentibus cum armenta pasceret.“ nam ultima quoque Plinium putaverim debere Nicandro, qui libenter de fortuita rerum inventionem monet. cf. Ther. 545 seq., 668 seq., Alex. 151 seq. Ceterum hoc Nicandri fragmentum e Colophoniacis sumtum putabat

1) Narrat poeta in itinere obvium sibi factum Theodamantem quandam tum alia de lapidum vi tradidisse, tum sermonem rettulisse quo de eadem re ad Philocteten olim Helenus Priami filius usus sit. eo sermone finito hos poeta versus posuit qui totius carminis sunt ultimi: ὧς ἄρ' ἔφη Πριάμοιο διοτρεφέος φίλος υἱός, ἀτρέστον θεράποντι φέρων χάριν Ἡρακλῆος. νῶϊ δὲ ποιήσσαν ἐς ἀκρόρειαν ἰοῦσιν τρηχεῖαν μάλα μῦθοι ἀταρπιτὸν ἐπρή- ὕναν. quos, uti nunc scripti sunt, eleganti poeta indignos censeo. nam quum duo priores non nisi Theodamas eloqui possit, offendit quod nimis abrupti reliqui duo adiciuntur versus qui non possunt nisi ipsius poetae esse. huic incommodo succurrere mihi videor scribendo: ὧς ἄρ' ἔφη Πριάμοιο διοτρεφέος φίλον υἱὸν — φέρειν χάριν Ἡρακλῆος. νῶϊν δ' ἀπὴ- ἔσσαν κ. τ. λ. nam ne hoc quidem concesserim, bonum poetam νῶϊ pro dativo posuisse (quod alii quidem licitum sibi putavisse videntur. cf. Buttm. Lexilog. I p. 53 seq.), sed νῶϊ solis puto librariis deberi, qui alia quoque commiserunt vitia ab editoribus nondum sanata. velut v. 454 apertum est non ποικίλα γὰρ θνητοῖσι θεοὺς ἔρδειν ἀγορεύω legendum esse, sed θνη- τοῖσι λίθους coll. v. 486. nec recte v. 628 scripserunt εἰ — κρυερὸς μάρ- πτων πυρετὸς παρ' ἄδην θείησιν, quod violentissima mutatione Herman- nus correxit, sed scribendum fuit, παρὰ δὴν σείησιν. nec poetam de- disse arbitror quod v. 659 legitur καλέουσιν ἐφ' ἀνθρώπους ἀφικέσθαι, sed κλείουσιν, aut quod v. 662 est, κεράσας pro κορέσας (scil. τὰ βλέ- φαρα), aut v. 276 κνωμένον pro κνώμενον (scil. ὕδωρ) etc. —

Heynius, antiqu. Aufs. II p. 109, probavitque eius opinionem Volk. p. 18 non facturum, si sequentia etiam duo fragmenta ad manum ei fuissent. —

Plin. nat. hist. 37, 102, de lapide sandastro agens: „adfert 102 aliquando errorem similitudo nominis sandaresi. *Nicander sandaserion* vocat, alii sandaseron.“ Hinc ne quis demonstrare velit istum Nicandri librum earmen non fuisse, monendum *σανδασέρειον* scribi potuisse, quo metaschematismi genere saepe Nicander usus est. —

Serv. ad Aen. IV, 261: iaspide fulva] „pro viridi ut *fulvaeque* 103 *caput nectantur oliva* (5, 309). dicit etiam Plinius in *nat. hist.* (37, 115 seq.) multa esse iaspidum genera, in quibus etiam fulvum commemorat. [hoc et Didymus¹⁾] et *Nicander* affirmant. alii tradunt iaspidem in zmaragdum transire.]“ —

Tertium librum, [ἐγκώμιον εἰς Ἀτταλίδας] ita ipse signi- 104 ficat Nicander apud auct. vit. Nic. p. 62, 13 seq. Westerm. ut de argumento certe dubitari non possit: *χρόνον δ' ἐγένετο κατ' Ἀτταλον τὸν τελευταῖον ἄρξαντα Περγάμου, ὃ κατελύθη ὑπὸ Ῥωμαίων, ᾧ προσφωνεῖ που λέγων οὕτως*.

Τευθρανίδης ᾧ κλῆρον αἰεὶ πατρῷον ἔσχων,
κέκλυθι μηδ' ἄμνηστον ἀπ' οὐάτος ὕμνον ἐρούξης,
Ἄτταλ', ἐπεὶ σέο ῥίζαν ἐπέκλυον Ἡρακλῆος
ἔξετι Λυσιδίκης τε περίφρονος, ἣν Πελοπηῆς
Ἰπποδάμῃ ἐφύτευσεν, ὅτ' Ἀπίδος ἦρατο τιμῆν —

sic enim emendatum locum explicavimus p. 2 seq.

His subiungimus Nicandri *epigrammata* in Anthologia Palatina servata, etsi de uno alterove dubitari potest num aut Colophonio Nicandro aut omnino Nicandro alicui iure tribuantur.

1. *Anthol. Palat.* VII, 435. *Νικάνδρου.* 105

Εὐπυλίδας, Ἐράτων, Χαῖρις, Λύκος, Ἄγις, Ἀλέξων,
ἔξ Ἰφικρατίδα παῖδες, ἀπωλόμεθα
Μεσσάνας ὑπὸ τείχος· ὃ δ' ἔβδομος ἄμμε Γύλιππος
ἐν πυρὶ θεῖς μεγάλην ἤλθε φέρων σποδιάν,
Σπάρτα μὲν μέγα κῦδος, Ἀλεξίππα δὲ μέγ' ἄχθος
ματρὶ. τὸ δ' ἐν πάντων καὶ καλὸν ἐντάφιον. —

2. *Ibid.* VII, 526. *Νικάνδρου Κολοφωνίου.* 106

Ζεῦ πάτερ, Ὀθρυάδα τίνα φέρτερον ἔδρακες ἄλλον,

1) cf. Schmidt. de Didym. p. 404.

ὄς μόνος ἐκ Θυρέας οὐκ ἐθέλησε μολεῖν
πατριδ' ἐπὶ Σπάρταν, διὰ δὲ ξίφος ἤλασε πλευρᾶν
δοῦλα καταγράψας σκῦλα κατ' Ἴναχιδᾶν;

idem epigramma legitur in codice Nicandri Goettingensi, ubi v. 4 male scriptum κατατρίψας. —

107 3. *Ibid.* XI, 7. Νικάνδρου. (at in Planudea tribuitur Nicarcho).

Οὐδείς τὴν ἰδίην συνεχῶς, Χαρίδημε, γυναιῖκα
κινεῖν ἐκ ψυχῆς τερπόμενος δύναται.
οὕτως ἢ φύσις ἐστὶ φιλόκνισος· ἄλλοτριος χρώς —,
καὶ ζητεῖ διόλου τὴν ξενοκυσθαπάτην.

In hoc epigrammate paululum recessi ab Iacobsii recensione, quae v. 3 e Toupii coniectura (cf. Emend. in Suid. et Hesych. I p. 407 et II p. 428) habet φιλόκνισος, ἄλλοτριόχρως, ubi ultima vox quid apte huic loco significet non intelligo. itaque codicum reduxi lectionem leviter tamen mutata interpunctione, ut hic sensus sit: „adeo mentulae grata titillatio est: alienam ubi sensit cuticulam, penitus frui gestit cummo non suo.“ nam φύσις Graecis nonnumquam partem pudendam significat (ut *natura* Romanis, velut Cicer. de nat. deor. III, 22, 56 „Mercurius unus Coelo patre, Die matre natus, cuius obscenius excitata natura traditur“ et Plin. nat. hist. X, 182). cf. Antonin. Liberal. XLI p. 237, 4: κύστιν αἰγὸς ἐνέβαλεν εἰς γυναικὸς φύσιν. — Praeterea in ultimo versu miror tot criticos tolerasse codicum lectionem ξενοκυσθαπάτην. nam cumnum non κύστον Graeci dicunt, sed κύσθον. ergo ξενοκυσθαπάτην scribendum fuit. —

Iam ad eos accedimus veterum scriptorum locos, ubi Nicandri citantur fragmenta neque ab ipsis qui citant scriptoribus ad certum quendam Nicandri librum relata neque ita comparata ut certo dici possit ubi locum habuerint suum. ¹⁾

108 1. *Parthen.* narrat. amator. XXXIV. Νίκανδρος μὲν τὸν Κόρυθον οὐκ Οἰνώνης, ἀλλὰ Ἐλένης καὶ Ἀλεξάνδρου φησὶν γενέσθαι, λέγων ἐν τούτοις·

ἡρία τ' εἶν' Αἶδαο κατοικομένον Κορύθοιο,

1) nescio qui factum sit, ut supra p. 25 post Aetolicor. fr. 8 omiserim schol. Hom. II. E, 843. Ὀχῆσιος Οἰνέως υἱός, ὧς φησι Νίκανδρος ἐν Αἰτωλικοῖς.

ὄν τε καὶ ἀρπακτοῖσιν ὑποδηθεῖσ' ὕμεναίοις

Τυνδαρίς αἶν' ἀχέουσα κακὸν γόνον ἤρατο βούτεω—,

de cuius fragmenti sede aliorum nostrasque coniecturas protulimus p. 27 et p. 67. Ceterum Heckerus in Schneidew. Philol. V p. 415 v. 2 ὄν τέ κεν ἄρ. corrigendum putabat. sed quod ille desiderabat gignendi verbum adest in tertio versu, ἤρατο. quamquam hoc nolim cum I. G. Schneidero p. 307 ita interpretari, ut γόνον αἴρεσθαι idem sit quod *tollere liberos*. nam etsi concedi fortasse potest pro ἀναιρεῖσθαι quod hac significatione dixisse Graecos constat, Nicandrum, ut solebat nove dicta consecrari, simplex verbum αἴρεσθαι posuisse — quemadmodum saepe alterum verbum alterius fines invasit. cf. Lobeck. Rhem. p. 135 seq. —, tum poetam quod ad patrem referendum erat rettulisse ad matrem, ut apud Plautum Trucul. II, 4, 45 *mulier* de se dicit: „si quid peperissem, id educarem et tollerem“ —: multo tamen probabilior nostra videbitur interpretatio, αἴρεσθαι idem esse quod φέρειν, sive hoc sit φέρειν ἐν γαστέρι (Hom. II. VI, 58) sive, quod malim, *proferre* et *procreare*. similiter certe apud Arat. 1057 σχῖνον dici video αἴρεσθαι καρπόν. In secundo versu καὶ proxime pertinet ad ἀρπακτοῖσιν, quo significare poeta voluit Helenam etsi raptam ab Alexandro, non ultro secutam (cf. Fuchs. de variet. fab. Troic. p. 61 seq.) mox tamen eius amori indulsisse. Pro κακὸν v. 3 nescio an praestet κακοῦ. Meinekius commendavit καλόν. —

2. *schol. Nicand. Ther.* 215: Ῥυπαῖον (ὄρος) — ἐστὶ τῆς Αἰτωλίας, 109 ὡς Νίκανδροσ περι τινων εἰς Αἰτωλίαν ἐρχομένων διηγουμένους·

δι' αἰπεινήν τε κολώνην

Οἰωνοῦ Ῥυπῆς τε πάγον καὶ Ὀνθίδα λίμνην

στείχοντες Ναύπακτον ἐς Ἀμφιδύμην τε πέλαζον.

Οἰώνου Dindorf. Thes. Paris. V p. 1852, Ῥύπης idem ibid. VI p. 2442 suasit. Ὀανθίδα coni. Meinek. ad Stephan. Byz. I p. 485, quo recepto malim simul κατ' pro καὶ legi. Ceterum non ad Αἰτωλικὰ Nicandri fragmentum referendum esse supra monuimus. —

3. *Auct. vit. Nicandr.* l. l. υἱὸν δέ φησιν (Νίκανδροσ) αὐτὸν 110 Δαμαίου οὕτως λέγων·

αἰνήσεις υἱῆα πολυμνήστοιο Δαμαίου.

Δαμναίου bis reliqui codd., Δαμαίου Vatican. et semel Goetting., ut non iam opus sit in auxilium vocare aliorum poetarum locos, ubi literae μν vocalem antecedentem non producunt. quales correptiones

notarunt Gaisford. ad Hephaest. p. 217 seq. (p. 232 Lips.) et Hecker. com. crit. de Anthol. graec. (edit. prim.) p. 268, sed eas vel duarum vocum concursu excusabiles (cf. Enger. de Aeschyl. antistrophicor. responsionibus p. 93) vel necessitate poetis extortas, quod neque in nostrum hunc locum cadit, ubi πολυμνήστου Δαμναίου scribi potuit, neque in Alex. 92, ubi causa non fuit cur θαδάμνους diceret, quum θαδάμους dicere posset, quod iure ex Hesychio Meinekius restituit. Praeterea iidem illi codices Vatic. et Goetting. subministrant αινήσεις pro reliquorum αινέσσεις. cf. Spohn. ad Hesiod. Op. 12 collato tamen Nauck. de Aristoph. Byzant. p. 54 extr. —

- 111 4. *Porphyr. quaest. Homer.* p. XCII Barnes. πολλὰ (οἱ Ἴωνες) τῶν ὀνομάτων χείρουσι θηλυκῶς ἐκφέροντες, οἷον τὴν τε λίθον καὶ τὴν κίονα. καὶ ἔτι τὴν Μαραθῶνα. Κρατῖνος· εὐπιποτάτη Μαραθῶν. Νίκανδρος

ἐνκιμένην Μαραθῶνα

Hic Cratini aliorumque auctoritate tueri se Nicander potuit, item ubi ἡ λίβανος Al. 107, et ἡ τάσταρος Ther. 203 dixit, sed ἡ λᾶας Ther. 45, ἡ λείχην Ther. 944, ἡ σφόνδυλος Ther. 797, ἡ σίδηρος Ther. 923, ἡ βότρυς Al. 185 quantum equidem scio dixit solus. —

- 112 5. *Suidas s. Εὐρύβατος* (coll. Michael. Apostol. cent. VIII, 12 p. 427 Leutsch. et Arsen. Violar. XXV, 16): Εὐρύβατος. πονηρός. ἀπὸ τοῦ πεμφθέντος ὑπὸ Κροίσου ἐπὶ ξενολογίαν μετὰ χρημάτων, — εἶτα μεταβαλλομένου πρὸς Κῦρον. ἦν δὲ Ἐφέσιος. οἱ δὲ τὸν Κέρκωπα τὸν ἕτερον. Διότιμος Ἡρακλέους ἀέθλοις· Κέρκωπες, τοὶ πολλὰ κατὰ τριόδους πατέοντες κ. τ. λ. Νίκανδρος Αἰγίλιεον Εὐρύβατον πανουρογότατον· οὗ μνημονεύει Ἀριστοτέλης ἐν ἀ' περὶ δικαιοσύνης. Δοῦρις δὲ κ. τ. λ. In his quum post Nicandri nomen non addita sit δὲ particula, manifestum est Nicandrum non de alio narasse Eurybato atque de quo Diotimus i. e. de Cercope altero. Sic concidit Hemsterhusii coniectura Αἰγίναϊον scribendum esse rati, quod recepit Bekkerus. neque enim hoc cum veterum de patria Cercopum narrationibus conciliari potest. cf. Lobeck. Aglaoph. p. 1300 seq. Ac non minus facilis in promptu est alia coniectura. nam si concesseris Oli etiam, alterius Cercopis, a Nicandro mentionem esse factam eamque a Suida de solo Eurybato agente omissam esse, sponte emergunt versus frustula haec:

ἀγίνεον (vel ἀγίνεον)

᾿Ωλόν τ' Εὐρύβατον τε πανουρογότατον . . . .

retinui enim quod Suidas unum memorans Eurybatum dare debebat, πανουργότατον. Nicandrum probabile est scripsisse πανουργοτάτους ἀνθρώπους¹⁾, ut referri hoc fragmentum ad Οἰταϊκὰ possit, quibus Herulis res gestas Nicandrum celebrasse vidimus. atque erant prope Oetaeam ὁ Μελάμπυγος καλούμενος λίθος²⁾ et Κερκώπων ἔδραι. cf. Herodot. VII, 216. Ad eadem Οἰταϊκὰ referendum fortasse quod

6. *schol. Apollon.* 1, 1300 habet: τούτους (τούς Βορεάδας) Ἴρα- 113 κλῆς ἀνεῖλεν — Νίκανδρος δέ φησιν οὕτως „ἐπειδὴ Ἴρακλῆς ἐμνησικάνει τῷ Βορέα“, — et rettulisset ad fr. 15, nisi Οἰταϊκὰ carmen fuisse certissimum esset. Ergo alibi quoque Nicander eam rem attigit. nisi forte ita statuendum, apud *schol. Apollon.* in οὕτως aliud quid latere neque ipsa poetae verba ibi citata esse. —

7. *schol. Arat.* 161 p. 66 Bekk. τὴν δὲ Ἀμαλθειάν αἶγα Νίκαν- 114 δρος Διὸς τροφόν φησι. De re cf. Schoemann. dissert. de Iovis incunabulis (Gryph. 1852) p. 12 seq. —

8. *Macrob. Saturn.* V, 22 (add. Philargyr. ad Virgil. Georg. 3, 115 392): „apud Vergilium (Georg. 1. l.) Pan niveo lanae munere Lunam illexisse perhibetur — in hoc loco Valerius Probus vir perfectissimus notat nescire se, hanc historiam sive fabulam quo referat auctore. Quod tantum virum fugisse miror. nam *Nicander* huius est auctor historiae, poeta, quem Didymus, grammaticorum omnium quique sint, quique fuerint, instructissimus, fabulosum vocat.“ — Hoc fragmentum cur Volkm. p. 24 vel ad Aetolica vel ad Europiam revocare voluerit non exputo. —

9. *schol. Ovid. Ib.* 473, p. 469 extr. Merkel.: „*Nicander* dicit 116 Macelon filiam Damonis cum sororibus fuisse. harum hospitio Iupiter susceptus quum Thelonios, quorum hic Damo princeps erat, corruptentes venenis successus omnium fructuum fulmine interficeret, servavit eas. sed Macelo cum viro propter viri nequitiam periit. ad alias vero servatas quum venisset Minos, cum Desithone concubuit, ex qua creavit Eusanthium, unde Eusantiae fuerunt.“ — In his quum alia nomina corrupta sunt, quorum certam medelam non habeo, tum *Eusantium*, *Eusantiae*, quibus substituimus *Euxantum* et *Euxantiadae*. cf. Apollod. III, 1, §. 29: Μίνως — παῖδας ἐτέ-

1) alius Eurybatus est in fr. 53.

2) hic λίθος ille μέλας fuisse videtur cuius meminerat Rhianus (cf. Meinek. Anal. Al. p. 203). quod si ita est, dixerat illud Rhianus in Heraclea.

γνωσε — ἐξ Δεξιθέας Εὐξάνθιον, ut Westermannus edidit. sed vera nominis forma Εὐξάντιος esse videtur, quam et schol. Ovidii commendat et schol. Apollon. Rhod. 1, 186 habet: Μίλητος, ἀφ' οὗ καὶ ἡ πόλις Μίλητος, Εὐξαντίου τοῦ Μίνωος ἦν, ubi Εὐξανθίου Wel-laucrus demum invexit. accedit fragmentum Callimachi (nam huius esse docent schol. Dionys. Thrac. p. 850, 25 et gram. in Cramerii anecdotis Oxon. IV p. 326 seq.) apud Etym. Magn. p. 394, 34: Εὐξαντίδος] γενεῆς Εὐξαντίδος. τὸ πατρωνυμικὸν Εὐξαντιάδης, τὸ θηλυκὸν Εὐξαντιάς Εὐξαντιάδος. ἄρον τὸ ἄλφα, καὶ γίνεται Εὐξαντίς, Εὐξαντίδος. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. nam eiusdem Euxantii genus Callimachum memorasse mihi quidem certissimum. Ex eodem autem Apollodori loco num Desithone in Dexithea mutandum sit, pro certo affirmare non ausim, quum Ovidii locus Ib. 467 scrupulum iniciat: „aut Iovis infesti telo feriare trisuleo ut satus Hipponoo Dosithoesque pater“, ubi eadem Minois amica intelligi videtur. ac constat quantum in eorundem hominum nominibus proferendis veteres variaverint. cf. Lobeck. Aglaoph. p. 996 n. pp. et Lehrs. de Aristarch. p. 249 not. —

117 10. *Tertullian.* de anim. 57 p. 1075 Oehl. „Si et de nocturnis imaginibus opponitur non frustra mortuos visos (nam et Nasamones propria oracula apud parentum sepulera mansitando captare, ut Heraclides scribit vel Nymphodorus vel Herodotus, et *Cellas apud virorum fortium busta eadem de causa abnoctare, ut Nicander affirmat*), non magis mortuos vere patimur in somniis quam vivos.“ Hoc fragmentum ad nostrum Nicandrum non aliam ob causam rettuli, quam quod eundem Tertullianus etiam in *Scorpiac.* cap. 1 citat. —

118 11. *Hesych.* s. κλίσις (κλίσιον?), σκηνή, καθέδρα. καὶ ἡ ἔπανλις ἀπὸ τοῦ κλίεσθαι ἐν αὐτῇ τὰ θρέμματα. καὶ πρόθυρον Νίκανδροος. ad glossas rettulit Volkm. p. 15 n. 25, fortasse recte. sed ut in aliis Nicander fecit Homericis vocabulis, ita etiam in *Odyss.* 24, 207 lectam vocem κλίσιον quomodo explicari voluerit demonstrare potuit ita, ut certa significatione positam in suo aliquo libro usurpaverit. idem valet de aliis quibusdam vocabulis quae inter glossas infra enumerabimus. Ceterum Nicandrum Thyatirenium intelligit Dindorf. *Thes.* Par. IV p. 1655.

119 12. *Hesych.* s. μέσχος· κώδιον, δέσμα. Νίκανδροος. hoc quoque glossographi esse Nicandri Volkm. statuit ibid n. 22. Equidem

putaverim Hesyehium in vitiose scriptum Nicandri codicem incidisse, in quo Ther. 549 male μέσκος exaratum fuit pro πέσκος.

Ceterum iure ex hoc fragmentorum Nicandri indice excludemus primum Plinii locum nat. hist. XX, 31: „semen urticae — contrarium esse *Nicanter* adfirmat — fungis et argento vivo.“ certe in Alexipharmacis hoc non fecit nec credibile est in alio eum opere fecisse, ut cum I. G. Schneidero ad Alex. 531 et 604 Plinii errorem subesse credam, — tum schol. Vatic. Theocrit. III, 52: *Νίκανδρος κεφαλήν ὡς ἡμέραν. πολλὰ γὰρ σώζεται παρὰ Συρακουσίοις.* ubi Geeliius statuit scholiastam indicare voluisse Syracusios pronuntiasse *κεφαλήν* ut *ἡμέραν*, additque post *πολλὰ γὰρ* excidisse *αἰολικά*. equidem dubito, quoniam nihil de eiusmodi tonosi monere video Herodian. de diction. solitar. p. 39, 1 seq., qui omittere non solet, si quae dictiones solitariae apud unum alterumve scriptorem in ordinem redactae inveniebantur. praeterea eiusmodi de accentu observationem a Nicandri studiis alienam putaverim, ut saltem in Nicandri locum alius grammatici nomen reponendum esset. Nicanoris restituendum putavit Volk. p. 17, ego Amaranthum commendarem, nisi vero videretur similis post Nicandri nomen quaedam excidisse. — Postremo in Zonarae lex. p. 855, 3 Nicandri nomini scribarum error locum dedit, qui quomodo corrigendus sit manifestum ex Etym. Magn. p. 356, 7. —

Illa autem fragmenta si quaerimus quibus debeantur auctoribus, paucos numero inveniemus praeter eos quos supra vidimus professos raram aliquam nec cum multis sibi communem contraxisse se cum Nicandri scriptis familiaritatem. quamquam vereor ne unus et alter me praeterierit veterum scriptorum locus ubi Nicandri fragmentum aliquod citetur. quis enim Bentleyanum in colligendis fragmentis accuratorem consequi imitando possit? sed vel sic non dubito affirmare Nicandri opera non multos ex quovis genere lectores olim invenisse, praesertim quum idem appareat etiam eorum scriptorum et numero et genere, qui Nicandri Theriaca et Alexipharmaca se legisse non solum affirmant (velut Lucian. de dips. T. III p. 339 Iacob. Apulei. de mag. c. 41, Artemidor. oneiroc. 2, 13, Plutarch. de audiend. poet. 6, Tertullian. Scorpi. 1, alii), sed desumptis inde frustulis persuadent. Quorum ego testimonia nunc ita percurram, ut simul, si quid inde in Theriacorum et Alexipharmacorum emendationem redundet, accurate notem. —

VI.

Theriaca v. 1. ὀλοφώϊα hinc sumptum explicat Etym. Magn. p. 622, 37 nihil addens praeter hoc: παρὰ Νικάνδρω ἐν Θηριακοῖς. sed plura olim addita fuisse docet Etym. Gudian. p. 426, 37: ὀλοφώϊος θήρ, κατ' ἐπαύξησιν τοῦ ὀ εἰς ᾠ.

Ther. v. 3. Eustath. ad Il. p. 215, 12: — καὶ ἐπίτασις ὑπερθέσεως ἐν τῷ κλέπτιστος κλεπτίστατος, λάλιστος λαλίστατος, κῦδίστατος κυδίστατος παρὰ Νικάνδρω. quo opportuno freti testimonio reiciamus oportet Bentley et Ruhnkenii coniecturas κηδίστατε vel κηδέστατε, codicum etiam quorundam etsi non optimorum auctoritate commendatas. Praeterea in Cramer. Anecd. Ox. III p. 195 scriptor anonymus Byzant. (qui etiam p. 190, 3 Θηριακὰ Νικάνδρου καὶ τὰ τούτου Ἀλεξιφάρμακα novisse se gloriatur) hinc citat φίλε — Ἐρμυσιάνναξ πόλεων κυδίσταθ' ὁμαῖμον ipse monens in aliis se libris scriptum invenisse πολέων κυδίστατε πηῶν. ubi ὁμαῖμον certissime ex interpretatione ortum, πηῶν autem eorum videtur esse quos male habebat vulgatum hodie παῶν, cui iure Homericam formam substituere sibi videbantur ab reliquis etiam epicis retentam. cf. Hesiod. Op. 343, Quint. Smyrn. 1, 429 et 6, 148, Maneth. 1, 270 (πηοσύνη Apollon. Rhod. 1, 48). Ac vide mihi quanto molimine vulgatam defendere studuerit scholiasta ad hunc Nicandri locum: ἔστι δὲ καὶ ὁ Νικάνδρος ζηλωτῆς Ἀντιμάχου, διότι περὶ πολλὰ ἰξίς ἐξέσιν αὐτοῦ κέχρηται· διὸ καὶ ἐν ἐνίοις δωρίζει, ὡς καὶ νῦν ἐν τῷ παῶν. at primum παῶς, quod ad formam, Doribus proprium dici non potest (cf. Ahrens. de dial. Dor. p. 143), tum si esset, aliud tamen ex Nicandreis exemplum, quo ἦ dorice esset in ᾠ mutatum, afferri non posset. aperte enim erravit Volkm. p. 4 δάγμα (vel potius δάγμα), quo pro δῆγμα Nicander usus est, dorismum appellans. cf. potius Lobeck. Paralip. p. 402, Hecker. com. crit. de Anthol. (ed. I) p. 163 et Doederl. glossar. Homer. I p. 29. — Ceterum Hermesianactis memoriam hinc habet Tzetz. Exeg. Iliad. p. 829 Bachm. —

Ther. v. 5. βουκαῖός τ' ἀλέγοι καὶ ὀροῖτυπος hinc citant scholiast. B. ad Iliad. N, 824 (schol. L τοὶ λέγει καὶ ὀροικτύπος), gramm. in Cramer. Anecd. Parisin. III p. 380, 19, Etym. Magn. p. 207, 30, Eustath. ad Il. p. 962, 13 (βουκαῖός ὄρει τύπος). —

Ther. v. 8. Phot. lex. p. 637 (= 551, 21): φαλάγγιον, γένος ὄφρεως, ὡς φησι Νικάνδρος. potest etiam in mente habuisse v. 755. —

Ther. v. 18. ὀλίγος schol. Arat. p. 81 ut adnotat I. G. Schneiderus. sed apud Bekker. p. 108, 14 nihil nisi hoc legimus: ὁ μὲν οὖν Νικάνδρος, τῆς τῶν θεῶν εὐσεβείας γινόμενος, βραχύν τινά φησιν εἶναι τὸν σκορπίον, δεικνύς ὅτι θεῶν βουλήσει καὶ μικρὸς ὢν ἰσχύει κατὰ μειζόνων. —

Ther. v. 20. τοῦ δὲ τέρας περίσημον ἀείδελον ἐστήρικτο e Nicandro citat Etym. M. p. 21, 24 omissis quae intermedia sunt. similiter Etym. Gud. p. 14 et Etym. Orion. p. 23, 5, qui recte ἐστήρικται habent, sed falso Aratum nominant. —

Ther. v. 33. νήχυτος ὄρπηξ hinc habet schol. Homer. Od. τ, 498, μαράθου δὲ νήχυτος ὄρπηξ omissio Nicandri nomine Etym. M. p. 602, 42. —

Ther. v. 35. Hesych. s. θιβρόην: — παρὰ μὲν Νικάνδρῳ τὴν ἔμπυρον καὶ καυστικὴν· τινὲς δὲ χαλεπὴν. qui sua scribendi ratione firmat quod nostro loco boni codd. habent, in Alex. 555 habent omnes. cf. Meinek. Anal. Alex. p. 128. —

Ther. v. 36. respicit schol. Apollon. Rhod. 2, 130 ipsa Nicandri verba non apponens.

Ther. v. 45 seqq. Locum hunc de lapide Thracio invento in flumine Ponto (male enim hucusque v. 49 scribebatur πόντον. cf. Callimach. apud Antigon. histor. mirab. 136 [151], Dioscorid. hyl. T. I p. 813, Pseudo-Aristot. mirab. auscult. 125 [115], Stephan. Byz. p. 570, 13) respiciunt Aelian. de natur. animal. IX, 20 extr. et Galen. de simplic. medicament. temperam. IX, 10, Tom. XII p. 204 Kuehn., obiter ille, hic ipsa Nicandri verba citans:

ἡὲ σὺ γε Θρηῖσσαν ἐνὶ φλέξαις πυρὶ λίαν·
εἶθ' ὕδατι θανθεῖσα ἐλάσεται, ἔσβεσε δ' αὐτὴν
τυτθόν, ὅτ' ὀσμύσεται, ἐπιρρανθέντος ἐλαίου,
τὴν ἀπὸ Θρηῖκίου νομέες ποταμοῖο φέρουσιν,
ὃν Πόντον καλέουσιν,

quae nisi in ἐνὶ φλέξαις non praestant vulgatae hucusque scripturae, immo paulo peiora sunt. —

Ther. v. 55 citat Erotian. p. 394 recte scribens χηραμὰ, sed perperam ὑληωρέας, quod primus bene correxit Bentleius, ut patet ex Theognost. Cramer. II p. 32, qui ex ipso hoc loco adiectivum illud habere videtur. —

Ther. v. 70 citat Erotian. p. 392, ex parte Etym. M. p. 523, 6 sine Nicandri nomine. —

Ther. v. 71 citat Erotian. p. 100.

Ther. v. 73. cf. infr. ad v. 534.

Ther. v. 85. mendose Erotian. p. 230: *σιλφίου ἢν κνηστῆρι κα-
ταρίψαιεν ὀδόντας.* —

Ther. v. 86 respicit Galen. de simpl. medicam. temp. X, 16, Tom. XII p. 289. —

Ther. v. 123 citat schol. Arat. 254, p. 74, 12 et ipse praeter ὀλ-
καίην legens mirum istud ὀλίζωνες, quod Nicandri codd. tenent om-
nes et in *Ther.* 372 subministrat vetus Parisinus. sed quantumvis
sit mirum, ferendum tamen in Nicandro erit cum Lobeckio Paralip.
p. 555, etsi altum de hac forma grammaticorum silentium est, qui
ὀλίζων ὀλίζονος et Ὀλιζῶν Ὀλιζῶνος distinguunt (cf. Eustath. ad *Iliad.*
p. 329, 10). —

Ther. v. 128—134 citant Galen. *Ther.* ad Pison. 9, Tom. XIV
p. 239 et Tzetz. ad Lycophr. 1114, respiciunt etiam Etym. Magn.
p. 404, 29, Michael. Glycas Annal. I p. 108 Bekk. et anonymus qui
Aristotelis nomen mentitus περὶ θανμασίων ἀκουσμάτων scripsit, cap.
CLXV (179). nam quod Westermann. p. XXVIII e Nicandro sua
hunc sumsisse negare videtur, non dubitaret, si meminisset plura
ibi legi quae Nicandro propria sunt, velut *περὶ κνὸς ἔχης*. Illorum
autem scriptorum Galenus nihil habet diversitatis quod quis in or-
dinem recipiendum ducat. nam quod v. 134 *ἀναρρηξάντες* pro *ἀνα-
βρώσαντες* scribit, prae poetae manu posuit interpretamentum. et
firmant vulgatam Tzetz. l. l. et schol. Euripid. Orest. 469 Matth.
(coll. schol. ad v. 498) solum citans v. 134. Ex Tzetzae autem testi-
monio v. 131 nova accedit auctoritas veteris Parisini lectioni *ἀμύξ*,
agnitae etiam ab Helladio in chrestom. ap. Phot. bibl. p. 532 Bekk.
et a scholiasta. Sed quod v. 129 pro *τύπην* corrigendum putamus
τύπη nihil habet ex his testibus auxilii.

Ther. v. 129. *ψολόεντος ἐχίδνης* habent etiam Stephan. Byz. p.
273, 9, Eustath. ad Il. p. 287, 31, schol. Odyss. β, 214. *χολόεσσα*
Galen. l. l.

Ther. v. 143. Etym. Magn. p. 35, 13 citat: *τροχοὶ μάλα (τρόχμαλα*
Va) θ' αἵμασιά τε καὶ ἰλύος εἰρέοντες (εἰλλοὶ ἠτρόοντες Va). Hinc ta-
men codicis Parisini vetustissimi lectioni *ἰλλοὺς* accedit auctoritas.
eandem vocem habent Callimach. hym. in Iov. 25 et incertus poeta
ap. Suid. s. *ἰλλοῖσι, ταῖς καταδύσειν· ἐρπετὰ δ' ἰλλοῖσιν ἐνέκρουφεν.*
quamquam *εἰλλυθμοὺς* Nicander habet *Ther.* 283. —

Ther. v. 145—156. Totum hunc locum in usum suum convertit Pseudo-Aristotel. de mirab. auscult. CLXIV (178), qui quod dicit ὅσοι δ' αὐτῶν ἐν ψαμάθοις διατρίβουσι, ταύταις ἐξομοιοῦνται κατὰ τὸ χροῶμα, videri possit Bentlei firmare coniecturam ad *Ther.* 156 propositam, quae mihi non videtur necessaria esse. —

Ther. v. 146. φοινὰ δάπη hinc citare videtur Etym. Magn. p. 797, 33. cf. Gaisford. ad Hesiod. Theogon. 709 (p. 113 B). —

Ther. v. 169. ὀργυιῆ μετρητὸν respicit Strabo XVII p. 823. —

Ther. v. 179. ψαφαρὸς vel hinc vel e v. 369 citat Etym. Magn. p. 817, 48, item ψαφαρῆν e v. 262. —

Ther. v. 184. cf. Aelian. nat. animal. IX, 4: ἀκούω δὲ τοὺς ὀδόντας τῆς ἀσπίδος, οὓς ἂν ἰοφόρους τις εἴποι καλῶν ὀρθῶς, ἔχειν οἰονεὶ χιτῶνας περικειμένους ἄγαν λεπτοὺς καὶ ὑμέσι παραπλησίους, ὑφ' ὧν περιαμπέχονται. qui videri possit in suo exemplari v. 184 ἰοφόροι legisse, non ἰοδόχοι. Sed non dici certo potest, num ista scribens Aelianus Nicandrum ante oculos habuerit. nam interdum non Nicandrum, sed ipsum quem Nicander fontem secutus est. —

Ther. v. 188. οἶδος e Nicandro citat gram. in Cramer. Anecd. Oxon. I p. 330, 19. sed saepius ea voce poeta usus est. — Καμάτου δ' ἄτερ ὄλλυται ἀνήρ laudant (Dioscorid.) περὶ ἰοβόλων 17, Tom. II p. 73 Sprengel. et Paulus Aeginet. 5, 19 med. —

Ther. v. 196. ἰκτίδος ἢ τ' ὄρνισι schol. Hom. II. K, 335. —

Ther. v. 223. πᾶς δέ τοι ὄξυκάρηνος ἰδεῖν ἔχης Etym. Magn. p. 404, 27. —

Ther. v. 230. Etym. Magn. p. 404, 33: — παρὰ τὸ ἄχος ἔχης, ἢ πάνν λυποῦσα. καὶ Νίκανδρος· κωκντὸν δ' ἐχίναϊον ἐπικλείουσιν ὀδίται. Ergo grammatici quibus haec debet Etym. M. non putabant spurium hunc esse versum, quod fecisse nonnullos scholiasta memorat et I. G. Schneider etiam fecit, quem secutus est Lehrsius. At τὸ λιχμάζειν καὶ τὴν οὐρὰν σκωλύπτεσθαι viatores vocare¹⁾ solitos fuisse κώκντον τοῦ ἔχεως per se absurdum non est. itaque in istud iudicium veteres criticos non tam re ipsa compulsos esse crediderim quam insolita vocis ἐχίναϊον forma, quae non potest nisi quod τοῦ ἐχίνου sive erinacei sit significare. Quodsi Nicandrum ἐχίναϊον scripsisse mecum statueris, non iam ineptum aut indignum Nicandro dices. —

1) ἐπικλείειν „vocare“ Apoll. Rhod. 2, 1156, Nicandr. Ther. 554 et alibi.

Ther. v. 231. Aelian. nat. anim. X, 9: *Νίκανδρος δέ φησιν ἐκ μὲν τοῦ δῆγματος, ὅπερ οὖν ὁ ἔχῃς ἐμφύει, δύο ὀδόντων ἕχνη φαίνεσθαι, πλεόν δὲ εἰ δάκοι ἢ ἔχιδινα.* —

Ther. v. 263. Etym. Magn. p. 174, 37: *Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς ἢ καὶ ἀματροχιῆσι κατὰ στίβον ἐνδυκὲς αὖει.* —

Ther. v. 280 citat Etym. Magn. p. 183, 17. —

Ther. v. 282. Etym. Magn. p. 247, 38 (et lexic. ms. apud Herm. ad Orphic. p. 709): *δάκος σημαίνει καὶ δῆγμα ὡς παρὰ Νικάνδρῳ ἐν Θηριακοῖς: σῆμα δέ τοι δάκεος αἰμορροῦσιν αὐτίς ἐνίψω* (Zonar. p. 469 non nisi haec habet: *σῆμα δέ τι δάκεος αἰμορροῦσιν*). Hinc Bentleius et Valeken. ad Adoniaz. p. 248 C, item L. Dindorf. Thes. Paris. III p. 1105 apud Nicandrum *αὐτίκ' ἐνίψω* scribendum putarunt, quos non sequor. nam *ἐνίψω* grammaticis notius fuit ex Homer. Od. β, 137, λ, 148, Il. η, 447 quam aoristi coniunctivus *ἐνίσπω* futuri significatione positus ut Od. ι, 37. contra *αὐτίς* recipiam motus etiam Parisini veteris auctoritate. —

Ther. v. 282—319. Totum hunc de haemorrois locum sive Nicandro surripuit sive ex eodem quo ille fonte hausit Aelian. nat. animal. XV, 13, cuius verba non sunt ullius ad emendandum Nicandrum momenti. At contra Nicandri ope uno certe loco Aeliani verba melius constitui posse videntur quam factum hucusque est. nam quae nunc ita leguntur: *εἰ δὲ θῆλυς αἰμόρρους κρούσει τινὶ μεθίησιν ἐκ τῶν ὀνύχων ἄκρων, καὶ εἰς τὰ οὖλα ὁ ἰὸς ἀναθεῖ καὶ αἷμα ἐκχεῖται πάμπου καὶ ἐκθλίβονται τῶν οὐλῶν οἱ ὀδόντες*, parum respondent Nicandri versibus 305—308, qui docent Aelianum scripsisse: *εἰ δὲ θῆλυς αἰμόρρους κρούσει τινὶ ἰὸν μεθίησιν, καὶ εἰς τὰ οὖλα ὁ ἰὸς ἀναθεῖ καὶ ἐκ τῶν ὀνύχων ἄκρων αἷμα ἐκχεῖται πάμπου κ. τ. λ.* —

Ther. v. 283 seq. Etym. Magn. p. 299, 45: *εἰλυθὸς καὶ εἰλυθμὸς σημαίνει τὴν κατάδυσιν, τὸν φωλεόν. Νίκανδρος ὅστε κατ' εἰλυθμὸς πετρώδεας αἰὲν ἰαύει τρηχὺν ὑφαρπάζων θαλάμην ὀλιγηρῆα τεύχων ἐνθ' εἰλυθμὸν ἔχεσκεν. ἔπειτ' ἐκορέσσατο φορβῆς.* Hinc recipiendum duco *αἰὲν ἰαύει* pro eo quod libri habent *ἐνδυκὲς αὖει*. hoc e v. 263 in ordinem venit male. nam non solet ita Nicander se ipsum imitari. —

Ther. v. 284. ὀλιγῆρης hinc habere videtur Herodian. in schol. Iliad. γ, 316, ι, 336 et ap. Arcad. p. 25, 3 et 117, 12. —

Ther. v. 288. δειρῆν δ' ἐσφήκωται ἄλις Etym. Magn. p. 385, 7. —

Ther. v. 310. Eustath. ad Il. p. 379, 34 (coll. p. 1043, 51): *Δύσ-*

παρι — ὅπερ Εὐριπίδης Αἰνόπαρί φησιν —. ὅθεν ἀρχῆς ἐνδοθείσης καὶ Αἰνελένην ἔτερός τις ἔφη ἀντὶ τοῦ αἰνήν Ἑλένην. quem Nicandrum fuisse dubitare non sinit plurimorum codicum in Ther. l. 1. consensus temere posthabitus ab I. G. Schn. et Lehrs, qui αἶν' Ἑλένην dederunt. —

Ther. v. 312 seq. Etymol. Gudian. p. 297, 51: ἱστορεῖται ὁ Κάνωβος δίσκῳ ἀνηρησθαι ὑπὸ Μενελάου ἐν Αἰγύπτῳ ἐν ὑπομνήματι ἀλέσσης (corrige ἄ Λέσσης cum I. G. Schneid. ad Marcell. Sidet. p. 117 et Ritschl. dissert. de Oro et Orione p. 77) Ἡρακλείδου. Νικάνδρος δὲ ἐν Θηριακοῖς φησιν, ὅτι ὑπὸ αἰμορροΐδος ἐπλήγη, οἶον, ἦμος ἀποψύχοντα κυβερνητῆρα Κάνωβον Θώνιος ἐν ψαμάθοις ἀθροίσατο. οὕτως Ὡρος. Hinc recipiendum fuit ἀποψ. pro vulgato ἀναψ. id contrarium potius ei quod desideramus significaverit. — Θώνιος ἐν ψαμάθοις citat etiam Ioannes Alex. tonic. par. p. 10, 7 Nicandro non nominato. —

Ther. v. 320—333 respicit Aelian. nat. animal. XV, 18, sed ut nihil inde sit ad emendandum Nicandrum auxilii. —

Ther. v. 334—358 videri posset usus esse Aelian. l. 1. VI, 51, nisi vero videretur similis ex eodem illum, quo Nicandrum quem non nominat, fonte hausisse. Sed Nicandri locum respicit Lucian. de dipsad. 9 Tom. III p. 339 Iac. —

Ther. v. 439. Etym. Magn. p. 85, 26 (coll. Phavor. eclog. p. 100 Dind.) ἀμορβέω]. ἀμορβέεσκεν, συνφδοιπῶρει οἶον, σὺν δ' ἡμῶν ὁ πελαργὸς ἀμορβέεσκεν ἀλοίτης (Callim. fr. 475 Blomf.). παρὰ τὸ ἀμορβέειν, τοῦτο παρὰ τὸ ἅμα ὀρμᾶν καὶ πορεύεσθαι. ἀμορβέοντο σημαίνει τὸ διεκόμεζον. Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς, νωθεῖ γὰρ κάμνοντες ἀμορβέοντο λεπάρῳ (νωθεῖ γὰρ κάμνον δὲ — λοπάργῳ codd. D et P), τῷ ὄνῳ· ἐπεὶ (corr. ἔστι cum Sylb.) γὰρ κατὰ τὴν κοιλιάν λευκός. Sic Gaisfordus, ἀμορβ. ubique scribens pro eo quod codd. habent ἀμορμ. recte. nam huius quidem formae nisi in hoc Etymologi loco et Suid. ἀμορβός ὁ ἅμα τινι ὀρμῶν, ἀμορμὸς καὶ ἀμορβός — nullum extat vestigium, at illius testes sunt sat multi, partim producti a Naekio, dissert. de Callimachi Hecal. p. 230, quibus adde Antimachi fragm. 24 Stoll. et Hesych. s. ἀμορβέων, s. ἀμορβέεσθαι, s. ὀμορβεῖν. Itaque suspicio mihi incidit in Etymol. Magn. ubique in eo verbo μ̄ esse pro β̄ positum postquam semel post verba τοῦτο παρὰ τὸ ἅμα ὀρμᾶν καὶ πορεύεσθαι exciderit hoc: καὶ τροπῆ τοῦ μ̄ εἰς β̄ ἀμορβέειν, quemadmodum legimus s. ἀμορβῆς p. 85, 24, in quem

sensum ea quoque patet interpretanda esse quae Suidas l. 1. habet. Iam concedat fortasse Osannus iniuria a se defensum esse ἀμορμεύειν in Schneidewini Philol. VIII, p. 572 seqq., ubi quod dicit p. 575, numquam futurum fuisse ut in eam originationem veteres grammatici inciderent, si alicubi ἀμορβεῖν scriptum invenissent, non cogitavit vir doctissimus qualia saepe monstra grammatici in expiscanda vocum origine effinxerint. Ceterum corruptum Etymol. Magn. locum iam invenit Zonar. p. 160 Nicandrum omittens, cuius aliter corruptus locus est in Cramerii Anecd. Parisin. IV p. 10, 5: *νοθοὶ γὰρ κάμνοντες ἀμορμεύονται λοπάργων*, ubi lemma est ἀμορμεύονται. —

Ther. v. 363. φλιδώσα citat Etym. Magn. p. 796, 22. —

Ther. v. 377. τὴν μὲν ὅθ' ἀδρύνηται habet Etym. M. p. 18, 49, ubi cod. Va etiam v. 376 et 378 addit, quo firmatur meliorum codicum lectio ῥωγαλέον ab I. G. Schneidero restituta, sed a Lehrsius spreta. idem codex v. 377 habet οἱ ἀβατῆρες unde paululum auctoritatis accedit receptae hodie lectioni βατῆρα, cui Demetrius Chlorus substituerat βοτῆρα (cf. schol.). utramque lectionem explicat Etym. Magn. p. 702, 12 nominato tantum Nicandro, sed integro loco non apposito. —

Ther. v. 380. Tzetzes ad Lycophr. 1290: ἵαμα δὲ χιμέτων, ὡς φησι Νίκανδρος, ἀμφισβάλνης ὄφεως δέρμα, καὶ παλιούρου ῥίξης ζωμὸς περικλυζόμενος. ultima de suo addidisse putandus est, certe apud Nicandrum de hoc ne verbum quidem neque hic neque v. 868, nisi forte Tzetzes in codicem aliquem Nicandri incidit qui in eam rationem interpolatus erat. At Plinii locum nat. hist. XXX, 25, unde I. G. Schneiderus firmare voluit κόκκυρος v. 380, recte opinor ad Ophiaca rettulimus. cf. pag. 41 extr. Ἐάρτερος hinc habere videtur Hesychius s. v. qui alia etiam ex Nicandro non nominato habere videtur. cf. Toup. emend. in Suid. et Hesych. T. IV p. 34 seqq. —

Ther. v. 401. Etym. Magn. p. 137, 44: ἀρδηθμός, ὁ ποτισμός. Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς, ἠὲ καὶ ἀρδηθμοῖο μεσημβρινὸν ἀίξαντες, unde codicum ἀίξαντος post Bentl. et Bernardum correxit I. G. Schneiderus. ἀίξαντος tamen habet cod. Va. —

Ther. v. 406. cod. V Etymologi M. apud Gaisf. p. 1771 F: ὀμβροῖα κρώζων, ἐπὶ τῷ χειμῶνι πλείονα βοῶν. οὕτως Νίκανδρος. —

Ther. v. 413. Etym. Magn. p. 630, 10: ὀρεσκεύειν, τὸ [ἐν ὄρεσι] διατρίβειν. Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς. —

Ther. versum 414, quem sine dubio spurium dicit I. G. Schnei-

derus, cur. posterior. p. 240, citat certe Tzetz. ad Lycophr. 912 et aperte legit schol. Arat. 946, aliter enim hydrum appellare non poterat. Neque tamen iniuria in hoc versu I. G. Schneiderus offendit. ut enim nunc res est, sane non perspicitur, cur de *nomine* Nicander denuo mentionem iniciat. Concedendum autem erit recte habere versum, si additum propterea dixero, ut hydri nominis causa reddatur, quemadmodum v. 412 *δρυΐναο* nominis originem expositurus poeta dixit *ἐν δρυσὶν οἰκία τεύξας*. Quamquam quae statim sequuntur: *ὅστε βρύα προλιπὼν καὶ ἔλος — σπέρχεται* non possunt ita intelligi, ut ad explicandum nomen ὕδρος apposita esse videantur, sic enim non *προλιπεῖν*, sed contrarium ei *ἐμμένειν* dici oportebat. atqui ὅστε mutato in ἔστε et interpunctione correcta in hunc modum:

ὕδρον μιν καλέουσι, μετεξέτεροι δὲ χέλυδρον,
 ἔστε βρύα προλιπὼν καὶ ἔλος καὶ ὀμήθεα λίμνην
 ἀγρώσσαν λειμῶσι μολουρίδας ἢ βατραχίδας
 σπέρχεται, ἐκ μύωπος ἀήθεα δέγμενος ὀρμὴν,
 ἔνθα κατὰ πρέμνον κ. τ. λ. —,

apparebit recte omnia habere. nam ita hoc dicit poeta: hydrum vel chelydram appellant tamdiu, dum relicta aqua eo properat ubi in fago vel quercu se collocat. atque ita fere scholiasta quoque ad h. l. —

Ther. v. 416 respicit schol. Arat. 946: ὁ ὕδρος — ὃς τοὺς βατράχους σιτεῖται, ὡς ἔχομεν παρὰ Νικάνδρου, item Hesychius loco corrupto p. 615: μολουρίδας βατραχίδας. καὶ τῶν σταχύων τὰ γόνατα. cf. Lobeck. Proleg. Pathol. p. 461. —

Ther. v. 420. Etym. Magn. p. 148, 8, loco ne post Lobeckii quidem emendationes (Elem. I p. 144 not.) satis perspicuo: ἀρπεδέεσσα — οὕτως Ἡρωδιανὸς καὶ Δίδυμος (num Ἡρωδιανός. καὶ Δίδυμος, —? cf. Schmidt. de Didym. p. 344) ὅτι ἀρπεδες, οὗ μέμνηται Νικάνδρος ἐν Θηριακοῖς, κάρη γέ μεν ἄρπεδες αὐτως. ἀλλ' ὁ Νικάνδρος ἀντὶ ἐπιτάσεως μόνης δοκεῖ τὴν λέξιν παραλαμβάνειν (cod. V: ὁ δὲ Νίκ. ἐπὶ τῆς ^{του ν γ} μο λέ). unde de spiritu et accentu nihil docemur, ut nesciam num cum Etymologo codicum Nicandreorum fere omnium (nam unus Stephani ἀρπεδέες habet) scriptura, quae est ἀρπεδέες, retinenda sit an corrigendum ἀρπ. — ἀρ. commendat Doederleinii originationo, gloss. Hom. I p. 24, ἀρ. unice probare videtur Lobeck. l. l. —

Ther. v. 446. Herodianus in schol. Il. θ, 178 de ἄβληχρος disputans: — τὸ βληχρὸς σημαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μᾶλλον τὸ ἀσθενές. Ἀλκαῖος — καὶ Νίκανδρος, βληχρὸν γὰρ μὲν οἶα μυληβόρου ἐν χοῦ νύγμα. idem ex Herodori et Apionis qui dicebatur commentario refert Eustath. ad Il. p. 705 extr. et ipse μυληβόρου scribens, ubi Nicandri codd. vel νυχηβόρος habent quod nihili est, vel μυχηβόρος. Iste autem grammaticorum veterum consensus magnam conciliat tertiae huic prae reliquis duobus lectionibus auctoritatem, ut vix dubitem quin in verborum ordinem recipiendum sit non ipsum quidem illud οἶα μυληβόρου, ex quo aptum sensum non extrico, sed quod recte instituto μερισμῶ statim inde provenit, οἶ' ἀμυληβόρου, cui nomini convenit Τρωξάρτης ille in Batrachomyomachia. De ἀμύλω cf. interp. ad Theocrit. IX, 21 coll. Dioscorid. hyl.iatr. II, 123 p. 242 et Oribas. I, p. 294 Bussemak. — Ceterum ex hoc Nicandri loco profecisse videtur Aelian. natur. animal. IX, 11, extr. —

Ther. v. 448 respicit schol. Sophocl. Antig. 117 Erf. —

Ther. v. 452. Etym. Magn. p. 822, 48: Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς — κτίλα τ' ὄσα βρύκων — τὰ τῶν ἡμέρων ὀρνίθων ὡὰ κτίλα καλεῖ. —

Ther. v. 453 citant Herodian. περὶ μου. λέξ. p. 15, 20 et Choerobosc. in Theodos. p. 274. —

Ther. v. 461—464 citat Tzetz. ad Lycophr. 912, et ipse legens v. 462 τόθι, quod in τό τε mutandum suasit Bentl., assensum nactus I. G. Schneideri. Debebant potius in proxime antecedentibus αἶ τ' ἐνὶ κόλπῳ Θρηκίῳ βέβληνται, ἐκὰς Πησκυνθίδος Ἥρας, Ἐβρος ἵνα offendere. nam plane ineptum est loci cuiusdam situm ita definire, ut nominetur regio a qua ille *procul distet*. Itaque mutanda interpunctio fuit in hunc modum: βέβληνται ἐκὰς, Πησκ. Ἥρας Ἐβρος ἵνα κ. τ. λ. quamquam Hebrus nun sacer Herae fuerit nescio. Heram a Thracibus cultam habemus apud Polyaeum 7, 22. —

Ther. v. 463. Etym. Magn. p. 498, 37: κερχρίνης, εἶδος ὄφως. Νίκανδρος, δῆεις κερχρίνεω δολιχὸν τέρας. His ὄντε λέοντα addit Etym. Gudian. p. 309, 7. add. Zonar. p. 1181. —

Ther. v. 469. Θερεϊτάτη ἴσταται ἀπτις hinc habent Etym. Magn. p. 447, 3 et Zonar. p. 1031. —

Ther. v. 472. ἠ Σάου ἠὲ Μοσύχλου citat Tzetz. ad Lycophr. 78 p. 369 Muell. —

Ther. v. 474. μὴ σύ γε θαρσαλέος περ ἐὼν θέλε βήμεναι ἄντην
μαινομένου κερχρίνου citat Galen. de loc. affect. II extr. Tom. VIII
p. 133. —

Ther. v. 499. ἵνα κνῶπες τραφερῆν βόσκονται ἀν' ὕλην citat
Tzetzes ad Lycophr. 675. Tzetzen interpolatis usum esse codicibus
apparebit ex eis quae notabimus paulo post ad v. 958. —

Ther. v. 520. Etym. Magn. p. 279, 10 (coll. Etym. Gudian. p.
585, 13): τριόφυλλον εἶδος βοτάνης παρὰ Νικάνδρω. Aristarchus minor
(κανόνων θησαυρῶ) fol. 32 habet τὸ τριόφυλλος, ut notavit Bekk.
pone Etym. Gudian. p. 822. gram. in Cramer. Anecd. Oxon. IV,
p. 309 Nicandri nomen omittit. Ceterum hinc pridem vulgatum
τριόφυλλον correxerunt Salmasius et Bentleius. —

Ther. v. 527. καρδόπω ἐντρίψας Etym. Magn. p. 490, 49 (coll.
Gudian. p. 299, 6), at plenius cod. Parisin. 2638 apud Bekk. l. 1.:
σπέρματος ὃν κύμβοιο τραπεζήεντος ὀλέσθαι καρδόπω ἐντρίψας, et
gram. in Cramer. Anecd. Parisin. IV p. 65, 12: ὃν κυμβοῖο τραπε-
ζήεντος ὀλέσθαι καρδόπω ἐντρίψας, πιέειν δ' ὀφίεσσιν ἀρώγην, unde
recipiendum πιέειν δ' et delendum post ἔλῃσθαι comma, quod vul-
gata habet, quae iam dudum sola erat coniectura emendanda. —

Ther. v. 534 seq. usus est Plinius nat. hist. XXII §. 67, sed
parum accurate. nam scribit: „(asphodeli) *Nicander* et contra ser-
pentes ac scorpiones vel caulem, quem anthericum vocavimus
(XXI, 109), vel semen vel bulbos dedit in vino tribus drachmis
substravitque somno contra hos metus.“ is scorpiones de suo addi-
dit, item tres drachmas aliunde infersit (cf. Dioscorid. hyl. II, 199:
ἐρπεδοθήκτοις δίδονται ὠφελίμως ὅσον < γ' τὸ πλῆθος), postremo quae
de substrato dormituris asphodelo narrat assumsit ex *Ther.* 73. —

Ther. v. 577. τάμισον e Nicandri Theriacis memorat Erotian.
p. 368. extat eadem vox etiam *Ther.* 711, 949, Al. 373. —

Ther. v. 583 citat Erotian. p. 312, sed corruptissimum. —

Ther. v. 586. Plin. nat. hist. XXII, 77: „bupleuron — lauda-
tum in cibus ab Hippocrate, in medicina a Glaucone et Nicandro.
semen contra serpentes valet.“ sed in XXVII, 57: „bupleuri semen
ad ictus serpentium dari reperio foverique plagas decocta ea herba,
adiectis foliis mori aut origani“, alium atque Nicandrum secutus est
auctorem, nam ille de moro et origano hoc certe loco ne verbum
quidem habet. —

Ther. v. 595. ἤτρον — Νίκανδρος ἐπὶ τῆς ἐντεριώνης τίθησι.
Etym. Magn. p. 439, 39. add. Gudian. p. 251, 8 et Zonar. p. 1012. —

Ther. v. 596. Plin. nat. hist. XX, 258: „Petrichus — et Micton — adversus serpentes nihil hippomaratho efficacius putavere. sane et Nicander non in novissimis posuit.“ —

Ther. v. 607. Νάρκωτος ὄχθας hinc citant Choerobosc. in Theodos. p. 79 Gaisf. (= Bekk. Anecd. p. 1401 B) et Theognost. Cramerii II p. 36, 15. Eundem locum ante oculos habuisse videtur Plin. nat. histor. XXI, 40. —

Ther. v. 613 seq. ἧ̄ ἐν Ἀπόλλων μαντείας Κοροπαῖος ἐθήκατο καὶ θέμιν ἀνδρῶν citat Stephan. Byz. s. Κορόπη p. 375, 9, ubi libri αἰὲν Ἀπόλλων, in quo Meinekio αἰς ἐν latere videbatur. sed αἰ et ἐν tam saepe confusa videmus ut codicum Nicandreorum lectionem deserere nolim. nec μαντείας praestare vulgato μαντοσύνας putaverim, nisi forte doctiori vocabulo praestat interpretamentum. —

Ther. v. 626. Plin. nat. histor. XXI, 183: „sanari (corehoro) — invenio apud Nicandrum quidem et serpentium morsus *antequam floret.*“ Ultima egregie firmarent I. G. Schneideri emendationem ἡ μύοντα (coll. fragm. 74, 56), nisi sequi praestaret Parisinum veterem. — De sequentibus cf. Dioscorid. hyl. III, 30 p. 375: ἀργιορίγανος, ἣν πάνακτες Ἡράκλειον, οἱ δὲ κονίλην καλοῦσιν, ὧν ἔστι καὶ Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος. Postremo Nicandri locum respexerint, quibus Plesychius suum debet hoc: πάνακτος, ἡ ὀρίγανος. καὶ τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ. —

Ther. v. 638. ἀγγούση προσέοικεν ἀκανθῆεν πετάλειον affert Etym. Magn. p. 313, 33 Nicandro non nominato. —

Ther. v. 701. Vel ad hunc locum vel ad Alex. 314 respicit schol. ad Aglaciae fragm. apud Bussemak. carm. medicor. rell. p. 98: εἰαριήτης, αἱματίτης λίθος. τὸ γὰρ ἔαρ (leg. αἶμα) Καλλίμαχος (fr. 247. cf. Naeke de Heccal. p. 184.) αἶμα (l. ἔαρ) λέγει, Νίκανδρος δὲ εἶαρ. —

Ther. v. 708. οὔρον ἀπηθῆσαι hinc habet Etym. Magn. p. 422, 37 (coll. Zonar. p. 980), falsum et ipse cum Nicandri libris (praeter schol.) servans accentum. cf. Arcad. p. 68, 22 et Eustath. p. 906, 59. —

Ther. v. 741. Hunc versum ut hucusque legebatur citant Simplicius in I Aristotel. acroas. phys. c. 52 et Suid. s. βούπαις et s. ἵππος, Nicandri non addito nomine. nihilo tamen minus dubitari non potest quin corruptus sit. ita enim totus locus legebatur:

740. ὃς δὴ θαρσαλέην γενεὴν ἐκμάσσειται ἵππου·
 ἵπποι γὰρ σφηκῶν γένεσις, ταῦροι δὲ μελισσῶν
 σκήνεσι πυθομένοισι λυκοσπάδες ἐξεγένοντο, —

quo apparet apes potius taurorum praedicari parentes contra quam veterum fuit opinio (cf. Beckmann. et Niclas. ad Antigon. Caryst. p. 36 et Schoemann. ad Plutarch. Cleom. p. 279) et poeta voluit, qui etiam in Alex. 445 de apibus ita loquitur: αἴ τ' ἀπὸ μόσχου σκήνεος ἐξεγένοντο δεδουπότος ἐν νεμέεσσιν. Itaque Bentleius v. 742 malebat deletum, cui vereor ut quisquam assentiatur. nam λυκοσπάδες adeo exquisita vox est, ut nisi a poeta rariora captante, qualis Nicander fuit, addi vix potuerit. Sed ipsum istud vocabulum in causa fuisse puto, Nicandri verba cur in eam formam mutarentur quam hucusque obtinebant. nam λυκοσπάδες ἵπποι quum proprie ii dicerentur qui a lupis essent morsi¹⁾, hoc loco λυκοσπάδες unice convenire tauris videbatur, ut *nominativum* ταῦροι iure reponere sibi viderentur. Atqui λυκοσπὰς nominis notio paulo latius patebat. vetus enim opinio fuit, ἵππον ὑπὸ λύκου βρωθέντα ἀγαθὸν ἔσεσθαι καὶ ποδῶκνον, ut est in Geopon. XV, 1, 5, unde factum ut ἵππος λυκοσπὰς in universum significare coeperit *velocem*. nam Callimachus certe in Actiorum libro primo agonem aliquem describens ita locutus est: Ἀτράκιον δ' ἤπειτα λυκοσπάδα πῶλον ἐλαύνει (cf. Bergk. Anthol. lyr. p. 130, fr. 75). Similiter autem, sed translato simul nomine ad aliud animalium genus, ut facere poeta solet (nam ut hoc utar, Ther. 532 Homericum χαμαιευνάς ad plantas rettulit), Nicander, nisi egregie fallor, apes appellabat λυκοσπάδας sive veloces. nam ita scripsisse videtur:

ἵπποι γὰρ σφηκῶν γένεσις, τὰ ὑρώων δὲ μέλισσαι
 σκήνεσι πυθομένοισι λυκοσπάδες ἐξεγένοντο.

Cui opinioni meae ne quis praeter codd. Nicandreorum et schol. Alex. 446 (ubi citatur versus sic scriptus: ἵπποι μὲν σφηκῶν γένεσις, ταῦροι δὲ μελισσῶν, quemadmodum etiam in altero Suidae loco legitur) auctoritatem opponat paulo maiorem Simplicii et Suidae, —

1) alii aliter nominis originem explicabant. cf. Henric. Steph. in Thes. s. v., qui tamen erravit, quum Eustathio (ad Il. p. 1052, 6) λυκοσπάδες ἵπποι eos fuisse diceret, qui bibentes dimidiam capitis partem in aquam demittant. nam Eustathius nequaquam nominis originationem dare voluit, sed ad explicandum Homeri locum in usum suum convertit Aeliani memoriam, nat. animal. XVI, 24. —

utrumque ego persuasissimum habeo non *Nicandri*, quem ne nominant quidem, sed alius cuiuspiam poetae paulo antiquioris versum citasse, quem ut Archelaus apud Varron. de re rust. III, 16 (cf. Bergk. Anthol. lyr. p. 122 n. 3) sic in rem suam convertit ut scriberet ἵππων μὲν σφῆκες γενεά, μόσχων δὲ μέλισσαι, ita Nicander secutus esse videtur ea qua dixi ratione, parum illa tamen probata doctis olim Nicandri lectoribus, qui notiozem sibi vetustioris poetae versum restituebant hunc: ἵπποι γὰρ σφηκῶν γένεσις, ταῦροι δὲ μελισσῶν. Eum autem poetam equidem crediderim fuisse Eumelum, de cuius Bugonia post alios scripsit Bergk. *memor. obscur.* cap. IV (in Mus. Rhenan. 1842 p. 365), falsus tamen mea quidem sententia in eo, quod istam Bugoniam iniuria antiquo illi Eumelo tribui putat, quae Ptolemaeorum demum aetate composita sit. — Iam unum restat quod moneam. nam in Anthologiae codice Palatino p. 443 quum post Palladae epigramma IX, 503 sine auctoris nomine aliove lem-mate legatur ἵπποι γὰρ σφ. γ., ταῦροι δὲ μελισσῶν, in Hen. Stephani Anthologiae editione p. 85 additum lemma Νικάνδρου, in Wecheliana autem p. 125 praeterea etiam scholion hoc: Νικάνδρου στίχος ἐν τοῖς Θηριακοῖς, etsi editiones veteres omnes et cod. ap. Bandin. catal. mss. bibl. Laur. T. I p. 100 (cf. Iacobs. ad Anthol. Palat. p. 579) lemma habent Παλλαδᾶ, unde satis apparet Nicandro versum a Stephano demum vindicatum esse. nam scholia ista Wecheliana, ut quae saeculo demum XVI¹⁾ e libris vulgaribus, Eustathio, Hesychio, Suida, Pausania, Strabone, aliis comportata sint, auctoritatem habere nullam hodie post Fabricii et Iacobsii (animadv. in Epigram. Anthol. graec. I, 1 p. CXXIII seq.) disputationes constare videtur. certe Meinekius ad Euphorion. fr. XLVII, 1 ne verbo quidem monere dignatus est in istis scholiis legi pag. 1: τὸν παῖδα ἐπέ-θηκαν πίτυος θαλλοῖς, ὡς Εὐφορίων μαρτυρεῖ, nec ad Antiphanis fragm. Epicler. (Com. graec. T. III p. 51) aut ad fr. 68 apposuit schol. Wecheliana. p. 33. Eandem ob causam equidem neque supra monui v. 98 ab isto scholiasta citari p. 571, v. 129 p. 54, v. 171 p.

1) iniuria enim dubitat Iacobsius l. I. pag. CXXIV utrum XV an XVI saeculo scripta sint. scripta sunt post Hen. Stephani editionem Anthologiae, quae prodiit anno 1566. namque negari vix poterit ab eodem scholia ista omnia profecta viro esse, qui haec scripsit pag. 264: οὗτος ὁ στίχος — ἐν βίβλοις παλαιῶς ἐκτετυπωμέναις οὐχ εὐρίσκειται, ἀλλ' ἐν ταῖς ὑπ' Ἐρρίκον Στεφάνου ἐκτυπωθείσαις μόνον.

206, v. 326 seq. p. 10, v. 513 p. 42, v. 526 p. 229, v. 598 (κάδου βιάθος) p. 229, v. 683 p. 10, — neque infra monebo v. 744 ibidem p. 139 sic scribi: νοῦσοι δ' ἀργαλέοι μετὰ γούνασιν ἄλλοτε παλμός, v. 760 respici ibid. p. 42, v. 785 ibid. p. 226, v. 801 seq. (τοῦ θ' ὑπὲρ — λεπυρῶν) ibid. p. 382, v. 844 ibid. p. 119, — ubi si qua scripta sunt aliter atque hodie leguntur, vel typographi vitia vel editoris pravas coniecturas subesse credas. —

Ther. v. 752 citat Erotian. p. 392, qui ἄνευ δρεπάνοιο habet et e Georgicis depromptum versum putat, errore ut videtur utrumque. —

Ther. v. 769 seq. Omnem hunc de scorpionibus locum respicit Tertullian. Scorp. init. p. 267 Oehl.: „magnum — malum scorpio — suppurat. tot venena quot genera, tot pernicies quot et species, tot dolores quot et colores. *Nicander scribit et pingit.*“ —

Ther. v. 788. ἄλλοι δὲ ῥοικοῖσιν ἰσῆρες ἀντὰ παγούροις γυῖα βερύνονται citat Galen. com. in Hippocrat. de artic. III, 38, Tom. XVIII, I p. 537 seq., quocum in δὲ ῥοικοῖσιν facit Parisinus vetus. —

Ther. v. 802. Etym. Magn. p. 216, 9: μάσταξ — παρὰ τὸ μαστᾶσθαι. Νίκανδρος, μάστακι σιτοβόρω ἐναλίγκιος, unde σιτοβόρω pro vulgato σιτοφάγῳ recipiendum esse iam monuit I. G. Schneider. Praeterea schol. V. ad II. ι, 324 habet hoc: μάστακ'] Νίκανδρος τὴν ἀκρίδα, quod aperte ad hunc locum referendum. errat Volkmann. p. 16. —

Ther. v. 823—827 citat Athenaei. VII p. 312 D, ubi codd. dant ἐκβροῦξασα, quod est etiam in Nicandri codice Goettingensi, et σὺν οὐλοβόροις ἐχέσσειν enotatum etiam e Parisino codice vetustissimo. Utrumque recipiendum duco, illud ut cum ἐπάκτρων iungatur, hoc ut sit ὅλα τὰ θηρία βιβρώσκουσιν. vereor enim ne falsus sit Eustathius qui Athenaeo ut solet usus et ipse e Nicandro citans ad II. π p. 1057 init. εἰ ἔτνμον σὺν οὐλοβόροις ἐχέσσει θόρνυσθαι προλιποῦσαν ἀλὸς νομόν, hoc praefatur: οὐλος ὁ ὀλέθριος, οὗ σύνθετον οὐλοβόρος ἔχεις. — Reliqua autem quae Athenaei codices sibi propria habent meri quidem sunt scribarum errores, sed monendum tamen etiam hoc, Athenaei quoque codices habere μυραίνης, quod pessime I. G. Schneiderus p. 267 mutandum in μυραίνην censebat. —

Ther. v. 845 respiciunt Dioscorid. hyl. IV, 98 p. 592 περὶ φύκους θαλασσίον agens: Νίκανδρος δὲ φησι καὶ θηριακὸν εἶναι τὸ φοι-

νικοῦν, item Plinius nat. histor. XXXII, 66 („algam maris theriacen esse Nicander tradit“) et XXVI, 104: *Nicander ea (φύκη) et adversus serpentes in vino dedit*, in quibus duplex notandus error est. nam Nicander non iam de serpentibus, sed de scorpionibus, phalangiis etc. agit, neque unice commendat vinum, sed quantum quidem ex vv. 912 seq. apparet (nam isti versus ad totum hunc locum qui incipit a v. 837 pertinent, ut v. 911 et 912 scribendum videatur *δίξας. ὤν*) etiam acetum, aquam, lac admittit. —

Ther. v. 876. Hunc et sequentem versum usque ad *κάρδαμον* habet Athenaeus. II p. 66 E, ubi pro *πολύθηρονα* legitur *πολύθηροα*, quod scholiasta etiam memorat, et *πέπερι* pro *πέπεριν*. atque idem Athenaeus. III p. 126 B se attulisse dicit *Νίκανδρον τὸ πεπέριν ὀνομάσαντα*, in quo *πέπεριν νέον* latere supra suspicatus sum. —

Ther. v. 891. Athenaeus. XIV p. 649 D. *Νίκανδρος μὲν ὁ Κολοφώνιος ἐν τοῖς Θηριακοῖς μνημονεύων αὐτῶν (τῶν πιστακίων) φησι*
φιττάκι' ἀκρεμόνεσσιν ἀμυγδαλέοισιν ὅμοια.

γράφεται δὲ καὶ

βιστάκια — — ἀμύγδαλα ὄντα πέφανται.

Sed idem paulo post (E): *ὁ δὲ Νίκανδρος δασείως φιττάκια, Ποσειδώνιος δὲ βιστάκια* (quae hinc sumpsit Eustath. ad II. p. 1210, 40), unde apparet supra reponendum esse *φιττάκι' ἀκρεμόνεσσιν ἀμυγδαλέοισιν ὅμοια*. Huius ipsius autem versus partem ultimam (*ἀμυγδαλέοισιν ὅμοια*) ubi cum altero contuleris (*ἀμύγδαλα ὄντα πεφ.*), concedes ex interpretatione ortam esse maioremque auctoritatem ab Athenaeo eis tribuendam fuisse exemplaribus, quae *ἀμυγδαλόεντα πέφανται* habebant (nam *ἀμύγδαλα ὄντα* non Athenaeus scripsit, sed librarii). Hinc etiam forma *βιστάκια* maiorem sibi vindicat prae altera (*φιττάκια*) auctoritatem nec debebat Athenaeus in Nicandro commendare *φιττάκια*. At ne de *βιστάκια* quidem constat, certe optimus Athenaei codex non *βιστ.* sed *κιστ.* habet, ex quo eodem iure *βιστ.* et *πιστ.* extundi potest, quoniam $\bar{\kappa}$ non minus saepe cum $\bar{\beta}$ quam cum $\bar{\pi}$ confusum reperitur. Iam quum Nicandri codd. omnes habeant *πιστάκι'*, nihil mutandum puto. Ceterum de formis huius vocis cf. Niclas. ad Geopon. T. III p. 664 seq. Obiter moneo in Plinii nat. hist. (in qua hodie regnat *pistacia*) XIII, 51 in palimpsest. legi *bistacia*. —

Ther. v. 902—907 citat Tzetz. Chiliad. I, 299 (postquam I, 266 obiter significaverat narrari fabulam in Nicandri Theriacis) et Exe-

ges. Iliad. p. 139 Herm. (p. 834 Bachm.), ubi φιλοθρήνου editum, quod scholiast. quoque habet. Sed si ipsum lamentantem hyacinthum dicere poeta voluit, nescio an v. 903 non dixisset ὃν Φοῖβος θρῆνησεν, sed aliud verbum posuisset. ut nunc res est, recte positum verbum quod praeparatur quodammodo voce πολυθρήνου i. e. valde deplorati. Itaque sic statuo, φιλοθρήνου ab eis profectum esse, qui importune memores erant ὑακίνθου τοῦ αἰακτοῦ (frag. 74 v. 32) i. e. literas AI in foliis suis gerentis. — Ceterum iure I. G. Schn. non Ὑακίνθου dedit, ut Bachmann. certe scripsit in Tzetz. exeg. l. l., sed ὑακίνθου. nam etsi in eo nomine duae hic notiones confusae latent, et iuvenis et floris, alteram tamen hanc nunc quidem potiore esse docet appositum καρπόν. Contrario modo Lucian. de sacrif. 5: ὁ μὲν Κρόνος, ἐπειδὴ τάχιστα ἐξέτεμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανόν, ἐβασίλευσε ἐν αὐτῷ, de quo egregia notavit Fr. V. Fritsch. quaest. Lucian. p. 4 seq., sed omisit quod omnium maxime aptum, (Orph.) Lithic. 644 μηδ' Οὐρανοῦ ἀστερόεντος θυμὸν ἀνιήσας Κρόνος οὐρανὸν εἰσέτι ναίη. Similiter Antonin. Liberal. 15 p. 216, 4 e Boei ornithogon. dedit: ἡ δὲ γῆ πλείστον αὐτοῖς ἐξέφερε καρπόν, ὅτι μόνην θεῶν ἐτίμων καὶ ἐπιμελῶς αὐτὴν εἰργάζοντο. Ad eandem confusionem pertinent loci eius modi qualis est in (Herodot.) vita Homer. 9: οἱ πόλιν αἰπεινήν Κύμην, ξειώπιδα κούρην, ναίετε, de quibus Lobeek. admonuit, Paralip. p. 330 not. Neque in eo offendendum, quod mox dicens Nicander πρωθήβην Ὑακίνθου certissime non florem, sed iuvenem intelligit. nam eodem plane modo Homerus dixit Iliad. ε, 859 ὁ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἄρης (deus), ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι ἄνδρες ἐν πολέμῳ ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρης (belli), quod imitatus est Eurip. in Iphigen. Aul. 765: Ἄρης — Πέργαμον — κνκλώσας Ἄρει φονίῳ. add. Arat. 469: νυκτὸς καθαρῆς, ὅτε πάντας ἀγανοὺς ἀστέρας ἀνθρώποις ἐπιδείκνυται οὐρανίη Νύξ. Meleager in Anthol. Pal. V, 140 — ἐπεὶ σοι αἰ τρισσαὶ Χάριτες τρεῖς ἔδοσαν χάριτας (coll. Diodor. Sicul. V, 73, 3: ταῖς δὲ Χάρισι δοθῆναι — πάλιν ἀμείβεσθαι ταῖς προσηκούσαις χάρισι τοὺς εὖ ποιήσαντας). poet. in Cramer. Anecd. Paris. IV p. 386 (cf. Meinek. Anal. Alex. p. 396): Ὑπνε, τί μ' ἐξ ὕπνου φρενοθελγέος ἐξεσόβησας; — Orph. hymn. 62, 8: Δίκη — μούνη ἐπεμβαιουσα Δίκη ἀδίκους ἐπὶ ἔργοις. id. 64, 2: Νόμον — αἰὲ τηροῦντα νόμοισιν. Nonn. Dionys. 3, 375: ὄφρα κε Κάδμῳ Ἀρμονίην ὀπάσειεν ἐς ἀρμονίην ὑμεναίων. —

Ther. v. 921 Athenae. IX p. 366 D. ita citat: ἡ μὴν καὶ σικάνην χαλκήρεα ἢ ἐ σίνηπι, ubi deteriores libri σίνηπι habent, quod etiam Eustath. ad II. p. 1061, 1 in suis Athenaei codicibus invenisse videtur, si quidem quae ita scripsit: οὕτω γίννεται καὶ νάπυ τὸ παρὰ Νικάνδρου σίνηπι, — ut pleraque omnia Nicandri frustula ex Athenaeo hausit. Sed de Athenaei loco infra disputandum paulo fusius. —

Ther. v. 957 seq. qui citat Tzetz. Exeg. II. p. 131 Herm. (p. 829 Bachm.) in altero versu habet νιφόεσσα κολώνη. sed potior est Herodiani auctoritas περὶ μόν. λ. p. 35, 18: Κλάρος· Νίκανδρος, μνηστὶν ἔχοις, τὸν ἔθρεψε Κλάρος νιφόεσσα πολίχνη, et anonymi scriptoris de vit. Nicandri init. citantis: τὸν ἔθρεψε Κλάρου νιφόεσσα πολίχνη. Et Herodiani quidem Κλάρος etsi defendi potest (cf. Voss. ad hym. Homer. in Demetr. p. 150) nihil videtur nisi librariorum error esse, Tzetzianum autem illud κολώνη intelligere mihi videor cur ab interpolatore aliquo male sedulo scriptum sit. quippe νιφόεσσα parum aptum opinor quibusdam πολίχνης epitheton videbatur, sed multo aptius κολώνης, ut νιφόεσσα Ὀθρυς *Ther.* 145, Πηλίω ἐν νιφόντι *Ther.* 440 et 502, Κερκέτω νιφόντος *Al.* 152 legimus. Veruntamen adiectivo νιφόμενος aliquoties etiam ita usus est Nicander, ut praeter colorem nullam nivis rationem haberet. cf. *Ther.* 291, 881, *Al.* 252. ergo ad urbem etiam referre potuit eodem iure quo Homer. II. β, 647 et 656 ἀργινόμεντα Λύκαστον, ἀργινόμεντα Κάμειρον dixit. —

* * * * *

Alex. v. 3. Protagoram hinc novit Tzetz. Exeg. II. p. 829 Bachm. —

Alex. v. 7. ἄρκτον ὀμφαλόεσσαν respicere videtur Hesych. s. ὀμφαλόεσσα, ἢ ἄρκτος, διὰ τὸ μέσον τὸν βόρειον πόλον περιέχειν. τινὲς δὲ τὴν εὐτροφον χώραν. utraque explicatio in scholiis quoque extat. sed quae sequuntur apud Hesychium, ab I. G. Schneidero et ipsa ad Nicandri hunc locum relata, aperte pertinent ad ἀσπίδα ὀμφαλόεσσαν. —

Alex. v. 21. Galen. de Hippocrat. et Platon. decret. II, 8, T. V p. 275: Νίκανδρος ὡδὲ πῶς φησι, ἣν καρδίην ἐπιδόρπιον, οἱ δὲ δοχαίην κλείουσι στομάχοιο, — quo firmatur δοχαίην, quod in δοχεῖον mutatum voluit Volkmann. de Nicand. vit. et script. p. 40 et comm. epic. p. 9, iniuria quidem. cf. Lobeck. Paralip. p. 314. recte autem eundem Volkmann. male habebat ἐπιδόρπιον nomini καρδίην iunctum. certe os ventriculi nemo quantum scimus καρδίαν ἐπιδόρπιον

vocavit, sed omnes καρδίαν dicunt simpliciter. itaque Volkm. mutata interpunctione ἐπιδόρπιον cum δοχαίην (δοχεῖον) iungi iussit. Verum mihi τεύχος adiectivo aliquo vix carere posse videtur, et quum alibi Nicander τεύχος γαστροῦ dicat (Al. 315 et 364), γαστροῦ autem hoc loco addere non posset propter extremum versum 20, τεύχος — ἐπιδορπίου scripsisse videtur. —

Alex. v. 36 seqq. ante oculos habuisse videtur Plin. nat. histor. XXVII, 7 seq. —

Alex. v. 56. Lexic. ms. ap. Albertium ad Hesych. p. 761: ὀνει-
της· ὑπὸ Νικάνδρου ὀρίγανον. Nicandri nomen non apposuit He-
sych. —

Alex. v. 67. Etym. Magn. p. 256, 54: δερκευνέος] — Νικάνδρος
εἰς τὰ Ἀντιφάρμακα, ἢ σκίνακος δερκευνέος. Locum Nicandri paulo
pleniorum quippe auctum versu apponunt codd. Zonarae p. 477,
unde in Suidae lexicon venit, I p. 1214 Bernh. Ex Etymol. autem
corrigimus δ' ἢ σκίνακος, quod est etiam in Zonara. —

Alex. v. 91. Etym. Magn. p. 241, 12: γρηῖν, τὸ ἐπιπολάζον τῷ
γάλακτι. Νικάνδρος εἰς τὰ Ἀντιφάρμακα. Nicandri codd. γρηῖν ha-
bere omnes videntur (γρηῖν H), non γρηῖν, ut scribitur in Homer.
Od. η 8 (coll. Apollon. Dyse. de adverb. p. 560, 8, unde sua hausit
Etym. Magn. p. 440, 13 seqq.), β 377, γ 395 et 481, item in Rhiani
fragm. ap. Stobae. IV, 34 v. 20, et in Anthologiae codice Palatino
VI, 203, VII, 257, 384, 575, 726, IX, 309 (non addicente tamen Pla-
nud. nec ut ipse sibi Palatini codicis scriba constet, qui VII, 455 et
458 dedit γρηῖς). ego tamen γρηῖς praefero cum Hermann. in hym.
Hom. Cer. 113 et Buttmann. gr. gr. I p. 108 not. (qui non persua-
sisse videtur Iacobsio ad Anthol. Palat. p. 527). accedit quod Ar-
cad. p. 91 extr. τὰ εἰς ὕς θηλυκὰ συνεσταλμένον ἔχοντα τὸ ὕ καὶ μὴ
διὰ τοῦ δοσ κλιόμενα βαρύνεσθαι dicit. —

Alex. v. 100. Κηφηίδα γαῖαν hinc habet Etym. Magn. p. 512,
14. paulo plenius Zonar. p. 1205: Περσεὺς ἢ ποτε λιπὼν Κηφηίδα
γαῖαν. —

Alex. v. 103 citat Etym. Magn. p. 594, 11. —

Alex. v. 106. Huc respexerunt quos Eustath. ad Il. p. 658, 45
compilavit (Apionem et Heliodorum, opinor): ἀκοστῆσαι δὲ τὸ πο-
λυκριθῆσαι κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἤγουν τὸ κριθιάσαι. ἀκοσταὶ γὰρ αἱ
κριθαί, ὅπερ φασὶν ἐξ Ὀμήρου μὲν οὐ δείκνυνται, παρὰ δὲ γε Νικάν-
δρω καὶ ἄλλοις κεῖται. Cum his equidem conciliare quae schol. ad

Iliad. ζ, 506 habent non magis possum quam Buttmannus potuit Lexilog. II p. 173, illud autem certum, Nicandri memoriam non ad glossarum librum, ut Volkm. p. 16 voluit, sed ad Alexipharmaca referendam esse.

Alex. v. 170 affert schol. Arat. 916, respicit schol. Aristoph. Pac. 1067. —

Alex. v. 174 citat Etym. Magn. p. 183, 7, sed e Theriacis. nam hic quoque ἔνθα quod legitur ex ἐν Θηριακοῖς corruptum ut monuit Gaisford. ad Hesiod. Theogon. 709. vitium iam invenit Zonar. p. 364. ἀχύνετον ὕδωρ hinc habere videtur schol. Apoll. Rhod. 3, 530. —

Alex. v. 181. Etym. Magn. p. 330, 40: ἐλινὸς ἢ ἄμπελος — Νικάνδρος ἐν Θηριακοῖς. —

Alex. v. 185 citat Etym. Magn. p. 510, 17 (ἐν Θηριακοῖς). add. Etym. Gudian. p. 319, 14 et Zonar. p. 1202. —

Alex. v. 186. Etym. Magn. p. 551, 14: Κώνειον] καί τε σὺ κωνείου βλαβόεν τεκμαίρεο πῶμα κεινόποτον. Νικάνδρος ἔνθα (i. e. ἐν Θηριακοῖς).

Alex. v. 193 seq. Etym. Magn. p. 168, 9: ἀτύζων] ὁ δ' ἠέρα παῦρον ἀτύζει οἷα κατηβολέων (ἀντὶ τοῦ καταπίπτων σώματι καὶ ψυχῇ), ψυχῇ δ' αἰδωνέα λεύσσει. ἐὰν ἀτύζων, ἀφροντιστῶν, ἐὰν δὲ ἀτίζων, ἄτη περιφερόμενος, καταπίπτων. οὕτως εὖρον ἐν ὑπομνήματι Νικάνδρου ἐν Θηριακοῖς. Haec Etym. Magni memoria eam saltem vim habebit, ut hoc quidem loco codicum praeter Parisinum veterem (qui hic deficit) optimorum, Medicei et Goettingensis, spernamus auctoritatem, quorum ἀλύξει alter, alter ἀλέξει habet, et sequamur deteriores codicum familias, quae partim ἀτύζει, partim ἀτίζει habent. Utrumque statuendum est invenisse in codicibus eum, cuius commentarium citat Etym. Magnus, parum is accurate auctore suo usus, cui ἀτύζων vel ἀτίζων scribere non licuit. nisi forte ad alius cuiuspiam poetae versum male omissum, in quo ἀτύζων legebatur, Etymol. Magnus commentarii Nicandrei verba accommodavit. in ipso autem Nicandri versu quod ἀτύζει posuit, non ἀτίζει, indicare videtur olim non ἀτίζει vulgatum fuisse, sed ἀτύζει, quod et ipse unice probo quamvis sit ad explicandum difficillimum. Sed nisi fallor hic quoque Nicander videtur docere voluisse, de interpretandis Homericis quibusdam glossis qualis ipsius sit sententia, de quo infra dicetur accuratius. Constat autem in explicando verbo ἀτύζεσθαι veteres

nequaquam inter se atque ne sibi quidem ipsos in singulis Homeri locis consensisse. nam quum plurimi explicent *ταράττεσθαι* vel *ἐκπλήττεσθαι*, schol. ad. Π. σ, 7 *βεβλαμμένους ἢ φεύγοντας, ἢ ὀδυρομένους* (ultimum hoc etiam Suid. habet s. *ἀτυζομένη*), Eustathius ad Π. p. 623, 5 *ἄττοντας καὶ σκιρτῶντας ἢ ἀτωμένους* explicat. quales explicationes quae parum curabant vocis originem ante Aristarchi his rebus impensam operam multo plures et ineptiores prolatas fuisse quivis concesserit. Iam Nicandrum puto *ἀτύζεσθαι* explicasse *ὀρίνεσθαι*, quae significatio neque disconvenit plerisque locis et aliquam habebat commendationem eo quod in Π. ι, 243 utrumque olim legebatur in scriptis exemplaribus, et *ἀτυζομένους ὑπὸ καπνοῦ* et *ὀρινομένους ὑπὸ καπνοῦ*. Qua concepta semel opinione activum *ἀτύζειν* non poterat poeta explicare *φοβεῖν*, ut reliqui fecerunt poetae Alexandrini qui activo usi sunt, sed debebat interpretari *ὀρίνειν*. Ergo *ἡέρα παῦρον ἀτύζει* significat „parvum spiritum movet sive ducit“ i. e. „vix spirat.“ nam *ἀήρ* patet τὸ ἐν ἡμῖν πνεῦμα esse quod efflamus, ut Erotian. s. *ἀήρ* explicat. —

Alex. v. 201 respicit Plin. nat. hist. XXII, 31: „semen (urticae) cicutae contrarium esse Nicander adfirmat, item fungis et argento vivo.“ De cicutae quidem adfirmat Nicander, de reliquis non item, ut suspicer apud Plinium post *item* excidisse alius cuiuspiam medici nomen. —

Alex. v. 262. ἡὲ σύ γε βδήλαιο νέον γλάρος citat schol. Theocrit. 2, 56, ubi verba corruptissima e Nicandro editores correxerunt. —

Alex. v. 279 seq. citat Zonar. p. 1112. in Etym. Magn. p. 471, 54 Nicandri locus excidit, at cod. V saltem haec addit: *ὠκιμον δὲ ἔστι βοτάνη ἢ λεγομένη ἐν τῇ συνηθείᾳ βασιλικόν. οὕτως Νικάνδρος.* —

Alex. v. 301—304 citat Tzetz. Chiliad. I, 359 seqq., sine memorabili lectionis varietate nisi si quas scribarum stupor procreavit. —

Alex. v. 305 respicit Etym. Magn. p. 680, 40: *πόλιον σημαίνει βοτάνην διὰ τὸ πολιδὸν εἶναι ἡγρον λευκήν, ὡς παρὰ Νικάνδρω ἐν Ἀλεξιφαρμάκοις.* —

Alex. v. 310. Etym. Magn. p. 763, 30: *τραγορίγανον ὄρειον*] — *Νικάνδρος ἐν Ἀλεξιφαρμάκοις: ἀγροτέρης τραγορίγανου.* unde *ἀγροτέρης* pro vulgato *ἀυαλέης* iam recepturus erat I. G. Schneiderus. Ceterum paulo plenior Nicandri locum citat Zonar. p. 1742, *πολλάκις δ' ἀγροτέρης τραγορίγανου ἢ δὲ γάλακτος* scribens. —

Alex. v. 330. Horum memor fuit Plin. nat. hist. XX, 95, parum quidem ille tempestive, ut docet Sillig. Vol. III p. 295. Ceterum ex Plinio sua sumpsit Apuleius de herb. p. XXXIII extr. edit. Sillig. —

Alex. v. 376 respicit Etym. Magn. p. 283, 37. —

Alex. v. 424 seq. citat Etym. Magn. p. 207, 36: βούκερα] — Νικάνδρος ἐν Ἀλεξιφαρμάκοις παρετυμολογεῖ αὐτὴν λέγων, ἄλλοτε βουκέραος χιληρόνου, ὃ ὄρα κεραίας εὐκαμπεῖς πετάλοισιν ὑπηνεμίουσιν ἀέξει, unde χιληρόνου pro σιτηρόνου iam recepit I. G. Schneiderus firmatum nunc etiam codice vetustissimo Parisino. —

[*Alex. v. 494.* hunc locum ne respexisse credas Suidam et Photium s. τριπτῆρα, — Thyatirenium illi Nicandrum sequuntur, non Colophonium, ut patebit conferenti Harpocrat. s. τριπτῆρα. —]

Alex. v. 527 respicit Plin. nat. hist. XX, 25. —

Alex. v. 560 seq. ad Lucian. dial. deor. 7, 4 memor fuit scholiasta Tom. IV p. 57 Iac. —

Iam ex horum testimoniis scriptorum primum manifestum hoc est, quae nunc manibus tenemus Nicandri Theriaca et Alexipharmaca eadem esse carmina quae veterum plerique ita inscripta legebant. nam aliud ferebatur carmen et ipsum Νικάνδρου Θηριακά inscriptum, sed a falsario quodam confectum, de quo memorabilis locus extat apud grammaticum in Bekkeri Anecd. p. 1165: δεῖ δὲ τὸν γραμματικὸν καὶ τὰ Ἑλληνικὰ βιβλία γινώσκειν. εἰσὶ γὰρ καὶ ἐν αὐτοῖς ὁμώνυμα βιβλία ψευδῆ, οἷον ἡ Ἀσπίς Ἡσιόδου καὶ τὰ Θηριακά Νικάνδρου· ἐτέρων γὰρ εἰσι ποιητῶν, ἐχρήσαντο δὲ οἱ συγγραφεῖς τῇ ὁμωνυμίᾳ Ἡσιόδου καὶ Νικάνδρου, ἵνα ἄξια κριθῶσιν ἀναγνώσεως. — Praeterea aliquid illa testimonia conferunt ad eam pertractandam quaestionem quae est de interpolatis Nicandri carminibus. quamquam impudentissimis interpolationibus in Nicandri Theriaca et Alexipharmaca olim doctos homines grassatos esse vel aliunde liquido demonstrari potest. Quarum interpolationum nulla impudentior ea est qua post Alexiph. versum 610 addebant duodeviginti hos:

611 Μὴ μὲν δὴ σμίλον σὺ κακὴν ἐλατηΐδα μάρψαις
Οἰταίην, θανάτοιο πολυκλαύτοιο δότεيران,
ἦν τε καὶ ἐμπλείουσα χαλικροτέρη πόσις οἴνης
οἴη ἐπαλθήσειε παραχρῆος, ἦνίκα φωτὸς

615 Ἰσθμια καὶ φάρυγος στεινὴν ἐμφράσσειται οἶμον. —

Καὶ τὰ μὲν οὖν Νικάνδρος ἐῆ ἔνι κάτθετο βίβλω
μοχθήεντα μύκητα παρ' ἀνέρι φαρμακόεντα.
πρὸς δ' ἔτι τοῖς, Δίκτυννα τεῆς ἐχθήρατο κλῶνας
Ἦρη τ' Ἰμβρασίη μούνη στέφος οὐχ ὑπέδεκτο
620 κάλλεος, οὐνεκα Κύπριν, ὅτ' εἰς ἔριον ἠέροθησαν
ἀθάναται, κόσμησεν ἐν Ἰδαίοισιν ὄρεσσι, —
τῆς σύ γ' ἀπ' εὐνύδροιο νάπης, εὐαλθὲς ὄνειαρ,
καρπὸν πορφυρόεντα συναλδέα χειμερῖήσιν
ἠελίου θαλφθέντα βολαῖς δοιδυκι λεήνας
625 χυλὸν ὑπέκ λεπτιῆς ὀθόνης ἢ σχοινίδι κύρτη
ἐκθλίψαντα πορεῖν κυάθου κοτυληδόνα πλήρη
ἢ πλεῖον, πλεῖον γὰρ ὀνηῖον· — οὐ γὰρ ἀνιγρὸν
πῶμα βροτοῖς· — τόδε γάρ τε καὶ ἄρκιον, αἴκε πῆρησθα. —

sic enim scribendum locum putamus correctis nonnullis vel e nostra vel ex aliorum coniectura, quae ne falsario quidem condonanda, sed imputanda librariis fuerunt. velut v. 618 pro πρὸς δ' ἔτι τοι e scholiasta corrigendum fuit πρὸς δ' ἔτι τοῖς, deinde v. 619 cum libris partim, partim cum Spanhemio (ap. Schneid. praef. Ther. p. VIII) ut sensus constet scribendum fuit Ἦρης τ' Ἰμβρασίης. tum v. 621 male in fine fuit interpunctio maxima. porro v. 624 e codd. omnibus rependum fuit βολαῖς pro βολῆς et v. 625 vel sine codicibus scribendum ὑπέκ pro ὑπέρ, quo retento quae sequuntur ἢ σχοινίδι sensum non iam habent. Contra reliqua quae attentum lectorem offendant vel plane singularia vel in Nicandro certe solitaria, velut v. 617 istud παρὰ μοχθήεντα μύκητα, quod significat „dum fungum edit“ (ut παρ' οἶνον, „dum bibit aliquis“, παρὰ τὰ γελοῖα, „dum quis iocatur“ et similia dicuntur plurima), aut v. 622 relativum τεῆς pro ἧς (quod si ex Homericō ἐῆς effictum est, ut credo, potius τέης scribendum erit, nihil autem excusationis habet ex plurativis τέων Al. 2 et Callim. in Del. 185, quod mihi non relativi, sed interrogativi τίς videtur genetivus esse, quum satis constet Alexandrinos poetas ita esse pronomine interrogativo usos. cf. Naeke ad Callim. Hecal. p. 178 et Meinek. delect. poet. Anthol. gr. p. 94 seq.), aut syntaxis ista anomala quae legitur v. 625: τῆς σύ — χυλὸν ἐκθλίψαντα πορεῖν pro ἐκθλίψας vel ἐκθλίφθεντα, aut mirum istud ἐμπλείουσα πόσις οἴνης v. 613 (cui si ἐμπλήθουσα auctor substituisset, non iam dixisset quod duobus nominibus usui repugnat), — haec igitur et si

qua sunt similia non eripiemus interpolatori qui manifestis se prodit indicibus. nam qui ita loquitur: *haec quidem libro suo interposuit Nicander in fungo molesto medicamina. praeterea tu cape myrthi fructum* etc. —, quid aliud dicit quam supplere se velle quae ipse Nicander omiserit, at alii dederint (velut Plin. nat. histor. XXIII, 159)? accedit quod totam hanc disputationem non eo loco quo de fungis Nicander exposuit, sed in fine carminis exhibent codd. et editiones omnes praeter I. G. Schneideri qui primus vv. 616—628 post v. 536 collocavit, a grammatico aliquo suspicatus versus hosce esse ex antiquiore aliquo exemplo carminis scripti extremo poemati subiunctos eorumque sedem propriam indicari prioribus duobus fere barbaris, quos a grammatici potius cuiusdam quam ipsius poetae ingenio profectos esse censebat, ad Alex. p. 257. ego contra non dubito quin omnes isti versus tredecim ab interpolatore aliquo procusi sint, qui, ut hoc quoque addam, v. 622 *εὐαλθὲς ὄνειαρ* sumsit ex Alex. 326 (*εὐαλθέ' ἀρωγὴν*). Tredecim dixi versus, tot enim ad fungos pertinent. qui restant alius argumenti quinque (v. 611—615) ob aliam causam mihi suspecti sunt. nam ut nihil dicam de disputationis brevitate et de omissis quae in corpore humano conspiciantur eius veneni signis (qualia memorare poeta solet memoratque in hoc veneno Pseudodioscorid. de venen. 12 p. 25 Spreng.), — qui ista dedit, is Protagoram, cui Nicander librum inscripsit, longe alium nobis sistit atque Nicander fecit. qui Protagoram non ipsum facit forte temere venena bibentem, sed aliis qui temerario potu hauerant medicaturum. Quamquam de hoc ne editoribus quidem ubique constituisse videtur, aliter enim neque v. 567 tolerassent *ἦν γε μὲν ἐκ φροννοῖο θερειομένου ποτὸν Ἰσχυης* — ἀλλὰ σὺ τῷ — πόροις κ. τ. λ. spreto codice Goettingensi et scholiastae admonitione qui *Ἰσχυη*¹⁾ commendant, et in Al. 49 vidissent corruptum esse *πίοις*, cui Parisinus vetus recte substituit *πόροις* (cf. v. 68), et in Al. 116 vel sine codicum auctoritate reposuissent *κεῖνο ποτὸν δέξαιτο* pro *δέξαιτο*, quod et ipsum repugnat versui 128: *τῷ δὲ σὺ — πόροις*. Sed ut his tribus locis facile restituimus quod poetae consilio unice convenit, ita non aequae facilis correctio renitentium Nicandro mori verborum *μὴ μὲν δὴ σμίλον σὺ κακὴν* — *μάρψαις* v. 611, ut hic qui-

1) i. e. *Ἰσχυη τις*. Similiter *τις* omissum v. 158 (*πάσηται*). add. Hom. II. 13, 287. 22, 199. Aeschyl. Eum. 645. Theocrit. 17, 40. —

dem non dubitandum sit quin interpolatoris cuiusdam fetus habeamus. si quis tamen etiamnum dubitat, is admonendus erit v. 615 iisdem prorsus verbis redire in genuinis Alexipharmacis versu 191. —

Quod si hinc certum est ad promovendam artem a medicis Nicandri Alexipharmaca interpolata esse, non errabimus, si etiam inter varias lectiones eas, quas ex veteribus scriptoribus modo afferebamus, nonnullas ex eodem ortas studio putaverimus, ut ad hanc quoque rem utilis ista veterum testimoniorum enumeratio videri debeat. Hoc aperte cadit in Ther. 921, ubi quum codd. omnes teneant hoc:

ναὶ μὴν καὶ σικύην χαλκήρεα λοιγέϊ τύψει
προσμάξας ἰόν τε καὶ ἀθρόον αἶμα κενώσεις, —

admodum mirum accidit quod Athenaei IX p. 366 D. ita loquentem audimus: *σίγηπυ δ' ὠνόμασε Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος ἐν μὲν Θηριακοῖς οὕτως*

ἧ μὴν καὶ σικύην χαλκήρεα ἧ ἐ σίγηπυ.

ubi istud ἧ ἐ σίγηπυ quis est quin ab iis profectum statim iudicet, qui praeter cucurbitulam etiam sinapi adhiberi cum fructu posse arbitrati (ut fecerunt Pseudodioscorid. *περὶ ἰοβόλ.* p. 77, Scribon. Larg. c. 174 et Aetius IV, 1, 10) omissum hoc a poeta esse aegre tulerint? At dicat aliquis, non Athenaei istud exemplar, sed codices nostros omnes interpolatos esse et quantocius istud ἧ ἐ σίγηπυ recipi in verborum ordinem debere expulsa lectione hodie vulgata. Audio. at primum interpolatis se usum Theriacorum exemplaribus praeter integra ipse Athenaeus indicat XIV p. 649 D (cf. supra ad Ther. v. 891), ut usus est etiam Georgicorum exemplaribus non iam integris (cf. ad fragm. Georg. 7 sive 74, v. 65). tum certe in Ther. v. 891 Athenaeum non integrum, sed interpolatum secutum exemplar esse eo apparet, quod eius codicis lectionem aliquam (*φιττάκια*) commendat, qui pro verbis aperte integris *ἀμυγδαλόεντα πέφανται* habebat foedam interpolationem hanc: *ἀμυγδαλέοισιν ὅμοια*. Nonne igitur verisimile sit Athenaeum in citandis Theriacorum locis imponi sibi passum interpolatorum potius quam integrorum exemplarium lectiones protulisse? — Unde hoc saltem lucrabimur, ut si qua extant apud Athenaeum aliter scripta atque codicum Nicandrorum auctoritate nunc eduntur (ut Ther. 823, 826, 876), etiamsi a promovendae artis studio non profecta sint, cautiores tamen nos

praestemus in recipiendo, quippe interpolatis codicibus Athenaeum usum esse memores ubique. —

Verum istud malum serpsit ulterius. nam ob alias etiam causas interpolatos olim Nicandri codices fuisse docent cum codicibus qui supersunt collata eadem illa a nobis proposita veterum scriptorum testimonia, docent variae lectiones haud paucae in scholiorum farragine memoratae, postremo docet codicum hodie superstitem vel inter se vel cum editionibus instituta comparatio, cuius ope etsi sat multas interpolationes I. G. Schneiderus egregie sustulit, alias tamen reliquit non minus manifestas. Quarum ego aliquot nunc indicabo, ut pateat quousque ista labes progressa sit et quales habuerit causas. Velut in Ther. 27 post verba ὄθι πλεῖστα κινώπετα βόσκεται ὕλην codd. versum habent hunc: δρυμὸν καὶ λασιῶνας ἀμορβαίους τε χαράδρας, qui est Theriac. v. 489, cui et ipsi praecedit κινώπετα βόσκεται ὕλην. hinc manifesta est interpolationis causa, nam ipsum Nicandrum utroque loco eundem scripsisse versum credibile non est. neque enim ita Nicander se ipsum imitari solet ὀμηρικῶς, nedum tam parum apto loco sua repetierit. quamquam in Theriacis imitatur Alexipharmaca vel contra, ut in Ther. 911 et Al. 368 legimus ἄννησον Λιβυκὰς τε ποτῶ ἐγκνήθεο δίζας, — ἢ ἔτι καὶ Λιβύηθε ποτῶ ἐγκνήθεο δίζας. Itaque Ther. v. 28 de interpolatione suspicari nos cogit (ut in Alex. 615 ex eodem indicio supra cognovimus interpolatorem), quae unde orta sit e Parisino codice antiquissimo intelligitur, ubi in margine iste versus ascriptus legitur ab eis, opinor, qui nihil nisi homoeoteleuton notare volebant. Similiter interpolatione orti sunt Ther. vv. 159, 160, quorum alter aperte fictus est ad versus 265 normam, neuter comparet in Parisino vetustissimo. Paulo modestiores sese gesserunt interpolatores in Ther. 283, ubi ἐνδυκὲς αὔει reposuerunt e v. 263 pro αἰὲν ἰαύει, quod felici casu Etym. Magn. p. 299, 45 servavit, sed hic quoque illi similibus poetae locorum intempestiva recordatione sive ipsi ad interpolandum inducti, sive alios ascriptis locis similibus inducentes. Praeter hanc autem causam ad interpolationes occasionem dederunt Nicandri lectoribus aperta scribarum vitia, quae rite corrigere nesciverunt, sed intemptata relinquere noluerunt. hinc fuerunt qui in Ther. 92 scriberent ἐσθλοῦ ἀβροτόνοιο, in Al. 463 ἐπαιονάασσο, in Ther. 822 οἶδ' ὄσα similiaque in similibus locis plurimis, interdum modum omnem superantes velut in Ther. 920. Sed eosdem

illos homines deprehendimus etiam interpolando mutantem quae recte in codicibus scripta secus intellexerunt, quo in genere nullum memorabilius exemplum hoc, quod in Alex. 345 (*βούρηστις — μόσχους πίμπραται, ὅπποτε θῆρα νομαζόμενοι δατέονται*) scripserunt — *πίμπραται, ἔσχατιῆσιν ὅταν καυλεῖα φάγωσιν*, quoniam, ut recte monuisse videtur I. G. Schneiderus, *βούρηστιν* non bestiolam, sed plantam putarunt esse. — His autem tribus interpolandi causis ubi praeter medicorum supplendi studium quintam addideris hanc omnium frequentissimam, quod, quae recte scripta invenerant recteque intellexerant, et sibi in repetenda lectione et aliis faciliora intellectu reddere studuerunt vel apposita vel reposita pro reconditiore aliquo vocabulo voce trita et e communi usu petita, — satis multas fuisse causas concedes quibus fieret ut iam antiquissimis temporibus, certe quibus vivebat Athenaeus, Nicandri exemplaria circumferrentur multifariam interpolata. Quorum si quis unum vel alterum magis honorifico usus nomine recensionem appellare mauerit, non repugnabo, modone recensionem ab ipso Nicandro, sed ab eorum aliquo grammaticorum factam putet qui studia sua ad Nicandrum contulerunt. quamquam argumenta desidero quibus haec opinio commendetur. nam neque alium novimus clari nominis grammaticum qui Nicandrum recensuerit, et quorum in scholiis extat mentio grammatici crisis fere non attigerunt, sed si quando attigerunt, arbitrariam crisis exercuerunt tam parum dextre, ut mirum non sit eorum commenta in nullo codice neque hodie reperiri neque, quantum quidem ex scholiastarum verbis colligi possit, olim inventa fuisse¹⁾. nam ut unum saltem exemplum afferam, in Ther. 622 (*ἤπαρ ἐνὶ σχεδίῃ — i. e. τῆ τυχούσῃ — ποθὲν οἴνη*) Demetrius Chlorus si dis placet commendabat ἐνὶ Σχερίῃ. quamquam dubitari potest suanne Demetrius coniecturam dederit an aliorum, ut idem (siquidem idem est) cum Theone et Plutarcho facit ad Ther. 614 secundum Stephan. Byz. p. 375, 11, unde apparet simul eiusmodi interpolationes antiquiores istis grammaticis fuisse. fuerunt igitur antiquiores etiam Pamphilo, grammatico nobilissimo, cuius Suidas memorat libros *εἰς τὰ Νικάνδρου ἀνεξήγητα καὶ τὰ καλούμενα Ὀπικὰ*

1) nisi quod Demetrii Chlorig coniecturam *βοτῆρα* (Ther. 377) novisse videtur Etym. Magn. p. 702, 12. sed si novit, e commentario Nicandro sumsit, quo utebatur, non e codice aliquo Nicandri.

inscriptos. quamquam Pamphilum vel recensendo vel explicando Nicandri opera attigisse aliunde non constat nisi ex ancipiti illo Suidae loco, quem recte ita interpretatum esse puto Rankium, istum Pamphili librum non Nicandri Colophonii carmina, sed Nicandri Thyatireni *ἐξηγητικὰ τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου* respexisse. pro Ὀπικὰ autem quod Ὀφιακὰ commendant et in hoc quoque Nicandri carmen Pamphilum commentarium scripsisse putant, non minus arbitraria coniectura est, quali non opus est, aut si opus est praestat alia e Galen. Tom. XI p. 798 edit. Kuehn. ducenda. — Postremo recensionem aliquam Nicandri ab antiquo quodam grammatico factam comprobari quispiam putaverit scholio ad Alex. 99 extr. *Περσείδης δ' εἶπε* (*εἶχε* cod. Stephan. Thesaur. II p. 1632, quem locum in novo Thesaur. Parisin. non invenio) *τὸ ἀρχαῖον ἀπὸ τοῦ Θεοδοσιακοῦ Νικάνδρου μεταγεγραμμένον*, unde I. G. Schneidero quidem apparere videbatur (praef. Ther. p. VII) Theodosium aliquem criticam emendandis vel describendis Nicandri carminibus operam dedisse. mihi non aequè liquet, praesertim quum ista verba solus recentior scholiasta Goettingensis habeat. et quod *ἀρχαῖον* (*ἀντίγραφον*) dicit, nulla causa est cur de antiquissimo aliquo grammatico, qui autè Theonem et Athenaeum vixerit et Nicandri codicem vel descripsit vel adeo recensuerit, cogitandum sit, sed potest codex aliquis medii aevi intelligi.

Doceri igitur nequit istas in Nicandri Theriacis et Alexipharmacis interpolationes referendas ad antiquos et doctos grammaticos esse qui vetustissimorum exemplarium fide Nicandri carmina recensuerint in eoque negotio fidem meruerint, sed potius omnes videntur vel antiquissimorum scribarum stupori vel doctorum lectorum malae sedulitati ascribendae esse. Sed in tanta interpolationum antiquissimarum copia quid faciendum nobis putabimus ut Nicandri Theriaca et Alexipharmaca ad eam revocentur formam qua ex auctoris manibus prodire? Quod quum hodie sperari non iam liceat, annitendum tamen est ut praestetur tantum quantum possit. Proficiscendum igitur ut par est a codicibus manu scriptis qui aetatem tulerunt, quorum non tam quo quis antiquior est, quam quo rarius interpolationes expertus esse videbitur, eo maior erit auctoritas. Codicibus autem si quod adversatur veterum scriptorum testimonium, huic non continuo fidem habebimus, sed prius, si fieri poterit, explorabimus sitne qui suum nobis testimonium dicit auctor interpolatis codicibus

usus. Et grammaticos quidem usos esse omnium minime credibile, utpote criticae arti magis assuetos, velut Herodianum, quem constat non cuiusvis codicis scripturam temere arripuisse, sed pluribus inter se collatis exemplaribus meliorem eruere solitum fuisse (cf. e. g. Herodian. de dict. solit. p. 39, 25). Sed si quos scriptores interpolatis codicibus usos esse probabile est — ut certe Athenaeus, Galenus, Tzetzes et Byzantinorum fortasse plerique (cf. supra ad Ther. 3) interpolatis utebantur —, eorum testimoniis auctoritatem nec maiorem nec minorem, sed parem tribuimus scripturae codicum, quos et ipsos interpolatos esse constat, et accurate utramque scripturam expendemus. Idemque faciendum est ubi codicum nostrorum lectionibus adversantur aliae in scholiis proditae. nam utrorumque scriptura nullam propter ipsum testem auctoritatem habet quia in utrisque interpolationes latent, ut per se aequè verisimile sit in scholiis veram aliquam scripturam, interpolatam in codicibus servatam esse, quam contra. —

Ceterum istae interpolationes tametsi multae sunt, non tamen puto a multis profectas esse lectoribus, sed numero paucis. Nam hoc quoque ex congestis illis veterum de Theriacis et Alexipharmacis testimoniis iure colligi potest, utrumque carmen non ex quovis genere multos sibi invenisse lectores, sed ex aliis praeter grammaticos generibus haud ita multos, ex eorum autem genere, quos suspiceris propter argumenti naturam imprimis allectos fuisse i. e. e medicorum numero, unum tantum et alterum. Etenim in ista nostra congerie frequentissima sunt grammaticorum nomina, quorum vel ipsa verba legimus servata (velut Herodiani et Ori) vel ab aliis in usum suum conversa. nam illos sequuntur grammaticorum posteriorum et scholiastarum turbae, si non Erotianus et Helladius, at Stephanus Byz., Hesychius, Choeroboscus, Orion, Etymologus Magnus et Gudianus (quibus etiam *ὑπόμνημα* aliquod Nicandri ad manus fuit ¹⁾), Zonaras, Eustathius, grammatici in Cramerii Anecdotis, item scholiastae Homeri, Sophoclis, Euripidis, Aristophanis, Arati, Theocriti, Apollonii Rhodii, Lycophronis, Luciani, — quos suis manibus Nicandri carmina tractasse vix concedi potest. Cum hoc autem lectorum ordine comparandus alius est nondum a nobis

1) Hic moneo in Etym. Magn. p. 388, 38 pro τὸ Νικαδίον ὑπόμνημα Valekenario legendum visum esse τὸ Νικάνδρου ὑπόμν. —

memoratus, eos dico, qui ut grammatici illi ad peculiare Nicandri dicendi genus et ipsi animos advertebant, non quo singularia notarent et diiudicarent, sed ut in usum suum converterent in propriis pangendis carminibus. quorum imitatorum — sic enim appellare solemus — quo quis similis Nicandreis tractabat argumentum, eo magis consentaneum est Nicandri dicendi rationem imitatum esse. itaque non tam Dionysius Periegetes (cf. Bernhardy ad v. 1074), Colluthus, Christodorus appellandi Volkmanno (de N. vit. et script.) p. 8 fuerunt Nicandri imitatores quam Oppiani, Andromachus, Marcellus Sidetes, Maximus, Pseudoorpheus (in Lithicis) et anonymus auctor qui de viribus herbarum scripsit ¹⁾, quos lubens concedo Nicandrum lectitasse. Praeter hos autem imitatores ob similem causam inter Romanos scriptores nominandi sunt Virgilius et Aemilius Macer, qui et ipse Theriaca scripsit. His igitur scriptoribus omnibus propria quaedam causa fuit cur Nicandri Theriaca et Alexipharmaca lectitarent, peculiare dicendi genus et tractandi argumenti ratio. alios ipsius argumenti natura ad lectitandum invitare potuit, praeter medicos, de quibus paulo post agetur, Plinium, Athenaeum, Aelianum et auctorem qui Aristotelis nomen mentitus *περὶ θανμασίων ἀκουσμάτων* librum edidit, i. e. scriptores qui ex aliorum doctis laboribus quicumque fuerunt suis libris studiose anquirebant ab aliis paratam materiam. Sed his demptis scriptorum generibus perpauca supersunt quos non sui commodi studio ductos, sed sincera aliqua virtutis Nicandri poeticae admiratione et quodam quasi amore captos poetae Theriaca et Alexipharmaca lectitasse dicas. certe non nisi Strabonem, Plutarchum, Lucianum, Artemidorum, Apuleium et inter ecclesiae patres unum et alterum videmus Nicandri Theriaca (non Alexipharmaca) memorantes semel neque ita, ut ego quidem omnes vere legisse ipsos, non in aliorum

---

1) ex hoc scriptore unum hic attingam locum quem non recte tractavit novissimus editor, quoniam tum quidem Nicandri non memor erat. V. 45 ita legitur: *ὀφθαλμῶν δέ τε πᾶσαν αἴμ' ἐξοίσειας ἀνίην*, ubi Silligius toleravit semibarbarum istud *ἐξοίσειας*, fretus fortasse exemplis quae Lobeckii diligentia conguessit, parerg. ad Phrynich. p. 733. sed auctorem *ἐξώσειας* scripsisse dubium nemini erit qui Nicandri Ther 587 comparaverit: *πάντα γὰρ ἀλθήσει καὶ ἀθέσφατον ἐκ μόγον ὄσει*. (Quod in simili re anonymus auctor habet *ἐξελάνειν* v. 67 ex eodem Nicandro Ther. 35 sumpsit cum Marcello Sidet. 89). —

inde excerpta incidisse affirmare ausim. certe Michael Glycas *Anal.* I p. 108 Bekk. ubi scribit: εἰ δὲ καὶ περὶ φύσεως ὄφρων βούλει μαθεῖν τινῶν, ὁ Νίκανδρος πρὸ τῶν ἄλλων διδάξει σε. ἀντίκα γὰρ ἐν τοῖς ἔπεσιν αὐτοῦ καὶ τάδε περὶ τῶν ἐχιδνῶν ἱστορεῖ. ἡ θήλεια ἔχιδνα διὰ τοῦ στόματος αὐτῆς δεχομένη τὴν κεφαλὴν τοῦ ἄρρενος καὶ οὕτω συνευναζομένη ἀναιρεῖ αὐτόν. εἰς ἐκδίκην οὖν ὡς ἔοικε τοῦ πατρὸς ἀναιροῦσι τὴν μητέρα τὰ ἔγγονα· ἐν γὰρ τῷ τοῦ τοκετοῦ καιρῷ τὴν μητρῶαν διαρρήσσουσι νηδὺν καὶ οὕτως ἐξέρχονται, quae respiciunt *Ther.* 128 seqq., — non tam ipsum legisse Nicandrum videtur, sed aliorum usus esse de Nicandro testimoniis, theologorum opinor, qui Christi praeceptum γίνεσθε φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις καὶ ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστέραὶ explicandum sibi sumserunt. ac vide ipsum Glycam p. 108, 17 seqq. coll. *Epiphan. advers. haeres.* I, 8 *Tom.* I p. 274 seq. *Petav.* — Sed ut ipse Nicandrum legerit Glycas, ut legerint sine dubio praeter illos quos nominavimus multo plures sive integris eius carminibus usi sive metaphrasibus, quales praeter Euteonii etiamnum superstitem fecit *Marianus poetae Theriaca* in *MCCCLXX* iambos convertens (cf. *Suidas s. Μαριανός*), — hoc tamen obtenturum me certo scio, *medicos* saltem veteres *Nicandri Theriaca* et *Alexipharmaca* fere despiciatui duxisse. Sed de his disputandum est singillatim. —

VII.

E satis magno scriptorum numero, qui olim aut coniunctim scripserunt *Theriaca* sive περὶ δακέτων et βλητῶν (βλητικῶν) sive περὶ ἰοβόλων sive ὀφιακά, et *Alexipharmaca* sive περὶ δηλητηρίων vel θανασίμων φαρμάκων, aut alterutrum per se tractarunt argumentum, nobis hodie solos inspicere licet libellos *Dioscoridis* (si vere sunt *Dioscoridis*. cf. *Sprengel. praef.* I p. XIV) περὶ δηλητηρίων φαρμάκων et περὶ ἰοβόλων. nam *Aelii Promoti περὶ ἰοβόλων καὶ δηλητηρίων φαρμάκων* commentarius etsi magnopere iam ab *I. G. Schneidero* desideratus propter ea quae *Hieron. Mercurialis* inde protulit (cf. *I. G. Schneid. praef. Alex.* p. XIX et *praef. Ther.* p. XI) tamen etiamnum latet in bibliothecis *Veneta*, *Mediolanensi*, *Vaticana* (cf. *Daremb. praef. ad Oribas.* I p. XXII not.), nec quicquam hucusque inaudivimus de edito tum *Oribasii* super bestiiis venenatis libello, quem *Daremb. praef.* invenisse sibi visus est

(praef. ad Oribas. I p. XXXVI), tum Magni iatrosophistae *περὶ ἰοβόλων ζώων* opere, quod e Fabricii Biblioth. graec. memorat I. G. Schneiderus praef. Alex. p. XX. Et in altero quidem *Dioscoridis* libello Nicandri Theriaca laudata legimus semel, cap. XVII: *πόρος ὅλου τοῦ σώματος πολυειδῆς, παντάπασιν ἐλαφρὸς καὶ οὐκ ἄτερο ἡδονῆς παρακολουθεῖ· διὸ καλῶς ὁ Νίκανδρος πεφώνηκε* (Ther. 188) *καμάτου δ' ἄτερο ὄλλυται ἀνῆρ*. Nolo suspicari a docto aliquo lectore appositum esse Nicandri testimonium invito ipso scriptore, cuius disputationem quodammodo turbat, quoniam de morte (ὄλλυσθαι) non iam loquitur postea demum facturum, — sed ultro et sponte concedo ex allatis ab ipso auctore Nicandri verbis apparere libelli auctorem legisse poetae nostri Theriaca, quod, si iure Dioscorides libelli auctor habendus est, etiam eo probatur, quod Dioscoridem in *hyl. iatric.* III, 30 p. 375 et IV, 98 p. 592 Nicandri Theriacis usum videmus. Verum enim vero hoc ipsum perquam mihi mirum accidit, quod qui noverat scriptor Nicandri Theriaca tamen nec alibi adhibere voluit, ubi fieri poterat aliquanto melius, et uno illo loco adhibuit eo quo fecit modo. neque enim ad testimonium dicendum Nicandrum provocavit, sed ut Nicandrum moneret aptissimis verbis expressisse quidpiam de quo aliunde satis auctori constabat. ergo ut laudabat poetam propter aptam qua usus erat dicendi rationem, ita eundem non videtur auctorem habuisse satis dignum quem in rebus ipsis sequeretur, sed Erasistratum potius, medicum celeberrimum, sequendum sibi sumsit qui paulo antiquior Nicandro fuit. nam ad huius *περὶ δυνάμεων καὶ θανασίμων* librum se applicasse Dioscoridem in eo elaborando commentario non solum ex eius prooemio apparet, ubi quae ad universam rem pertineant Erasistratum πάντα εἰρηκέναι καλῶς καὶ τοῖς ἔργοις ἀκολούθως profitetur (p. 49—51), sed aliunde etiam demonstrari potest. velut de basilisco satis habuit unius Erasistrati verba apponere p. 74 et p. 91, de remediis quae in curandis ἐχοδῆτοις sint δοκιμώτατα ex Erasistrato rettulit p. 87, de chenchridis morsuum symptomatis singularia quaedam ex Erasistrato excerpit p. 72 aliorum non usus alibi testimoniis. Imprimis autem memorabile quod p. 77 de κοινῇ τῶν ἰοβόλων θεραπεία λέγει: οὐκ ἀλόγως δὲ ὁ Ἐρασίστρατος ἐπιμέμφεται τοῖς ἀγνώστους δυνάμεις πρὸς τὴν χρεῖαν ἀναγεγραφόσιν, ὡς χολὴν ἐλέφαντος καὶ κροκοδείλου, καὶ αἷμα χελώνης καὶ ὠά. hinc enim perspicitur cur ipse Dioscorides ad specialem doctrinae partem progressus αἷμα χελώνης,

quod praeter Nicandrum (Ther. 700) plurimi inter morsus venenati remedia rettulerunt (cf. Galen. Tom. XIV p. 184 K.), non memoraverit, unde recte colligi posse videtur Dioscoridem ibi quoque ab Erasistrato pendere, ubi nomen eius reticetur.

Sequitur ut de altero libello, cui *περὶ δηλητηρίων φαρμάκων* inscriptum est, dicamus, quem et ipsum Dioscoridi Sprengelius abiudicavit, ego autem vel ei abiudicaverim auctori qui Dioscoridis nomine usus *περὶ ἰοβόλων* scripsit. is enim quum *αἷμα χελώνης καὶ ὠὰ* cum Erasistrato omnino reiecerit, ecce alter contra haustam salamandram commendat *θαλασσίας χελώνης ἢ χερσαίας ὠὰ*, cap. IV p. 19, ut dubitari non possit quin hic quidem homo Erasistratum non secutus sit. Cui autem in condendo libro se adiunxerit auctori difficile est dictu, quoniam neque alium quemquam scriptorem neque Nicandrum usquam memoravit. ex ipsarum igitur quae in illo libro traduntur rerum ratione argumentandum erit si quis quaerat Nicandrumne an alium quempiam scriptorem auctor ille secutus sit. Iam negari sane nequit inesse illi *περὶ δηλητηρίων φαρμάκων* libello in quibus aperta Nicandri vestigia cernere tibi videare. Nam confer mihi Nicand. Alex. 165 *ὀρταλίχων ἀπαλὴν ὠδῖνα κενώσας* cum Pseudodiosc. cap. 9 p. 24, 2 (*ὠὰ κενωθέντα*), aut Alex. 252 *κνηθμὸς οἷά τε — τρηχέϊ κνίδη χρωῶτα μαινομένοις ἢ καὶ σπειρώδει κόρσῃ σκίλλης* cum c. 5, p. 20, 3 (*παρακολουθεῖ κνηθμὸς — ὡς ἀπὸ σκίλλης ἢ κνίδης ἐρεθιζομένοις*), aut Alex. 341 *νηδυὲς διαπίμπραται, ὡς ὀπόθ' ὕδρωψ τυμπανόεις κ. τ. λ.* cum c. 3 p. 18, 10 (*παρακολουθεῖ — ὄγκος στομάχου καὶ κοιλίας ὁμοίως ὕδρωπικοῖς*), aut Alex. 381 *νηδυίων θολερὴν μυσξώδεα χεύει, τηγεσμῶ ὡς εἴτε δυσεντερος ἐχθόμενος φώς* cum cap. 6 p. 21, 9 (*κατὰ κοιλίαν δὲ αὐτοῖς μυσξώδη φέρεται ὡς ἐπὶ δυσεντερικῶν*), ubi in ipsis adeo verbis et comparatis rebus mirabilem invenies inter utrumque scriptorem concen- tum. Accedit quod etiam alibi tum in symptomatis indicandis tum in enumerandis remediis si non concinunt tam mirabili modo, at tamen nequaquam alter alteri contradicunt. Verum enim vero praeter haec in quibus consentiunt undequae ea cuiusquam probari opinio possit, Pseudodioscoridem Nicandri Alexipharmaca in usum suum convertisse, tam multa uterque sibi propria habet et singularia, ut ista opinio immane quantum labefactetur et convellatur. Primum enim sat multa quae vel de symptomatis vel de remediis a Nicandro memoriae prodita sunt, Pseudodioscorides omisit, ut ab hoc non

memorata invenio quae Nicander habet Alex. 28 seq., 53, 57, 69 (cui fidem faciunt genuinus Dioscorid. hyl. iatr. I p. 158, Pseudodiosc. Euporist. II, p. 327 extr. et Plin. nat. histor. XXIII, 70), 80 extr., 88, 91, 139, 145, 153, 199, 203, 230 seq., 234 (στρούθεια), 238 (σπέσμα μήλων), 239 seq., 292 seq., 305, 306 (ῥυτῆς βλάσται), 311, 318, 372 (βότρως ἔυκνήμοιο), 400 seq., 406 (λειριόεν κάρη), 424, 428, 429 (πέρσειον), 436—442, 452 seq., 456 seq., 460 seq., 474—478, 480 (αἰμάσσουσα), 483 (Φωκῆεσσα πόσις ἔλλεβόροιο i. e. ellebori albi. nam Pseudodioscor. c. 30 p. 38, 6 ἔλλεβόρου μέλανος habet, ut auctor Euporist. II p. 333, quamquam hic p. 334 etiam album commendat), 493 seq., 511, 528, 531, 535 (στρουθοῖο πάτος), 550 (κνίδης σπέραδος), 603 (ὑπέρικον), 604 (κράδη), 609 (σίδη), — quibus si ea adderem quae Pseudodioscoridi propria sunt, numerum haberemus quadruplo certe illo maiorem. Deinde Nicander Al. 567 seqq. φρονουῦ et βατραχου κωφοῦ sive ἐλείου symptomata et remedia tradit diversa esse, Pseudodioscorides dicit eadem. Tum Nicander haud pauca medicamenta habet aliter composita, velut v. 64 seq., 68, 98, 106, 206, 264 seq., 266, 274, 275, 276 seq., 373, 374, 483, 529, 535, 551, 558 seq., 563 seq., vel per se sola danda praecipit quae Pseudodioscorides in unum coniunxit (cf. v. 225 (coll. 239), 310 (coll. 300, 307, 309), 323 (coll. 329), 331 et 332) aut contra, quamquam hoc rarius, quoniam Pseudodioscorides composita magis amat (sed vide tamen v. 327 seq.). Postremo Pseudodioscorides tum alibi multo maiorem praestat accuratorem, tum in indicandis portionibus quas raro Nicander definit. — Quae omnia profecto parum eam commendant opinionem, Pseudodioscoridem secutum Nicandrum fuisse, praesertim quum facile appareat ita eum rem instituisse, ut quam plurima posset et symptomata ac remedia et vero etiam venena (nam plura habet quam Nicander) congereret, — ut si apte explicari possit, ille in singulis quibusdam rebus contentus unde venerit, non iam dicemus Nicandro se Pseudodioscoridem addixisse, quem ne nominat quidem umquam. —

Non singulari volumine comprehensa, sed maioribus de universa medicina voluminibus interposita Theriaca et Alexipharmaca cum aliorum habemus, tum *A. Cornelii Celsi*. nam quum medicinam trifariam divideret, prima ut esset *διαιτητικὴ*, secunda *φαρμακευτικὴ*, tertia *χειρουργικὴ* (cf. I, 1 p. 3 Targ.), secundo loco etiam de serpentibus et venenis exposuit libr. V, 27, 3 seqq., quibus addenda sunt

quae de antidotis habet V, 23, 1 seqq. Qui etsi multis saepe usus est ex omnibus fere medicorum scholis testibus, Nicandrum tamen nusquam nominavit, ut vel hinc coniecturam quis ducere queat Celsum Nicandrea sprevisse. neque aliter iudicabit qui comparatis utriusque libris nihil in Celso invenerit quod iure Nicandro vindicari possit. nam vulgaria quaedam remedia quae praeter reliquos medicos et Nicander habet et Celsus non omisit, quis alterum alteri debere dicat? —

Temporis secuti ordinem denuo revocamur ad *Dioscoridem*, inter cuius scripta qui feruntur libri duo *περὶ ἐὺπορίστων* sive de medicamentis facile parabilibus etiam de serpentibus et de venenis doctrinam tractant. vid. II c. 113—164. quamquam hoc quoque opus quin Dioscoridi illi Anazarbensi non recte tribuatur vix dubitari potest, cuius iudicii causas Sprengelius exposuit T. I p. XV. Sed quicumque tandem fuit qui istos libros composuit, certe Nicandrum non secutus est. nam nec nominat Nicandrum neque ea habet quae huic sunt propria. An illum scriptorem, qui cuiusvis generis medicamenta constipans nihil quod bonae frugis sit omittere velle videtur atque saepe etiam „quosdam hoc vel illud commendare medicamentum“ monet, an hunc scriptorem putas, si Nicandrum legisset, omissurum fuisse quae poeta inter Theriaca rettulit v. 622 seq. *ἔχιος κάρη* et *ἤπαρ* (praesertim quum commendet *αἰμορροῖδος κεφαλὴν* cap. 118, *ἤπαρ κάρου* c. 115, *θύννον* c. 119, *σκορπίον ὀπτὸν* c. 121, *μῦς κατοικιδίους* c. 122, *ἀσκαλαβώτην* c. 122, *σαῦρον* c. 122, *μυγαλῆν* c. 123, *δράκοντα* c. 125, *τριγλαν* c. 126) vel *ἵπποποτάμου* et *κάστορος ὄρχιν* Ther. 565 seq. (praesertim quum in Alexipharmacis quidem auctor Euporist. habeat utrumque c. 135 et 141) vel *φῦκος* Ther. 845, vel sanguisugam Ther. 930, — aut quae inter Alexipharmaca Nicander memorat, *χελώνης ὠὰ* Al. 555 (etsi *χελώνης αἷμα* habet c. 115 et 155), *φορύνης σπλήνα* Al. 575, ova gallinarum Al. 165 —? Sed praeter haec apud pseudonymum istum auctorem alia plurima desiderantur a Nicandro memorata vel inter Theriaca, velut *αἰγίλωψ* Th. 857, *ἄκανθος* 645, *ἀκτῆ* 615 (quam genuinus etiam Dioscorides commendat mat. med. T. 1 p. 667), *ἄκριον* 840, *βάτος* 839 (certe hanc Pseudodioscorides inter alexipharmaca tantum habet c. 158, non inter theriaca), *βούπλευρος* 586 (commendata etiam a Plin. nat. hist. 27, 57 coll. 22, 77), *γλυκυσίδη* (ob hanc causam nominat etiam Plin. n. h. 27, 87) 940, *εἰρῦσιμον* 894, *ἐλλέβορος μέλας* 941, *ἐλέξινη*

sive κλύβατις 537 sive κουλυβάτεια 589, 851, ἐρέβινθος 894, ἔρινος 647, εὐκνημος 648 (nisi eadem quae πολύκνημον 559 sive κλινοπόδιον a Diosc. mat. med. I p. 446 dicitur, a Pseudodioscoride memorata), θάψος 529 (nam Pseudodiosc. inter alexipharmaca tantum memorat c. 141 et 163), θρυαλλίς 899 (nisi a lychmitide non diversam putavit Pseudodiosc. ut fecit etiam Plin. n. h. 25, 121) θύμβρα 531, 628, Ἴον 900, ἱππολείχη 945 (quem Paulus Aeginet. quoque VII, 3 p. 244 dicit ἰᾶσθαι θηρίου δῆγμα), κανκαλίς 843, 892, κίκαμον 841, κόριον 874, κοτυληδών 681, κρηθμος 909, κρότων 676, λευκὰς πόα 848 (commendata illa etiam a Diosc. I p. 450), λύκαψος 840, μελίλωτον 897, μελισσόβοτος 677 (nisi ab hac non differt μελίκταινα sive μελισσόφυλλον sive πράσιον 554), μήκων 851, 946, μίλτος Ἀημιός 864 (a Pseudodiosc. inter alexipharmaca tantum posita c. 135), νῆρις 531 (νήριον Dioscorid. I p. 578 ubi monitum videmus: πρὸς δῆγματα θηρίων. contra Pseudodiosc. inter alexipharmaca tantum habet c. 135), οἰνάνθη 898 sive (cf. Diosc. I p. 425) σφονδύλειον 948, ὄνωνις 872 (i. e. ἄνωνις Diosc. I p. 360, Plin. nat. hist. 27, 29), ὄρδειλον (τόρδυλον?) 841, ὄρμινον 893, παλίουρος 868 (laudata etiam ob eandem rem a Dioscor. I p. 116), πενταπέτηλον 839 (i. e. πεντάφυλλον. nisi hoc σπαργανίον nomine significatum Pseudod. voluit, ut fecit etiam Plin. n. h. 25, 109. aliter tamen genuinus Diosc. IV, 21 et 42), πεταλίτις 864 (quae non alia atque φυλλίτις esse videtur, cuius folia μετ' οἴνου πινόμενα πρὸς ἐρπετοδῆκτους ποιεῖν dicit gen. Dioscor. I p. 457), πυράκανθα sive σκόλυμος 856, ράμνον ἀσπάρραγος 883, σίδη 870, 887, σίκνον 866, σίλφιον 911 (cf. Diosc. I p. 432. at Pseudodiosc. inter alexipharmaca tamen habet aliquoties), σίνγηπι (bibendum) 878, σκολοπένδρειον 684, στρύχνον 843, τιθύμαλλος 617, χαμαιλέων 656, χειλιόνοιον 857 (quod ob hanc causam praedicat Plin. n. h. 25, 101), ψίλωθρον 902 (nisi non distat a πολυγόνω. nam vid. schol. ad h. l. coll. Dioscorid. I p. 507), — vel inter Alexipharmaca, ut βάκχη Al. 354, δάφνη et δανγός Al. 198, εὐκνημος 372 (nisi non diversum a πολυκνήμω) κρόμμινον 431, κρόσταλλος 513, λείριον 406, λίβανος 107, ὀρόβινον ἄλευρον 551 (inter theriaca tantum memoratum a Pseudodiosc. c. 117 et c. 123) πυρῖτις 531 (i. e. πύρεθρον, inter theriaca sola relatun a Pseudodiosc. c. 114) σίνγηπν 533, σκόροδον 432, — nisi inter haec unum est et alterum, quod alio nomine insignivit Pseudodioscorides, nam Nicandrum spreto vulgari nomine aliud saepe amplexum esse nomen vel ex hoc nostro indice cognosci potest. His autem, quae

Pseudodioscorides neglexit, ubi addideris haud pauca apud utrumque reperiri, quibus differant — velut floris cuiusdam alter folia, semen alter commendat, cum vino alter, alter cum aceto miscet, alter per se sola propinat, alter cum aliis composita, contra omnes vel serpentium ictus vel venena alter uti iubet, contra singularia alter etc. — satis me profitebere probasse hunc quoque pseudonymum scriptorem Nicandro non dici posse usum esse. —

Progredientibus nobis ad *Scribonii Largi* compositiones medicas, inter quas reperiuntur etiam (cap. 163 seqq.) contra ictus serpentium venenaque facientia remedia, unus in conspectum venit locus qui Scribonium Nicandreis usum demonstrare cuipiam videri possit. nam de toxico agens cap. 194, concitat, inquit, mentis furorem cogitque exululare et *palpitare lingua similiter decollatorum capitibus. nihil enim potest intelligi ex voce eorum.* ubi quis est quin recorderetur Nicandr. Alex. 215: *δηθάκι δ' ἀχθόμενος* (toxico hausto) *βοάει ἄ τις ἐμπελάδην φώς ἀμφιβρότην κώθειαν ἀπὸ ξιφέσσειν ἀμηθείς* — ? quem locum qui nuper iure risit R. Volkmann. quaest. epic. p. 46 seq. parum tamen intellexit, quippe qui et Scribonii locum ignoraret et voci *ἐμπελάδην* quid faciendum esset non perspiceret. Sed ab hac ut ordiar, *ἐμπελάδην* nihil videtur significare aliud quam *αὐτοσχεδίην* illud vel *αὐτοσχεδόν* in Hom. λ, 536 *αὐτοσχεδίην οὐτάσμενος*, P, 294 *πληξ' αὐτοσχεδίην* et alibi, aut *ἐπισταδὸν οὐτάζειν* in Apollon. Rh. 2, 84, quae probabilior certe ratio est Volkmanni invento versum ita corrigentis: *δηθάκι δ' ἐμπελάδην βοάει, ἄ τις ἀχθόμενος φώς.* de tota autem sententia propter Scribonii verba non iam dubitari potest. nam aperte Nicander hunc hominem dicere voluit clamare quatenus clamare potest cum ipso capite demesso emoriens lingua, quam etsi palpantem tantummodo et trementem tamen *immurmurare* et *verba edere* vel optimi scriptores narrant post Homer. Il. K, 457. cf. Gierig. ad Ovid. Met. V, 104. — Talis igitur Scribonii cum Nicandro consensus nescio an aliquam multos in eam rapiat sententiam, ut Scribonium presse Nicandrea secutum esse putent. Atqui similem paulo ante Nicandrum inter et pseudonymum *περὶ δηλητηρίων φαρμάκων* scriptorem vidimus consensum item in symptomatis conspicuum, quo tamen consensu hoc effici non potuit, Nicandro ut ille usus diceretur, quum sat multae accederent discrepantiae. Quod idem de Scribonio valet. nam ut subsistamus paulisper in eo unde exorsi sumus

Scribonii capite, primum *adiuvantur*, inquit, *qui toxicum biberunt rosa pota aut oleo irino coactique frequentius recidere*, quae tametsi non plane omissa a Nicandro sunt, paulo tamen aliter exposita leguntur in Alex. 239 seq.: *καί τε σύ γ' ἢ ἡοδῆς θυόεν μαλλοῖσιν ἀφύσσων παῦρα λίπος σταξείας ἀνοιγομένοις στομάτεσσιν ἤε καὶ ἰρενέοιο* et v. 226 seq.: *διὰ δὲ στόμα βρῦκον ὀχλίζοις, ὄφρ' ἂν ὑπεξερούγησι δαμαζόμενος χερὶ λώβην*. pergit Scribonius: „item alvo acri clysmo saepius ducta, postea passo, lacte et antidoto Mithridatico“, quorum apud Nicandrum nec vola nec vestigium est, ex parte autem ne potest quidem esse. contra ea reliquorum remedium a Nicandro hausto toxico commendatorum, quae multa sunt, nullum a Scribonio memoratum videmus. Sed eadem ratio in reliquis etiam de alexipharmacis capitibus inter Scribonium et Nicandrum intercedit, nisi quod alius praeter istum non extat locus quo consensus quidam talis, qualem notavimus semel, denuo prodatur. In theriacis autem multo etiam minus ulla est causa cur Scribonium Nicandri praecepta ante oculos habuisse dicamus. nam quae initio Scribonius recensuit prophylactica quibus serpentes fugentur, eorum unum, peucedanum, quod multi scriptores celebrant, utriusque commune est, reliqua diversa, inter quae Nicander quaedam posuit satis memorabilia. Tum Scribonius omissis symptomatis, in quibus multus est Nicander, item omissis qualia Nicander habet remediis simplicibus statim ad composita transit sive contra omnes in univsum serpentes sive contra certa quaedam genera (qualia Nicander fere non habet) adhibenda, inter quae nullum est quod apud Nicandrum etiam reperiat aut huius esse dicatur, etsi Antipatri, Zopyri, Mithridatis, Apulei Celsi, Cassii, Marciani theriaca transcribere operae pretium duxit. Postremo ubi externam vulnerum curam attigit (cap. 174), etsi praeter alia cepam quoque et caprificum memorat a Nicandro etiam licet paulo aliter commendatas (Ther. 931 et 923), omisit tamen sanguisugas a Nicandro ibidem laudatas. neque alibi quicquam habet eorum, quae supra produximus ubi de Dioscoridis Euporist. agebamus, Nicandro vel cum paucis vel cum nemine communia. Itaque ego non dixerim continuo a Scribonio Nicandrum esse adhibitum.

Sequitur *Claudius Galenus*, cuius imprimis huc pertinent *de antidotis libri duo*, T. XIV p. 1 seqq. K. Antidotos enim etsi medici ea omnia appellabant remedia, quae non extrinsecus corpori imposita

sed intro assumpta cuiusvis generis *πάθεισιν* medeantur, inter haec tamen *πάθη* primo loco ea erant quae venenis letalibus et ferarum virulentarum morsu oriuntur (cf. Galen. l. 1. p. 1 et p. 135), unde factum est, ut praeter antidotos contra *τὰ δηλητήρια* et *τοὺς ἰοβόλους θήρας* facientes Galenus attulerit admodum paucas easque fere tales, quarum si contra alia etiam *πάθη*, at imprimis tamen contra ista vis esset, tum ut propriam antidoti significationem plane oblitus *ἐπιθέματα* quoque (p. 179 et p. 190) sibi commemoranda putaverit. In omni autem hac tractanda materia Galenus ita versatus est, ut primum de formula medicamenti illius celeberrimi egerit quod Andromachus proposuerat primus theriacae sive *γαλήνης* nomine insignitum, tum Andromachus iunior (c. 7), Damocrates (c. 16), Criton (c. 17) et incertus quidam poeta medicus (c. 15 extr.) paululum immutaverant. eo enim omnibus propemodum morbis succurri posse credebant (cf. Galen. Theriac. ad Pison. T. XIV p. 271 seqq. et Theriac. ad Pamphil. T. XIV p. 300 seqq.). deinde (II, 1 seq. cf. II, 2 init.) Andromachi usus *περὶ τῶν ἐντὸς φαρμάκων* libro reliquas enumerat antidotos contra venena potissimum efficaces (etsi alias etiam nonnullas commemorat contra alia *πάθη* facientes), Mithridateas duas, quarum alteram Antipatrum et Cleophantum secutus Andromachus apposuerat, Orbani, Aphrodae, Nicostrati, Aelii Galli. Tum recensentur Damocratis contra venena formulae (II, 2 seqq.), item Aesclepiadis ¹⁾ contra eadem remedia simplicia (II, 6 seq. 7), tum (II, 8 seq.) composita Apollonii Muris, Nicomedis, Codii Tucci ²⁾ et Crateri, Apellis, antidotus Mithridatis (cuius tres memorantur formulae), ambrosia Philippi Macedonis, antidotus Zopyria, *ἀντίδοτοι διὰ τῶν αἱμάτων* et *διὰ σκίγκου*, Mithridatis theriacae, *ἀντίδοτος ἑκατονταμίγματος*. Sequuntur cap. 10 variorum antidoti, Aelii Galli quinque, Archibii, Antipatri, Euclidis, Zenonis, incerti cuiusdam (p. 163 seq.), antidotus Mithridateae ex fide Xenocratis, antidoti Nili et Harpali. Hucusque de eis actum antidotis, quarum imprimis contra venena vis cernitur, quamquam insunt etiam nonnullae quae simul contra bestiarum virulentarum morsus faciant, item paucae quae contra alia *πάθη* sola.

1) eius opinor, cui cognomen Pharmacioni fuit. cf. Galen. Tom. XIII p. 903.

2) num Clodii et Tuccii? certe Clodium medicum novimus ex Caelio Aureliano, 3, 8, Tuccium medicum ex Plin. nat. hist. VII, 183. —

Iam ad ea Galenus transit remedia, quorum contra morsus venenatos praecipua vis est, et primum quidem Asclepiadem sequitur (cf. p. 167 extr.), qui et suas et aliorum formulas apposuerat, Antonini, Cratippi, Herae, Zenonis, Claudii Apollonii, Menippi, Menelai, Abascanti, Zoili, Arabae, Charitonis, Simmiae, Andreae, Apollodori, Heraclidis Tarentini, Dorothei, Eudemi, Hybristae, Galli aliorumque quorum non dixit nomina. Tum Damocratem de morsuum venenatorum curatione loquentem inducit, denique Herae ἀντιδότους θηριακάς recenset (p. 201 seqq. coll. p. 204 lin. 15), qui et ipse remedia aliorum, velut Antiochi Philometoris, Aphrodae, Nicostrati, Amaranti, attulerat ad alios partim morbos facientia. — Hunc autem libri indicem ego primum propterea confeci, quo pateret non hoc egisse Galenum, ut quorum virorum auctoritatem in hac tractanda materia sequeretur lectores celaret. inter quos viros Nicandri desiderari nomen quis est quin miretur, ubi meminerit Galenum et in aliis libris Nicandro usum esse et in hoc ipso libro identidem (cf. p. 32, p. 89, p. 115) esse professum malle se medicorum qui versus scripserint quam qui prosa oratione sint usi placita afferre, quoniam in illorum quidem formulis pondera et mensurae non aequae corrumpi possint? Ac ne inter eas quidem formulas, quarum auctores a Galeno non nominantur, ulla est quae Nicandro vindicari possit, nedum insint in eis quae Nicandro fere propria sunt. Non dubitari igitur potest quin Galenus Nicandri Theriaca et Alexipharmaca sequi in eo quidem libro noluerit. Sed operae pretium est cognosci cur in aliis libris adhibuerit. velut in Theriaca. ad Pisonem 9 Tom. XIV p. 239 enarrata de viperae foetu patris necem ulciscente historia ita pergit: ἄπερ ἡμῶν ὁ καλὸς Νικάνδρος ἐν τοῖς ἔπεσιν οὐκ ἀφνωῶς γράφει, καὶ ἐστὶ τὰ ἔπη ταῦτα· μὴ σύ γ' ἐνὶ τριόδοισι κ. τ. λ. (Ther. 128 seq.). Hinc intelligere mihi videor, ut Pseudodioscoridem in libro περὶ ἰοβόλων (cf. supra p. 166), ita Galenum *poetam* Nicandrum magni aestimasse, non *medicum* Nicandrum. Itaque in aliis etiam libellis a Galeno afferuntur Nicandri loci non tales qui therapiam spectant, sed tales qui ad demonstrandum Nicandri genus dicendi virtutesque poeticas idonei sunt. cf. Tom. XIV p. 265 (Ther. 231), Tom. VIII p. 133 (Ther. 474), Tom. XII p. 289 (Ther. 86), Tom. V p. 275 (Alex. 21), Tom. XVIII A p. 537 (Ther. 788). quibus demtis Galeni locis unus restat in libro 9 de simpl. medic. temp. et facultat. (Tom. XII p. 204), ubi

quae e Nicandri Ther. 45 seq. refert de lapide Thracio non aliunde se cognita habuisse subindicat. at lapidis Thracii quoque usus non tam ad ipsam therapiam pertinet quam inter ea refertur quibus cavetur ne quis a bestia aliqua venenata petatur. — Postremo moneo non mirum esse in aliis libris Nicandro parum usum esse Galenum qui in eo adeo opere spreverit quo iologiam de industria persecutus est. itaque nec in libellis quos de Andromachi theriace ad Pisonem et iterum ad Pamphilianum (Tom. XIV p. 210 seqq. et p. 295 seqq.), item quos *περὶ ἐνπορόστων* (Tom. XIV p. 311 seqq.) scripsit, qui quidem libelli similis sunt Antidotis argumenti, Nicandri formulas medicamentorum nemo inveniet. —

Brevioribus nobis de *Q. Sereno Sammonico* esse licet, in cuius *de medicina praeceptis* duo sunt capita quibus de *serpentium morsibus et venenis excludendis*, item *de ictibus scorpii et morsibus muris caeci vel aranei* agitur. Ubi tametsi Varronis et Plinii sententias affert, Nicandri tamen non meminit. nec quicquam inest quod tacito auctoris nomine Nicandro surripuisse dici queat. —

Sequitur *Oribasius*, cuius dolendum est ex *ιατρικῶν συναγωγῶν* libris LXX Iuliano imperatori inscriptis eum quo iologiam tractavit vel non servatum vel certe nondum editum esse. in eo enim opere Oribasius, ut docent editae hucusque particulae, accurate notare solebat cui quidque deberet. Quod non factum in eo libro, qui *σύνοψις* inscriptus grande *συναγωγῶν* volumen in brevem aliquam summam ab Oribasio in Eunapii cuiusdam gratiam contractum continet et aetatem tulit. Quamquam vel sic unum et alterum fontem rimari licet unde hortulos suos Oribasius irrigarit. velut quae libr. III c. 63 (nam ab eo inde loco de iologia exponit) dicit, de venenis neque tutum esse indefinite scribere neque memoriae literarum commendare omnes curationes neque nocumenta quae quisque ex eis nasci dicat, siquidem qui haec doceat causam scelestis praebiturus sit ut multa mala faciant, — haec igitur, ob quae eximie laudatus est ab Heckerō, histor. med. II p. 69, aperte a Galeno sumpsit, Eupor. 1, 17 (T. XIV p. 389, add. ibid. p. 145), cui debet etiam Paulus Aegineta V, 26. Sed in reliquis quae huc pertinent quos auctores secutus sit mihi non constat, at hoc constat comparatione instituta, Nicandrearum formularum nullam eius praeceptis inesse. —

Oribasii consilium duobus fere post saeculis aemulatus est *Aetius Amidenus* condendis *contractae medicinae tetrabilis quattuor*,

quarum quum tertia et quacum unice hic nobis res est quarta nondum sint graece editae, latina Iani Cornarii versione uti cogimur ab Henr. Stephano inter „medicae artis principes“ recepta. Ille igitur quum et ipse spissa antiquiorum medicorum multa volumina excerptendo studeret et sui temporis hominibus et posteris reddere ad usum paululum habiliora, non eandem tamen quam Oribasius fidem praestitit, ut qui haud raro auctorum nomina omitteret. Atque hoc etiam in tetrabibli quartae sermonem primum cadit quo de noxiorum animalium morsu deque venenis ita exposuit, ut antidoti nominis vi commotus paulo latius evagaretur ad aliquot alios morbos. Sed nescio tamen an vel sic exquiri fontes possint unde iste sermo derivatus sit. Nam primum qui de bestiis venenatis est locum quum ita exordiat: „de noxiorum animalium morsibus scribere auspicientes initium ab iis qui ab homine morsi sunt faciemus, *ut Archigenes inquit*“, — mihi quidem certissimum videtur ista Aetium non scripturum fuisse, si in ea sola Archigenis sententia acquiescere, non totum eius commentarium excerptere voluisset. itaque Aetium puto Archigenem sibi elegisse primarium ducem quem in ea re sequeretur, de quo ne quis propterea dubitet, quod capp. 6 et 21 Archigenes denuo citetur, quasi quibus eius nomen non appositum sit loci et antecedentes et sequentes alium sibi vindicent auctorem, monendum est hunc aliorum etiam epitomatorum esse morem, ut bis terque loquentes inducant prodito nomine quem ubique sequuntur tacite. docent hoc Plinii loci plurimi, imprimis libri XI, ubi plurima insunt Aristotelis, quem bis tantum antestatur. Accedit quod tacito Archigenis nomine quaedam Aetius profert quae Archigenis esse aliunde scimus. velut quod extremo capite 21 descripsit remedium Archigeni vindicat Paul. Aegin. V, 13. Praeterea etsi alios etiam praeter Archigenem scriptores Aetius nominat, Aesclepiadem (c. 7, 18, 21, 22), Apollonium (c. 6 et 8), Stratonem (c. 7, 14), Andromachum (c. 10), Numenium (siquidem recte eius restitui nomen quod c. 20 scribitur Numius), Galenum (c. 30), hi tamen scriptores uno excepto Galeno, quem posteriores medici imprimis celebrabant, antiquiores Archigene sunt omnes, ut unde eos Aetius acceperit non iam sit dubium. Sed si adeo concedendum fuerit traditis ab Archigene quaedam de suo addidisse Aetium vel sua ipsius experientia vel aliorum scriptorum libris edoctum, hoc tamen concedi nequit, inter istos libros fuisse etiam Nicandri Theriaca, quae

nec nominat nec puto desiderabat. Quod enim primum Aetio fuit, ut bestiae venenatae accurate describerentur, id suis usus fontibus (cf. c. 18 init. et 20 init.) ita consecutus est, ut Nicandreis parum indigeret, adeo quae aliunde hausit Nicandreis accuratatione praestant. nam ne hoc memorem, plures ab Aetio describi serpentes quos Nicander non habet, confer modo c. 23, quod est de haemorrhoidae, cum Nic. Ther. 281, ubi quaedam quae scitu dignissima Aetius habet, desiderantur, alia cum Aetianis discrepant, quales discrepantiae non dubito quin Aetio maiorem accuratationis laudem vindicent. Idem autem valet de symptomatis. velut c. 20 Aetius ex aspidum generibus, quae tria sint, sua quodque propria sequi in mordendo symptomata dicit, plane ille hac quidem in re cum Nicandro discrepans (cf. Ther. 157 seq.). Quod autem ad therapiam, Aetii maior accuratio vel eo cernitur quod cum reliquis medicis alii serpentium generi alia remedia accommodat. nam quae Nicander remedia recenset, ad omnes vel serpentes vel scorpiones et phalangia referuntur plerumque omnia. Inter ipsa autem remedia aut prophylactica quod haud pauca Aetius habet quae apud Nicandrum etiam leguntur, nemo opinor mirabitur. contra hoc sanequam mirum esset, Nicandrum si Aetius consulisset, cur omississet quae fere propria Nicandro sunt. velut cap. 10 tametsi Aetius cucurbitulas (cf. etiam 20 et 22), inustionem, cepam commendat, quae Nicander etiam habet Ther. 921 seqq., tamen sanguisugas (Nicand. Ther. 930) frustra apud Aetium quaesiveris. —

Restat altera libelli Aetiani pars quae est de venenis ore haustis c. 46 seqq. ea dicenda erit non ex Archigene, sed e Pseudodioscoridis *περὶ δηλητηρίων* libello hausta esse. nemo enim qui comparaverit Aet. c. 50 cum Pseudod. 3, A. 51 cum P. 2, A. 52 cum P. 4, A. 53 extr. cum P. 30, A. 57 cum P. 5, A. 58 cum P. 6, A. 60 cum P. 8, A. 61 cum P. 9, A. 62 cum P. 10, A. 63 cum P. 11, A. 64 cum P. 12, A. 66 cum P. 14, A. 67 cum P. 15, A. 69 cum P. 17, A. 70 cum P. 20, A. 71 cum P. 21, A. 73 init. cum P. 23 init., A. 74 cum P. 25, A. 75 cum P. 26, A. 76 cum P. 24, A. 77 cum P. 22, A. 78 cum P. 27, A. 79 cum P. 28, A. 80 cum P. 29, A. 81 cum P. 33, A. 82 cum P. 33 extr., A. 83 cum P. 34, — haec igitur qui accurate inter se comparaverit non iam dubitabit quin in hac quidem parte Aetius omisso Archigene Pseudodioscoridem sibi primum ducem elegerit, adeo huius et res memoratas et rerum ordinem et ipsa non-

numquam verba Aetius repraesentat. nisi forte suspicetur aliquis ipsius Archigenis illum esse libellum quem male nescio quis Dioscoridi ascripserit. quae mihi quidem parum probatur suspicio. nam istius libelli auctor aperte vixit ante Andromachum, Neronis imperatoris medicum. aliter enim fieri vix potuisset ut Mithridaticam quidem antidotum memoraret (p. 4 et p. 41), sed omitteret Andromacheam¹⁾, quam Archigenes quidem, ut qui Traiano imperante floruerit, ignorare non potuit. Stat igitur sententia Aetium in doctrina de venenis tractanda istum *περὶ δηλητηρίων* scriptorem quicumque tandem fuit secutum esse. quamquam non negaverim inter ea, quae excerptis e Pseudodioscoride locis et interposuit et subiunxit, interesse quae Archigeni accepta referat, velut Stratonis (c. 46), Theodori (c. 46), Asclepiadis (c. 46) memoriam, ut ipsum Archigenem ad testimonium provocat c. 104. Alia Philagrio (c. 73, c. 110), Oribasio (c. 106, 107, 115. eiusdem sunt quae c. 56 ita scripta leguntur: „nos autem per alii multi esum has eicientes nullo ex praedictis opus habemus.“ nam cf. Oribas. synopsis. III, 67 extr.), imprimis autem Galeno debet, quem non nominat solum (c. 87 seq. c. 97), sed tacito etiam nomine compilat, ut c. 98 maxima pars fluxit e Galen. T. XIV p. 108 (unde simul patet male ap. Aetium scribi „*Antipater et Cleopater*“ pro „*Antipater et Cleophantus*“), c. 99 e Damocrat. ap. Galen. l. l. p. 117 seq., c. 103 e Galen. l. l. p. 159, c. 111 e Damocr. ap. Galen. l. l. p. 191 seq. Sed pervelim scire unde habeat cap. 86 (p. 647 Steph.), quod eis commendo qui veterum scriptorum reliquias colligunt. quippe afferuntur ibi loci e Pisonis libro de animalibus, e Menelbo (?), Simonide, Aristodemo, Pherecyde. Quae autem nobis summa est, etiam Nicandri Alexipharmaca Aetium adhibuisse nulla ne levissima quidem causa est cur putetur. —

Aetio adiungimus *Paulum Aeginetam* qui in compendii de re medica editi²⁾ libro quinto (is enim τὸν *περὶ τῶν θηριακῶν τε καὶ ἀλεξιφαρμάκων λόγον* continet) Pseudodioscorideos libellos *περὶ δηλητηρίων φαρμάκων* et *περὶ ἰοβόλων* paene totos exscripsit. Quod adeo

1) quod non fecit auctor *περὶ ἰοβόλων* (cf. p. 64), quo novo documento patet verum esse quod supra dixi, diversos fuisse homines auctorem *περὶ δηλητ.* et auctorem *περὶ ἰοβόλων*.

2) Pauli usi sumus editione Basileensi anni 1538.

manifestum erit vel exiguum libri partem conferenti, ut satis mirari I. F. K. Heckeri iudicium nequeam, qui histor. med. II p. 222 seq. Paulum in ea quidem tractanda materia Archigenem potissimum secutum esse sibi persuasit. At tu confer mihi Pauli capita 14, 18, 30 (coll. Pseudodiosc. p. 14), 32—36, 39—45, 47—62, 64, 65 (coll. Pseudodiosc. p. 40), 66 (coll. Pseudodiosc. p. 49), quibus vix ullum verbum inesse videbis quin Paulus Pseudodioscoridi acceptum referat. Contra alia sunt capita, ubi materiae Pseudodioscoridi surreptae interposita quaedam sunt modo breviores modo longiores particulae, quas ille non habet. cf. c. 2 (coll. Pseudodiosc. p. 74 et 78), c. 3 (coll. Ps. p. 57 seq.), c. 6, 8, 9, 11, 12, 15, 16, 17, 20, 28, 29, 31, 37, 46, 55. Postremo pauca quaedam capita Paulus ita conscripsit vel Pseudodioscoridis doctrinam reiciens vel ab hoc omissa supplens, ut plane nova videantur. cf. c. 1, 4, 5, 7, 10, 13, 21, 22, 23, 24 (*κατσκευή χελώνης θαλασσίας αίματος*, quod Pseudodioscoridem sprevisse supra vidimus. add. Paul. c. 2 med. et c. 13 med.), 25, 26, 38, 63. In his autem quae Paulus nova et a Pseudodioscorideis diversa protulit, aut ipsius eum experientia edocuit aut ex aliorum libris hausit. certe Galeni (cf. c. 2, 15, 19, 25, 29 extr. 37), Archigenis (9 et 13. eiusdem sunt quae Paul. c. 13 narrat de allii usu et meri potu. cf. Aet. IV, 1, 21 D), Lyci (3 et 13), Oribasii (ibid.), Rufi (c. 3) auctoritate utitur ¹). Contra Nicandrum ne legisse quidem Paulus videtur, aliter enim apud Paulum quoque c. 1 legeremus quae Nicander inter prophylactica habet plane singularia, velut Ther. 87, 98 etc. At dicat quispiam Nicandrum laudari a Paulo p. 19: *πόνος τοῦ σώματος πολυειδής, παντάπασιν ἐλαφρὸς καὶ οὐκ ἄτερ ἡδονῆς παρακολουθεῖ. διὸ καλῶς ὁ Νίκανδρος ἐπιπεφώνηκε, καμάτου δ' ἄτερ ὀλλυται ἀνήρ*. Verum hunc ipsum locum iam supra vidimus iisdem ferme verbis legi apud Pseudodioscoridem *περὶ ἰοβόλ.* 17 p. 73, ut unde cognita Paulus habuerit Nicandrea non iam incertum sit.

Aetio partim, partim Paulo Aegineta auctoribus usus est *Theophanes Nonnus*, quum Constantini Porphyrogeneti iussu *ἐπιτομήν τῆς ἰατρικῆς ἀπάσης τέχνης* scribere aggressus hunc quoque de bestiis virulentis venenisque locum tractaret. nam c. 261 paucis quae aliunde hausit exceptis ex Aet. IV, 1 c. 7 et 8 sumpsit (cui etiam Archigenis et Stratonis formulas debet p. 294 sine auctorum nomini-

1) At Erasistrati memoriam (cf. 18 et 20) Pseudodioscoridi debet.

bus prolatas), c. 262 ex Aet. c. 10, c. 263 ex Aet. c. 10, c. 264 (praeter extrema verba) e Paul. Aeg. V, 5, c. 269 (praeter initium) e Paul. c. 8, c. 270 ex Aet. c. 18 paucis additis, c. 271 e Paul. c. 3, c. 272 e Paul. c. 9, c. 273 e Paul. c. 13, c. 274 partim ex Aet. 20, partim e Paul. 19, c. 275 e Paul. c. 21 (nisi quod sub finem capituli ignotum mihi auctorem sequitur), c. 276 e Paul. c. 22, c. 277 e Paul. c. 23, c. 278 ex Aet. c. 13 et Paul. c. 33 (ultima verba Theophanes aliunde addidit), c. 279 e Paul. 35, c. 280 e Paul. 37, c. 281 e Paul. 55, c. 282 e Paul. 57, c. 283 e Paul. 58 et 46. Ceterum quod e Paulo Theophanem, non e Pseudodioscoride hausisse dixi, causa haec est, quod ea quoque habet quae Paulus excerptis e Pseudodioscoride locis interposuit (cf. c. 272 et 280) aut omissis Pseudodioscoride aliunde sumpsit (cf. c. 273, 275, 276, 277). Ex his igitur fontibus deductae doctrinae Theophanes et alia quaedam addidit aliunde hausta quae supra indicavi, et cc. 265, 266, 267, 268 quae sunt de abigendis culicibus, muscis, pulicibus, cimicibus, item quae in duobus saltem codicibus (cf. Bernard. II p. 367 extr.) leguntur capita *περὶ μυρμηγκῶν, πρὸς ἀνθρωποπόδητους καὶ κνυροπόδητους, πρὸς δῆγμα μυρογάλης, πρὸς πληγὴν κεράστου*. quae omnia unde venerunt, nili certe continent Nicander quod sibi vindicet.

A Pseudodioscoride paene totus pendet etiam *Ioannes Actuarius*, qui in *methodi medendi* libris quinto et sexto et ipse hunc locum attigit¹⁾. Et V, 12 quidem de medicamentis exitiis ita egit, ut Pseudodioscoridis *περὶ δηλητηρίων* libellum ad verbum describere raro omittens aliquid, de suo nusquam addens quicquam. Nec multo plus praestitit libr. VI, 11 de bestiis venenatis agens. nam hic quoque Pseudodioscoridis *περὶ ἰοβόλων* librum ita secutus est ut raro quaedam supprimeret (velut p. 333 A Nicandri mentionem a Pseudodioscoride p. 73 factam, item p. 333 B Erasistrati, quem memoratum invenerat p. 74 et 91), novi aliquid semel tantum addere p. 333 B. quae enim p. 331 II in extrema de pastinaca marina narratione leguntur non propria sunt Ioanni, sed apud Pseudodioscoridem extant in narratione de dracone marino p. 84, ut quae ibi praecedunt, apud Ioannem librariorum culpa excidisse videantur. —

Quod restat, verbo monendum in *Marcelli et Nicolai Myreps*

1) utimur Mathisii versione latina quae extat in Stephan. „med. art princip.“ nam graece methodus nondum edita est. —

libellis, quos de medicamentis scripsere, hunc de iologia locum de industria non pertractatum esse, sed si quae proferantur formulae quae ad venena et bestiarum morsus pertineant, eas ad alios quoque morbos pertinere, ut vel hinc certum sit nullam e Nicandro fluxisse. —

Tandem absolvimus hoc per medicorum veterum hodie superstitem libros inceptum iter parum amoenum, paucisque nunc indicandum est, quid inde domum reportasse nobis videamur. Ac primum quidem hoc iam constabit posthac, a quinto inde p. Chr. n. saeculo qui hanc materiam sibi sumpserunt exornandam non Nicandri Theriaca et Alexipharmaca, quae ne nominant quidem, sed alios fontes secutos esse. Verum ex antiquioribus quoque medicis nemo Nicandrum nominat praeter Pseudodioscoridem (*περὶ ἰοβόλων*) et Galenum iique *poetam* potius Nicandrum quam Nicandrum *medicum* probari sibi haud obscure profitentur, unde factum ut et ipsi relicto Nicandro alios auctores secuti sint. reliqui qui non nominant, partim nihil habent quod e Nicandro ductum dici queat, partim — id quod auctorem *περὶ δηλητηρίων* et Scribonium Largum attingit — quaedam habent quae similiter dixit Nicander. Haec si quis ab illis e Nicandri Theriacis et Alexipharmacis hausta putaverit, concedat tamen fieri etiam potuisse, ut et illi et Nicander alius cuiusdam medici eadem vestigia legerint. Atque nisi me omnia fallunt, satis certa ad manus sunt argumenta quibus vere nos hoc potius coniecisse ita demonstrari possit, ut vel maxime obfirmatis lectorum animis assensus extorqueatur. quod nunc iam amittamus. —

VIII.

Investigandus autem doctus quidam medicus est qui compositis de iologia libellis talem adeptus famam sit, ut et reliqui medici, qui idem tractarunt argumentum, et Nicander huic se applicare libenter voluerint et vero etiam honeste potuerint. eundem autem doctum fama clarum hominem statuamus oportet ante finem quarti a. Chr. n. saeculi vixisse i. e. ante Erasistratum, celeberrimum medicum, de cuius vitae temporibus videndus est Rosenbaum. ad Sprengelii histor. medic. I p. 522. Erasistrato enim maximam praeceptorum suorum partem debere monuimus auctorem eum, qui

Dioscoridis assumpto nomine *περὶ ἰοβόλων* scripsit et ita scripsit, ut et ipse tamen interdum poetae nostri vestigia legisse videatur. nam de viperæ morsus symptomatis agens p. 69, *φλυκταινῶν τε*, inquit, *ἐπανάστασις καθάπερ ἐπὶ τῶν πυρρικανύστων ἔπεται*, — quibuscum contendente mihi Nicandri verba, Ther. 240: *πομφόλυγες ὡς εἴ τε περὶ φλύκταιναι ἀραιαὶ οἷα πυρρικμήτιο χροὸς πλαδόωσιν ὑπερθεν*. Ita indicata via est qua communem istum horum ἰολόγων ducem inveniamus, quam si quis tamen dicat nimis esse incertam, mox mutata sententia laudabit nos qui aequi bonique fecerimus, ubi viderit quo ista tam incerta scilicet via perveniatur. Nam apud Pseudodioscor. p. 77 extr. haec legimus: *οὐκ ἀλόγως δὲ ὁ Ἐρασίστρατος ἐπιμέμφεται τοῖς ἀγνώστους δυνάμεις πρὸς τὴν χρεῖαν ἀναγεγραφόσιν, ὡς χολὴν ἐλέφαντος καὶ κροκοδείλου καὶ αἷμα χελώνης*. Atqui testudinis cruorem qui contra serpentium morsus primus adhibuerit hodieque scimus. Galenus enim, de Antidot. Tom. XIV p. 184, *τῶν δὲ συνθέτων*, inquit, *ἡ μὲν παρ' Ἀπολλοδώρου τεθειμένη καὶ ὑπὸ Σώστρατος ἐπαινουμένη καὶ πάντων δὲ τῶν μετενεγκόντων παρ' αὐτοῦ, ἡ διὰ τοῦ αἵματος τοῦ χελώνης, ἐστὶν ἥδε κ. τ. λ.* Inter eos autem, qui ab Apollodoro istud remedium sumpserunt, praeter Sostratum, quem et ipsum *περὶ βλητῶν καὶ δακέτων* commentatum esse e schol. Nicand. Ther. 760 et 764 scimus¹⁾, referendus est etiam genuinus Dioscorides de mater. med. II, 97, T. I p. 223, item Pseudodioscor. Eupor. II, 95, T. II p. 315, tum Archigenes medicus, si quidem huic debent Aet. IV, 1, 24 et Paulus Aegin. V, 13 med. et 24. Viden iam quo tendam? mirum enim ni vetustum illum Apollodorum, cui haec debent medici, in aliis quoque rebus libenter secuti essent. Quod is quoque fecit, de quo paulo ante nondum nobis constabat Nicandrumne an alium quempiam secutus esset, auctor *περὶ δηλητηρίων φαρμάκων*. nam quae hic dixit cap. 7 extr. vel cap. 8 init. (variant enim editiones, unde factum ut Sprengelius plane omiserit) de chamaepityos variis nominibus, transcripta hinc a Paulo Aeginet. V, 45 extr. *καλεῖται δὲ ἡ χαμαίπιτυς — ἐν μὲν*

1) Videntur haec maioris operis *περὶ ζώων* (cf. Jacobs. ad Aelian. T. I p. 464) pars fuisse. quod si est, patet in Athenaeo VII p. 312 E. *Σώστρατος ἐν τοῖς περὶ ζώων, ἔστι δὲ ταῦτα δύο βιβλία* — corrigendum esse *δ' βιβλία* ex schol. Apollon. Rhod. 1, 1265: *Σώστρατος ἐν τῇ τετάρτῃ περὶ ζώων διαστέλλει τὸν μύωπα τοῦ οἴστρου*.

Ἡρακλεία τῆ Ποντικῆ — ὀλόκυρον, ἐν δὲ Ἀθήνησι ἰωνιὰ, ἐν δὲ Εὐβοίᾳ σιδηρεῖτις (sic enim ista corrigenda sunt), haec igitur Apollodori esse patebit conferenti Athenae. XV p. 681 D: Ἀπολλόδωρος δ' ἐν τῷ περὶ θηρίων φησὶ „χαμαίπιττον, οἱ δὲ ὀλόκυρον, οἱ δ' Ἀθήνησι ἰωνιὰν, οἱ δὲ κατ' Εὐβοίαν σιδηρεῖτιν, ubi nescio ante ὀλόκυρον num ipse Athenaeus reticuerit an librarii omiserint ἐν Ἡρακλεία τῆ Ποντικῆ. Praeterea Heraclidem etiam Tarentinum, cuius fuit περὶ θηρίων sive Θηριακὰ inscriptus liber (cf. Kuehn. opusc. medic. et philol. II p. 160 seq.), ἐκ τῶν Ἀπολλοδώρου afferentem remedium aliquod πρὸς παντὸς θηρίου πληγὴν videmus ap. Galen. T. XIV p. 181. Itaque non tam Theophrastum, quem περὶ δακέτων καὶ βλητικῶν scriptum librum reliquisset ex Athenae. VII p. 314 B constat, aut Numenium, cuius Θηριακὰ inscriptum carmen novimus e schol. Nicand. Ther. 637, aut Petrichum condito Ὀφριακῶν carmine memorabilem (Plin. nat. hist. XXII, 83. add. XX, 258 et elench. librorum XXI, XXIII, XXIV, XXV, XXVI, XXVII, item schol. Nicand. Ther. 557 et 626), aut Pammenen, cuius περὶ θηρίων libro Aelian. nat. anim. XVI, 42 usus est, aut Basileum (cuius Θηριακὸν memorat schol. Nic. Ther. 715, ubi tamen Bussemak. Iubam regem intelligit), aut Alexandrum (περὶ θηριακῶν. schol. Nicand. Ther. 932)¹⁾, quam *Apollodorum* in hac tractanda materia reliquis medicis inde ab Erasistrato ducem fuisse primarium puto, praesertim quum nullum quantum sciam testimonium extet quo illis quoque usos eos esse probari possit.

Neque huic opinioni adversantur quae de Apollodori aetate librisque scriptis apud auctores testimonia reperiuntur. Inter eos autem auctores quum etiam Plinius sit, qui in naturalis historiae libris non uno aliquo Apollodoro, sed pluribus homonymis usus est, cavendum ne diversos homines inter se confundamus. Et in quarti quidem et sexti libri elencho quem simpliciter Plinius appellat Apollodorum vix dubito quin celeberrimus ille Atheniensis sit, cuius et γῆς περίοδος et in νεῶν κατάλογον Homericum commentarius largissimam sine dubio ad istos libros Plinio materiam suppeditavit. Hunc autem Apollodorum non mirabimur magnopere quod accura-

1) Eos enumerare solos volui, quos vel ante Erasistratum vixisse constat vel incertum est quando vixerint. de aliorum aetate satis constat, velut Andreae, cuius περὶ δακέτων librum citat Athenae. VII, p. 312 D. add. schol. Nicand. Ther. 823, Alex. 537.

tius vel patriae vel alio quodeumque fuit nomine addito significare noluerit, quum inter cognomines viros omnes sine dubio esset celeberrimus. itaque hoc potius agendum Plinio fuit, ut si quem alium deinceps nominaret Apollodorum ab illo distingueret quaquam fuit ratione. Proximo igitur quo Apollodorus aliquis nominandus fuit elenchi loco, de libris VIII et X, Apollodorum nominavit *Lemnium*, id quod demonstrat de eo esse Apollodoro cogitandum qui Aristotele (Polit. I, 11 p. 1258, 59 Bekk.) et Varrone (de re rust. I, 1) testibus de agricultura scripsit. huius igitur librum Plinio ad manus fuisse puto quum scriberet quae in duobus istis libris de animalibus domesticis traduntur, non eius quem quaerimus Apollodori opus, praesertim quum proximo elenchi loco, de libri XI fontibus, is ipse quocum nobis cum maxime res est Apollodorus ita significetur, ut nunc primum a Plinio produci eum appareat. nam ita loquitur: Apollodorus, *qui de bestiis venenatis*. Item aperte novum Apollodorum Plinius inducit in elencho libror. XII et XIII, ubi Apollodorum *qui de odoribus* nominat. Hinc mihi quidem certissimum videtur, Apollodorum nostrum, qui de bestiis venenatis scripsit, diversum esse et a nobilissimo Apollodoro Atheniensi et ab Apollodoro Lemnio et ab eo Apollodoro qui de odoribus scripsit. Eandem autem ob causam nostrum Apollodorum diversum putabimus etiam ab Apollodoro Citiensi et Apollodoro Tarentino medicis, quos non solum in elencho libror. XX, XXI, XXIII Plinius nominat, sed etiam in elencho libror. XXIV, XXV, XXVI, XXVII ita producit, ut simul ab alio quodam Apollodoro ¹⁾ distinguat qui medicus non fuerit. Sed ultimus hiece quinam tandem est? Suspiceris unum aliquem eorum fuisse quibus in superioribus libris usus sit — aliter enim excusari vix poterit cur nihil addiderit quo accuratius ille cognoscatur —, sed neque Atheniensem neque Lemnium, quos addito patriae nomine accuratius indicare facili negotio Plinius potuit, sed

1) quod librorum pars uno alterove loco habent *Apollodoto*, hanc frequentem constat librariorum confusionem esse. Sic variant *Ζηνόδορος* et *Ζηνόδοτος* (cf. Iena. allg. literaturz. 1848. p. 872), *Ἡρόδορος* et *Ἡρόδοτος* (Meinek. phil. exercit. in Athenae. I p. 9), *Θεόδωρος* et *Θεόδοτος* (codd. Gaisfordii ad Etym. Magn. 630, 37), *Διόδωρος* et *Διόδοτος* (Meinek. comic. fr. II p. 228), *Πυθόδωρος* et *Πυθόδοτος* (Clint. fast. Hellen. p. 152 Krueg.), *Ἐρμόδορος* et *Ἐρμόδοτος* (Jacobs Anthol. gr. Tom. XIII p. 902) etc. —

eorum alterutrum, quorum quae patria esset Plinius nescivit, id est aut nostrum Apollodorum qui de bestiis venenatis scripsit, aut eum qui scripsit de odoribus. Uter autem sit facile apparebit ipsis inspectis Plinii libris XXIV, XXV, XXVI, XXVII, quibus quum plantarum historia ususque exponatur, saepissime de serpentium scorpionumque et phalangiorum morsibus plantarum vi curandis ipsisque fugandis bestiis monitum videmus. vide XXIV, 7, 15, 16, 19, 22, 25, 29, 30, 31, 38, 44, 45, 46, 52, 54, 55, 61, 62, 64, 71, 73, 79, 83, 90, 94, 101, 108, 114, 115, 117, 120, 130, 136, 137, 141, 148, 149, 150, 154, 175, 180. — XXV, 97, 99—122, 136, 145, 150, 158, 163. — XXVI, 31. — XXVII, 5, 6, 30, 32, 35, 36, 39, 43, 50, 57, 68, 80, 87, 96, 124, 127, 131, — quorum pleraque eidem illi Apollodoro deberi puto qui de bestiis venenatis scripsit. De hoc igitur valebunt quae Plin. XXIV, 167 monet, ubi de magicis quas dicit herbis agens quum e Democriti χειροκμήτοις quaedam apposuisset, ita pergit: „adiecit his Apollodorus, assectator eius, herbam aeschynomenen, quoniam appropinquante manu folia contraheret, aliam crocida, cuius tactu phalangia morerentur“, ubi vel phalangiorum mentio ad eum nos revocat Apollodorum, qui de bestiis venenatis ante Erasistrati tempora scripserat. quidni igitur assectatorem Democriti interpretemur non laudatorem aliquem huius philosophi diu fortasse mortui, sed assectam et discipulum aetate supparem? qua in re nihil plane refert, χειροκμήτα ista num genuinum Democriti opus putemus an Eoli Mendesii impostoris aliquanto recentioris (cf. Meyer. histor. botan. I p. 277 seqq.¹). nam ipsum Apollodorum in suo opere τῶν χειροκμήτων rationem habuisse, quae Meyeri sententia est (p. 282), ex Plinii quidem loco probari nequit, qui si adeo suppositicia χειροκμήτα putabat esse (quod non putabat. cf. XXX, 10), tamen genuini Democriti assectam et discipulum Apollodorum fuisse aliunde scire potuit atque ex ista Apollodorum inter et χειροκμήτων auctorem similitudine, qua mirabilia uterque captabant. quamquam quae ex Apollodoro Plinius refert l. l. mihi quidem non videntur tam

---

1) Nescio equidem an revera mirabilia multa habuerint genuini qui huc pertinent Democriti libri. quo ducit quod Plinius narrat XXV, 14: dixit Democritus, credidit Theophrastus esse herbam cuius contactu inlatae ab alite — exsiliret cuneus a pastoribus arbori adactus etc., siquidem recte haec ita intelligo, credidisse Theophrastum Democrito.

mira esse, ut fabulas Apollodorum captasse putem, nedum totum eius opus fabulis refertum fuisse dici possit.

Verum nondum nobis a Plinii elencho, de quo Apollodori causa dicere instituimus, discedere licet. namque inter XXIX quoque et XXX librorum fontes Apollodorum relatum videmus, at non inter auctores externos cum Democrito, sed inter medicos, ut hic quidem de Citiensi potius vel Tarentino Apollodoro quispiam quam de nostro cogitare maluerit. Nihilo tamen minus hic quoque nostrum equidem de bestiis venenatis scriptorem agnosco, qui videam his etiam libris multa inesse quae ad istas bestias pertineant. cf. XXIX, 42, 48, 59, 60, 62, 64—74, 77, 78, 81, 83, 84 seqq., 88, 90—92, 102, 103, 119, 122, 131, 137. XXX, 20, 21, 25, 26, 37, 40, 57, 66, 69, 71, 73, 74, 80, 81, 84, 8, 91, 92, 98, 100, 102, 103, 104, 106, 108, 109, 110, 117, 122, 128, 129, 137, 143, 144, 148 —, quorum ut aliunde multa sumere Plinius potuerit, quidni tamen Apollodoro quoque nostro quaedam deberi putemus, praesertim quum in his libris interdum commenta taxari videamus Magorum, inter quos nostro quoque Apollodoro locum dedisse Plinium ex XXIV, 167 modo intelleximus? Nec sane mirum eum scriptorem, qui non solum bestias venenatas descripserat (cf. Plin. XI, 87 seqq.), sed remedia etiam contra ipsarum morsus adhibenda, item ni fallor remedia ab ipsis bestiis ad alios curandos morbos sumenda indicaverat, a Plinio modo inter naturalis historiae, quam hodie vocamus, scriptores, modo inter medicos relatum esse. — Iam ulterius progredi non auserim. nam in elencho librorum XXXIII, XXXIV, XXXV a Plinio simpliciter nominatum Apollodorum si nostrum esse affirmare vellem, nihil ex ipsis libris afferre possem quo probarem praeter XXXV, 34, 177, 180, quorum quam infirma ad probandum vis sit ultro intelligo. Itaque hoc quidem in medio relinquam, sed illud obtinebo, in antecedentibus Plinii libris (praeter IV et VI) si qui nulla addita nota simpliciter citetur Apollodorus, nostrum eum esse qui de bestiis venenatis scripsit. Eundem igitur intelligendum arbitror etiam XXII, 59: „heliotropium et serpentibus et scorpionibus resistit, — ut Apollophanes et *Apollodorus* tradunt“ — etsi ex Plinii elencho huic sententiae aliqua fides non accedit. Qualis aliunde accedit in XXII, 19: „eryngen — *Apollodorus* adversus toxica cum rana decoquit, ceteri in aqua.“ nam eadem formula, cuius unicum Plinius commendatorem noverat Apollodorum, legitur etiam

apud Pseudodioscor. *περὶ δηλητ.* p. 19 extr., unde sumpta est ab Aet. IV, 1, 52, Paulo Aeginet. 5, 33, Ioann. Actuar. V p. 285 B. a Pseudodioscoride autem praeter nostrum Apollodorum (quem adhibitum ab eo esse modo probavimus e cap. 7 extr. coll. Athenae. XV p. 681 D.) alium etiam homonymum scriptorem adhibitum esse nemo facile affirmaverit. Attamen non celabo, secundum Plinium contra *toxica* hoc valere remedium, secundum Pseudodioscoridem autem (cui accedit auctor Euporist. II, 155) contra haustam salamandram. at ranas cum erynge decoctas qui adversus toxica adhibuerit quum alium neminem cognoverimus, non dubito quin Plinius erraverit, quod saepe viro laboriosissimo accidisse satis constat et mox demonstrabitur alio quoque exemplo. Sed sive erravit Plinius sive vere dixit, hoc quidem certum est, hanc Apollodori nostri formulam non ex eo libro, quem de bestiis venenatis scripsit, petitam esse. Itaque sic statuendum, Apollodorum nostrum praeter istum alium scripsisse librum qui fuerit *περὶ θανασίμων* vel *περὶ δηλητηρίων φαρμάκων*. Atque hoc ita esse, primum perspicitur e schol. ad Nicandr. Alex. 594, ubi Apollodorum de lithargyro exponentem legimus. nam scholiasta Nicandri quum bis citet Apollodori *περὶ θηρίων* librum (ad Ther. 715 et 858), non est credibile alium intelligi eum voluisse *hominem* ubi simpliciter Apollodorum nominat. Accedit quod in iisdem scholiis (ad Alex. 570) Apollodorus de rana rubeta exponit, cui et ipsi veteres iologi quantum scimus omnes inter ea animalia locum dederunt quae ore hausta corpus veneno imbuant. Itaque equidem non iam dubito quin noster Apollodorus in alio quoque Plinii loco intelligendus sit, XX, 86: „*Apollodorus* adversus fungorum venena semen aut succum brassicae bibendum censet“, ubi iterum notandus Plinii error est. nam quum Apollodorus sine dubio dixisset *δάφανον*, ut dicunt Asclepiad. apud Galen. Antid. T. XIV p. 140, Pseudodiosc. de Euporist. II, c. 160 et auct. *περὶ δηλητηρ.* p. 33 (cf. ad fragm. 70 v. 3), hanc Plinius male interpretatus est *brassicam*, quum deberet *radiculam*. eam certe nominant Celsus 5, 27, 17 et Scribon. Larg. 198, qui non iam dubium erit quin cum Asclepiade et Pseudodioscoride hanc formulam debeant Apollodoro. — Nec minus mihi certum videtur non alium atque nostrum esse Apollodorum, quem Plinius XXII, 31 sequitur: „urticae semen — contrarium esse — adfirmat — *Apollodorus* et salamandris cum iure coctae testudinis, item adversari hyoscyamo et serpentibus et scor-

pionibus“, ubi vel serpentium scorpionumque mentio ad nostrum nos Apollodorum rapit. atque ab Apollodoro contra hyoseyanum commendatum *κνίδης σπέρμα* redit apud Pseudodiosc. *περὶ δηλητ.* p. 27. ceterum vide quae de hoc loco paulo post dicentur. —

Iam unus ¹⁾ restat Plinii locus qui ad hanc quaestionem pertineat, XXI, 116: „quod ad cypiron attinet, *Apollodorum* quidem sequar, qui negabat bibendum, quamquam professus efficacissimum esse adversus calculos os eo fovet. feminis quidem abortus facere non dubitat mirumque tradit barbaros suffitum huius herbae excipientes ore lienes consumere et non egredi domibus nisi ab hoc suffitu, vegetiores enim firmioresque sic etiam in diem fieri, intertriginum et alarum vitiiis perfrictionibusque cum oleo inlitum non dubie mederi.“ ubi nescio an nostro Apollodoro haec vindicet mirus ille barbarorum mos, cuius mentio in memoriam nobis revocat Democriti illum assectatorem, XXIV, 167, quem nostrum esse Apollodorum probare paulo ante studuimus. Neque tamen opus est ut propterea tertium huius Apollodori librum effingamus a nemine illum quidem indicatum. immo vel in *θηριακῶ λόγῳ* vel in eo libro, quem de venenis ore haustis Apollodorus scripsit, facile locum ista invenire potuerunt. nam *κύνειρον* non solum adversus scorpionum ietus efficacem esse e Pseudodiosc. *περὶ ἰοβόλ.* 23 scimus, sed contra ranam quoque absorptam Pseudodiosc. *περὶ δηλητ.* 31 commendat. itaque alterutro in loco de cypiro monuisse Apollodorum puto reliqua simul plantae commoda enumerantem. hoc enim ab Apollodori consilio non abhorruisse patet e Galen. Tom. XIV p. 181: *ἄλλη ἐκ τῶν Ἀπολλοδώρου — πρὸς παντὸς θηρίου πληγὴν καὶ τὰ σφοδρότατα τῶν ἀλγημάτων καὶ πνιγὰς ὕστερικίας.* —

Evicimus opinor multa Plinium debere Apollodoro, quem ipse haud obscuris indiciis prodit scriptorem fuisse satis antiquum, quippe Democriti assectatorem, incertae illum patriae, sed distinguendum ab eiusdem nominis hominibus, Atheniensi, Lemnio, Citiensi, Tarentino iisque qui de odoribus et ad Ptolemaeum regem de vini generibus commentati sunt, eundemque non de bestiis solum venenatis commentarium scripsisse (cuius genuinam inscriptionem

---

1) Nam qui XIV, 76 a Plinio citatur Apollodorus medicus in volumine quo suasit Ptolemaeo regi quae vina biberet, cum ni fallor ipsa haec apposita nota a nostro Apollodoro distinguit. —

— περὶ θηρίων vel θηριακὸς λόγος — novimus e schol. Nicandr. 715 et 858 et ex Aelian. nat. animal. VIII, 7), sed in ea quoque quae ore hausta nocent venena inquisivisse alio commentario, cuius quae inscriptio fuerit nescimus. Tantum autem abest hinc ut infirmentur quae certis quibusdam testimoniis usi supra diximus, veteres iologos plerosque omnes ab Apollodoro pendere, ut contra Plinii exemplo magis etiam confirmentur. — Sed de his satis dictum, restat autem altera disputationis pars, qua demonstrandum erit Nicandrum quoque eidem illi Apollodoro sese addixisse. quod iam ita agamus, ut in unum collecta quotquot reperire nobis licuit Apollodori fragmenta cum Nicandri Theriacis et Alexipharmacis comparemus. —

I. Denuo ordiamur a Galeni loco, de Antid. 2, 13, T. XIV p. 184: τῶν δὲ συνθέτων ἡ μὲν παρ' Ἀπολλοδώρου τεθειμένη καὶ ὑπὸ Σωστράτου ἐπαινουμένη — ἡ δὲ τοῦ αἵματος τοῦ χελώνης ἐστὶν ἣδε· κυμίνου ἀγρίου σπέρματος ὀξύβαφον, χελώνης θαλασσίας αἵματος ξηροῦ < δ'. στατήρας β'. πυτίας νεβροῦ, εἰ δὲ μὴ, λαγωῦ < γ'. ἐριφείου αἵματος < δ'. πάντα μίξας καὶ οἶνω βελτίστῳ ἀναλαβὼν ἀπόθου. ἐν δὲ τῇ χρήσει λαβὼν ἐλαίας τὸ μέγεθος, τρίψας μετ' οἶνου ὡς βελτίστου κνέου ἥμισυ δίδου πίνειν. Quaeritur autem num Galenus ipsius Apollodori genuinam formulam apposuerit an qualis posteriorum medicorum mutationibus evaserat. cuiusmodi mutationes factas esse patet e Dioscorid. mater. med. II, 97 p. 223: θαλασσίας δὲ χελώνης (αἷμα) σὺν οἶνω καὶ πυτία λαγωῦ καὶ κυμίνῳ πινόμενον ἀρμόξει πρὸς θηριοδῆγματα, ubi non vides memoratum neque hinnuli coagulum neque hoedi sanguinem. idem suo et a Galeni et a Dioscoridis formula dissensu probant Plin. nat. hist. 32, 33, Pseudodiosc. Euporist. II, 115 p. 315, Aet. IV, 1, 24, Paul. Aeg. V, 13 med. et 24. Quae quum ita sint, non dubito quin Dioscorid. mat. med. l. l. genuinam Apollodori formulam servaverit solus. nam Dioscorides vetustissimus inter hos quos nominavi scriptores est. Iam vero cum hac Dioscoridis formula conspirat Nicandrea, nisi quod poeta portiones definit ab illo non memoratas, Ther. 710: (αἵματος τῆς ἐν πόντου χελώνης) δραχμῶν πισύρων μίσγων βάρος· ἐν δὲ κυμίνου δοίας ἀροτέροιο καὶ ἐν ταμίσοιο λαγωῦ τετράμορον δραχμῆσι δύο καταβάλλει βρεῖθος· ἐνθεν ἀποτμήγων πιεῖν δραχμαῖον ἐν οἶνω. Haec igitur Nicandrum debere puto Apollodoro. eundem autem secutus est in praeparando ad hunc usum sanguine testudinis. nam Aetius quo-

que et Paulus Aegineta sive potius utriusque dux Archigenes medicus quum Apollodorum in usum suum convertere potuerint, nemo casu factum putaverit, quod Aetii IV, 1, 24 et Paul. Aegin. V, 24 disputatio similis est Nicandri Ther. 703 seq. quae similitudo maior etiam esset, nisi Nicandri locum cum prioribus editoribus parum recte tractasset I. G. Schneiderus.

Nam quum v. 709 seq. ita edidisset:

ἀπηθῆσαι ——— μάκτρον·

ἧς ἔπι δὴ τέρσαιο διατρυφῆς αἷμα κεδάσας

δραχμάων πισύρων μίσγων βάρους κ. τ. λ.,

quibus sane meliora non praebent codd., ille ἧς ἔπι οὖν τέρσαιο — μίσγειν scribendum suasit duces sibi eligens Eutecnium et scholiastas, qui et ipsi vitiosa lectione decepti erant, licet certissime ad verum inveniendum ducant Aetius et Paulus Aegineta l. l. Et Pauli quidem graeca verba haec sunt: χελώνης θαλασσίας αἷμα σκευαστέον εἰς ἀπόθεσιν τὸν τρόπον τοῦτον. ἐπὶ ξυλίνου ἢ κεραμέου ἄγγους ὑπίαν κατακλίνας τὴν χελώνην ἀπότεμε ταχέως τὴν κεφαλὴν αὐτῆς. παγὲν δὲ τὸ αἷμα εἰς πολλὰ αὐτῷ καλάμῳ διαίρει ἐπιθεῖς τε πώματος δίκην τῷ ἄγγείῳ κόσκινον ἐν ἡλίῳ ἀπόθου. ξηρανθὲν δὲ ἀνελόμενος χρῶ ἐπὶ τῶν ἐχιοδήκτων κ. τ. λ., quibuscum consentit Aetii versio Cornariana. Unde certissimum Nicandri verba in hunc modum emendanda esse: μάκτρον· ἧς ὑπο δὴ τέρσαιο διατρυφῆς αἷμα κεδάσας (sic cum cod. vetustissimo Parisin.) δραχμάων πισύρων μίσγων βάρους. nam ne μίσγων quidem ut cum I. G. Schm. in μίσγειν mutetur causa ulla est. Ceterum apparet μάκτρον Nicandrum ita posuisse ut significet κόσκινον errareque scholiastas qui θυεῖαν vel ἴγδην explicent. — Iam nihil restat nisi ut Plinium XXXII, 41 partem tantum harum rerum descripsisse moneam: „sunt qui testudinum sanguinem cultro aereo supinarum capitibus praecisis excipi novo fictili iubeant.“ quae num ex Apollodoro an ex Nicandro petierit non decernam. —

II. III. Plin. nat. hist. XI §. 87 seq. „venenum ab iis (scorpionibus) candidum fundi Apollodorus auctor est in novem genera descriptis per colores maxume, supervacuo, quoniam non est scire quos minime exitiales praedixerit. geminos quibusdam aculeos esse maresque saevissimos — nam coitum iis tribuit —, intellegi autem gracilitate et longitudine. (§. 88) venenum omnibus medio die, cum incanduere solis ardoribus, itemque cum sitiunt, inexplebili potu.

Constat et septena caudae internodia saeviora esse, pluribus enim sena sunt. Hoc malum Africae voluere etiam austri faciunt, pendentibus brachia ut remigia sublevantes. *Apollodorus* idem plane quibusdam inesse pinnas tradit. Quae ut non omnia *Apollodori* sint — nam quae §. 88 *Plinius* posuit, eorum pleraque repetito mox *Apollodori* nomine alius esse indicare voluisse videtur —, ita *Apollodoro* vindicant, quae *Aelian.* de nat. animal. VI, 20 memoriae prodidit auctoris nomine omisso: σκορπίων δὲ ὁ ἄρρην ἔστι χαλεπώτατος, ὁ δὲ θήλυς δοκεῖ προότερος. ἀκούω δὲ αὐτῶν γένη ἑννέα· λευκὸν εἶναι, καὶ αὖ πάλιν πυρρόν τινα, καπνοειδῆ ἄλλον, μέλανα ἐπὶ τούτοις, πέπυσμαι δὲ καὶ χλωρόν, καὶ γαστροῶδη τινά, καὶ καρκινοειδῆ ἄλλον· τὸν γε μὴν χαλεπώτατον φλογοειδῆ καλοῦσιν. παρείληφα δὲ ἄρα φήμη καὶ περωτοὺς καὶ δικέντρους τινάς. καὶ πον ἐπὶ ἔχων σφονδύλους ὡφθη τις. Haec igitur certissimum debere *Aelianum Apollodoro*, quem alibi testem produxit. nam ne de aliis dicam, novem vides genera affirmari eaque colore maxime distincta, ut *Apollodorus* fecerat, et quod de septem σφονδύλοις *Aelianus* narrat, a schol. *Nicandr. Ther.* 781 extr. ad *Apollodorum* refertur auctorem: τοὺς σπονδύλους ὁ σκορπίος οὐ πλείους ἔχων τῶν ἐπὶ ὄραται, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς σπανίους, καθά φησιν Ἀπολλόδωρος. Itaque ex altero auctore iure alterum explebimus, praesertim quum *Aetius*, qui alias in describendis bestiis venenatis multus esse solet, de scorpionum generibus et cuiusque proprietate nihil fere dixerit IV, 1, 19, quum hic quidem eius dux *Archigenes Apollodorum* videatur sequi noluisse. contra secutus erat homo nescio quis, cui *Theophanes Nonn.* c. 269 (p. 313) debet haec: τῶν σκορπίων ἔν μὲν τὸ γένος, εἰς πλείονας δὲ τὰς κατ' εἶδος διαφορὰς παρέλκεται. οἱ μὲν γὰρ αὐτῶν εἰσὶ λευκοί, οἱ δὲ μέλανες, οἱ δὲ χλωροί, οἱ δὲ περωτοί. Tantum quidem de scorpionum natura ab *Apollodoro* descripta. nunc *Nicandrum* videamus, *Ther.* 769 seqq., ubi item novem scorpionum genera enumerantur, quamquam edita ad hunc usque diem *Nicandri* exemplaria non novem, sed octo tantum genera habent. Verum hic notanda editorum socordia est qui levissimum mendum attendere et corrigere noluerint. nam in codicibus quum vv. 797—800 ita scripta sint:

797 τὸν δὲ μελίχλωρον· τοῦ γὰρ προμελαίνεται ἄκρη
 σφόνδυλος, ἄσβεστον δὲ νέμει πολυκῆριον ἄτην.
 ἔχθιστος δ' ὄγε ῥαιβὰ φέρει φλογὶ εἴκελα γυνῖα
 800 ἀνδράσι· νηπιάρχους δὲ παρασχεδὸν ἤγαγεν αἴσαν,

unum his verbis describi genus editores persuasum habebant (cf. Gorrae. p. 169 not. 196 ed. Band.), I. G. Schneiderus autem persuasissimum hoc, v. 800 male post v. 799 collocatum esse sensu contrario et structura verborum contradicente, scholiastam autem in verso ordine versus istos interpretari. quae quum falsa esse omnia facile pro se quisque perspiciat qui et Nicandrum et scholiastam inspexerit, nemo probabit quod v. 800 ante v. 799 I. G. Schneiderus posuit. immo servato antiquo ordine quivis mecum scripserit

Τὸν δὲ μελίχλωρον, τοῦ μὲν προμελαίνεται ἄκη
σφόνδυλος, ἄσβεστον δὲ νέμει πολυκήριον ἄτην.
Ἐχθιστος δ', ὅ τε ῥαιβὰ φέρει φλογὶ εἴκελα γυῖα,
ἀνδράσι, νηπιάχοις δὲ παρασχεδὸν ἤγαγεν αἴσαν.

nam praeter ὄγε, quod ad normam Homeri Iliad. π, 54, ρ, 757. Od. ξ, 221 etc. emendavimus adiuti etiam Nicandr. Ther. 734 (ἄλλος, ὃ δὴ — εἴσατο) et cod. Parisin. vetustissimo, in quo est δὲ τεραῖβα, mutandum simul inficetum istud τοῦ γὰρ fuit, cui opportune μὲν substituit idem ille egregius codex Parisinus. Priore autem illa admissa emendatione apparet iam post reliqua septem scorpionum genera usque ad v. 796 descripta non unum genus v. 797—800, sed duo describi, octavum μελίχλωρον, nonum quod φέρει φλογὶ εἴκελα γυῖα sive φλογοειδῆς, ut Apollodorus ap. Ael. nominat. nam eo quoque ab Apollodoro Nicander pendet quod ab illo proposita nomina, quae a coloribus maxime ducta erant, et ipse vel integra posuit vel μεταφρασθέντα. praeter φλογοειδῆς enim genus apud Nicandrum v. 771 λευκόν, v. 772 πυρρόν, v. 775 μέλαν (nam hoc significat Nicandream ζοφόν), v. 777 χλωρόν (Nicand. ἄλλος δὲ χλοάων), v. 786 sq. καρκνοειδῆς (Nicand. τὸν δ' ἕτερον δήεις ἐναλίγκιον αἰγιαλῆς καρκίνω) habemus. In tanto autem generum Nicandreorum cum Apollodoreis consensu non est credibile in reliquis generibus Nicandrum ab Apollodoro descivisse. quod si καπνοειδῆ ἄλλον σκορπίον et γαστροῶδη τινὰ non uno loco Aelianus, sed locis diversis memorat, quae apud Nicandrum unum efficiunt genus (782: ἄλλος δ' ἐμπέλιος, φορέει δὲ τε βοσκάδα νηδὸν εὐρεῖαν), statuamus necesse est vel errasse Aelianum, vel eius librarios omittentes primum, deinde alieno loco supplementes istud καπνοειδῆ turbasse locum, quem ita fere Aelianus scriptum reliquerit — πυρρόν τινα, μέλανα ἐπὶ τούτοις· πέπυσμαι δὲ καὶ χλωρόν καὶ καπνοειδῆ ἅμα καὶ γαστροῶδη τινὰ καὶ καρκνοειδῆ ἄλλον. quam quidem coniecturam eo certiore puto, quod ea ad-

missa in Aeliani excerptis et Nicandri descriptione idem plane est singulorum ordo generum, quot quidem Aeliano memorare placuit. nam septimo (Nicand. 788 seq.) et octavo (Nic. 799 seq.) genere omisso statim adiungit nonum. Praeter haec autem, in quibus summa rerum cernitur, alius cum Apollodoro poetae nostri consensus deprehenditur, quod etiam ex eis quae Nicander de scorpionibus dixit, „non est scire quos minime exitialis praedixerit.“ Item Apollodoro Nicander acceptum refert quod „quibusdam inesse pinas“ tradit v. 801 seq. Contra quod cum hoc coniungit Aelianus et Plinius quoque Apollodorum narrasse dicit, geminos quibusdam scorpionibus aculeos esse, frustra apud Nicandrum quaeras. nam quod ad v. 781 τοῖφ δ' ἐπὶ κέντρφ σφόνδυλοι ἐννεάδεσμοι ὑπερτείνουσι κεραίης scholiasta vocem ἐννεάδεσμοι ita interpretatur, quasi scorpionum δι κέντρων σφονδύλους significet, nihil habet quo commendetur, praesertim quum luce clarius sit, δεσμούς illos ab ipsis σφονδύλοις diversos esse. hos ubi ἐννεαδέσμους poeta dicit, nihil dicit aliud nisi σφονδύλους quosque inter se coniunctos esse novenis vinculis, ut recte in scholiis explicat Antigonus. quod num verum sit viderint homines historiae naturalis periti. interim grammatici est officium, ut ἐννεαδέσμους moneat pro πολυδέσμους poni potuisse, quod et ipsum voluit schol. ad h. l. firmavitque Lobeck. Elem. Path. I p. 212 allato Hesychii loco ἐννεάκροσσον, πολλοὺς κροσσοὺς ἔχον. Ergo nec de σφονδύλων numero quicquam poeta ex Apollodoro sumpsit, qui pluribus scorpionibus sena esse internodia, paucis iisque saevioribus septena memoriae prodiderat. atque alia etiam sunt quae ab Apollodoro ipsi suppeditata minus tamen memorabilia Nicandro visa sunt. qualia etiamsi omiserit plurima — nam uberri- mos studiorum suorum fructus Apollodorum illo libro publice proposuisse vel ex paucis his fragmentis perspicitur —, non desinet tamen verum esse quod dixi, Nicandrum ab Apollodoro pendere. —

IV. V. schol. Nicandr. Ther. 715: Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ θηρίων καὶ Ἀριστοτέλης (hist. an. V, 27) φησὶν ὅτι ἐν γυργάθοις γεννῶσι τὰ φαλάγγια, τίκτει δ' ὑπὲρ τὰ τριάκοντα, γεννηθέντα δὲ τὰ φαλάγγια ἀναιρεῖ τὴν μητέρα, ἐνίοτε δὲ καὶ τὸν ἄρρενα. Haec quoque recipere Nicander noluit, ut nullius nobis in hanc quaestionem usus essent nisi docerent de phalangiis quoque ab Apollodoro disputatum esse. Unde paulo ante non dubitavimus Plinii locum XXIV, 167: „adiecit his Apollodorus adsectator Democriti herbam — crocida,

cuius tactu phalangia morerentur“, de nostro interpretari Apollodoro. quamquam haec quoque Nicander omisit. At alius Plinii locus extat ad phalangia pertinens, qui tametsi Apollodori nomine non insignitus est, aliquem tamen ad disputationem nostram usum habere videtur. Nam ubi de industria Plinius de phalangiis disserit, XXIX, 84 seqq., quum aperte duobus usus sit fontibus inter se diversis, ex altero profert quae in summa cum Nicandreis similitudine tam sibi habent propria, ut non e Nicandro, quem sane inter auctores libri XXIX Plinius memorat, sed ex eo scriptore sumpta videri possint, quem a Nicandro compilari, etsi non describi totum solitum fuisse satis iam cognovimus, praesertim quum inter huius libri auctores etiam Apollodorum habeamus. Huic igitur Plinium (§. 86 seq.) debere putamus phalangiorum sex genera haecce, primum rhagion (de quo similiter Aelian. n. h. 3, 36), secundum asterion, tertium caeruleum, quartum crabroni similem, quintum myrmecion, sextum tetragnathum. Quae ubi cum Nicandreis (Ther. 715 seq.) comparaverimus, et ordinem et ipsa nomina inveniemus eadem, nisi quod Plinius *λύκον*, qui Nicandro quartus est, omisit quoniam ex altero fonte iam attulerat §. 85, parum sibi in ea re constans, ut qui myrmecion sive formicarium, et ipsum iam descriptum §. 84, denuo eodem plane modo descripserit §. 87. Contra Nicander non solum tetragnathum omisit, sed de eis quoque quae memoravit phalangiis quaedam suppressit ab Apollodoro memoriae prodita. velut rhagion (ita enim ap. Plinium Apollodorus nominat, non *ζώξ* ut Nicander) pedes habere brevissimos tamquam imperfectos dixerat urinamque ex morsu eius similem esse araneis textis. quorum illud Nicander, quem in aliis cum Plinio consentire facile patebit comparanti, non habet, alteri simile quid de caeruleo genere memorat v. 733. imprimis autem memorabile quod consentiunt in nominibus, id quod non omnes fecerunt. nam cf. schol. Ther. 747: *Σώστρατος δὲ μυρμηκειον καὶ μύρμηκα Ἡρακλεωτικὸν καλεῖ, ὑπὸ δὲ τῶν ἄλλων μυρμηκῶν δέξ.* Ceterum alios auctores secutus esse videtur Archigenes vel potius Aetius IV, 1, 18. nam praeter tetragnathum, quem c. 17 phalangii speciem dixerat, sex genera enumerat haec: rhagium, lupum, formicarium, cranocolapten, sclerocephalon, scolecium. sed vel sic quaedam profert, quae cum Plinianis et Nicandreis comparata fidem faciunt ab Archigene quoque Apollodorum in his non esse neglectum. velut sclerocephalum simile Aetius di-

cit animalibus illis quae noctu lucernas circumvolitent (cf. Nicand. Th. 760), item urinam aranearum textis similem memorat (cf. Plin. l. l. §. 86). —

VI. Aelian. de nat. anim. VIII, 7: τὸν δὲ χέρσυδρον πατήσας τις καὶ εἰ μὴ δηχθείη, ὡς Ἀπολλόδωρός φησιν ἐν τῷ Θηριακῷ λόγῳ, ἀποθνήσκειν πάντως· ἔχειν γὰρ τι σηπτικὸν καὶ τὴν μόνην τοῦ ζώου ἐπίψαυσιν λέγει· καὶ μέντοι καὶ τὸν πειρώμενον θεραπεύειν καὶ ἐπικουρεῖν ἀμωσγέπως τῷ ἀποθνήσκοντι, φλυκταίννας ἴσχειν ἐν ταῖς χερσίν, ἐπεὶ μόνον τοῦ πατήσαντος προσέψαυσεν. Eadem fere de *dryina* narrat Galen. Ther. ad Pison. T. 8 p. 234, cui debent Aetius IV, 1, 29 et Paul. Aeg. 5, 15. unde manifestum est Aelianum in serpentis nomine errasse, ut qui χέρσυδρον nominaverit pro χελύδρω i. e. δρολίνα, eundemque in errorem secum traxisse Philen de anim. prop. 1416 Duebn. Quodsi χελύδρος Apollodorus scripsit, illud saltem apparet quo auctore Nicander Ther. 411 dixerit κῆρα δὲ τοι δρολίναο πιφαύσκεο, τὸν τε χέλυδρον ἐξέτεροι καλέουσιν. nam ipsam Apollodori observationem sprevit. —

VII. Aelian. de nat. an. VIII, 12: ὁ παρείας ἢ παρούας (οὔτω γὰρ Ἀπολλόδωρος ἐθέλει) πυρρὸς τὴν χροάν, ευωπὸς τὸ ὄμμα, πλατύς τὸ στόμα, δαννεῖν οὐ σφαλερὸς, ἀλλὰ πρᾶος. Haec quoque Nicander recipere non duxit operae pretium. nisi forte hoc serpentium genus alio nomine eo significavit loco quo ἄβλαπτα κινώπετα recenset, Ther. 488 seq. —

VIII. schol. Nic. Ther. 491: οἱ τύφλωπες τουτέστιν οἱ καλούμενοι τυφλῖνοι, οἷ, ὡς Ἀπολλόδωρός φησιν, ὄφεις εἰσίν. — Τύφλωπας praeter Nicandrum Th. l. l. nominat etiam Aelian. VIII, 13, sed alterum etiam nomen apponens τυφλίην, atque tertium adeo κωφίαν, ut suspicer et ipsam qua Nicander utitur forman. Apollodoro deberi. certe ex Apollodoro Aelianum hausisse, etsi hunc testem non nominat, probabile tamen propterea est quod antecedenti capite Apollodorum se sequi expressis verbis indicat. —

IX. schol. Nic. Ther. 858: δαύκειον, ὅπερ Ἀπολλόδωρός φησιν ἐν τῷ περὶ θηρίων βοηθεῖν πρὸς τὰ εἰρημμένα i. e. contra morsus bestiarum venenatarum omnium praeter serpentes. Nicander non solum v. 858, sed etiam v. 939 δαύκειον commendat. —

X. Athenae. XV p. 681 D. Ἀπολλόδωρος δ' ἐν τῷ περὶ θηρίων φησὶ „χαμαίπιτυν, οἱ δὲ ὀλόκρον, οἱ δ' Ἀθήνησιν ἰωνιὰν, οἱ δὲ κατ' Εὐβοίαν σιδηροῖτιν.“ Chamaepityn imprimis contra aconitum

efficacem esse asserunt Dioscorid. de mater. med. III, 155 (ubi redeunt *ὀλόκυρον*, *ἰωνιὰ* et *σιδηριτίς* nomina) et Pseudodiosc. *περὶ δηλητ.* 7 extr., item Nicand. Alex. 56, qui hoc ex illo quidem Apollodori loco sumere non poterant, quoniam e libro *περὶ θηρίων* excerptum Athenaeus dicit. Ergo chamaepityn Apollodorus etiam contra bestiarum morsus commendavit. Ac commode accidit, ut Plinius certe libr. XXIV §. 29 i. e. eo libro cui plurima inesse ex Apollodoro petita supra haud inepte opinor coniecimus, chamaepityn monuerit prodesse adversus scorpionum ictus. Hinc vix dubitandum quin Nicander Ther. 841 seq. *πίτυν* suam *χαμηλὴν* (ita enim *χαμαίπιτυν* ille *μεταφράζει*) Apollodoro debeat. — Ceterum Athenaei locus propterea quoque memorabilis est quod Apollodorum docet appossuisse etiam plantarum synonyma. idem quum identidem Nicander fecerit, ecquis negaverit haec quoque in re poetam certe hic illic usum esse Apollodori libris? —

XI. Plin. nat. hist. XXII, §. 31: „semen urticae — adfirmat — *Apollodorus* — adversari — serpentibus et scorpionibus.“ Receipt Nicand. Ther. 879 seq., ubi de *σκορπιοπλήκτοις* et *φαλαγγιοδήκτοις* egit. quod eo magis notabile quoniam his quidem reliqui quantum memini medici urticae semen non commendant, sed commendant *ὀφιοδήκτοις*, quibus Nicander quidem urticae semine non opitulatur. —

XII. Plin. nat. hist. XXII, §. 59: „(heliotropium) et serpentibus et scorpionibus resistit ex vino aut aqua mulsa ut Apollophanes et *Apollodorus* tradunt.“ Heliotropium serpentibus resistere etiam Nicander Th. 678 putavit, ubi tamen de vino aut aqua mulsa nihil relatum invenies, quae soli fortasse Apollophani Plinius debet. tamen etiam Celsus 5, 27, 5 herbae solaris semen vel certe folia ex vino bibenda suasit *σκορπιοπλήκτοις*. —

XIII. Galen. de antid. T. XIV p. 181: ἄλλη ἐκ τῶν Ἀπολλοδώρου, ἣν καὶ ὁ Ταραντῖνος ἐν τῷ πρὸς Ἀστυδάμαντα ἀναγράφει, πρὸς παντὸς θηρίου πληγὴν καὶ τὰ σφοδρότατα τῶν ἀλγημάτων καὶ πυῖνας ὑστερικής. κανείου χυλοῦ, ὑσκανάμου ἀνὰ < δ'. καστορίον, πέπερεως λευκοῦ, κόστου, σμύρνης, ὀπίου ἀνὰ < α'. ταῦτα λεάνας καὶ ἐπιβαλὼν κνάθους β'. γλυκέος, τριβε ἡλιάζων, ἕως συστραφῆ, καὶ ἀνάπλαττε τροχίσκους κνάμου Ἑλληνικοῦ τὸ μέγεθος, καὶ δίδου μετ' οἴνου κνάθων β'. Omisit Nicander. —

[XIV. schol. Nic. Ther. 303: καὶ Ἀπολλώνιος δέ φησι τῶν

πληγέντων ὑπὸ τῆς αἰμορροΐδος ῥήγνυσθαι καὶ τὰς οὐλάς. Apollonium scholiasta Nicandri alium non nominat nisi eum qui περὶ βοτανῶν scripsit (ad Ther. 559). itaque quoniam Apollonii et Apollodori nomina saepius inveniuntur confusa (cf. Merkel. proleg. in Apoll. Rhod. p. LXXV seq., Reines. var. lect. 2, 6 p. 165, Sillig ad Plin. Tom. II p. 368, Mone ad Plin. palimps. p. 181), exorta mihi suspicio est scholiastam καὶ Ἀπολλόδωρος δὲ φησι scripsisse. cui quidem opinioni haud leve pondus eo accedit, quod eandem illam de cicatricibus observationem et apud Pseudodiosc. περὶ ἰοβ. 12 et apud Aetium IV, 1, 23 legimus. quodsi vera haec coniectura, Nicander quoque Apollodoro debet quae scripsit Ther. 304.]

XV. schol. Nic. Alex. 570: — ὅτι οἱ φαρμακευθέντες ὠχροὶ γίνονται, ὅτι δ' οὐ πᾶς βάτραχος ἐπιτήδειος (i. e. παρασκευάζεσθαι εἰς θανάσιμον ποτόν), ἀλλ' ὁ ἐν θερμοτέροις διατρίβων τόποις, καὶ Ἀπολλόδωρός φησιν. Nicandri cum Apollodoro consensus nec scholiastam fugit. —

XVI. schol. Nic. Al. 594: καὶ τῆς λιθαργύρου τὸ πόμα θανάσιμόν ἐστι, μάλιστα δ' οἱ περὶ Ἀπολλόδωρον αὐτό φησι δίδεσθαι μετὰ φακοῦ ἢ πισσίου (corrig. πισίου) ἢ πλακοῦντος. διὰ τοῦτο γὰρ λανθάνει ὁμόχρονον. unde Apollodorum patet etiam de veneficorum nefariis artibus exposuisse. quam libri Apollodorei partem ut Nicander sperneret (ut hanc spreuit Apollodori observationem) eadem videtur causa fuisse qua moti sunt Galen. de antid. II p. 144 et Euphorist. p. 387 Kuehn., Oribas. de morb. curat. ad Eunap. III, 63, Paul. Aeginet. V, 27. verebantur enim ne quis ita ad veneficia alliceretur. —

XVII. Plin. nat. hist. XX, §. 86: „Apollodorus adversus fungorum venena semen aut succum (raphani) bibendum censet.“ Hunc locum iam excussimus supra appositis reliquis qui idem remedium commendaverint medicis. quibus nunc iam accedat Nicand. Alex. 527: ἀλλὰ σύ γ' ἢ ῥαφάνιοι πόροις σπειρώδεα κόρησεν. nam semen neque Nicander neque reliquorum quisquam medicorum quantum memini commendandum putavit.

XVIII. Plin. nat. hist. XXII, §. 19: „(eryngen) Apollodorus adversus toxica cum rana decoquit, ceteri in aqua.“ Errasse Plinium toxica salamandrae male substituentem paulo ante docuimus allatis medicorum testimoniis. nunc addo Nicandr. Alex. 563: καὶ τε σύ γ' ἢ γερούνων λαιδρούς δαμάσαιο τοκῆας, ἄμμιγα δὲ ῥίζας ἠρυγγίδας.—

XIX et XX. Plin. nat. hist. XXII, §. 31: „(urticae) semen — contrarium esse — adfirmat — *Apollodorus* et *salamandris* cum iure coctae testudinis, item adversari *hyoscyamo*.“ Manifestum est Plinium duos Apollodori locos in unum coniunxisse, quorum priorem, qui de hausta salamandra fuit, vereor ut satis recte descripserit. nam neque auctor Euporist. II, 155, aut libri *περὶ δηλ.* 4 (Act. IV, 1, 52, Paul. 5, 33, Actuar. V, 12 p. 285, B) urticam temperari coctae testudinis iure iubent (immo ne nominant quidem ius, sed testudinis αἶμα alter, alter ὠά), neque Nicander Alex. 550 utrumque iunxit, sed σπέραδος κνίδης cum ὀρόβοιο παλήματι componit, de iure autem coctae testudinis seorsim monet Al. 558. Nisi forte Plinius non de uno aliquo remedio composito, sed de duobus simplicibus sua illa verba intelligi voluit, quod si est, paulo etiam maior apparet inter Apollodorum et Nicandrum consensus. — Quod autem contra hyoscyamum quoque urticae semen Apollodorus efficax esse dixit, non Pseudodioscoridis solum (*περὶ δηλητ.* 15), sed etiam Nicandri Alex. 427 nactus est assensum. —

XXI. De Plin. XXI, §. 116: „quod ad cypiron attinet, *Apollodorum* quidem sequor, qui negabat bibendum quamquam professus efficacissimum esse etc.“ supra coniecturam protulimus. huius autem loci est ut Nicandrum quoque Alex. 591 κύπειρον commendasse moneam. —

Haec quidem sunt quae reperire mihi licuit Apollodori fragmenta. quorum tametsi non magnus est numerus, tamen dubium non erit nisi pertinacissimi hominibus ingenii, quin recte apteque ad persuadendum vel sic iniri ratio subducique possit. Vidimus autem horum fragmentorum minorem partem, quae vel levioris momenti res vel ad rem minus pertinentes continet, apud Nicandrum non superesse, contra reperiri maiorem partem eamque ita nonnumquam ad Apollodori exemplar expressam, ut, quod ad rem ipsam, non ad dicendi rationem, non sit ovum ovo magis simile. Quid mirum igitur quod medici in eadem tractanda materia occupati Nicandrum contemnebant, aut si non contemnebant, poetam Nicandrum, non medicum laudabant? immo fecerunt quod rei convenientissimum fuit, ut spreto Nicandro eundem quo ille usus erat fontem adirent, quo facto Nicandri Theriacis et Alexipharmacis facile carere potuerunt.

Quodsi et Nicander et reliqui medici pleraque Apollodoro

accepta referunt, iurene affirmabimus, quot sint reliquorum iologorum loci qui Nicandrea referant, tot esse Apollodori fragmenta? Quorum fragmentorum quum de reliquorum iologorum fontibus disputaremus exquisitoria quaedam exprompsimus eaque dicendi maxime ratione, ut quae Nicandreae simillima sit, communem sibi cum Nicandreis originem prodentia. neque addere nunc animus est quae alius generis sint. nam in rebus ipsis quoties reliqui iologi Nicandrum referant si enumerare vellem, et longa mora esset et nimium probando fortasse efficerem ut nihil probare viderer. nam v. c. inter remedia a Nicandro ceterisque iologis memoriae prodita sine dubio multa sunt quae olim fuerunt pervulgatissima, ut si ex uno Apollodoro illos petiisse dicerem parum persuaderem. Quamquam ne his quidem rebus sua deneganda vis est, ubi aliunde pondus accedit. Velut quum Aetius — hunc enim nondum propter hanc rem memoravimus — vel Archigenes potius, eius dux, cum Nicandro in rebus quibusdam parum in medio positis consentiat (nam confer Aet. IV, 1, 23 p. 623 F cum Nicand. Ther. 298 seqq. — Aet. IV, 1, 28 p. 625 A, ubi „tumor“, inquit, „plagae capitis clavi similitudine insurgit“, cum Nicandr. Ther. 272: ἀεικέλιον περὶ νόχμα ἤλω ἐειδόμενον τυλόεν πέλει), quumque idem eis quoque locis factum sit quos ex Apollodoro expressos esse dubium non sit (cf. ad Apollodor. fragm. V extr.), quidni in levioribus quoque rebus Aetii cum Nicandro consensum ex eodem derivemus fonte i. e. ex Apollodoro? — Verum non huius solum artis, sed alius etiam generis scriptores aliquid videntur ad augendum Apollodori fragmentorum quae cum Nicandreis conspirent numerum conferre posse. Certe Aelianus, quem constat et Apollodoro et Nicandro usum esse, ubi auctore non nominato quaedam profert ad serpentes pertinentia, quae in summa cum Nicandreis similitudine tamen propria sibi habent, quis dubitet quin ex Apollodoro sumpserit? cadit hoc in nat. animal. IX, 4: ἀκούω δὲ τοὺς ὀδόντας τῆς ἀσπίδος, οὓς ἂν λοφόρους τις εἴποι καλῶν ὀρθῶς, ἔχειν οἰονεὶ χιτῶνας περικειμένους ἄγαν λεπτοὺς καὶ ὑμέσι παραπλησίους, ὑφ' ὧν περιαμπέχονται· ὅταν οὖν ἐμφύσῃ τινὶ τὸ στόμα ἢ ἀσπίς, στρέφασθαι μὲν φασὶ τὰ ὑμένια, ἐκχεῖσθαι δὲ τὸν ἰόν, καὶ πάλιν συντρέχειν ἐκεῖνα καὶ ἐνοῦσθαι, — ubi primum colon proxime accedit ad Nicandri verborum similitudinem quibus usus est Ther. 182 seqq., alterius autem coli apud Nicandrum vestigium nullum est, unde manifestum Aelianum non e Nicandro sua petiisse,

sed eundem cum Nicandro secutum esse Apollodorum¹⁾. quamquam non intercedam, si quis non ex Apollodoro, sed ex alio quopiam scriptore Aelianum illa sumpsisse putaverit, modo tantum tribuat ei quae inter Aeliani et Nicandri verba est similitudini ut de scriptore cogitet tali, qui et ipse Apollodoro usus sit. velut alius Aeliani locus est, VI, 51, quem qui cum Nicandri Ther. 334 seqq. contulerit singularia quaedam inveniet quae utrique sint communia. at et propria sibi habet Aelianus et inter medium sermonis cursum Sostrati mentionem inicit, ut huic eum debere omnia probabile sit. iam vero Sostratum quoque fuisse inter eos qui Apollodorum secuti sint, supra docuimus allato Galeni loco Tom. XIV p. 184. Sed in hoc Aeliani loco subsistam, non quo plures non habeam in quibus Apollodori librum Aelianum compilasse putem, sed quod minus certa res est minusque in oculos occurrit. eandemque ob causam Plinii non afferam locos quos simili usus artificio vindicaturus Apollodoro eram. — Ad extremum reservavi fragmenta quaedam Numenii, quem et ipsum supra monui *Θηριακὰ* inscriptum carmen reliquisse, quod praesto esse Nicandro potuit, si quidem Numenius Dieuchis medici discipulus fuit (cf. Meinek. Exercit. phil. in Athenae. I p. 3), ut ante Nicandrum vixisse eum non dubium sit. Et cum hoc quidem Nicandro aliquam intercessisse similitudinem scholiastae in explicando poeta nostro adnotarunt. Primum enim ad Ther. 237 — *ἦ δ' ἐπί οἱ σάροξ | πολλάκι μὲν χλοάουσα βαρεῖ ἀναδέδρομεν οἶδει* — apposuerunt Numenii fragmentum hoc:

*ὑπόχλωρόν γε μὲν ἔλκος
κυκλαίνει, τὸ δὲ πολλὸν ἀνέδρομεν αὐτόθεν οἶδος,*

sic enim verissime emendavit Meinek. l. l. — Tum ad Ther. v. 256 — *χροίην δ' ἄλλοτε μὲν μολίβου ζοφοειδέος ἴσχει, ἄλλοτε δ' ἠερόεσσα, τότ' ἄνθεσιν εἶσατο χαλκοῦ*, ubi alii legebant *ἄνθεσι κάλχης* — ascriptos in scholiis legimus eiusdem poetae versus ita hucusque editos:

*ἄνθεσσί γε μὲν εἶδεν' ἐπ' ἰχώρ
ἠερόεις, τοτὲ δ' αὖ μολίβω ἐναλίγκιον εἶδος
ἀμφὶ ἔκυδαίνει κάλχη ἴσον,*

quorum emendationem doleo quod Meinek. l. l. periclitari noluerit.

1) Quae eodem capite de scorpionis aculeo monentur, eidem Aelianum Apollodoro debere puto nec ipsa admissa a Nicandro. —

sed haud scio an viro eximio, cui omnia mea probari cupierim, haec placitura sit emendandi ratio:

χρᾶν θείης γε μὲν εἶδετ' ἐπὶ χρωῶς
ἠερόεις, τοτὲ δ' αὖ κ. τ. λ.

nam *κνδαίνει* modo intransitive poni posse ut *κνδάνειν* concesseris, non opus videbitur in *κνκλαίνει* auctore I. G. Schneidero mutetur. Satis autem apparet utriusque poetae versus adeo sibi esse similes, ut mirandum non sit quod schol. ad Ther. 237 sua Nicandrum ἐκ τοῦ *Νουμηρίου μεταπεποιηκέναι* dixerit. At licebit tamen hic quoque suspicari utrumque ea in quibus consentiant Apollodoro accepta rettulisse. certe Nicander, credo, satis superque habere debebat quod unius librum scriptoris eo quo fecit modo expilavit, et illum quidem talem qui materiam ei suppeditaret amplissimam. —

IX.

Hac autem ratione ubi Apollodori fragmentorum quae cum Nicandreis consentiant numerum auxerimus, vix ulla utriusque carminis pars erit quin contineat quae ad Apollodorum referenda sint. Iam vero si quem poetam pedestris cuiusdam scriptoris librum non uno et altero loco ¹⁾, sed in omnibus carminis partibus expressisse constat et ita expressisse constat, ut aliquoties Nicandrum videmus fecisse, quale magis in hunc conveniat nomen quam *μεταφράστου* vel *παραφράστου*? Atque hoc Nicandro nomen propter Theriaca et Alexipharmaca vindicare eo minus dubito, quod idem ei vindicat Suidas propter conversa Hippocratis Prognostica, idem si non apertis verbis, at tecte Cicero propter Georgica. Ceterum in isto τοῦ μεταφράζειν negotio Nicandrum ultro concedo exemplar suum hic illic ita reliquisse, ut omitteret sat multa, quae parum digna memoratu ipsi viderentur, qualia cognovimus ex comparatione fragmentorum Apollodori cum Nicandro instituta. quin concedo etiam hoc, correxisse interdum poetam, quae parum recte ab Apollodoro dicta essent, vel addidisse quae ab illo male omissa putaret. certe vix dubito quin de suo addiderit quod

1) Quod fecit e. g. Apollonius Rhodius eo loco quo de servato in *τολμήματι* illo *Αημνίφ* Thoante narrat. cf. schol. ad I, 623: ὅτι δὲ ἐν-θάδε Θάσας ἐσώθη καὶ Κλέων ὁ Κουριεὺς ἱστορεῖ καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρ-λεανός, δεικνὺς ὅτι παρὰ Κλέωνος τὰ πάντα μετήνεγκεν Ἀπολλώνιος. —

Ther. 930 dicit sanguisugas ad mittendum sanguinem adhibendas esse, quas reliqui medici ita spreverunt, ut non solum inter medicos Themisone antiquiores praeter Nicandrum nullum inveniamus qui usus sit (cf. Wiggan. praef. ad Aretae. p. LXIX vers. Haller.), sed etiam inter posteriores unum et alterum deprehendamus qui de sanguisugarum ad mittendum sanguinem usu ne verbum quidem dixerit, veluti Celsum, cui qui Galenum adiungit Wigganus aperte erravit, ut docet ipse Galenus Tom. XI p. 317 seqq. Eas si commendasset Apollodorus, a quo quot pendeant medici vidimus, mirum profecto videretur, cur praeter Nicandrum nemo in hac re memoraverit. Verum tamen etsi haec atque eiusdem generis plura Nicandrum Apollodoreis addidisse concedo, nihil tamen eo concessisse mihi videor quin alii etiam metaphrastae licitum sibi putaverint. Neque enim plane singulare Nicandri institutum fuit, sed quem ille sibi sumpsit laborem, eundem etiam alii et ante eius tempora et post eum susceperunt. nam ut nihil dicam de eis qui aliorum carmina metrorum vineulis exsolverint, ipsum Socratem scimus Aesopi fabulas aliquot metro elegiaco inclusisse (cf. Platon. Phaed. p. 60 cum not. Wyttenbach. et Welcker. praef. Theognid. p. LIII n. 82), qua in re tum alii eum secuti sunt (cf. Lachmann. praef. ad Babrii fab. p. VII), tum Babrius, choliambo hic, illi hexametro partim, partim elegiaco metro usi. Deinde Aratum constat Phaenomena scripsisse *Ἀντιγόου Εὐδόξου ἐπιγραφόμενον βιβλίον Κάτοπτρον δόντος αὐτῷ καὶ ἀξιώσαντος τὰ ἐν αὐτῷ καταλογάδην λεχθέντα περὶ τῶν φαινομένων μέτρῳ ἐντεῖναι*, ut est apud auctorem vitae Arat. primum, p. 53, 48 Westerm. (cf. ibid. p. 59, 28). Sed maior fuit eiusmodi poetarum posterioribus temporibus proventus. nam Tribonianum, epicum poetam, Suidas memorat pepigisse *μετάφρασιν τοῦ Ὀμηρικοῦ τῶν νεῶν καταλόγου*, item Tryphiodorum *δι' ἐπῶν* fecisse *παράφρασιν τῶν Ὀμήρου παραβολῶν*, Marianum iambicam fecisse *μετάφρασιν* Theocriti, Apollonii Argonauticon, Callimachi Hecales, hymnorum, Aetion, epigrammatum, item Arati, Nicandri Theriaca et *ἄλλας πολλὰς μεταφράσεις*. tum Photius Bibl. cod. 414 Eudociae fuisse narrat *μετάφρασιν τῆς Ὀκτατεύχου (ἡρώφ δὲ αὐτὴν μέτρῳ μεταποιεῖ)*, item *μετάφρασιν προφητικῶν λόγων τοῦ τε θεσπεσίου Ζαχαρίου καὶ τοῦ κλεινοῦ Δανιὴλ* (add. Tzetz. Chiliad. X, 56 seq.), ex quo sacrae poesis genere etiamnum superstites habemus Nonni metaphrasin Evangelii Ioannei et Apollinarii Laodicensi pa-

raphrasin Psalmorum. qui quidem poetae quanta libidine in exprimendo exemplari suo versati sint et facile pro se quisque cognoscat neque ipse si exponerem, multum ad rem conferret nostram, si quidem quae posteriores poetae sibi sumpserunt, non concedi continuo potest etiam antiquiores poetas, qualis Nicander fuit, licere sibi putavisse. Itaque in uno consistam Arato, quem tametsi Dionysius criticus (cf. vit. Arat. p. 59, 35 seq. Wester.) invenisse sibi visus est οὐδὲν ξένον εἰπόντα τῶν Εὐδόξου, tamen non usquequaque Eudoxi repraesentare doctrinam perspicitur e scholio ad Phaenom. v. 83 verba: Ὀφιοῦχος — ἐμμενὲς ἐν ἔπαρηρῶς ποσσὶν ἐπιθλίβει μέγα θηρίον ἀμφοτέροισιν, Σκορπίον — ascripto hoc: Εὐδόξῳ καὶ Ἰππάρχῳ, ἀρχαιοτέροις οὖσιν Ἀράτου, οὐ δοκεῖ ἀμφοτέρους τοὺς πόδας βεβημέναι τοῦ Ὀφιοῦχου ἐπὶ τοῦ Σκορπίου, ἀλλὰ μόνον τὸν ἔτερον. quo uno exemplo satis liquet, si qui metaphrastae alius cuiusdam scriptoris librum versibus includendum susceperint, non ita suo se addixisse exemplari, ut nusquam ab eo recedere ausi sint. —

Quodsi *pleraque* quae Nicander condidit ingenii monumenta μεταφράσεις fuisse concesseris, non iam obscurum erit cur praeter grammaticos lectores olim invenerit tam paucos et cur gravissimi de eo proseminati sint errores (cf. cap. I extr.). Nimirum quod medicos vidimus fecisse, ut ipsum Nicandri fontem adierint, idem in aliis eius μεταφράσεων alios probabile est facere maluisse, praesertim quum facile absterrentur quaesito quo Nicander usus est dicendi genere, quod hodieque scimus in causa esse, plurimi cur Nicandrum spernant. Non mirum autem singulare dicendi genus ad poesin suam contulisse eum, qui in explorando sermone patrio operam collocaverat non contemnendam, unde effecit ut iure referatur inter grammaticos.

Nam γλώσσας quoque Nicandrum scripsisse novimus, ut fecit etiam cognominis ei grammaticus Thyatirenus, sed diversum ab illo consilium secutus, si quidem non nisi Ἀττικὰ ὀνόματα explananda sibi sumpsit (cf. Meieri com. Andocid. VI, 3 p. VIII), Colophonius autem latius evagatus est, ut fragmenta docebant, quae post Volkmann. de Nicandr. vit et script. p. II seqq. apposui uno alterove addito fragmento, aliis omissis quae alio pertinere videbantur.

1. *Athenae*. II p. 69 B. Νίκανδρος δ' ὁ Κολοφώνιος ἐν δευ- 120
τέρῳ Γλωσσῶν βρένθιν λέγεσθαι φησι παρὰ Κυπρίοις θρίδακα,

- οὗ ὁ Ἄδωνις καταφυγὸν ὑπὸ τοῦ κάπρου διεφθάρη. quibus Bekk. Anecd. p. 223, 12 et Etym. Magn. p. 212, 43 apposit Volkm. —
- 121 2. *Athenae*. III p. 111 D. βάκχυλος δ' ἐστὶν ἄρτος σποδίτης παρ' Ἡλείοις καλούμενος, ὡς Νίκανδρος ἐν δευτέρῳ Γλωσσῶν ἱστορεῖ. adde Hesych. s. v. —
- 122 3. *Athenae*. VII p. 288 C.: γόγγρους — Νίκανδρος ὁ ἐποιοῖός ἐν τρίτῳ Γλωσσῶν καλεῖσθαι φησι καὶ γρούλους. duplex ll in hoc nomine ut in omnibus eius stirpis vocabulis vitiosum esse post L. Dindorf. monet Volkmann. —
- 123 4. *Athenae*. IX p. 392 A.: Ἡλεῖοι καλοῦσι τοὺς στρουθοὺς δειροήτας, ὡς Νίκανδρός φησιν ὁ Κολοφώνιος ἐν τρίτῳ Γλωσσῶν. — Ceterum ex quattuor his fragmentis apparere videtur Γλωσσῶν opus κατὰ στοιχεῖον scriptum fuisse ita, ut quae ab $\bar{\alpha}$ inciperent glossae in primo libro, quae a $\bar{\beta}$ in secundo, quae a $\bar{\gamma}$ et $\bar{\delta}$ in tertio expositae essent, et sic porro reliquae. neque enim in eiusmodi operibus curasse veteres, ut singulae literae singulis responderent libris patet etiam ex eis quae de Stephani Byzantii Ethnicorum libris dixi in Ephem. antiquit. 1849 p. 527. Unde tametsi non multum lucramur, manifestum tamen est, cur reliquas glossas, quae cui Γλωσσῶν libro interfuerint non indicatum est, secundum literarum ordinem disponere maluerimus. —
- 124 5. *Erolian. exposit. voc. Hippocrat.* p. 72 Franz.: ἀθέληται Βακχεῖός φησι θηλάζηται ἢ ἐπισπᾶται, Ἐπικλῆς δὲ ἐκπιέζηται καὶ ἐκθλίβηται, ὡς καὶ Νίκανδρος ἐξηγεῖται. add. Hesych. ἀθελβεῖν, ἔλκειν. Νίκανδρος. cf. Lobeck. Rhem. p. 53 seq. —
- 125 6. *Etym. Magn.* p. 39, 7: αἰσυτηήρ, ὡς μὲν τινες ἐντροχῆς καὶ κεκοσμημένος· τινὲς δὲ νεανίαν, Νίκανδρος νομέα. Eustath. p. 1353, 55, Suid. et Zonar. (auct. συναγωγῆς λέξ. χρῆσ. in Bekk. Anecd. I p. 357) addit Volkmann, qui Nicandrum νόμιον (i. e. δίκαιον) explicasse putat, quod non credo. —
- 126 7, 8. *Athenae*. XV p. 681 B.: Φιλῖνος τὸ κρίνον ὑφ' ὧν μὲν λείριον, ὑφ' ὧν δ' Ἴον καλεῖσθαι (φησί). Κορίνθιοι δ' αὐτὸ καὶ ἀμβροσίαν καλοῦσιν, ὡς φησι Νίκανδρος ἐν Γλώσσαις. add. Eustath. ad II. p. 1295, 26. Hac observatione ipse usus est Nicander in fragm. Georg. 74 v. 28, in glossarum autem libro etiam haec addidisse videtur, quae leguntur ap. *Athenae*. XV p. 684, E.: ἀμβροσίαν δὲ ἄνθος τι ἀναγράφει ὁ Καρύστιος ἐν ἱστορικοῖς ὑπομνήμασι λέγων οὕτως „Νίκανδρός φησιν ἐξ ἀνδριάντος τῆς κεφαλῆς Ἀλεξάνδρου τὴν κα-

λουμένην ἀμβροσίαν φύεσθαι ἐν Κῶ, quem locum Unger. l. l. p. 18 ad librum de herbis rettulit. —

9. *Etym. Magn.* p. 102, 33: ἀνδράγρια — Νίκανδρος τὰ κατ' 128 ἄνδρα λάφουρα. Nicanorem substituendum putat Ritschl. de Oro p. 75. —

10. *Athenae.* XI p. 783 A. (p. 1039 Dind.): ἄροκλον, ἡ φιάλη, 129 παρὰ τῷ Κολοφωνίῳ Νικάνδρῳ. ad Γλώσσας rettuli, quoniam in his Nicandrum de ποτηρίοις libenter monuisse video. —

11. *schol. Aristoph. Equit.* 408 (coll. Suid. s. βάκχος et Eudoc. p. 130 87): βάκχος — ἐστὶ καὶ στεφάνης εἶδος, ὡς Νίκανδρος ἐν τῷ περὶ τῶν γλωσσῶν ἱστορεῖ. φησὶ γὰρ οὕτως· βάκχοισιν κεφαλὰς περιανθέσιν ἐστέφαντο. summe aliquem an alius poetae versum apposuerit Nicander incertum est ¹⁾. —

12. *schol. Hom. Il. v.* 824: Νίκανδρός φησὶν ὅτι Δουλιχιῶται 131 καὶ Σάμιοι τοὺς ἐσθίοντας τὸ γάλα, μηδὲν δὲ ἰσχύοντας, βουγαῖτους καλοῦσιν. —

13. *Athenae.* IX p. 369 A. Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος ἐν ταῖς 132 Γλώσσαις παρὰ Βοιωτοῖς γάστρας ὀνομάζεσθαι τὰς κράμβας, τὰς δὲ γογγυλίδας ζακελτίδας (φησὶν). —

14. *schol. Hom. Od. γ.* 444: (δ' ἀμνίον), ἀγγεῖον — Νίκανδρος δὲ καὶ Θεοδωρίδας ἀπὸ τοῦ δάμνασθαι προφέρονται ἀσυνδέτως δάμνιον. add. Cram. Anecd. Paris. III p. 436, II. —

15. *Athenae.* III p. 110 D. Νίκανδρος ἐν ταῖς Γλώσσαις 134 τὸν ἄξυμον ἄρτον καλεῖ δάρατον. —

16. *Erotian.* p. 146: ἐκθήλυσις. — Νίκανδρος δὲ ἀντὶ τῆς 135 ἐκμαλθάξεως αὐτὴν τέθεικεν. cf. infra.

17. *Athenae.* III p. 114 C. Νίκανδρος Διαγόνας φησὶν ἄρ- 136 τοὺς ὑπ' Αἰτωλῶν καλεῖσθαι τοὺς τοῖς θεοῖς γινομένους. — ὁ δὲ Θυατειρηνὸς Νίκανδρος κ. τ. λ. cf. Lobeck. Aglaoph. p. 1071 seq. —

18. *Athenae.* VII p. 306 D. (coll. Eust. ad Od. p. 1714, 35 et 137 Eudoc. Violar. p. 377) Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος ἐν Γλώσσαις τὸν κροχαρία καλεῖσθαι φησὶ καὶ λάμιαν καὶ σκύλλαν. —

19. *Athenae.* XI p. 475 D. Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος ἐν ταῖς 138 Γλώσσαις ποιμενικὸν ἀγγεῖον μελιτηρὸν τὴν κελέβην εἶναι (φησὶν).

1) ipse mihi succenseo quod quum supra p. 24 l. 27 scriberem, tenax etiamtum veteris mei erroris fui, etsi admonitus a Meiero Com. Andocid. VI, 3 p. III n. 114.

καὶ γὰρ Ἀντίμαχος ὁ Κολοφώνιος ἐν ἐΐθηβαιῶδος φησί . . . (cf. fr. 17, 18, 19 Stoll.). —

- 139 20. *Athenae*. III p. 105 C. κολύβδαιναν δ' εἴρηκεν Ἐπίχαρμος, ὡς μὲν Νίκανδρός φησι, τὸ θαλάσσιον αἰδοῖον, ὡς δ' ὁ Ἡρακλείδης ἐν Ὀψαρτυτικῷ τὴν καρῖδα. —
- 140 21. *Athenae*. XI p. 483 A. Σειληνός φησι κύπελλα ἐκπώματα σκύφοις ὅμοια, ὡς καὶ Νίκανδρος Κολοφώνιος. —
- 141 22. *Athenae*. VII p. 309 C. Σικελιωῶται δ' εἰσὶν οἱ τὸν κωβιὸν (κωβίον cf. Dind. thes. Par. s. v.) κώθωνα καλοῦντες, ὡς Νίκανδρός φησιν ὁ Κολοφώνιος ἐν ταῖς Γλώσσαις. —
- 142 23. *Athenae*. XI p. 485 D. λεπαστή. — Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος φησι Δόλοπας οὕτω καλεῖν τὴν κύλικα. —
- 143 24. *schol. Nicand. Ther.* 382. τὴν μάκκηνην φησὶ Νίκανδρος ἐν Γλώσσαις ἄργος περὶ τοὺς πόδας καὶ χεῖρας, καὶ ὑποδήματα (ὑποδείγματα corr. Lobeck. Rhem. p. 205 not. ante Volkmann. p. 11 et Cobet. Var. lect. p. 131) τιθησι, πνεύματος ἀργαλέοιο πόνοιο τε μακείοντες. — αὐτὸς ὁ Νίκανδρος ὅτε μὲν ἐπὶ ψύχους, ὅτε δ' ἐπὶ τοῦ ναρκῶν κέχρηται. —
- 144 25. *Athenae*. XV p. 679 C. πόθος. οὕτως τις στέφανος ὀνομάζεται, ὡς Νίκανδρος φησιν ὁ Κολοφώνιος ἐν Γλώσσαις.
- 145 26. *Hesych.* s. τριτώ. Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος φησι τὴν κεφαλήν καλεῖν Ἀθαμᾶνας. —

Plura e Nicandri Γλωσσῶν libris non putaverim hodie inveniri fragmenta, atque vel inter ea quae in ordinem recepi unum est et alterum, de quo iusta admodum dubitatio est alione referendum sit. Hoc cadit in glossas Hippocrateas, n. 5 et n. 16, quas huc reposui propter Erotiani „Νίκανδρος ἐξηγεῖται.“ sed quum Nicandri nomen inter glossarum Hippocratearum explanatores qui ab Erotiano in prooem. nominantur non compareat, praestat fortasse ita statuere utrique glossae Nicandrum in suo aliquo libro eam quam Erotianus indicat significationem attribuisse, quo ducunt etiam Erotiani verba n. 16 apposita, nec obstat istud ἐξηγεῖται, quandoquidem etiam Archilochus, Euphorion, alii interdum certa quadam significatione ἐκλαβεῖν vel ἐκδέξασθαι Homericum aliquod vocabulum dicuntur. cf. schol. Il. ζ 507, ι 206 et alibi. Maior etiam dubitatio est de Homericis Nicandri glossis, nn. 6, 9, 12, 14, 21, 26, quas et ipsas fortasse rectius inter incertae sedis fragmenta collocare debebam, ut collocavi Hesychii locum s. κλίσις (fr. 118), non ob aliam illud qui-

dem causam nisi ut occasionem nanciscerer qua de hac mea dubitatione ibi quoque admonerem. Ceterum dubitandi causa haec est duplex, prior, quod nullus extat locus quo Homericam quoque vocabula in *Γλώσσαις* Nicandrum tractasse expressis verbis dicatur, altera, quod de aliis quibusdam Homericis vocabulis ab iisdem grammaticis Nicandri ita relata legimus iudicia, ut non possit nisi de ipsis eius operibus, ubi proposuerit, cogitari. velut ad Hom. II. ι, 324 schol. codicis A monet: ὅτι οἱ γλωσσογράφοι μάστακα τὴν ἀκρίδα, δεὸν μάσημα καὶ βρωῖμα. sed schol. cod. V hoc habet: Νικάνδρος τὴν ἀκρίδα, quod aperte referendum ad Ther. 802. Eadem igitur ratione Nicander etiam vocabulorum *αἰσνητήρ*, *ἀνδράγρια*, *βουγάιος*, *δάμνιον*, *κλίσιον*, *κύπελλον*, *τριτώ* significationes ex aliorum haustas glossographorum libris suis inserere potuit carminibus. quamquam si quis eas utrobique, et in *Γλωσσῶν* libris et in carminibus suis, exprompsisse Nicandrum dixerit, et ipse habebit quo se tueatur. nam studia sua glossographica in *Γλωσσῶν* libris proposita quomodo ad carmina sua contulerit Nicander opportune docent *Γλωσσῶν* fragm. n. 126 et 143. —

Verum hoc utut est, glossographica viri studia multo latius patebant quam ex paucis his *Γλωσσῶν* fragmentis intelligi potest. immo in auxilium vocanda sunt Theriaca et Alexipharmaca, quorum quaevis fere docet pagina, priorum glossographorum quomodo aut usus copiis aut imitatus studia sit. Neque tamen animus est plene copioseque de his disputare, praesertim quum in Commentationum Epicarum capite secundo Volkmannus pleraque quae huc pertinent laudabili diligentia comportaverit. itaque non afferam nisi quae aut omissa ab illo sunt aut ad emendanda Theriaca et Alexipharmaca aliquam vim habere videntur.

Notum est quantum glossographi desudaverint in explicando adiectivo *ἀδενκῆς*. cf. Merkel. Prolegom. in Apoll. Rhod. p. CLXIX seq. quorum qui a *δεῦκος* (i. e. τὸ γλυκύ) descendere vocem putaverunt, Nicander ita probavit iudicium, ut *ἐνδενκῆς* Al. 328 pro *γλυκῆς* dicere ausus sit. sed fuerunt etiam qui a verbo repeterent, sive hoc fuit *δεύκω* τὸ δειννυμι sive *δεύκω* τὸ βλέπω (cf. Lobeck. Rhem. p. 60). horum alterutrum non dubito quin adhibuerint ad explicandum adiectivum *πολυδενκῆς*, quod olim in Odyss. τ 521 legebatur. cf. Aelian. nat. anim. V, 38: — ἤδη μέντοι τινὲς καὶ πολυδενκέα φωνὴν γράφουσιν (in Odyss. l. l.), τὴν ποικίλως μεμιμημένην, ὡς τὴν

ἀδευκέα, τὴν μηδ' ὅλως εἰς μίμησιν παρατραπεῖσαν, — quos inter etiam Herodianus fuisse videtur, si quidem huic debet Arcadius quae scripsit p. 27, 11: τὰ εἰς ἧς ἐπίθεται παρὰ ῥῆμα σύνθετα εἰς οὐς ποιοῦντα τὴν γενικὴν ὀξύνεται, εὐσεβῆς, — αὐτοσφαγῆς, πολυδευκῆς. πολυδεύκης δὲ τὸ κύριον βαρύνεται. Hinc iudicandum de Nicandr. Th. 209, ubi πολυδευκῆς sine dubio ποικίλος significat, cui significationi quod ibidem v. 625 alteram substituisse videtur (cf. schol.), causa sine dubio haec fuit, quod utramque probari sibi indicare voluit, ut saepe mirabili industria Apollonium Rhodium fecisse Merkelius nuper docuit. — Non minus disceptatum olim esse constat quid ἀμολγὸς significet. cf. Schmidt. de Didym. p. 61 not. Nicander quid iudicaverit docere voluisse videtur Ther. 49, ubi ante nos editum ἀμορβοὶ post νομέες v. 48 incommodum est, repositum autem nunc ex vetustissimo codice Parisino ἀμολγοὶ eos significare videtur qui lacte vivunt. Similiter de Hom. Od. ι 116 (νῆσος λάχεια) quid senserit Nicander indicasse videtur vocabulis λαχύφλοιος Al. 269 et λαχειδῆς Al. 568. cf. Nitzsch. ad Od. T. III p. 27 seq. coll. Lobeck. Proleg. p. 177 n. 10. Adde μολοβοὸς Homer. et Nic. Th. 662. — Ceterum nihil refert eiusmodi explicationes num ab aliis iam propositas invenerit an ipse primus repererit. certe nullo glossographo auctore factum videtur, quod Homericum μορόεις ad φρονόν referens Al. 569 ὀλοὸς significare voluit (cf. schol. add. Quint. Smyrn. 4, 402), aut ad ἐλαίην, κυκεῶνα, χηνὸς ποτὸν (Al. 455, 130, 136) referens idem statuit esse quod λιπαρὸς (cf. Dioscorid. περὶ δηλητ. p. 17 l. 15 coll. Al. 136), ut ἀργῆεν ἔλαιον dicit Al. 98, 204, Ther. 592. quamquam quum ἔλαιον certe etiam ἀτμένιον dicat Al. 426 et 178, i. e. μετὰ πολλοῦ καμάτου γινόμενον (cf. schol.), nescio an saltem in ἐλαίῳ μορόεντι tertiam explicationem probaverit quam in Hom. Il. ε 183 veteres critici agnoscunt solam. —

Verum Homericis glossis non contentus fuit Nicander, sed ut in Γλωσσῶν libris variarum gentium voces reconditas et abstrusas collegerat, ita easdem in Theriacis et Alexipharmacis in usum suum convertit. Nam *Aeolum* dicuntur esse ἀκίρως et οἶος (i. e. δεινός), quae restituenda erant Alex. 559 et 99, ut *Aeolum* sunt vocabulorum vulgariarum formae ὀδελός, ὄθμα, χελύνη (quod cod. Paris. habet Al. 555 et 558 et restituendum etiam Ther. 703), χεύω, — *Aetolorum* θρόνα (i. e. φάρμακα cf. Clitarch. ap. schol. Theocrit. 2, 59) et ὕραξ (cf. schol. Alex. 37), *Ambraciensium* μάσταξ i. e. ἀκρίς (cf. Clitarch.

ap. Etym. Magn. p. 216, 11), *Cypriorum ἀκοστή* i. e. κριθή (Alex. 106. cf. Hesych. s. v., Eustath. ad Il. p. 1015, 21), *Dorum* formae πιάζω (cf. Eustath. ad Hom. p. 1573, 63 coll. Herodian. περὶ μονήρ. p. 44, 7 seq.), *Θιβρός, Peloponnesiorum ἑντή* i. e. πήγανον (cf. schol. Ther. 521), *Rhodorum φάλλαινα* (cf. schol. ad Ther. 760). Multo autem plures apud Nicandrum sunt glossae quarum hodie nescimus auctores: ἄγλαυρος Ther. 62 et 441, ἄθυρος Al. 132 (cf. Lobeck. Proleg. Pathol. p. 273), ἀλάλγξ Al. 18, ἀνιγρός Th. 8 et alibi, ἄσβηλος Th. 423, ἀρπεδής Th. 420, ἄρπεξα (cf. ad Ther. 284), ἀτμένιος Al. 178, 426, ἀτμεύειν Al. 172, αὐξίς Al. 469, ἀφόρδιον Th. 692, Al. 140, ἀφύξιμος Th. 603 (cf. Lobeck. El. I, p. 214 et Proleg. Path. p. 164 n. et p. 374), βρουχανᾶσθαι (cf. ad Al. 221), γέρουνες Th. 620, Al. 563, γυροῦν (*effodere*) Al. 514, δανχνός Th. 94, Al. 199, δράκος, *oculus*, Al. 481, ἐμματεῖν, κατεμμ. Th. 809, Al. 536, ἔρμαξ Th. 150, ἔρσω Th. 631, ἔρφος et τέρφος Th. 376, Al. 248, 343, Ther. 323, Al. 268, κάμων i. e. σκαμῶνιον Al. 484, καρδιᾶν Al. 581, κάρφος (i. e. *putamen, cortex*. schol. Al. 230 et 490, vel *fructus secundum* I. G. Schneider. ad Th. p. 172), κίναμον i. e. κινάμωνιον Th. 947, κλώθειν i. e. βλαστάνειν Th. 647, Al. 528 (sed Al. 93 significat *lentum esse*), κνώψ Th. 499, 521, 751, fr. Georg. 7 v. 44 (cf. Lobeck. Paralip. p. 118), λάθαργος Th. 422, Al. 563, λαιδρός Th. 689, Al. 563, λαιφάσσω Th. 477, λεπυρός (ad-iectiv.) Th. 136, 803, λίγδος Th. 589, 618, μαῦλις Th. 706, μᾶλυσ i. e. βραδύς Th. 32, νῶκαρ Th. 189, ὄλοσχος Th. 870, ὄραμνος (cf. ad fr. Georg. 18 v. 3), παλαγή Th. 449, πηρίν Th. 586, προηδόνες Th. 365, δάδαμος Al. 92, δάδιξ *ramus* Th. 378, 533, Al. 57, 331, ῥώθων Th. 213, Al. 117, σκίναξ Th. 577, Al. 67, σκίναρ Th. 694, σκοιός Th. 660, σκυρώα vel σκυρώα (cf. ad Th. 75 coll. Lobeck. Rhem. p. 186), σκωλύπτεσθαι (cf. ad Th. 229), σπάδιξ Al. 528, σπέραδος, *semen*, Th. 649, Al. 134, 330, 550, 604, σπληνός Th. 763 (habet etiam Lycophron), σφραθαγεῖν Th. 194, (σμίλος i. e. σμίλαξ Al. 611), τράμπις Th. 268 (usus est etiam Lycophron), τρέμιθος (i. e. *τερέβινθος* sive *τέρμινθος*) Th. 844, ὑπέρεικος i. e. ὑπέρεικον Al. 603, ψώχω Th. 629 (cf. Lobeck. Rhem. p. 68). His glossis intersunt fortasse quas non primus Nicander ex obscuro quodam Graeciae angulo in communem literarum lucem protraxit, sed ante eum quodam quasi civitatis iure donaverant alii poetae, quales glossas apparet non eodem esse cum reliquis loco. Ob eandem causam supra non apposui ἀλκαία, *cauda*. Th. 123 (cf. schol. Apoll. Rhod. 4, 1614), ἀλυκρός Al. 386 (cf. Hecker.

com. Callimach. p. 113), ἀμορβαῖος Th. 489, ἀμορβεύοντο Th. 349, ἀμορβεύουσι fr. 90 (cf. supra p. 141 seq.), ἀτάρμυκτος Al. 161 (Euphor. fragm. 103), λεγνωτός Th. 726 (cf. Callim. in Dian. 12 coll. Erotian. p. 368), λογάδες Th. 292 (cf. Callim. fr. 132), σμυγερός Al. 419 (cf. Ruhnk. Epist. crit. p. 245 Lips.), alias, nam his quoque alii ante Nicandrum usi sunt. Cuius generis multo plures protulit Volkmann. p. 55—59, quas ex Hesiodo, Archilocho, Pindaro, Aeschylō, Sophocle, Euripide, Aristophane petitas a Nicandro dicit. potest hoc de quibusdam verum esse. sed quis idem affirmaverit de ἄναυρος, δότειρα, διγγήλος, οἰδαλέος, χαιτήεις, μεστόω — nam talia quoque in indicem istum suum Volkmann. recepit —, praesertim quum illis se scriptoribus addixisse Nicandrum nullo constet grammaticorum testimonio. quale de Antimacho extat in schol. Ther. 4: ἔστι δὲ ὁ Νικανδρος ξηλωτῆς Ἀντιμάχου, διόπερ πολλαῖς λέξεσιν αὐτοῦ κέχρηται. quamquam ne hoc quidem in tanta fragmentorum Antimachi penuria hodie liquido confirmari potest, certe a Volkmanno demonstratum non est, qui p. 59 admonuit de ἀμορβός, κελέβη, πλόος (iter terrestre), πολύστιος ab Antimacho etiam usurpatis. frustra. nam κελέβη in Ther. 913 certe non significat ποιμενικὸν ἀγγεῖον μελιτηρόν, et ἀμορβός, πλόος (iter), πολύστιος habet etiam Callimachus h. in Dian. 45, fragm. 278. h. in Iov. 26. Paulo melius Volkmannus Antimachi fragm. ap. Suid. ἀνατυπᾶσαι ἀντὶ τοῦ ἀνατρέψαι Ἀντίμαχος — cum Nicandri Th. 705 contulisset, si quidem recte, ut puto, I. G. Schneiderus ex hoc loco Antimacho restituit ἀνακμπῶσαι (cf. Lobeck. Rhem. p. 354), quod praetervidit Stollius p. 94. Porro nescio an ex Hesych. s. κλύμενος — λέγεται δὲ καὶ κισσός, ὡς Ἀντίμαχος (fr. 81 Stoll.) Nicandro Ther. 510 restituendum sit κισσῆεντα περὶ κλυμένοιο (pro περικλυμένοιο), praesertim quum κλύμενον pro περικλύμενον annotaverit etiam Dioscorid. hyl. 4, 14 p. 515. Postremo nominativum κάρηαρ, quem e codice Parisin. restituimus Th. 642, ex Antimacho sumpsisse Nicander videtur. cf. Antim. fr. 105 Stoll. —

Tantum quidem de glossis. verum his finibus circumscribi grammatica sua studia Nicander noluit. Tam multa enim in carminibus suis protulit nove dicta, ut videatur experiri voluisse quousque analogia duce progredi liceat. qua in re quum linguae leges accurate exquirendae fuerint, non dubito quin in his quoque quae nove dixit omnes mecum agnoscant grammatica viri studia. Ac primum quidem de vocabulis quibusdam loquar vel ab Homero aliisque

poetis vel a vulgo acceptis, quorum notionem Nicander immutavit ad alias res transferendo, — non quo omnia dare constituerim, sed ut, si fieri possit, pateat, in his quas sibi leges Nicander scripserit, etsi saepe sola regnare videtur libido. equidem certe non perspicere me fateor, cur ἀμφιβρότη a clypeo ad caput humanum transferre voluerit Al. 216, cur βροτολοιγός a bello ad mare Th. 703, cur ζωρεῖν ab hominibus dum vivunt captis ad plantam quae recipitur nondum siccata Th. 51, cur ἡνεμόεις ab locis arboribusque altis ad leporem ἀνεμόκη Th. 453 (τίγριδες ἡνεμόεσαι Oppian. Cyneg. 1, 432), cur λυκοσπᾶς ab equis ad apes (cf. p. 147), cur ὑπερφιάλος ab hominibus superbis ad plantam in altum erectam fr. 74, 23, cur χαμαιεννᾶς a suibus ad plantae ramos Th. 532. quibus, ut ad alia quoque praeter Homericam vocabula eandem libidinem pertinuisse doceam, addo χαλικρότερος Al. 59 non ad merum, sed ad ius carnis elixae, et ἀύχην ad φάρυγγα (Th. 179, 301, 350, Al. 317, 440, 495. cf. δειρή Th. 435, 732, Al. 257) relatum. Verum in aliis ad immutandum occasionem dedit etymologica ratio. velut Homericum ἀσκελῆς vidit in aliam significationem detorqueri posse, modone a σκέλλω, sed a σκέλος ducatur. proinde ad aequam lancem rettulit Th. 42, etsi Homericam significationem retinuit Th. 279. similiter ἡμιδαής, quod Homero descendit a δαίω uro, intellexit etiam a δαίω divido derivari posse. itaque pro ἡμισυς dixit Al. 55. porro ἰοδόκος non solum ab ἰός sagitta, sed etiam ab ἰός venenum recte formari ratus Th. 184 dixit ἀσπίδος ὀδόντες ἰοδόκοι. cui simillimum est quod vocem ἰοχέαιρα a Diana sagittis gaudente aut sagittas effundente ad serpentem virus evomentem transtulit fr. 33, ubi alia quaedam huius generis ex aliis poetis apposuimus. similiter ἰσοφαρίζειν Th. 572 est ἴσον βάρος φέρειν. — Alibi vocabulorum vim eo immutavit, quod genetivum, qui ad definiendam notionem necessarius fuit, omisit, cuius generis quaedam apposuimus ad fr. 70 p. 85, aut adiectivum aliquod per se posuit solum omisso substantivo quod vel poetarum usus vel communis sermo addi postulabat. cf. λέπαργος (asinus) Th. 349, βρωμήεις (asinus) Al. 409 coll. Th. 357 (βρωμήτωρ) et fr. 74, 30 (βρωμήτης), θηλυτέρη (femina), Al. 583. —

Sed nulla re magis Nicander docet grammaticum se esse quam vocabulis quae procudit plane novis. Nam sive componendo sive derivando ingentem ille invexit vocabulorum vim quorum neque antea usus fuit ullus neque postea, nisi forte apud eorum aliquem,

qui Nicandrum sibi exemplar elegerunt quod sequerentur. Quominus autem dubitetur quin talia Nicander dixerit primus, monendum est plerumque non unum ex singulis generibus apud eum reperiri exemplum, sed plura. velut inter substantiva derivata plurima habet solitaria in *ειον*, complura in *ας* et *ις*, inter adiectiva plurima in *εις*, plura in *μων* (cf. ad Al. 37), *αλεος*, *ηλος*, *ηρης*, *αιος*, *ειδης*, *ωδης*, inter adverbia in *δην*, *δον*, *δα*, inter verba plura in *αζω* (cf. ad fr. Georg. p. 80). contra ex aliis generibus non nisi unum et alterum finxit novum vocabulum, quemadmodum parvum verborum in *υθω* numerum auxit fingendo semel *βραδύθω*, quod in Th. 372 c praestantissimo codice Parisino restituendum fuit. — Verum hanc dictionis Nicandreae partem optamus ut mox aliquis sibi sumat accurate pertractandam. qua in re adiutum cum iri speramus emendatius scripto Theriacaon et Alexipharmacaon exemplari quod mox dabimus. antea enim de subsidiis, quae ad recensenda haec Nicandri carmina nobis praesto fuerint, pauca praefanda sunt. —

X.

Contigit enim nobis Henrici Keilii et Eugenii Mehleri maxime opera ut egregia quaedam nancisceremur ad emendandum Nicandrum subsidia. inter quae primum locum obtinet codex Parisinus suppl. CCXLVII (nobis II). pridem de meliore nota commendatus a Bussemakero, praef. schol. Nicand. p. V, mox ab Henrico Keilio accurate excussus qui collationem ad exemplar Didotianum factam nobiscum communicavit. Codex, qui olim fuit bibliothecae S. Germani a pratis, n. 885 notatus, membraneus est formae duodenariae, scriptus saec. X, ut Keilius dicit, saec. XI, ut statuit Bussemakerus. continet animalium plantarumque figuras, quae maximam membranae partem occupant adeo ut in plurimis foliis pauci, in quibusdam nulli legantur Nicandri versus, rarissime non adsint figurae, sed soli adsint Nicandri verba. quae etsi hic illic evanida tamen ubique lectu facillima sunt, praesertim quum qui scripsit raro usus sit compendiis. manus ei similis quae codicem Laurentianum plut. XXXII nonum scripsit, Apollonio Rhodio nuper salutarem. in primis foliis pauca quaedam scholia leguntur rebus illustrandis destinata, sed resecano laesa et ad legendum paululum difficiliora. Dolendum autem quod aliquot codicis folia intereiderunt. deside-

rantur enim Th. vv. 57—75, 204—230, 389—540, 564—624, 715—766, 833—847, 885—958. Al. vv. 1—33, 74—106, 157—248, 335—346, 483—494, 611—630, ut de toto versuum numero, qui est 1588, non supersint nisi versus 987. Sed vel sic Nicandro gratulamur inventum codicem, ad cuius praestantiam non accedunt quicumque vel olim excussi sunt vel nunc primum collati. Sunt autem hi ¹⁾:

* *A* = cod. olim Augustanus n. 45 (p. 69 Reis.), nunc Monacensis n. 494 saec. XV vel XVI, qui non habet nisi Theriacor. vv. 1—178. Collationem I. G. Schneid. accepit a Loesnero, ego usus sum a G. Hermanno ascripta editionis Bandiniana exemplari quod penes me est. eidem Hermannus paucas quasdam appinxerat emendationes. —

B = cod. Leidensis n. 39 chartac. saec. XV. Theriaca et Alexipharmaca habet integra collatusque cum edit. I. G. Schneideri est ab Eugenio Mehler. —

G = cod. Goettingensis bombycin. folio minore saec. XIII vel XIV (cf. Heyne praef. Pindar. p. 59). comparavit I. G. Schneider. —

H = cod. Vaticano-Palatinus 139 chartac. saec. XV, ut Keilius putat, saec. XVI, ut dicit Bachmann. praef. Lycophr. p. XXXIX. Theriaca et Alexipharmaca continet sine scholiis. cum ed. Aldina Keilius contulit Alexipharmaca integra, Theriacorum vv. 1—132. —

* *K* = cod. Vaticanus n. 305 quadratus bombyc. saeculi XIII sola continens Theriaca cum scholiis. Huius aliquot lectiones inde a v. 935 enotatae fuerunt in Notic. et extr. des mss. de la biblioth. roy. Tom. VIII p. 237, ego duplicem habui collationem, alteram a nescio quo ad exemplar Lectianum factam, quam ex Abrah. Gronovii apparatu Nicandro in bibl. Leidensi servato (cf. Geel. catal. — bibl. Lugd. Bat. p. 70 n. 280) meum in usum Eugenius Mehler descripsit, alteram ad exemplar Aldinum factam ab Henrico Keil. —

L = cod. Lorrianus, de quo non constat ubi hodie lateat. continet Ther. et Alex. cum scholiis. Eius varias lectiones excerpsit Lorry, medicus Parisinus, et cum I. G. Schneidero communicavit. Ad quam editionem facta collatio sit nescimus nec ubique constat quid in hoc codice legatur. —

---

1) Codicum a Bandinio et I. G. Schneidero collatorum ea retinui sigla, quibus illi usi erant. quibus praefixus asteriscus est Nicandrum habent non integrum. —

M = cod. Laurentianus XXXII, 16, bombyc. saec. XIII. Hunc cum editione Gorraei in Bandinii usum contulit Antonius Sartius satis accurate, ut testatur Hen. Keilius, qui Alexipharmaca integra, Theriacorum vv. 61—192 denuo cum eadem Gorraei editione comparavit. —

P = codex Parisinus chartae. olim n. 2207, nunc n. 2728 (cf. Bekker. praef. Arat. p. III) chartaceus, sine scholiis. cum Bandiniana contulit I. G. Schneider. —

* *p* = codex Parisinus olim 2794, nunc 2403, bombyc. saec. XIII cum scholiis (cf. Bachmann. praef. Lycophr. p. IX), Theriaca continet integra, Alexipharmacorum versus 28 priores. Totum contulit H. Keilius, Theriaca cum edit. I. G. Schneideri, Alexipharmacorum fragmentum cum Lehrsiana. —

R = Riccardianus n. 18 (cf. Bandin. praef.). totum in Bandinii gratiam contulit Antonius Sartius. —

V = codex Marcianus n. 480 membraneus saec. XV cum scholiis paucis. cum edit. I. G. Schneid. totum comparavit F. R. Dietzius, quae collatio legitur in editione Didotiana, Theriacorum vv. 1—37 denuo Keilius et ipse cum Schneideriana contulit. —

v = codex Marcianus n. 477 saec. XV cum scholiis. Hunc idem Dietzius cum eadem editione comparavit, post eum H. Keilius Theriaca integra cum edit. I. G. Schn., Alexipharmacorum vv. 1—175 cum editione Gorraei. —

Ald. = editionem principem ab Aldo ann. 1499 cum Dioscoride emissam ipse contuli. —

Praeter hos autem codices alii in commentariis nostris criticis memorabuntur, quorum non integra, sed hinc illinc excerpta lectionis varietate uti nobis licuit. velut

Bentlei codex, cuius ille aliquoties mentionem facit in Emendationibus Nicandreis. Harum ea pars, quae ad Theriaca spectat, pridem edita fuit in Museo critico Cantabrig. I p. 230 seq., 445 seq., altera nunc primum editur ex apparatu Gronoviano, unde cum Scaligeranis descripsit Eugenius Mehler summum futuram editionis nostrae ornamentum. Ceterum codicem Bentlei diversum putabimus a *K*, quem et ipsum memorat (ad Ther. 73). nam affert etiam ex codice suo quae in Vaticano non leguntur. cf. ad Ther. 339, 402, 404, alibi. (plures codd. citat ad Ther. 621 qui possunt esse B et K). —

Dorvillii codex memoratur aliquoties in commentariis in Charitonem. —

Mosq. i. e. Mosquensis codex, unde aliquot vv. ll. apposuit I. G. Schneiderus, quas reliquae varietatis desiderium nullum sibi movisse scribit praef. Alex. p. XV.

Steph. i. e. Stephani codex, unde hic aliquot lectiones protulit in Praefat. p. LIII. sed quas in margine Nicandri notavit ex scholiis sumpsit. Ceterum melioris notae codicem fuisse patet. scholia habebat, sed in altera Theriacorum parte lacunosus fuit (cf. Steph. ad p. 330). Ego a Stephano inde prolatas lectiones adnotavi omnes, nisi ubi reliquos praeter Aldinam codices liber iste sequebatur. —

U i. e. cod. Urbinas n. 145 chart. saec. XV, qui Theriaca sola continet sine scholiis. cum ed. Ald. Henricus Keilius contulit vv. 1—67. —

Vorstii liber semel memoratur ab I. G. Schneidero ad Al. p. 333. —

a = cod. Ambrosian. D. 529 chartac. saec. XV, qui praeter alios poetas Nicandri continet utrumque carmen. cum Bandiniana H. Keilius comparavit Ther. 1—31, Al. 1—15. —

b = cod. Ambrosian. C. 32 chart. saec. XV, qui et ipse Theriaca et Alexipharmaca habet. illorum vv. 1—55, horum vv. 1—25 cum Bandiniana contulit idem. —

c = cod. Ambrosian. C. 80 chart. saec. XV. sola Theriaca habet, quorum cum editione Bandiniana H. Keilius contulit vv. 1—56. —

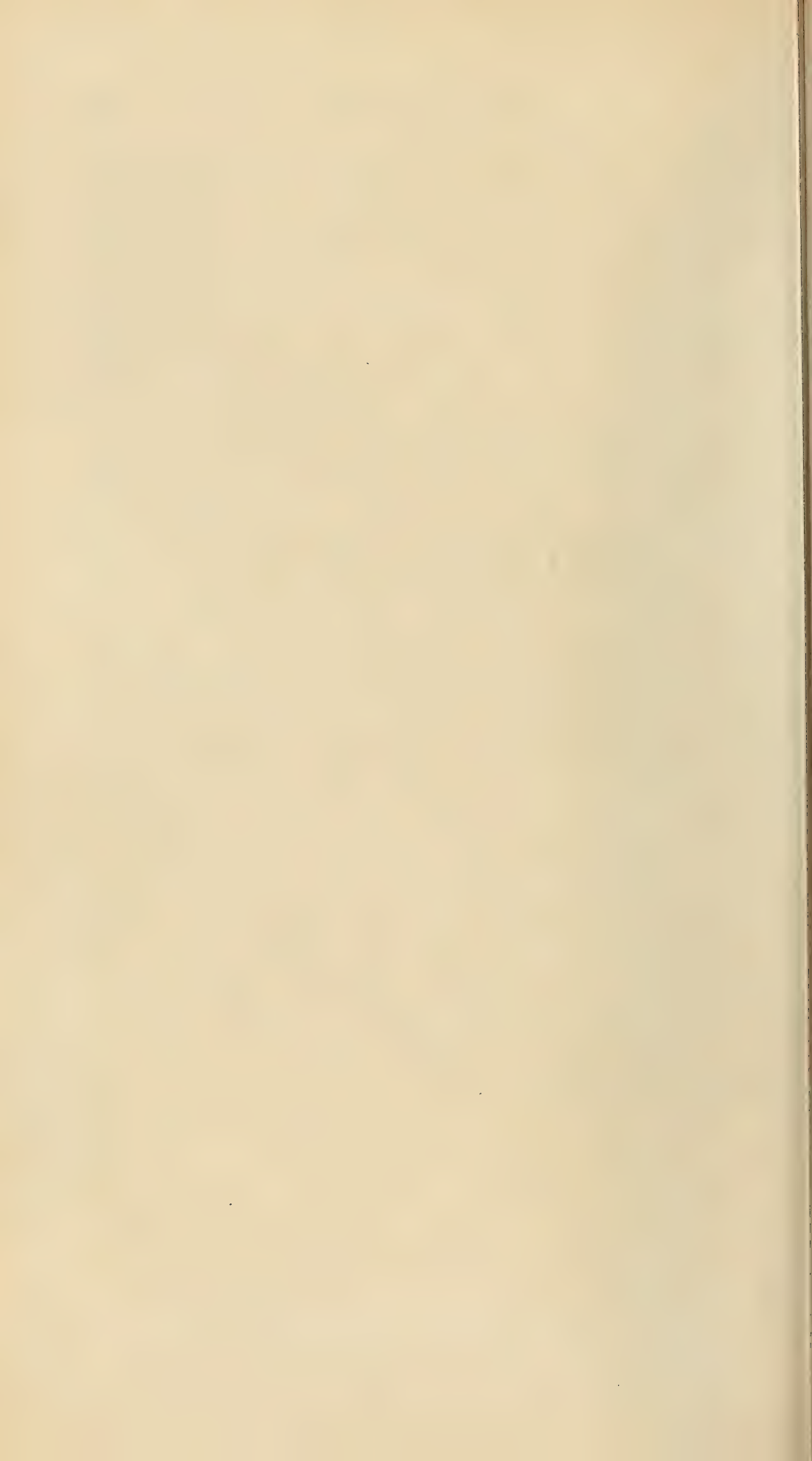
m = cod. Laurentian. XCI, 10, cuius ex Al. 1—40 varias lectiones excerpsit Keilius. —

Hos igitur codices omnes liber Parisinus *II* non solum vetustate, sed etiam virtute superat. Primum enim solus interdum consentit cum veteribus grammaticis quibus imprimis fidem habendam esse supra diximus, velut in Th. 131, 143, 282, 312, Al. 424, aut cum Athenaeo (Th. 826) et Galeno (Th. 788), quorum scriptorum etsi non eadem est atque grammaticorum auctoritas, apparet tamen eorum cum codice *II* consensum eius modi locos defendere ab interpolationis suspitione magisque augere huius codicis auctoritatem. Praeterea *II* in locis aperte corruptis unus aut salutem affert (velut Al. 49), aut suppeditat unde facillime verum restitui possit (velut Al. 42), fere ubique autem habet quae ut doctiora et exquisitoria,

ita Nicandro dicendi generi similia sint. Hinc iure colligere nobis videtur hunc codicem manus interpolatorum minus esse quam reliquos omnes expertum. nam nusquam expertum esse non dixerim, quum et recedere eum nonnumquam cum reliquis codicibus videam a grammaticorum lectionibus (cf. Th. 802, Al. 310), et ipse in Ther. 26 doceat interpolatam scripturam certe se novisse. Nihilo minus tamen non dubitavi huic codici tanquam fundamento novam superstruere poetae recensioem. Sed is codex ubi deficit, quemnam potissimum eligamus ducem in tanto praesertim reliquorum codicum inter se dissensu? Ad hoc ut responderi possit, paulo accuratius considerandi sunt codices, unde primum hoc certissimum erit, ex eodem omnes fluxisse vetusto exemplari, quod et aliis vitiis et vero interpolationibus scatebat atque immane quantum inferius erat eo ex quo *II* descriptus est. Illud apparet ex eius modi locis qualis est Ther. v. 322, ubi reliqui omnes quasi coniurati in hoc elumbi consentiunt versu: *καὶ κεράων δέμας ἔμπλην ἄμμορον· ἡ δὲ νυ χοιρή*, *II* autem habet quod unice verum: *καὶ κεράων δ' ἔμπλην δέμας ἄμμορον κ. τ. λ.*, unde facillime patet causa erroris, qui talis est ut plures eadem ratione in eodem errasse loco parum verisimile sit. Similiter in Al. vv. 410—412 solus *II* iusto habet ordine, reliqui codices perversissimo omnes. Verum eo modo depravatam vetustum exemplar non omnes eadem fide et accuratone descripserunt, sed praeter reliquos errores novas addiderunt interpolationes sive ex suo quisque ingenio hauriens, sive notatis in scholiorum farragine interpolationibus usus. Qua in re modestissimos gessisse se invenio eos qui exararunt codices G et M, impudentissimos, qui scripserunt codd. A B H P V (Ald.), reliquos autem, i. e. K L R p v, mox illorum modestiam, mox horum impudentiam esse imitatos. Atque hoc ita esse facile pro se quisque intelliget qui totam variantium lectionum farraginem a nobis Nicandri verbis subiectam accurate perpenderit. quo intellecto laudabit nos quod, ubi *II* defecerit, codd. G et M sequi voluerimus, rarius K L R p v solos, sed A B H P V (Ald.) solos nunquam. —

Θ Η Ρ Ι Α Κ Α .

ΘΗΡΙΑΚΑ.

Ρεῖά κέ τοι μορφάς τε σῖνη τ' ὀλοφώια θηρῶν
 ἀπροϊδῆ τύψαντα λύσιν θ' ἔτεραλκέα κήδευσ,
 φίλ' Ἐρμησιάναξ, πολέων κυδίστατε παῶν,
 ἔμπεδα φωνήσαιμι· σὲ δ' ἄν πολύεργος ἀροτρεὺς
 βουκαῖός τ' ἀλέγοι καὶ ὄροϊτύπος, εὖτε καθ' ὕλην
 ἢ καὶ ἀροτρεύοντι βάλῃ ἔπι λοιγὸν ὀδόντα,
 τοῖα περιφρασθέντος ἀλεξητήρια νούσων.

Ἄλλ' ἦτοι κακοεργὰ φαλάγγια, σὺν καὶ ἀνιγροὺς
 ἐρπηστὰς ἔχιάς τε καὶ ἄχθεια μυρία γαίης
 Τιτήνων ἐνέπουσιν ἀφ' αἵματος, εἰ ἔτεόν περ
 Ἀσκραῖος μυχάτοιο Μελισσήεντος ἐπ' ὄχθαις
 Ἡσίοδος κατέλεξε παρ' ὕδασι Περμησσοῖο.
 Τὸν δὲ χαλαζήεντα κόρη Τιτηνὶς ἀνῆκε
 σκορπίον, ἐκ κέντροιο τεθηγμένον, ἦμος ἐπέχρα
 Βοιωτῶ τεύχουσα κακὸν μόρον Ῥαρίωνι,
 ἀχράντων ὅτε χερσὶ θεῆς ἐδράξατο πέπλων·
 αὐτὰρ ὄγε στιβαροῖο κατὰ σφυρὸν ἤλασεν ἶχνευς,
 σκορπίος ἀπροϊδῆς ὀλίγω ὑπὸ λαῖ λοχῆσας·

V. 1—60 om. M. Αεῖα κέ τοι a. καίτοι R. μορφάστε Π. σῖνη H. θνη-
 τῶν c. — 2. κήδες H. — 3. πολλῶν R. κηδέστατε Kv, ut voluerat Ruhnk.
 epist. crit. p. 314 Lips., κηδίστατε a, 'ut conii. Bentl., κυδίστατε reliqui,
 quod confirmant grammatici. cf. p. 136. κυδίσταθ' ὀμαιμον var. lect. apud
 gram. Cramer. anecd. Ox. III p. 195. vocis παῶν prima tantum litera
 certa in Π. — 4. πολύεργος Π. solus, ut videtur, πολυεργὸς reliqui. cf.
 Arcad. p. 87, 21. ἀροτρεὺς Π. — 5. ἀλέγει c. ὄροϊτύπης B. — 6. ἀρο-
 τρεύοντα Π. βάλῃ Π pK, βάλαι BHPVa et v, sed in hoc correctum. ἐπί-
 λοιγον memorat schol. — 7. περιφρασθέντος ΠGKLP RVv et cod. Bentl.,
 παρα | ABHPUac et b, sed in hoc περι correctum. de genetivo cf. ad Al.
 378. ἀλεξητήρια HUbp. νόσων p. — 8. κακοεργὰ H. ἀνιγροὺς Vv, ἀνίγρους
 Ald. — 9. ἐρπηστὰς av, ἐρπιστὰς H. ἔχιας τε Π. ἔχθεια G in marg. et var.
 lect. in schol. — 11. μοιχάτοιο Π. μελισσήεντος edd. omnes. sed cf. schol.
 et Hermann. ad Coluth. 23 (Opusc. IV p. 212). ἐπόχθαις Π, ἐν ὄχθαις
 reliqui. — 12. παρῦδασι Π. περμησσοῖο Π. παρμησσοιο H, παρρησσοιο
 Be, παρρησσοῖο Ab, παρρησσοῖο P, περμησσοῖο reliqui. — 14. ἐκέντροιο
 Π, ἐν κ| AHPbp, ἐν γέντροιο c. cf. ad v. 227. ἦμος A. — 15. Βοιωτῶ
 Π. in ὠαρίωνι in G manus secund. deleuit α, ὠαρίωνι v. — 17. σφυρῶν
 Π. ἶχνης H. — 18. ὀλίγω Π, ὀλίγον ABPbc, ὀλίγων p. τυχῆσας KRVvac

τοῦ δὲ τέρας περίσημον ὑπ' ἀστέρας ἀπλανὲς αὐτως
20 οἷα κυνηλατέοντος ἀεΐδελον ἐστήρικται.

Ἄλλὰ σύ γε σταθμοῖο καὶ αὐλίου ἐρπετὰ φύγδην
ὄηιδίως ἐκ πάντα διώξαι, ἢ ἀπ' ἐρίπνης,
ἢ καὶ αὐτοπόνοιο χαμεινάδος, ἦμος ἀν' ἀγρούς
φεύγων ἀναλέου θέρεος πυρόεσσαν αὐτμην

25 αἰθριος ἐν καλάμῃ στορέσας ἀκρέςπερος εὔδης,
ἢ καὶ ἀν' ὑδρήεντα παρὲκ λόφον, ἢ ἐνὶ βήσσης
ἐσχατιῇ, ὅθι πλεῖστα κινώπετα βόσκεται ὕλην,
[δρυμοὺς καὶ λασιῶνας ἀμορβαίους τε χαράδρας]
καὶ τε παρὲξ λιστροῦτον ἄλω δρόμον, ἢ δ' ἵνα ποιῆ

30 πρῶτα κυνσκομένη σκιάει χλοάοντας ἰάμνους,
τῆμος ὅτ' ἀζαλέων φολίδων ἀπεδύσατο γῆρας
μῶλυσ ἐπιστεΐβων, ὅτε φωλεὸν εἴαρι φεύγων
ὄμμασιν ἀμβλώσσει, μαράθου δέ ἐ νήχυτος ὄρηξ
βοσκηθεῖς ὠκύν τε καὶ ἀγρήεντα τίθησι.

35 Θιβροῖν δ' ἐξελάσεις ὀφίων ἐπιλωβέα κῆρα,

et p, sed in hoc super *τυ* scriptum *δοκ*, super utrumque *λο*, reliqui *λοχή-*
σας, nisi quod in b additum *γο. τυχήσας*. ac *δοκήσας* (*δοκεύσας*?) et *τυ-*
χήσας memorat etiam schol. — 19. ὑπ' ἀστέρας Π, ἐν ἀστροισιν ABHPUber,
ἐν ἀστροισιν V, ἐν ἀστραισιν reliqui. αὐτως certe G, αὐτως reliqui. ultimae
tres versus syllabae in Π fere evanuerunt. — 20. *κοινηλατέοντος* Π. *ἀί-*
δηλον BHP, *ἀΐδελον* c. — 21. *ἀλλασύ* Π. *σταθμοῖο* Π, *σταθμοῦ τε* reli-
qui. — 22. ἢ Π. *ἐρίπνης* APb. — 23. *ἀναγρούς* Π Ap. — 24. *ἀναλέου*
IKVav, ut con. Bentr. et Arnald., *ἀναλέος* reliqui. *θέρος* b, om. c. *γο.*
ἢ (καὶ?) πηγόεσσαν K, item b et var. lect. in schol., quod probavit Bentr.
— 25. *καλάμη* Π. *ἀκρέςπερος* A. *ἄδης* AB, *ἄδης* P, sed e correct. pro
ἄης ut videtur. — 26. *ἦε* Π, ἦ reliqui. *ὑδρήεντα* et in marg.: *γο. καὶ ἀν-*
λήεντα Π, *ἀν' ὑλήεντα* reliqui, nisi quod *ἀν' ὑλιέντα* b. *παρ'* ἐκ λ | p,
παρ' ἐκ λ | Va, *παρὰ κλόφον* P, *παρὰ κλ* | B, *παρὰ κλ* | A. ἢ ἐνὶ βήσσης Π,
ἢ ἐνὶ βήσσης G, ἢ ἀνὰ βήσσης reliqui. recepto ἐνὶ sequenti versu pro
ἐσχατιῇ corrigendum fuit *ἐσχατιῇ*. — 27. *ἐσχατιῇ* omnes. *κινώπετα* Π.
— 28. in margine habet Π. cf. p. 160. *λασιῶνας* Kab. *τε* om. AH. —
29. *παρὲξ* omnes, nisi quod in V ultimae syllabae superimpositum *αι. πα-*
ρὲν con. Bentr. et S. (i. e. I. G. Schneider.) ac vid. Spitzner. excurs.
XVIII ad Iliad. extr. et Dindorf. in Thes. Paris. VI p. 483. quamquam
autem in simili causa v. 26 codd. omnes habent *παρὲκ λόφον*, tamen mu-
tare nolui, praesertim quum suspicio oriatur olim *παρὲξ ὀμαλιστόν* vel si-
mille quid lectum fuisse. *λιστροῦτον* HP. *άλω* Π. *ἠδινα* Π. *ποιῆ* P, *πίη*
p. — 30. *κινώει σκιάοντας* BHPc. — 31. *ἀζαλέων* Π, *ἀναλέων* reliqui,
ἀναλέων con. Bentr. et S. *ἀπεδύσατο* ΠAHRU. — 32. *ἐπιστεΐβων* Π.
ἐπιστεΐχων reliqui. cf. v. 570. — 33. *ἀμβλώσει* HP. *μαράθου* KRv. ἔ Π, δ' ἔ
A. *ὄρηξ* Π, *ὄρηξ* K. — 34. *ὠκύν τε* Π. *ἀγρήεντα* a prima man., *ὀπτήεντα* in
marg. G. *τίθησιν* Π. — 35. *Θιβροῖν* GKRVv, ut con. Bentr., *Θιβρόν* p, *Θιβροῖν*
Π et reliqui. cf. p. 137. et Al. 555. *ὀφίων* PGLv, *ὀφίων* p, *ὀφίων* reliqui. *κῆρα*

καπνείων ἐλάφοιο πολυγλώχινα κεραίην,
 ἄλλοτε δ' ἄξαλέην δαίων ἐγγαγίδα πέτρην,
 ἣν οὐδὲ κρατεροῖο πυρὸς περικαίνυται ὄρμη·
 ἐν δὲ πολυσχιδέος βλήτρον πυρὶ βάλλεο χαίτην·
 ἢ σύ γε καχρυνόεσσαν ἐλὼν πυριθαλπέα ῥίζαν 40
 καρδάμω ἀμμίγδην ἰσοελκεί· μίσγε δ' ἔνοδμον
 ζορκὸς ἐνὶ πλάστιγγι νέον κέρας ἀσκελὲς ἰστάς,
 καί τε μελανθείου βαρναέος, ἄλλοτε θείου,
 ἄλλοτε δ' ἀσφάλτοιο φέρων ἰσοαχθεά μοῖραν· 45
 ἣ ἐ σὺ γε Θρήισαν ἐνιφλέξαις πυρὶ λᾶαν,
 ἢ θ' ὕδατι βρεχθεῖσα σελάσσεται, ἔσβεσε δ' ἀγῆν,
 τυτθὸν ὅτ' ὀδμήσαιτο ἐπιχρανθέντος ἐλαίου.
 Τὴν δ' ἀπὸ Θρηικίου νομέες ποταμοῖο φέρονται,
 ὃν Πόντον καλέουσι· τόθι Θρήικες ἀμολγοί,

Π. — 36. καπνίων ABHPep. — 37. δαίων PGL cod. Steph., καίων reliqui. εἰ γαγγίδα Π, ἐγγάγίδα K et Vv. (sed hi παροξυτόνως), ἐγκαγγίδα c, ἐγγάγλιδα B, ἐγγάγγιδα (vel ἐγγαγγίδα) reliqui, Γαγγίτιδα con. S, γαγγήτιδα Dind. in Thes. Par. gagaten intelligendum esse constat ex frequenti medicorum memoria. cf. Dioscor. I p. 813 et Euporist. p. 323, Paul. Aeg. 5, 1, Aet. 4, 1, 7 et quos citat Bernard. ad Steph. Nonn. I p. 152. is quum a flumine Lyciae appellatus sit cui nomen fuit Γάγας vel Γάγης (Dioscor. I p. 813, Plin. n. h. 36, 141, Aet. 1, 2, 24), Γαγίδα scribi poterat (ut Περσίς, Σκυθίς, alia dicuntur similiter formata), nam duplex γγ poetam posuisse, propter Gangis fluminis similitudinem parum probabile, etsi Γάγης pronuntiatum fuisse manifestum est ex γάγάτην Orph. Lith. 468 et 486. At ἐγγαγίδα πέτρην Nicandro dicere placuit significaturo τὴν ἐν Γάγῃ πέτρην, ut νύμφαι ἐπιμηλίδες et ἐπιποταμίδες dicuntur aut ἐχθρές παραιγιαλῆται aut Προποντίς aut urbium populorumque nomina similiter cum praepositione composita. — 38. περικαίνυτο ABHKbrv. — 39. βλίτρον ABPÜAld. περιβάλλεο V, πυρὶ βάλλεο Kp. χάρτην ABHbc Ald. — 40. καχρυσί BHMVbp, κανχρυσί A, κανιχρυσί v, καχρυνόεσσαν c. πυριθαλπέα Π, ut con. Bentl., περιθ| reliqui. ῥίζαν ΠGKRUVv, reliqui ῥίζην. in Marcell. Sidet. 89 ῥίζην metro firmatum, sed Nicander praeter hunc locum undevicies dixit ῥίζα vel ῥίζαν. — 41. καρδαμῶ Π. ἀμμίγδην Π, ἀμμίξας reliqui. ceterum ἐξελάσεις repetendum ex v. 35. ἰσοελκεί Π, ἰσοελκεί reliqui. μίσγε Π, μίσγ' ἔνοδμον v, ἔνοσμον c. — 42. ἐν Π. κέρας c. ἰστάς K. — 43. μελανθείης Π, μελανθείου G, ut voluit Bentl., μελανθείου reliqui. βαρναέος p. — 44. ἄλλοδ δ' ἄσ| v. ἰσοαχθεά Π, ἰσοελκεία reliqui. μοῖραν H. — 45. ἦε Π, ἦ ΔR. θρήισαν v. ἐνιφλέξαις Π, ἐνιφλέξαις Galen. (cf. p. 137), ἐνὶ φλέξας reliqui. λᾶαν ΠpH. — 46. ἢ Π. εἴθ' ὕδατι βρεχθεῖσα Galen. γρ. βρεχθεῖσα V in. marg. αὐτὴν omnes. corr. Bernard. cf. Plin. nat. h. 33, 94. — 47. ὀδμήσαιτο ΠV, ὀδμησεται p, ὀδμήσεται reliqui. „tertia persona verbi passivi saepe hiatum facit.“ Hermann. Orphic. p. 741. cf. v. 326. |χρανθέντος Π, |ρανθέντος reliqui. cf. var. lect. ad Alex. 531. αὐτὴν servato Bentl. con. ἐλαιον. — 48. δ' Π, om. reliqui. ἔπο Π. φέροντα Π, φέρουσιν Galen. — 49. πόντον ed. omnes.

50 κριοφάγοι μήλοισιν ἀεργηλοῖσιν ἔπονται.

Ναὶ μὴν καὶ βαρύοδμος ἐπὶ φλογὶ ζωορηθεῖσα
χαλβάνη, ἀκνηστὶς τε, καὶ ἡ προῖνεσσι τομαίῃ
κέδρος, πουλυόδουσι καταψηχθεῖσα γενείοις,
ἐν φλογιῇ καπνηλὸν ἄγει καὶ φύξιον ὀδμήν.

55 Τοῖς δὴ χηραμὰ κοῖλα καὶ ὑληώρεας εὐνάς
κεινώσεις, δαπέδω δὲ πεσῶν ὕπνοιο κορέσση.

Εἰ δὲ τὰ μὲν καμάτου ἐπιδύεται, ἄγχι δέ τοι νῦξ
αὔλιν ἄγει, κοίτου δὲ λιλαίεαι ἔργον ἀνύσσας,
τῆμος δὴ ποταμοῖο πολυρραγέος κατὰ δίνας

60 ὕδρηλὴν καλάμινθον ὀπάξω χαιτήεσσαν·

πολλὴ γὰρ λιβάσιν παραέξεται, ἀμφὶ τε χεῖλη
ἔρσεται, ἀγλαύροισιν ἀγαλλομένη ποταμοῖσιν.

Ἡ σύ γ' ὑποστρέσαιο λύγον πολυανθέα κόψας,
ἢ πόλιον βαρύοδμον, ὃ δὴ ῥίγιστον ὄδωδεν·

65 ὡς δ' αὐτῶς ἐχίειον, ὀριγανόεσσά τε χαιτή,
ναὶ μὴν ἀβροτόνοιο, τό τ' ἄγριον οὔρεσι θάλλει
ἀργεννὴν ὑπὸ πέξαν, ἢ ἐρπύλλοιο νομαίου,
ὅς τε φιλόζωος νοτερὴν ἐπιβόσκειται αἶαν
φιζοβόλος, λασίοισιν αἰὲ φύλλοισι κατήρης.

cf. p. 137. τ' ὅθι Π. ἀμολγοὶ Π, ἀμορβοὶ reliqui. cf. p. 208. — 50. κριοφάγοι Π, ut voluit Cobet. var. lection. p. 88, κρειοφάγοι reliqui, κρειοφάγον vel αἰγοφάγον coni. Bernard. — 51. ἐπὶ Π. num ἐνὶ? ζωορηθεῖσα Π (cf. p. 211), μοιρηχθεῖσα c, μυρηθεῖσα v e correct., μοιρηθεῖσα reliqui. — 52. ἀκνηστὶν Π, ἀκνιστις ABH. πρόνεσσι c. τομαίῃ H. — 53. κήδεος AUc. πολ| AKc. κατὰ ψ| Π. |ψυχθεῖσα ABHc. — 54. φλογιῇ Π. καπνηλὸν BHe. αγει Π. πύξιον Π, φύξιμον reliqui. illinc certe φύξιον scripsi. cf. Apoll. Rhod. 4, 699. φύξιμον coni. Bentl. — 55. οἷς Π, τοῖς reliqui et Erotian. p. 394. χήραμα Π, χήραμά K, χειραμα ABΠUV Ald., χείρα μα P. κοῖλα καὶ Π. κοῖλος H. ὑληώρεας Π, ut voluit Bentl., |ωρέας reliqui, nisi quod ὕλη ωραίας b. cf. Lehrs. quaest. epic. p. 164 seq. — 56. κεινώσης c. δαπέδω Π, δ' ἀπέδω H. κορέσση Π. — 57—75 om. Π. 58. ἄγοι GKPRγ, sed in ultimis duobus e corr. λιλέαι K, λιλέηαι H. ἀνύσσαι GL, ἀνύσαι KRVPγ (qui ἀνῦσαι habet), ἀνύσας AHPY. — 59. τῆμος δὲ K. πολυρραγέας GL, cod. Steph. in marg. et cod. Bentl., qui probat. — 60. καιτήεσσαν var. lect. in schol. — 61. incipit M. λιβάσι ABΠKPRUVγ Ald., λιβάδεσσι V. παρέξεται AHP, παραύξεται V. — 62. ἔρσεται P, ἀρῆσεται A. ἀγλαύροισιν G, ut voluit Steph. et Bentl., ἀγραύλοισι M, ἀγραύλοισιν reliqui. cf. Lobeck. Elem. I p. 515. ἐναγαλλομένη M. — 63. ἢ V. ὑποστρέσαιο V, ὑποστρέσαιο A. πολλὴν ἀνδιχα coni. Bernard. — 64. ὃ δὴ καὶ ρ| B. ῥίγιστον coni. Saracen. ad Dioscorid. 3, 24. — 66. ἀβρ| certe Ald. cf. ad v. 92. — 67. ἀργέννη BK. πέξαν GM, sed ille adens ἢ βῆσσαν, quod reliqui habent. ἐρπύλλοιο GHKPUVγ. — 69. ῥιζο-

- Φράζεσθαι δ' ἐπέοικε χαμαιζήλοιο κονύξης 70
 ἄγνου τε βρούα λευκά, καὶ ἐμπρίοντ' ὀνόγυρον·
 αὐτως δὲ τρήχοντα ταμῶν ἄπο κλήματα σίδης,
 ἦε καὶ ἀσφοδέλοιο νέον πολυαυξέα μόσχον,
 τρύχρον τε, σκύρα τ' ἐχθρὰ, τὰ τ' εἶαρι σίνατο βούτην,
 ἦμος ὅταν σκυρώσῃ βόες κανλεῖα φαργῶσαι· 75
 ναὶ μὴν πευκεδάνοιο βαρυπνόου, οὔτε καὶ ὀδμή
 θηροῖ' ἀποσσεύει τε καὶ ἀντιόωντα διώκει.
 Καὶ τὰ μὲν εἰκαίῃ παρὰθου ἀγραυλεῖ κοίτη,
 ἄλλα δὲ φωλειοῖς· τὰ δὲ διπλάσσοιο χελεῖαις.
 Εἴ γε μὲν, ἐς τεῦχος κεραμῆιον ἦε καὶ ὄλπην 80
 κεδρίδας ἐνθρόπτων λιπάοις εὐήρεα γυῖα,
 ἦ καὶ πευκεδάνοιο βαρυπνόου, ἄλλοτ' ὄρειον
 αὐὰ καταψήχοιο λίπει ἐνὶ φύλλα κονύξης·
 αὐτως δ' ἀλθήεντ' ἐλελίσφακον, ἐν δέ τε φίζαν
 σιλφίου, ἣν κνηστῆρι κατατρίψειαν ὀδόντες. — 85
 Πολλάκι καὶ βροτέην σιάλων ὑποέτρεσαν ὀδμήν. —
 Εἰ δὲ σύ γε τρίψας ὀλίγω ἐν βάμματι κάμπην

βόλοις AGR. κατηγῆς pAld. — 70. φράζεσθαι B. κονύξης v et K, sed is correxit, κονήγης H. — 71. ἄγνου p. θρουα v, θροῦα K. ἐμπρίοντ' K. — 72. τετρήχοντα M, τε τρήχοντα reliqui, nisi qui τετρήχοντα habent. scripsi δὲ τερ| propter v. 84 et 681. — 73. πολυαυξέα Kv et var. lect. in schol. quae etiam πολυανθέα memorant. cf. v. 596. — 74. στούγγόν τε Kv, στρύχρον τε reliqui. cf. ad v. 878. σίνατο K. — 75. ὅτε K, ὅτ' ἄν p. σκυρώσῃ GKMPv, σκυρ| reliqui. videtur μάλνεσθαι significare et a σκύρον v. 74 descendere. κανλεῖα B. φαργῶσαι Kv. — 76. πευκεδανοῖο Π. — 77. θηροῖα ἀπ| p. ἀποσσεύει K. ἀντιόωντα Π. — 78. διώκει, χαίταν τ' εἰκ. coni. Bernard. τα μὲν εἰκαίῃ Π. παρὰθου ἀγραυλεῖ Π, reliqui καὶ interponunt. ἀγραυλεῖα v. — 79. φωλειοῖσι BH, φωλεοῖσι A, φωλειοῖσι reliqui. τὰ δὲ διπλάσσοιο χελεῖαις Π, τὰ δ' (vel τὰ δ') ἐμφράξαιο χελεῖαις reliqui, ubi χελεῖαις emendarunt Arnald. et Bentr. (quamquam nescio sitne potius χελύνας i. e. χεῖλεσι sive „marginibus“ corrigendum), tum ex Π scribendum φωλειοῖς· τὰ δὲ διπλάσσοιο. — 80. γέ μιν εἰς Π. — 81. λιπάοις Π, λιπῶης HP, ἐνπόοις v, λιπόοις reliqui. cf. Lobeck. Rhem. p. 183 cui non assentiar transitivam verbi vim non admittenti. γυῖα Π. — 82. πευκεδανοῖο Πp. ἐρείον Π, ἄλλ' ὄρειον A. — 83. αὐρα p. καταψήχοιο BH. χίλη H. ἐν Π. φύλλα H. κονύξης v et K, sed in hoc correctum, κονίξης H. — 84. αὐτως Πv. ἀλθήεντα R, αἰθήεντ' H. ἐλίσφακον ABH KPr, ἐμελίσφακον M, μελίσφακον R, ἐσλίσφακον v sed secundae literae imposito α. — 85. κνηστῆρι AHv, κρηστῆρι M. — 86. βροτέην Π, |τέων reliqui. sic Al. 483 Φωκήεσσαν ἄλις πόσιν ἐλλεβόροιο dixit pro Φωκήεντος metro non coactus, quod alibi saepe in causa fuit ut epitheta coniungeret eum substantivis non suis. ὑπέτρεσαν v. — 87. γ' ἐτριψας Π, τρίψαις GMRV. ἐνὶ KLVv et M, cui Bandini R substituisse videtur. βράμματι

- κηπαίην, δροσόεσσαν, ἐπὶ χλωρηίδα νώτω,
 ἥ καὶ ἀργιάδος μαλάχης ἐγκύμονι κάρφει
 90 γυῖα πέριξ λιπάσειας, ἀναίμακτός κεν ἰάνοις.
 Ψήχεο δ' ἐν στέρονω προβαλὼν μυλόεντι θυεῖης
 ἐν μὲν θ' ἀβροτάνοιο δύω κομώντας ὀράμνους
 καρδάμου ἀμιίγδην· — ὀδελοῦ δέ οἱ αἴσιος ὀλκή· —
 ἐν δὲ χεροπληθῆ καρπὸν νεοθηλέα δανχνοῦ
 95 λειαίνειν τριπτῆρι· τὰ δὲ τροχοειδέα πλάσσων,
 τέρσαι ὑποσκιόεντι βαλὼν ἀνεμώδει χώρω·
 αὔα δ' ἐν ὄλπη θρύπτε, καὶ αὐτίκα γυῖα λιπαίνοις.
 Εἴ γε μὲν ἐκ τριόδοιο μεμιγμένα κνώδαλα χύτρω
 ζωὰ, νέον θορνύντα, καὶ ἐν θρόνα τοιάδε βάλλης,
 100 δῆεις οὐλομένησιν ἀλεξιτήριον ἄταις·
 ἐν μὲν γὰρ μυελοῖο νεοσφαγέος ἐλάφοιο

ABHPpAld. — 88. om. Π. κηπαίην GKMRVv, κηπείην reliqui. δροσόεσσαν BHP, δροσέεσσαν A. ἐπιχλωρηίδα K, ἐπιχλωρηίδα Vv, ut conii. Salmas. sed cf. ad Alex. 138. — 89. ἥ καὶ BP. μολόχης Π, μαλάχης reliqui. in Al. 92 et 487 quum Π nos destituat, malim putare ὁ librarii esse errorem, cuius vetustissimum exemplum memorat Athenae. p. 58, d. et alibi quoque in Π α et ο commutata videmus. ἐγκύμονα κάρφει Π, ἐγκύμονα καρπὸν reliqui. vulgatum legisse iam videtur anonym. de virib. herbarum v. 103 seq., ubi ἐγκύμονα — καρπὸν legendum videtur. — 90. λιπάσειας Π. ἀναίμακτος Π, ἀναίματος BH, ἀνημυκτος conii. Benti. ἰάνοις Π, ἰάβοις K, ἰάνοις H. — 91. ψηχέο Π, ψήχετο p, sed τ eraso, ψύχεο BHM. στεινῶι Π. προβάλων Π. — 92. ἐν μὲν θ' ΠGKRv, ἐν μέθ' MVp, ἐκ μὲν θ' L, ἐσθλοῦ aperta interpolatione ABHPpAld. ἀβροτάνοιο certe GLMRVvAld., ἀβρ | Π hic et Al. 46, cui in eiusmodi rebus nulla auctoritas. nec satis constat de reliquorum codicum scriptura et in Al. l. i. et in Ther. 66 et 574. ἀβρ. unice probat lexic. περὶ πνευμάτ. apud Valcken. ad Ammon. p. 207 et in Lucret. 4, 125 Lachmannus, in Plinio ubique dedit Silligius invito quidem antiquissimo codice palimps. in XIV, 105. Ceterum ἐν μὲν — ἐν δὲ patet a προβαλὼν pendere (cf. v. 101 seqq.), λειαίνειν τριπτῆρι (v. 95) autem otiose additum esse ad repetendam verbi ψήχεο notionem. ζοιόντας v. — 93. καρδάμου Π, καρδάμω reliqui. cf. Alex. 558. ἀμιίγδην BHKp. ὀδελοῦ Π, ὀβελοῦ K. δ' ἔχοι Π, δέ οἱ reliqui. αἴσιον ὀλκή B, αἴσιον ὀλκήν APpAld. — 94. χεροπληθῆ (vel θῆ) MR, χειροπλήθη K, χεροπλήθει BHPpAld., χεροπλείθει A. δανχνοῦ Π, δανχον reliqui, δανχον, δανχμον, γλνχον varr. lectt. in schol. corr. Bergk. cf. Meinek. ad poet. choliamb. p. 93. vid. Alex. 199. — 95. τροχοειδέα Π. — 96. τέρσον L. ὑποσκιόεντι certe AMRp, reliqui cum Π ὑπὸ σκιοέντι. ἀνεμώδει AH. χώρωι Π. — 97. ὄλπη Π. — 98. γε om. A. ἐς τρ| Rv. μεμιγμένα conii. Benti. χύτρωι Π. θρύπτε BH. χύτρω R, χυτρί v, sed correctum χύτρω. — 99. ζωὰ Π. ἐν θρόνα Π, ἐν θρόνα KLP. cod. Steph., ἐνθρονα MRVv, ἐν θρόνω G, ἐνθρονα ABHPpAld. βάλλης Π., βάλοις Kp, βάλλοις reliqui. — 100. om. M. δῆεις B, δείης V. οὐλομένησιν Π, ζοιόντων p. ἀλεξιτήριον Bp. — 101. ἐκ μὲν HP. νεοσφαγέος Ald. (GLR?)

δραχμῶν τρίφατον δεκάδος καταβάλλεο βροίθος,
 ἐν δὲ τρίτην μοῖραν ῥοδέου χοῶς, ἣν τε θυωροὶ
 πρώτην μεσσατὴν τε πολύτριπτον καλέονται·
 ἰσόμορον δ' ὠμοῖο χέειν ἀργῆτος ἐλαίου, 105
 τετράμορον κηροῖο· τὰ δ' ἐν περιηγεί γάστρη
 θάλπε κατασπέρχων, ἔστ' ἂν περὶ σάρκες ἀκάνθης
 μελδόμεναι θρούπτωνται· ἔπειτα δὲ λάξιο τυκτὴν
 εὐεργῆ λάκτιν, τὰ δὲ μυρία πάντα ταράσσειν
 συμφύροδην ὀφίεσσιν· ἐκὰς δ' ἀπόερον ἀκάνθας· 110
 καὶ γὰρ ταῖς κακοεργὸς ὁμῶς ἐνιτέτροφεν ἰός.
 γυῖα δὲ πάντα λίπαξε καὶ εἰς ὄδον, ἢ ἐπὶ κοῖτον,
 ἢ ὅταν ἀυαλέου θέρους μεθ' ἀλώια ἔργα
 ζωσάμενος θρίναξι βαθὺν διακρίνεαι ἄντλον.

Εἰ δέ που ἐν δακέεσσιν ἀφαρμάκτω χοροῖ κύρσησ 115
 ἄκμηνος σίτων, ὅτε δὴ κακὸν ἄνδρας ἰάπτει,
 αἰψά κεν ἡμετέρησιν ἐρωήσειας ἐφετμαῖς.
 Τῶν ἦτοι θήλεια παλίγκοτος ἀντομένοισι
 δάχματι, πλειότερη δὲ καὶ ὀλκαίην ἐπὶ σειρήν·

emendaverat Scal. — 102. |βάλεο Kp. βροίθος v et K, sed in hoc corr. —
 103. τρίτη μοῖρα H, ῥοδέου μοῖραν Π, ῥοδαίου A. χοῶς HALD. ἣν τε Π
 GMV, τε om. ABKp et v (qui simul ἦ habet), γε reliqui. — 104. πρώτην
 Π. μεσσατὴν Π, μεσατὴν K. πολύτριπτοι conl. Reisk. ad Theocrit. T. II
 p. 217. καλέονται Π, καλέουσι reliqui. cf. fragm. 76. — 105. ἰσόμορόν δ'
 v. χείειν BH. — 106. κηροῖο Π, κηροῦ KRv, om. p. τὰ γ' P. ἐμπερ| G.
 περιηγεί Π, |ηγέη Kv. γάστρη Πp. — 107. ἔστ' ἂν Π, εὐτ' ἂν GM. περὶ
 Π. — 108. θρούπτωνται MG, sed G corr. — 109. λάκτιν Π, λάκτιν H.
 τὰ δε Π. δ' ὁμήγεα conl. Bernard. sed μυρία πάντα non dictum ut Arat.
 113 μυρία πάντα παρεῖχε Δίκη aut Callim. in Dem. 89 ἥσθιε μυρία πάντα,
 sed μυρία pro adverbio est, μυρία ταράγματα significans. — 110. δ' ὀφί-
 εσσιν M. ἐκὰς Π. — 111. γὰρ τις H. malim ἐντετρο. cf. ad v. 911. — 112.
 εἰν' ὄδον A. ἐπὶ κοῖτον Π, ἐπὶ ἔργα B, qui sequentem versum omittit. —
 113. ἢ Π. ὅτ' ἂν Π, ὅτ' ἂν p. mox ἀυαλέοιο M. θέρους Π. μεταλώια M,
 μετ' ἀλώια Av. — 114. θρίναξιν K. βαθὴν Ald. διακρίνεται p. — 115.
 δεποῦ Π. δακέεσσιν ABP. ἀφαρμάκτω Π, ἀφορ| AKPpAld. χοροῖ om. A.
 κύρση Π, κύρσεις v. — 116. ἀκμηνος Π. quid sibi velit poeta apparet
 ex Cels. 5, 27, 10: „illud ignorare non oportet, *omnis* serpentis ictum et
 ieiunii et *ieiunio magis nocere*“, quod Paul. Aegin. 5, 13 ad solam refert vi-
 peram marem, scholiasta ad aspides. Itaque hoc dicit poeta: „si un-
 guento non munitus in bestias venenatas incideris ieiunus, quo tempore
 perniciem afferunt morsis hominibus, celeriter effugias nostris quae de
 bestiarum natura sequuntur praeceptis usus.“ ἀνδράσι ἰάπτει Π, ἀνέρας
 AB. — 117. ἡμετέρησιν Π. ἐφετμῆς Π. — 118. ἦτοι Π. θήλεια Π. ἀντο-
 μένοισι Π. — 119. δάχματι Π, δήχματι M et G (sed in hoc superscriptum
 δάχματι), δάγματι reliqui codices, qui vv. 128, 152, 187, 274, 338, 654, 710,

- 120 τούνεκα καὶ θανάτοιο θωότερος ἕξεται αἴσα.
 Ἄλλ' ἦτοι θέρεος βλαβερόν δάκος ἐξαλαέσθαι
 Πληιάδων φάσις δεδοκμημένον, αἶθ' ὑπὸ ταύρου
 ἀλκαίην ψαίρουσαι ὀλίζωνες φορέονται·
 ἢ ὅτε σὺν τέκνοισι θερειομένοισιν ἀβόσκῃς
- 125 φωλειοῦ λοχάδην ὑπὸ γωλεᾷ διψᾶς ἰαύῃ·
 ἢ ὅτε λίπτῃσιν μεθ' ἔδον νομόν, ἢ ἐπὶ κοῖτον
 ἐκ νομοῦ ὑπνώουσα κίη κεκορημένη ὕλης.
 Μὴ σύ γ' ἐνὶ τριόδοισι τύχοις, ὅτε δάγμα πεφυζῶς
 περκνὸς ἔχῃς θυίῃσι τυπῇ ψολόεντος ἐχίδνης·
- 130 ἡνίκα θορρυμένου ἔχιος θαλεροῦ κυνόδοντι
 θουράς ἀμυξέ μφῦσα κάρην ἀπέκοψεν ὀμεύνου,

756 in δῆγμα consentiunt (nisi forte B 654, 701, 756 cum S. δάγμα habet, certe nihil ibi enotavit Mehlerus. idem de V valet v. 128). contra optimus codex Π quater habet δάχ., bis δῆχ., item bis δῆγ. (v. 756 excidit). praeterea G, qui hic fluctuat inter δῆχ. et δάχ., v. 701 δῆχ., v. 338 δάχ., et M, qui hic δῆχ. habet, v. 338 δάχ. prae se ferunt. adde quod δηχμὸν ΠΜ legunt in Alex. 119. hinc primum patet optimorum codicum auctoritati tantum tribuendum esse ut χ praeferatur, quod commendant etiam quae de νύγμα ad Ther. 271, de βουχμὸς ad Ther. 716, de μμορρυχμῆνος ad Al. 318, de πνιχμὸς ad Al. 365 notabimus. deinde ionica per ᾱ forma eiusmodi est, ut a librariis profecta esse nequeat. itaque quoniam demonstrari non potest varius huius vocabuli formis Nicandrum ad discernendas significationes usum esse, ubique δάχμ. restitui, non δάγμ., quod praeoptavit S., sed ΠGM nusquam habent. ac vid. schol. ad h. l.: δάχμα (sic certe G) πανταχοῦ φησι Νίκανδρος, καὶ οὐ διὰ τοῦ ἦ, ubi alii quidem libri δάγμα habent. πλειο . . . καὶ Π. δὲ om. ABHPAld. ceterum quod post ἀντομ. fuit comma transtuli pone δάχματι, ut cum παλίγνωτος iungatur. ad hoc quum subintelligendum sit „prae mari“, apparet fere pro comparativo positum esse. recte igitur πλειότερη sequitur. ὀλκαίη ABH. ἐπὶ κίριν Π, in quo κ ortum ex ἐπIC. — 120. τούνεκα, non τοῦν., Π. αἴσος H, αἴσας A. — 121. καιὸν pro δάκος Π, θάκος B. — 122. φάσις Π. δεδοκμημένους omnes, quod correxi. — 123. ἀλκαίην Π et var. lect. in schol., ὀλκ| p, ὀλκ| reliqui. φανούσαι annotat G, ψαίρουσαν A. ὀλίζωνες omnes, praeter H, in quo est ὀλίζοντες. ὀλίζονες ἐμφορέονται correxerunt Herm. et Spitzn. ad Hom. Π. 2, 717, ὀλιζότεραι voluit Bentl. sed cf. Ther. 372. — 124 et 125 om. M. ἀβόσκῃς Π, ἀβόσκεις Hv. — 125. φωλείον Π, φωλείον p. γωλεᾷ Π. ἰαύῃ Π, ἰαύῃ Ald. L (?), ἰαύει GHMRv, ἰάβει K, ἰαύοι BPvP, ἰάνοι A. — 126. ἢ ὅτε Π. dein δῆ addunt RAld. λίπτῃσιν Π, λίπτοισι p, reliqui praeter M omittunt v ephelc. ὄν νομόν ABHKRpAld. ἢ ἐπὶ κοῖτον Π. — 127. ὑπνώουσα ΠMR, ὑπνώσσοῦσα Vpν, ὑπνώσοῦσα H, ὑπνώσοῦσα reliqui. καιῆ pro κίη Π. — 128. μη Π. ἐνι Π, ἐν BKp. τύχῃς Galen. δηγμα omnes ut videtur codd., item Galen. et Tzetz. cf. ad v. 119. — 129. περκνός Π. θυίῃσι Π, θυῆσι reliqui. τυπῆν Π. et accusativum omnes habent, cui iure opinor dativum substitui. — 130. ἡνίκαθ' ορ| Π. θολεροῦ omnes, θολεροῦ coni. Bentl. facilius fuit quam ipse feci correctio, praesertim quum θολ. et θαλ. etiam Alex. 515 confusa sint. — 131. θουράς Π. ἀμυξέμ| Π, ὀδὰξ ἐμ| reliqui. illud et grammatici habent

οἱ δὲ πατρὸς λάβην μετεκίαθον ἀντίκα τυτθοὶ
 γεινόμενοι ἐχιῆες, ἐπεὶ διὰ μητρὸς ἀραιὴν
 γαστέρ' ἀναβρώσαντες ἀμήτορες ἐξεγένοντο·
 οἷη γὰρ βαρῦθει ὑπὸ κύματος, οἱ δὲ καθ' ὕλην 135
 ὠτοτόκοι ὄφριες λεπυρὴν θάλλουσι γενέθλην·
 μῆδ' ὅτε ρικνηῆεν φολίδων περὶ γῆρας ἀμέρσας
 ἄψ ἀναφοιτήση νεαροῦ κεχαρημένος ἦβη·
 ἢ ὁπότε σκαρθμοὺς ἐλάφων ὀχεῆσιν ἀλύξας
 ἀνδρὸς ἐνισκίμψη χολόων γνιοφθόρον ἰόν· 140
 ἔξοχα γὰρ δολιχοῖσι κινωπησταῖς κοτέουσι
 νεβροτόκοι καὶ ζόρκες· ἀνιχνεύουσι δὲ πάντη
 τροχμαλά θ' αἱμασιάς τε καὶ ἰλυοὺς ἐρέθοντες,
 σμερδαλέη μυκτῆρος ἐπισπέρχοντες ἀυτιῆ·

Ναὶ μὴν καὶ νιφόεσσα φέρει δυσπαίπαλος Ὀθρος 145
 φοινὰ δάκη, κοίλη τε φάραγξ καὶ τρηχέες ἀγμοὶ,
 καὶ λέπας ὕλην· τόθι δίψιος ἐμβατέει σήψ·

Χροίην δ' ἀλλόφατόν τε καὶ οὐ μίαν οἰαδὸν ἴσχει,
 αἰὲν εἰδόμενος χώρω, ἵνα χηραμὰ τεύξη·

Τῶν οἱ μὲν λιθάδας τε καὶ ἔρμακας ἐνναίοντες 150
 πανρότεροι, τρηχεῖς δὲ καὶ ἔκφυροι· οὐ κεν ἐκείνων
 ἀνδράσι δάγμα πέλει μεταμώνιον, ἀλλὰ κἀκηθες·

cf. p. 138) et memorat schol. κερην Π. — 132. μετικ] p. τυτθοὶ Kp, τυτ-
 τὸν Rv. — 133. ἐχῆνες Kv. ἐπεὶ in fine versus collocat v. δια Π. — 134.
 ναροῦ ἔξαντες Galen. — 135. κύματος οἷ δὲ Π, κύματι τοῖ δὲ reliqui. —
 36 om. ABPv. — 137. ὅτε Π. ρικνηῆεν Π, ὄγκνηῆεν BK, ὄγκνηῆεν M.
 περὶ Π, ἀπὸ reliqui. — 138. ἀναφοιτήσει BMPR. νεαροῦ Π, νεαρὸ καὶ K,
 νεαροῦ v. γε κεχαρημένος APAlD., κεχαρημένος p. ἦβη Π, ἦβα ABPAld. —
 39. ἢ Π. σκάρθμοις Π. ὀχεῖσιν Π, χειῆσιν conl. Bentr. — 140. ἀνέρο
 oni. Bentr., ἀνδρὸς S., sed genitivus a χολόων pendet. ἐνισκίμψη Π,
 σκίμψη G, ἐνισκήσει R et e corr. M, ἐνισκίμψη reliqui. γνιοφθόρον Π,
 γνιοφθόρον reliqui. — 141. δολιχοῖσι Π. κινωπησταῖς ΠG, πισταῖς re-
 liqui. cf. Lobeck. Paralip. p. 449. κοτέουσιν Π. — 142. |τόκος B. ζορκες
 I. ἀνιχνεύουσι V. πάντη ΠMV, πάντα reliqui. — 143. τροχμαλά Π. αἱμα-
 τῶς Π. ἰλυοὺς Π, ut Etym. M. cf. p. 138, εἰλυοὺς v, εἰλυοὺς reliqui.
 ἐρέθοντες Π, ἐρέοντας v, ἐρέοντες reliqui. — 144. ἀυτιῆ Π. — 145. ὄθ-
 ρος V. post φέρει A καὶ addit. — 146. φοίνα δακή Π. φάραγξ Π, φά-
 ραξ Vp, φάλαγξ v. — 147. ὕλην Π. δίψιος p. ἐμβροτέει Π, ἐμβατέει
 reliqui, nisi quod ὄμβ] habet p. cf. var. lect. ad v. 804 coll. tamen v. 394. —
 48. χροίη ABAlD., χροίη p. ἀλλόφαντόν τε v. — 149. χώρω Π. χηραμὰ
 KAlD. τεύξη Π, τεύχη BMK, sed in hoc η correctum, τεύχη reliqui. —
 50. λιθάδας Π, λίθανας reliqui. — 151. τραχεῖς ABKPv (?) p. v. Ald. δὲ
 αὶ Π, ut voluit Bentr., τε καὶ reliqui. ἔκφυροι Π, ἔμπειροι B, ἔμειροι
 v, ἔκφυροι reliqui et Pseudoaristot. mirab. auscult. 178. οὐκ οὐκ ἄκPp,
 v. κ. τι κείνων R. — 152. δάγμα Π, δῆγμα reliqui praeter BP, qui πῆμα

- ἄλλος δ' αὖ κόχλοισι δομὴν ἰνδάλλεται αἴης·
 ἄλλω δ' ἐγκλοάουσα λοπίς περιμήγεα κύκλον
 155 ποικίλον αἰόλλει· πολέες δ' ἀμάθοισι μιγέντες
 σπείρη λεπραίνονται ἀλινδόμενοι ψαμάθοισι.
 Φράζεο δ' ἀυαλέαις μὲν ἐπιφρικτὴν φολίδεσσιν
 ἀσπίδα φοινήεσσαν, ἀμυδρότατον δάκος ἄλλων.
 [τῆ μὲν γὰρ τε κέλευθος ὁμῶς κατ' ἐναντίον ἔρπει]
 160 [ἄτραπὸν ὀλκαίην δολιχῶ μηρύγματι γαστρός.]
 Ἡ καὶ σμερδαλέον μὲν ἔχει δέμας, ἐν δὲ κελεύθῳ
 νωχελὲς ἐξ ὀλκοῦ φέρει βάρος, ὑπναλέω δὲ
 αἶεν ἐπιλλίζουσα φαίνεται ἐνδυκὲς ὄσσω·
 ἀλλ' ὅταν ἢ δοῦπον νέον οὔασιν ἢέτιν' ἀυγήν
 165 ἀθρήση, νωθρὴ μὲν ἀπὸ ρέθεος βάλεν ὕπνον,
 ὀλκῶ δὲ τροχόεσσαν ἄλων εἰλίξατο γαίη,
 λευγαλέον δ' ἀνὰ μέσσα κάρη πεφρικὸς αἰείρει.
 Τῆς ἦτοι μῆκος μὲν, ὃ κύντατον ἔτρεφεν αἶα,
 ὀργυιῆ μετροτήν· ἀτὰρ περιφαίνεται εὔρος,
 170 ὄσσον τ' αἰγανέης δορατοξόος ἦνυσε τέκτων
 εἰς ἐνοπήν ταύρων τε βαρυφθόγγων τε λέοντων.

habent. πέλοι Π, ut voluit Scalig. et Bentl., πέλει reliqui. κακειθές Π, κακιδές V. — 153. δ' ἐν Π, δ' αὖ reliqui. — 154. ἄλλοι Π. ἐγκλοάουσα ABKPRv, ἐν κλοάουσα G, ἐγλοάουσα V. λόπις Π, λεπὶς reliqui, λοπίς var. lect. in schol., φολὶς Pseudoaristot. l. 1. περὶ μῆγεα p. — 155. αἰόλλει Π. πολλέες K. — 156. σπείρη Π. λεπραίνονται Π, λεπτή| B, λεπτύ| APVp Ald., λεπρύνονται reliqui, e v. 262, ut videtur. λεπραίνω neque in forma neque in significatione quiesquam habet quod offendat. ἀλινδόμενοι Π, ξειδόμενοι con. Bentl. ψαμάθοισιν Π. — 157. ἀυαλέησιν con. Bentl. ἐπιφρικτὴν Π, ἐπιφρικτὴν BGVv, ἐπὶ φρικτὴν reliqui. — 158. ἀνυρότατον con. Bentl. — 159 et 160 om. Π, v. 160 om. M. interpolatorem manifestum facit vel imitatio versus 265. et utrumque versus spurium iudicavit S., posteriorem certe Bentl., qui tamen ἀτραπὸν ἰθειῶν e v. 265 scribendum putavit. γὰρ κέλευθος A. κατεναντίον p. — 161 in Π postea additus eadem manu. ἔχει μὲν AB. — 162. νω εμες Π, super μ scripto λ. ὀλκοῦ Π. ὑπναλέω Π, ὑπναλέοις reliqui. — 163. ἐπιλλίξ| Π. ὄσσω Π, ὄσσοις reliqui. — 164. ὅταν ἢ Π. ἢ ἔτιν Π. ἀυγήν Π, ut con. Bentl., ἀυδὴν reliqui. cf. Lobeck. Rhem. p. 337. — 165. ἀθρήση Π. νωθρὴ Π, βουθρὸν A, νωθρὸν reliqui. μὲν om. ABKP(?)p. ἀπο ρέθεος Π, ἀπορ- ρέθεος GALd., ἀποθεν δ| BP, ἀποθεν δ| A, ἀπαὶ δ| V. — 166. ὀλκοῦ Π. τροχόεσσαν ABPpAld. ἄλων Π, ἄλων' p et fortasse alii quoque, αἶων P, αἶλων' A. εἰλίξατο G, ἐλ| K. γαίη Π. — 167. λευγαλέον Π, σμερδαλέον reliqui. ἀναμεστὰ Π. πεφρικτὸς Π, πεφρικτὸς A, πεφρικτὸς B. — 168. ἦτοι Π. |φεν αἶα Π, |φεν γαῖα ABP, quod erit fortasse qui praefendum censeat coll. Al. 297 et Koechly ad Quint. 8, 1 et Lobeck. Elem. I p. 92. at vid. Al. 271. — 169. ὀργυιῆ Π. περιφαίνεται Π, |βάλλεται reliqui. — 170. αἰγανέην AMPAld., αἰγανέη p. δορατοξόος p. — 171. ἐνοπήν κἀ-

- Χροίῃ δ' ἄλλοτε μὲν ψαφαροῖς ἐπιδέδρομε νώτοις
ἢ περὶ μηλινόεσσα καὶ αἰόλος, ἄλλοτε τερφῆ,
πολλάκι δ' αἰθαλόεσσα, μελαινομένην ὑπὸ βῶλω
Αἰθιοπίων οἴην τε πολύστονος εἰς ἄλα Νεῖλος 175
πλησάμενος κατέχευεν ἄσιν, προὔτυψε δὲ πόντω.
Δοιοὶ δὲ σκνυίοισιν ὑπερφαίνουσι μέτωπον
οἷα τύλοι, τὸ δ' ἔνερθεν ὑπαιφροινίσσεται ὄθμα
πολλὸν ὑπὸ σπείρης, ψαφαρὸς δ' ἀναπίμπραται ἀχὴν
ἄκριτα ποιφύσσοντος, ὅτ' ἀντομένοισιν ὄδουρὸς 180
αἶδα προσμάξεται ἐπὶ ξαμενὲς κοτέουσα.
Τῆς ἤτοι πίσυρες κοῖλοι ὑπένερθεν ὀδόντες
ἀγνύλοι ἐν γναθμοῖς δολιχήρες ἐρρίζωνται
ιοδόκοι, μύχματος δὲ χιτῶν ὑμένεσσι καλύπτει·
ἐνθεν ἀμείλικτον γνίοις ἐνερεύγεται ἰόν. 185
Ἐχθρῶν που τέρα κεῖνα καρῆσιν ἐμπελάσειε·
σαρκὶ γὰρ οὔτ' ἐπὶ δάχμα φαίνεται, οὔτε δυσαλθὲς
οἶδος ἐπιφλέγεται, καμάτου δ' ἄτερ ὄλλυται ἀνήρ·
ὑπνηλὸν δ' ἐπὶ νῶκαρ ἄγει βιότοιο τελευτήν. —
Ἰχνεύμων δ' ἄρα μοῦνος ἀκήριος ἀσπίδος ὀρημὴν 190
ἡμὲν ὅτ' ἐς μόθον εἶσιν, ἀλεύεται, ἡδ' ὅτε λυγρὰ

πρῶν MR. tauri intelliguntur feri, ut Callim. in Dian. 157, in quo item iniuria offenderunt Reisk. et Boissonad. βαρ. τε λεπάργων conii. Bentl. coll. v. 349. totum versum nonnullos spurium iudicasse narrat schol. — 172. χροίῃ Π, χροίῃ ρ. ψαφαροῖς omnes nisi quod ψαφαρὸς habet B, [φαρῆ] tacite edidit S. — 173. ἢ περὶ Π, ἄλλοτε reliqui. mox μηλιν|ΠΓ, ut voluerat Salmas., μειλ| reliqui. — 174. μελαινομένη Π, qui saepe, et ρ, qui plerumque ι subscr. om., item GP, [μένη] reliqui. recte, puto, [μένη] correxi. βῶλω Π. — 175. |στονος ΠΑΒΓΚΛ(?)PRρAld. et schol., |στομος ΜVν et var. lect. in schol. — 176—185 om. G. μετέχευεν P. ἄσιν Π, ἄσιν ρ. προὔτυψε Π. πόντω Π, πόντου, ut videtur, K. — 177. δὲ Π, δ' ἐν reliqui. μέτωπον Π, [ώπω] ΔKρ, sed ultimus ου superscripto, [ωπον] reliqui. ὑπερφαίνεσθαι alibi quoque accusativum asciscit. cf. Thes. Paris. — 178. ὄθμα KMRνAld. — 179. ὑποσπείρης ρ. ψαφάρους Π. [πίμπραται] ΜV(?), [πλαται] Π et reliqui, nisi quod B ἀμπ| habet. illud e schol. commendavit Bentl. cf. Alex. 341. — 180. ὄδουροῖς Π et var. lect. in schol.. ὀδοίταις B, ὀδίταις reliqui. illud ita recipiendum putavi ut aspidi accommodarem. — 181. αἶδα Π. προμάξεται Kρ, προσμάξεται B. ἐπι ξαμενὲς Π, ἐπὶ ξαμενὲς P, ἐπιξαμενὲς saltem KMRνAld. — 182. κοῖλοι Π. ὀδόντος Π. — 183. γναθμοῖσι Kν. ἐρρίζονται V. — 184. ὑμένεσσι Π, ὑμένεσσι M, ὑμένοισι v. — 185. ἐξερεύγεται V. — 186. ἐχθρῶν Π. ἐμπελάσειαν MR, [σειεν] V. — 187. οὔτ' ἐπὶ Π, οὔτε τι reliqui. δάχμα Π, δῆγμα reliqui. φαίνεται M. δυσαλγὲς conii. Bentl. — 189. βιότοιο v. — 191. ἡ

- θαλπούσης ὄφιος κηριτρόφου ὄεα γαίη
πάντα διεσκήνιψε, καὶ ἐξ ὑμένων ἐτίναξε
δαρδάπτων, ὀλοοῖς δὲ συνερραθάγησεν ὀδοῦσι.
- 195 Μορφὴ δ' ἰχνευτᾶο κινωπέτου οἶον ἀμυδρῆς
ἰκτιδος, ἢ τ' ὄρουσι κατοικιδίησιν ὄλεθρον
μαίεται, ἐξ ὕπνοιο συναρπάζουσα πετεύρων,
ἐνθα λέχος τεύχονται ἐπίκριοι ἢ καὶ ἀφανρὰ
τέκνα τιθαιβώσσουσιν ὑπὸ πλευρῆσι θέρουσαι.
- 200 Ἄλλ' ὅταν Αἰγύπτιο παρὰ θρουόντας ἰάμνους
ἀσπίσι μῶλον ἔχωσιν ἀθέσφατον εἰλικόεσσαίς,
αὐτίχ' ὃ μὲν ποταμόνδε καθήλατο, τύψε δὲ κώλοισ
τάρταρον ἰλνόεσσαν, ἄφαρ δ' ἐφορύξατο γνῖα
πηλῶ, ἀλινθηθεῖς ὀλίγον δέμας, εἰσόκε λάχνην
- 205 σείριος ἀζήνη, τεύξη δ' ἄγναπτον ὀδόντι.
Τῆμος δ' ἠὲ κάρην λιχμήρεος ἐρπηστᾶο
σιμερδαλέης ἔβρουξεν ἐπάλμενος, ἠὲ καὶ οὐρῆς

μὲν V. — 192. κηριτρ| PGLM, κηροτρ| reliqui. ὦι ἔα Π. ceterum hic et v. 452 et Al. 555 omnes ut videtur libri ὡεὰ habent, non ὄεα, aliter atque in Arat. 956 et Athenae. I p. 57 f. cf. Lobeck. Elem. I p. 417. — 193. |σκαίνιψε Π. sed ἐσκήνιψε et διασκηνίψαι memorat Hesych. ἐξυμένων Π. — 194—259 om. M. ὀλόοις καὶ συν| v. |αγάθησεν R, |αθάγισεν BKRp, |αγάθισεν v, sed corrigendo γ et θ mutare locum iubens. — 195. μορφῆν δ' ἰχνευτῆο κινωπέτου οἶον ἀμύδρης Π. — 196. ἢ τῶρης P. |δίοισιν BPV (sed is sine v ephel.). — 197. συναρπάζουσα Π, καθαρ| reliqui. πεταύρων BKPVPnAld., πετάβρων R. — 198. τεύχονται BKPVPn, ἐπίκριοι Π, ἐπ' ἰκρίω KVv et p, sed is ω corr. in ου, ἐπ' ἰκρίον vel ἐπ' ἰκρίον reliqui. — 199. τιθαὶ βώσσ| P. ἐπι πλευρῆσι Π. — 200. ὅτ ἂν Π. αἰγυπτίοιο Kp. περὶ pν, παραθρουόντας Π, θρουόντας v. — 201 om. V. ἔχωσιν Π, ἄγῃσιν reliqui. saepe ita ab altero numero ad alterum Nicander aberrat. cf. Ther. 328 (θρίξ) coll. 331 (βαίονται), 336 coll. 340, 407 coll. 410, 755 seq., 770 sq., 776, Al. 124 sq., 158 sq., 474 coll. 476, 507 coll. 510 (ἐφήμεναι-πημαίνουσα). eodem pertinent Al. 446 μελίσσης, αἶτε, Ther. 802 μάστακ, τοῖ, Ther. 276 ἐπιόσσεται, οἴσι etc. ἠλικόεσσαίς B. — 202. ποταμόν δε Π. in καθήλατο v λ duplicavit corrigendo. κωλοῖς Π. — 203. βόρβορον coni. Bentl. εἰλνόεσσαν Π, quod recepissem, si qua ex Th. 568 et Al. 97 accessisset auctoritas, qui versus in Π desiderantur. δεφορύξαι ὃ γνῖα Π, δὲ φορύξατο G. γαῖα BRp, γαῖαν v. — 204—230 om. Π. ἀλιν| Vv. — 205. ἄγναπτον Kv, quod probavit Bentl., ἀνάγναπτον G, ἄγναπτον reliqui praeter P, qui habet ἄγναπτον. hoc praefendum fuit. cf. Dindorf. thes. Paris. IV p. 1673 et ad Ther. 423. ὀδόντα PAld., ὀδόντας B. — 206. κάρην BGKVPp, κάρη reliqui. cf. v. 131 et 249, Spitzn. ad Iliad. π, 392 et Naek. de Callim. Hecal. p. 113. λιχμήρεος V. ἐρπύσταο v, sed literae v superimposito η, ἐρπύσταο KVp. — 207. σιμερδαλέως coni. Bentl. sed in genere certe adiectivi nulla offensio est. cf. Lobeck. Paral. p. 270. ἔβρουξεν GKRv, ut voluerat Bentl., ἔβροξεν p, sed

ἀρπάξας βρονόεντος ἔσω ποταμοῖο κύλισεν.

Εὐ δ' ἂν ἐχιδνήεσσαν ἴδοις πολυδευκέα μορφήν,
 ἄλλοτε μὲν δολιχὴν, ὅτε πανράδα· τοῖον ἀέξει 210
 Εὐρώπῃ τ' Ἀσίῃ τε· τὰ δ' οὐκ ἐπιείκελα δήεις.
 Ἦτοι ἂν' Εὐρώπην μὲν ὀλίζονα, καὶ θ' ὑπὲρ ἄκρους
 ῥώθωνας κεραοί τε καὶ ἀργίλιπες τελέθουσιν,
 αἷ μὲν ὑπὸ Σκείρωνος ὄρη Παμβώνιά τ' αἶπη,
 Ῥυπαῖον, Κόρακός τε πάγον, πολιόν τ' Ἀσέληνον· 215
 Ἀσίς δ' ὀργνιόεντα καὶ ἐς πλέον ἐρπετὰ βόσκει,
 οἷα περὶ τρηχὺν Βουκάρτερον, ἣ καὶ ἐρμυνὸς
 Αἰσαγέης προῶν καὶ Κέρκαφος ἐντὸς ἔέργει.
 Τῶν ἦτοι βρεχμοὶ μὲν ἐπὶ πλάτος, ἦδ' ὑπὲρ ἄκρου
 ὄλκαϊον σπείρης κολοβὴν ἐπελίσσεται οὐρήν, 220

correctum ἔβρωξεν, ut reliqui habent. — 208. κύλισεν Bp soli, reliqui κύ-
 λισσεν. cf. Iacobs. ad Anth. Palat. T. III p. 139. recte illud nunc resti-
 tutum est Pindar. fr. Isthmic. 2, Theocrit. 23, 52, Callim. in Del. 33,
 Agath. in Anth. Pal. 6, 72. — 209—230 om. Π. πολυδευκέα libri omnes,
 nisi quod in K correctum πολυδευκέα, quod memorat etiam schol. hoc
 recipere non dubitavi. cf. p. 208. — 210. ὅτε p. τοῖα³ ἀέξ| v, τοῖ³ ἀέξ|
 K, τοῖον ἀέξ| reliqui. ex illo suspicetur aliquis scribendum τοῖ³ ἀναέξει
 vel τοῖαδ³ ἀέξαι. sed neutrum τοῖον quum non magis offensui sit quam
 quae sequuntur τὰ et ὀλίζονα (add. φαλλαίνῃ, τὴν — τῷ v. 760, 764)
 poetamque modo vidimus ab altero numero ad alterum transire solere,
 nihil mutandum duxi. τοῖον ubi scripsit, de δάκος vel ἐρπετον cogitavit.
 ἀέξῃ veterum quarundam editionum errorem esse puto ac ne in R quidem
 inveniri, e quo ad suum istud ἀέξῃ nihil notavit Bandin. — 212. ἀκρούς
 GKVv cod. Bentl., ἄκρα p, ἄκραι BP, ἄκραο Mosq. de reliquis non satis
 constat. — 213. ἀργίλυπες v. — 214. οἷ omnes. sed quum de echidna
 sola hic agat poeta, marem autem v. 223 demum memoret, masculinum
 patet ferri non posse. σκείρωνος BP. παμβώνια GKRV et V, sed is e corr.,
 item schol. codicis Steph., παμμώνια reliqui. τ' εἶπη B. — 215. κόρατός
 v. τε σέληνον p. — 216. ὀργνιόεντα GKv, ὀργνός K, ὀργνός reliqui. hoc
 probat Meinek. ad Steph. Byz. p. 485, quem sequar ubi etiam in Hom.
 II. 6, 130 et alibi ὄος pro ὄος scribentem videro, ut suasit Nauck. de
 Aristoph. Byz. p. 53 not. — 217. οἷά περ ἦ coni. Bentl., qui voluit sine
 dubio etiam τρηχὺς Βουκάρτερος. sed οἷα (ἐρπετα), quod nunc subiectum
 est, mox est pro obiecto, quod saepe fieri nemo nescit. βουκάρτερον v. ἦ
 om. B. — 218. αἰσαγέης GRVv, αἰσαγαίης Kp, αἰγαγέης reliqui. κέρκαφος
 v. — 219. haec quoque iure de solis echidnis interpretatum esse scholia-
 stam apparet non solum e v. 223, sed etiam ex Aetii descriptione IV, 1,
 21 init. add. Galen. T. XIV p. 265. — 220. ἦ δ' — σπείρη coni. Bentl.,
 sed σπείρα Nicander dicit (cf. fr. 74, 21) non σπείρη, et subiectum hic
 quoque est τὰ ἐρπετα ταῦτα i. e. ἐχιδναί. ὄλκαϊον σπείρης significat ὄ-
 κὸν ἐχίδνης (i. e. corpus. cf. 226, 266, 316, Al. 523) vel ὄλκαϊν σείρην,
 ut dixerat v. 119, ex quo loco (coll. v. 385) ne quis σείρης hic reponen-
 dum putet, conferat v. 156. ἐπελίσσεται omnes praeter v, in quo est ἐπε-
 λύσεται. etsi ἑλ. codd. habent 822, 928, 933, illud tamen satis firmat

- ἀργαλείαις φρίσσουσιν ἐπηετανὸν φολίδεσσι·
 νωθεῖ δ' ἐνθα καὶ ἐνθα διὰ δρυμὰ νίσσεται ὀλκῶ.
 Πᾶς δέ τοι ὄξυνάκρητος ἰδεῖν ἔχισ, ἄλλοτε μῆκος
 μάσσων, ἄλλοτε παῦρος· ἀκιδνότερος δὲ κατ' εὐρος
 225 νηδύος, ἣ δὲ μύουρος ὑφ' ἀλκαίῃ τετάνυσται,
 ἴσως μὲν πεδανῆ δολιχοῦ ὑπὸ πείρασιν ὀλκοῦ,
 ἴσως δ' ἐκ φολίδων τετρομένη· αὐτὰρ ἐνωπῆς
 γλήνεα φοινίσσει τεθοωμένος, ὄξυ δὲ δικροῆ
 γλώσση λιχμάζων νέατον σκολύπτεται οὐρήν.
 230 Κωνντὸν δ' ἐχμαῖον ἐπικλείουσιν ὀδίται.
 Τοῦ μὲν ὑπὲρ κυνόδοντε δύω χοροῖ τεκμαίρονται
 ἰὸν ἐρευγόμενοι· πλέουες δέ τοι αἰὲν ἐχίδνης.
 Οὐλῶ γὰρ στομίῳ ἐμφύεται, ἀμφὶ δὲ σαρκὶ
 ῥεῖά κεν εὐρυνθέντας ἐπιφράσσαιο χαλινούς.

Homericum ἐπέσπον et aliorum usus. cf. Dind. in Thes. Par. III p. 2547. — 221. ἀζαλείαις vel ἀυαλείαις coni. Bentr., καρχαλείαις Bernard. — 222. ὀλκῶ V (qui semper sic cum spir. len.). — 223. μῆκει V. — 225. νηδιός v. ἠδὲ Ald., ἣ μείουρος coni. Dindorf. Thes. Par. V p. 1275. cf. ad v. 287. ὑφ' G, ἐφ' (vel ἐφολι. vel ὀφολι. ut P) reliqui. ὀλκαίη omnes, nisi quod ὀλκή v, ἐφολκαία p. sed praestantissimo codici Π, qui ἀλκαίην dedit v. 123, tantum tribuendum censeo, ut hic quoque, ubi nos destituit, illud reponatur. — 226. πεδανῆν K. ὀλκοῦ p. — 227. φολίδων p. τετρομένη V (cf. var. lect. ad v. 287), τετρομένη GKp et cod. Steph., τετρομένη reliqui. attritas significat squamas, quas Aetius l. l. certe asperas dicit. praepositionis ἐξ similem usum habemus v. 14. add. Anton. Liberal. historiam 24 ex Nicandro petitam, ubi legitur: ἐγένετο ποικίλος ἐκ τοῦ σώματος ἀσκάλαβος. ἐνωπῆς vel ἐνωπῆ coni. Bernard. — 228. γλήνεα Rv. τεθολωμένος coni. Bentr. — 229. νεάτην coni. Bentr. verum tametsi aliorum adiectivorum et participiorum masculina forma pro feminina non uti solet poeta nisi metro coactus (cf. Th. 129, 840, Al. 492, 473, 604, — Th. 329, 647, Al. 372), tamen adiectivis in ος paulo plus concedendum videatur propter aliorum poetarum usum et ipsius Nicandri locum Ther. 944 χαμηλὴν ἵππειον λειχῆνα. σκολύπτεται V, σκολύπτεται reliqui, nisi forte σκολύπτεται habent LR, ut edidit Gorraeus. σκολύπτεται et σκολύπτεται var. lect. in schol., σκολιάνηται coni. Lobeck. Rhem. p. 44 et Dind. Thes. Paris. VII p. 477. vulgatum scholiasta quum explicet σκολίως κινεῖται ἢ τραχύνεται, απτεται, diversis illis interpretamentis satis docet parum sibi de significatione constitisse. quid autem, si a σκόλωσ vocem dixerō derivatam primamque syllabam productam esse velificante eiusdem significationis vocabulo σκῶλος, quo Homerum usum esse constat? quo concessō vocem putabimus significare pali instar aliquid arrigere. ita philologis certe satisfactum erit, iam videant historiae naturalis periti homines. — 230. spurium hunc versum quosdam putasse memorat schol. at cf. p. 139. ἐχινάιον omnes, quod correximus l. l. | κλύουσιν BKV. — 231 τὸν μὲν coni. Bentr. ὑπερ Πp, ὑπερ Ald. ὑπερ pro ὑπερθε positum est. δύω BGVp, δύο Π et reliqui. τεκμαίρονται K, τεκμαίρονται R. — 232. δ' ἐτι Π. de δέ τοι cf. Al. 192. — 233. οὐλῶ et στομίῳ Π. οὐλῶ δὲ R. ἐμφαίνεται Rv. ἀμφὶ Π. — 234. ῥεῖα κεν Π, ῥεῖα μὲν BP. | φρά-

Τῆς καὶ ἀπὸ πληγῆς φέρεται λίπει εἴκελος ἰχώρ, 235
 ἄλλοτε δ' αἱματώεις, τοτὲ δ' ἄχρους· ἢ δ' ἐπὶ οἱ σὰρξ
 πολλάκι μὲν χλοάουσα βαρεῖ ἀναδέδρομεν οἶδει,
 ἄλλοτε φοινίσσουσα, τὸτ' εἶδεται ἄντα πελιδνῆ·
 ἄλλοτε δ' ὕδατόεν κυέει βάρους· αἱ δὲ χαμηλαὶ
 πομφόλυγες ὡς εἴ τε περὶ φλύκταιναι ἀραιαὶ 240
 οἷα πυρρικμήτοιο χροὸς πλαδόωσιν ὕπερθεν.
 Σηπεδόνες δὲ οἱ ἀμφὶς ἐπίδρομοι, αἱ μὲν ἄτερθεν,
 αἱ δὲ κατὰ πληγὴν ἰοειδέα λοιγὸν ἔασι.
 Πᾶν δ' ἐπὶ οἱ δοριμεῖα δέμας καταβόσκεται ἄτη
 ὀξέα πυρπολέουσα· κατ' ἀσφάραγον δὲ τε λυγμοὶ 245
 κίονά τε ξυνιόντες ἐπασσύτεροι κλονέουσιν.
 Ἀμφὶ καὶ εἰλίγγοις δέμας ἄχθεται· αἴψα δὲ γυίοις
 ἀδρανίη βαρύθουσα καὶ ἰξύι μέρμερος ἴζει·
 ἐν δὲ κάρη σκοτόεν βάρους ἴσταται· αὐτὰρ ὁ κάμυνον
 ἄλλοτε μὲν δίψη φάρυγα ξηραίνεται αὖη 250

σαιο codd. pars, sed certe ΠΒΚRv verum habent. — 235. ἀπὸ καὶ Π.
 φαίνεται KRv. εἴκελος ΠΚ, ἰκέλος reliqui. cf. v. 523. — 236. τότε Πρ,
 τοτὲ KVvAld., ποτὲ reliqui. ἄχρους BPVvAld., ἄχρο K ultimae syllabae
 superscripto ο. ἢ δ' Π, ἢ δ' GPr, οἱ δ' nihil videtur nisi edd. quarundam
 error esse. ἐπίοι R, ἐπὶ ἢ P. — 237. χλοάουσα K. βαρεῖαν ἀν| V. |δέ-
 δραμεν edd. nonnullarum vitium. — 238. φοινίσσουσα ρ, |νίσσουσα B. — 239.
 χαμηλαὶ Π, quod novit etiam schol., θαμινὰ rel. omnes, θαμειὰ corr.
 S. — 240. ὡς Π, ut voluit Spitz. exc. 26 ad Π. p. XXXVII, τ' ὡς R,
 τὼς reliqui. εἴ τε ΠΓΚRVv, εἶπε ρ, ἔν γε reliqui. περὶ Π, πυρὶ reliqui.
 φλύκταιναι v. — 241. ὕποιθεν Π habere videtur, ὕπερθε Rv. — 242. δέ
 οἱ Π. ἔτερθεν S. et Lhrs. errore. — 243. ἰώδεα hic et 886 conii. Bentl.
 verum quum accrescente corpore vocabulorum mensuram saepe mutari
 constet (cf. Lobeck. ad Aiac. p. 184 not. et proleg. path. p. 468 not.),
 non est profecto incredibile ab ἰὸς poetam derivasse ἰοειδέα, praesertim
 quum e contrario ab ἴον duxerit ἰάσι fr. 74, 2. ac similiter dixit ὀργυῖό-
 εντα Th. 216, ὀργυῖόεντας 870 (coll. ὀργυῖω Th. v. 511), σιδόεντος Al.
 276, λεπτοθροῖο Th. 875 (coll. θροῖα Al. 497 et alibi), ἰσῆρες Th. 788
 (cf. tamen ἰσῆρα Th. 643 et fragm. 70. v. 14 ἴσον ἴσω), μνιώδεα Al. 497
 (cf. Th. 787. sed vide etiam Al. 396). eodem autem pertinet etiam μῦο-
 δόοις Th. 795 et μύουρος Th. 287 (etsi μύοκτόνον Al. 305 et μύουρος
 Th. 225 dixit), item παραφῦδες fragm. 80, παραφύεται Th. 233 etc., χλιάον
 Al. 110 et fr. 68, 8, σίνα Al. 231 (cf. σῖνη Th. 1 et 653), ῥάγεσσι Al.
 184, πρῖόνεσσι Th. 52, ὕετοῖο Th. 273. At hoc quidem loco nihil obstare
 videtur quominus ἰοειδέα interpretemur caeruleam. In extremo versu ἴον
 pro λοιγὸν habent KR. ἔασι Π, εἶσαι reliqui. illud mutatum ab eis suspi-
 cor qui non intellexerunt λοιγὸν non substantivum esse, sed adiectivum
 ut Th. 6. — 245. ὀξέως KRv. κατὰ σφ| Gr, κατασφ| v. λυγμόν R, λιγμοὶ
 BPald. — 246. κίονα τὲ Π. — 247. εἰλίγγοις ΠΒΓΚVρ, εἰλ| P, ἰλ| re-
 liqui. cf. Alex. 597. αἴμα δὲ P. γούνος Π habere videtur, γεν. R. — 248.
 ἀδρανίη βαρύθουσι conii. Bentl. ἀδρανίει BP. ἰξύει BP. — 250. δίψη Π,

- πολλάκι δ' ἐξ ὀνύχων ἴσχει κρύος, ἀμφὶ δὲ γυίοις
χειμερὶν ζαλόωσα πέριξ βέβριθε χάλαζα.
Πολλάκι δὴ χολόεντας ἀπήρυγε νηδύος ὄγκους
ὠχραίνων δέμας ἀμφίς· ὁ δὲ νοτέων περὶ γυίοις
255 ψυχρότερος νιφετοῦ βολῆς περιχεύεται ἰδρώς.
Χροίην δ' ἄλλοτε μὲν μολίβου ζοφοειδέος ἴσχει,
ἄλλοτε δ' ἠερόεσσα, τότε ἄνθεσιν εἶσατο χαλκοῦ.
Εὖ δ' ἂν καὶ δολόεντα μάθοις ἐπιόντα κεράστην
ἠύτ' ἔχιν· τῷ γάρ τε δομὴν ἰνδάλλεται ἴσην.
260 Ἦτοι ὁ μὲν κόλος ἐστίν, ὁ δ' αὖ κεράεσσι πεποιθὼς,
ἄλλοτε μὲν πισύρεσσιν, ὅτ' ἐν δοιοῖσι κεράστης,
χροίῃ δ' ἐν ψαφαρῇ λεπρύνεται, ἐν δ' ἀμάθοισιν
ἢ καὶ ἀματροχιῆσι κατὰ στίβον ἐνδυνῆς αὖει.
Τῶν ἦτοι σπείρησιν ὃ μὲν θοδὸς ἀντία θύνει
265 ἀτραπὸν ἰθεῖαν δολιχῶ μηρύγματι γαστρός·
αὐτὰρ ὅγε σκαῖος μεσάτῳ ἐπαλίνδεται ὄλκῳ,
οἶμον ὀδοιπλανέων σχολιὴν τετροχότι νότῳ,
τράμπιδος ὄλκαιης ἀκάτῳ ἴσος, ἢ τε δι' ἄλμης
πλευρὸν ὄλον βάπτουσα κακοσταθέοντος ἀήτεω
270 εἰς ἄνεμον βεβίγηται ἀπόκρουστος λιβὸς οὖρον.
Τοῦ μὲν, ὅτ' ἐμβρύξησιν, ἀεικέλιον περὶ νύχμα,

om. BP, δίχει V. φάρυγγα KVpn. αἴνη Π, αἴον reliqui. — 251. δὲ ξονύ-
χων Π. γεν. hic quoque R. — 252. δαλόωσα R. περιβέβριθε BP. — 253.
δ' η Π, δ' αὖ reliqui. χολόωντας Π. ἐπήρυγε Π, ἀπήρυγεν K. ὄγκους v. —
254. ὠχθαίνων V. ὁ δ' αὖ νοτέων Rv, ὁ δ' ἐννοτέων V. περὶ Π. γεν. R. —
256. χροίην p. μολίβδου KVpn. — 257. ἠερόεσσα ὅτ' Π, ἠερόεσσα τότε
G et cod. Steph., ἠερόεσσαν ὅτ' V, ἠερόεσσαν τότε BP, ἠερόεσσας τότε p,
ἠερόεσσαν τ' Rv. ἠερόεντας τότε K, ἠερόεντα τότε L(?)Ald. ἀνθέσιν Π.
κάλγης var. lect. in schol. — 259. τῷ Πp. — 260. hunc versum post v. 261
collocant BKpAld. et, ut videtur, PL. κόλος εἶσιν vel εἰσὶν GM. — 261.
πισύρεσσιν Π, πισύροισι Rv, πισύρεσσι reliqui. ὅτ' ἐν Π, τότε (vel τότε)
δ' ἐν KMpAld., τότε ἐν reliqui. δοιοῖσι Π. κεραστής Π, κεράστην Rv. —
262. χροίῃ Pp. ψαφαρῇ Π, [ρῆ p. λεπρύνεται certe BVpAld. habent. —
263. ἀματροχιῆσι Π, ἀματ| G, ἀμαξοτ| v, ἀμα τρ| V. vulgatum habet
etiam Etym. M. p. 174, 34. παραστίβον Πp, et παρὰ etiam reliqui ha-
bent, cui κατὰ substitui ex Etym. M. l. l. στίχον Rv. ἐνδυνῆς Π. — 264.
σπείρησιν ὃ μὲν Π. ἀντία θοδῶς v. et θοδῶς etiam B. — 265. εἰθεῖαν
Π. δολιχῶ Π. μηρύγματι v. γαστρός Π. — 266. μεσάτῳ Π ὄλκῳ Π. —
267. οἶμον G. ὀδοιπλανέων Π. τετροχότι P. νότῳ Π. — 268. τράμπιδος
ὄλ| Π, τράμπιος ὄλ| reliqui. καμάτῳ GLM cod. Steph. et var. lect. in
schol., ἀκάτῳ reliqui, ἀκάτῳ Π. nota sunt ex tragicis σκάφη νεῶν. cf.
Blomf. gloss. ad Aeschyl. Pers. 425. ἴσος p. ἢ τι δι' ἄλμης Π. — 269.
πλευρονόλον Π. καστοθέοντος B. ἀήτεω Kv, ἀήτου PVpAld. — 270. λίβος
Π. οὖροι Π, αἴρη R. — 271. ὅτ' ἐμβ| Π, ὅταν (vel ὅτ' ἂν) β| reliqui.

ἦλω εἰδόμενον τυλόεν πέλει· αἱ δὲ πελιδναὶ
φλύκταιναι πέμφιξιν εἰδόμεναι ὑετοῖο
δάχμα πέρι πλάζονται, ἀμυδρῆσσαι ἐς ὠπήν.

Ἦτοι ἀφανρότερον τελείει πόνου, ἐννέα δ' αὐγάς 275
ἠελίου μογέων ἐπιόσσειται, οἷσι κεράστης
οὐλόμενος κακοεργὸν ἐνιχραύσῃ κυνόδοντα.

Διπλῶ δ' ἐν βουβῶνι καὶ ἰγνύσιν ἀσκελὲς αὐτως
μόχθος ἐνιτρέφεται, πελιδὸς δέ οἱ ἐμφέρεται χρώς·
τῶν δέ τε καμνόντων ὀλίγος περὶ ἄψα θυμὸς 280
λείπεται ἐκ καμάτοιο· μόλις γε μὲν ἔκφυγον αἴσαν.

Σῆμα δέ τοι δάκεος αἰμορροῦ αὐτίς ἐνίσπω,
ὅς τε κατ' ἀμβαθμοὺς πετρώδεας αἰὲν ἰάυει,
τροχὸν ὑπάρπεζον θαλάμην ὀλιγῆρα τεύχων·

νύχμα GM, νύγμα Π et reliqui. sed illud quum Th. 916 plures habeant codices, v. 298 et 362 certe Π (nam reliquos locos lacuna hausit), item v. 298, 362, 446, 730 GM vel M solus, hanc formam ubique restitui. ac cf. ad v. 119. — 272. ἦλω Πρ. τηλοέν v. τελει LG, sed hic in margine notans vulgatam. πελιδναὶ Π. — 273. φλυκταῖναι Π, φλύκταιναι P. πέμφιξιν Π, πέμφιξιν GL, πέφιξιν Kp. εἰδόμεναι v. — 274. δῆγμα Π, δῆγμα reliqui. cf. ad v. 119. περὶ Π, πέρι G, πέριξ reliqui. ἀμυδρῆσσαι Π, ἀμυδρῆσσαι p, ἀμυδρῶσσαι P(?)Ald. ἐνωπήν Π, ἐσωπήν BGKp. — 275. ἀφανρότερον v. πονου Π. — 276. ἐπι ὄσσειται Π. οἷσι Π, ὧ κε conī. Bentr. sed cf. ad v. 201. κεραστής Π. — 277. οὐλόμενος Π, ut voluerat Bentr., |μενον reliqui. ἐνιχραύσῃ Π, ἐνιχραύση GM, quod conī. Bentr., ἐνὶ χραύσῃ V, ἐνιχραύσειε v, ἐνιχραύσει correctum in — σε Kp, |χραύσει reliqui. — 278. διπλῶι et βουβῶνι Π, διπλοῖς et βουβῶσι reliqui. αὐτως Π, αὐτως v, αὐτως reliqui. — 279. ἐνὶ τρέφεται VAlD., ἐνιστρέφεται v, ut conī. Bentr., πελιδὸς Π, πολιδὸς LM. δέ τοι KPrvAld. — 280. περὶ ἄψα Π. ἄψα p. — 281. μόλις GMVv, μόλις Π et reliqui. πολεῖς var. lect. in schol. nostrum firmat et codd. in Al. 292 consensus (quamquam item in μόλις consentiunt codd. in Al. 241) et poetarum Alexandrinorum qui Aristarcho antiquiores fuerunt usus. cf. Gerhard. lect. Apollon. p. 95. γέ μιν Π. ἔκφυγον Krv. — 282. αἰμορροῦ ΠMR (sed is e corr.) V et Etym. Magn. p. 245, 38, αἰμορρον reliqui. αὐτίς Π et Etym. M. l. l., αὐτίκ' reliqui. ἐνίσπω Etym. M. probatum Bentr., ἐν ἰππω R. — 283. ὅτε BGrv. καταβαθμοὺς Π, κατ' εἰλθμοὺς reliqui, item Etym. M. p. 299, 48, quibus adde Aelian. 15, 13: ἐν τοῖς πετρώδεσι χηραμοῖς ἦθη τε ἔχει καὶ διατριβάς. κατ' εἰλθνοὺς conī. Bentr. quod probavit Valeken. ad Adoniaz. p. 248, cui tamen in loco Etymologi nihil est praesidii. nam potuit respicere Th. 143. sed in vulgata lectione neque κατὰ neque pluralis numerus aptus. itaque optimi codicis lectionem ita probandam duxi, ut κατ' ἀμβαθμοὺς scriberem. nam κατὰ producta ultima syllaba ferri non posse videbatur. intelligo autem montis declivia. atque constat vivere serpentes sub sepibus quae montium pedes a planitie separant. πετρωδέας Π. ἐνδυνῆς αὐει Π et reliqui codd., nisi quod ἐνδεκῆς P, αἰει Rv (ut voluerat Valeken.), αἰὲν ἰάυει Etym. Magn. l. l., quod propter v. 263 praefendum duxi. — 284. τροχῶ PpAld. et schol., fortasse etiam L, τροχὸν prae-

- 285 ἔνθ' εἰλυθμὸν ἔχεσκεν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο φορβῆς.
 Μῆκει μὲν ποδὸς ἴχνος ἰσάζεται, αὐτὰρ ἐπ' εὖρος
 τέτρυται μύουρος ἀπὸ φλογέοιο καρήνου,
 ἄλλοτε μὲν χροιοῖ ψολόεις, ὅτε δ' ἔμπαλιν αἰθός.
 Δειρὴν δ' ἐσφήκωται ἄλις, πεδανὴ δέ οἱ οὐρῇ
- 290 ζαχραιοὺς θλιφθεῖσα παρομφάλιος τετάνυσται.
 Τοῦ μὲν ὑπὸ νιφόνετα κεράατα δοιὰ μετώπῳ
 ἔγκειται πάρονοψι φάη λογάδας τι προσεικῆ·

ter Π et reliquos codd. etiam Etym. M. I. I. ὑπάρπεζον ΠΡVAlD. schol., ὑπ' ἄρπεζον G, ὑπ' ἄρπεζον B, ὑπέρπεζον KMRv, ὑφαρπάζων corrupte Etym. Magn., ὑφ' ἄρπεζαν coni. Bentl., ὑφ' ἄρπεζον Valcken., sed ἄρπεζα, non ἄρπ. optimi praeter Π libri praebent etiam v. 393 et 647, et ἄρπεζον forma parum habet auctoritatis (cf. Ael. Dionys. ap. Eust. ad Odys. p. 1851, 25, ubi ἄρπεζαν legendum videtur, et Valcken. l. I. p. 249 B). itaque statuendum ab ἄρπεζα poetam duxisse adiectivum ὑπάρπεζος. — 285. ἐνθ'εἰλυθμον Π, ἐνθ'εἰλυθμὸν P. ἔχεσκε notavit Lehrs. quaest. epic. p. 294 n. similiter in re fieri solita a praesenti tempore ad imperfectum et aoristum transitus est in hym. Hom. in Apoll. 4 seqq. ἔπειτ' ἐκ Π Etym. Magn., ἔπειτε κ| Kp, ἐπεὶ τε κ| G, ἔπειτα κ| Rv. verum habent BMPVAlD. ἐπεὶ τε poeta sumsit ex Hom. Π. 11, 562. add. 11, 87 et 12, 393, ut etiam Odys. 3, 62 restituendum videatur. sed usi sunt etiam alii, velut Apollon. Rhod. 4, 323 et 366, cui reddendum iudico etiam 2, 262, Orph. Arg. 457, cui iniuria detraxit Hermannus. — 286. μήκεος v. ἴχνος bis K, ἴχνος Π. αὐτ' ἄρ Π. ἐπ εὖρος Π. — 287. τέτρυται Π, τέτρυπται GKMV cod. Steph., τέθριπται p, τέθρυπται reliqui. cf. v. 227. μύουρος omnes, μείουρος coni. Scalig. et Bentl., quod habent Aelian. 15, 13 et Aetius, ut refert S., probavitque L. Dindorf. Thes. Par. V p. 1274. contra vulgatae lectionis patrociniū suscepit Meinek. exercit. phil. in Athen. II p. 35, etsi v. 225 eadem vox legitur prima syllaba non producta, sed correpta. nam similiter μυοδόκος habemus Ther. 790, quamquam μυοκτόνον dixit poeta Al. 305, et μυῖα Al. 396, quamquam μυῖα Th. 787, et κάμωνος Al. 484, quamquam σκαμμώνιον Al. 565 (cf. Lobeck. Elem. I p. 14 n. 1), et γῆας, viola, fr. 74, 3 etsi ἴα Ther. 543 et 900, et κρομμύον Al. 431, etsi κρομμύοφιν Th. 931, et σίδας Ther. 887, etsi σίδης Th. 72 et alibi (quamquam de hoc etiam aliter statui potest), et ἴσα Ther. 751, etsi ἴσα Th. 913 et alibi, et ἰσήρες Ther. 788, etsi ἰσήρεα Ther. 613 (et sic in aliis vocabulis ab ἴσος repetitis. cf. Cobet. var. lect. p. 397), et καστηνοῦ Al. 269, etsi Καστάνις Al. 271. ἀποφλογέοιο Πp. — 288. χροιοῖ Π. ψολόεις τε ὄδ' v, ὅτε Π, ὁ δ' B. ἔθος Π, αἰθος v. — 289. ἄλις πεδαν ἡ Π. — 290. ζαχράης Π, |ραῆς V, |ρηῆς v, |ρεῆς p. θλιβεῖσα V. παρ' ὀμφάλιος Π, κατομ| reliqui. — 291. ὑπερ Π. νιφόνετι coni. Bentl. κερῆατα Π, idemque G pro glossa habet adscriptum inter versus, quod profectum ab iis videtur qui mirabantur cornua huic attribui serpenti ab alio nemine memorata. sed agnoscit ea poeta etiam v. 322. at ὑπερ v. κερῆατα, ut omnes habent, non intelligo nec credibile est alio referri hanc praepositionem atque ad κερῆατα. hinc manifestum est ὑπὸ corrigendum esse, quod in illud saepe depravatū esse constat. μετόπω Π. — 292. τε προσεικῆς libri, nisi quod τε προσείκης Π scribit. in his sensus nullus nec licet ante πάρονοψι posita interpunctione maiore προσεικῆς referre ad haemorrhoum. itaque τι προσεικῆ scripsi, ut in fronte huius

σμερδαλέον δ' ἐπί οἱ λαμυρὸν πέφρικε κάρηνον.
 Δοχμὰ δ' ἐπισκάζων ὀλίγον δέμας οἷα κεράστης
 μέσσου ὄγ' ἐκ νότου βαιὸν πλόον αἶεν ὀκέλλει, 295
 γαίῃ ἐπιθλίβων νηδὺν, φολίσιν δὲ καὶ οἴμῳ
 παῦρον ὑποφορέων καλάμης χύσιν οἷα διέρπει.
 Νύχματι δ' ἀρχομένῳ μὲν ἐπιτρέχει ἄχροον οἶδος
 κνάνεον· κραδίῃ δὲ κακὸν περιτέτροφεν ἄλγος·
 γαστήρ δ' ὑδατόεσσα διέσσυτο, νυκτὶ δὲ πρώτῃ 300
 αἷμα διέκ ῥινῶν τε καὶ αὐχένος ἠδὲ δι' ὠτων
 πιδύεται, χολόεντι νέον πεφορυγμένον ἰῶ·
 οὔρα δὲ φοινίσσοντα παρέδραμεν· αἶ δ' ἐπὶ γυίοις
 ὠτειλαὶ ῥήγνυνται, ἐπειγόμεναι χροὸς ἄτῃ.
 Μὴ ποτέ τοι θήλει' αἰμορροῖς ἰὸν ἐνεΐη· 305
 τῆς γὰρ ὀδαξαμένης τὰ μὲν ἀθρόα πίμπραται οὔλα

serpentis sub cornibus oculi esse dicantur, quae, quod ad *λογάδας* sive τὸ λευκὸν, locustarum oculis quadamtenus similes sint. *προσειδῆς* e fr. 74, 3 malebat G. Dindorf. Thes. P. VI, p. 1890. — 293. *σμερδαλεον* sine acc. Π. *λάμυρον* Π. *πέφρικε* B, *πέφρυνε* Ald. — 294. δ' ἐπι| Π. *ἐπισκάζον* v. δ' ἄκος Π. — 295. *μέσσω* Kv. *νότου* Π, *τούτου* v. *σκαιὸν* conl. Bntl. coll. v. 266. — 296. *γαίῃ* Π. ὑπὸ θλ| Π, ὑποθλ| reliqui. quod reposui ἐπιθλ| legisse etiam Aelianus videtur. *φολίσι* Krv. *οἴμῳ* Π, ὀλκῶ var. lect. in schol. probata Benteleio. — 297. εἰς χύσιν p. οἷα Π. δι' ἔρπει Π, δ' ἐφ' ἔρπει M. — 298. *νύχματι* Π, *νύγματι* reliqui. cf. ad 271. *ἀρχομένῳ* Π. *ἄχροον* M, sed correxit ἄχροον, ut reliqui libri habent omnes, contra R ἄχροον habebat, sed correxit ἄχροον. Aetius IV, 1, 23, cuius graeca verba I. G. Schn. apposuit, *κακόχροον* dixit, eaque significatione ἄχροος dici posse constat, dicuntur certe ἄγαμος, ἀβουλία alia pro δύσγαμος, δυσβουλία etc. ἀθρόον conl. Bernard. et Bntl. οὔδος v, εἶδος Ald(L?). — 299. *περιδέδρομεν* hic et vv. 542 conl. Dind. Thes. Paris. VI p. 960. sed cf. Hom. Od. 23, 237 πολλή δὲ περὶ χροῖ τέτροφεν ἄλμῃ, ubi quum altera etiam notetur scriptura δέδρομεν, utramque in usum suum convertere potuit Nicander (cf. v. 631), ut fecit Apollonius. vid. Merkel. proleg. p. CXXXIII. ceterum vel propter loci Homericum similitudinem non *κραδίην* scribendum fuit, quod omnes codd. habent, sed *κραδίῃ*, quae frequens admodum in libris scriptis confusio est. — 300. *νυκτὶ μὲν* v. *πρώτῃ* Π. — 301. δι' ἐκ Πp, δὲ ἐκ B. ἠδὲ δ' ἰώτων Π, ἠδὲ καὶ ὠτων reliqui. — 302. *πιδύεται* ΠV, fortasse etiam MR et alii, non BKrvAld. *χολόεντι* v. *πεφορυγ|* Π. *ἰῶ* Π. — 303. οὔρα Π. *παρέδ|* Π, *κατέδ|* reliqui. illud significat istam οὔρησιν non esse voluntariam. ἐπὶ Π, ὑπὸ reliqui. cfr. 466. quicquid sit in toto corpore cicatricum findi dicit Dioscorides. — 304. ἄτῃ Π, ἄξῃ reliqui. — 305. οὐ μὴ πω ἴ v. ποτε σοι Π. *θήλει* αἰμορροισὶ ὄν ἐνεΐη Π. — 306. *δεξαμένης* M. τα μὲν Π. ἀθρόα in G recentior manum in margine ascripsit. *πίμπραται* p, sed corr. ρ. οὐλά Π. — 307. interpunctionem cum Bntl. post οὔλα delevi, post *ῥιζόθεν* posui (cf. Al. 211), quod utique propter particulae δὲ collocationem faciendum erat. certe, si cum *κατεΐβεται* iungi *ῥιζόθεν* poeta voluisset, scripsisset *ῥιζόθε* δ' —

- ριζόθεν, ἐξ ὀνύχων δὲ κατείβεται ἀσταγῆς αἷμα·
 οἱ δὲ φόνῳ μυδόεντες ἀναπλείουσιν ὀδόντες.
 Εἰ δ' ἔτυμον, Τροίηθεν ἰοῦσ' ἐχάλεψατο φύλοις
 310 Αἰνελένη, ὅτε νῆα πολύστροιβον παρὰ Νεῖλον
 ἔστησαν βορέαο κακὴν προφυγόντες ὁμοκλήν,
 ἦμος ἀποψύχοντα κυβερνητῆρα Κάνωβον
 Θῶνιος ἐν ψαμάθοις ἀθρήσατο· τύψε γὰρ εὐνῆ
 ἀγχέν' ἀποθλιφθεῖσα καὶ ἐν βαρὺν ἤρουγεν ἰόν
 315 αἰμοροῖς θήλεια, κακὸν δέ οἱ ἔχραε κοῖτον.
 Τῷ δ' Ἐλένη μέσον ὀλκὸν ἐνέθλασε, θραῦσε δ' ἀκάνθης
 δεσμὰ πέριξ νωταῖα, ῥάχιδ' ἐξέδραμε γυίων.
 Ἐξόθεν αἰμορόοι σκολιοπλανέες τε κεράσται
 οἴοι χωλεύουσι κακηπελίη βαρύνθοντες.
 320 Εὐ δ' ἂν σηπεδόνος γνοίης δέμας, ἄλλο μὲν εἶδει
 αἰμορόῳ σύμμορφον, ἀτὰρ στίβον ἀντί' ὀκέλλει·
 καὶ κεράων δ' ἔμπλην δέμας ἄμμορον, ἣ δέ νυ χροιοῆ

καταλείβεται. nec me movet quod Aetius ρίζαι τῶν ὀνύχων dicit, praesertim quum de gingiva tumescente nihil moneat. — 308. φόνῳ Π. μυδόεντες Π, μυδόωντες reliqui cf. v. 362. ἀναπλείουσιν ΠMR (sed R e corr.), |πρίουσιν reliqui. — 309. εἰ ἔτ| Π, εἰ γ' ἔτ| reliqui. scripsi δ', ut est v. 826. φύλλοις RvAld. — 310. Ἐν Ἐλένη Π, αἰν' ἔλένη (ut S. scripsit) BGK, αἰνελή M, αἰνελήνη reliqui, etiam v. cf. Eustath. ad II. p. 379, 38 et p. 1043, 51. παρὰ ΠMRKv, περὶ reliqui. — 311. φύγοντες B. ὁμοκλήν Π. — 312. πὸ ψ| Π, literae π superscripto ὀ. et ἀποψύχοντα, ut est in Etym. Gudian. p. 297, 51, superscriptum habet G. ἀναψ| reliqui. — 313. Θῶνος ἐνὶ con. Benti. sed vulgatum citant Etym. Gud. l. I. et Joann. Alexandr. p. 10, 7. ψαμάθοισιν BGKPVpAld. ἀθροῖσατο p, ἀθύρατο BP. εὐνῆ Π, αὐτὸν reliqui. — 314. ἀγχέν Π. |θλιβεῖσα BKPRVpAld. (— θλιφθ. cum melioribus cod. Steph.). ἔμβαρυν in G superscriptum manu recentiore. βαρύνηρουγεν ἰόν Π. — 315. αἰμοροῖς Π, αἰμοροῖς Krv. θήλεια Π. ἔχρα ultimae literae inposito α p. de verbo cf. Lobeck. ad Aiac. p. 92. κοῖτην R. — 316. τῶν omnes (etiam cod. Steph.), τοῦ edd. quaedam. illud ineptum mihi videtur, praesertim additis vv. 318 et 319. quod correxi significat „propterea.“ ὀλκον Π. ἐνέθλασε Π, ἐνέκλασε GKMRv, ἀνέκλασε reliqui. ἀκάνθον BpAld. — 317. ῥάχιδ Π. — 318. ἐξόθεν Π, et hoc vel ἐξόθεν (VvAld.) omnes videntur habere codd., non ἐξ ὄθεν quod Benti. con. et S. dedit. cf. Lobeck. Elem. I p. 610. αἰμοροῖς Π. κεράσται Π. — 319. οἴοι Π. κακὴ πελίη Π. — 320. ἀλλ' ὀ omnes. sed σηπεδῶν nomen quum feminini generis sit (cf. v. 325 et 326), iam dudum corrigi oportuit ita ut fecimus, praesertim quum ἄλλο aperte legerit etiam Euteenius, cuius raro est aliquis ad erisin in Nicandro exercendam usus. pro μὲν p dat μ superscripto α". — 321. αἰμοροῖς Π, αἰμοροῖς Kp. σύμμορφον|Π, φος reliqui. post illud quod verbo finito posito poeta structuram mutavit, plane ex more suo fecit. cf. Th. 238, 257, 261, 510 seq., 631, 748, Al. 362 seq., 507 seqq. οκέλλει Π. — 322. δ' ἔμπλην δέμας Π, δέμας ἔμπλην reliqui. κεράων ἔμπλην δέμας coniectando invenerat Benti. καὶ — δὲ pro

οἴη περ τάπιδος λασίῳ ἐπιδέδρομε τέρφει·
 κράατι δ' ἐμβαρούθει, ἐλάχεια δὲ φαίνεται οὐρῇ
 ἔσσυμένη· σκολιὴν γὰρ ὁμῶς ἐπιτείνεται ἄκρον. 325
 Τῆς δ' ἦτοι ὀλοὸν καὶ ἐπώδυνον ἔπλετο ἔλκος
 σηπεδόνος, νέμεται δὲ μέλας ὀλοφώιος ἰὸς
 πᾶν δέμας, ἀυαλέη δὲ περὶ χροῖ καρφομένη θριξ
 σκίδνεται, ὡς γήρεια καταψηχθέντος ἀκάνθης·
 ἐκ μὲν γὰρ κεφαλῆς τε καὶ ὀφρύος ἀνδρὶ τυπέντι 330
 ῥαίονται, βλεφάρων δὲ μέλαιν' ἐξέφθιτο λάχνη·
 ἄψα δὲ τροχόντες ἐπιστίζουσι μὲν ἄλφοι,
 λεῦκαι τ' ἀργινόεσσαν ἐπισσεύουσιν ἔφηλιν.
 Ναὶ μὴν διψάδος εἶδος ὁμῶσεται αἰὲν ἐχίδνη
 πανροτέρης, θανάτου δὲ θωότερος ἕξεται αἶσα, 335
 οἷσιν ἐνισκίμψη βλοσυρὸν δάκος· ἦτοι ἀραιή
 αἰὲν ὑποζοφέεσσα μελαίνεται ἄκροθεν οὐρῇ·
 δάχματι δ' ἐμφλέγεται κραδίη πρόπαν, ἀμφὶ δὲ καύσῳ

epico καὶ δὲ dixerunt etiam Apoll. Rhod. 3, 721, Quint. 1, 416, auct. Lithic. 370, alii. — 323. ταπίδος Π, δάπιδος reliqui. λασίῳ Π, λασίων BPr., λασίης Ald. ἐπιδέδρομαι Π, περιδ| BKPVPvAld. (verum habet etiam cod. Steph.) — 324. κῆρα ἄτ ηδ' Π. ἐμβαρούθουσα λοχεῖα Π, in quo ne quis putet exquisitius aliquid latere, male confusa sunt ΟΥΣΑΛ et ΕΙΕΛ. ἐμβαρούθει v. — 325. ἔσσυμένης MR, ut voluit Bentl., |μένη Π et reliqui. |μένη praetuli. ἐπιτείνεται Π. ceterum ὁμῶς significare videtur „ut reliquum corpus“, in rependo scilicet, quod significatum voce ἔσσυμένη. — 326. τῆς δ' ἦτοι Π et reliqui libri omnes, unde alii etiam in locis Hermann ad hym. Hom. in Aphrod. 226 secutus sum. neque ὅς δὴ τοι (Ther. 365 et Al. 470) scribi posse credo nisi ubi ὅς relativum est. — 326. ἔλκος Π. — 327. δὲ om. BPAld., καὶ pro δὲ habet p. μέγας BGKLPVvAld. cod. Steph. post hanc vocem ἦδ' inserunt BPAld. ὀλοφώιος V. ἰὸς Π. — 328. ἀν δέμας Π. ἀυαλέη Π, |λήη reliqui. θριξ Π. — 329. δ' ὡς R. λήρεια MRV, sed R e corr. κατὰ ψηχθέντος Π, καταψη| GKMP cod. Steph., ut con. Bentl., καταψηχ| V, |ψυχθέντος BP, κατα . . . R, |ψυχθέντος L(?)vAld. — 330. in ἀνδρὶ et τυπέντι utrique ι superimposuit ο K, ος v. — 331. ῥαίονται V. μελαιν' Π. λάχνη Π. — 332. ἄψα Πρ. τροχόντες ΠMR(V?), ut con. Bentl., |εντα reliqui. μὲν omnes. οἱ con. Herm. ad Orph. p. 695. ἄλοιφοι B. — 333. λευκαὶ Πρ, λευκοὶ, superscripto tamen λευκαὶ, G. τ' omnes, ut videtur, δ' S., sine causa. cf. Hermann. ad Sophocl. Antig. 1148. ἐπεσσεύουσιν Π, ἐπ' ἀρ σεύονται BPAld., ἐπεσσεύονται reliqui, nisi quod unum σ habent Kp, K praeterea ἐπι. ἐφέλιν Π. — 334. διψάδος Π. ὁμῶσεται v. ἐχίδνη Π. — 335. πανροτέρη omnes. corr. S. coll. Aelian. 6, 51 init. ἕξεται BL(?)MPRAld. (verum habet etiam cod. Steph.) — 336. ἐνισκίμψη Π, ἐνὶ σκίμψη V, ἐνισκίμψη M, ἐνισκίμψη reliqui. ἐνισκίμ| et ἐνισκίμ| habet schol. et ultimum annotavit etiam G. — 337. ὑποζοφέεσσα Π, |φώεσα reliqui. οὐρῇ Π. — 338. δάχματι ΠGM, δήγματι reliqui. cf. ad v. 119. δὲ φλέγεται Π, δ' ἐνφλέγε-

χεῖλε' ὑπ' ἀζαλέης ἀναίνεται ἄβροχα δίψης ·
 αὐτὰρ ὄγ', ἥντε ταῦρος ὑπὲρ ποταμοῖο νενευκῶς, 340
 χανδὸν ἀμέτροτον δέχεται ποτὸν, εἰσόκε νηδὺς
 ὀμφαλὸν ἐξέρορηξε, χέη δ' ὑπεραχθεά φόρτον.
 Ὠγύγιος δ' ἄρα μῦθος ἐν αἰζηοῖσι φορεῖται,
 ὡς, ὅπότε' οὐρανὸν ἔσχε Κρόνου προεβίστατον αἶμα,
 νειμάμενος κασίεσσιν ἐκὰς περικυδέας ἀρχὰς 345
 ἰδμοσύνη νεότητα γέρας πόρεν ἡμεροῖισι
 κυδαίνων· δὴ γὰρ ῥα πυρὸς ληϊστόρ' ἐνιπτου,
 ἄφρονες· οὐ γὰρ τῆς γε κακοφραδίης ἀπόνηντο.
 Νωθεῖς γὰρ κάμνοντες ἀμορβεύοντο λεπάργω
 δῶρα· πολὺσκαρθμος δὲ κεκαυμένος ἀρχένα δίψη 350
 ῥώετο· γωλειοῖσι δ' ἰδῶν ὀλκήρεα θῆρα
 οὐλοὸν ἐλλιτάνευε κακῆ ἔπαλακλέμεν ἄτη
 σαίνων· αὐτὰρ ὁ βροῖθος, ὃ δὴ ῥ' ἀνεδέξατο νότοις,
 ἦτεεν ἄφρονα δῶρον· ὃ δ' οὐκ ἀπανήνατο χροιοῖ.

ται MV, δ' ἐν φλέγει G. κραδίηι Π, κραδίην R. καύσων Π videtur ha-
 bere. κάσση annotat schol. — 339. χεῖλη ΠΒGKMRVv, χελη ρ, χεῖλε' P(?)L(?)Ald. cf. ad fr. 74, 2. ὑπαναλέης Π, ὑπ' ἀζαλ| reliqui. ἀναίνε-
 ται ΠGMV codd. Steph. et Bentl., ἀζαίνεται reliqui. ἀζαλέης scripturus
 Π ad ἀναίνεται videtur oculis aberrasse. — 340. ὑπερ πο| Π. νενευκῶς
 (non |κῶς) Π. — 342. ἐξέρορηξε Π, ἐκρηξίειε reliqui. tum χέη Π, χέη
 MR (sed in R e corr.), χέει reliqui, χέοι coni. Bentl. ego in codicis Π
 scriptura quicquam mutare nolui. nam post praesens δέχεται sequi aori-
 stum ἐξέρορηξε non magis mirum est quam post aoristum ἐξέμορον Ther.
 791 sequi coniunctivum λίπωσι (add. Th. 77 seq., 200 sq., Al. 496 sqq.,
 Hom. Od. 4, 792, Isocrat. Areopag. 11 etc.), eadem certe ratione utrum-
 que dicendi genus explicandum est. neque in eo offendendum, quod χέη
 dicens poeta ad iustam structuram redit. Ceterum εἰσόκε cum indicativo
 aoristi habent etiam hym. Hom. XXVIII, 14 et Apollon. Rhod. 1, 820,
 nisi et his et Nicandro restituendum εἰσότε (cf. var. lect. ad Apollon. Rh.
 2, 857 et 4, 1212). — 343. ὠγγυῖος Π. μῦθος Π. αἰζηοῖσι Π, αἰζιοῖσι
 B. — 344. προεβίστατον ΠGMR, |βίστατος Bp (sed in hoc superscriptum
 ὑτ), |βύστατος KvAld. |βύτατος V. de L et P non constat. αἶμα ΠGMR,
 νῖος reliqui. — 345. κασίεσσιν Π. |κηδεας B. ἀρχὰς (non |χὰς) Π. — 346.
 ἰδμοσύνη Π. ημε| Π. — 347. γὰρ ῥα Π. πυρος Π. — 348. γὰρ Π, μὲν
 reliqui. triplex γὰρ etiam alibi legitur, velut in Callin. eleg. v. 18 seqq.
 sed (Nicandr.) Alex. 627 seq. afferre nolo. γε ΠGMRVv, δὲ reliqui, τῆσδε
 coni. Bentl. ἀπόνηντο Π, |όναντο reliqui. — 349. νωθεῖς Π, νωθοι Etym.
 Mag. p. 85, 30 et gram. in Cram. Anecd. Paris. IV p. 10, 5, νωθεῖ reliqui,
 quod propter πολὺσκαρθμος v. 350 parum probabile. ἀμορβεύοντο Etym.
 M., ἀμοργενόντο gram. Cram. cf. p. 141 seq. λεπάργω Π. — 350. |σακάρθμω
 coni. Bentl. — 351. ῥώετο R. σωλιαῖσι Π sed prioribus duabus syllabis
 fere evanidis, φωλειοῖσι MR(B?), γωλειοῖσι reliqui. ἰδῶν ὀλκήρεα Π. —
 352. ἐλλιτάνευε ΠGv. επαλ| Π. ἄτη Π. — 353. αὐτὰρ ὁ δὴ βροῖθος δὴ ῥ'
 v, ὁ βροῖθος p. ὃ δ' ἦρ ἀν| Π. — 354. ἐπαν| Bp. χροιώ vel |α Π, χροιοῖ

Ἐξοτε γηραλέον μὲν ἀεὶ φλόον ἐρπετὰ βάλλει 355
 ὀλκήρη, θνητοὺς δὲ κακὸν περὶ γῆρας ὀπάζει·
 νοῦσον δ' ἀξαλέην βρωμήτορος οὐλομένη θῆρ
 δέξατο, καί τε τυπῆσιν ἀμυδροτέρησιν ἰάπτει.

Νῦν δ' ἄγε χερσύδροιο καὶ ἀσπίδος εἴρεο μορφὰς
 ἰσαίας· πληγῇ δὲ κακῆθεα σήμαθ' ὀμαρτεῖ· 360

πᾶσα γὰρ ὑδαλέη ρινὸς περὶ σάρκα μυσαχθῆς
 νειόθι πιτναμένη μυδόεν τεκμήρατο νύχμα,
 σηπεδόσι φλιδόωσα· τὰ δ' ἄλγεα φῶτα δαμάζει
 μυρία πυροπόλεοντα· θοαὶ δ' ἐπὶ γυῖα χέονται
 προηδόνες, ἄλλοθεν ἄλλαι ἐπημοιβοὶ κλονέουσai. 365

Ὅς δ' ἦτοι τὸ πρὶν μὲν ὑπὸ βροχθώδεϊ λίμνῃ
 ἀσπειστον βατράχοισι φέρει κότον· ἄλλ' ὅταν ὕδωρ
 σείριος ἀνήνησι, τρύγῃ δ' ἐν πυθμένι λίμνης,
 καὶ τόθ' ὄγ' ἐν χέρσῳ τελέθει ψαφαρός τε καὶ ἄχρους,
 θάλπων ἡελίῳ βλοσυρὸν δέμας· ἐν δὲ κελεύθοις 370
 γλώσση ποιφύγδην νέμεται διψήρεας ὄγμους.

Τὸν δὲ μετ' ἀμφίσβαιναν ὀλίζωνα βραδύθουσαν

BGMR cod. Steph., χροῖῃ p, χρεῖεῖ K, sed ultimae syllabae superscripto ω et ἦ, χρεῖῃ reliqui. — 355. γηραλαῖον V. ἀεὶ Π, ἀπὸ reliqui. — 356. ολκήρη Π. περι Π. ἰάπτει Π, ὀπάζει reliqui. apertum est codicis Π scribam ad v. 358 finem oculis aberrasse. — 357. ἀξαλέην Π, ἀροαλέην reliqui, ἀναλέην conii. Bentr. βρωμήτορος Π. οὐλλομένη p. θῆρ (non θῆρ) Π p. — 358. τυπῆσιν et |τέρησιν Π. — 360. θησαίας Π. πληγῇ Π. καινιθέα Π, |ίθεα Pp. σώμαθ' B. ὀμαρτεῖ Π. — 361. ἀναλέη omnes, quod non video quomodo cum eo quod v. 363 legitur, σηπεδόσι φλιδόωσα, conciliari possit. itaque AT mutavi in TΔ. cf. v. 429. περισσάρκα Π. μυσαχθῆ conii. Bentr. — 362. πιτνομένη M. νύχμα Π (ut refert Keil., βούχμα, ut dicit Bussemak.) et M, νύγμα reliqui. cf. ad v. 271. δῆγμα var. lect. in schol. codicis p. — 363. φλιδόωσα BP. vulgatam agnoscit Etym. M. p. 796, 22. — 364. θοαὶ Π, θοῶς reliqui. — 365. ἄλλη conii. Bernard. κλονέουσι G. — 366. δῆ τοι Π et reliqui omnes, ut videtur. cf. ad v. 326. ὑπὸ Π, ἐπὶ reliqui. λίμνη Π et p (et hic quidem ubique fere iota subscr. omittit). — 367. ἀσπισστον Π. μόθον conii. Bentr. — 368. ἀνήνησι Π, ἀζήνησι reliqui. δ' ἐν PGM, δ' ἐνὶ reliqui. cf. ad fr. 74, v. 52. πυθμένι Π. — 369. καὶ τοτ' ἐν χέρσῳ Π. ψαφαρός V, ψαθαρός p. ἄχρος MR. — 370. ἡελίῳ Π. κελεύθῳ L, κελεύθῳ cod. Steph. — 371. γλώσση Π. ποιφύγδην p. διψήρεας B p, διψῆρας v. ὄγμους M, ἄγμους ἀντὶ τοὺς αἰγιαλοὺς annotavit G, idemque memorat schol. — 372. δε μεταμφίσβαιναν Π. ὀλίζων ἀβραδύθουσαν Π. et ὀλίζωνα, non ὀλίζωνα, ut vulgo, etiam Kp. tum reliqui praeter Π omnes habent καὶ μινύθουσαν, nisi quod καὶ om. Vpν. sed μινύθουσαν plane falsum est, quum Aet. l. l. c. 33 apertis verbis dicat amphisbaenam non ex crasso in caudam tenuem abire, sed aequalis crassitudinis per totum esse corpus, ut non cognoscant procul videntes, iuxta utram partem ca-

- δῆεις ἀμφικάρηνον, ἀεὶ γλήνησιν ἀμυδρῆν·
 ἀμβλὺ γὰρ ἀφοτέρωθεν ἐπιπροθέενυκε γένειον
 375 νόσφιν ἀπ' ἀλλήλων· χροιή γε μὲν ἤυτε γαίης,
 ῥωγαλέον φορέουσα περιστιβῆς αἰόλον ἔρφος.
 Τὴν μὲν, ἕθ' ἀδρύνηται, ὄροϊτύποι οἷα βατῆρα
 κόψαντες θάδικα πολυστεφεός κοτίνιοιο
 δέρματος ἐσκύλευσαν, ὅτε πρῶτιστα πέφανται,
 380 πρόσθε βοῆς κόκκυγος ἐαρτέρου· ἢ δ' ὀνίνησι
 ῥινῶ δυσπαθέοντας, ὅτ' ἐν παλάμησιν ἀεργοῖς
 μάλκαι ἐπιπροθέωσιν ὑπὸ κρυμοῖο δαμέντων,
 ἢ δ' ὁπότεν νεύρων ξανάα κεχαλασμένα δεσμά.
 Δῆεις καὶ σκυτάλην ἐναλίγκιον ἀμφισβαίνῃ
 385 εἶδος, ἀτὰρ πάχετόν τε καὶ οὔτιδανῆν ἐπὶ σειρῆν
 μάσσον', ἐπεὶ σκυτάλης μὲν ὄσον σμινύοιο τέτυκται
 στελειεὶὸν πάχετος, τῆς δ' ἔλμινθος πέλει ὄλκος,

put sit. iam quum et schol. amphisbaenam dicat *νωχελῆ* et *βραδειαν* esse et Eutecnius ita hunc versum interpretetur: καὶ τὸ μέγεθος ἐλάσσονα καὶ τὴν κίνησιν βραδύτεραν τὴν ἀμφ. τοῦ χερσῦδρον μάνθανε, — non dubitavi codicis Π lectionem in ordinem reponere. de ὀλίξωνα cf. v. 123, βραδύθειν autem ad verbi βαρύθειν normam poeta finxit. — 373. γλήνησιν Π, γλήνεσιν BGPVv, ut voluit Koechly ad Maxim. 11, γλήναισιν reliqui. ἀμυδρῆν Π. — 374. ἀφοτέρωθεν ἀμφιπροθέενυκε Kp, ἀφοτέρωθ' ἀμφιπρο| BPald. — 375. ἀπαλλήλων χροιή δέ μιν Π, χροιῆ (ut p) et γαίη G. — 376. ῥωγάλεον Π, quocum praeter accentum faciunt GKLMRVv cod. Steph. et Etym. Magn. cf. p. 142, ῥωμα| BPpAld. περὶ στίβες Π. et περιστιβῆς var. lect. est in schol., περιστυγῆς BP, περιστιγῆς reliqui et Etym. M. l. 1., quod ex v. 749 huc repositum videtur. ἔρφος V. — 377. ἀδρύνεται K et v, sed hic corr. η. ὄροϊτύποιο Ald., ὄροϊτύποι BP, ὄρεϊτύποι v. οἷα om. BPpAld. βοτῆρα M, ut voluit Demetrius Chlorus in schol. cf. p. 142. ceterum locum hunc explicavimus p. 41. — 378. πολυστεφεός Π habere videtur, πολυστυφεός K, sed corr. ε., πολυστρέφος ε vitiose cod. Leid. Etym. Mag. κοτινοῖο Π. — 379. ὅτι MRVp et K, sed is e corr. πέφαται Kp. — 380. βοῆς p. κόκκυγος Π, quod annotavit G et memorat schol. probatum Bentl., τέτιγος reliqui. ἢ δ' p. — 381. ῥίνωι Π, ῥιν superscripto ὦ τῆ K. παλάμησιν Π. ἀεργοῖς Π, ut conii. Bentl. et Bernard., ἀεργοὶ reliqui. — 382. μάλκαι K. ἐπιπροθέουσιν MRv. ὑποκρυμοῖο Π, ὑπὸ κρυμοῖο K. — 383. ἢ δ' p, ἢ ut videtur Π. νεύρων om. BP, ξανάα νεύρων Ald. — 384. ἀμφισβαίνῃ Π. — 385. πάχετο πε Π, πάχεός τε V, τὸ πάχετός τε Kp, πάχετός γε BGLv, πάχετός τε reliqui. corr. S. in curis post. ἐπι δειρῆν Π. — 386. μάσσον' Π, ut conii. S., πάσσον' reliqui. ἐπι Π. μιν οσον μινύοιο Π, σμινύοιο PpAld. — 387. στελειεὶὸν Π, στελειεῖς reliqui, quod rei minus accommodatum est. σμινύοιο pro σμινύης dictum, non adiectivum esse videtur. constructio est qualis v. 170. πάχεος V. ὄλκος Π, ὄγκος reliqui. ὄλκος hic quoque corpus significat, cuius crassitudinem intelligi solam satis patet ex ante-

ἤε καὶ ἔντερα γῆς οἷα τρέφει ὄμβριμος αἶα.

Οὐδ' ἄρ', ὅταν χαράδρεια λίπη καὶ ῥωγάδα πέτρην

ἦρος ἀεξομένου ὀπόσ' ἐρπετὰ γαῖα φαίνει, 390

ἀκρεμόνος μαράθριοι χυτὸν περιβόσκειται ἔρνος,

εὐτ' ἂν ὑπ' ἡελίοιο περὶ φλόον ἄψα βάλλη,

ἀλλ' ἦγ' ἀρπέξαις τε καὶ ἐν νεμέεσσι πεσοῦσα

φωλεύει βαθύυπνος, ἀπ' εἰκαίης δὲ βοτεῖται

γαίης, οὐδ' ἀπὸ δίψος ἀλέξεται ἰεμένη περ. 395

Τεκμαίρου δ' ὀλίγον μὲν, ἀτὰρ προφερέστατον ἄλλων

ἐρηπισταῶν βασιλῆα· τὸ μὲν δέμας ὄξυνκάρηνος,

ξανθὸς, ἐπὶ τρία δῶρα φέρων μῆκός τε καὶ ἰθύν.

Οὐκ ἄρα δὴ κείνου σπειραχθεῖα κνώδαλα γαίης

ἰνγῆν μίμνουσιν, ὅτ' ἐς νομὸν ἤε καὶ ὕλην 400

ἤε καὶ ἀρδηθμοῖο μεσημβρινὸν ἀΐξαντες

μείρονται, φύξη δὲ παλιντροπέες φορέονται.

Τύμματι δ' ἐπρήσθη φωτὸς δέμας, αἰ δ' ἀπὸ γυῖων

σάρκες ἀπορρείουσι πελιδναί τε ζοφεραί τε·

οὐδέ τις οὐδ' οἰωνὸς ὑπὲρ νέκυν ἔχνια τείνας, 405

αἰγυπιοὶ, γῦπές τε, κόραξ τ' ὄμβροήρεα κρώζων,

οὐδὲ μὲν ὄσσα τε φῦλ' ὀνομάζεται οὔρεσι θηρῶν,

δαίνυνται· τοῖόν περ ἀντιμένα δεινὸν ἐφίει.

Εἰ δ' ὀλοῇ βούβρωστις ἀιδρεΐηφι πελάσση,

cedentibus, ut ὄγκος scribere poeta non putaverit opus esse. — 388. ἦ καὶ GPrv. ὄβριμος GMRv, ὄμβριος Kp, ut voluit S. sed eadem significatione suum illud ὄμβριμος Nicander posuit, non ut „ingens“ significaret. cf. Dind. in Th. Par. s. v. — 389—540 om. II. οὐ γὰρ omnes, quod corrigendum fuit. cf. v. 399. ὃ γ' ἂν P. χαράδρεια G. — 390. ὀπόσ' omnes, quod quin recte mutaverim nemo dubitabit. φαίνει BP. — 391. ἀκρεμόνος omnes, ut videtur. sed cf. Lobeck. ad Aiac. p. 171. μαράθριοι K. — 392. ἐπ' BPVp, ἀπ' L(?)Ald. ἄψα Gp. βάλλει BP. — 393. ἄρπέξαις M, ἀρπέξαις BGVv, ἀρπ| reliqui ut videtur omnes. cf. ad v. 284. — 394. φωλεύει GKLMRVv et codd. Steph. Bentl., φωλέει p, φωλείει reliqui. cf. Alex. 523. φορεῖται pro βοτεῖται adnotant schol. et G. cf. fr. 74, 47. — 395. δίψος ἀλέυεται var. lect. in schol. — 396. τεκμαίρου Kv, |ρου reliqui. — 400. ἦ ἰνγῆν G, ἦγγῆν BP. ἐς νόμον ἀΐξαντος P, reliquis omis- sis. — 401. ἤε κατ' ἀρδηθμὸν Wackef. ad Sophocl. Phil. 742. ἀΐξαντες Etym. Magn. p. 137, 54, ut voluit Bentl., |αντος codd. — 402. μύρονται BP, μείρονται V. φύξη GL codd. Steph. et Bentl., φύξει v, φύξη reliqui. δὲ om. BKVp. — 404. ἀπορρείουσι GMRVv codd. Steph. et Bentl., |ρέουσι Kp. — 405. τείνει V. — 406. αἰγύπτιος Vv. cf. Lobeck. Elem. I p. 87. — 407. φῦλα νομάζεται coni. Bernard. — 408. δαίνυνται v, δαίνυνται K, δαίνυννται p. τοῖσι GKp, τοῖσιν v. ἀντιμέα BKv, ἀντιμία Mosq. Ald. ἐφείη omnes. corr. S. cf. v. 429, 780, 785. — 409. πελάσση GV,

410 αὐτοῦ οἱ θάνατός τε καὶ ὠκεία μοῖρα τέτυκται.

Κῆρα δέ τοι θρυῖναο πιφαύσκειο, τὸν τε χέλυδρον
ἐξέτεροι καλέουσιν· ὁ δ' ἐν θρυσίην οἰκία τεύξας
ἢ ὄγε που φηγοῖσιν ὄρεσκέυει περὶ βήσας.

Ἵδρον μιν καλέουσι, μετεξέτεροι δὲ χέλυδρον,
415 ἔστε βρούα προλιπὼν καὶ ἔλος καὶ ὀμήθεα λίμνην
ἀγρώσσων λειμῶσι μολουρίδας ἢ βατραχίδας
σπέρχεται ἐκ μύωπος ἀήθεα δέγμενος ὀρμήν,
ἔνθα κατὰ πρέμνον κοίλης ὑπεδύσατο φηγοῦ
ὄξυς ἀλείς, κοῖτον δὲ βαθεῖ ἐνεδείματο θάμνω.

420 Αἰθαλόεις μὲν νῶτα, κάρη γε μὲν ἀρπεδὲς αὐτῶς
ἕδρω εἰσκόμενον· τὸ δ' ἀπὸ χροὸς ἐχθρὸν ἄηται,
οἷον ὅτε πλαδῶντα περὶ σκύλα καὶ δέρε' ἵππων
γναπτόμενοι μυδόωσιν ὑπ' ἀρβήλοισι λάθαρτοι.

Ἦτοι ὅταν κώληπας ἢ ἐν ποδὸς ἵχνεῖ τύψη,
425 χρωτὸς ἄπο πνιγέσσα κεδαιομένη φέρετ' ὀδμή.
Τοῦ δ' ἦτοι περὶ τύμμα μέλαν κορθύνεται οἶδος·
ἐν δὲ νόον πεδώσιν ἀλυσθαίνοντος ἀνῖαι
ἐχθόμεναι· χροιῇ δὲ μόρω ἀνῖνεται ἀνδρός.

ῥινοὶ δὲ πλαδῶσιν ἐπὶ χροῖ, τοιά μιν ἰὸς
430 ὄξυς αἰὲ νεμέθων ἐπιβόσκειται· ἀμφὶ καὶ ἀχλὺς
ὅσσε κατακρύπτουσα κακοσταθέοντα δαμάζει·
οἱ δὲ τε μηκάζουσι, περιπνιγέες τε πέλονται·

ut voluit Bentl., πελάσσοι M, πελάσει K, πελάσσει reliqui. — V. 411. δῆ
τοι v. πιφάσκειο τὸν δὲ (vel τόνδε) BPPAld. — 413. ποι K, πῆ v. βήσας
v. — 414 spurium censet S., sed cf. p. 143. — 415. ὅστε libri. cf. p. 143.
βρούα B. — 416. βατραχίδας pv. — 418. ἀπεδύσατο KAld., ὑπεδάσσατο
P. — 419. ἀλείς certe p, ἀλείς reliqui. — 420. ἀρπαδὲς V, ἀρπεδὲς
cod. Steph. cf. p. 143. — 421. εἰσκόμενος coni. Bentl. sed cf. ad v. 321. —
— 422. πλαδῶσιν P. σκύλα v, σκύλος P. δέρεη omnes. cf. ad fr. 74, 2.
— 423. γναπτόμ| G, γναμπνομ| V, |γναμπτόμ| reliqui. cf. Ther. 205, Alex.
363 et Dindorf. Thes. Paris. IV p. 1673. μυδόωσι v. ἀρβύλοισι v, ὑπὲρ
βήλοισι M. — 424. ὄγ' MR, ὅτ' reliq. ἐν κώληπος codd. omnes, ubi non video
quomodo genitivus ab ἵχνεῖ pendere possit. itaque ὅταν κώληπας scripsi.
constructionem similiter poeta mutat Th. 400 seqq., 458 seq. — 425. ἀπο p,
ἀπὸ reliqui. κεδαννυμένη var. lect. in schol. — 426. τοῦ δ' ἦτοι hic omnes ut
videtur libri, nisi si qui τοῦδ' ἦτοι. — 427. ἀνῖαι Ald., ἀνῖαι reliqui. — 428.
ἀνῖνεται B, ἀνῖνεται p. fortasse ἀνῖνεται scribendum fuit ut fr. 70, v. 6
(et 11). add. var. lection. ad Ther. 938. sed etiam in Al. 348 ἀν. tenent libri,
neque unquam memini αἶος scriptum me legisse. — 430. ὄξυ v. ἐπὶ βόσκειται
p. — 431. ὅσσε p. |σταθέοντε B. — 432. μυκάζουσι BGKMosq. PPAld. cf. Al.
214. μηκ| ex suo etiam cod. protulit Bentl., item Stephan. περὶ πνιγέες p.

οὐρα δ' ἀπέστυπται· τοτὲ δ' ἔμπαλιν ὑπνώοντες
 ῥέγκουσιν, λυγμοῖσι βαρυνόμενοι θαμέεσσιν,
 ἢ ἀπερευρόμενοι ἔμετον χολοειδέα δειροῆς, 435
 ἄλλοτε δ' αἱματόευντα· κακῆ δ' ἐπιδίψιος ἄτη
 ἔσχατιῇ μογέουσι τρόμον κατεχεύατο γυίοις.

Φράζεο δὲ χλοάοντα δαεῖς κύανόν τε δράκοντα,
 ὃν ποτε Παιήων λασίη ἐνεθρέψατο φηγῶ
 Πηλίω ἐν νιφόνετι Πελεθρόνιον κατὰ βῆσσαν. 440
 Ἕτοι ὄγ' ἄγλαυρος μὲν εἶδεται, ἐν δὲ γενεῖω
 τρίστοιχοι ἐκάτερθε περιστιχώωσιν ὀδόντες·
 πύονα δ' ἐν σκυννίοισιν ὑπ' ὄθματα· νέρθε δὲ πώγων
 αἶεν ὑπ' ἀνθερεῶνι χολοίβαφος. Οὐ μὲν ὄγ' αὐτως
 ἐγγρόμψας ἤλγυνε, καὶ ἦν ἔκπαγλα χαλεφθῆ· 445
 βληχρὸν γὰρ μνὸς οἶ' ἀμυληβόρου ἐν χροῖ νύχμα
 εἶδεται αἱμαχθέντος ὑπὸ κραντῆρος ἀραιοῦ.
 Τῶ μὲν τ' ἔκπαγλον κοτέων βασιλῆιος ὄρνις
 αἰετὸς ἐκ παλαχῆς ἐπαέξεται, ἀντία δ' ἐχθρῆν
 δῆριν ἄγει γενύεσσιν, ὅταν βλώσκοντα καθ' ὕλην 450
 δέρονται· πάσας γὰρ ὄγ' ἠρήμωσε καλιὰς,
 αὐτῶς ὀρνίθων τε τόκον κτίλα τ' ὤεα βρούκων·

— 433. τοὶ δ' BKPald., τὸ δ' p. ἔμπαλιν αὖ BKPald. ὑπνώοντες Kp, ὑπνώοντες v et cod. Steph., qui cetera habet ut dedimus. — 434. ῥέγκουσιν GKpν. — 437. ἔσχατιῆς K, ἔσχατίη con. S. — 438. κύανόν τε suspectum Dindorfio in Thes. Par. s. v. sed cf. Lobeck. Elem. I p. 251 seq. ceterum nescio an κνανόν τε scribi praestet. — 439. ἐνιθρέψατο MAld., ἐνὶ θρέψ. con. Bentl. — 440. θροφόνετι M. πελοθρόνιον B, πελεθρώνιον p. βῆσσαν p. — 441. ὁ P. ἀγραυλὸς p, ἄγραυλος BPVAlD. verum habet etiam cod. Steph. μὲν om. p, τε BP, γε Ald. εἶδεται V. — 442. τρίστοιχοι G, ut voluerat Maltby ad Morell. p. 783, τριστοιχοι reliqui. — 443. πύονα p. πύον' ἐπισκυννίοισιν ὑπ' ὄθ. con. Hemsterh. ap. Arnald. lect. graec. p. 103. sed δὲ omitti non debebat, et ἐν valet ἐνεστι (τῶ δράκοντι). cf. v. 177 et ad v. 482. ὑπόθματα MRVpVAlD. et fortasse etiam alii. ὄθματα B. — 444. αἰὰ M, αἶ p, αἶεν GKLRVn cod. Steph., ἔπλεθ' BPAlD. ἀνθερεῶνα KVPν, ἰῶνος BALD. χολοιβάφος Vpν. αὐτως v. sed sensus videtur esse: „non aequae ac reliqui serpentes.“ — 445. ἐγγρόμψας V, ἐγγρόμψας GKpAld. χολωθῆ MR. — 446. νυχιβόρου BP, νυχηβόρου KRVPVAlD. et M, sed hic corrigens μυχηβόρου, quod habet G et annotavit schol. probavitque Valcken. ad Adonias. p. 219, μυληβόρου schol. ad Il. θ, 178 et Eustath. ad Il. p. 705 extr., unde p. 144 οἶ' ἀμυληβόρου feci. νύχμα M, νύγμα reliqui, etiam grammatici modo laudati. cf. ad v. 271. — 449. ξὶ αἰθροῆς var. lect. in schol. pro ἐπαέξεται G annotavit ἀμπέλλεται, quod ἀμπάλλεται fuisse coniecit S., ἐπαίσεται voluit Zeune. sed utrumque recte explicat Lobeck. Proleg. Pathol. p. 334 n. — 450. γενύεσσιν p, γενεῆσιν con. Zeune. ὅτ' ἀμβλ| MV. — 452. τε γόνον anno-

αὐτὰρ ὃ τοῦ καὶ ῥῆνα καὶ ἠνεμόεντα λαγῶν
 ῥεῖα δράκων ἤμερσε νέον μάρψαντος ὄνουξι,
 455 θάμνον ὑπαίξας· ὁ δ' ἄλεύεται· ἀμφὶ δὲ δαιτὸς
 μάρνανθ'· ἰπτάμενον δὲ πέριξ ἀτέλεστα διώκει
 σπειρηθεῖς καὶ λοξὸν ὑποδράξ' ὄμμασι λεύσσω.

Εἰ γε μὲν Ἡφαίστοιο χαλαίποδος ἐν πτυχί νήσου
 βήσεται ἢ Σάμον δυσχείμερον, αἶ τ' ἐνὶ κόλπῳ
 460 Θρηϊκίῳ βέβληνται ἐκὰς, Ῥησκυνθίδος Ἴηρης
 Ἐβρος ἴνα, Ζωναῖά τ' ὄρη χιόνεσσι φάληρα
 καὶ δρύες Οἰαγρίδαο, τόθι Ζηρύνθιον ἄντρον,
 δῆεις κεγχρίνεω δολιχὸν τέρας, ὅν τε λέοντα
 αἰόλον ἀυδάξαντο, περίστικτον φολίδεσσι·

465 τοῦ πάχετος μῆκός τε πολύστροφον· αἶψα δὲ σαρκί
 πυθεδόνας κατέχευε δυσαλθέας· αἶ δ' ἐπὶ γυίοις
 ἰοβόροι βόσκονται· αἶ δ' ὑπὸ νηδύσιν ὕδρωψ
 ἄλγεσιν ἐμβαρῦθουσα κατὰ μέσον ὀμφαλὸν ἴζει.
 Ἦτοι ὅτ' ἠελίοιο θερευιτάτη ἴσταται ἀκτῖς,

470 οὔρεα μαιμώσσω ἐπινίσσεται ὀκριόεντα,
 αἶματος ἰσχανόων, καὶ ἐπὶ κτίλα μῆλα δοκεύων,
 ἢ Σάου ἢ Μοσύχλου ὅτ' ἀμφ' ἐλάτῃσι μακεδναῖς
 ἄγραυλοι ψύχασι, λελιοπότες ἔργα νομήων·
 μὴ σύ γε θαρσαλέος περ ἐὼν θέλε βήμεναι ἄντην

475 μαινομένου, μὴ δὴ σε καταπλέξῃ καὶ ἀνάγκῃ

tat G. ὡσα scribitur certe in Etym. Magn. p. 822, 48. cf. ad v. 192. — 454. ἤμερσα, ut videtur, K. — 456. μάρψανται K. — 457. πειρηθεῖς M. λεύσσω KMr. — 458. κυλλόποδος et χαλοίποδος var. lect. in schol. vulgatam tuetur Lobeck. Elem. I p. 369 seq. — 459. βήσεται V. Σάμον δυσχείμερον coni. Bentl. sed cf. Maxim. 403: εἰ δὲ Ζηρὸς — ἰχνα βαίνῃσιν Θεϊαντιάς, et Lobeck. ad Liac. 30. constructio similiter mutata v. 400 seq. — 460. βέβληται R. ἦτ' — κέκληται Nauck. in Schneidew. Philol. IV p. 517. Ceterum interpungebatur βέβληται, ἐκὰς P. Ἴηρης, Ἐβρος —, quod correxi p. 144. — 461. χιόνεσι K. — 462. ὀαγρίδαο Kv. τό τε coni. Bentl. et S. p. 442. sed cf. p. 144. — 463. κεγχρήνω BKRPAld., |χρίνω Gv (sed v corrigi η), |χρίνεω MRV, ut habet Etym. M. p. 498, 37 et Gudian. p. 309, 6 et voluit Bentl. — 465. πολύστροπον S. e coni. Conradi Gesner. — 466. αἶ τ' BV, quod fortasse praefendum aliquis censeat ita ut relativum sit. — 467. ἰοβόροι p. αἶει V. — 468. ἐβαρῦθουσα p. μέσον κατὰ R. cf. Alex. 26. ἴζει p. — 470. λαιμώσσω var. lect. in schol. ἐπινίσσεται MB. ὀκριόεντα BPRAlD. cf. Koechly ad Quint. p. 31 seq. μῆλα om. M. — 472. ἠσάου G, ἠὲ σάου BMVpn. ἐλάτῃσι G, ἐλάταισι PRPAld., ἐλάτεσι K. — 473. νομάων R, νομήες coni. Bentl. — 475. καταπλέξῃ G et M, sed is e corr., καταπλέξῃ K superscripto πλέ, |πλέξῃ reliqui. ἀνάγκῃ GVP, ἀνάγκῃ KPAld.,

πάντοθι μαστίζων οὐρῆ δέμας, ἐν δὲ καὶ αἶμα
λαιφάξῃ, κληϊδας ἀναρρήξας ἐκάτεροθεν.

Φεῦγε δ' αἰεὶ σκολιὴν τε καὶ οὐ μίαν ἀτραπὸν ἰλλων,
δοχμὸς ἀνακρούων θηρὸς πάτον· ἢ γὰρ ὁ δεσμοὺς
βλάπτεται ἐν καμπῆσι πολυστρέπτοισιν ἀκάνθης, 480
ἰθειᾶν δ' ὠκίστος ἐπιδρομάδην στίβον ἔρπει.

Τοῖος Θρηκίησιν ὄφρις νήσοισι πολάζει.

Ἐνθα καὶ οὐτιδανοῦ περ ἀπεχθέα βρόγματ' ἔασιν
ἀσκαλάβου· τὸν μὲν τ' ἔρρει φάτις, οὐνεκ' Ἀχαιῆ
Δημήτηρ ἔβλαψεν, ὅθ' ἄψευα σίνατο παιδὸς 485
Καλλίχορον παρὰ φρεῖα, ὅτ' ἐν Κελεοῖο θεράπναις
ἀρχαίη Μετάνειρα θεὴν δείδεκτο περιφρων.

Ἄλλα γε μὴν ἄβλαπτα κινώπετα βόσκεται ὕλην,
δρυμοὺς καὶ λασιῶνας ἀμορβαίους τε χαράδρας,
οὓς ἔλοπας λίβυάς τε πολυστεφέας τε μνάγρους 490

quod annotavit etiam Stephan. probavitque Bentl. — 476. πάντοθι libri, |θε S. et Lehrs. οὐρῆν M. — 477. λαιφάξῃ BRpAld. ἐκάτεροθεν, non |θεν, certe Kpν habent, de reliquis codd. in eiusmodi rebus parum constat. cf. v. 241. in declinatione ν ephelic. in fine versus addidi nusquam nisi ubi sequebatur vocalis. id enim in Nicandro quoque plurimi suadent loci. — 478. τοῦ καὶ θεᾶν B, τ' οὐκ ἰθειᾶν PAld., καὶ οὐ om. p, qui μίην habet. hinc concidit con. Blomfield. ad Callim. in Iov. 83. ἔλλων et εἰλων codd. (?) Hemsterhusii ap. Ruhnk. ad Timae. p. 71, ἰλων p. — 479. πάντων p, δρόμον BPAld. ὀδασμὸς M, ὁ δεσμὸν L, ὁ δεσμοὺς GVpν, ὁ δεσμοῖς reliqui. — 480. γνάμπτεται B, γνάμτεται P. ἐν καμπῆσι M, ἐν καμπῆσι BG(?)Vp, εὐ καμπῆσι Mosq. Ald., εὐκαμπῆσι P, εὐγναμπῆσι L, ἐν γναμπτοῖσι KRv. |στρέπτοισιν M e corr. ἀκάνθαις v, |θου L(?)PAld. — 481. ἰθειᾶ p. — 482. πελάζει omnes, quod ineptum est. correxi πολάζει, quod pro ἐπιπολάζει Nicander eadem ratione dixisse videtur qua ἔπουσι Ther. 508, 627, 738, Al. 429, 490 dixit pro ἐνέπουσι, qua μέρονται Ther. 402 pro ἐμείρονται, συννίοισι Ther. 177 et 443 pro ἐπισυννίοισι, πάτον Ther. 933 et Al. 535 pro ἀπόπατον, ἦνεκς Al. 517 et 605 cum aliis pro διηνεκές, τέλλειν fr. Georg. 74, 32 cum Apoll. Rhod. 1, 688 pro ἀνατέλλειν (δύσιμον pro ἐρύσιμον Al. 605 mutandum fuit). cf. Lobeck. Elem. I p. 145 seq. — 483. ἐπαχθέα con. Bentl. sed cf. pag. 38 exir. ἔασσιν v. — 486. καλλίχορον v. περὶ BPVp. — 487. θεὴ P, θεᾶν Herm. ad hym. Homer. in Demet. 183. iniuria. neque enim verum est, posteriores epicos ad unum omnes in accusativo et nominativo (cf. Spitzner. mantiss. p. 262) aut saltem in nominativo (cf. Wernick. ad Tryphiod. p. 474) Homericam eius vocis formam servasse. certe Callimachus hym. in Iov. 37, in Dian. 119, 152 dixit θεή (ut Nicandr. Ther. 6), etsi θεᾶ habet hym. in Iov. 30, in Dian. 112 et 186. ac similiter in accusativo variat Quintus, cf. Koechly p. LI. δέδεκτο V. — 488. κινώπετα M, κινώπας p. — 490. ἔλοπᾶς τε MV. πολυστεφέας, ut omnes libri habent, schol. explicat πολλοὺς στεφᾶρους ἔχοντας καὶ γραμμάς. sed nescio an πολυστεφᾶς, „tortuosos“ scri-

φράζονται, σὺν δ' ὅσσοι ἀκοντίαι ἠδὲ μόλουροι,
ἢ ἔτι που τυφλωῖνες ἀπήμαντοι φορέονται.

Τῶν μὲν ἐγὼ θρόνα πάντα καὶ ἀλθεστήρια νούσων,
φύλλα τε ρίζοτόμον τε διείσομαι ἀνδράσιν ὄρην,
495 πάντα διαμπερέως καὶ ἀπηλεγές, οἷσιν ἀρήγων
ἀλθήσῃ νούσοιο κατασπέρχουσιν ἀνίην.

Τὰς μὲν ἔτι βλύοντι φόνῳ περιαιγεί ποίας
δρέψασθαι νεοκμητας (ὃ γὰρ προφερέστατον ἄλλων),
χώρῳ ἵνα κνωῖνες θαλερὴν βόσκονται ἀν' ὕλην.

500 Πρώτην μὲν Χείρωνος ἐπαλθῆα ρίζαν ἐλέσθαι,
Κενταύρου Κρονίδαο φερώνυμον, ἣν ποτε Χείρων
Πηλίου ἐν νιφόντι κισῶν ἐφράσσατο δειροῆ·
τῆς μὲν ἀμαρακόεσσα χυτὴ περιδέδρομε χαίτη,
ἀνθεα δὲ χυρῶσα φαίνεται· ἢ δ' ὑπὲρ αἴης

505 ρίζα καὶ οὐ βυθώσσα Πελεθρόνιον νάπος ἴσχει.
Ἦν σὺν καὶ ἀναλέην, ὅτε δ' ἐγγλοὺν ὄλμῳ ἀράξας
φυρσάμενος κοτύλη πιέειν μενοεικέος οἴνης·
παντὶ γὰρ ἄρκιός ἐστι· τό μιν πανάκειον ἔπουσιν.

Ἦτοι ἀριστολόχεια παλίσκιος ἐνδατέοιο,

bendum sit. *μναγροὺς* certe pV, ut S. edidit, non *μνάγρους*. — 491. *σὺν* δ' omnes ut videtur libri, *σὺν τ'* ex Bandiniana retinuerunt S. et Lehrs. *σὺν δ'* ego scripsi ob constantem poetae usum. cf. pag. 87. — 492. καὶ ἔτι BKPpAld., ἠδὲ τε M, ἢ δ' ἔτι reliqui. ex poetae usu ἢ ἔτι scribendum fuit. cf. pag. 87. *τυφλωῖνες* omnes libri habere videntur, non *τύφλωπες*, ut scripsi p. 195. cf. Lobeck. ad Aiac. p. 409. — 493. *πάντων* BP, om. R. *ἀνθεστήρια* p, *ἀλθηστήρια* reliqui praeter GMRVv. — 494. *φύλλα* v, *φυλλά* p. *ρίζοτόμον* τε p. *δενδράσιν* v. *ὄρην* editi scriptique ut videtur libri omnes. hoc significaret „tempus colligendarum radicum“ (cf. Lobeck. ad Aiac. p. 229). verum de hoc postea Nicander ne verbum quidem dicit, sed nihil nisi radicum proprietates describit. itaque ὄρην correxi, id ut significet „rizotomicas rationes“ sive ea quae in colligendis radicibus observanda sint ne alia excidatur radix atque qua opus sit. — 495. *πάντα* γὰρ p. — 496. *ἀλθήσει* p. — 497. *ἔτι* μὲν v. *βλύοντι* GMR, *βλύζοντι* reliqui. *πόνῳ* con. Bntl. — 498. *νεοκμητας*, τὸ omnes. *νεοκμηῆτι*, τὸ con. Bntl., *νεοκμητα*, τὸ con. S. mihi *νεοκμητας* necessarium videbatur, quo recepto simul corrigendum fuit ὃ γὰρ. cf. Hom. Ψ 9, ω 190 et alibi. *νεοκμητας* puto esse *νεανθεῖς*. — 499. *θαλερὴν* pro *θαλερὴν* citat Tzetz. *ἀν ὕλην* p. — 502. *πηλίου* G, *πηλίου* p, *πηλίω* vel *πηλίω* reliqui. — 503. pro μὲν p habet μ supra-scripto ἄ. — 504. *χυρῶσα* B, *χυρῶσει* ἀφαίνεται p. ἢ δ' ut Ald. codd. nonnulli, sed certe non BGVv. — 505. *βυθώεσσα* K, unde suspicetur aliquis *βυθώεσσα* scribendum esse. — 506. *ἀραλέην* BP, *ἀβαλέην* p. *ἐγγλων* K. ὄλμῳ Bp. *ἀράξαις* con. Steph. — 507. *κοτύλην* libri corr. Bntl. *μελιηδέος* G in marg. — 508. *πάντα* con. Bntl. *ἀρκιον* v. *μην* p. *ἔπουσι* Bp, *ἔπουσι* R. — 509. *πολύσκιος* M, *παλίσκιος* v. *ἐνδατέοιο* P et ut vi-

φύλλ' ἄτε κισσῆεντα περικλυμένοιο φέρουσα· 510
 ἄνθεα δ' ὑσγίνω ἐνερεύθεται· ἥ δέ οἱ ὀδμῆ
 σκίδναται ἐμβαρύθουσα· μέσον δ' ὡς ἀχράδα καρπὸν
 μυρτάδος ἐξ ὄχνης ἐπιόψεται ἢ σύ γε βάκχης·
 ῥίζα δὲ θηλυτέρης μὲν ἐπιστρογγύλλεται ὄγκω,
 ἄρσενι δ' αὖ δολιχὴ τε καὶ ἄμ πυγόνος βάθος ἴσχει, 515
 πύξου δὲ χοιῆ προσαλίγκιος Ὠρεικίιο.

Τὴν ἦτοι ἔχιός τε καὶ αἰνοπλήγος ἐχίδνης
 ἀργεύσεις ὄφελος περιώσιον· ἐνθεν ἀποροῶξ
 δραγμαίη μίσοιτο ποτῶ ἐνι κισσάδος οἴνης.

Ναὶ μὴν καὶ τριόφυλλον ὀπάξω κνωπὴν ἀρωγὴν, 520
 ἥ ἐπου ἐν τρήχοντι πάγῳ ἢ ἀποσφάγι βήσση,
 τὴν ἦτοι μιννανθῆς, ὁ δὲ τριπέτηλον ἐνίσποι,
 χαίτην μὲν λωτῶ, ῥυτῆ γε μὲν εἴκελον ὀδμῆν.
 Ἦτοι ὅτ' ἄνθεα πάντα καὶ ἐκ πίλα ποικίλα χεύη,
 οἶόν τ' ἀσφάλτου ἀπερεύγεται· ἐνθα κολούσας 525
 σπέρμαθ' ὅσον κύμβοιο τραπεξήεντος ἐλέσθαι
 καρδόπῳ ἐντρίψας, πιέειν δ' ὀφίεσσιν ἀρωγὴν.

Νῦν δ' ἄγε τοι ἐπίμικτα νόσων ἀλκτῆρια λέξω.
 Θρινακίην μὲν ῥίξαν ἔλευ γυιαλθέα θάψου
 σμῶξας, ἐν δὲ σπέρμα χυτὸν λευκανθέος ἄγνου, 530
 νῆριον, πηγάνιον τε περιβρυῆς, ἐν δέ τε θύμβρης

detur p. — 510. φύλλά τε p, φύλλα τε reliqui. cf. p. 95. κισσῶεντα Kv. περὶ κικλυμένοιο P. περὶ κλυμ. (cf. p. 210) etiam S. scripturus fuisse videtur. — 511. ὑσγινῶεντ' conl. Bentl. sed cf. p. 105. — 513. βάκχης v. — 514. θηλυτέρη conl. Bentl. |γύλλεται KvAld. — 515. κἀμπυγός B, καὶ ἀμπυγόνος GKp, καὶ ἀμπύγνος reliqui, nisi quod Vv verum habere videntur quod Bentl. et S. restituerunt. — 516. χοιῆ V. — 518. ἀργεύσειν KRv. ἀργήσεις conl. Bentl. περιώσιον v. — 519. δραγμαία omnes praeter GMRVv. μίσοιτο BPr. κισσάδος P. — 520. τριόφυλλον codd. cf. p. 145. — 521. τρήχοντι V. ἀποσφάγω correctum |γι K. — 522. ἐνίσποι GMPR (sed in R e corr., ἐνίσπη enim olim scriptum fuit), ἐνίσπει reliqui. τριπέτηλον nomen non videtur communi in usu fuisse, etsi praeter Nicandrum Th. 522 et 907 utitur etiam Callim. h. in Dian. 165, certe non comparet apud Dioscor. I p. 458. itaque Nicandrum suspicor dicere voluisse: „si cui displiceat a me fictum nomen τριόφυλλον pro τριόφυλλον, is per me licet τριπέτηλον appellet.“ ad μιννανθῆς subintellige ἐνέπουσιν. — 523. ῥητῶ μὴν εἴκελον V, γε μὴν p, ἴκελον BP. — 524. χεύη GKRVv, χεύει M, τεύχει reliqui. — 525. ἀπερεύγεται V. — 526. σπέρμα θ' V. — 527. πιέειν δ' gram. in Cram. Anecd. Par. IV p. 65, 12, δ' om. codd. — 528. νόσω p. δείξω M. — 529. θρινακίην G in marg., Θρινακίης conl. Bentl. sed cf. Al. 200. γυιαλέα M, sed postea correct. θάψους p. — 530. μύξας BPr, μίξας, ἐν δέ τε conl. Bernard. ἄνον p. — 531. θύμβρης

δρεψάμενος βλαστὸν χαμαιευνάδος, ἥ τε καθ' ὕλην
οἴας θ' ἐρπύλλιοιο περὶ ράδικας ἀέξει.

Ἄγροι δ' ἀσφοδέλοιο διανθέος ἄλλοτε ρίζαν,

535 ἄλλοτε καὶ κανλεῖον ὑπέρτερον ἀνθερίκοιο.

πολλάκι δ' ἐν καὶ σπέρμα, τό τε λοβὺς ἀμφὶς ἀέξει·

ἥε καὶ ἐλξίνην, τήν τε κλύβατιν καλέουσιν,

ὔδασι τερπομένην καὶ ἀεὶ θάλλουσαν ἰάμνοισ·

πῖνε δ' ἐνιτρίψας κοτυλήρουτον ὄξος ἀφύσσω

540 ἢ οἴνης· ῥέα δ' αὐτε καὶ ὕδατι κῆρας ἀλύξεις.

Ἐσθλὴν δ' Ἀλκιβίου ἔχιος περιφράζω ρίζαν,

τῆς καὶ ἀκανθοβόλος μὲν ἀεὶ περιτέτροφε χαίτη,

λείρια δ' ὡς ἴα τοῖα περιτρέφει· ἥ δὲ βαθεῖα

καὶ ραδινηὴ ὑπένερθεν ἀέξεται οὐδεὶ ρίζα.

545 Τὸν μὲν ἔχισ βουβῶνος ὑπὲρ νεάτοιο χαράζας

ἀντλῶ ἐνυπνώοντα χυτῆς παρὰ τέλος ἀλωος

εἶθαρ ἀνέπνευσεν καμάτου βίη· αὐτὰρ ὃ γαίης

ρίζαν ἐρυσσάμενος τὸ μὲν ἔρκει θρούψεν ὀδόντων

θηλάζων, τὸ δὲ πέσκος ἐῶ περὶ κάββαλεν ἔλκει.

550 Ἡ μὲν καὶ πρασίοιο γλοανθέος ἔρνος ὀλόψας

V. — 532. δρέψας v. — 533. νεία δ' M. ἐρπύλλιοιο KVRv. περὶ ράδικας MG (nisi is ραδίκας habet), περιορράδικας KRVv, περιορακίδας vel ἰνίδας reliqui. ρακίδας ex Hesych. malebat Bentl. — 534. ἄγροι P. διανθέος legisse videtur schol. quod probat Bentl. — 535. κανλίον B. — 536. πολλάκις p. δ' ἐν καὶ MRp, δὲ καὶ GKv, δ' οἱ καὶ v, δ' αὐ καὶ BP(?)Ald. ὅτου BP(?)Ald., τότε reliqui. corr. S., τό οἱ conii. Herm. ad Orphic. p. 737. — 537. κλυβάτιν G, κλυβάτην V, κλύβαστιν v. — 538. ὔδασι GMR, ὕδατι reliqui. κ' ἀεὶ V. ἀεὶθάλλ. codd. aliquot et edd. quod corr. S. cf. Lobeck. Elem. I p. 591. — 539. πῖνε Gr, πίνειν v. δὲ γ' ἐντ| KAld., δὲ τ' ἐντ| V, δ' ἐντ| Ppv. |λήρουτον K, |λήρουτον L (?) MRp, |λίρουτον B, |λλήρουτον v. ἀφύσσω K. — 540. οἴνης GKRVv, οἴνου reliqui, οἶνον conii. Bentl. sed cf. p. 3. ἀλύξεις BGKRp, ἀλύξειν Vv, ἀλύξοις M, ἀλύξαις RAld. — 541. ἐσθλὸν V. ἐχίου conii. S. in curis poster. p. 256. περιφράζοιο Krv. — 542. ἀεὶ Π. περιτέτροφε G, περιδέδρομε hic quoque conii. Dindorf. — 543. ἴα Π. περὶ τρέφει Π, περιστρέφει Kv, ut conii. Bentl. et S., περιστρέφει reliqui. — 544. ἀέξεται p. οὐδεὶ Π. — 545. ὑπὲρ Π. νεάτοιο p. — 546. ἀντλῶ Π, ἀντρω Ald. quod corr. Scalig. ἐν ὑπνώοντα Π, ἐν γ' ὑπνώοντα P, ἐνυπνώοντα p. παρὰ Π, περὶ BKPRVv. τέλοςον Pn. ἀλωος Π, ἀλωῆς reliqui. cf. fr. 70, 1. — 547. ἀνέπνευσεν Π et reliqui codices omnes, ut videtur, nisi quod quidam v ephale. omittunt, ἀπέπνευσεν p, ἐνέπν. conii. Scalig. ἀφύπνυσεν κάματος conii. Bentl. Sed Nicander verbo ἀναπνεῖν videtur factitivam significationem attribuisse. „fecit ut languorem omnem excuteret.“ βίη Πp. αὐτὰρ p. — 548. ἐρυσσάμενος BK. τὸ μ ultimae literae superscripto ἄ p. — 549. πέσκος Π. ἐῶ περὶ Π, ἐῶ ἐνι GKMRVv, ἐῶ τάχα BPAld., ἐῶ solum habet p. κάμβαλεν V. — 550.

χραισμήσεις ὀφίεσσι πιῶν ἀργῆτι μετ' οἴνω,
 ἢ τε καὶ ἀστόροιο κατείρουσεν οὔθ' ατα μόσχου
 πρωτογόνου, στέργει δὲ περισφαραγεῦσα γάλακτι·
 τὴν ἦτοι μελίφυλλον ἐπικλείουσι βοτῆρες,
 οἱ δὲ μελίκταιναν· τῆς γὰρ περὶ φύλλα μέλισσαι 555
 ὀδυμῆ θελγόμεναι μέλιτος ῥοιζηθὸν ἔνται.

Ἦε σύ γ' ἐγκεφάλιοι περὶ σμήνιγγας ἀραιὰς
 ὄρνιθος λέψαιο κατοικιάδος· ἄλλοτ' ὀμόρξαις
 ψηχρὰ πολύννημον καὶ ὀρίγανον, ἢ ἀπὸ κάρου
 ἦπατος ἀκρότατον κέρσαι λοβὸν, ὅς τε τραπέξης 560
 ἐκφύεται, νεύει δὲ χολῆς σχεδὸν ἠδὲ πυλάων·
 καὶ τὰ μὲν ἄρ' σύμμικτα πιεῖν ἢ ἀπ' ἀνδιχα κόψας
 ὄξεος ἢ οἴνης· πλείον δ' ἄκος ἔψεται οἴνη.

Ἐν δὲ φόβην ἐρύσασθαι ἀειθαλέος κυπαρίσσου
 ἔς ποτόν, ἢ πάνακες, ἢ κάστορος οὐλοὸν ὄρχιν 565
 ἢ ἵππου, τὸν Νεῖλος ὑπὲρ Σάιν ἀιθαλόεσσαν
 βόσκει, ἀρούρησιν δὲ κακὴν ἐπιβάλλεται ἄρπην·
 ὅς τε καὶ ἐκ ποταμοῦ λιπῶν ζάλον ἰλυόεντα,

ἡμῖν Π. ἔρνεα κόψας Ald., ἔρνος κόψας BP, ἔρνος ὀλόψας p. ad ὀλόψας
 BK glossam ascribunt κόψας. — 551. χραισμήσει σοφ| Π, χραισμήσης M,
 χραισμήσεις KP. |μήσαις reliqui. πιῶν Π. μετ' οἴνω Π, σὺν οἴνω reliqui,
 nisi quod οἴνω K habere videtur. — 552. ἢ τε Π. — 553. |σφαραγεῦσαι
 τ, |σφαραγεῦσα B. — 554. ἐπικλείουσι BK. — 555. μελίκταιναν omnes.
 cf. Lobeck. Proleg. Path. p. 34 not. περιφῦλλα p. περὶ φύλλα v. — 556.
 ὀδυμῆ Π. ἔνται Π, reliqui ἔ αν ἔ habeant non constat. — 557. περὶ Π,
 τέαιξ reliqui. σμήνιγγας Π, μῆνιγγας reliqui (nisi quod μῆνιγγας B), σμή-
 νιγγας var. lect. in schol., quo codicis Π lectio confirmari videtur,
 certe σμήνιγγας hic locum non habent. Nicander σμήνιγγες pro μῆνιγγες
 lisisse videtur, ut saepe literae μ praeponitur σ (cf. Lobeck. Elem. I p.
 29 seq.). ita Al. 419 pro μογερός dixit σμυγερός, et σμυραίνης Th. 823.
 — 558. ὄρνιθος Π. λεψαιο Π, λέξιο reliqui. κατ' οικιάδος Π, κῆδος re-
 liqui. cf. Al. 60 et 535. ἄλλοτ' ὀμόρξαις Π, ἄλλοτ' ὀμόρξαις M, ἄλλοτε
 ὀμόρξαις P, ὀμόρξας v, ὀμόρξαις BVAlD. Ceterum ὀμορρνῦναι hic Nican-
 der voluit esse ψήγειν. cf. Suid. ὀμορρνῦσιν — ἀποψήγει. — 559. ψηχρὰ
 Π et var. lect. in schol., ψήγμα codd. πολύννημον Πv et var. lect. in
 schol., πολύννημον KpP(?)L(?)Ald. schol., πολυννήμον BGMR, πολὺ ννή-
 μιον V. ὀρίγανον ΠGKv, ὀρήγανον MR, ὀρείγανον reliqui. ψήγμα πολυ-
 ννήμου καὶ ὀρίγανου coni. Bentr. ἀπο Π. — 560. εὐρόταται v. κέρσαι
 TG (G cum glossa κέρσων) KVv, κέρσ|p ultimae literae imposito α, κέρσας
 reliqui. ὥστε B. — 561. ἐμφύεται MR. χολῆ p. ἠδὲ Π. — 562. μὲν ἀν
 Ald. πιεῖν ἢ ἀπάνδιχα Π, πιεῖν ἢ ἀνδιχα GKMRVv (ἢ om. p.), πιεῖν
 ὀδοι ἀνδιχα BPAld., πιεῖν κῆται ἀνδιχα κόψαι coni. Bentr. — 563. πλείον
 ἄκος p. ἐφέψεται Π, ἔψεται v. οἴνη Π, οἴνης reliqui. — 564—624
 m. Π. — 565. πάνακες p. οὐλοὸν P. — 566. ὕδατόεσσαν M. — 567.
 ἀρούρησιν V, |ρησι Kp. — 568. ὅστ' ἐκ K, ὅστις τ' ἐκ v. ἐν ποταμοῦ

χιλοὶ ὅτε χλοάουσι, νέον δ' ἀπεχεύατο ποιή,
 570 τόσσον ἐπιστεΐβων λείπει βυθόν, ὄσσάτιόν περ
 ἐκνέμεται γενύεσσι παλίσσυτον ὄγμον ἐλαύνων.
 Τοῦ μὲν ἀποπροταμῶν δραχμῆς βάρος ἰσοφαρίζειν,
 ὕδατι δ' ἐπίσαιο, κύτει ἐναολλέα κόφας.

Μηδὲ σύ γ' ἀβροτόνου ἐπιλήθω, μηδὲ τι δάφνης
 575 καρπὸν ἀραιότερης· μάλα δ' ἂν καὶ ἀμάρακος εἴη
 χραισμῆεις πρασιῆ τε καὶ ἀνδήροισι χλοάζων·
 ἐν δὲ τίθει τάμισον σκίνακος νεαροῖο λαγωῦ
 ἢ προκὸς ἢ νεβροῖο πάροισ' ἀπὸ λύματα κόφας,
 ἢ ἐλάφου νηδὺν, τὸ μὲν ἄρ καλέουσιν ἐχῖνον,
 580 ἄλλοι δ' ἐγκατόεντα κεκρύφαλον· ὦν ἀπερύσας
 δραχμάων ὅσσον τε δύο καταβάλλω μοίρας
 τέτρασιν ἐν κυάθοις μέθυος πολιοῦ ἐπιμιξίας.

Μηδέ σέ γε χραίσμη πολίου λάθοι ἢ κέδροιο,
 ἄρκευθος, σφαῖραί τε θερειλεχέος πλατάνοιο,
 585 σπέρματα βουπλεύρου τε καὶ Ἰδαίης κυπαρίσσου,

* * * * *

M. εἰλνόντα (vel εἰλ.) pVAld. et K (sed is corrigit ἰλ.), item v, sed e corr (ἰλ. enim fuit). — 569. ὅτε πλήθουσι G in marg. ἀποχεύατο GP. ποιή omnes, quod correxi. cf. p. 99. aliter Lobeck. Paralip. p. 347. — 570. βάρος errore S. et Lehrs. ὄσσάτιόν περ K. — 571. οἶμον G in marg. — 572. ἀπο προταμῶν V, |ταμῶν p. δραχμῆς M. βάρος ἰσοφαρίζειν poeta voluit esse βάρος ἴσον φέρειν. cf. v. 646. — 573. δ' ἐνιπ| Kp, δ' ἂν τι π| B δ' ἂν γ' ἰπίσαιο P, δ' ἂν γ' ἰπίσαιο Ald. ἐναολλέα certe MR, ut voluit Benth., reliqui ἐν ἀολλέα (ἐν ἀολέα p). — 574. ἀβρ| omnes, ut videtur cf. ad v. 92. — 575. καρποῦ coni. Benth. — 576. πρασιῆ K, πρασιῆ pν πρασίης reliqui. cf. p. 106 extr. — 577. νεαροῖο p. — 578. προκὸς BPJ Ald. ἢ νεβροῖο MR, ἢ ν| reliqui. λύματι v, ἀπολύματα V, ἀπολύματα quidam. — 579. τὸ μὲν γὰρ p, τὴν δὲ BPAld. τὸ μὲν ἄρ reliqui (etiam L?). — 580. ἀπερύσας KPPVAld. — 581. ὄσον BKp. κατάλλω K, sed βε superimposuit manus secunda. — 582. ἀπομιξίας BRAld., ἀποσμιξίας P Post hunc versum S. posuit v. 586. — 584. ἀρκευθίς coni. Scalig. et Salmas. sed *fructum* iuniperi ut expressis verbis memoraret non magis opus fuit quam fuit in κέδρω v. 583. σφαῖραί τε BGMR, σφαῖρά τε KVpν σφαῖρη reliqui. — 586. Hic aliquid turbatum esse arguit mutata constructionis ratio quae excusari nullo modo potest. quae causa fuisse videtur ut codicis B scriba hoc ordine versus poneret: 585, 586, 583, 584. a similiter S. v. 586 post v. 582 posuit, parum apto, ut mihi quidem videtur loco. accedit quod σπέρματα, quum in enumeratione ultimum sit, copula carere non possit. huic vitio olim (cf. p. 110) ita succurri, ut σπέρμα τ. scribendum esse putarem, nunc putare malim excidisse versum, quo primum in enumeratione illa perrexerit poeta, tum constructionem mutaveri novo illato verbo. ἢ καὶ BKpν. πηρῆνα KVν (de v testatur Keil), ποι

ἦε καὶ ἐξ ἐλάφοιο ταμῶν πηρῖνα θοραίνην·
πάντα γὰρ ἀλθήσει καὶ ἀθέσφατον ἐκ μῶγον ὥσει.

Τὴν δὲ μετ' ἐξετέρην θανάτου φύξιν τε καὶ ἀλκὴν
φράζεο κουλυβάτειαν ἐλών· τροχαλῶ δ' ἐνὶ λίγδω
σῶχειν, ἐν δὲ τέ οἱ κοτύλην πτισάνοιο χέασθαι, 590
ἐν δὲ δύω κνάθια παλαισταγέος οἴνοιο,
ἐν δὲ καὶ ἀργέσταιο λίπευς ἰσόμοιρον ἐλαίου·
φύρσας δὲ πληγῆσι χολοιβόρον ἰὸν ἐρύξεις.

Ἄργει δ' ἐξάμορον κοτύλης εὐώδεα πίσσαν,
καὶ χλοεροῦ νάρθηκος ἀπὸ μέσον ἦτρον ὀλόφας, 595
ἦε καὶ ἱππέιου μαράθου πολυαυξέα θίζαν
κεδρῖσιν ἐντροίφας, ἐλεοθρέπτου τε σελίνου
σπέρματα· μεστωθὲν δὲ χάδοι βάθος ὄξυβάφοιο.

Ἐνθα καὶ ἱππέιου προταμῶν σπερμεῖα σελίνου,
δραχμάων δὲ δύω σμύρνης ἐχεπευκέος ἄχθη, 600
ἐν δὲ θερειγενέος καρπὸν κεράσαιο κυμῖνον
στήσας ἦε χύδην τε καὶ ἄστατον ἀμφικυκλήσας·
πῖνε δὲ μιξάμενος κνάθω τρεῖς ἀφύξιμον οἶνῃν.

Νάρδου δ' εὐστάχως δραχμήιον ἄχθος ἐλέσθαι,
σὺν δὲ καὶ ὀκταπόδην ποταμοῦ ἀποσυληθέντα 605
καρκίνον ἐνθρύψαιο νεοβδάλτοιο γάλακτος,

οἶνα p, sed literae ἱ superscripto η, πηρῖνα Ald., πηρῖνα BP. — 587. ἀλθήσει V, sed corr. ει, αἰθήσει B. ὥσεις Kv. ὥσοι p. — 588. μετ' ἐξ| G, μεθ' ἐξ| p, μετεξετέρην reliqui. ἄλκαρ conī. Benti. sine causa. — 589. κουλυβάτ| GVp et Π in v. 851, κουλυβότ| Kv, κολλυβάτ| MR, πολυβάτ| BP, πολυβάτ| Ald. τροχαλῆ Rv. δ' om. BKPAld. ceterum post ἐλών olim interpunctio nulla fuit, sed fuit post φράζεο. ἐν ἰλίγδω G, ἐνὶ λίγδω p. — 591. κνάθια B. παλαισταγέος τ' V, |γέος P(?)Ald. — 592. non ausus sum ἀργέσταιο scribere. nam hic quoque poeta Homericum ἀργέστης alio transtulisse videtur. cf. p. 211 et Al. 175. — 593. χολοιβόλον P, χυλοιβόρον, ut videtur, p. ἐρύξης v, χοληβόρον ἰὸν ἐρύξεις conī. Blomf. ad Callim. in Apoll. 53. — 594. ἄργοι P. — 595. ἀπὰ μέσον BGAld., ἀπὸ μέσον p, ἀποπέσον K (sed ἀποπέσον corr. man. secund.), ἀπὸ μέσον V. ὀλόφας R, sed corr. — 596. πολυαυξέα M. — 597. ἐλεοθρέπτον Kp. — 598. χάδαιο K, χάδοις G κάθος, ut videtur, K. — 599. γε ταμῶν BPAld. σπερμῖα K. — 600. δύο K. — 601. δ' ἀθερειγενέος KAld. et var. lect. in schol., δὲ θερειγενέος B. κέρσαιο codd., nisi quod κέρσεο Kv, κεράσαιο, quod S. dedit, videtur p habere. — 602. ἦ ἐχίδνην KAld., ἦε χύδνην BVp, σὶ ἐ χύδνην P, ἦε χύδνην M. ἀσταδὸν conī. Benti. — 603. πῖνε Gp. οἶνον BPAld., οἶνον corr. οἶνῃν p. — 604. νάρθου p. τ' libri, quod correxi. εὐσταγέος R, εὐσταθέος reliqui. εὐστάχως S., quae est var lect. in schol. — 605. ποταμῶ BpAld. (correx. Scalig.), ποταμῶν ἀπο συλ| G, ut conī. Benti. — 606. καρ-

- ἰρίν θ', ἣν ἔθρεψε Δρίλων καὶ Νάρονος ὄχθαι,
 Σιδονίου Κάδμοιο θεμείλιον Ἀρμονίης τε·
 ἔνθα δ' ὡς δασπλῆτε νομὸν στείβουσι δράκοντες.
- 610 Λάξο δ' ἀνθεμέεσσαν ἄφαρ τανύφυλλον ἐρείκην,
 ἣν τε μελισσαῖος περιβόσκειται οὐλαμὸς ἔρπων·
 καὶ μυρικήης λάξοιο νέον πανακαρπέα θάμνον,
 μάντιν ἐν αἰζηοῖσι γεράσμιον· ἣ ἔν' Ἀπόλλων
 μαντοσύνας Κοροπαῖος ἐθήκατο καὶ θέμιν ἀνδρῶν·
- 615 μίξ δὲ κονυξῆεν φυτὸν ἔγχλοον, ἣδὲ καὶ ἀκτῆς
 κανλοὺς ἠνεμόεντας, ἰδὲ πτίλα πολλὰ καὶ ἄνθη
 σαμψούχου, κύτισόν τε καὶ εὐγλαρέας τιθυμάλλους·
 πάντα δὲ λίγδω θρύπτε, καὶ ἐν σκαφίδεσσι δοχαίαις
 φαρμάστων μέθῃ κείνο χοδὸς δεκάτη ἐνὶ μοίρῃ.
- 620 Ἄλλ' ἦτοι γερούνων καναχοὶ περιάλλα τοκῆες
 βάτραχοι ἐν χύτρησι καθεψηθέντες ἄριστοι
 βάμματι· πολλάκι δ' ἦπαρ ἐνὶ σχεδίῃ ποθὲν οἶνῃ,
 ἣ αὐτοῦ σίνταο κάρη κακὸν ἄλλοτε νύμφαις
 ἐμπισθὲν, τοτὲ δ' οἶνου ἐνὶ σταγόνεσσιν ἀρήξει.
- 625 Μὴ σύ γ' ἐλιχρῦσοιο λιπεῖν πολυδευκέος ἄνθην,
 κόρκορον ἢ μύωπα, πανάκτειόν τε κονίλην,
 ἣν τε καὶ Ἡράκλειον ὀρείγανον ἀμφὶς ἔπουσι·

κῆνον Kv. ἐνθροῖψαιο Kp, ἐνθρούψαι v. de genetivo cf. v. 603. — 607. δρίλων Kpν. νάρωνος BKv. ὄχθη BPPald., ὄχθας grammat. cf. p. 146. — 608. κάρδοιο B. — 609. om. P. δασπλῆτε Ald. δράκοντες Gv, δράκοντες reliqui. — 610. ἄφαρτα σερφυλλον (vel κερφυλλον) K, corr. νυφυλλον vel μυφυλλον. — 612. κλάξοιο v. — 613. ἐνὶ ζωοῖσι codd. emendavit Mein. ad Steph. Byz. p. 375. ἦεν Vp, αἶεν Steph. Byz. l. l. — 614. μαντείας Steph. Byz. l. l. κοροπαῖος BKPvAld., ὀρόπειος var. lect. in schol., ὀροπαῖος var. lect. ap. Steph. Byz. l. l. — 616. nescio an poeta ἀκτῆν παρετυμολογῶν scripserit: κανλοὺς ἠμόεντας. cf. Marcell. Sidet. 22 ἠμόεις κόλλουρος coll. v. 17. ἣδὲ B. περὰ codd. emendantur Bernard. et S. — 617 post 618 posuit v, sed correxit literis α β appositis. κύτισσον v. εὐγλαρέας annot. G. θυμαλίδας vel |λίδας BPald., θυμαλίδα (vel |ίδας) p, τιθυμάλλους K. — 618. σκαφίδεσι v. δοχαίαις V. — 619. μοίρα vel μοίρα BPPald. — 620. γερούνων BP. καναχόν R, |χή V. περιάλλα p. — 621. χύτρησι BKp codd. Bentl. — 622. Σχεδίῃ et Σχερίῃ var. lect. in schol. — 624. ποτὲ v. ἀρήξει B. — 625. ἣ σύ γε λίχρῦσοιο Π. πολυδευκέος Π, |δευκέος reliqui. cf. p. 208. ἄνθης MR. — 626. ἢ μύωπα Π, ἠμύοντα vel ἢ μύοντα reliqui, ἢ μύοντα S. πανάκτειον Π, πανάκτιον B, παράκτιον v, sed correxit. κονίλην Π. — 627. ἠρακλειαν ὀρείγανον Π, ἠράκλειον καὶ ὀρ| GKMRVpν, ἠρακλειον B, |κλειον, literis ei imposito v V, καὶ om. BPald., ὀρείγανον MRVald. et p, sed is corrigens i. ἀμφὶς

σὺν καὶ ὄνου πετάλειον ὀριγάνου, αὐὰ τε θύμβρης
στρουβεῖα ψώχοιο, κακῆς ἐμφόρβια νούσου.

"Αργεὶ μὰν ὀλίγαις μηχανίσι δάμνον εἶσῃν 630
ἐρσομένην, ἀργῆτι δ' αἰεὶ περιδέδρομεν ἄνθη·
τὴν ἦτοι φιλεταιρίδ' ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν
ἀνέρες, οἱ Τιμόλοιο παρὰ Γύγαό τε σῆμα
Παρθένιον ναίουσι λέπας, τόθι Κίλβιν ἀεργοὶ
ἵπποι χιλεύουσι καὶ ἀντολαί εἰσι Καύστρου. 635

Nῦν δ' ἄγε τοι ῥίζας ἐρέω ἐχίεσσιν ἀρωγούς.
Ἐνθα δύο ἐχίεια πιφάσκειο· τῆς δὲ τὸ μὲν πού
ἀγγούση προσέοικεν ἀκανθῆεν πετάλειον·
παῦρον ἐπεὶ, τυτθὸν δὲ καὶ ἐν χθονὶ πυθμένα τείνει.
Ἡ δ' ἑτέρη πετάλοισι καὶ ἐν καυλοῖσι θάλεια, 640
ὑψηλή· ὀλίγω δὲ πέριξ καλχάινεται ἄνθει·

ἔπουσι Π, ἀμφενέπουσι reliqui. — 628. ὄνον p. πετάλειαν Π, πετόλειον V(?). ὀριγάνου ΠMPRVpAld., ὀριγάνου reliqui. correxi. ὄνον πετάλειον ὀριγάνου est folium ὀριγάνου οὐνίτιδος. cf. Ἀλκιβίου ἐχίος ῥίζαν Th. 541. αὐὰ τε Π, αὐὰ τε KpνAld. (K cum glossa σὺν). θύμβρη v. — 629. στρουβία φοχεται Π (sed extremae duae syllabae paene evanuerunt). στρουβεί v. ψώχοιο V. ἐμφόρβεια, sed super q posito o, K, ἐμφόρβεια v. — 630. μὲν Pp, μὴν Ald. ὀλίγες Π. δάμνων εἶσῃν Π. — 631. περιδέδρομεν Π, |τέτροφεν reliqui. ἄνθη Π, ἄνθη MR, ἄνθει reliqui. — 632 om. Π. φιλεταιρίων omnes. φιλεταιρίων ex Eutecnio dedit S. φιλεταιρίων (non φιλεταιρίων) plures vocabantur plantae contra serpentes efficaces (cf. Dioscor. I p. 509 extr. et p. 527), imprimis autem polemonia (Diosc. p. 511), quae et Philetaeria (Plin. nat. hist. 25, 64) et Philetaeris (id. 25, 99) appellabatur. eam putaverim hic intelligendam esse, praesertim quum commendet etiam Aet. p. 617, E. Sed nominativus quum vix potuerit esse nisi φιλεταιρίος, correxi φιλεταιρίδ'. — 633. ἐνέρες p. παρὰ γύγαιο Π, γίγαο BP. — 634. ναίουσι p. ὄθι v. κύλβιν Π, κύρβιν v, κλάζος BPald. — 635. χιλεύουσι Π. — 636. αργε Π. ῥίζαν v. ὀφίεσσι omnes, quod verum esse nequit, nam radices contra serpentium morsus efficaces non nunc demum enumerat. cf. vv. 529, 534, 541 et 48, 596. praeterea chironii (v. 500 sqq.) non folia solum, sed radix etiam efficax (cf. Dioscor. I p. 400), et aristolochiae (vv. 509 seqq.) sola adeo efficax radix (cf. Plin. n. h. 25, 96). itaque scripsi ἐχίεσσιν, quoniam quae sequuntur plantae privatim contra viperas valent. cf. v. 653 et 673. — 637. δύο χίεια Π. πιφάσκειο pAld. τῆς δε το μὲν ποῦ Π, τοῖς δὲ V. — 638. ἀγγούσι Π. ἀκανθῆιον πετάλιον Π, πετάλιον etiam MR. — 639. παῦρον Π, ταῦρον Bp. τυτθὸν δὲ Π, τιτυόν τε V, τυτθόν τε reliqui. τίνει Π. cf. Dioscor. I p. 526: φύλλα — πρὸς τὰ τῆς ἀγγούσης, ἦττονα δὲ, — ῥίζα δὲ λεπτοτέρα δακτύλου. patet ἐπεὶ ita ad προσέοικεν relatum esse, ut subintelligendum sit: „quatenus non plane eadem sunt, nam parvum folium est et parvam planta radicem agit.“ sic saepe apud poetas quoque ante ἐπεὶ omissam videmus enuntiationem aliquam, velut Hom. Il. 9, 341. — 640. πετάλωι Π. καυλοῖσι Π et G, καλύκεσσι reliqui. θάλεια Π. — 641. ὀλίγωι Π. καλχάινεται ΠG

- βλάστη δ' ὡς ἔχιος, σφεδανὸν δ' ἐφύπερθε, κάρηρα.
 Τῶν μὲν ἀπ' ἀνδρακάδα προταμῶν ἰσῆρα χραισιμεῖν
 ἢ σφέλαι ἢ ὄλωφ κεάσας ἢ ῥωγάδι πέτρι.
- 645 Καί τε σύ γ' ἠρύγγοιο καὶ ἀνθήεντος ἀκάνθου
 ῥίξαι λειήναιο, φέροις δ' ἰσορροπὲς ἄχθος
 ἀμφοῖν κλώθοντος ἐν ἀρπέξῃσιν ἐρίνου·
 λάξο δ' εὐκνήμοιο κόμην βρίθουσαν ὄρειου
 καὶ σπεράδος Νεμεαῖον ἀειφύλλοιο σελίνου·
- 650 σὺν δὲ καὶ ἀννήσοιο τὸ διπλόον ἄχθος ἀείραι
 ῥίξαις ὀλκήεσσιν ὑπὸ πλαστιγγα πεσοῦσαν·
 καὶ τὰ μὲν ὀργάξιο, καὶ εἰν ἐνὶ τεύχει μίξας
 ἄλλοτε μὲν τ' ἐχίων ὀλοὸν σίνος, ἄλλοτε τύμμα
 σκορπιόεν, τοτὲ δάχματ' ἐπαλθήσαιο φάλαγγος,
- 655 τριπλόον ἐνθρόπτων ὀδελοῦ βάρος ἐνδοθεν οἴνης.
 Φράξο δ' αἰγλήεντα χαμαίλεον ἠδὲ καὶ ὄρφνον·
 δοιοὶ δ' ἀμφὶς ἔασιν· ὁ μὲν ζοφοεΐδελος ὠπὴν
 ἠικται σκολύμω, τροχεῖν δ' ἀπεχεύατο χαίτην·
 ῥίξα δὲ οἱ βριαρῆ τε καὶ αἰθαλος, ἠδ' ὑπὸ κνημοῖς
- 660 σκιοῖς ἐντελέθει φυξήλιος ἢ νεμέεσσι.

(hic cum gl. πορφύρεται) et var. lect. in schol., πορφύρεται reliqui. — 642. βλαστη Π. κάρηρα Π, κάρηρον reliqui. cf. p. 210. — 643. μὲν p hic scribit ut v. 548. ἀπανδρακάδα ΠΡ, ἀπανδρακάδα ΜV. ποταμῶν p. χραισιμη MR, χραισιμεῖ Γν. — 644. σφέλαι Π, σφέλλα vel σφέλλα KMRv, σφέλα vel σφέλα reliqui. ἢ et ὄλωφι Π, ὄλωφ M. ῥαγάδι V. — 645. καί τε σύ γ' Π, οὐδέ γε V, ἢ ἐ σύ γ' reliqui. ἠρύγγω Π, ἠρύγγιο Γ, ἠρύγγιο V. ἀνθήεντος Π, ut schol. legisse videtur, ἀληθῆεντος P, ἀλθῆεντος reliqui. — 646. ῥίξαι Π, ῥίξαν reliqui. cf. ad v. 940. φέροις BP. ἰσορροπὲς R. — 647. ἀμφοῖν Π, ἀμφοῖν BKPvAld. καὶ addunt pAld. κλώθοντος var. lect. in schol. ἀρπαίξουσιν Π, ἐναρπέξουσιν MR, ἀρπέξουσιν solus p, reliqui ἀρπέξουσιν. cf. ad v. 284. — 648. ἀκνήμοιο M. βρίθουσαν B. ὄρειου Π, ὄρειῆς reliqui. — 649. σπεράδος ΠV. νεμείοιο in G superscriptum. — 650. ἀννήσοιο V. δίξοον Π, διπλοῦν KPVpAld., διπλόον reliqui. ἀείραι Π, ἀείρας reliqui. — 651. πλαστιγγα Π. πεσόνα Π. — 652. ταμὲν Π. ὀργάξιο ΠRv, ὀργάξιος B, ὀργάξιος P. εἰς ἐνὶ Pp. ἐνὶ τεύχει Π. μίξας V(?). — 653. σίνος ΠKp. τύμμα Π, τρίμμα, ut videtur, p. — 654. τότε Π, τά τε reliqui, τοτὲ coni. Bendl. δάχματ' Π, δάχματ' reliqui. cf. ad v. 119. ἐπαλθ' Kp. φάλαγγος MV. — 655. τριπλόον Π, τριπλόον Kp. ὀδελοῦ Π, ὀδελοῦ M, ὀλοοῦ P. ἐνδοθεν Π. — 656. ἠδὲ καὶ ὄρφνον Π, ἢ καὶ ὄρφνον K et cod. Bendl., ἠδὲ ὄρεινόν BPAld. — 657. δηοὶ et ἔασιν KPAld. ὁ μὲν Π, ὁ μ ultimae literae superscripto α̃ ut v. 643 et alibi p. ζοφοεΐδεος K. — 657. ἠικται Π. σκολύμω Π, |μω BPP (sed p corr.). τροχίην ΠBp, τροχέην reliqui. accentum corr. S. — 659. ῥίξας p. δέ οἱ Π. βριαρῆ Πp, |ρῆς BPAld. ἢ δ' Π, ῥδ' KAlD., ἢ δ' reliqui. correxit S. cf. v. 219. κνήμοιο Π. — 660. σκαιοῖς omnes, nisi quod σκαιοῖς P. corr. S. φιξήλιος

Τὸν δ' ἕτερον δῆεις αἰεὶ πετάλοισιν ἀγανρόν·
μέσση δ' ἐν κεφαλῇ δύεται πεδόεσσα, μολοβρῆ·
ῥίξα δ' ὑπαργήεσσα, μελίζωρος δὲ πάσασθαι.

Τῶν δὴ κυανέην μὲν ἀναίνεο, τῆς δ' ἀπὸ φάρσου
δραγμαῖον ποταμοῖο πιεῖν ὑδάτεσσι ταράξας. 665

Ἄλλην δ' Ἀλκιβίοιο φερώνυμον ἀγρέο ποιήν,
δράγμα χερὸς πλήσας, παύρω δ' ἐν νέκταρι πίνειν.
Τὴν μὲν ὑπὸ σκοπέλοισι Φαλακραίοις ἰδ' ἐπακτῆρ
Κρούμνης ἀμπεδίον καὶ ἀνὰ Γράσον, ἥδ' ἵνα θ' ἵππου
λειμῶνες σκυλάκεσιν Ἀμυκλαίησι κελεύων· 670

κνυξηθμὸν κνυὸς οὐλον ἐπήισε θυμολέοντος,
ὅς τε μεταλλεύων αἰγὸς ῥόθον ἐν στίβῳ ὕλης
κανθῶ ἐνὶ ῥαντῆρι τυπὴν ἀνεδέξατ' ἐχίδνης·
καὶ τὴν μὲν κλάγξας ἀφ' ἐκὰς βάλε, ῥεῖα δὲ ποιῆς
φύλλα κατέβρουξεν, καὶ ἀλεύατο φοινὸν ὄλεθρον. 675

Ἄσαι δ' ἔγχλοα φλοῖον ἐλαιήεντα κρότωνος
συμμίγδην πετάλοισι μελισσοφύτοιο δασείης,
ἥ καὶ ἡελίοιο τροπαῖς ἰσώνυμον ἔρνος,
ἥ θ' Ὑπεριονίδαο παλινστρέπτοιο κελεύθους
τεκμαίρει γλανκοῖσιν ἴσον πετάλοισιν ἐλαίης. 680

V. ἡ Π, ἐν reliqui. νεμέσσειν Π. — 661. ετερον Π. — 662. μέσση δ' ἐν κεφαλῇ Π. et κεφαλῇ etiam GKMPRV. δύεται Π, φύεται reliqui. παιδόεσσα μο-
λοβρῆ Π, πεδόωσα v. — 663. ῥίξα θ' p. πάσεσθαι K. — 664. κυανέην
Π, κνάνεον reliqui. μὲν Π. ἀναίνετο Vp, ἀναίρεο G. δ' ἀπο Π, δ' ἀπο
p. — 666. ἀγρέο Π, αἰρεο reliqui. πόην Kv. — 667. δράγμα BR. παύ-
ρω Π. δ' ἐν ΠBGPVAld., δὲ Kpν, δ' ἐνὶ MR. πίνειν Π, πίνουσι reliqui.
— 668. ὑπὸ Π, ἐπὶ reliqui cf. Steph. Byz. p. 655, 7: Φαλάκραι — οὐν
ἔχουσι ζῶν φυτὸν διὰ τὴν χιόνα καὶ τὸν κρύσταλλον. σκοπέλοισιν v. φαλα-
κραίοισιν omnes. sed τὴν non habet verbun unde pendeat nec potest extrin-
secus subintelligi ut voluit schol. εὔρε supplens. itaque correxī ut vides. aliter
Bentl. cf. ad v. 671. ἐπακτῆν Π. — 669. ἀμπεδίον certe p, ἀμ π| rel. γρά-
σον' P, ἀναγράφσον Π. ἵνα Π. — 670. λειμῶνες Π. ἀμυκλαίησι Π, |οισι
MRv, |ησι reliqui. — 671. κνυξηθμῶ coni. Bentl. κνυόσουλον Π. ἐπήισε
ΠGKv (cf. Herodot 9, 93 et Apollon. Rhod. 2, 195), ἐπήιε MR, ἐποίησε
p, ἐποίει V, ἐπώρινε BPald., ἐπώρασε var. lect. in schol. quam probavit
Bentl. θυμολέοντος K. — 672. μεταλλεύων Kp. αἰγὸς v. στίβῳ Π, τρίβῳ
var. lect. in schol. — 673. κανθῶ Π, κανθῶ coni. Bentl. ἐν ραντῆρι
Π, ἐν ῥ| PAld. ἐχίδνη V. — 674. ἀφ' ἐκὰς GV, ἀφεκὰς reliqui. βαλε
ρεῖα Π. — 675. φύλα p. |βρουξε vAld. — 676. αἶσαι Π, ἄσαι var. lect.
in schol., λάξεο reliqui. cf. Al. 305 et 331. Ἐλαιήεντα (i. e. Ἰταλικόν)
schol. κροτωνος Π, κρότωνος ut videtur reliqui. cf. Lobeck. ad Aiac. p.
172. — 677. μελισσοφύτοιο Π, |βότοιο reliqui. δασείης Π. — 678. ἐλίοιο
v. ἰσώνυμον Π. — 679. παλινστρέπτοιο Π, παλιστ| reliqui. — 680. γλυ-

Αὐτως δὲ ῥίζαν κοτυληθόνος, ἥ τ' ἀνὰ κρυμὸν
δηγνυμένων ὄλοφυδνὰ διήφυσε ποσσὶ χίμετλα.
Δήποτε δ' ἢ βλωθροῖο πυρίτιδος ἔγχλοα φύλλα,
ἢ σκολοπενδρείοιο φέρειν ἀπὸ κανλὸν ἀμήσας.

685 Ἄγρει καὶ πάνακες Φλεγυήιον, ὄρρα τε πρώτος
Παιήων Μέλανος ποταμοῦ παρὰ χεῖλος ἄμερξεν,
Ἄμφιτροωνιάδαο θέρων Ἴφικλέος ἔλκος,
εὗτε σὺν Ἡρακλήϊ κακὴν ἐπυράκτεεν ὕδρην.

Εἰ δὲ σύ γε σκύλακας γαλέης ἢ μητέρα λαιδρὴν
690 ἀγρεύσαις πρόσπαιον, ἀποσκύλαιο δὲ λάχνην
καρχαλέου καθ' ὑπερθε πυρὸς σελάοντος ἀντμῆ,
τῆς δ' ἐξ ἔγκατα πάντα βαλῶν καὶ ἀφόρδια γαστρὸς
φύρσον ἀλὸς δίοιο, καὶ ἡελίου δίχα τέρσαι,
μῆ τοι ἐνισκήλη νεαρὸν σκίναρ ὠκὺς αἰξας.

695 Ἄλλ' ὁπόταν χρειώ σε κατεμπάξῃ μογέοντα,
σῶχε διὰ κνήστι σκελετὸν ῥάκος οἶά τ' ἀφανρὸν
σίλφιον ἢ στροφάλιγγα περιξήροιο γάλακτος
οἴνω ἐπικνήθων· τὸ δέ τοι προφερέστατον ἄλλων
ἔσσειται· πάσας γὰρ ὁμῶς ἀπὸ κῆρας ἐρύξει.

κοῖσιν Π. ἴσον Π, ἴσον Κρ. ἐλαίου Β. — 681. αὐτως et ῥίζας v. δὴ MRVAlD. ἢ τ' Π. ἀνα κρυμὸν Π, ἀνὰ κρυμμὸν BGRp, ἀνακρυμὸν KRAld. — 682. ῥηγνυμένοις conī. Bentl. ὄλοφὺν ἀνα Π, ὄλοφυδνὰ KMVv, ὄλοφυγδὰ reliqui. πεισι ΠVp, πᾶσι M, ποσὶ K. χίμετλα Π. — 683. δὴ τότε δὴ Π, δὴ ποτε ἢ v, δὴ ποτ' ἢ K, δὴ ποτε δὴ P, sed secundum δὴ altera manus correxit δ' ἢ. βλωθροῖο v. — 684. σκολοπενδρείοιο P. απο Π, ἀπο p. — 685. φλεγυήιον ΠV. ὄρρα τε Π, ὄρρα τε p, ὁ ῥά τε K, ὄρα τε B, ὄρατε v, ὄρ . . . R. — 686. μελανοποταμοῦ Π. παραχεῖλος Π, περὶ χ| Κv. ἄμερξεν omnes. cf. Lobeck. Rhem. p. 54 n. 6. — 678. |ωνιάδαο BGMPr, |ονιάδαο KVv. ἰφικλέος Π. ἔλκος Π, ἔρκος, sed correctum ἔλκος, Κv, ἔρκος BPAlD., idem annotant KG et schol. — 688. σὺν Π. ἐπυράκτεεν Π, ἐσυρά| K, sed corr. ἐπ|, |άκτεον p. — 689. γαλαίης Β. ἢ Π. — 690. ἀγρεύσεις KPVAlD. πρόσπαιον Π. — 691. καρχαλέου Π, καρφα| reliqui. σελάοντος Π. ἀντμῆ Π, ἀντμῆς reliqui. illinc ἀντμῆ scripsi. — 693. φύρσον certe v, φύρσον Π et reliqui cf. Lobeck. Paralip. p. 414 et Elem. I p. 307. δίοιο Π, θελίοιο reliqui, quod ex Hom. II. 9, 214 fluxisse videtur. ἡελίου Π, ἡελίοιο p. τέρσαι Π, τέρσον reliqui. cf. v. 96 et 709. — 694. μῆ σοι Π, μήτοι M et p, sed is e corr. μήτι enim olim scriptum fuit, quod reliqui habent. ἐπισκήλην Π, ἐνὶ σκήλη K, ἐνὶ σκύλη P. νόον Π. σκῆναρ v, σκῆναρ K. οἰκὺς Π, ὄξὺς conī. S. — 695. ἀλλοπόταν Π. χρειώ σε Π, χρειώσε Κv. κατεμπάξει Π. — 696. δια κνήστι Π, διά κνήστι G, διὰ κνήστι p, διακνήστι reliqui. σκέλετον Π. δάκος omn., quod correxi. cf. v. 661. οἶά Π. ἀφανρῶν M, |ρη v, ἀφωρόν p. — 697. σιλφιόν η Π. περιξήροιο PMRp, περὶ ξήροιο PV. — 698. οἴνωι Π. ἐπικνήθων K. ἄλλων omnes, ἄλλα var. lect. in schol., quam recepit S. — 699. ἔσσειται Π. ὁμῶς Π. ἐρύξει

- Πεύθεο δ' εἰναλῆς χέλυος κρατέουσαν ἀρωγὴν 700
 δάχματος εἶαρ ἔμεν δολιχῶν ὅσα φῶτας ἀνιγρoυς
 ἐρπετὰ σίνονται· τὸ δέ τοι μέγ' ἀλέξιον εἶη.
 Ἦτοι ὅταν βροτολοιγοῦ ὑπέκ πόντοιο χελύνην
 αἰγιαλῶν ἐρύσωσιν ἐπὶ ξερὸν ἀσπαλιῆς,
 τὴν δ' ἀνεκνύσας κεφαλῆς ἀπὸ θυμὸν ἀράξει 705
 μαύλιδι χαλκείῃ, βλοσυρὸν δ' ἐξ αἷμα χέασθαι
 ἐν κεράμῳ νεοκμηῆτι καμινόθεν· ἐκ δὲ πελιδνὸν
 οὐρὸν ἀπηθῆσαι πλαδάον λαεργεῖ μάκτρῃ·
 ἧς ὑπο δὴ τέρσαιο διατρυφὲς αἷμα κεδάσσας
 δραχμάων πισύρων μίσγων βάρος· ἐν δὲ κυμίνου 710
 δοιᾶς ἀγροτέροιο, καὶ ἐκ ταμίσοιο λαγωῦ
 τετράμορον δραχμηῆσι δύω καταβάλλεο βροῖθος.
 Ἐνθεν ἀποτμήγων πιέειν δραχμαῖον ἐν οἴνῃ.
 Καὶ τάδε μὲν τ' ὀφίεσσι ἀλεξητήρια δήεις.
 Ἔργα δέ τοι σίνταο περιφράζοιο φάλαγγος 715
 σήματά τ' ἐν βρυχμοῖσιν· ἐπεὶ ῥ' ὁ μὲν αἰθαλόεις ῥῶξ

Π, ἀλύξης R, ἀλύξεις reliqui, ἀλέξεις coni. Bentl. — 701. δήγματος Π et reliqui ut videtur praeter G, qui δήγματος habet. εἶλαρ p, εἶλας V, εἶλαρ Π et reliqui. corr. S. θ' ὅσα Π. δολιχὸν B. ἀνιγρὰ v, ἀνιαρoυς Pp, ἀνηρoυς Ald. — 702. δέ τι Kv. μέγα λέξιμον p. ἀλέξιον Π, ἀλέξιμον reliqui. cf. v. 805 et Al. 4. — 703. ὅτ' ἄν p. βροτολοιγὸν ὑπέκ (ὑπερ Pp) omnes, quod correxi. cf. p. 211. χελώνην omnes. sed cf. ad Al. 555. — 704. αἰγιαλὸν BMP. ἐπι ξερὸν Π, ἐπιξήρων v, sed correctum |ρον. et ξηρὸν etiam K habere videtur. ἀσπαλιῆς Π. — 705. τὴν δ' Π, τὴνδ' reliqui. ἀπο Πp. ἀράξει G. — 706. μαύλιδι (non μαυλίδι ut Ald. et S.) certe ΠKp. cf. Dindorf. in Thes. Par. χαλκείῃ Π. χέασθαι in Π paene evanuit. — 707. κεράμῳ Πp. καμινόθεν Π. — 708. οὐρὸν certe p, οὐρoν reliqui. cf. p. 146. πλαδόον λα| Π, πλαδάον λα| G et K, quorum hic addit: γρ. πλαδόοντ' εὐεργεῖ, πλαδόων λα| v (et λαεργεῖ memorat etiam schol., πλαδάον λα| Steph. in marg.), πλαδάον εὐεργεῖ BPVp, πλαδάων εὐαργεῖ M, πλαδόων εὐαργεῖ R, πλαδόον τ' εὐεργεῖ Ald. οὐρὸν neutrum est poetae. μάκτρῃ Πp, βάντρῃ M et e corr. R. — 709. ἧς ἐπιδη Π, ἧς ἐπι δὴ reliqui, ἧς ἐπεὶ οὖν coni. S. cf. pag. 190. διατρυφες Π, διατρυφῆς GK, διαδρυφῆς BMPRVpAld., διατρυφθέν v. κεδάσσας Π, κεάσας GKRpAld., κεάσσας reliqui. — 710. ἐκ δὲ BKP. δε κυμίνου Π. — 711. δοῖας Π. ἀγροτέροιο errore S. et Lehrs. λαγῶν Π. — 712. τετράμορον B. δραχμαῖσι Π. δύωι Π. βροῖθος v. — 713. οἴνωι Π, οἴνω K. — 714. καὶ τάδε γ' omissis reliquis versibus usque ad 811 v. — 715 — 766 om. Π. σύντα V. περιφράζοιμι MRV et p e corr. (-ζοιο enim olim fuit). — 716. βρύχμοισι GKpAld., βρυχμαῖοι V, βρεχμοῖσι P, βρυγμοῖσι reliqui. cf. ad v. 119. ῥ' om. R. ὁ μὲν omnes, ut videtur. sed masculinum ὁ non habet quo referatur, quum et φάλαγξ et ῥῶξ femininum sit (nam αἰθαλόεις est pro αἰθαλόεσσα). itaque ὁ scripsi ut pro τὸ μὲν sit.

- κέκληται, πισσῆεν, ἐπασσύτεροις ποσὶν ἔρπον·
 γαστέρι δ' ἐν μεσάτῃ ὀλοοῖς ἔσκληκεν ὀδοῦσι.
 Τοῦ δὲ καὶ ἐγχρίψαντος ἀνουτήτῳ ἵκελος χρωῶς
 720 μίμνει ὄμως, τὰ δ' ὕπερθε φάη ὑποφοινίσσονται·
 φρίκη δ' ἐν ῥέθει σκηρίπτεται· αὐτίκα δὲ χρωῶς
 μέξέα τ' ἀνδρὸς ἐνερθε τιταίνεται, ἐν δέ τε καυλὸς
 φύρματι μυδαλέος προϊάπτεται· ἰσχία δ' αὐτως
 μάλλη ἐνισκίμπουσα κατήριπεν ἔχμα τε γούνων.
 725 Ἀστέριον δέ φιν ἄλλο πιφανύσκεο, τεῦ τ' ἐπὶ νώτῳ
 λεγνῶται στίλβουσι διαυγέες ἐν χοῦ ῥάβδοι·
 βρύξαντος δ' αἰδηλον ἐπέδραμεν ἀνέρι φρίκη·
 ἐν δὲ κάρος κεφαλή, γούνων δ' ὑποέκλασε δεσμά.
 Κυνάνεον δέ τοι ἄλλο πεδήουρον ἀμφὶς αἰσσει
 730 λαχνῆεν· δεινὸν δὲ φέρει καὶ ἐπὶ χοῦ νύχμα,
 ὄντινα γνιώσει· κραδίη δέ οἱ ἐν βάρῳ ἴξει·
 νύξ δὲ περὶ κροτάφοις· ἔμετον δ' ἐξήρουγε δειροῆς
 λοιγὸν, ἀραχνήεντα· νέμει δέ οἱ ἐγγυὸς ὄλεθρον.
 Ἀγρώστης γε μὲν ἄλλος, ὃ δὴ λύκου εἶδατο μορφῇ
 735 μυιάων ὀλετήρος· ὀπιπεύει δὲ μελίσσας,

nam poetae animo obversabatur φαλάγγιον. cf. v. 210. — 717. ἐπασσύτερον M, πασσύτερος P, ἐπασσύτερος Ald. ἔλιων K, ἔρπων reliqui. necessarium videbatur ἔρπον. — 718. ὀδοῦσιν K. — 719. ἐνχρίψαντος ἀνουτήτῳ K. — 720. ὄμως pAld., ὄμως K. ἐνερθε libri, quod quum non magis explicari possit quam ὕπερθε v. 722, voces transposui. nota sunt ἐνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθεν. — 721. δ' om. MR. ῥέθει K. — 722. μέξέα BP. ὕπερθε omnes. vid. ad v. 720. ὑπερ θέτιται B, τιταιν P. ἐν δέ τι B, ἡδέ τε M. habere videtur. — 724. ἐνισκίμπουσα M, σκήπτουσα reliqui. corr. S. cf. ad v. 140. ἔγχματι B, ἔγχματα KpAld., ἔχματα GMR. mihi ἔχμα τε necessarium videbatur. — 725. δ' ὄφιν R, σφιν K, sed a manu secunda, δέ τοι vel γε μὲν Herm. ad Orph. p. 804. φιν recte Bernhardy. synt. p. 80 explicare videtur ἐν αὐτοῖς. πιφάσκεο PAld., πιφανύσκω scribendum censet Hermann. l. l. si φιν servetur. τοῦ δ' BKPAld., τ' ἡδ', ut videtur, p, τεῦ δ' MGRV(?). τεῦ quum pro relativo sit (cf. pag. 157), δ' in τ' mutandum fuit. cf. v. 411. — 726. λεγνῶται PAld., λιγνῶται B. διαυγέες P. — 727. βρύξαντος PV. αἰδηλος omnes, quod correxi cf. v. 719, 730, 737. ἀνέρα G. — 728. δ' ὑπέκλασε KVp, contra δέ θ' ὑπέκλ|MR, δέ γ' ὑπέκλ|reliqui, quae tolerari nequeunt ob pravam caesuram. itaque δ' ὑποέκλ|scribendum fuit, ut ὑποέτρρεσεν Nicander dixit Th. 86, ἀποέκλυσεν Apoll. Rhod. 1, 366, ἐπιέτρρεπον id. 3, 628 etc. rem conficit Maxim. v. 258: τά τε φωτὶ ποδῶν ὑποέκλασεν ἄρθρα. Herm. ad Orph. p. 695 conii. δέ οἱ ἐκλ. — 729. πεδήουρον K. — 730. νύχμα M et e corr. G., νύγμα reliqui. cf. ad v. 271. — 731. γνιώση B(?)MRV(?). κραδίη et ἴσχει libri. correxi ex Ther. 248 et Al. 255 et 342. — 733. λυγὸν BP. (λοιγὸν etiam cod. Dorvill. cf. ad Charit. p. 674). — 734. μορφῆν M. — 735. ὀπιπεύει

ψῆνας, μύωπας τε καὶ ὅσσ' ἐπὶ δεσμὸν ἵκηται.

"Ακμητον δ' ἐπὶ τύμμα φέρει μεταμώνιον ἀνδρῖ.

"Αλλο γε μὴν δύσδηρι, τὸ δὴ σφήκειον ἔπουσι,
πυρσὸν ἄλις, σφηκὶ προσαλίγκιον ὠμοβορῆι,
ὃς δὴ θαρσαλέην γενεὴν ἐκμάσσειται ἵππου·

740

ἵπποι γὰρ σφηκῶν γένεσις, ταύρων δὲ μέλισσαι
σκήνεσι πυθομένοισι λυκοσπάδες ἐξεγένοντο.

Τοῦ δὲ καὶ οὐτήσαντος ἐπὶ κρατερόν θέει οἶδος,
νοῦσοί τ' ἐξέτεραι, μετὰ γούνασι δ' ἄλλοτε παλμὸς,
ἄλλοτε δ' ἀδρανίη· μινύθοντα δὲ τόνδε δαμάζει
ἐσχάτιον κακοεργὸς ἄγων πανστήριον ὕπνος.

745

Εἰ δ' ἄγε μυρμήκειον, ὃ δὴ μύρμηξιν ἔικται,
δειρῆ μὲν πυρόειν, ἄξῃ γε μὲν εἶσατο μορφήν,
πάντοθε δ' ἀστερόεντι περιστιγῆς εὐρεῖ νώτῳ·
αἰθαλέη δ' ἐπὶ τυτθὸν αἰρείται ἀνχένη κόρση·
ἄλγεα δὲ προτέροισιν ἴσα κνώπεσσι πελάζει.

750

Χειροδρόποι δ' ἵνα φῶτες ἄτερ δρεπάνοιο λέγονται
ὄσπρια χέδροπά τ' ἄλλα μεσοχλόου ἐντὸς ἀρούρης,
ἐνθα δ' ἐπασσύτερα φλογερῆ εἰλυμένα χροιοῖ
εἵκελα κανθαρίδεσσι φαλάγγια τυτθὰ δίενται.

755

Τοῦ μὲν ὅμως ἔμμοχθον αἰεὶ περὶ δάχμα χέονται
φλύτταιναι· κραδίη δὲ παραπλάζουσα μέμνηε·

M. cf. Lobeck. Elem. I p. 162 not. — 737. τύμμα K. — 738. ἀλλ' ὅγε p. mox τὸ δὲ libri, quod correxit Gerhard. lect. Apoll. p. 116. τό τε Dindorf. Thes. VII p. 1604. σφηκίον BP (sed hic sine accentu), σφήκειον Gr, σφηκειον reliqui. ἔπουσι Vp, ἔχουσι K, sed correxit. — 739. παραλ| BPr, παναλ| Ald. ὠμοβορῆι K. — 741. ἵπποι μὲν schol. Alex. 444. ταῦροι δὲ μελισσῶν omnes. cf. p. 146 seq. — 742. λυκοσπαδόεσσ' ἐγ. conl. Bentl., nisi delendus sit versus. — 743. ἐπι κρατ| p, ἐπι κρ| G. — 744. μετὰ p. γούνασιν ἄλ| omnes. — 745. ἀδρανίην p. — 746. κακόεργον omnes. ἄγων G, ἄγον reliqui. ὕπνον, ultimae superscripto ω, p, ὕπνον reliqui. correxi ad normam versus 189. πανστήριον substantivum est ut in Aristophan. gram. hypoth. Sophocl. Oed. Tyr. v. 11. — 747. μυρμήκειον B. subintellige πιφάνυσκε e v. 725. cf. v. 797 et 815 et pag. 104 l. 6. — 748. πυρσόν libri, nisi quod πυρσόν G, corr. Meineke Anal. Al. p. 44. μορφή R. — 749. πάντοθεν V, πάντοθεν reliqui. sed δὲ necessarium videbatur. de πάντοθε cf. Theocr. 17, 97. ἀστέρι ἐντὶ P. περιστεγῆς BPr, |στηγῆς V. — 750. αἰθαλέην BPr. ἀνχένα libri. corr. S. — 751. ἴσα Gr. — 752. ἀνευ Erotian. cf. pag 149. — 754. ἐνθάδ' libri. εἰλημένα BPAlD. et, ut videtur, p. — 755. ἵκελα GPK, ἵκ| correctum εἴκ| M, εἴκ| correctum ἵκ| p. κανθαρίδεσι K. δίενται V. cf. Hermann. ad Aeschyl. Pers. 701. — 756. hic quoque μὲν suo modo scripsit p. cf. ad v. 657. ὅμως libri scripti et editi. ὅμως referendum ad τυτθὰ v. 755. δῆγμα omnes. cf. ad v. 119. — 757. φλύτταιναι V. —

γλῶσσα δ' ἄτακτα λέληκε· παρέστραπται δὲ καὶ ὄσσε.

Φράξο δ' Αἰγύπτιο τά τε τρέφει οὐλοὺς αἶα

760 κνώδαλα, φαλλαῖνη ἐναλίγκια, τὴν περὶ λύχνους
ἀκρόνυχος δειπνητὸς ἐπήλασε παιφάσσουσαν·
στεγνὰ δέ οἱ πτερὰ πάντα καὶ ἔγχνοα, τοῖα κονίης
ἢ καὶ ἀπὸ σπληθοῦ φαίνεται ὅστις ἐπαύρη.
τῷ ἱκελος Περσεῖος ὑποτρέφεται πετάλοισι·

765 τοῦ καὶ σμερδαλέον νεύει κάρη αἰὲν ὑποδράξ
ἔσκληκός, νηθὺς δὲ βαρύνεται· αὐτὰρ ὁ κέντρον
αὐχένι τ' ἀκροτάτῳ κεφαλῇ τ' ἐνεμάξατο φωτός·
ῥεῖα δὲ κεν θανάτοιο καὶ αὐτίκα μοῖραν ἐφείη.

Εἰ δ' ἄγε καὶ κέντρῳ κεκορυθμένον ἀλγινόεντι

770 σκορπίον αὐδήσω καὶ ἀεικέα τοῖο γενέθλην.
Τῶν ἦτοι λευκὸς μὲν ἀκήριος οὐδ' ἐπιλωβής.
Πυρσὸς δ' ἐν γενύεσσι θοὸν προσεμάξατο καῦσον
ἀνδράσιν αἰθαλόεντα· περισπαίρουσι δὲ λώβαις
οἷα πυρίβλητοι· κρατερόν δ' ἐπὶ δίψος ὄρωρεν.

775 Αὐτὰρ ὃ γε ζοφόμεν ἄραδον κακὸν ὠπάσε τύψας
ἀνδρὶ· παραπλήγες δὲ καὶ ἄφραστοι γελόωσιν.
Ἄλλος δὲ χλοάων τε, καὶ ὀππότε γυῖον ἀράξη,
φρεῖνας ἐπιπροΐησι· κακὴ δ' ἐπὶ τοῖσι χάλαζα
εἶδεται ἐμπλάζουσα, καὶ ἦν μέγα σείριος ἄξη·

758. λέλακε BKPpAld. παρέστραπται G, παρεστράφαται conl. Benti. conf. Lobeck. Elem. I p. 262 not. δέ οἱ conl. Herm. ad Orph. p. 728. — 759. οὐλάου p. — 760. φαλλαῖνη GM, φαλαῖνη reliqui. ἐναλίγκια K. — 761. δειπνητὸς GMR, δειπνητὸς pAld. et K (nisi is |στῆς habet.), δειπνηστῆς V, δειπνιστὸς BP. ἐπήλασεν G, ἀπήλασε BKPpAld. παιφάσσουσαν K, παιφάσσοντας MRV. — 762. παντὰ om. BKPpAld. καὶ οὐν BPAld. ἔγχνοα G a man. sec., ἔγχνοα R, ἔγχλοα reliq. κονίλης libri. corr. S. — 764. τῷ omnes, τῇ corr. S. sed cf. ad v. 210. ἱκελον M, ἱκελον V. masculinum posuisse Nicander videtur, quoniam animo eius obversabatur nomen κρονοκολάπτῆς. περσεῖος BKMPVpAld., περσῆος GR. illud reducendum esse monuit Bergk. com. crit. spec. I p. 15. cf. Merkel. ad Apoll. Rhod. 3, 853. — 765. σμερδαλέον p. — 766. κέντρῳ libri. corr. Benti. et S. — 767. ἀκροτάτῳ Π. κεφαλαῖη B. τ' om. Π. — 768. ῥεῖα Π. ἐφείη Π. — 769. κέντρῳ Πρ. ἀλγινόεντι vel ἀλγινόεντι p. — 770. σκορπίον Π. — 771. ἐπιλωβής Π, ἐπιλωβής p. — 772. κατεμάξατο Π, προσ|reliqui. cf. v. 181. πρὸς et κατὰ saepe confunduntur. — 773. ἀνδράσι δ' V, ἀνδράσι δ' M. περιπλάζονται var. lect. in schol. λώβαις Π, λώβη reliqui. — 774. οἷα Π. πυρίβλητοι Ald. κρατερόν ΠΒ. ἐπι Π. — 775. ὠπάσε τύψας Π, quod e v. 774 fluxit. — 776. σπαίροντες τελέθουσι var. lect. in schol. — 777. δε Π, om. BKp. ὀππότε γυῖον Π, γυῖα V. ἀράξη Π, ἀράξη p, ἀραράξη K. — 778. φρεῖνας Π, φροῖνας P, φρεῖνας BGKp, φρεῖνος MRV. — 779. ἐμπά-

- τοίη οἱ κέντροιο κόπις, τοίῳ δ' ἐπὶ κέντρῳ 780
σφόνδυλοι ἐννεάδεσμοι ὑπερτείνουσι κεραίης.
"Ἄλλος δ' ἐμπέλιος — φορέει δ' ὑπὸ βοσκάδα νηδὺν
εὐρεΐαν, δὴ γάρ τε ποηφάγος αἶεν ἄητος,
γαιοφάγος — βουβῶσι τυπὴν ἀλίαστων ἰάπτει.
τοίη οἱ βούβρωστις ἐνέσκληκεν γενύεσσι. 785
Τὸν δ' ἕτερον δῆεις ἐναλίγκιον αἰγιαλῆι
καρκίνῳ, ὃς μνία λεπτὰ ῥόθον τ' ἐπιβόσκειται ἄλμης.
"Ἄλλοι δ' αὖ θαιβοῖσιν ἰσῆρες ἄντα παγούροις
γυῖα βαρύνονται· βαρεαὶ δ' ἐσκλήκασι χηλαί,
οἷά τε πετραίοισιν ἐποκριόωσι παγούροις· 790
τῶν δὴ καὶ γενεὴν ἐξέμμορον, εὗτε λίπωσι
πέτρας καὶ βρύα λεπτὰ πολυστίοιο θαλάσσης,
τοὺς ἀλὸς ἐξερούουσι δελαστρέες ἰχθυβολῆες·
αὐτίκα δ' ἀγρευθέντες ἐνὶ γρώνησιν ἔδυσαν
μυνοδόκοις, ἵνα τέκνα κακοφθόρα τῶνδε θανόντων 795
σκορπιοὶ ἐξεγένοντο καθ' ἕρκεα λωβητῆρες.
Τὸν δὲ μελίχλωρον· τοῦ μὲν προμελαίνεται ἄκρη
σφόνδυλος, ἄσβεστον δὲ νέμει πολυκήριον ἄτην.
"Ἐχθιστος δ', ὃ τε θαιβὰ φέρει φλογὶ εἴκελα γυῖα,

ζουσα P. ἐμπλάουσα V. ἦν Π, εἰ reliqui. ἄζη Π, ἄζη M, ἄζη V, ἄξει Bp, αὐξ P, ἄξει reliqui. — 780. οἱ in K addit secunda manus. τοιη δ' ἐπὶ κέντρῳ Π. — 781. ἐννεά δεσμοὶ Π. ὑπερτείνουσι Ald. ceterum cf. pag. 191. — 782. δ' ὑπο Π, δέ τε reliqui. — 783. οὐρεΐαν K. γάρ ποτε BKPp. ποιηφάγος Π, βοηφάγος coni. Doederlein. gloss. Hom. I p. 82. ἄητος Π, ἄητος ἀπληστος Kp. — 784. γαιοφάγος Ald., γυιοφόρος coni. Bntl. τυπὴν Π. — 785. τοίη β| ΠK, τοίη ἦ β| MR, ut videtur, τοίη οἱ β| reliqui. βούβρωστις Π. ἐνέσκληκε Kp. — 786. ἐναλίγγιον K. — 787. καρκίνωι Π, κάρκινον B. λεπτα Π, λευκά reliqui. ῥόθον τ' Π, ῥόθον τ' BGPVAld., καὶ ῥόθον δ' Kp, ῥόον τ' MR. ἄλμης Π. — 788. δε ροι-κοῖσιν Π, ut Galen., δ' αὖ θαιβοῖσιν reliqui (θαιβοῖσι p). ἰσῆρες ἄντα Π. — 789. βαρεαὶ ΠGKMRV, βορεαὶ BPPAld. et schol. ἐσκληκασι Π, ἐσκληκόσι coni. Bntl., quod probat Naeke de Choeril. p. 146. sed cf. Herodian. περὶ διχρόν. p. 366 seq., qui inter alia citat Antimachi fr. CXII Stoll. add. Empedocl. v. 336 et 373 edit. Stern. Praeterea similia Nicander etiam alibi habet, velut Νάρονος Th. 607 (contra ὀλίζωνες Th. 123 et 372), αἰγίλοπος Th. 857, κλιτῦν ΑΙ. 34. χηλα Π. — 790. τε om. Π. πετροίοισιν Π. ἐπ' οκριόωσι Π, ἐπ' ὄκ| KP, ἐπιω| R. — 791 post 792 collocaent MRV. εὗτε Π. λευκά MRV. πολυστίοιο Π et var. lect. in schol., ubi etiam πολυφλοίσβοιο memoratur, πολυρροῖζοιο Vp, πολυρροῖζοιο reliqui. de πολύστιος cf. ad v. 950. — 793. δ' ἔλαστρες ἰχθυβολαίτες Π, |βολῆς p. — 794. ἐνι Π. γρώνησιν Π et G in marg. — 795. μυνοδόκοισιν ἄτεκνα Π. κακοφθόρα Π, κακοφθόρα, non κακόφθορα ut vulgo, certe p. τῶνδὲ Π. — 796. σκορπιοῖ Π. καθερκεα Π. totum versum om. M. — 797. μελίχλωρον Π. μὲν Π, γάρ reliqui. προσεμει| p. — 799. δὲ

- 800 ἀνδράσι, νηπιάχοις δὲ παρασχεδὸν ἤγαγεν αἶσαν·
οἷς δὴ καὶ νώτοισι περὶ πτερὰ λευκὰ χέονται
μάστακι σιτοβόρω ἐναλίγκια, τοῖ θ' ὑπὲρ ἄκρων
ἰπτάμενοι ἀθέρων λεπτρὸν στάχυν ἐμβόσκονται,
Πήδασα καὶ Κισσοῖο κατὰ πτύχας ἐμβατέοντες.
- 805 Οἰδά γε μὴν φράσσασθαι ἀλέξια τοῖο βολάων,
οἰάπερ ἐκ βέμβικος ὄρεστέρου ἢ μελίσσης,
ἣ τε καὶ ἐκ κέντρου θάνατος πέλει, εὔτε χαράξῃ
ἄνδρα πέριξ σίμβλοιο πονεύμενον ἢ καὶ ἀγροῖς·
κέντρον γὰρ πληγῇ περικάλλιπεν ἐμματέουσα,
- 810 κέντρον δὲ ζωὴν τε φέρει θάνατόν τε μελίσσαις·
οἰδά γε μὴν καὶ Ἰουλος ἅ μήδεται ἢ δ' ὀλοὸς σφήξ,
πεμφορηδῶν ὀλίγη τε, καὶ ἀμφικαρῆς σκολόπενδρα,
ἣ τε καὶ ἀμφοτέρωθεν ὀπάζεται ἀνδράσι κῆρα,
νηϊά θ' ὡς σπέρχονται ὑπὸ πτερὰ θηρὶ κίουσῃ·
- 815 τυφλὴν τε σμερδνὴν τε βροτοῖς ἐπὶ λοιγὸν ἄγουσαν
μυγαλέην, τροχιῆσιν ἐνιθνήσκουσαν ἀμάξης.
Σῆπα γέ μὴν πεδανοῖσιν ὀμὴν σαύροισιν ἀλύξαις,
καὶ σαλαμάνδρειον δόλιον δάκος αἰὲν ἀπεχθές,

τεραιβα Π, δ' ὄγε ζαιβὰ reliqui. Ἴελα Ald. ceterum cf. pag. 192. — 800. ἀνδράσιν ἠπ| Π. παρασχεδόν et ηγαγεν Π, παρὰ σχεδόν V. — 801. οἰ Π. δὲ p. λευκὰ Π et schol., πυκνὰ reliqui, λεπτά schol. — 802. μάστακι Π. σιτοβόρω Etym. M. p. 216, 9, σιτοφάγω (φαγῶι Π, |γῶν p) codd. ἐναλίγκια K. — 803. αἰθέρων λεπτρὸν Π. — 804. πήδασσαν K. Pro Κισσοῖο nescio an Κασοῖο scribendum sit. cf. Plin. nat. h. X, 75: „Se-leucides aves — ab Jove precipibus inpetrant Casii montis incolae, fruges eorum locustis vastantibus.“ add. XII, 124. ἐμπατέοντες Π. — 805. φρά-σασθαι Π et reliqui praeter M. τοῖα Π (qui saepe α et ο confundit), τοῖο MRV, τοῖσι reliqui. scorpionem intelligit. βελάων K. — 806. οἰα περ ἐκ βεμβικὸς Π. ceterum intellige οἰά περ ἀλέξια βολῶν ἐκ βέμβικος. βέμβικος V. ἢ Π. — 807. om. MRV. ἣ τε Π, ἣτε K. χαράξῃ Π, χαρά-ξῃ BP. — 808. σίμβλοιο ΠV, σίμβλοισι reliqui. ἣ καχύροισι Π, in quo Bussemakero κ' ἀχύροισι latere videbatur. at ἀχύροις quomodo hic lo-cus sit non intelligo, sed si quid veri inest, malim ἢ καὶ ὄρχοις. ἀγροῖ MR. — 809. κέντρῳ BPR. μὲν Π, γὰρ reliqui. πληγῇ Πp. ἐμματέουσα Π, ἐμπατέουσα B, ἐμματτέουσα P, ἐμμαπέουσα reliqui. correxerant Tourp. et S. — 810. ὁ δὴ G, δὴ P(?)Ald., δὲ om. Kp. μελίσσης Ald. — 811. γε om. p. ἰούλος ἅ μήδετε Π. σφήξ Π. — 813. ἀνδράσι Π. — 814. νηϊα Π. ὑπέχονται M, ὑπέρχονται V. ὑπο Πp. μηρὶ καιούσῃ Π. — 815. σμερδ-νὴν et ἐπι Π, ἐπι p. — 816. τροχιασιν Π, τροχοῖσιν BPR, τροχιῆσιν reliqui. ἐνὶ θν| KpAld. ἐνικνώσσουσαν coni. Bentr. — 817. σῆπα γέ μὴν Π. σῆπα Kv, sed ille adscripto σῆπα. πεδανοῖσι δομῆν Π et reliqui. corr. Salmas. exercit. Plin. p. 1161. Bentr. malebat ὀμοιον pro ἀλύξαις ponere, Bernardo σ. γ' ὀμὴν κ. τ. λ. placuit. ἀλύξαις ΠGMV et R e corr., ἀλύξαις reliqui. — 818. δολιὸν δακος αἰεν Π. ἐπαχθές Π. cf. pag. 38

ἢ τε καὶ ἀσβέστοιο διέκ πυρὸς οἶμον ἔχουσα
 ἔσονται ἄκητος καὶ ἀνώδυνος· οὐδέ τί οἱ φλόξ 820
 σίνεται ἀσβέστη θάγθεν δέρος ἄκρα τε γυίων.
 Ναὶ μὴν οἶδ' ὅσα πόντος ἀλὸς ῥόχθοισιν ἐλίσσει,
 συμραίνης δ' ἔκπαρλον· ἐπεὶ μογεροὺς ἀλιῆας
 πολλάκις ἐμπρήσασα κατεπρήνιξεν ἐπάκτρον
 εἰς ἄλα φυζηθέντας ἐχετλίου ἕξαναδῦσα, 825
 εἰ ἔτυμον κείνην γε σὺν οὐλοβόροις ἐχίεσσι
 θόρουσθαι, προλιποῦσαν ἀλὸς νομόν, ἠπεῖροισι.
 Τρυγὸνα μὴν ὀλοεργὸν, ἀλιρραίστην τε δράκοντα
 οἶδ' ἀπαλέξασθαι· φορέει γε μὲν ἄλγεα τρυγῶν,
 ἦμος ἐν ὀλκαίοισι λίνοις μεμογηότα κέντρον 830
 ἐργοπόνον τύψησιν, ἢ ἐν πρέμνοισι παγείῃ
 δενδρείου, τό τε πολλὸν ἀγανρότατον θαλέθῃσι·
 τοῦ μὲν ὑπὸ πληγῆσιν ἄτ' ἠελίοισι δαμέντος
 ῥίξαι, σὺν δέ τε φυλλὰς ἀποφθίνει· ἀνδρὶ δὲ σάρκες
 πυθόμεναι μινύθουσι· λόγος γε μὲν, ὥς ποτ' Ὀδυσσεὺς 835
 ἔφθιτο λευγαλέοιο τυπεὶς ἀλίου ὑπὸ κέντρον.
 Οἷσιν ἐγὼ τὰ ἕκαστα διεῖσομαι ἄρκια νούσων.
 Δῆ γὰρ ὄτ' ἀγχούσης θριδακηίδα λάξο χαίτην,

extr., ἀπέχθεσαν Kv. — 819. ασβεστοιο διεκ Π. δι' ἐκ p. — 820. ἔσεται Π. ἀκητής Π, ἀκητος reliqui. corr. S., quamquam vereor ne aliud quid lateat. οὐδ' ἐπὶ φλόξ Π, οὐκέτι οἱ φλόξ p, οὐδέ τοι φλόξ K, οὐδέ τι φλόξ v. — 821. ἀσβέστη ἄγεον Π, ῥογόν P, θάκον coni. S. γυίων Π. — 822. μὴν ἢ δ' ΠPv. ὅσα K. ῥόχθοισιν Π, ῥοθίοισιν reliqui. cf. Al. 289 et 390. — 823. συμραίνης Π, μυραίνης reliqui. cf. ad v. 557. genitivus ab οἶδα pendet. — 824. πολakis Π. ἐμπρήσασα Π, ἐμβρῦσασα Gr et Athenae., ἐμβρῦξ| reliqui. |πρήνεξεν Ald. ἐπάκτρον Π, |τρων reliqui, nisi quod ἐπακτῆρων v. — 826. εἰ ἔτ| Π et Athen., εἰ γ' ἔτ| GKv, εἰ δ' ἔτ| reliqui. recte autem δὲ carebimus, si quidem v. 826 arcte cum ἕξανάδυσσα cohaeret causam afferens cur egrediatur. olim post ἕξαν. plene interpungebatur. σὺν Π. ουλοβόροις Π et Athen., ἰοβόροις reliqui. cf. p. 149. — 827. ἀλὸς νόμον ἠπεῖροισιν Π. — 828. ἀλιρραίστην ΠKv. simplicem literam Π tenet etiam in λιπορόνοιο Al. 537, sed ὄρα habet Th. 685, Al. 424. — 829. οὐδ' V. ἀπαλύξασθαι M, ἀπολέξ| BP, ἀπαλάξ| K, ὑπαλύξ| R, ἀπαξαλέασθαι V. γέ μεν Π. — 830. ὀλκαίοισι MV. λιμνῆς p. μεμογηότα BKPrvAld. κέντροι Π. — 831. τύψησι Πp, τύψης B, τύψησ' PAld. πρέμνοισι M, πρέπνοισι V. παγείῃ Π, παγείη p. — 832. δενδρείου Π, |δρίου B. τό τε Π, τό γε reliqui. ἀγανρότατον Π, ἀφανλότερον P, ἀφανρότατον reliqui, nisi forte Vv ἀγανρότερον habent quod S. reposuit. θαλέθῃσιν Π, τελέθῃσιν v, τελέθῃσι reliqui. emendaverat S. — 833—847. om. Π. ἠελίοιο libri. cf. p. 90. — 835. γε om. Kv. ὀδυσσεὺς K. — 836. λευγαλέον p, λευγαλέον B. ὑπο p. — 837. διοίσομαι R. — 838. δῆ ῥα B. ἀγχούση MV. θριδακηίδα M, θρηδακηίδα K, θριδα-

- ἄλλοτε πενταπέτηλον, ὅτ' ἄνθεα φοινὰ βάτιοι,
 840 ἄρκτιον, ὄξαλίδας τε, καὶ ὄρμενόεντα λυκαψὸν,
 κίκαμά τ', ὄρδειλὸν τε περιβρυῆς, ἐν δὲ χαμηλὴν
 ρεῖα πίτυν, φηγοῦ τε βαθὺν περὶ φλοιὸν ἀράξας,
 σὺν δ' ἄρα καυκαλίδας τε, καὶ ἐκ σταφυλίνου ἀμήσας
 σπέρματα, καὶ τρεμίθοιο νέον πολυειδέα καρπὸν·
 845 ἢ ἔτι καὶ φοινίσσον ἀλὸς καταβάλλεο φῦκος,
 ἀχραῆς τ' ἀδιάντον, ἵν' οὐκ ὄμβροιο ῥαγέντος
 λεπταλή πίπτουσα νοτὶς πετάλοισιν ἐφίξει.
 Εἰ δ' ἄγε καὶ σμυρνεῖον ἀειβρυῆς ἢ σὺ γε ποίης
 λευκάδος ἠρύγγου τε τάμοις ἀθερηῖδα ῥίζαν,
 850 ἄμμιγα καχρυφόρῳ λιβανωτίδι· μηδ' ἀπαρίνη,
 μηδ' ἔτι κουλυβάτεια περιβρίθουσά τε μήκων
 θυλακὶς ἢ ἐπιτηλὶς ἐπὶ χραίσμησιν ἀπειή.
 Σὺν δὲ κράδης κνέουσαν ἀποτιμήξαι κορύνην,
 ἢ αὐτοὺς κόκκυγας ἐρινάδος, οἳ τε πρὸ ἄλλης
 855 γογγύλοι ἐκφαίνουσιν ἀνοιδεῖοντες ὀπώρης.
 Λάξεο καὶ πυράκανθαν, ἰδὲ φλόμου ἀργέος ἄνθην,
 ἄμμιγα δ' αἰγίλοπὸς τε χελιδονίου τε πέτηλα,

κινίδα BPAld., Φριδακήιδα GRp, Φριδακηίδα Vpν. cf. Lobeck. Path. p. 469. — 839. φαῖά BPAld. — 840. ἐξαλ| p, sed corr. ὄ. ὄρμεν| BP, ὄρμην| Kν, ὄρμεν| reliqui. praestare videbatur ὄρμενόεντα λυκαψόν. cf. Plin. n. h. 27, 97. de accentu cf. Arcad. p. 85, 12, Etym. M. p. 219, 48, Steph. Byz. p. 197, 14. — 841. κίκαμα P. ὄρδιλον P, τόρδυλον con. S. sed de eius plantae contra morsus venenatos usu nihil Dioscorid. I p. 404, Plin. n. h. 20, 238 et 24, 177. cf. Lobeck. Proleg. Path. p. 126 seq. — 842. φλοιοῦ τε B. βαθὺν om. M. ἀράξας K. — 843. καυκαλίδας et σταφυλίνου P. — 844. καὶ om. V. τερμίνθοιο V, τρεμίθοιο p, τριμίθοιο BPAld. — 845. ἢ ἔτι BGν, ἢ ἐ τι p, ἢ ἐ τι reliqui. φοινίσσον δὴ BPAld., φοινίσσον ἀλὸς reliqui, nisi quod p nec ἀλὸς habet. καταβάλλεο φῦκος K. — 846. ἀχραῆς τ' male S. et Lehrs. ἀδιάντοι p. ὄ οὐκ BPAld. — 847. πιπτοῦσα et ἐφίξανει p. — 848. σμύρνειον Π (cf. Al. 405). ἀειβρυῆς Π. εἰ σὺ γε ποίης Π, ἢ σὺ ποίης Kp, ἢ ἐ σὺ π| Ald(etP?). — 849. ἀθεραῖδα BKPpν. — 850. καχρυφόρων Π, καχρυφόρῳ P, καχρυφόρῳ V, καχρυφόρῳ BMRv et G, sed is corr. καχρυ|. cf. v. 40. λιβανώτιδα MV. μηδ' Πp. ἀπαρ ἢν εἰς, ultima syllabae superscripto η, K, ἀπανήνης v, ἀπανήνη (vel |νη) BPAld., ἀπαρ duobus omissis syllabis G, ἀπαρίνη, ut con. Bentl., ΠMvρ. — 851. μηδετι Π, μηδέ τι p, μηδὲ τι v. κουλυβάτεια Π, κουλυβάτεια reliqui (πουλιβ| p). cf. ad v. 589. σεμήκων M. — 852. ἢ ἐπεπλεῖτις Π. ἐπι Πp. χραίσμησιν Π. — 853. καὶ ἔουσαν p, κνέουσαν M. ἀποτιμήξαι Π, |τιμήξαι K. — 854. ἐρινάδας ut videtur Π. πρὸς ἄλλης p. — 855. γογγύλοι Π, γόγγυλοι edebatur. ἀνοιδεῖοντες Π, ἀνοιδεύοντες p, ἀνοιδεῖοντες V. — 856. πυράκανθα v. ἀργεος Π et G in marg., ἄργεος reliqui. Nicander ut saepe fecit in aliis, hic et Al. 305. adiectivum ἀργέος ad adiectivorum in ης normam traduxit. cf. σκληρῆα Al. 491. — 857. αἰγίλοπὸς Π, ut vo-

δαύκειον, ρίζαν τε βρουωνίδος, ἢ καὶ ἔφηλιν
 θηλυτέρης ἐχθρὴν τε χοροῆς ὠμόρξατο λευκήν.
 Ἐν δὲ περιστερόεντα κατασμῶξαιό πέτληα, 860
 ἢ καὶ ἀλεξιάρης πτόρθους ἀπαμείρεο δάμνου·
 μούνη γὰρ δὴ σπεῖρα βροτῶν ἀπὸ κῆρας ἐρύκει.
 Ναὶ μὴν παρθενίοιο νεοδρέπτους ὀροδάμνους,
 κόρκορον ἢ πεταλίτιν ἀμέργεο, πολλάκι μίλτου
 Λημνίδος, ἢ πάσησι πέλει θελκτήριοι ἄταις. 865
 Δῆποτε καὶ σικύοιο τάμοις ἐμπενυκέα ρίζαν
 ἀγροτέρου· νηδὺν δὲ καὶ ἐμβρίθουσαν ἀνίης
 ἤμυνεν καὶ καρπὸς ἐυροῆχου παλιούρου,
 σὺν καὶ ἀκανθοβόλος χαίτη, νεαλεῖς τ' ὀρόβακχοι
 σίδης, ὕσγινόνετας ἐπιμύοντας ὀλόσχους 870
 αὐχευίους ἵνα λεπτὰ πέριξ ἐνεφρεύθεται ἄνθη·
 ἄλλοτε δ' ὕσσωπὸς τε καὶ ἡ πολύγουνος ὄνωυς,

fuerat S., αἰγίλιπός BGKPVvAld., αἰγίλιπός M(?)R(?). — 858. δαυκείαν Π, δαύκειον BP. ρίζαν Π, ρίζας reliqui. ἢ καὶ Vrv. ἐφίλην Π. — 859. θηλυτέρης ΠBPPAld., |τέρων GKMRVv. τε om. BPAld. χλησωμόρξατο Π, χοροῆς BKPvAld., χοροῦς GMR. cf. Al. 407 et fr. 74, 36. θηλυτέρης τ' ἐχθρὴν χοροῆς coni. Bentl. ὀμόρξατο K, ὀμόρξαιο v, ἀπομόρξατο BP, ἀπεμ| Ald. — 860. κατασμῶξαιό P, |σμίξαιό Ald., κατασμήξαιό coni. Bentl. — 861. αλεξί| Π. ἀπαμείρεο Π, ἀπαμάργεο K, ἀπαμέργεο reliqui. cf. Muetzell. de Hesiod. Theog. p. 63. — 862. μούνει Π. μηστῆρα Π, νῆσταιρεο reliqui, δρηστειρα var. lect. in schol. Quod correxī, de vimine δάμνον intelligo ad arcendas serpentes circumligato. cf. Plin. n. h. 25, 119 de polemoniae radice: „adversatur scorpionibus vel adalligata tantum.“ add. anonym. de virib. herbar. 21: θρέμματα γοῦν νέποδάς τε καλὸν φυτόν (δάμνον) ἔστι φορηῆσαι. de σπεῖρα cf. fr. 74, 21. ἀπο Πp. κείρας p. — 863. παρθενίσιον νεοθρεπτοῖ Π. — 864. κόρκορον Π. sed cf. v. 626. πεπλειτίν ἀναδρέα π| Π. πολλάκις Kp. μίλτου Π. — 865. δημνίδος Π, λιμνίδος M. ἢ p. ἄσης, ut videtur, Π, ἄτης (non ἄτης) libri quidam habere videntur omissum ut saepe ι subser., quod non debebat recipere S. necessario scribendum ἄταις. cf. Th. 100, 934, Al. 125. cf. p. 106 extr. — 866. σηκνοῖο Π. τάμης v. ἐμπενυκέα Π, ἐχεπενυκέα reliqui. scripsi ἐμπ. coll. Al. 202. alterum e v. 600 fluxit. — 867. ἐμβρίθουσαν MRv. ἴησι Π, ἀνίης certe p, ἀνίης reliqui. in novata structura nemo haerebit. cf. Hom. Od. 17, 364. — 868. ἤμυνε BKPVv. καὶ om. BPAld. καρπὸς Π. καρπὸς καὶ μὴν ἀροῆχου BPAld. — 869. σὺν δὲ ἀν| V. ἀκανθη β| v. χαίτην ἐαλ| Π. ὀρόβακχοι p, sed literae χ superscripto κ. ὀρόδαμνοι coni. Bentl. — 870. σίδης υσνόνετας Π, σίδης θ' KPv, σίδης δ' reliqui. recte omissum δ' vel θ', nam σίδης pendet ab ὀρόβακχοι (Hesych. ὀροβᾶκη — οἱ δὲ τῆς ῥοιᾶς τοὺς καρποὺς, οὓς ἔνιοι κντίνους), ὕσγιν. autem ad eam enuntiationem pertinet, quae incipit ab ἵνα (i. e. in quibus. cf. v. 846), et a πέριξ pendet. male hucusque post ὀρόβακχοι plene interpungebatur. ὕσγονόνετας P, ὕσγινόνετος coni. Bentl. ἐπιμύοντες Π, ἐπημύοντες reliqui. necessarium videtur quod reposui ἐπιμύοντας. cf. schol. ὀρόσχους Π, ὀλόχους Kv. — 871. ἵνα λευκὰ BPAld. — 872. ἀλλ'

- φύλλα τε τηλεφρίοιο, νέον τ' ἐν βότρυνσι κλήμα,
 ἀγλήθεις, καὶ καρπὸς ὄρειγενέος κορίοιο,
 875 ἢ καὶ λεπτοθρίοιο πολύχνοα φύλλα κονύζης.
 Πολλάκι δ' ἢ πέπεριν κόψας νέον ἢ ἀπὸ Μήδων
 κάρδαμον ἐμπίσαιο· σὲ δ' ἂν πολυάνθεα γλήχων,
 τρύχρον τ', ἠδὲ σίνηπι κακηπελέοντα σαώσαι.
 Ἄγρει καὶ πρασιῆς χλοερὸν πράσον, ἄλλοτε δ' αὐτῆς
 880 σπέρμ' ὀλοὸν κνίδης, ἢ θ' ἐψήη ἔπλετο κούροις·
 σὺν καὶ πονυφόεν σκίλλης κάρη, αὐὰ τε βολβῶν
 σπείρεα, καὶ καυλεῖον ὀμοκλήτοιο δράκοντος,
 ῥάμνου τ' ἀσπαράγους θαμνίτιδος, ἠδ' ὅσα πεῦκαι
 ἀργότεραι στρόμβοισιν ὑπεθρέψαντο ναπαῖαι.
 885 Εἰ δὲ, σὺ γ' ἐκ ποίης ἀβληχρέος ἔγχλοα ῥίζαν
 θηρὸς ἰσαζομένην τμηξιαῖς ἰοειδέι κέντροφ
 σκορπίου, ἠὲ σίδας Ψαμαθηίδας, ἅς τε Τράφεια
 Κῶπαί τε λιμναῖον ὑπεθρέψαντο παρ' ὕδωρ,

ὅτε δύσσωπός Π. πολυγούνος Π, πολύγοννος G(V?), |γωνος MR, |γονος reliqui. οἴωνοις v et K, sed is correxit, ὄνωσις BPrAld. — 873. φύλλα Π, φύλλα v. τηλεφρίοιο Π, τηλεφύλλοιο B, τηλεφύλλοιο P. — 874. ἀγλήθεις MR, ἀγλιθές v. ὄριγενέος Π. — 875. ἠὲ καὶ Rv. λεπτοθρίοιο Π, qui reliquam versus partem ita scribit: πολύχνοα φοινίξης. tum λεπτοθρίοιο v. πολύθρονα reliqui libri, πολύχνοα Athen. et var. lect. in schol. cf. Dioscor. I p. 469: τὰ φύλλα δασέα καὶ λιπαρά. φύλλα p. κονίξης BP. — 876. δὴ Π. πεπερήν Π, πέπεριν GMRV, πέπερι reliqui. cf. ad Al. 332. de Athenaeo cf. p. 79, n. 1. ἀπο μηάων Π. — 877. ἐμπίσαιο Π, ἀμπίσαιο BPrAld. πολυανθής BPrAld., πολυανθέα reliqui. cf. Lobeck. Proleg. p. 43 not. πολυανθέα coni. Bentl. γλιχὼ Π. — 878. τρύχρον Π, στρύχρον reliqui. illud etiam v. 74 reponendum censui. cf. Dind. in Thes. Par. s. στρύχρος et τρύχρος. κακὴ πελέοντα Π, καιειπελάοντα P, κακηπελάοντα B. σαώσαι Vrv. — 879. αἰρεῖ Π. πρασιῆς ΠK, τρασιῆς, ut videtur, p, στρατιῆς BPrAld. χαράον πράσον Π. αὐτῆς Π, αὐῆς coni. Bernard. sed cf. ad fr. 74, 15. — 880. σπέρμολοον Π. κνίδης ἢ θεψήη Π. ἐπλήσο K. — 881. σκίλλης certe Ald., fortasse etiam codices nonnulli, non ΠKp. σὺν καὶ πονύ Π. κάρη KRP (?) Ald. ἀνα τε βολβῶν Π, οἶά τε V. — 882. σπείρεα Π, στείρεα P. καυλεῖον Π, καυκαλεῖον K. — 883. ἀσπαράγους Π, ἀσπαράγον G, ἀσπαράγους reliqui. cf. v. 245. θαμνίτιδος, ut videtur, Π, θαμνήτ| Kv. ὅσα K. sed correxit. πεῦκαι Π. — 884. ἀργότεραις Π. ὑπ' ἐθ| Π. ναπαῖαι Π, |παῖαις PR, |παῖης v, |οις reliqui. ναπαῖαι etiam schol. habet. Hic finis codici Π. — 885. ἠὲ σὺ P, quod probat S. sed cf. v. 80. ἐμποίης v. — 886. τμηξίαν Kp, τμηξίαις PrAld. ἰοειδέι coni. Bentl. sed cf. ad v. 243. — 887. ἠὲ σίδας coni. Bentl. at hic non Punicum malum habemus (ut v. 870 et Al. 489), sed plantam aquaticam. Ψαμαθηῖδης ἅς τρέφει αἶα coni. Bentl., ἀμαθηῖδης coni. scholiasta. ἅς τρέφει αἶα libri omnes, nisi quod αἶας habet v, ἅς τε Τράφεια var. lect. in schol., Τράφεια e Steph. Byz. dedit Lobeck. Paralip. p. 164. — 888.

ἤπερ Σχοινηῶς τε ῥόος Κνώποιό τε βάλλει,
 ὅσσα θ' ὑπ' Ἴνδὸν χεῦμα πολυφλοίσβοιο Χοάσπεω 890
 πιστάκι' ἀκρεμόνεσσιν ἀμυγδαλόεντα πέφανται·
 κνκλαμίδας, σὺν δ' αἰθὰ βάλοις φιμώδεα μύρτα,
 κάρφεά θ' ὀρμίνιοι καὶ ἐκ μαράθου βρυνέντος,
 εἰρύσιμόν τε καὶ ἀγροτέρου σπερμεῖ' ἐρεβίνθου
 σὺν χλοεροῖς θάμνοισι βαλὼν βαρυώδεα ποίην. 895
 Ναὶ μὴν καὶ σίσυμβρα πέλει μειλίγματα νούσων,
 σὺν δὲ μελιλλώτοιο νέον στέφος, ἣδ' ὅσα χάνυνης
 οἰνάνθης βρύα λευκὰ καταψήχουσι νομῆες,
 ὅσσα τε λυχνὶς ἔνερθεν ἐρευνθήεις τε θρουαλλὶς
 καὶ ῥόδου, ἣδ' ἴα λεπτόν ὅσον σπερμεῖον ἀέξει. 900
 Ἡ καὶ πουλύγονον λασιῶν ὑπάμησον ἰάμνων,
 ψίλωθρον, καρπόν τε πολυθρήνου ὑακίνθου,
 ὃν Φοῖβος θρήνησεν, ἐπεὶ ῥ' ἀεκούσιος ἔκτα
 παῖδα βαλὼν προπάροιδεν Ἀμνκλαίου ποταμοῖο,
 πρωθήβην Ἰάκινθου, ἐπεὶ σόλος ἔμπεσε κόρση 905
 πέτρων ἀφαλλόμενος, νέατον δ' ἥραξε κάλυμμα.

Κωπαιαί BPald. — 889. σχοινοῖο BP, σχοινηῶς στερέος V. — 890. ὅσσα τ ὑπὸ MR habere videtur, ceterum ὑπὸ „iuxta“ significat ut Isocrat. Panegy. 108: ὑποκειμένης τῆς Εὐβοίας ὑπὸ τὴν Ἀττικὴν. ἰδὸν Br. χοάσπεω G, χοάσπου reliqui. de Indica Choaspis aqua cf. Bernhardt ad Dionys. Per. p. 810. — 891. a codicum lectionibus multum discrepat Athenae. XIV p. 649 c. cf. pag. 150. — 892. κνκλαμίδας P, κανακλίδας reliqui, quod verum esse nequit, quum eadem iam memoratae sint v. 843. itaque κνκλαμίδας scripsi ex Orph. Argon. 920, de quarum usu theriaco constat vel e v. 945, ubi in composito aliquo medicamento apparent. φιμώδη BP et, ut videtur, p. — 893. ὀρμίνιοι V. μαράθρον P. — 894. ἰάσιμον BPald., εἰρύσιμόν reliqui, etiam cod. Bentl. ἐρεβίνθου K. — 895. χλοεροῖο V. βάλοις libri, quod displicet quia modo adfuit v. 892. nec copula carere possumus. itaque correxi. ποίαν G. — 896. καὶ μὴν P(?)Ald. μειλίγματα K. μειλίχ| p. — 897. μελιλλώτοιο GV. et e corr. M., μελιλώ| reliqui. — 898. οἰάνθης BPr. καταψήχουσι BKMPVv. — 899. ἔνερθεν dixisse videtur, quoniam lychnis non nisi in humidis locis provenit. cf. Plin. nat. h. 21, 18. ἐρευνθήεις v, |θίεις K, sed correxit, |θής G, quod iniuria probavit S. cf. Lobeck. Proleg. p. 469 not. — 900. ἴα ἃ K. ὅσα G, ἀεὶ reliqui. hoc plane inutile est, sed ne illud quidem recte habet nisi in ὅσον mutatum. ad ὅσα v. 899 subintelligendum σπερμεῖα ἀέξει (cf. Dioscorid. I p. 450, II p. 319 l. 15). nam λεπτόν ὅσον κ. τ. λ. ita poeta posuit ut ad sola ἴα relatum sit. ita certe excusari potest numerorum subita mutatio. σπερμεῖον v. — 901. πουλύγονον Kp. ὑπάμησον MV, ὑπάμησον P. — 902. πολυθάμνον BP, φιλοθρήνον var. lect. in schol. et apud Tzetz. cf. pag. 151. — 903. ῥα ἀκούσιος v, ῥ' ἐκούσιος Kp, ῥ' ἀεκούσιον MRV, ῥ' ἀκούσιος PAld. — 904. λαβῶν praeter G omnes. — 905. κόρσην Ald., κόρση Kp. — 906. πετρίον K, πέτρον K, sed correx.

- Σὺν δέ τε καὶ τριπέτηλον ὁποῖό τε δάκρυα βάλλοις
 τρισσοῖς ὀλκήεσσιν ἰσοζυγέων ὀδελοῖσιν·
 ἢ ἐ σὺ γ' ἔρφυλλον κεροειδέα, πολλάκι κρηθμον,
 910 ἢ ποίην κυπάρισσον ἀμέργεο, σὺν δὲ καὶ αὐτοῖς
 ἄννησον Λιβυκὰς τε ποτῶ ἐνικνήθεο ρίξας.
 Ἔδν σὺ τὸτ' ἀμυγδην, τοτὲ δ' ἄνδιχα πίνεο θρύψας
 ἐν κελέβῃ, κεράσαι δὲ σὺν ὄξει, πολλάκι δ' οἶνη
 ἢ ὕδατι· χραισμεῖ δὲ καὶ ἐνθροφθέντα γάλακτι.
 915 Ἦν δέ σ' ὀδοιπλανέοντα καὶ ἐν νεμέεσσιν ἀνύδροις
 νύχμα κατασπέροχη, βεβαρημένος αὐτίκα ρίξας
 ἢ ποίην ἢ σπέρμα παρ' ἀτραπιτοῖσι χλοάζον
 μαστάξειν γενύεσσιν, ἀμελγόμενος δ' ἀπὸ χυλὸν
 920 ὄφρα δύην * * * * * ἀλύξης.
 Ναὶ μὴν καὶ σικύην χαλκήρεα λοιγεί τύψει
 προσμάξας ἰόν τε καὶ ἀθρόον αἶμα κενώσεις,
 ἢ ἐ κράδης γλαγρόντα χέας ὀπὸν, ἢ ἐ σίδηρον
 κανστειροῆς θαλφθεῖσαν ὑπὸ στέρνοισι καμίνου.

ἀφελόμενος K, sed α superscript. ἤραξε V. — 907. σὺν δέ τε p, τὴν δέ
 τε BPald. verum habet etiam cod. Bentl., non item Dorvillii. nam cf. ad
 Charit. p. 678 Lips. ὁποῖα Kpν, ὁποῖα R. βάλλοις Kv. — 908. τρισσοῦ
 p. num ἰσοζυγέοντ' cf. p. 100. ὀδελοῖσιν G. — 909. ἔρφυλλον KPrν. —
 910. ἀμέργεο G (vid. var. lect. ad Al. 306 et 428), ἀμέργες Kp, ἀμερ-
 γές R, |γων BPald. — 911. nescio an ἐγκνήθεο praestet ut in Al. 368
 habet Π. nam ne in compositis quidem (cf. pag. 109) ἐνὶ amare in hac
 versus sede poeta videtur. cf. Al. 191, (615), 202, 266, 277, 282, 462 coll.
 Ther. 111 et var. lect. ad 866. — 912. τὸ γ' K. ἀμυγδην p, sed corre-
 xit, ἀμύγδην P. τότε ἄν| v, τοτ' ἄν| p. πίνεο θρύψας K, sed correxit sec.
 man. — 913. ἐγκελεύη v. κερήσαι Kv. δὲ om. v. — 914. |θέντι K, sed
 corr. man. sec. — 915. ὀδοῖ πλ| p. νεμέοισιν v. — 916. νύχμα KMPrν et
 G, sed in hoc correctum νύγμα. cf. ad 271, νύγματα σπέροχει BP, κατα-
 σπέροχει VAld. βεβαρημένον omnes, quod correxi. — 917. ποῖα P, ποίας
 BAld. (πότην vereor ut V habeat, v certe ποίην dat). ἀτραπιτοῖσι B. —
 918. μαστάξειν PAld., βαστάζειν MV. — 919. ἡμίβροτ' ἐμβάλλοις PAld.,
 ἡμίβροτ' ἐβάλλοις B, ἡμιβρώτω p. (ante S. e cod. suo corr. Bentl.). βάλλοις
 G. ἀπολύματα vel ἀπὸ λύματα BPVPrνAld., ἀπὸ λύματα GMR, ἀπολύματα
 K. mihi ἐπι necessarium videbatur. — 920 om. p, in marg. habet K. δύην
 καὶ κῆρα κατασπέροχουσαν GMRVv et schol., ut videtur, δύην ὀλοοῦ καὶ
 πότμου θηρὸς BKPAld.L(?) hoc frustra emendare conati sunt Bentl.
 (ὀλοοῦ θηρὸς καὶ πότμου) et Gerhard. lect. Apoll. p. 152, nam non du-
 bium est quin interpolatio sit. sed ne reliquis quidem libris fidem hic
 puto habendam esse, quum κατασπέροχουσαν certe displiceat propter v.
 916. ab interpolatore sumptum e v. 496. — 921. ἢ μὴν Athen. IX p. 366
 D. χαλκήρεα K, sed correxit, χαλκήρεα ἢ ἐ σίνηπν Athenae. cf. p. 159. —
 923. ἢ ἐ κράδης K, sed addit: γρ. ἢ ἐ κράδης. — 924. κανστειροῆς MP(?)p

Ἄλλοτε φορβάδος αἰγὸς ἐνίπλειον δέρος οἴνης 925
 χραισμῆσει τημοῦτος, ἐπὴν σφυρὸν ἢ χέρα κόψη·
 ἄσκοῦ ἔσω βαρῦθοντα μέσου διὰ πῆχυν ἐρεῖσαι
 ἢ σφυρὸν, ἄσκοδέταις δὲ πέριξ βουβῶνας ἐλίξεις,
 εἰσόκε τοι μένος οἴνου ἀπὸ χροὸς ἄλγος ἐρύξη.

Δήποτε καὶ βδέλλας κορέσαις ἐπὶ τύμμασι βόσκων, 930
 ἢ ἀπὸ κρομμυφί στάζων ὀπὸν, ἄλλοτε δ' οἴνης
 μίγδην ἐν πυράθοισι χέας τρύγα φυρήσασθαι
 ἢ ὄξενς, νεαλεῖ δὲ πάτω περὶ τύψιν ἐλίξαις.

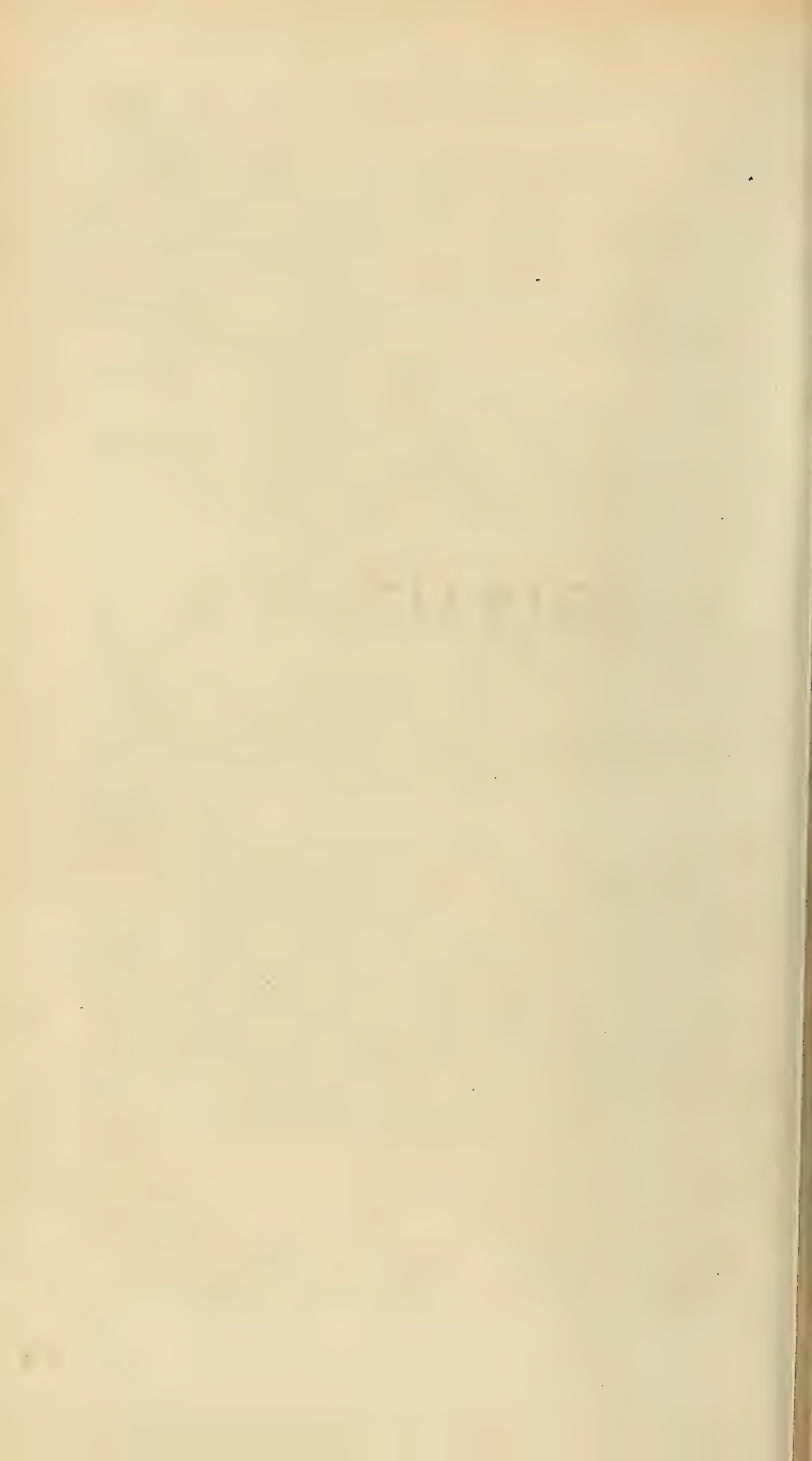
Ὅφρα δὲ καὶ πάσησιν ἀλεξητήριον ἄταις
 τευξόμενος πεπύθιοι, — τό τοι μέγα κρήγυον ἔσται, 935
 ἦμος ὅτε θρόνα πάντα μιῇ ὑπὸ χειρὶ ταράξῃς·
 ἐν μὲν ἀριστολόχεια, καὶ ἱριδος, ἐν δέ τε νάρδου
 ρίζαι, χαλβανίδες τε σὺν ἀναλέεσσι πυρέθροις
 εἶεν, δανκειῖον τε παναλθέος, ἐν δὲ βρωῶνης,
 σὺν δέ τε ρίζεα χαῦνα νεωρχέος γλυκυσίδης, 940
 κάρφεά τ' ἔλλεβόρου μελανόχροος, ἄμμιγα δ' ἀφρός
 λίτρον· σὺν δὲ κύμινα χέαις βλαστὸν τε κονύξης,
 ἄμμιγα δ' ἀγροτέρης σταφίδος λέπος· ἴσα δὲ δάφνης
 σπερμεῖα, κύτισόν τε, κατακνήθειν τε χαμηλὴν

Ald., *καυστειρῆς* reliqui, nisi forte BVV *καυστειρῆς* habent quod hic dedit S. et in Homero quoque restituendum putat. non dubito tamen quin Nicander adiectivum putaverit ut Oppian. Hal. 2, 509, non substantivum (*καύστειρα*). — 925. *δέρας* G, qui annotat etiam *δέρος*, quod reliqui habent. — 926. *ἐπεὶ v. κόψη* est pro *κόψηαι*, quod propter S. moneo. — 927. *μέσον* libri, quod vereor ne ineptum sit. *ἐρεῖσας* omnes, quod propter δὲ in versu seq. ferri nequit. terminationes *σας* et *σαι* iam saepius vidimus commutatas, velut v. 560. — 928. *ἐλίσσων* scholiasta explicare videtur, qui etiam *ἐλίξεις* et *ἐλίσσεις* memorat. — 929. *εἰσόκεν* K. *ἐρύξει* M. — 930. *βδέλλας* v. *κορέσεις* GKPAld., *κορεσας* v. *τύμμαδι* V. — 931. *κρομμυφιν* BKRPAld. *στάξει* B, *στάξειν* PAld., *στάξεις* conii. Bentl. sed pro verbo finito est *φυρήσασθαι* (i. e. *φυρήσαιο*). — 932. *ἐμ* p. *φυσάσασθαι* R. — 933. *ὄξενς* omnes. cf. ad Al. 321. — 935. *τευξάμενος* omnes. *πεπίθιοι* GPRPAld., *πεπείθιοι* V. *τό μοι* v. — 936. *μιῇ* MR et V(?), *μιᾷ* reliqui. *ταράξας* K (secundum Keil) PPAld., *ταράξαις* G. — 937. *νάργον* p. — 938. *ἀναλέαισι* GAld., *λείοισι* v, *ἀναλέοις* τε MR et V(?), *ἀνλέεσσι* p, *ἀβαλέεσσι* K, *ἀναλέεσσι* BP. cf. *ἀειναέεσσι* fr. 78, 5. — 939. *δανκειῖον* τε BGPAld., *δανκειῖον* καὶ v. — 940. *ρίζεα* G, *ρίζια* reliqui, illud in Al. 588 libri omnes, in Al. 69 et 145 meliores habent. add. *κύνεα* Al. 46, 142, 147, 199, *κόρσεα* Al. 414, quae omnia *προπαροξυτόνως* scribenda censeo, ut libri habent certe in Al. 588 et 414. cf. Herodian. *περὶ μου*. p. 37, 30 seqq. *χαννὰ* Kp. *νεωρχέος* p. *γλυκυσίδνης* B. — 942. *λίτρον* libri. cf. ad Al. 327. *χέας* BGPPAld. — 943. *ἴσα* δὲ p, *ἴσα* καὶ R, *οἷσα* καὶ G, *ἴσα* τε conii. S. sed post *λέπος* colon ponendum, ut verbum sit *κατακνήθειν*. — 944. *σπέρματα* V, *σπερμεῖον* conii. Hermann. ad Orph. p. 709. *κατακνήθειν*

- 945 ἵππειον λειχῆνα, καὶ ἐν κυκλάμινον ἀγείρας·
 ἐν καὶ μήκωνος φιαρῆς ὀπὸν, ἀμφὶ καὶ ἄγνον
 σπέρματα, βάλσαμον τε καὶ ἐν κινάμοιο βαλέσθαι,
 σὺν καὶ σφουδύλειον, ἄλός τ' ἐμπληθέα κύμβην,
 ἄμμιγα καὶ τάμισον καὶ καρκίνον· ἀλλ' ὁ μὲν εἴη
- 950 πτωκὸς, ὁ δ' ἐν ποταμοῖσι πολυστίοισι νομάζων.
 Καὶ τὰ μὲν ἐν στύπει προβαλὼν πολυχανδέος ὄλμου
 μάξαι λαϊνέοισιν ἐπιπλήστων ὑπέροισιν·
 αἶψα δ' ἐπ' ἀυαλέοισι χέας ἀπαρινέα χυλὸν
 ἄμμιγα συμφύρσαιο, καταρτίξοιο δὲ κύκλους
- 955 δραγμαίους πλάστιγγι διακριδὸν ἄχθος ἐρύξας,
 οἴνης δ' ἐν δοιῆσι χαδεῖν κοτύλησι ταράξας.
 Καὶ κεν Ὀμηρεῖοιο καὶ εἰσέτι Νικάνδροιο
 μνηστὶν ἔχοις, τὸν ἔθρεψε Κλάρον νιφόεσσα πολίχνη.

Kv, reliqui |θην. κατὰ κνήμην (?) conī. Bentr. — 945. ἀγείραις Kpv, ἀείρας conī. Bernard. — 946. ἀφιαρῆς Kv, φιαρῆς MRVp et Bentr. e conī., νεαρῆς reliqui. — 947. σπερμεῖα βλάσαμόν τε conī. Bentr. qui frustra provocat ad Al. 64. praeterea eadem vocis mensura etiam alii usi sunt (cf. Dindorf. in Thes. Par. II p. 97), et ad Ther. 243 et 789 iam vidimus qualia in vocabulorum mensura licitum sibi Nicander putaverit. nunc addo γερόνων Th. 620, Al. 563, κάστηνον Al. 269, κρόμμυον Al. 431, λεπυρός Th. 136 et 803, σισύμβριον Th. 896 (coll. Lobeck. Elem. I p. 169), χλίαρὸς Al. 460. βάλσαμον voluit Steph. propter κινάμοιο. sed hoc non nisi metro coactus pro κινάμον dixisse videtur ea ratione qua πάσσε δ' ἄλὸς θεῖοιο Homerus dixit. atque habet propria sibi Nicander in genetivi usu. cf. Ther. 563, 606, 693. βάλθησθαι GP, βάλοισθα VAlD. — 948. τε πληθέα v, τ' ἐμπληθέα P. — 949. καρκίνον v. — 950. πολυστεῖνοισι v, πολυστεῖοισι reliqui, πολυμνῖοισι var. lect. in schol. ego πολυστίοισι, non πολυστεῖοισι, verum arbitror, ut II habet in Al. 466, non item in Th. 792. — 951. στύπει Kp. — 952. μάξαι R et cod. Bentr., νάξαι reliqui. ὑπέροιο BG. — 953. ἐπαρινέα GP. — 954. ἄμμιγα συμμίξαιο G, sed superscripta vulgata, om. V. καταρτίξοις G. κύκλους p. — 955. διασταδὸν var. lect. in schol. propter ἐρύξας cf. Eudem. apud Galen. Antid. T. XIV p. 185 et 202: μῆον ἄπο ῥίξης ὀλην δίδραχμον (sic Bussemak. p. 93) ἐρύξας, ubi bis inepte scriptum est ὀρύξας. — 956. δοιοῖσι v et K, sed in hoc corr. manus secund. κοτυλοῖσι K sed item correctum. (ἀράξας quod S. ex K profert, neque Keilii neque Gronovii collatio habet). — 957. ὀμηρεῖοιο V, ὀμηροῖοιο et Νικάνδρου G. — 958. Κλάρον in K addidit manus secunda. κολώνη var. lect. in schol. et ap. Tzetz. cf. p. 152. —

ΑΛΕΞΙΦΑΡΜΑΚΑ.

ΑΛΞΕΙΦΑΡΜΑΚΑ.

*Εἰ καὶ μὴ σύγκληρα κατ' Ἀσίδα τείχεα δῆμοι
 τύρσεσιν ἐστήσαντο, τέων ἀνεδέγμεθα βλάστας,
 Πρωταγόρη, δολιχὸς δὲ διάπροθι χῶρος ἔεργει,
 ρεῖά κέ τοι ποσίεσσιν ἀλέξια φαρμακοέσσαις
 ἀνδῆσαιμ', ἄτε φῶτας ἐνιχριμφθέντα δαμάζει·* 5
*ἦ γὰρ δὴ σὺ μὲν ἄγχι πολυστροίβοιο θαλάσσης
 ἄρκτον ὑπ' ὀμφαλόεσσαν ἐνάσσαο, ἦχι τε Ῥεῖης
 Λοβρίνης θαλάμαι τε καὶ ὄργαστήριον Ἄττω,
 αὐτὰρ ἐγὼ, τόθι παῖδες ἐυζήλοιο Κρεούσης
 πιοτάτην ἐδάσαντο γεωμορίην ἠπείρου,* 10
ἐξόμενος τριπόδεσσι παρὰ Κλαρίοις Ἐκάτοιο. —
*Ἄλλ' ἦτοι χολόεν μὲν ἰδὲ στομίοισι δυσαλθῆς
 πνυθείης ἀκόνιτον, ὃ δὴ ῥ' Ἀχερωίδες ὄχθαι
 φύουσιν, τόθι χάσμα δυσέκδρομον Εὐβουλῆος
 ἄστυρά τε Πριόλαο καταστρεφθέντα δέδουπε.* 15

Ἀλεξιφάρμακα. ita omnes ut videtur codd. praeter b, in quo est ἀλεξιὰ φάρμακα. Schol. ad h. l.: τὸ ποίημα οἱ μὲν ἐπιγράφουσι περὶ θανασίμων φαρμάκων, οἱ δ' ἀντιφάρμακα, ἄλλοι δ' ἀλεξιφάρμακα (coll. Alex. 4). atque ἀντιφάρμακα habet Etym. M. p. 241, 12 et p. 256, 54 (unde in Zonar. p. 477 et Suid. I p. 1214 Bernh. venit) et, ut videtur, p. 283, 37, alibi (p. 207, 36 et p. 680, 40) ἀλεξιφάρμακα citans. —

V. 1—33 om. II. καὶ μὴν H. τεύχεα MV. τείχε δῆμοι H. — 2. de τέων cf. pag. 157. — 3. δολιχοδὲ b. διὰ προθι p. χῶρει ἔεργει b, ἔεργει HP. — 4. ζεῖ καὶ τοι V, καὶ τοι H, ρεῖα κέ p. — 5. ἐνὶ χριμφθέντα V Ald. de ἄτε cf. pag. 3. — 6. ἦ γὰρ Ald. et codd. nonnull. πολυστρούβοιο Bv, πολυστρούβοια P. — 7. ἐνάσσεο R, ἐνάσσαρ' b, ἐνάσσαο p. ἦχι, non ἦχι certe Ald. et HMabpv i. e. codd. a Keil. collati, item II infra v. 302, de ceteris nihil affirmare audeo. ἦχι Aristarchea fuit scriptura (cf. schol. ad II. α, 607 et Harleian. ad Od. γ, 87), quae tametsi codicis Laurentiani Apollonii Rhodii scribae probari non potuit (cf. Apoll. Rhod. δ, 925), postea tamen regnasse videtur. ac vide Ahrens. de dial. Dor. p. 372. — 8. θαλάμοι Pav, item p, sed is ultimae syllabae superscripto αι, θαλάμοι b. — 9. παῖδας H. — 10. γεωμορίαν BHa. — 11. ἐξόμενος BGHPabmpv sch. in lemm., ἐξόμενοι MRVMosq. Ald., ἐξομένη memorat schol. Ipse Nicander ἐδέξατο ἐκ προγόνων τὴν ἰερωσύνην secund. auct. vit. Nicand. Κλαρίον BP, Κλαρίοιο av. — 12. χολόων BHPav. — 13. ἀχερωίδες Va mAld. ὄχθαι p. — 14. φύουσι GHbv. δυσέκδρομος H. εὐβουλῆο b. — 15. ἄστεα Ald. πρυόλαο m, πρυολάου b. στραυφθέντα p, καταστρυφθέντα

- Τοιο δὲ πάντα χαλινὰ καὶ οὐρανόεσσαν ὑπήνην
οὐλά θ' ὑποστύφει χολόεν ποτόν, ἀμφὶ δὲ πρώτοις
εἰλύεται στέρνοισι κακῇ ἀλάλυγγι βαρῦνον
φῶτ' ἐπικαρδιόωντα· δύη δ' ἐπιδάκνεται ἄκρον
20 νειαίρης ἄκλειστον ἀειρόμενον στόμα γαστρός,
τεύχεος ἦν κραδίην ἐπιδορπίον, οἱ δὲ δοχαίην
κλειόουσι στομάχοιο, πύλη δ' ἐπικέκλιται ἀρχαῖς
πρῶτα κόλων, ὅθι πᾶσα βροτῶν ἄλις ἐμφέρεται δαῖς·
αἰεὶ δ' ἐκ φαέων νοτέων ὑπολείβεται ἰδρώς·
25 ἦ δὲ ταρασσομένη τὰ μὲν ἔβρασεν ἥλιθα νηδὺς
πνεύματα, πολλὰ δ' ἐνερθε κατὰ μέσον ὄμφαλον ἴζει·
κράατι δ' ἐν βάρος ἐχθρόν, ὑπὸ κροτάφοισι δὲ παλμὸς
πυκνὸς ἐπεμφέρεται, τὰ δὲ διπλόα δέρεται ὄσσοις
οἷα χαλικραίη νύχιος δεδαμασμένος οἶνη.
30 ὡς δ' ὀπότ' ἀγριόεσσαν ὑποθλίψαντες ὀπώρην
Σιληνοὶ κεραοῖο Διωνύσοιο τιθηνοὶ
πρῶτον ἐπαφρίζουσι ποτῶ φρένα θωρηχθέντες
ὄθμασι δινήθησαν ἐπι, σφαλεροῖσι δὲ κώλοισι
Νυσαίην ἀνὰ κλιτὺν ἐπέδραμον ἀφραίνοντες,
35 ὡς οἶγε σκοτόωσι κακῇ βεβαρηότες ἄτη.

Bav, |στρυφέντα H, |στριφθέντα MV, |στραφέντα b, |στρυφθεντα sine acc. et superscripto alpha m. quid P habeat, unde S. affert id ipsum quod edidit, incertum est. δέδουπεν Ald. sed cf. ad Ther. 477. — 16. τοιο „eius qui bibit.“ cf. v. 43, 78 etc. similiter Ther. 745, 778, 837. — 17. ποτόν p. — 18. εἰλύεται v. κακῆν p. ἀλάλυγγι v, ἄμα λυγγί vel μάλα λυγγί coni. Bentr. sed cf. Bekk. Anecd. p. 374, 11. βάρωνον m, βαρῶνον b. — 19. δύη p. — 20. ἄκλειστον ἀειρόμενον b. — 21. legebatur ἐπιδόρπιον. cf. p. 153. — 22. ἐπικέκλιται v. — 23. πρῶτον κώλων BHPv, κώλων b. ut πρῶτα, ita δεύτερα v. 74. ὅσι p. ἄλις om. p. ἐμφέρετ' αἰδῶς HP (nisi P habet αἰδαῖς), δαῖς p, δῶς mv. — 24. ὑπολείβεται BH, |λείπεται P. — 25. νυκωμένη BHPbmv, νυκωμένη v, ταρασσομένη reliqui iique meliores codd., ut nolim quis νυκωμένη scribendum censeat. ἥλιθα G. — 26. ἐνερθεν ὑπὲρ BHmvAld., ἔ| ὑπο p, ἐνερθε κατὰ GLM, κάμμεσον V. in R est ἐνερθε . . . μέσον. λίζει P, λίξει H. — 27. ἐμβάρος P. — 28. πυκνὸν p. — τὰ δὲ „omnia haec quae videmus.“ sic τάδε Xenoph. Memorab. 1, 4. 9. — 29. χαλικραίη B. in hac voce desinit p. νηχίος B, νήχιος H. δεδαμημένη B, δεδαμημένος v, δεδημένος P. — 31. σιληνοὶ v. Διωνύσοιο m, Διωνύσσοιο Ald. — 32. ἐπ' ἀφρίζουσι HMRVmAld. θωρηχθέντες H. — 33. ὄθμασι omnes praeter GVv (quamquam de v silet Keil.), ἰθμασι M, sed priori syllabae superscripto ov. ὑπὸ σφαλεροῖσι GL, reliqui ἐπι σφ. praeter v, in quo est ἐπισφαλεροῖσι. atque ita Bentr. coni. ego ἐπι dedi. — 34. incipit Π. νύσσαίην GHpM, νοσσαίην Vv. κλειτὺν Π, κλειτόν V. ἐπ' ἔδραμον Π, ἐπέδραμον Pmv, ἐπέδρανον B, reliqui ὑπέδρ. ut vulgo. — 35.

Τὴν μὲν τε κλείουσι μυοκτόνον, ἧ γὰρ ἀνιγρούς
 παμπήδην ὕρακας λιχμήμονας ἠρήμωσεν,
 οἱ δέ τε πορδαλιαγχές, ἐπεὶ θήρεσσι πελώροις
 πότμον βουπελάται τε καὶ αἰγινόμητες ἔθεντο
 Ἰδης ἐν νεμέεσσι Φαλακραιή ἐνὶ βήσση, 40
 πολλάκι θηλυφόρον καὶ κάμμαρον· ἐν δ' Ἀκοναίοις
 δηλήειν ἀκόνιτον ἐνεβλάστησεν ὀρόγχοις.
 Τῷ καὶ που τιτάνοιο χερὸς βάρους ἔσσεται ἄρκος
 πιμπλαμένης, ὅτε νέκταρ ἐύτριβι κισρὸν ἀφύσσης
 μετρήδην — κοτύλη δὲ πέλοι καταμέστιος οἴνης —, 45
 σὺν δὲ καὶ ἀβροτόνοιο ταμῶν ἀπο καύλεα θάμνου
 ἢ χλοεροῦ πρασίοιο, τὸ δὴ μελίφυλλον ὕδεῦσι·

κακῆ Π, κῆ Η. βεβαρηκότες Ald. ἄτη Π. — 36. μὲν τοι ΠΒΗΡΜν idem solus habet Π in Al. 498. sed cf. v. 507. add. Ther. 448, 484, Al. 162, 195, 298, 319. κλύουσι V. ἧ γὰρ Π, ἧ γὰρ v. ἀνιγρούς Π. ut Ther. 701. sed cf. Ther. 8. — 37. παμβλήδην Π, παμπήγην Ald. nostrum, quod in reliquis codd. est, conii. etiam Scalig. cf. Lobeck. ad Ai. 915. λιχμή-
 ρεας omn. praeter Π, unde recepi λιχμήμονας alibi nondum inventum ut nec ἀνθήμων Al. 610, λωβήμων ibid. 536 a nobis restitutum, μειδάμων in Anonym. hym. in Is. 57, φορβάμων ibid. 9. — 38. πορδαλιαγχές Π, πορδ. reliqui, quod eripere Nicandro singularia captanti non ausus sum. certe qui ad manus mihi sunt aliorum loci πορδ. habent omnes, etiam Plin. nat. hist. 27, 7—10, qui locus et ipse ex Apollodoro fluxisse videtur. add. Spitzn. ad Π. 13, 103 coll. Koechly ad Quint. p. LIV seq. ἐπὶ θήρ. MV. — 39. βουπελαταί Π. αἰγινόμητες Η. τε om. Vv. — 40. νεμέεσσι Π ΒΡΜν, reliqui κνημοῖσι (ex Π. 2, 821?), cui Φαλακρ. βήσσ. vix addi potuit sine copula. φαλακραιή ἐνὶ βήσση Π, |αἰς ἐνὶ |αἰς ΗΡν, |ἠς ἐνὶ |αἰς ΒΓΛΜΡ, |ἠς ἐνὶ |ἠς Ald. cf. ad fr. 74 v. 45. — 41. θηλυφόρον Π, θηλυ-
 φόρον ΒΡ, θηλύφορον Η. ἐνδακοναίοις Π, ἀκοναίη M. male S. scripsit ἀκοναίοις. vid. Theophr. hist. pl. 9, 16, 4: φύεται οὐκ ἐν ταῖς Ἀκόναις μόνον, ἀφ' ὧν ἔχει τὴν προσηγορίαν· αὕτη δὲ ἐστὶ κόμη τις τῶν Μαριανδυνῶν. add. Theopomp. ap. Athenae. III p. 85 B et Antigon. hist. mirab. 119, Plin. nat. hist. 6, 4 (coll. tamen 27, 10), Stephan. Byz. p. 61, 13, Ael. Promot. apud Schneid. ad h. l., Etym. Magn. p. 50, 39, Gudian. p. 27, 19. — 42. θηλήειν Π, θηλήην glossator in G, reliqui θηλείην, quod frustra emendare conati sunt Salmas. ad Solin. p. 884 et vir doct. ap. S. ex illo verum statim prodit. nam δηλήεις de herbis venenatis etiam Orph. Argon. 926 usus est, ac nota sunt vel e medicorum libris τὰ δηλητήρια φάρμακα. neutrum in εἰν Nicander habet etiam Ther. 748. cf. Herm. ad Orphic. p. 705. ἀκόνιτον Π. ἐνεβλάστησεν Π, ἀνεβλ. reliqui. — 43. τῷ Π. βάθος Π. ἄρκος literae ε̄ subscripto ο̄ Π, ἄρκος GM, ἄρκης V, ἄλκαρ ΒΗΡνAld. et var. lect. in G. — 44. ὅτενευνταρεύτρια V. ἐύτριβῆ Π, ἐύτριβι ceteri, ἐνὶ τρυβί conii. Zeune, ἐνὶ τρυγί Lobeck. Paralip. p. 117. sed cf. ad fr. 74 v. 18. κίρρειν ΗΡ. ἀφύσσε^s Π, ἀφύσσης ΒΗΛΜΡVν, ἀφύσσεις P, ἀφύσσαι Ald. — 45. μετρήδην Π, μετρηδόν reliqui. πέλοι ΠΜ, πέλει reliqui, πέλη conii. Benth. — 46. σὺν Π. ἀκροτόνοιο ΗΡ (de spiritu cf. ad Ther. 92). ἀπο καλλέα Π, ἀποκαυλέα Vv. scripsi ἀπο. — 47. ἧ Π, ἧ GLMRVνSteph.,

- καί τε σὺ ποιήεντος ἀειθαλέος χαμελαίης
 βλάστην πηγάνιον τε πόροις ἐν βάμματι σίμβλων,
 50 σβεννὺς αἰθαλόεντα μύθρον γενυέσσι πυράργης
 ἥε σιδηρήεσσαν ἀπὸ τρύγα, τήν τε καμίνων
 ἔντοσθεν χόανιο διχῆ πυρὸς ἤλασε λιγνύς,
 ἄλλοτε δὲ χρυσοῖο νέον βάρος ἐν πυρὶ θάλψας
 ἥε καὶ ἀργυρόεν θολερῶ ἐνὶ πώματι βάπτοις·
 55 πολλάκι δ' ἡμιδαῆς χειρὸς βάρος αἴνυσο θρείων
 παῦρα χαμαιπίτνος, τότ' ὀνίτιδος αὔον ὄρειῆς
 ἥε νέον δάδικα πολυκνήμοιο κολούσας,
 τέτρασι δ' ἐν κνάθοισι χαδεῖν μελιανθέος οἴνης·
 ἥ ἔτι μυελόεντα χαλικρότερον πότον ἴσχοις
 60 ὄρμηθος στρουθοῖο κατοικιάδος, εὖθ' ὑπὸ χύτρω
 γνῖα καταθρύπτῃσι βιαζομένη πυρὸς αὐγῆ·
 καί τε βοὸς νέα γέντα περιφλίοντος ἀλοιφῆ
 τηξάμενος κορέσαιο ποτῶ εὐχανδέα νηδύν·
 ναὶ μὴν βαλσάμοιο τότ' ἐν σταγόνεσσι γάλακτος
 65 θηλυτέρης πώλοιο χέαις ὀπὸν, ἄλλοτε νύμφαις,
 ἔστ' ἂν ὑπὲκ φάρυγος χεύῃ παναεργέα δόρπον.

καὶ BHPAld. δη Π. ὕλεῦσι Π, ὀδεῦσι V. — 49. βλάστην Π. πηγάνιον τε Η. πόροις ἐν Π, πίοις ἐνὶ reliqui, sed illud unice verum. cf. p. 158 et ad fr. 74 v. 52. βράμμασι Ald. — 50. σβεννὺς ΠGMV, σβεννύς τ' reliqui. αἰγθαλόεντα P. — 51. ἥε Π. σιδηρήεσσαν Π, ut conii. Scal. sed in εἰεῖς nullum terminatur adiectivum, vid. Lobeck. Elem. I p. 343 n. 27, σιδηρήεσσαν V. ἀπο τρυγά Π, ἀποτρυγά v. τήν τε καμίνων Π. — 52. ἔντοσθεν Η. διχῆ HMRAld. — 53. ἄλλοτε δὲ Μ. χρυσοῖον Η. — 54. ἥ ε Π. ἀργυρόεν Π, reliqui ἀργυρέον. illud recipiendum fuit ob Nicandri singularem in eius modi adiectiva amorem. θολερῶ ἐν Π. sed vide ad fr. 74 v. 52, θορερῶ HP. πώματι L. — 55. δημιδαῆς Π, ἡμιδαῆς conii. Scalig. et Wakefield. cf. pag. 211. βάρους Π. θρεῖων Π. — 57. ἥ ε Π. πολυκνήμοιο Π. — 58. τέτρασιν δ' ἐν Π, τέτρασιν ἐν reliqui. χαδεῖν est λαβέ, ut Ther. 956. χαδεῖς V. μελιανθέος οἴνης Π, reliqui μελιηδέος οἴνον. — 59. ἥε τι Π, ἥ ἔτι MR et conii. Bentl., ἥε τι ceteri codd., ἥε τυ Scal. conii. cf. ad fr. 71, 2. μυλόεντο Η. χαλικρότερον Π. πότον Π et codd. et edd. omnes. ἴσχοις PBLMRv, ἴσχεις reliqui. — 60. χύτρωι Π, χύτρων GL. — 61. καταθρύπτῃσι Π. βιαζομένη πυρὸς αὐγαῖς Π, βιαζομένης πυρὸς αὐγῆς reliqui, βιαζομένη π. αὐγῆ conii. Scalig. et Bentl. — 62. νεαγέντα ΠAld. περιφλίοντος ΠMR, περιφλυδόοντος V, περιφλιόδοντος G, περιφλιδόωντος reliqui. cf. Lobeck. Rhem. p. 18 et ad v. 557. ἀλοιφῆ Π. — 63. κορήσαιο HP. ποτῶι Π, ποταμῶ P. ἐν χανδέα Π, ἐνὶ χανδέα Bv, ἐνιχανδέα HP, ἐγχανέα M, ἐγχανδέα RVAld., εὐχάνδεα G, cf. Lobeck. Paralip. p. 150. — 64. μὴν βαλσάμοιο ΠMR, μὴν καὶ βαλσάμοιο BP, μὴν καὶ βλασάμοιο reliqui. cf. ad Ther. 947. — 65. θηλυτέρης sine accentu Π. χέαις Π, χέων BHPv, χέας reliqui. — 66. εὖταν' Π, εὖτ' ἂν reliqui, ἔστ' ἂν conii. Bentl. cf. Dioscorid. T. II p. 22 l. 8 et v. 89. ὑπερ Π. φά-

πολλάκι δ' ἢ σκίνακος δερκευνέος ἢ ἀπὸ νεβροῦ
 πνετιήν τμηξαιο, πόροις δ' ἐν νέκταρι φύρσας,
 ἄλλοτε καὶ μορέης ἀπὸ ρίζεα φοινηέσσης,
 ὄλμου ἐνὶ στύπει προβαλῶν καὶ δηήρεα κόψας 70
 οἴνω, ἐνεψηθέντα πόροις καμάτοισι μελίσσης,
 καὶ κεν ἐπικρατέουσαν ἀπεχθέα νοῦσον ἀλάλκοις
 φωτὸς, ὁ δ' ἀσφαλέεσσι πάλιν μετὰ ποσσὶν ὀδεύοι.

Δεύτερα δ' αἰγλήεντος ἐπιφράζευ πόσιν ἐχθρὴν
 κίρναμένην ὀλοῦ ψιμμυθίου, ἣ τε γάλακτι 75
 πάντοθεν ἀφρίζοντι νέην εἰδήματο χροίην,
 πελλίσιν ἐν γρώνησιν ὅτ' εἶαρι πῖον ἀμέλξαις.
 Τοῦ μὲν ὑπὲρ γένυάς τε καὶ ἣ θυσαίνεται οὔλα
 ἀφρὸς ἐπιστύφων ἐμπλάσσεται, ἀμφὶ καὶ ὀκλὸς
 τέτρογγε γλώσσης, νέατος δ' ὑποκάρφεται ἰσθμὸς· 80
 ξηρὰ δ' ἐπιλλύζων ὀλοῦ χελλύσεται ἄτη·
 ἀβλεμὲς ἣ γὰρ κεῖνο πέλει βάρος, αὐτὰρ ὁ θυμῷ
 ναυσιόεις ὀλοοῖσιν ὑποτρύει καμάτοισι·
 πολλάκι δ' ἐν φαέεσσιν ἄλλην ἔτερειδέα λεύσσω,

ογγος HMv. χεύηι Π. παρασιεῖα coni. Bentr. — 67. πολλάκι Π. δὲ codd. (Π sine accent.) cf. p. 153. ἢ ἀπο Π. νευροῦ V, ἀπονέβρον v. — 68. πνετιάν V. ἐν νέκταρι ΠBGMRv, ἐνέκταρι HP, ἐνὶ v. reliqui. cf. ad fr. 74, 52. — 69. ἀπο ρίζεα Π, ἀποριζέα G, ἀποριζία v, ἀπὸ ριζία reliqui. cf. ad Ther. 940. φοινηέσσης Π, φοινηκοέσσης reliqui. — 70. ὄλμου ΠBGMRVv, ὄλω ceteri. ἐνὶ Π. δηήρεα Π. — 71. οἴνωι Π. ἐνεψηθέντα MRv, ἐνὶ ψηθέντα PV. καμάτῃσι HP. μελίσσαις MR. — 72. ἀπεχθέα Π, ἐπιχθέα v, ἐπαχθέα reliqui. cf. ad fr. 31. νοῦσον Π. ἀλάλκοις MR. — 73. ἀσφαλεεσσι πάλιν sine acc. Π. μεταποσὶν v. ὀδεον Π. — 74—106 om. Π. ἐχθρὰν VAlD. — 75. ψιμμυθίου M, ψιμμυθίου Πv, ψιμμυθίου VAlD. cf. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 393 seq. et Piers. ad Moer. p. 419. — 76. οἰδήματο V. — 77. γρώνοισι Ald., γρώνησιν H. ἦαρι B. — 78. θυσαίνεται BMRP, θισσαίνεται H, reliqui θυσαίνεται. cf. Jacobs. ad Anthol. Pal. T. III p. 60 et p. 137. — 79. ἐμπλάσσεται BLPRv, ἐμφράσσεται M et ex correct. secundae manus R, ἐμπάσσεται GHVAlD. ἀμφὶ καὶ LMR, reliqui ἀμφὶ δὲ. cf. Hermann. ad Orphic. p. 737. — 80. τρίτρογγε M. δ' om. BHPV, in v addit manus sec. ὑπὸ κάρφους M. — 81. ἐπιλλύζων V et coni. Bentr. et S., ἐπιλλύζων BHMRvAld. (LP?), item G, verum is βήσσων explicat. χελλύσεται BPv. quod S. habet χελλύσεται falsissimum est. nam οὐδέποτε ἐνεστὼς ἐν ὄξει (Herodian. in Cram. Anecd. Paris. IV p. 237). — 82. ἀβλεμὲς om. BH, ἄτη ἀβλεμὲς, ἣ γὰρ Ald., ἄτη ἀβλεμὲς, ἣ γὰρ coni. Hermann. sed cf. ad fr. 74 v. 45. simplex ἣ postpositum habes in Apoll. Rhod. 1, 631; 4, 1242; Quint. Smyrn. 4, 37; 5, 415. ἐκεῖνο BHPRvAld. κάρος Ald. — 83. ναυτιόεις HPRVvAld., ναυτιοεῖ B. ὑποτρύξει (-τρύξει?) coni. Bentr., quod recepissem, nisi aliis etiam verbis transitivis Nicandrum tribuisse intransitivam significationem viderem. — 84. ἄλλην Vv et G, sed in hoc corre-

- 85 ἄλλοτε δ' ὑπναλέος ψύχει δέμας, οὐδ' ἔτι γυῖα
ὡς τὸ πάρος δονεῖ, καμάτῳ δ' ὑποδάμνεται εἶκων.
Τῷ καὶ προημαδῆς ἢ ὄρχάδος εἶαρ ἐλαίης
ἢ ἔτι μυρτίνης σχεδίην δεπάεσσιν ὀρέξαις,
ὄφρ' ἂν ὀλισθήνασα χέη κακὰ φάρμακα νηδύς·
- 90 ἢ ἐ σύ γ' οὐθατόεντα διοιδέα μαζὸν ἀμέλλας
ῥεῖα φέροις, φιαρὴν δὲ ποτοῦ ἀποαίνυσο γρηῖν.
καί τε σύ γ' ἢ μαλάχης ῥαδάμους ἢ φυλλάδα τήξας
χυλῶ ἐνὶ κλώθοντι κακηπελέοντα κορέσσαις.
πολλάκι σήσαμα κόπτε, πόροις δ' ἐν νέκταρι καὶ τά·
- 95 ἢ ἐ σύ κληματόεσσαν ἐν ὕδατι πλύνεο τέφρην
θαλπομένην, τὸ δὲ δύμμα νεοπλεκέος καλάθιο
κόλποις ἐκμήνειας· ὁ γὰρ τ' ἀναδέξεται ἰλύν.
καί τε κατατριφθέντα μετ' ἀργήεντος ἐλαίου
σκλήρ' ἀπὸ περσεῖης κάρυα βλάβος οἶον ἐρύξει,
- 100 Περσεὺς ἦν ποτε ποσσὶ λιπῶν Κηφηίδα γαῖαν,
αὐχέν' ἀποτμήξας ἄρπη γονόεντα Μεδούσης,
ῥεῖα Μυκηναίησιν ἐνηέξησεν ἀρούραις,
Κηφήος νέα δῶρα, μύκης ὅθι κάππεσεν ἄρπης,
ἄκρον ὑπὸ προῶνα Μελανθίδος, ἔνθα τε νύμφη
- 105 Λαγγεῖης πόμα κείνο Διὸς τεκμήρατο παιδί.

ctum. ἔτεροειδέα Bv. βλέπων V. — 85. δειπναλέος M. οὐδέ τι codd. cor-
rexit Bentl. — 86. ὑποδάμνεται GHv. — 87. προημαδῆν MR, προημαδῆς
HPMosq. Ald. ἐλαίης BHPMosq. v. — 88. ἦτι G, ἦτι V. ὀρέξης V. —
89. ἀνολισθήνασα M. — 90. διοιδέα M. — 91. φέροις M et R, sed is ex corr.,
φέροις V, sed φέροις superscripto, πόρον v, πόροις reliqui. illud praetuli
propter vicinum πόροις v. 94. γρηῖν H. cf. pag. 153. — 92. καί δὲ σύ γ'
GM, ἢ δὲ σύ γ' Rv, εἰ δὲ σύ γ' BHP, καὶ σύ δὲ γ' VAlD. suum Nicandro
restitui ex Al. 48, 108, 172, 186, 230, 239, 268, 323, 576, fragm. 73, 1.
nec καὶ δὲ σύ in Al. 148, 433 propter Π ferendum. ῥαδάμους cum glossa
κλάδους G, ῥαδάμους reliqui. ex Hesych. correxerunt Meinek. exercit. phil.
in Athenae. II p. 42 et Dind. in Thes. Par. φυλλάδα Hv. — 94. πολλάκις
H. — 95. τέφραν vitiose soli S. et Lehrs. — 96. δύμμα BP, δύμμεο H.
νεοπλακέος v. — 97. ἐκμήνειας Ald. S. Lehrs. et ut videtur codd. non-
nulli. sed v certe verum habet. — 98. |τριφθέντα v, sed literae v im-
posito ι. — 99. ξήρ' ἀπὸ memorat schol. ἀποπερσεῖης v, περσῆεις V. Περ-
σεῖος vel Περσῆος in Theodosiaco exemplari (cf. Schol. ad h. l. et supra
p. 162.) fuisse suspicatur S. βάρος M. οἶον omnes, quod nescio quomodo
explicem. emendavi ex Hesych. „οἶα, τὰ δεινά, Αἰολεῖς.“ ἐρύξοι M et R
e corr. — 100. ἦν ὅτε M. ceterum cf. p. 153. — 101. ἀρπηγονόεντα M,
στονόεντα conl. Bentl. sed cf. schol. — 102. ἀρούραις GMR, ἀρούρης
BVv, ἀρούρης reliqui. — 103. κηφήνος BH, κηφήνος Pv. cf. p. 153. —
104. ὑπὲρ BHP, ὑπαὶ RVVAlD. ἔνθα τέμψη V. — 105. Λαγγεῖης BHMP

πολλάκι δ' ἐνθρόψειας ἐν ὀπταλέησιν ἀκοσταῖς
 Γεροαίης λιβάνοιο χύσιν περιπηγέα θάμνοισ·
 καί τε σύ γ' ἢ καρύης ἄπο δάκρουον ἢ ἀταλύμνου
 ἢ πτελέης, ὅ τε πολλὸν ἀεὶ καταλείβεται ὄσχαῖς,
 κόμμινά τε χλιόωντι ποτῶ ἐπαρωγέα τήξαις, 110
 ὄφρα τὰ μὲν τ' ἐρύγησι, τὰ δ' ἐψητοῖσι δαμασθεῖς
 ἀλθήση ὑδάτεσσιν, ὅτ' ἐκμήνη δέμας ἰδρώς.
 καί κεν ὄγ' ἄλλοτε δόρπα δεδεγμένος, ἄλλοτε δ' οἴνης
 πιότερης κορέοιτο, καὶ ἀκλέα πότμον ἀλύξαι.

Μὴ μὲν, κανθαρίδος σιτηβόρου εὐτ' ἂν ὀδώδη, 115
 κεῖνο ποτὸν δέξαιτο, χυτῆ ἑναλίγκια πίσση·
 πίσσης γὰρ ῥόθωσιν ἄγει βάρος, ἐν δὲ χαλινοῖς
 οἶά τε δὴ καρφεῖα νέον βεβρωμένα κέδρον.
 Αἶ δ' ὅτε μὲν πλαδόωντι ποτῶ ἐπὶ χεῖλεσι δηχμὸν
 τεύχουσιν, τότε δ' αὐτε περὶ στόμα νεῖατα γαστροῖς· 120
 ἄλλοτε καὶ μεσάτη ἐπιδάκνεται ἄλγεσι νηδύς

Rv, [εἰ] reliqui. nympha nescio quae (cf. παιδὸς Ther. 485) Perseo Langiae fontem demonstravit. κεῖνος Π. — 106. ὀπταλέησιν GAlD., ὀπταλέσιν V, ἀσταλέησιν M, ἀνυκλήσιν HP, ἀνάα| BR, ἀναα| v, ἐνθρόψειας ἀνσταλέησιν correxit Meinek. Anal. Alex. p. 45. ὀπταλέην χαλιυῖτιν habes in Andromachi galen. v. 149. — 107. φύσιν Π. περὶ ἡγαθέα B, περιηγαθέα v, περιγαθέα P. — 108. γ' om. G. ἢ καρύης Π. απο Π. — 109. ἢ Π. ὅτε codd. et edd. omnes. ἀεὶ Π. καταλείβεται Π, καταλείβεται BHPRv, καλλεῖβεται GL, καταλείπεται M, καλλεῖπεται VAlD. ὄσχαῖς GL. — 110. κόμμινα τὲ Π, κόμμι τὰ δὲ reliqui. κόμμινα δάκρουα significant κόμμι proprie dictum. ad formam cf. σινῆπινος a Dioscoride et Galeno usurpatum. χλιόεντι PVAld., χλιόωντι BGHLMPrv, χλιδόωντι varia lectio in G notata. χλιάον est in fragm. 68 v 8. ποτῶ Π. τήξαις PBLRv, πήξαις M, τέξαις H, τύξαις P, τῆξον GVAld. — 111. τὰ μὲν τε ῥύγησι Π, ἐρύγησι BH, ἐρίγησε P. δαμάσας HP, δαμάσας v. — 112. ἀλθήση Π, αἰθήση H. ἐκμήνη vitium solius Aldin. a Scaligero iam correctum, item a Dorvill. ad Char. p. 418 ex codice. — 113. ὅτ' ἄλλοτε BHPRv. — 114. κορέοιτο B HPv et R e corr. ἀκλέα PGRVAld. (si de omnibus his fides habenda eis qui contulerunt, certe de M erravit Sartius), ἀκλέα BHLMPv. — 115. μη μὲν Π, καί μιν B, καὶ μὲν P. structura est qualis in Theocr. 29, 3: κῆγ' ὃ μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ' ἐν μυχῶ, et Callim. fr. 445. cf. Th. 190 seq., Al. 207 seq. σιτηβόρου PGLMR, σιτοβόρου BHPRv, σιτηφάγον VAlD. εὐτ' ἂν ὀδώδη Π. — 116. κεινό Π. πότ' ἂν coni. Benti. δέξαιτο codd. et edd. omnes. sed cf. p. 158. χυτῆ et πίσση Π. — 118. οἶα Π. κάρπεια Π, καρφια imposito penultima syllabae εἰ v, καρφεῖα reliqui codd. κάρφος Nicandro significat κάρπον. — 119. ὅτε Π et ut videtur reliqui codd. et editiones. πλαδόωντο H. ποτῶ ἐπὶ Π. χεῖλεσι PBGLPV (χεῖλεσιν H), χεῖλεῖ MRAlD. ἐπιχεῖλεῖ v. δηχμὸν ΠM, δηγγμὸν reliqui, nisi quod δῆγγμειν PH. cf. ad Ther. 119. — 120. τεύχουσι Gv. τότε Π et ut videtur reliqui omnes codd. et edd. praeter P. περιστόμα v. γαστροῖς sine accentu Π. — 121. ἐπιδάκνεται ἄλ-

- ἢ κύστις βρωθεῖσα· περιψάνουσι δ' ἀνίαι,
 θώρηκος τόθι χόνδρος ὑπὲρ κύτος ἔξετο γαστρός·
 αὐτοὶ δ' ἀσχαλώωσιν, ἄλλη δέ φιν ἦθεα φωτὸς
 125 ἄψυχος πεδάει· ὃ δ' ἀελπέα δάμναται ἄταις,
 οἰά τε δὴ γήρεια νέον τεθρυμμένα κάκτου
 ἦέρ' ἐπιπλάζοντα διαψαίρουσι πνοῆσι.
 Τῷ δὲ σὺ πολλάκι μὲν γληχῶ ποταμηῖσι νύμφαις
 ἐμπλήδην κυκεῶνα πόροις ἐν κύμβει τεύξας,
 130 νηστείρης Δηοῦς μορόεν ποτόν, ᾧ ποτε Δηῶ
 λανκανίην ἔβρεξεν ἀν' ἄστυρον Ἴπποθόωντος
 Θρηῖσσης ἀθύροισιν ὑπὸ ῥήτρησιν Ἰάμβης.
 δήποτε δ' ἢ σιάλοιο καρῆατος ἦε καὶ ἀμνοῦ
 ἀμμίγδην σπεράδεσσιν ἐντροχάλοισι λίνιοι,
 135 ἦε νέον κορσεῖα ταμαῖν κερόεντα χιμαίρης,
 ἦ ἔτι που χηνὸς μορόεν ποτόν αἰνυσο χύτρου,
 ἐς δ' ἔμετον κορέσαιο, τὰ δ' ἀθρόα νεϊόθι βράσσοις
 ἐμμαπέως ἔτ' ἄπεπτα πύλη μεμιασμένα δόρπα.

γει Π. — 122. ἢ Π. παραψάνουσι δ' ἀνειαί Π. — 123. θωρηκος Π. χον-
 δρος Π. ὑπερ κύτος Π, ὑπερκῆτος v, γαστρός om. Π. — 124. ἀσχαλώωσ'
 ἄλλη HALD., ἄλλη etiam P, ἀλη MR, ἀλη Π. σφιν Hv. pro φιν Blomf.
 gloss. Aeschyl. Agam. 187 conii. τις, ut non legisse videatur quae Herm.
 dixit ad Orph. p. 803 seq. Aldinam scripturam coniectura emendaverat
 Scal. — 125. πελάει BHPv. ἀελπέα V. — 126. οἰά τε δη Π. νεόν Π, νεόν M.
 κάκτου Π (ut refert Bussem., ηαήτου, ut refert Keil.), reliqui πάππων. sed
 γήρεια a πάππων non diversa sunt. cf. Arat. 921 et Ther. 329, item Dio-
 scorid. II p. 40: οἱ νεαροὶ πάπποι· ἀνθη δὲ ἔστιν ἀκάνθης τῆς καλου-
 μένης κάκτου. — 127. ἦέρ' ἐπιπλάζοντα Π. διαψαίρουσι πνοῆσι Π, reli-
 qui διαψαίρουσιν ἀέλλαις, nisi quod διαψαίρουσιν in Hv. — 128. τῷ Π.
 γληχόν HM, γληχόν e corr. R, γληχέν P. ποταμηῖσι Π, ποταμίοισι V, πο-
 ταμῖσι Hv. νάμασιν V. — 129. ἐμβλήδην H. κύμβει MRALD., κύβει V,
 κύβει P. — 130. νηστείρης δηιοῦς Π, νηστείης B, δειοῦς V, δηοῦς et δηῶ
 reliq. ᾧ Π. δηῶ Π. vide L. Dindorf. in Thes. P. s. Δηῶ extr. coll. tamen
 Al. 450. — 131. λανκανίην ΠG, reliqui λενκανίην. ἀνάστυρον M. Ἴπποθόον-
 τος Π habere videtur. — 132. ἀθύροισι v. ὑπὰ PRvAld. ῥήτροισι ΠM,
 ῥήτρησιν reliqui, ὑπορρήτρησιν Hv. Ἰάμβης Π. — 133. ποτε δη ΠM. σιάλοιο
 G. — 134. ἀμμίγδην V. σποράδεσσιν BHPvAld. ἐντροχάλοισι Π, χάλαιο
 reliqui, σελίνου MR. — 135. κερόεντα Π, κεράεντα ceteri. illud conii. S.
 in add. et Lobeck. Elem. I p. 313 n. 27. — 136. ἦε τι Π, ἦ ἔτι, ut conii.
 Benti., MR, reliqui ἦέ τι. cf. ad fr. 71. χηνὸς μορόεν ποτόν Π. — 137.
 ἐς δ' Π et omnes ut videtur codd. et edd. praeter B et S. atque Lehrs., in
 quibus εἰς δ'. ἐμέτον κορσεαιο Π. βράσσοι Π, βράσσαις BMR, βράσσοις
 reliqui. — 138. ἐμμαπέως Π, ἐμμαπέων BHv et codex Benti., ἐμμαπέων
 P, ἐμματέων reliqui et schol. hoc, quum praecedat ἐς δ' ἔμετον κορέσαιο,
 non iam locum habere videtur. alia res est infra v. 535. ἔτ' ἀπεπτα Π. οὔ

πολλάκι δ' ἐν κλυστῆρι νέον γλάγος οἶος ἀμέλξας
 κλύξει, τὰ δ' ἤλιθα γαστροὺς ἀφόρδια κεινώσειας · 140
 ἄλλοτ' ἀλυσθαίνοντι ποθὲν γάλα πῖον ἀρήξει ·
 ἥε σύ γ' ἀμπελόεντα γλυκεῖ ἐνι καύλεα κόψαις
 χλωρὰ, νέον πετάλοισι περιβρίθοντα κολουσας ·
 ἥε μελισσάων καμάτῳ ἐνι παῦρα μορύξαις
 σκορπιόεντα χадὼν ψαθυρῆς ἐκ δίξεια γαίης 145
 αἶεν κεντρῆεντα · πόη γε μὲν ὕψι τέθηλεν
 οἴη περ μολόθουρος, ἐνισχνα δὲ καύλεα βάλλει.
 καί τε σὺ δραχμάων πισύρων βάρος αἴνυσο γαίης
 Παρθενίης, τὴν Φυλλίς ὑπὸ κνημοῖσιν ἀνῆκεν,
 Ἰμβρασίδος γαίης χιονώδεος, ἣν τε κεράστης 150
 ἀμνὸς Χησιάδεσσι νέον σημήνατο νύμφαις
 Κερκέτεω νιφόεντος ὑπὸ σχοινώδεσιν ὄχθαις ·
 ἥ καὶ σειραίοιο πόσιν διπλήθεα τεύξαις ·

ἄπ. πέλη vel πέλει coni. Bernard. ap. S. praef. Ther. p. VI. sed cf. ad fr. 70, 16. πύλης Π, πύλη reliqui. ceterum nescio an ἐπ' ἄ. πύλη scribendum sit. certe eiusmodi hyperbaton Nicandro frequens. cf. v. 145, Th. 88, 107, 728. — 139. οἶος Π. — 140. κλύξει Π, κλύξει S. demum invexisse videtur. cf. Lobeck. Paralip. p. 405 seqq., κλύζεται δ' ἤλιθα H. κεινώσειας Π, κενώσεις V, κεινώσειας primae syllabae superscripto ε̄ v. — 141. ἄλλοτ' Π. αλυσθαίνοντι Π. τόθεν Π, ποθὲν ceteri. πῖον Π. γλύκει ἐν Π, γλύκει ἐν reliqui. cf. ad fr. 74, 52. γλύκει ἐνι παῦρα μορύξαις H omis- sis v. 143 toto et ex adiacentibus duobus parte. κόψας BPald., κόψας in κόψαις correctum in v. — 143. χλωρὰ Π. — 144. καμάτῳ ἐπι Π, ἐνι G, ἐνι reliqui. παῦρα Π. — 145. χадὼν Π, ταμῶν reliqui. ψαθυρῆς Π, ut v. 552, sed quinque locis, quibus praeterea Nicander voce usus est, vulgarem formam et ipse Π cum reliquis omnibus libris habet. ceterum vide Lobeck. proleg. p. 276 extr. δίξεια Π, δίξεια BHMPRVv (sed hunc ε̄ habere in rasura dicit Dietz), δίξια L, δίξια G. — 146. πόα VAlD. γέ μεν Π. — 147. ἐνισχνα P, ἐν ἴχνα B. — 148. καί τε σὺν Π, καὶ δὲ σὺ reliqui. cf. ad v. 92. — 149. τὴν Π, ἣν reliqui. φυλλὰς ultimae syllabae imposito ις v. et φυλλὰς memoratur etiam in schol. ἐπι Π. — 150. Ἰμβρασίδης M. γαίης PAld., αἴης BGHMRPVv. illud mutatum ab eis videtur quibus bis positum γαῖα variata significatione displicebat. nam Ἰμβρασίδος γαίης de ipsa Samo insula intellexisse videntur cum editoribus recentioribus post ἀνῆκεν tollentibus comma, quod falsum esse docet appositum adiectivum χιονώδεος. hoc enim de Samo insula intelligi non potest, potest autem de terra Samia, cuius candidum maxime genus probant (cf. Dioscorid. I p. 822). itaque Aldinae interpunctionem reduxi. κεράστης Π. — 151. χησιάδεσσι Π, χησηιάδησι HP, χησηίδησιν v. — 152. Κερκετέω libri. correxit v. d. in Thesaur. Paris. s. v. σηνωδέσιν BP, σημωδέσιν H, χιανώδεσι L. — 153. ἥ Π. σειραίοιο PBGHPRV, σηραίοιο L, σειραίοισι M, σηραίοισι VAlD. διπλήθεα (hoc accentu) PGMVAld., διπλήθεα BHPRv et lemma in schol. hoc, tametsi singularia multa in ἤρησ adiectiva Nicander habet, recipere non ausus sum, quum non recte formatum vi-

σὺν δέ τε πηγανόεντας ἐνιθρούψειας ὀράμνους,
 155 ὀργάζων λίπει ῥοδέω θρόνα, πολλάκι χραίνους
 ἰρινέω, τό τε πολλὸν ἐπαλθέα νοῦσον ἔτευξεν.

Ἦν γε μὲν οὐλόμενόν γε ποτὸν κορίοιο δυσαλθέες
 ἀφραδέως δεπάεσσιν ἀπεχθομένοισι πάσῃται,
 οἷ μὲν τ' ἀφροσύνη ἐμπληγέες οἷά τε μάργοι
 160 δῆμια λαβράζουσι παραπληγές θ' ἄτε Βάκχαι
 ὀξὺ μέλος βοώσιν ἀταρμύκτω φρενὸς οἴστρω.
 Τῷ μὲν τ' ἐξ ἔδανοιο πόροις δέπας ἐμπλεον οἴνης,
 Πράμνιον αὐτοκρηές, ὅπως ὑπετύφατο ληνοῦ·
 ἢ νύμφαις τήξαιο βαλῶν ἀλὸς ἐμπλεα κύμβην·
 165 πολλάκι δ' ὀρταλίχων ἀπαλὴν ὠδίνα κενώσας
 ἀφρὸν ἐπεγκεράσαιο, θροῦ δορπήια κέφρου.
 τῷ γὰρ δὴ ζώην τε σαοῖ, καὶ πότμον ἐπισπεῖ
 εὔτε δόλοισ νήχοντα κακοφθόρα τέκν' ἀλίῃων
 οἰωνὸν χραίνωσιν, ὃ δ' ἐς χέρας ἔμπεσε παίδων
 170 θηρεύων ἀφροῖο νέην κλύδα λευκαίνουσαν.
 καὶ τε σύ γ' ἀγλεύκη βάψαις ἰόεντα θάλασσαν,
 ἦν τε καὶ ἀτμεύειν ἀνέμοις πόρην Ἐννοσίγαιος
 σὺν πυρί. καὶ γὰρ δὴ τὸ πνοαῖς συνδάμνεται ἐχθραῖς·
 πῦρ μὲν αἰίζων καὶ ἀχύνετον ἔτρεσεν ὕδωρ
 175 ἀργέστας, καὶ ὃ' ἢ μὲν ἀκοσμῆεσσα, φιλορρῆς
 δεσπόξει νηῶν τε καὶ ἐμφοθρέων αἰζηῶν,

deatur. nam ad διπλὸς confugere nolim (cf. Lobeck. Elem. I p. 299 seq.).
 — 154. ἐνιθρούψειας Π, ἐνιθρούψειας ΠΡ. — 155. λιπέι ῥοδέω Π, ῥοδέων
 ΠΡ, ῥοδέα ν. — 156. ἰρινέω Π, ἰρινέα Μ, ἰρινέω V, ἠρινέω ΗΡΑld. ἔτευξε
 Μ. — 157—248 om. Π. pro οὐλόμενόν γε malim οὐλομένοιο. κορίοιο ν.
 — 158. ἀφραδέως Μ. πάσωνται ΜR. — 159. ἐμπληγέες Η. οἷά γε GHR
 Ald. — 161. φρένας Ald. — 162. τῷ μὴ τ' GHVAlD., τῷ γ' ἢ τ' Vorstii
 liber et codex Dorvill. ad Charit. p. 678, item Scalig. ἐξέδανοιο ΜRν,
 ἐδάνοιο Ρ. — 163. ὑπεστήσατο BHP, ὑπετήσατο ν. — 164. πήξαιο BHPν.
 de ἐμπλεα cf. Lobeck. El. I p. 266. — 165. ἀταλὴν coni. Bentr., ἀλαλὴν
 var. lect. in schol. — 166. ἀφρὸν ἐγκεράσαιο V. θροῦ V. κίφρον supra scri-
 pto οἰωνοῦ ν. — 167. ζών Η. σάοι Gv codex St. ἐπίσποι BGHPν cod.
 St., ἐπισποῖ LR, ἐπισπεῖ MVAlD. σάοι et ἐπίσπει coni. Bentr. cf. Lobeck.
 ad Buttm. p. 175. — 168. δόλης BHP. κακοφθορέα V. — 169. ὃ δ' εἰς
 G, ὃ δ' εσχέρας ν. ἔμπεσι Η. — 170. κλύδα ν. — 171. „suspiciosum ἀγλεύκη
 θάλασσα pro ἀγλευκῆς.“ Lobeck. Paralip. p. 466. sed ἀγλεύκην pro ἀγλευκῆ
 (quod ipsum restitui voluit I. G. Schneider. ind. in Theophrast. s. ἀγλυκῆς)
 esse monui ad fragm. 74, 34. σύ γ' ἐς γλανκῆν coni. Scalig. ψάψαις BHPν.
 θάλουσαν VAlD. — 173. δὴ τὸ πνοαῖς GMVAlD., δὴ πνοαῖς BHPν.
 συνδάμνεται Η. ἐχθραῖς V. — 175. φιλορρός VAlD. — 176. ἐμφορέων

ὕλη δ' ἐχθομένοιο πυρὸς κατὰ θεσμόν ἀκούει.
 ναὶ μὴν ἀτμείον τε κεραιόμενον λίπος οἶνη
 ἢ χιόνι γλυκέος μίγδην πόσις ἄλγος ἐρύξει,
 ἦμος ὑπὸ ζάγκλησι περιβρίθουσαν ὀπώρην 180
 ὄυσαλέην ἐδανοῖο καὶ ἐκ ψιθίης ἐλίνοιο
 κείροντες θλίβωσιν, ὅτε ῥοιξηδὰ μέλισσαι,
 πεμφρηδῶν, σφῆκές τε καὶ ἐκ βέμβικες ὄρειαι
 γλεῦκος ἄλις δαίνυνται ἐπὶ θαγέεσσι πεσοῦσαι,
 πιότερην ὅτε βότρυν ἐσίνατο κηκὰς ἀλώπηξ. 185

Καὶ τε σὺ κωνεῖον βλαβόεν τεκμαίρεο πῶμα·
 κεῖνο ποτὸν δὴ γὰρ τε καρῆατι φοινὸν ἰάπτει
 νύκτα φέρον σκοτόεσσαν· ἐδίνησεν δὲ καὶ ὄσσε,
 ἴχνησι δὲ σφαλεροί τε καὶ ἐμπλάζοντες ἀγνιαῖς
 χερσὶν ἐφερπύζουσι· κακὸς δ' ὑπὸ νείατα πνιγμὸς 190
 ἴσθμια καὶ φάρυγγος στεινὴν ἐμφράσσειται οἶμον·
 ἄκρα δέ τοι ψύχει, περὶ δὲ φλέβες ἔνδοθι γνίων
 ὄυμαλαί στέλλονται· ὃ δ' ἠέρα παῦρον ἀτύξει
 οἶα κατηβολέων, ψυχὴ δ' Ἀιδωνέα λεύσει.

VvAld., ἐμπορέων con. Bentr. ἀλήων BHPR. — 177. ἐχθομένοιο M. —
 178. ναὶ μὴν χῆνειόν τε con. Bentr. κεραιόμενος H. — 179. ἢ κοινή con.
 Bentr. ex Diosc. Tom. II p. 24, l. 5. sed cf. etiam Diosc. Eupor. II, 143
 p. 330. add. Alex. v. 512. — 180. ζάγκλησι BGHP, ζάγκησι M. — 181.
 ὄυσαλέην BHLMPRv, ὄυσαλέην GVAld. cf. ad v. 78. ἐδανοῖο P. — 182.
 θλίβωσιν VAld. ῥιξηδὰ V. — 183. πεμφρηδῶν BHP, πεμφρηδῶν V. καὶ
 αἱ βέμβικες G, καὶ ἐν β. con. Bentr. sed ἐν cum δαίνυνται iungendum.
 βέμβικες M, βεμβίδες videtur sch. legisse. — 184. δαίνυνται G. ἐπιρρα-
 γέεσσι HAld., ἐπὶ θαγέεσσι (ut S. con.) B, ἐπιρραγέεσσι reliqui. ἐπὶ θα-
 γέεσσι G. Dind. in Thes. Paris. s. ῥάξ. sed cf. Lobeck. Rhem. p. 291 et
 Elem. I p. 425. cuius exemplis adde ἐπὶ πλακίεσσι (sic enim legendum)
 Orph. Argon. 571. de mutata mensura cf. ad Ther. 243. — 185. κακὸς
 VAld. — 186. Herm. hoc ordine legi versus voluit: 186, 187, 188, ac
 simul post v. 187 excidisse versum putabat, credo propter particularum
 δὴ γὰρ posituram, quae me quidem non magis offendit quam ἦ γὰρ se-
 cundo loco positum Alex. 81 et fr. 74, 45. sed iure offendit φοινὸν pro
 φόνον positum. itaque post ἰάπτει sustuli interpunctionem, ut φοινὸν
 cum ποτὸν, νύκτα cum ἰάπτει iungatur. — 187. κωνόποτον Etym. Magn.
 p. 551, 14. — 188. φέρον MR. ἐδίνησε BH, ἐδίνησεν con. Lobeck. Elem. I p.
 262 not. — 189. ἴχνησι καὶ B. ἐμπλάζοντες VAld., ἐμπλάζοντες reliqui, quod
 e suo quoque codice restituit Steph. in Thes. s. ἐμπάζομαι. — 190. ὑπονείατο
 P, ὑπενείατο con. S. in lex. s. v. πνιγμὸς omn. cf. ad v. 365. — 191. φάρ-
 ρυγγος BHM. ἐφράσσειται BHP. — 192. δέ τοι ψύχει GMVAld., δ' ἐπιψύ-
 χει BHPRv. ἐνδοθυγγνίων H. — 193. ὄυμαλαί con. Bentr. ἀτύξει BHPV
 Mosq. Ald. Etym. Magn. p. 168, 9, ἀτίξει Rv, ἀλύξει M et var. lect. in sch.
 (nisi quod ibi codd. pars ἀλύξει, quod adscripsit etiam St.), ἀλέξει G, su-
 perscripto ἀέξει. idem in margine habet: γρ. καὶ ἀτυ ... cf. p. 154. — 194.

- 195 Τὸν μὲν τ' ἢ λίπεος κορέοις ἢ ἀμισγέος οἴνης,
 ὄφρα κεν ἐξεργήσῃ κακὴν καὶ ἐπώδυνον ἄτην·
 ἢ ἐ σὺ γε κλυστῆρος ἐνεὶς ὀπλίξο τεῦχος.
 πολλάκι δ' ἢ οἴνης ἀμιγῆ πόσιν, ἢ ἀπὸ δάφνης,
 Τεμπίδος ἢ δαυχοῦο φέροις ἐκ καύλεα κόψας,
 200 ἢ πρώτη Φοίβοιο κατέστεφε Δελφίδα χαίτην,
 ἢ πέπερι κνίδης τε μίγα σπερμεία λείηνας
 νεύμειας, τοτὲ νέκταρ ὁπῶ ἔμπευκέει χράνας·
 δήποτε δ' ἰρινέου θυέος μετροηδὸν ὀρέξαις
 σίλφριά τ' ἐνθροφθέντα μετ' ἀργήεντος ἐλαίου·
 205 ἐν δὲ μελιζώρου γλυκέος πόσιν, ἐν δὲ γάλακτος
 ἀφροῖεν νέμε τεῦχος ὑπὲρ πυρὸς ἡρέμα θάλψας.
 Καὶ κεν λιογήεντι παρασχεδὸν ἄχθος ἀμύνοις
 τοξικῶ εὗτ' ἀχέεσσι βαρύνηται ποτῶ ἀνήρ.
 Τοῦ καὶ ἐνεργε γλώσσα παχύνεται, ἀμφὶ δὲ χεῖλη
 210 οἰδαλέα βρίθοντα περὶ στομάτεσσι βαρύνει·
 ξηρὰ δ' ἀναπτύει, νεόθεν δ' ἐκρήγνυται οὔλα·
 πολλάκι δ' ἐς κραδίην πτοίην βάλε, πᾶν δὲ νόημα
 ἔμπληκτον μεμόρηκε κακῆ ἔσφαλμένον ἄτη,
 αὐτὰρ ὃ μηκάζει μανίης ὑπο μυρία φλύζων,
 215 δηθάκι δ' ἀχθόμενος βοάα, ἃ τις ἔμπελάδην φῶς
 ἀμφιβρότην κώδειαν ἀπὸ ξιφέεσσι ἀμηθεῖς,
 ἢ ἄτε κερνοφόρος ζάκορος βωμίστρια Πείης
 εἰνάδι λαοφόροισιν ἐνιχρίμπτουσα κελεύθοις
 μακρὸν ἐπεμβοάα γλώσση θρόον, οἱ δὲ τρέουσιν
 220 Ἰδαίης ῥιγηλὸν ὅτ' εἰσαῖωσιν ὑλαγμόν·

λεύσει H. — 195. ἀναμισγέος MR. — 196. ἐξεργήσῃ P. — 197. ἢ ἐ κλυστῆρος V. — 199. ἢ δαυχοῦο BHPv, ἢ δ' ἀνχοῦο GMR, ἢ δ' ἀνχοῦο V, ἢ δαύκοιο L(?)Ald. correxit Bergk. cf. ad Ther. 94. ἡνιόμοιο coni. Bentl. praeterea post Τεμπίδος tollenda et post δάφνης reponenda inter-punctio fuit. ναυλία sola Aldin., ἐνκνυλέα annotatum in G. — 201. μέγα HPVAld. λείηνας BHP, λήηνας G. — 202. τότε Ald. ἐν πεύκει GM. — 203. ἐρέξαις P. — 206. ἡρέμα πίνειν Ald. θάλψας om. V. — 207. καί κε G. παρὰ σχεδόν codd. praeter BP. ἀμύνης BHMP. — 208. ποτοῦ malebat S. — 209. νεόθεν M. — 211. νεόθεν G. — 213. ἐσφαλίον H. — 214. μνκάζει BHP. — 215. δαχθόμενος V. ἄτης ἔμπελάδην BH. cf. p. 171. — 216. ὑπὸ ξιφέεσσι Ald. — 217. οἶά τε M. βωμίστρια B, βωμίστρια HP. — 218. εἰνάδι HP, εἰνάδι var. lect. in schol. cf. Lobeck. Aglaoph. p. 645 not. λειοφόροισιν MRVAld., idem sed priori syllabae superscripto α habet v. κελεύθους M. — 219. γλώσση Ald., γλώσσης errore S. et Lehrs. ῥέουσιν

ὡς ὁ νόον λύσση ἐσφαλμένα βρουχανάαται
 ὠρουδὸν, λοξαῖς δὲ κόραις ταυρώδεα λεύσσω
 θήγει λευκὸν ὀδόντα, παραφρίζει δὲ χαλινοῖς.
 Τὸν μὲν καὶ δεσμοῖσι πολυπλέκτοισι πιάξας
 νέκταρι θωρήξαιο, καὶ οὐ χατέοντα κορέσκων 225
 ἦκα βιησάμενος· διὰ δὲ στόμα βρῦνον ὀχλίζοις,
 ὄφρ' ἂν ὑπεξερούγησι δαμαζόμενος χερὶ λώβην.
 ἦε σὺ βοσκαδῆς χηνὸς νέον ὄρταλιχῆα
 ὕδασιν ἐντήξαιο πυρὸς μεμορημένον ἀνγαῖς·
 καὶ τε σὺ μηλείης ῥηχώδεος ἄγρια κάρφη 230
 οὔρεσιν ἐνθρέφθεντα πόροις ἀπὸ σίνεα κόψας,
 ἦ ἔτι καὶ κληροισιν ἐπήβολα, τοιά περ ὦραι
 εἰαρινὰ φορέουσιν ἐνεψιήματα κούραις,
 ἄλλοτε δὲ στρούθεια, τοτὲ βλοσυροῖο Κύδωνος
 κείνο φυτὸν Κρήτηθεν, ὃ δὴ ῥ' ἐκόμισσαν ἄναυροι· 235
 πολλάκι δὴ σφύρησιν ἄλις ἐναολλέα κόψας
 ὕδασιν ἐμβροξέαιο, νέην δ' ὀσμῆρεα γληχῶ
 σπέρμασι μηλείοισι βάλοις ἐνομήρεα φύρων.
 καὶ τε σὺ γ' ἦ ῥοδέης θυόεν μαλλοῖσιν ἀφύσσω
 παῦρα λίπος στάξειας ἀνοιγομένους στομάτεσσιν, 240

M. τρέουσι H. — 221. νόον codd. et edd. omnes, quod correxi. ἐσφαλμένος BHPR. βρουχανάαται GL(?)MVAlD. et var. lect. in schol., item R, sed ibi βραυχανάαται correctum, βρουανάαται var. lect. in schol., βραυκανάαται BPy, βραυκαμάαται H. nostrum formatum ut ἰσχανάα et unice convenit voci ὠρουδόν. nam tametsi βρουκανήσομαι Hesyehius explicat βοήσομαι, tamen significare potius dentium stridorem putamus (βρουκείν τρίζειν τοὺς ὀδόντας Hesyeh.), et βραυκανᾶσθαι (ἐπὶ τῶν κλειόντων παιδίων, ὡς μίμημα φωνῆς. Hesyeh., ubi excidit fortasse φωνῆς τῶν βραυκῶν. cf. Hesyeh. s. βραύνας) ad sonum submissiorem, quam hic patitur res, referendum videtur. — 222. ὠρηδὸν VAlD. ταυρώδεα H, καπρώδεα conl. Bentl. — 223. ῥαιβὸν pro λευκὸν ascriptum in G. — 224. πολυστρέπτοισι BHPR. πιάξας G, πιάσας v, πιούσας BHP, πιάξας reliqui. — 226. ἦε β| M. βιασάμενος BGHVv. βρουκὸν omnes, quod primus corr. S. in indice, βρῦνον conl. Bentl. ὀχλίζοις BPM, sed in hoc correctum. — 227. ὑπεξερούγησι MR, ὑπεξερούγησε P, sed postmodo correctum, ὑπεξερούγησι Mosq. a prima manu. — 230. ῥηχώδιος H, τρηχώδεος var. lect. in schol. — 231. ἐνθρεφθέντα B. — 232. ἦε τι omnes. cf. ad Al. 136. — 233. ἐνεψιήματα BHP. κούραις M. — 234. τό τε S. — 235. φυτὸν, Κρήτηθεν ὃ δὴ interpungi voluit Bentl. ἐκόμισαν B et schol. ἄρουραν M, ἄρουραι Ald., reliqui ἄναυροι, quod recte explicat schol. — 236. ἄλλης H. καὶ ἀολλέα BHPv, ἐν ἀολλέα V. cf. ad Ther. 573. — 237. γληχὴν vel γληχὸν M. νέην δ' ὀσμῆρεα P. — 238. βάλοις συνομήρεα BPyH (sed is συνομήρηα), ἐν ὀμήρεα GV. — 239. σὺ γε ῥοδέης M, σὺ γε ῥοδέοις V, σὺ γ' ἦ ῥοδέοις reliqui

- ἤε καὶ ἰρινέοιο· μόλις δέ κε μυρί' ἐπιτλάς
 ἥμασιν ἐν πολέεσσιν ἀκροσφαλὲς ἶχνος ἰήλαι
 ἀσφαλέως, πτοητὸν ἔχων ἔτεροπλανὲς ὄθμα.
 Τῷ μὲν Γερραῖοι νομάδες χαλκήρεας αἰχμᾶς
 245 οἷ τε παρ' Εὐφρήταο ῥόον πολέοντες ἀρούρας
 χραίνουσιν· τὰ δὲ πολλὸν ἀναλθέα τραύματα τεύχει
 σάρκα μελαινομένην, πικρὸς δ' ὑποβόσκειται ὕδρης
 ἰὸς, σηπόμενον δὲ μύδῳ ἐκρήγνυται ἔρφος.
 Ἦν δὲ τὸ Μηδείης Κολχηίδος ἐχθόμενον πῦρ
 250 κεῖνό τις ἐνδέξεται, ἐφήμερον, οὗ περὶ χεῖλη
 δευομένου δυσάλυκτος ἰάπτεται ἄμμιγα κνηθμὸς
 οἰά τ' ὁπῶ νιφόνετι κράδης ἢ τρηχέι κνίδη
 χρωῖτα μαινομένοις ἢ καὶ σπειρώδει κόρση
 σκίλλης, ἢ τ' ἔκπαγλα νέην φοινίζατο σάρκα.
 255 τοῦ καὶ ἐπισχομένοιο περὶ στόμαχον βάρος ἴξει
 πρῶτον ἐρεπτόμενον, μετέπειτα δὲ λοιγέι συρμῶ

codices et edd. omnes praeter S., qui ῥοδέου scripsit. — 241. μόλις omnes. cf. ad Ther. 281. δέ γε GHAlD., reliqui δέ κε. — 242. ἥμα B. ἰήλαι MRV, ἰηλαι V. — 243. ἔχων V. ὄθμα GLVv, reliqui ὀμμα. hunc versum om. M. — vv. 245 usque ad 275 om. M. vv. 244—248 S. ad initium huius capituli retrahendos esse putavit. — 246. hic aliquot excidisse versus S. suspicatur, in quibus fuerint quae Etym. M. p. 712, 41 seq. habet. sed cf. p. 127. τὰ δὲ πολλὸν GRVAlD., τὸ BHP, τὸ superscripto τὰ v. recte habet τὰ ad omnia isto veneno oblita relatum arma, e quibus poeta solas memoraverat αἰχμᾶς. Ceterum S. post τεύχει interpunxit, ut σάρκα pendeat ab ὑποβόσκειται, quo efficitur ut δὲ positum sit loco alieno. cf. ad v. 283. equidem Nicandrum dixisse puto illita toxico arma e carne nigrescenti efficere vulnera vix sanabilia, cuius rei mox rationem reddit δὲ particula usus pro γάρ. — 247 seq. ὑποβόσκειται BGHLPRv cod. Steph., [σῆπεται VAlD. ὕδρης ἰὸς codd. et edd. omnes, ὕδρωψ ἰῶ S., quod Eutecnium legisse dicit nescio quo iure. secutus est Lehrs. at Nicander ὕδρης ἰὸς dixit pro ἄτε ὕδρης ἰὸς. cf. Welcker. ad Theogn. p. 90. de re vide Ther. 426 seqq. ἐκρήγνυται G. — 249. ἤε δὲ τὸ H. ἐχθρόμενον Π (num ἐχθραλέον? cf. ad v. 594), ἐχθόμενον H. — 250. κεῖνος τις BH, κεῖνο ποτὸν δέξι VAlD. οὗ περὶ χεῖλη Π, οὗ περὶ χεῖλη R, οὗ π χεῖλη BHPv, οὗ παρὲ χεῖλη GL(?)VAlD. — 251. δευόμενον Π. ἄμμιγα Π, ἐνδοθι reliqui. κνηθμὸς Π. — 252. ὁπῶ Π. ἢ Π. κνίδη ΠBHP. — 253. μαινομένος Π, μαινομένος reliqui. correxit S. in add. p. 335. ac vide Diosc. II p. 20 l. 4. σπειρώδη Π. κόρση Π. — 254. ἢ τ' Π. — 255. ἐπεσχυμένοι Π. — 256. πρῶτον ἐρεπτόμενον Π, πρῶτ' ἀνερεπτόμενον BPR, πρῶτ' ἀναρεπτόμενον GHVv Mosq. Ald. verbum nec per se nec cum ἀνὰ compositum videtur ἐρεύγεσθαι, ut volunt, significare posse. mihi vix dubium quin Nicander στόμαχον ἐρεπτόμενον voluerit esse στεγανόν. cf. v. 367. ita opus non est Bentley coniectura, qui, hoc ordine collocandos versus puta-

ῥιζόθεν ἔλκωθέντα, κακὸν δ' ἀποήρουγε δειροῆς,
 ὡς εἴτε κρεάων θολερὸν πλύμα χεύατο δαιτρος,
 σὺν δέ τε καὶ νηδὺς μεμιασμένα λύματα βάλλει.
 Ἄλλὰ σὺ πολλάκι μὲν χαιτήν δρυὸς οὐλάδα κόψας, 260
 πολλάκι καὶ φηγοῖο πόροις ἀκύλοισιν ὀμαρτῆ,
 ἦε σὺ γε βδήλαιο νέον γλάρος ἔνδοθι πέλλης,
 αὐτὰρ ὁ τοῦ κορέοιτο, καὶ ἐν στομάτεσσιν ἐρούξας.
 ἦ μὴν πουλυγόνοιο τοτὲ βλαστήματ' ἀρήξει,
 ἄλλοτε δὴ ῥιξιᾶ καθεψηθέντα γάλακτι. 265
 σὺν δὲ καὶ ἀμπελόεις ἔλικας ἐνθρόπτεο νύμφαις,
 ἴσως καὶ βατόεντα περὶ πτορθεῖα κολουσας.
 καὶ τε σὺ γυμνώσειας ἐντροφέος νέα τέροφη
 καστηνοῦ, καρύοιο λαχυφλοίοιο κάλυμμα,
 νεΐαιραν τόθι σάρκα περὶ σκύλος αὔον ὀπάξει 270
 δυσλεπέος καρύοιο, τὸ Καστανὺς ἔτροφεν αἶα.
 ῥεῖα δὲ νάρθηκος νεάτην ἐξαίνυσο νηδὺν,
 ὅς τε Προμηθεῖοιο κλοπὴν ἀνεδέξατο φώρης·

vit: 257, 256, 259, 258. μετ' ἔπειτα Π. συρμῶι Π. — 257. ἔλκωθέντα Π.
 ἀπὸ ἤρουγε Π, ἀπούρουγε Mosq. — 260. ἄλλα Π. — 261. φηγοῖο πόροι
 Η. βάλοις G. ἀκήλοισι B, ἀκούλησιν HP. ὀμαρτῆ Π, ὀμήρη reliqui, ἰσῆρη
 var. lect. in marg. G. — 262 ἦε Π. βδήλαιο Π, βδύλαιο B, βδύλεο HP.
 ἔνδοθε G, ἔνδοθεν Η. πέλλεις Π. — 263. στομάτεσσιν Π. ἐρούξας Π, ἐρού-
 ξει GPRVv, ὀρούξει Η, ἐρούξαι BALD. — 264. ἡμῖν Π. βλαστήματα ῥήξει
 Π. ἀρήξει correcta ultima V, non correcta Ald. — 265. δὴ ΠGP. ῥίξιᾶ
 Π. καθεψηθέντα Π, καταψυχθέντα BHP, καταψηχθέντα reliqui. — 266.
 ἀμπελίνοιο conii. Bentr. sed cf. ad v. 293. ἔλικας Π. — 267. Π. κολο-
 λούσας VALD. — 268. ἐντροφέος Η, ἐντροφέος memorat Steph. — 269. καστη-
 νοῦ Π et reliqui omnes (nisi quidam habent καστήνου), καστανοῦ S, κα-
 στανέου Lehrs. ex conii. Lobeckii Proleg. Path. p. 243. καρύοιο Η, κα-
 ρυκίοιο BP. λαχυφλοίοιο PGL et var. lect. in schol., ταχυφλοίοιο HVAlD.,
 τασυφλοίοιο R, δασυφλοίοιο BPv iet schol. hoc probavit Bentr. cf. p. 208. —
 270. νεΐαιραν Vv, νεΐαιραν Π et reliqui, νεΐαιρην male S. et Lehrs. cf. Hom.
 Π. π, 465 cum not. Spitzneri coll. Lobeck. Paral. p. 307 not. περι σκύ-
 λος Π, περισκύλος G. — 271. καρύοιο BHP. paulo post nescio an praes-
 tet ἔτροφε γαῖα. cf. ad Ther. 168. — 273. ὥστε Π. προμηθεῖοιο B, προ-
 μιθεῖοιο Η. κλοπὴν ἀνεδέξατο φώρης Π cum reliquis codicibus, πυρός
 ἀν. φωρήν S. et Lehrs. in illo nihil erit offensionis, si κλοπὴν statueris
 esse τὸ κενεμμένον, φώρην autem furandi actionem. ceterum in eo quo-
 que codices secutus sum, quod φώρης scripsi, non φωρήσ, etsi Hermann.
 in hym. Hom. Mercur. 136 et Bion. 9, 6 aliter scripsisse video aliosque
 scio inter φωρὴ furium et φώρη furis investigatio distinguere. sed eius di-
 stinctionis fideiussorem non invenio, φωρη furium autem non video cur
 alio tono pronuntiandum sit quam θήρη venatio. ac vid. Arcadii canonem
 p. 101, 16. φωρός legisse videtur schol. vers. 273 et 274 Ald. ita in unum
 contraxit: ὅστε Πρ. φιλοζώοιο πέτηλα. verum habet etiam cod. Stephan.

- σὺν δὲ καὶ ἐρπύλλοιο φιλοζώοιο πέτηλα,
 275 εὐφίμου τ' ἀπὸ καρπὸν ἄλις καταβάλλεο μύρτου·
 ἢ καὶ που σιδόεντος ἀποβρέξαιο κάλυμμα
 καρπείου, μιγάδην δὲ βαλὼν ἐμπίσειο μήλοις,
 ὄφρ' ἂν ἐπι στῦφόν τι ποτῶ, νοῦσον δὲ κεδάσσεις.
 Ἴξιόεν δέ σε μή τι δόλω παρὰ χεῖλεσι πῶμα
 280 οὐλόμενον λήσειεν, ὅ τ' ὠκιμοειδὲς ὄωδε.
 τοῦ μὲν ὑπὸ γλώσσης νέατος τρηχύνεται ὀλκός
 νέρθεν ἐπιφλεγέθων, τὸ δέ οἱ ἀμπάζεται ἦτορ·
 λυσσηθεὶς γλωῖσσαν δὲ καταπρίει κυνοδόντι,
 δὴ γὰρ ὅτ' ἐμπληκτος φρένα δάμνεται· ἀμφὶ δὲ δοιοῦς
 285 εἰκῆ ἐπιφράσσουσα πόρους τυφλώσατο νηδύς

— 274. σὺν δὲ Π. ἐρπύλλοιο ΠΒΗ. φιλοζώοιο ΒΗ. — 275. εὐφίμου ΠGL, εὐφήμου reliqui, nisi quod in ν corrigendo verum est restitutum. ἀπο Π. — 276. ἀπο βρέξαιο Π, ἀπὸ βρέξαιο primus videtur S. dedisse. Dioscorid. Parabil. 2, 148: ῥοιᾶς λέπη ἀποβρέξαιος ἐν οἴνω. id. περὶ δηλητ. 5: τὰ μύρτα ἀποβραχέντα ἐν ὕδατι. — 277. καρπείου Π, καρπίου ΒΗ, κορπίου ν. μιγάδην Π, ut voluerat S. idem tamen Π ν. 349 μίγδην habet, cf. Lobeck. Elem. I p. 408, ἀμύγδην Β et ν (sed is in rasura), ἀμύγδην Ρ, μίγδην reliqui. ἀπίσειο Η, ἐμπήσειο Μ, sed tertiae syllabae superscripto ι. μήλοις Π (i. e. ipsis σίδαις). μύρτης Μ, μύρτοις reliqui. — 278. ἐπιστύψαντι Π, ἐπιστίφοντι Η, ἐπιστύφοντι reliqui, nisi quod ἐπι στ| V habet. δὲ quum turbatum aliquid in hoc versu esse liquido demonstrat, malui facillima uti corrigendi ratione quam cum Bentl. et S. (p. 336) statuere post ποτῶ duo dimidiatos versus excidisse, aut νοῦσημα κεδ. scribere cum Zeunio. Ut antea dixerat καρπὸν ἄλις καταβάλλεο μύρτου, ita nunc σίδας iubet ἀποβρέχεσθαι usque dum magna potui insit amaritudo. κεδάσσεις Π, κεδάσαις reliqui. — 279. ἰξιόεν Ald. μὲν τι ΗΡ. δόλωι παρὰ Π. — 280. οὐλομένον Π, οὐλοφόνον reliqui et Zonar. p. 1112. hoc quum Dioscorid. Tom. I p. 353 et T. II p. 31 cum pedisequis Oribasio, Paulo, Aetio, item Plin. n. h. 22, 47 ixiæ fuisse apud alios nomen dicant, non dubito quin h. l. interpolatoribus debeatur. λύσειεν Μ. ὠκιμοειδὲς ΒΗΜ. οδωδεν Π. — 281. ὑπο γλώσσης Π. ὀλκός Π. — 282. ἐπιφλεγέθων Π, ὑπο| reliqui. τὸ δέ οἱ ΠΒΗΡAld., ὁ δέ οἱ ΓΜΡ(?)Vν. ἐμπάζεται ΠΠΡAld., ἐμπλάζεται ΒΓΜΡVν codex Steph. (cf. Thesaur. Paris. s. ἐμπάζομαι). neutrum verum arbitror, sed tertium, ἀμπάζεται. cf. Hesych. ἀμπάζονται, ἀναπαύονται et ἀμπάζαι, ἀναπαῦσαι. ceterum λιποθυμίαν etiam medici memorant, sed inter ea symptomata quae poeta habet v. 285 seq. — 282. γλωῖσσαν Π. primam versus vocem primus non cum antecedentibus, sed cum sequentibus iunxit Stephanus. quodsi ita tertio loco posita particula δὲ offenderit quempiam, hoc ut faceret poeta metrica ratio extorsit, ut in Apoll. Rhod. 4, 271 ἄλις προχοῆσι δέ, quae enim praeter Apollonii locum Volkm. com. epic. p. 9 attulit, aut emendari facillime possunt aut iustam habent excusationem eo, quod post duas voces, quae in unam notionem coalescunt, δὲ illatum est. Ceterum nescio an poeta λυσσηθεὶς scripserit. — 284. ὅτ' Π, ὄγ' reliqui. illud („nonnumquam“) rei convenientissimum. ἀμφὶ δε Π. — 285. εἰκῆ Π. ἐπιφράσσουσα Π, ἐπιφρίσ-

ὑγρῶν τε βρωτῶν τε, καταπνίγουσα δὲ πνεῦμα
 ἐντὸς ὑποβρομέει, ὀλίγω δ' ἐνελίσσεται ὄγω
 πολλάκι δὴ βροντῆσιν ἀνομβρόηεντος ὀλύμπου
 εἰδόμενον, τοτὲ δ' αὖτε κακοῖς ῥόχθοισι θαλάσσης,
 οἷσι πετραίησιν ὑποβρέμεται σπιλάδεσσι. 290
 τῷ καὶ στρευγομένῳ περ ἀνήλυθεν ἐκ καμάτοιο
 πνεῦμα μόλις, πόσιες δὲ παραντικά λύματ' ἔχεναν
 φαρμακῶεις ὠοῖσιν ἀλίγκια, τοῖά τε βοσκὰς
 ὄρατις αἰχμητῆσιν ὑπεννασθεῖσα νεοσσοῖς
 ἄλλοτε μὲν πληγῆσι νέον θρομβήγια γαστρὸς 295
 ἔκβαλεν ἐν μῆνιγξιν ἀνόστεια, πολλάκι νούσῳ
 δαμναμένη δύσποτμον ὑπέκ γόνον ἔκχεε γαίη.
 Τῷ μὲν τ' εὐβραχέος ἀψινθίου ἄλγος ἐρύξει
 ἐνστῦφον πόμα κείνο νεοθλίπτῳ ὑπὸ γλεύκει·

σουσα M. — 286. βρωτῶν H. καταπνεῖουσα δε Π, qui καταπνίγουσα scri-
 ptum invenisse videtur. certe καταπνίγειν hic necessarium. cf. v. 316. —
 287. ὑποβρομέει Π, ὑποδρομέει P, ὑποδρομέει H. ὀλίγωι Π. ὄγωι Π,
 ὄγω GLM (non ὄλω ut refert Bandini) V, ὄλω reliqui. cf. Ther. 571 et
 Arat. 749. — 288. πολλάκι δὴ Π, πολλάκι δὲ GMR, πολλάκι δ' ἐν BHP
 VvAld. nostrum con. etiam Bentr. βρωτοῖσιν HP. ἐνομβρόηεντος con. Bentr.
 — V. 289. εἰδόμενος codd. et edd. omnes. quod scripsi ad πνεῦμα refe-
 rendum est, idque etiam ad ἐνελίσσεται supplendum, qualem subiecti mu-
 tationem subitam habemus etiam Th. 552 seq. 566 seq. et alibi. ποτὲ M,
 τότε Π et reliqui codd. nisi qui ποτὲ habent. κακῆς ῥήχθῃσι BHP. — 290.
 οἷος Π, unde feci οἷσι. in reliquis est οἶος, quod in ἡμῶς mutandum
 putavit Bentr. πετραίοισιν ὑπὸ βρέμεται Π. — 291. τῷ et στρευγομένῳ
 Π. — 292. πνεῦμα Π. πόσιος Π, πόσσοις M. δὲ om. Π. λύματ' GHP
 RAld. ἔχεναν Π. — 293. φαρμακῶεις Π, φαρμακῶεσσα con. Bentr. sed
 cf. v. 266 et fr. 74, 26 cum not. ὠοῖσιν Π, sed cf. Lobeck. Element. I
 p. 442. τοῖά Π. βοσκὰς B. ὠοῖσι νέον θρομβήγια γαστρὸς P, ὠοῖσιν ὑπεν-
 νηθεῖσα νεοσσοῖς H, reliqua uterque omittens. — 294. ὄρατις Π, ὄρα-
 τισ Vv. αἰχμητῆσιν Π, αἰχμητῆσιν v, αἰχμητοῖσιν reliqui codd. et Ald.
 correxerat St. ὑπεννασθεῖσα Π, ὑπεννηθεῖσα reliqui, ὑποδηθεῖσα con.
 Spitzn. de versu heroic. p. 64. sed cf. Muetzell. de emend. Theogon. He-
 siod. p. 260 seq. — 295. ἀλλ' ὅτε πληγῆσι B. πληγῆσι Π. νέα con. Bentr.
 sed νέον Nicander dixisse videtur ut repeteretur δαμναμένη e v. 297 voci
 πληγῆσιν necessarium. θρομβοῖς ἀνα γαστρὸς Π, in quo nescio an non la-
 teat aliquid quod exquisitius sit. — 296. om. VAld. ἐν μῆνιγξιν ἔβαλλεν
 ἀν' ὄστια M, μῆνιγξιν Π, μῆνιγξιν HP. νούσῳ Π. — 297. δαμναμένη Π
 BHP, ut voluit Bentr., μαρναμένη reliqui. δύσποτμον Π, δύσπεπτον reli-
 qui. ὑπέκγονον G. ἔκχεα P. γαίη Π. — 298. τῷ Π. εὐβραχέος PGH,
 εὐβραχέως Ald., εὐβραχέος reliqui. cf. Lobeck. ad Phryn. p. 576. ac vid.
 ad fragm. 74 extr. ἀψινόι Π. ἐρύξει ΠBHPR et cod. Bentr., ἀρήξει reli-
 qui. ἀρήγειν Nicander non solet cum accusativo iungere, sed absolute po-
 nere. — 299. ἐνστῦφον recte Π, ἐνστυφον hic et 321 edd. omnes. κείνο
 om. BH, κείνον Π. νεοθλίπτῳ Π, νεοθρίπτῳ reliqui. ὑπὸ appar et ad

- 300 καί ποτε θητίνην τερμινθίδα, πολλάκι πεύκης,
 πολλάκι καὶ πίτυος γοερῆς ἀπὸ δάκρυα τμηξιαίς,
 Μαρσίου ἤχι τε Φοῖβος ἀπὸ φλόα δύσατο γνίων,
 ἢ δὲ μόρον πολύπυστον ἐπαιάζουσα κατ' ἄγκη
 οἷη συνεχέως ἀδινῆν ἀναβάλλεται ἡχῆν.
- 305 ἄσαι δ' ἢ πολίοιο μυοκτόνου ἀργέος ἄνθην,
 ἢ ἔτι καὶ ῥυτῆς πεδανὰς ἀπαμέργεο βλάστας,
 νάρδον, λιμναίου τε χαδῶν ἀπὸ κάστορος ὄρχιν·
 ἢ ὀδελὸν κνηστῆρι κατατρίψαιο χαρακτῶ
 σιλφίου, ἄλλοτε δ' ἴσον ἀποτμηξίας ὁποῖο.
- 310 πολλάκι δ' ἀγροτέρης τραγοριγάνου ἢ γάλακτος
 πηγνυμένου κορέοιτο νεημέλκτῃ ἐνὶ πέλλῃ.
 Ἦν δέ τις ἀφροσύνη ταύρου νέον αἷμα πάσῃται,
 στρευγεδόνι προδέδουπε δαμαζόμενος καμάτοισιν,
 ἦμος πιλνάμενον στέροισι κρυσταίνεται εἶαρ
- 315 ῥεῖα, θρομβοῦται δὲ μέσῳ ἐνὶ τεύχεϊ γαστρος·
 φράσσονται δὲ πόροι, τὸ δὲ θλίβεται ἔνδοθι πνεῦμα
 ἀνχένος ἐμπλασθέντος, ὃ δὲ σπαδόνεσσιν ἀλύων
 δηθάκις ἐν γαίῃ σπαίρει μεμορυχμένος ἀφροῦ.

ἐνβραχέος referendum esse. — 300. καὶ δ' ἀπὸ MvAld. θητίνης v. τερμίν-
 θίδα Π, σπερμινθίδα M. πολλάκι πίτυος H. — 301. ἀπο δάκρυα Π. τμη-
 ξιαίς Π, reliqui τμηξαι. — 302. Μάρσιον Π, Μυρσίον M. φλοῖα Π. —
 303. ἐπαιάζουσα VAld. καταγκη Π. — 304. οἷης Π, οἷη V. συνεχέως,
 non συννεχέως Π. cf. ad v. 571. ἀδινῆς BHP. — 305. ἄσαι Π, ut S. et
 Lehrs., ἄσαι certe M. δ' ἢ Π, δὴ reliqui. φλώμοιο μυοκτόνον coni. Bntl.
 sed eam herbam non magis constat et μυοκτόνον appellatam et contra
 ixiam dari solitam fuisse (cf. schol.). praeterea πολίοιο firmat Etym. M.
 p. 680, 39, neque enim alius in Alexipharmacis locus est ubi memoretur.
 postremo μυοκτόνον quispiam firmetur iis quae leguntur Ther. 64. ἄρσενος
 HAld. ἄργεος Π et reliqui codd., quod ἀργέος scribendum fuit. cf. Ther.
 856. ἄνθη Π. — 306. ἢ ἔτι Π, ἢ ἔτι certe M, reliqui ἢ ἔτι habere videntur
 ut vulgo. cf. ad fr. 71. ῥυτῆς Π. πέδνας R, πεδνὰς L. ἀπαμέργεος Π,
 ἀναμέργεο GMRV. cf. ad Ther. 910. — 307. λιμναίου στιχαδὸν BHP. ἀπο
 Π, ἀπο VvAld. — 308. ἠοδελὸν Π, ὀβελὸν BHP. καταστρίψαιο Π. χαρα-
 κτῶ ΠG et cod. Stephan. cf. S. praef. Th. p. VI, volueratque ita Bntl.,
 χαρακτῶ reliqui. — 309. σιλφίον H. ἄλλοτ' ὄλιζον BHPVvAld. (ἀλλ' ὅτ'
 B), ἴσον om. M, ἴσον habet R, ἴσον Π, ἴσ| cod. Steph. ἀποτμηξίας BHP.
 ὁποῖου M. — 310. πολλάκι Π. ἀγροτέρης Etym. Magn. p. 763, 32, ἀνα-
 λέης Π et reliqui codd. — 311. νεημέλκτῃ Π, νεομέλκτῃ BHP, ῥεημέλ-
 κτῃ Ald. ἐνὶ πέλλῃ Π. — 312. ἦν Π. ἀφροσύνη Π. νέον Π, μέλαν reli-
 qui. νεοσφαγῆς αἷμα habet Diosc. T. II p. 34 cum pedisequis. — 313. πρὸ
 δέδουπε Π. καμάτοισι Π. — 314. πιανόμενον Π. — 315. ῥεῖα Π. μέσῳ
 ἐνὶ τεύχεϊ Π. — 316. τό δε Π. — 317. σποδόνεσσιν BHPR. — 318. δη-
 θαις ἐν γαίῃ Π. σπαίρει GHMPR, σπαίρη B. cf. vv. ll. ad Quint. 5, 495.
 μεμορυχμένος M, μεμορυχμένος reliqui, etiam Π, qui tamen v. 330 et 375

Τῷ μὲν τ' ἢ ὀπόεντας ἀποκραδίσειας ἐρινούς,
 ὄξει δ' ἐμπίσαιο, τὸ δ' ἀθρόον ὕδατι μίξαις 320
 συγκεράων νύμφας τε καὶ ἐνστύφον ποτὸν ὄξεις,
 ἢ καὶ ἐκβδήλαιο καταχθῆος ἔρματα γαστρούς.
 καὶ τε σὺ πνετίην ὀθόνης πολυωπεὶ κόλπῳ
 φύρσιμον ἠθήσαιο, τοτὲ προκὸς, ἄλλοτε νεβροῦ,
 ἢ ἐρίφου, τοτὲ δ' ἂν σὺ καὶ εὐσκάρθμοιο λαγωῦ 325
 αἰνύμενος μογέοντι φέροις εὐαλθῆ' ἄρωγῆν.
 ἢ ἐλίτρον στήδην ὀδελοῦ πόρε τριπλόον ἄχθος
 εὐτριβῆος, κίρνα δὲ ποτῷ ἐνδενκί Βάκχον,
 ἐν καὶ σιλφιόεσσαν ὀποῖο τε μοιρίδα λίτρον,
 καὶ σπεράδος κραμβῆεν ἄδην μεμορουχμένον ὄξει. 330
 ἄσαι δὲ ράδινα κακοχλοῖοιο κονύζης

cum M facit. cf. Lobeck. Elem. I p. 187 et ad Ther. 119. ἀφρωῖ Π. — 319. τῷ μὲν δὴ Π, sed μὲν δὴ particulis Nicander non utitur, contra saepissime μὲν τ' ἢ habet. ἀποκραδίσειας Π, ἀποκραθήσειας M. — 320. ἐμπίσαιο Π, ἐμπίσαιο reliqui. illud propter μίξαις vix ferendum. ὕδατι Π, ὕδασι reliqui. μίξαις Π, μίξας reliqui. — 321. ἐνστύφον Π, ἐνστύφον Ald. et reliquae edd., ex ceteris codd. nihil notatum. ὀπὸν HP. ὄξεις Π (ut 366, 375, 511), ὄξους reliqui, quod fuit etiam Ther. 933. — 322. ἢ Π. ἐκβδήλαιο Π, ἐμφλοῖοιο Η, ἐκφλοῖοιο reliqui, ἐκφλύοιο Toup. emend. in Suid. et Hesych. T. IV p. 64. mirum quod βδάλλειν verbum, quo Nicander Al. 262, 484, Ther. 606 pro ἀμέλειν usus est, ad alvi per clysterem evacuationem rettulit, quam suadent etiam Dioscorid. II p. 35 et 335 (Paul. Aegin. 5, 56, Aet. 4, 1, 74, Actuar. p. 288 B), item Asclep. ap. Galen. T. XIV p. 143 et Scribon. 64. κατεχθῆος V Ald. ἔρματα Π, ἔργματα M. — 323. πολυωπεὶ sine accentu Π, qui v. 450 habet πολυωπέας. cf. Lobeck. ad Aiace. p. 408. κόλπῳ Π. — 324. ἰθύσαιο HP, ἰθύσοιο B. τότε Π, ποτὲ BPRV. πρισκός Π. νετροῦ Ald. — 325. ἢ Π. δ' αὖ σὺ PSt. — 326. αἰνύμενος H. εὐαλθῆς M. — 327. ἢ Π. λίτρον PGM, νίτρον reliqui. illud codd. omnes habent v. 337 et 532, ut pateat vel sine libris Ther. 942 restituendam antiquiorem formam esse. cf. L. Dindorf. in Thes. Paris. — 328. ἐννηδέος κίρνα B, ἐνῆδέος HP. ποτῷ Π. ἐν δενκί Π, ἐν τεύχει M, ἐνι δενκί reliqui. ἐν ἀδενκί quosdam legisse propter schol. suspicatur Koechly ad Maxim. 492 idque commendavit Bentl. ego hic quoque quantum fieri potuit Π sequendum esse putavi. similiter Nicander finxit ἐμπενκί Al. 202 (ubi GM eodem modo errant) et Th. 866, ἐμπέλιος Ther. 782, ἐνισχνα Al. 147, ἐνοδομον Ther. 41, ἐνοιδέα Al. 422. nam δένος τὸ γλυνὸ παρ' Αἰτωλοῖς schol. Ther. 625 (cf. Merkel. proleg. in Apoll. Rhod. p. 169 seq.), ubi πολυδενκίης legitur. ceterum qui soli nitrum cum vino dari praecipiunt Dioscorid. p. 335 et Asclepiad. l. l., quale vinum esse debeat non definiunt. — 329. ἐν Π, ἐνῆ H. ὀποῖο Π. μοιράδα P, ὀποῖο διμοιρίδα coni. Lobeck. proleg. Path. p. 452 caesura intolerabili. mihi μοιρίδα pro μοιραν dictum indeque σιλφιόεσσαν ὀποῖο τε pendere videtur. λίτρον accusativum mensurae esse puto, quo similiter usus est Pind. Pyth. 4, 228: ὀρόγγιαν σχίζε νῶτον γᾶς. Ceterum σιλφιόν ῥίζαν ἢ τὸν ὀπὸν commendat Dioscorid. p. 35. cf. Al. 369. — 330. σπεράδος Π. ἄδην Π, ἄλις reliqui. μεμορουχμένον ΠM, reliqui | γμένον. — 331. δὲ PGM, δὴ reli-

ἢ πέπεριν, τά τε βλαστὰ κατασμῶξαιο βάτιοι,
καί κεν πηγνυμένοιο χύσιν διὰ ρεῖα κεδάσσαις
ἢε διαθρούφειας ἐν ἄγγεσιν ἐστηκυῖαν.

335 Μῆ μὲν ἐπαλγύνουσα πόσις βουπρήστιδος ἐχθρῆς
λήσειεν, σὺ δὲ φῶτα δαμαζόμενον πεπύθοιο.

Ἡ δ' ἦτοι λίτρω μὲν ἐπιχρώζουσα χαλινὰ
εἶδεται ἐμβροχθεῖσα, βαρύπνοος· ἀμφὶ δὲ γαστρὸς
ἄλγεα δινεύοντα περὶ στομάτεσσιν ὄρωρεν·

340 οὐρα δὲ τυφλοῦται, νεάτη δ' ὑπὸ κύστις ὄροχθεῖ·
πᾶσα δὲ οἱ νηδὺς διαπίμπραται, ὡς ὀπόθ' ὕδρωψ
τυμπανόεις ἀνὰ μέσσον ἀφυσγετὸς ὀμφαλὸν ἕξει·
ἀμφὶ δὲ οἱ γυίοις τετανὸν περιφαίνεται ἔρφος.

Ἡ καὶ πον δαμάλεις, ἐριγᾶστορας ἄλλοτε μόσχους

345 πίμπραται, ὀπότε θῆρα νομαζόμενοι δατέονται·
τούνεκα τὴν βούπρηστιν ἐπικλείουσι νομῆες.

Τῷ δὲ καὶ εὐκραδέος τριέτει ἐν νέκταρι μίξαις
σुकής ἀνανθεῖσαν ἄλις πόσιν ὀμφαλόεσσαν,

qui. κακοχλόσιο Π, κακοφλοῖσιο reliqui, quod S. de flore graveolenti interpretatus est. ipse quod dedi, ἄνθος ψαφαρόν (Dioscor. I p. 469), „folium asperum“ (Plin. 20, 171) significare puto. κονίζης H. — 332. πέπερι Π Ald., πέπεριν reliqui, quod etiam Π habet Alex. 607 et Ther. 876. τά τε βλαστὰ Π, ἢ βλάστα GMRVv, ἢ om. BHPAld., qui simul βλάστας τε habent. κατατινῆξαιο Π, καταρμόξαιο Ald. cf. Ther. 860. κατασμῶξαιο coni. Scalig. — 333. καί τε V, καί κε G. ρεῖα Π. κεδάσαις HP, κεδάσαι alteri syllabae superscripto α B. — 334. ἢ ἐ Π. διαθρούφειας BP, διατρίφειας H, διαθρούφας V. ἐστηκυῖαν BHPRVvAld., ἐστηκυῖαν Π et reliqui. illud sane commendant Apoll. Rhod. 3, 878; 4, 163 et 959; Hom. Od. 4, 734 et 20, 23. — 335—346 om. Π. ἐπαλγύνουσα MRV. βουπρήστιδος HP. — 336. λήσειε H. πεπυθοῖο Ald. — 338. εἴζεται BHP. ἐμβροχθεῖσαι V. — 340. ὄροχθεῖ HP. — 341. διαπίμπραται BP. ὡς δ' ὀπόθ' BHPAld. ὕδρω H. — 342. ἀφυσγετὸς V, ἀφυσγετὸν BGHPAld. ἕξει HP, ιηη V. — 344. ἢ libri, corr. S. δαμάλεις M, δαμάλαις V. ἐριγᾶστορας HP. — 345. πίμπραται, ἐσχατιῆσιν ὅταν κανλεῖα (κανλία BH) φάγοσιν BHPRV, eandemque lectionem schol. memorat ad h. l. et interpretatur ad v. 337 extr. cf. p. 161. θηρᾶν V. δατέονται G, πατέονται coni. S. sed cf. Hom. II. 8, 550. — 346. οὐνεκα M, τούνεκα H. propter τὴν βούβρηστιν cf. Antiphil. in Anth. Palat. IX, 551, 2, τεῦ χάριν ὁ προδότης ὄρνις ἀεὶ λέγεται, et Xenoph. Anab. VI, 4, 7. nisi praestat τούνεκά μιν β. — 347 seq. τῷδε Π, τοῖς δὲ καὶ εὐκραδέος memorat schol., item τριετεί, quod habet Π, τῷ καὶ reliqui codd. εὐκραδέης MRVv, εὐκραδέης BGHPAld. (de L non constat). ita qui scripserunt, certum fici genus intellexisse videntur quod similiter appellatum fuit ut εὐκνημος Al. 372. τριέτει ἐν Π, τριπετῆ ἐν BMRVv, τριπετεῖ ἐν GHPAld. (de L non constat). μίξαις om. Π. σύκων omnes, quod correxi. de constructionis ratione cf. v. 200 Φοῖβοιο Δελφίδα χαιτήν, v. 483 etc. ἄλις Π. ὀμφαλόεσσαν coni. Scalig. et Bentl., sed ὀμφαλ. S. recte interpretatur ex Polluc. 2, 170 (οἱ Ἀπτικοὶ καὶ τὸν τῶν σύκων πνθμένα ὀμφαλὸν

- ἢ ἔτι καὶ σφύρη μιγάδην τεθλασμένα κόψας
 ἐν πυρὶ τηξάμενος πορέειν ἀλκτῆρια νούσων. 350
 καὶ κε μελιζώροιο νέον κορέσαιο ποτοῖο
 ἀνέρα λαιμάσσοντα, τότε γλάρος εἶν ἐνὶ χεύας·
 πολλάκι φοίνικος ψαφαρὸν καταμίσγειο καρπὸν,
 ἄλλοτε δ' ἀυαλέας δὴν ἀχράδας, ἢ ἀπὸ βάκκης
 ἢ ἀπὸ μυρτίνης ὅτε μυρτίδας οἰνάδι βάλλων. 355
 ἢ ὄγε καὶ θηλῆς ἄτε δὴ βρέφος ἐμπελάοιτο
 ἀρτιγενὲς, μαστοῦ δὲ ποτὸν μοσχηδὸν ἀμέλγοι,
 οἷη τ' ἐξ ὑμένων νεαλῆς ὑπο οὔθατα μόςχος
 βράσσει ἀνακρούουσα χύσιν μενοεικέα θηλῆς·
 ἄλλοτε πιαλέης πόσιος χλιαροῖο κορέσκεις, 360
 εἰς δ' ἔμετον βιάοιο καὶ οὐ ποθέοντά περ ἔμψης
 χειρὶ βηισάμενος ἢ περῶ, ἢ ἀπὸ βύβλου
 στρεβλὸν ἐπιγνάμψαιο ταμῶν ἐρυτῆρα φάρυγγος.
 Ἦν δ' ἐνιτυρωθῆ νεαρὸν γάλα τεύχει γαστρος,
 δὴ τότε τόνδε πνιχμὸς ἀθροισόμενοιο δαμάζει. 365

ἀνόμαζον) aliisque locis. — 349. ἢ ἔτι ΠMR, ut voluit Bentl., ἢ ἔτι reliqui. σφύρη Π. μιγάδην Π. cf. ad v. 277. τεθλασμενα sine accent. Π. — 350. πορέειν Π, πυρετῶν VAlD., πορέειν reliqui. φορέειν hoc sensu Nicander dicere non solet. ἀλκτῆρια M. νούσων Π, νούσον coni. Bentl. — 352. λαιμάσσοντα Π, idem habet G, sed correctum est λαιμώσσοντα, ut habent B RVvAld., λαιμώσσοντα M, λαιμῆνδοντα P, λαιμῆνδοντα H. de L non constat. apparet Nicandrum λαιμάσσειν simpliciter pro ἐσθίειν (τὴν βοῦπρηστιν) dixisse eoque referri voluisse νέον v. 351. τότε Π. γλάρος P. εἶν ἀλλ Π, εἰ ἐνὶ P, εἶν ἐνὶ reliqui. cf. v. 385 seq. et ad fragm. 70, 16. χεύσας Π, χεύσας reliqui. equidem Π secutus sum quantum licuit. — 353. πολλάκι Π. — 354. ἀυαλέας δὴν ἀχράδας Π, ἀυαλέης δὴν ἀχράδος reliqui, nisi quod ἀυαλέου M, ἀυαλέοις ἀχράδος H. etiam Dioscorid. p. 333 ἀχράδας ξηρὰς πολλὰς σὺν οἴνω λείας commendat. ἀπο Π. — 355. ἢ ἀπο Π. μυρτίνης ΠGv, μυρσίνης VAlD. μυρτάδας H, μυρτίδος coni. Bentl. οἰνωδιαβάλλων P, οἰνω βάλλων H, βάλλοι Π. — 356. ὅτε Π, ὅτε P. θηλῆς ΠGv, θηλῆ M, θαλῆ V, θηλῆς reliqui. ἄτε Π. ἐμπελάοιτο V. — 357. ἀρτιγενοῦς Π. ἀμέλγει BHP. — 358. οἷη τεξυμένων Π. ἐπὶ R, ἐπ' M. οὔθατα GMRVSt, οὔθατι Π et reliqui. cf. Herm. ad Orphic. p. 737. — 359. βράσσει omnes. cf. v. 137 coll. v. 446. μενοεικέα sine acc. Π. — 360. πόσειος HVAlD. λιαροῖο Π, χλιαροῖο reliqui (cf. ad v. 460). κορέσκεις ΠBMRVv, κορέσκεις HP, κορέσσεις reliqui. — 361. εἰς errore S. ἔμετον Π. ποθέοντά περ Π (cf. v. 384), χατέοντά περ reliqui, quod ex v. 225 et 585 fluxisse videtur. — 362. βηισάμενος Π, βιαζόμενος reliqui. cf. v. 226. ἢ Π, ἢ καὶ reliqui. περῶ Π. ἢ ἀπο Π. βίβλου M. — 363. στρεβλὸν Πv (cf. v. 442), στρεπτόν reliqui. ἐπιγνάμψαιο Π, ἐπιγνάμψαιο GVSt, ἐπιγνάμψαιο reliqui. ταμῶν Π, κακῶν reliqui. — 364. ἐπιτυρωθῆ Π, ἐπιθρομβωθῆ reliqui, nisi quod ἐπιθρομβωθῆ B, ἐπιθρομβοθῆ H. νεαρὸν Π, νεαλῆς reliqui. — 365. δὴ τότε Π, δὴ ποτε reliqui. τόνδε πν Π, τόνδε τε πν. reliqui. πνιχμὸς Π. cf. ad

- Τῷ δ' ἦτοι τρισσὰς πόσιος πόρε, μέσσα μὲν ὄξευς,
 δοιὰς δὲ γλυκέος, στεγανὴν δ' ὑποσύρεο νηδύν·
 ἦ ἔτι καὶ Λιβύηθε ποτῷ ἐγκνήθεο ῥίξας
 σιλφίου, ἄλλοτ' ὅποιο, νέμοις δ' ἐν βάμματι τήξας·
 370 πολλὰκι δὲ θρύπτειραν ἐπεγκεράσαιο κονίην
 ἠὲ νέον βρουόντα θύμου στάχυν· ἄλλοτ' ἀμύνει
 βότρως ἐυκνήμοιο μίγα βρεχθέντος ἐν οἴνῃ·
 ἐν καὶ που ταμίσοιο ποτὸν διεχεύατο θρόμβους,
 καὶ χλοεραὶ μίνθης ἀπο φυλλάδες, ἠὲ μελίσσης
 375 ἠὲ καὶ ἐνστύφοντι ποτῷ μεμορυχμέναι ὄξευς.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ φράζοιο δορύνκιον, οὗ τε γάλακτι
 ὠπή τε βρωσὶς τε παρὰ στομάτεσσιν ἔικται.
 τῷ δ' ἦτοι λυγμοὶ μὲν ἀηθέσσοντος ὁμαρτῆ
 αὐχέν' ἀνακρούουσιν, ὃ δ' ἀχθόμενος στόμα γαστροῦς
 380 πολλὰκι μὲν δαίτην ἀπερεύγεται αἱματόεσσαν,
 ἄλλοτε νηδυίων θολερὴν μυξώδεα χεύει,
 τηνεσμῷ ὡς εἴ τε δυσέντερος ἀχθόμενος φῶς·

Th. 119. quamvis v. 190 in Π exciderit, vulgatum *πνιγμὸς mutare tamen ausus sum*. — 366. τῷ Π. δὴ τοι Π et reliqui. ὄξεος G. — 367. ὑπο σύρεο Vv. — 368. ἦ ἔτι Π, ἦ ἔτι MR, ἠὲ τι reliqui, nisi quod BP ἦ καὶ ἔτι habent. ποτῷ Π. ἐνικνήθεο R, ἐνικνήθεο M, ἐν κνήθεο GP, ἐνικνήθεο Ald., ἐγκνήθεο Π et reliqui. cf. ad Ther. 911. — 369. ἄλλ' ὅποιο Π. — 370. πολλὰκι Π. θρύπτειραν Π, θρύπτειραν G, θρίπτειραν BP, θρίπτειραν H, θρύπτειραν reliqui. cf. v. 334. κονίην Π, κονίλην reliqui. illud coniectura restituerat S. — 371. ἠὲ Π. κρούοντα R. ἀμύνει P. — 372. ἐνικνήμοιο Π, ἐνικνήμοιο codd. nonnulli. βρεχθέντος Π. οἴνῃ Π. — 373. ἦν καὶ ποῦ Π. — 374. μίνθας V. ἀπο φ| Π, ἀπο φ| MR, ἀπὸ φ| vel ἀποφ. reliqui. ἠὲ Π. — 375. ἠὲ Π. ἐν στύφοντι Π et reliqui. corr. S. ποτῷ Π. μεμορυχμέν Π, μεμορυνμέναι reliqui. ὄξεος B. — 376. ἀλλόγε Π, ἀλλά γε δὴ G. φράζοιο V. δορύνκιον Π. cf. Etym. Magn. p. 283, 37. ὄντε Π. — 377. παρὰ Π, περὶ reliqui. cf. v. 279. — 378. τῷ δὴ τοι Π, τῇ δ' ἦτοι MR, τῷ δ' ἦδη reliqui. αἰθεσσοντὸς, sed in penultima correcto ε Π, ἀηθέσσοντες reliqui. illinc genetivum certe recipiendum duxi ab αὐχένα pendentem, ut in Arat. 822 μὴ οἱ ποικίλλοιτο νέον βάλλοντος ἀρούρας κύκλος et 840 seq., Quint. Smyrn. 14, 576 καὶ ῥά οἱ ἀμφὶ πάγοισιν ἐλισσομένον μάλα δηρὸν χεῖρας ἀπεδρῦφθησαν. id. 14, 578 et 5, 492. multo saepius inter pronominis dativum et genetivum participii interpositum nomen legimus, ut Hom. II. 14, 25 seq. (coll. ibid. v. 141 et 10, 187), Od. 6, 155; 9, 256; 14, 527; Arat. 847 seqq.; Apoll. Rhod. 3, 371 et 1009; 4, 169; Euphor. fr. 59; Quint. Smyrn. 3, 84 et 139; 12, 162 seq.; 14, 171 seq.; 14, 334 seq. etc., quae facilem explicatum habent. paulo difficiliora sunt Hom. II. 16, 531 (20, 413 seq.); Theocrit. 25, 65 seq., Nicand. Ther. 7 coll. 4 et qualia Quintus maxime proculdit, de quibus cf. Herm. ad Orphic. p. 800 seq. ὁμαρτῆ Π. — 379. αὐχέν Π. γαστρος Π. — 380. μὲν γὰρ δαίτ' ἀπ. V. — 381. νηδυίων ΠH PVvAld., νηδυίων reliqui (sed ex M certe Keil. νηδυίων protulit cf. Lobeck. Parerg. p. 494 coll. tamen Elem. I p. 438). θολερὴν Π, om. P. — 382.

δήποτε τειρόμενος καμάτοις κάρφουσι δέδουπε
γυῖα δαμείς· οὐ μὲν ποθέει ξηρὸν στόμα δεῦσαι.

Τῷ δὲ σὺ πολλάκι μὲν γλάγεος πόσιν, ἄλλοτε μίγδην 385

ῥεῖα γλυκὺν νείμειας ἀλυκρότερον δεπάεσσι·

καί τε καὶ ὄρουθος φιαρῆς πυρὶ τηκομένη σάρξ

θωρήκων ἤμυνεν ἐντροφέων βρωθεῖσα·

ἤμυνεν καὶ χυλὸς ἄλις κύμβησι ῥοφηθεῖς,

ὅσσα τε πετροήεντος ὑπὸ ῥόχθοισι θαλάσσης 390

κνώδαλα φνικιόεντας ἀεὶ περιβόσκειται ἀγμούς·

ᾧν τὰ μὲν ὠμὰ δάσαιτο, τὰ δ' ἐφθέα, πολλὰ δὲ θάλψας

ἐν φλογιῇ· στρόμβων δὲ πολὺ πλέον, ἧ ἔτι κάλξης,

κηραφίδος, πίνης τε καὶ αἰθήεντος ἐχίνου

δαῖτες ἐπαλθήσουσιν ἰδὲ κτένες· οὐδέ τι κήρουξ 395

δὴν ἔσεται τήθη τε γεραιρόμενα μυλίοισι.

Μηδὲ σέ γ' ἐχθομένη λήθη πόσις — οὐ γὰρ αἰδοῖς —
φαρικοῦ, ἧ γναθμοῖσιν ἐπι βαρὺν ὠπάσε μόχθον.

Τὴν ἦτοι γευθμῷ μὲν ἰσαιομένην μάθε νόρδω·

τὴν ἐσμῶϊ Π. δ' ὡς BHPald. δυς ἔντερος Π. φῶς Π. — 383. δὴν ποτε Π. καρόουσι BP, quod probat Bentl. δέδουπεν Π. — 384. ὁ μὲν ποθέει M. στόμα ξηρὸν G. δεῦσαι Π, βρούξαι M, βρέξαι reliqui. — 385. τῷ δε Π. γάλατος Π, γλάγεος reliqui. illud recipere dubitavi licet noverim quae Dindorf. ad Aristoph. fragm. p. 231 et in Thes. Paris. II p. 494, item Meinek. Com. graec. T. III, p. 28 notarunt. — 386. ῥεῖα ποτὸν Π, ῥεῖα γλυκὺν Ald., ῥεῖα γλυκὺν reliqui codd., ῥεῖ γλ| V. suspicor veram scripturam (ποτὸν) servasse Π, sed excidisse versum, in quo ἀννήσον et γλυκίος mentio facta erat. nam Dioscorid. p. 21 commendat γλυκὺν οἶνον χλιαρὸν μετ' ἀνίσσον πινόμενον. ab eodem tamen Eupor. p. 331 γλυκὺν οἶνον χλιαρὸς solus, ab Aselep. Galen. XIV p. 140 γλυκὺν solum memoratur. ἀλυκρότερον Π, ἀλυκρότερον BHPald. ἄλ| omnes, ut videtur, non ἄλ| cf. Lobeck. Elem. I p. 102. δεπάεσσι ΠΜ. — 387. φιαρῶ MRV. σάρξ (hoc accent.) Π. — 388. ἤμυνε GH. ἐντροφέων BP. cf. Lobeck. Parerg. p. 577. — 389. ἤμυνε H. κύμβησι Π. — 390. ὅσσα Π. πετροήεσσι BHPald. ὑποροχθοῖσι Π, ὑπὲρ ῥόχθοισι MAld., ὑπὲρ ὄχθοισι H, ὑπὸ ῥόχθησι V, ὑπὲρ ὄχθοισι conji. Scalig. — 391. φνικιόεντας Π. περιβόσκειται MR. — 392. τα μὲν Π. δάσαιτο Π, πάσαιτο reliqui. scripsi δάσαιτο. cf. δατέονται v. 345 et Damochar. in Anthol. Palat. VII. 206, 4 coll. v. 3. δεφθεῖα Π. πολλὰ δὲ Π, πολλὰκι reliqui. — 393. φλογιῆς Π. ἧ ἔτι Π, vulgo ἧέ τι (sed ἧ ἔτι Stephaniana). κάλξης MR. — 394. καὶ κηραφίδος Π. πίνης τὲ ΠΜ, πίννης δὲ HAld., πίννης τε reliqui. de scriptura vocis cf. Sillig. ad Plin. T. V p. 54. eandem formam restituere debebam fr. 83, 3. αἰθήεντος conji. Bentl. — 395. ἀπαλθήσουσιν Π. cf. Th. 654. ἠδὲ ΠΗ. κτένος Π. — 396. γεραιόμενα Π cum reliquis codd. praeter M, in quo est γεραιόμενα. sequor Toup. emend. in Suid. et Hesych. IV p. 77. γεραῖοει, τέρπει Hesych. („non delectentur diu muscis“), aliter Lobeck. Rhem. p. 194. μυλίοισιν Π. — 397. μηδε σέ γ' ἐχθομένου ἀνθη πόσις Π. — 398. Φαριακοῦ, γναθμοῖσιν ἐπέ conji. Herm. Orph. p. 709. num ὑπαὶ γναθ. ? — 399.

- 400 ἤνυσε δὲ σφαλερούς, ὅτε δ' ἄφρονας, ἐν δὲ μονήρει
 ῥηιδίως ἀκτῖνι βαρὺν κατεναίρεται ἄνδρα.
 Ἄλλὰ σὺ πολλάκι μὲν σταδίην εὐανθέα νάρδου
 ῥιζίδα θυλακόεσσαν ὀπάξω, τὴν τε Κίλισσαι
 πρηόνες ἀλδαίνουσι παρὰ πλημμυρίδα Κέστρου,
 405 ἄλλοτε δὲ σμυρνεῖον ἐντριβές. αἴνυσο δ' αὐτὴν
 ἴριδα λειριόεν τε κάρη, τό τ' ἀπέστρυγεν Ἄφρω,
 οὔνεκ' ἐριδμαίνεσκε χροῆς ὕπερ, ἐν δὲ νυ θρούοις
 ἀργαλέην μεσάτοισιν ὄνειδείην ἐπέλασσε
 δεινὴν βρωμήεντος ἐνανθήσασα κορύνην.
 410 πολλάκι δὲ σκύλαιο κάρη, περὶ δ' αἴνυσο λάχνην
 κέρσας εὐήκει νεόθεν ξυρῶ, ἐν δὲ νυ θάλψαις
 ἦια κριθάων νεοθηλέα φυλλάδα τ' ἰσχνὴν
 πηγάνου, τὴν τ' ὠκίστα βορῆ ἐπεσίνατο κάμπη,
 βάμματι δ' ἐνδεύσαιο καὶ εὖ περὶ κόρσεα πλάσσοις.
 415 Μὴ δὲ σνοσκνάμω τις αἰδρῆεντα κορέσχοι
 νηδύν, οἷά τε πολλὰ παρασφαλές τεύχονται,
 ἧὲ νέον σπείρημα καὶ ἀμφίρηνα κομάων
 κοῦροι ἀπειπάμενοι ὀλοὴν θ' ἐρπηδόνα γυίων

γενθμῶι Π, γενθῶ Μ, γενθμὸν con. Bentr. μάθεν ἀρδῶ Μ. νάρδοι Π. post haec unum intercidisse versum con. Bentr. — 400. ἤνυσε καὶ GP, solum ἤνυσε habet V. ὅτε Ald. ἐν δε Π. — 401. κατ' ἐναίρεται Π. — 402. ἄλλα σὺ πολλάκι Π. στήδην con. Bentr. coll. v. 327. — 403. ῥιζίδα Π, ῥιζίδα MGVV, reliqui ῥιζάδα, quod e suo codice commendat Bentr. φυλακόεσσαν M. — 404. πρηόνες Π, πρηῶνες M, πρηόνες reliqui. περὶ Ald., παρὰ δὲ BHP. πλημμυρίδα Π. cf. Lobeck. proleg. path. p. 462. Κέστρου om. BP. — 405. ἐντριβές Π. ἐντριβές ἄλλοτε M. αἴνετο Π, sed ultimis duobus syllabis fere evanidis. — 406. ἴριδα Π, ἴριδα V. λυριόεντε H. — 407. οὔνεκ' Π. ἐριδμαίνεσκε Π, οὔν ἐριδαίνεσκε BH, ἐριδαίνεσκε etiam MP. χροῆς ὕπερ Π. θρούοις B. — 408. ἀργαλέοιν Π. μεσάτησιν BHP. ὄνειδείοις Π, ὄνειδίην BHPAld. ἐπέλασσε Π. — 409. ἐνανθήσασα Π, ἐναλδήσασα BP, ἐναλδήσασα reliqui. de verbi constructione cf. Lobeck. ad Aiac. p. 93 seq. κορύνην HP. — 410. hic versus suo loco est in Π, in reliquis legitur post v. 412. correxerat S. δε Π. σκύλλαιο Π. περὶ Π, περὶδ' αἴνυσον H. — 411. κέρσας Π. ξυρῶι Π, ξηρῶ HP. θάλψαις VAlD. — 412. νεοθηλάτα Π, νεοηλέα MR(VV?), νεοθηλέα reliqui. vulgatum κριθάων νεοθηλῶν ἦια significat. φυλλάδας ἰσχνὴν M, ἰσχὴν R. — 413. τὴν τ' Π, ἦν τ' reliqui. βορῆ Π. ἐπεσίνατο Π, ἐνεσίνατο G. κάμπη Π, κάμπη H. — 414. βάμματι MR, βράμματι Ald. περὶ Π. πλάσσοις Π. — 415. δὲ σνὸς κνάμω Π, μὲν ὑοσκνάμω reliqui. αἰδρῆεντι HAld. — 416. νηδύος Π. τεύχονται Π et var. lectio in schol. ad v. 417, σπέρχονται reliqui. — 417. ἀμφίρημα Π, ἀμφιάρηνα reliqui. ex illo feci ἀμφίρηνα (cf. ἐπίρηνα von. Musae. 2 πλοκάμων κρήδεμνα), quod interpretor de fasciis quae infantium caput tegunt, ut σπείρημα reliquum tegit corpus. — 418. κοῦροι

ὀρθόποδες βαίνοντες ἄνευ σμυγεροῦ τιθήνης
 ἡλοσύνη βρούκωσι κακανθήεντας ὀράμους, 420
 ἢ νέον βρωτῆρας ὑπὸ γναθμοῖσιν ὀδόντας
 φαίνοντες, τότε κνηθμὸς ἐνοιδέα δάμνεται οὔλα.
 Τῷ δ' ὅτε μὲν γλάγεος καθαρὴν πόσιν ἤλιθα * *,
 ἄλλοτε βονκέρως χιληγόνου, ὄρρα κεραίας
 εὐκαμπεῖς πετάλοισιν ὑπημεῖοισιν ἀέξει, 425
 ἀτμενίῳ μέγ' ὄνειαρ ὅτ' ἐμπλώησιν ἐλαίῳ·
 ἢ ἐσύ γ' ἀυαλέον κνίδης σπόρον, ἄλλοτε δ' αὐτὴν
 νεύμαις ὠμόβρωτον ἄδην ἀνὰ φυλλάδ' ἀμέλξαι,
 κίχρα, καρδαμίδας τε καὶ ἦν Πέρσειον ἔπουσιν,
 ἐν δέ τε νάπειον ῥάφανόν θ' ἄλις, ἐν δέ τε λεπτάς 430
 ἄμμυγα κρομμύων γηθυλλίδας· ἦρακεσε δ' ἄτην
 εὐάγλις κώδεια νέον σκορόδοιο ποθειῖα.

Π, κοῖροι M. ἀπειπαμένοι Π. θ' om. Π. ἐρηθόνα Π. pro γνίων H habet μένων, P μι. — 419. ἄνευ ΠG, ἄνις reliqui. σμυγαιροῦ Π, μογεροῦ M, μογεροῦ reliqui. cf. Ruhnk. epist. crit. II p. 215 Lips. — 420. ἡλοσύνη Π, ἄλοσύνη BHPald., ἀπλοσύνη vel ἀφροσύνη conii. Bentr. βρούκωσι Π, βρούκωσι BHP. κακ' ἀλθήεντας Π, κακ' ἀνθήσαντας M, κάκ' ἀνθήσαντας GR, κακανθήσαντας V, κακανθήεντας reliqui, ἀκανθήεντας conii. Scallig. ὀράμους Π. Ceterum et ante hunc versum et post eum singulos excidisse versus statuit S., qui nec constructionis rationem intellexit nec v. 421 οἶα vidit corruptum esse. patet autem dixisse poetam: „quod saepe faciunt infantes pedibus rectis incedere incipientes abdicata nutrice, sive illi temere hyoseyami ramos mandunt sive dentium prorupturorum pruritu commoti.“ — 421. οἶα νέον omnes. ὑπο Π. — 422. ὑφαίνοντες BHP, φαίνοντες reliqui, φόνοντες conii. Bentr. sed cf. Pindar. Nem. 5, 6. οὐλά Π. — 423. τῷ δόμεναι Pν, τῷ δ' ὅτε μὲν Π et reliqui (nisi quod ὅτε Π). γλάγεος καθαρὴν Π, inverso ordine reliqui. ἄλλθα πόμοις Π, ἤλιθα πίνειν reliqui. in πόμοις nescio quid lateat, nam δώσεις vel νόμα parum placet. — 424. χιληγόνον Π, χιληγόνον Etym. Magn. p. 207, 36 et var. lect. in schol., κεληγόνον G in marg. et var. lect. in schol., σιταγόνον V, σιτηγόνον reliqui. ὄρρα Π, ὄρρα reliqui ut videtur. κεραίας M. — 425. εὐκαμπῆς HPald., εὐκαμποῖς V. ὑπ' ἠμεῖοισιν conii. Bentr., ὑπημεῖοισιν H. — 426. ἀτμενίῳ Π. ὄτ' ἐμπλώησιν Π. ἐλαίῳ Π. — 427. ἐσύ γ' Π. ἀυαλής Π, ἀυαλέον reliqui praeter M, qui ἀυαλεονκνίδης habet. αὐτῶν Π. — 428. ὠμόβρωτον H et Vν, sed in his correctum. ἀνα Π, om. B. φυλλάδ Π, φύλλα δ' P, φύλλα τ' VAlid., φύλλα διαμέρξας H. et ἀμέρξας etiam BP cod. Bentr., item v, sed in hoc ἀμέλξας correctum, ut est in Ald., ἀμίξαι Π (sed ultima syllaba fere obscurata), ἀμέλξαι MRV et G, sed in hoc supra scriptum ἀμέρξαι. de L non constat. — 429. καρδαμίδας BHPald. τὲ Π. πέρσειον ΠM, περσεῖον reliqui ut videtur omnes. — 430. νάπειον Π, νάπειον MR, νάπειον reliqui. ῥάφανόν θ' Π. ἐν δε τε λεπτάς sine accent. Π. — 431. κρομμύων Π, κρομμύων reliqui, κρομμύον conii. Bentr. coll. Ther. 931. sed cf. ad Th. 947. γηθυλλίδας ΠGM, γ' ἐθυλλίδας BH, γαθυλλίδας reliqui, nisi quod in v correctum. αὐτὴν HMRVAlid. — 432. εὐάγλις Π. de reliquis non satis constat, sed εὐάγλις Ald. κώδεια νεον sine accentu Π. βοθειῖα Π

- Καί τε σὺν μήκωνος κεβληγόνου ὀππότε δάκρου
 πίνωσιν, πεπύθοιο καθυπνέας· ἀμφὶ γὰρ ἄκρα
 435 γνῖα καταψύχουσι, τὰ δ' οὐκ ἀναπίτνυται ὅσσε,
 ἀλλ' αὐτως βλεφάροισιν ἀκινήεντα δέδθεν·
 ἀμφὶ καὶ ὀδμήεις καμάτῳ περιλείβεται ἰδρώς
 ἀθρόος, ὠχραίνει δὲ ῥέθρος, πίμπρησι δὲ χεῖλη,
 δέσμα δ' ἐπεγχαλάουσι γενειάδος, ἐκ δέ τε παῦρου
 440 ἀνχένος ἐλκόμενον ψυχρὸν διανίσσεται ἄσθμα·
 πολλάκι δ' ἤε πελιδνὸς ὄνυξ μόνον ἢ ἔτι μυκτῆρ
 στρεβλὸς ἀπαγγέλλει, ὅτε δ' αὖ κοιλώπεες ἀνγαί.
 Ἄσσα σὺν μὴ δείδιχθι, μέλοιο δὲ πάμπαν ἀρωγῆς,
 οἶνάδι καὶ γλυκόεντι ποτῶ κεκαφηότα πιμπλὰς
 445 τινθαλέω, τοτὲ δ' ἔργα διαθρύψαιο μελίσσης
 ἄμμιγα ποιπνύων Ὑμησίδος, αἶ τ' ἀπὸ μόσχου
 σκήνεος ἐξεγένοντο θεδουπότος ἐν νεμέεσσιν·
 ἐνθα δὲ καὶ κοίλοιο κατὰ θρῶν ἐκτίσαντο
 πρῶτόν που θαλάμας συνομήρεες, ἀμφὶ καὶ ἔργων

— 433. καί τε σὺν Π, καὶ σὺν δὲ Vald., καὶ δὲ σὺν reliqui. cf. ad v. 92. ὀππότε Π. — 434. πίνωσι GH. πεπύθοιο Π. καθυπνέας Π, καθ' ὑπνέας H. γὰρ Π. ἄκραν Vald. — 435. κατὰ ψύχουσι Π. ἀναπίτνυται Π. ὅσσε fere obscuratum in Π. — 436. αὐτως ΠG, αὐτως reliqui. cf. Arat. 1071 αὐ-
 τως κε σφήμεσι μέγαν χειμῶνα λέγοιεν. ibid. 1077. — 437. ἀμφὶ Π. καὶ ΠGMR, δὲ reliqui, δ' ἄρ' conī. Gerhard. lect. Apoll. p. 180. καιάτωι Π. ἰδρώς Π. — 438. ἀθρόως Π. ὠχραίνει BPR. πίμπρησι δε Π. — 439. ἐπεγχαλάουσι Π. γενειάδος ἐς δε τε Π. — 440. ἀνχένος ἐλκόμενον Π. διανίσσεται Π, διανείσεται GHP, δ' ἀνείσεται B, διανείσεται MR (sed in M correctum διανίσσεται). ἄσθμα Π, sed idem ἄσθμα infra v. 524 et 571 (ut cod. Laur. Apoll. Rhod. 2, 85 et 431), ἄσθμα reliqui ut videtur omnes. cf. Lobeck. Paral. p. 75 not. — 441. ἤε Π. ὄνυξ Π. ἤετι Π, ἤε τι reliqui. cf. ad fr. 71, 2. — 442. στεβλὸς M. ἀπαγγέλλει Π, ὑπαγγέλλει P. ὅτε δ' αὖ Π, ὅτε δ' αὖ Hald., ὅτε μὲν M. κοιλώπεες Π, quod praestare videtur aliorum rationi κοιλωπέες scribentium (cf. Lobeck. ad Liac. p. 408). aliter habet πολνωπέι v. 323 et πολνωπέας v. 450, quippe ab ὀπή derivatum. σκολοπέες H. — 443. ὄσσα V. δείδιχθι Π, δείδιθι reliqui. illud recipere non dubitavi utpote eadem ratione a δείδοικα formatum qua ἔικτον, ἔικτο ab εἶοικα, ἐπέπιθμεν a πέποιθα. δέδιχθι etiam in Babrii fab. 75, 2 scribendum videtur. δείδισθι conī. Benti. μέλοι Π, μέλλοιο M. ἀρωγῆς Π, ἀρωγῶ BHP. — 444. οἶναρι Π. καὶ λιπόεντι vel λιπόωντι conī. S. sed Nicander γλυκόεντι ποτῶ voluit esse γλεύκεος sive γλυκῆος ποτῶ. mox ποτῶι Π. κεκαφηότα Π. in πιμπλὰς obscurata fere ultima syllaba in Π. — 445. τινθαλέωι Π. τότε Π, ποτὲ reliqui. διαθρύψαι Π, διαθρύψαιο BGH, διαθρέψαιο P, διατρέψαιο MR, διαθρύπτοιο VnAld. — 446. ὕμησίδος Π, ὕμητιδος M, ὕμητιδος BPN, ὕμητιδος Π, ὕμητιδος GRVald. cf. Meineke exerc. philol. in Ath. I p. 8, II p. 42. αἶ τ' Π. — 447. ἐξεγενοντο Π. νεμέεσσι Π. — 448. κατὰ θρῶν Π. ἐκτίσαντο H, ἐκτίσαντο V. — 449. θαλάμας

μνησάμεναι Δηοῖ πολυωπέας ἤνυσαν ὄμπας 450
 βροσκόμεναι θύμα ποσσί καὶ ἀνθεμόεσσαν ἐρείκην.
 δήποτε δ' ἢ ῥοδέοιο νέον θύος εὐτοριχι λήνει,
 ὀχλίζων κυνόδοντα τότ' ἠμύουσι χαλίνοις,
 ἐνθλίβοις, μαλλὸν δὲ βαθὺν κεκορημένον ἔλκοις,
 ἦ καὶ ἱρινόεν, τοτὲ δ' αὖ μορόεντος ἐλαίης 455
 αἴψα δὲ τὸν γ' ἐκάτερθε διὰ ῥέθτος ἔγρευο πλήσσων,
 ἄλλοτε δ' ἐμβοόων, τοτὲ δὲ κνώσσοντα σαλάσσων,
 ὄφρα κατηβολέων ὀλοὸν διὰ κῶμα κεδαίη,
 τῆμος δ' ἐξεργήσιν ἀλεξόμενος κακὸν ἄλγος.
 σπεῖρα δ' ἐνὶ χλιαρῷ λίπει, πρὸ δὲ νέκταρι βάπτων 460
 τριῖβε καὶ ἐκθέρμαινε ποτῶ ἐψυγμένα γυῖα,
 ἄλλοτε δ' ἐν δροίτῃ κερῶων ἐμβάπτειο σάρκας,
 αἴψα δὲ τινθαλέοισιν ἐπαιονάσθε λοετροῖς
 αἴμ' ἀναλνόμενοι τέτανόν τ' ἐσκληκτότα ρινόν.
 Εἰδείης δὲ λαγοῖο κακοφθορέος πόσιν αἰνῆν, 465

PGM, θαλόμοις B, θαλάμοις reliqui. cf. Antiphil. in Anthol. Pal. IX, 404, 2. nihil probat Virgil. Georg. 4, 189. συνομηρέας GMR, ἀμφι Π. ἐργων in Π paene evanuit. — 450. μνησάμενοι GM et e correct. R. Δηοῖ omnes. cf. ad v. 130. ὄμπασαν MAld.(L?). ὄμπας BHPAld. — 451. ποδὶ θύμα V. ἠνεμόεσσαν var. lect. in schol. ἐρείκην Π, ἐρύκην BHP. — 452. δ' ἢ Π, δὴ HMPR. ῥ' ὀδέοιόνον H. εὐτοριχι Π. λήνει PGM, λίνω reliqui. — 453. κυνόδοντα Π, κυνόδοντα H. καὶ εἰμύουσι BPR (sed in R η correctum in ει), καὶ εἰ μύουσι H, ut conii. Bentl., τότ' ἢ μύουσι conii. Scalig. χαλινούς MR. de ἠμύουσι cf. Lobeck. Elem. I p. 67. dativus non ab ἐνθλίβοις, sed ab ὀχλίζων pendere videtur. — 454. κεκορημένον Π, κεκορησμένοι V, κεκορησμένος HAld., κεκορησμένον reliqui. ἔλκοις Π. — 455. ἦ ἐ Π. ἱρινόεν Π, ἱρινέον reliqui. illud recte formatum ab ἱρινός (ut μηλινόεις Ther. 173 a μήλιος) et Alex. 156, 203, 241 etiam opinor legeremus, nisi recusavisset metrum. τότε R, ποτὲ Ald. ἐλαίον GM, ἐλαίης Π et reliqui. non ausus sum mutare. cf. v. 494 — 456. δε Π. τὸν γ' Π, τὸν γ' GHMPR, τὸν δ' reliqui. ἐκάτερθε Π. διὰ ῥέθτος Π. — 457. τότε Π, ὅτὲ reliqui. |ας ἀλάσσων M, παλάσσων BHPv, quod e suo quoque cod. prolatum probavit Bentl., |οντ' ἀλοάσσων conii. Scalig., μαλάσσων V Ald. — 458. κατηβολέων P. κῶμα Π. κεδαίης Π, κεδάσση reliqui. cf. Th. 425. Al. 545, Arat. 159 et 410, Apollon. Rhod. 2, 626. — 459. ἐξεργήσιν Π, ἐξεργήσιν HP. ἀφνεξόμενος Π, in quo fortasse ἀλνεξόμενος latet (cf. Hesiod. op. 363), ἀλεξόμενος reliqui. — 460. ἐνὶ χλιαρῷ Π, ἐνὶ χλοερῷ reliqui. et χλιαρῷ coniecerat S. λίπει καὶ πρὸ δὲ BP, προ δε Π. in βάπτων quattuor ultima elementa in Π evanuerunt. — 461. τριῖβε G. ποτῶ Π. ἐψηγμένα BHPAld. — 462. δ' om. V. ἐν δροίτῃ Π. ἐμβάλλειο MR. σάρκας Π, σάρκα reliqui. cf. v. 475. Th. 107, 404, 834. — 463. ἐπαιονάσθε Π, |αιονάσθαι MR (sed in R corr. |νᾶσθαι), |αιονάασσο, quod hucusque vulgabatur, Ald., |αιονάασθαι reliqui codices, ἐπαιονάασθαι conii. Scalig. λουτροῖς V. — 464. ἀναλνόμενοι Π, |μενος reliqui. τερκληκτότα Π, ῥεκληκτότα MR, sed cf. Ther. 766, 789 et vv. ll. ad v. 491. — 465. εἰ δήεις V.

- οὐλομένην, τὸν κῦμα πολυστίου τέκεν ἄλμης.
 τοῦ δ' ἦτοι λοπίδων μὲν ἰδὲ πλύματος πέλει ὀδμή,
 γενθμὸς δ' ἰχθυόεις νεπόδων ἄτε σαπρονθέντων
 ἦε καὶ ἀρρύπτων, ὁπότεν λοιπὸς ἀνξίδα χροαίνη.
 470 ὅς δ' ἦτοι ῥυπόεις μὲν ὑπ' ὄστίγγεσσιν ἀραιαῖς
 τευθίδος ἐμφέρεται νεαλῆς γόνος ἢ ἀπὸ τεύθου,
 οἷά τε σηπιάδος φυξήλιδος, ἢ τε μελαίνει
 οἶδμα χολῆ δολόεντα μαθοῦς' ἀγρώστωρος ὀρμήν.
 Τῶν ἦτοι ζοφοίεις μὲν ἐπὶ χλόος ἔδραμε γυίοις
 475 ἰκτεροίεις, σάρκες δὲ περὶ σταλάδην μινύθουσι
 τηρόμεναι, ὃ δὲ δόρπα κατέστρυεν· ἄλλοτε ρινὸς
 ἄκρον ἐποιδαίνων σφυρὰ πύμπραται, ἀμφὶ δὲ μήλοις
 ἄνθε' ἄτε βρουόεντα κυλοιδιόωντος ἐφίξει.
 δὴ γὰρ ἐφωμάρτησεν ὀλιγοτέρη κρῖσις οὔρων
 480 ἄλλοτε πορφυρέη, τότ' ἐπιπλέον αἱμάσσουσα.
 παῖς δὲ παρὰ δρανέεσσι φανείς ἐχθαίρεται ἔλλοψ,
 αὐτὰρ ὃ ναυσιόεις ἀλίην ἀπεμύξατο δαῖτα.

λαγωοῖο M. κακοφθαρέος Π, quod nescio an defendi possit, κακοφθορέα V. βόσιν Π (ut refert Bussemak.), cf. vv. ll. ad 432. αἰνῆν Π, ξμπης reliqui. — 466. τὸ κῦμα BH. πολυστίον Π, πολυστειόν reliqui. cf. ad Th. 950. ἄλμης Π. — 467. τοῦ δὴ τοι omnes, nisi quod in BP est τι pro τοι. patet autem τοῦ ad λαγὸν referendum esse nec quae tribus his versibus Nicander narrat ad morbi symptomata pertinere (quo γενθμὸς certe pertinet apud Dioscorid. p. 37). ac vide Scribon. Larg. 54 init. „leporis marini gustus non absimilis illotis piscibus aut etiam putentibus.“ λεπίδων BHPRAld. πνεύματος BHP, πρύματος Ald. — 468. ἄτε Π. — 469. ἦε Π. ἀρρύπτων Π, ἀρρύπτων G, ἀρρύπων BHPv, ἀπλύντων reliqui. ὁπότεν Π. λεπίς HVAlD. ἄξίδα (?) coní. Bentl. quod non magis notum vulgato. σῶμα explicabimus cum scholiasta altero et ad ἀῖξω referemus. χροαίνη Π. — 470. δὴ τοι omnes. cf. ad Ther. 326. λιπόεις P, πόεις H. μὴν V. ὑποστίγγεσσιν Π, ὑπὸ στίγγεσσιν M, ὑπὸ στίγγεσσιν PVAlD., ὑπὸ στίγγεσσιν H. — 471. νεαλῆς Π, νεαλῆς HP. ἢ ἀπο Π, ἢ ἄτε reliqui. τὸν ἀπὸ τεύθου γόνον intelligit, qua ratione ἀπὸ positum etiam v. 374 et alibi. ceterum comparandi particula (si quidem necessaria est. cf. ad v. 247) assumenda ex versu sequenti. — 472. οἷά τε Π („et ut“), ἢ ἄτε reliqui. φυξήλιδος coní. Bentl. ἦτε Π. — 473. χολῆ Π. δολόεντι coní. Bentl. μαθοῦσα γη Π. ἀγρώστωρος V. ὀρμήν Π. — 474. τὸν ἦτοι G. μεν ἐπι Π, ἐπίγλοος HVvAlD., ἐπίγλος B. — 475. περιστολάδην omnes. περισταλάδην coní. Bentl., quod solum explicat schol. μινύθουσι Π. — 476. τὰ δὲ B HPAlD. ρινὸς Π, ρινοὶ HP. — 477. ἐποιδαίνων Π, ἐποιδαίνων HP, ἐποιδαίνων Ald. σφυρὰ Π. πύμπραται BHP, πύμπρατυ V. ἀμφὶ δε Π. δὲ om. H. — 478. ἄνθεά τε omnes, quod correxi. cf. ad fr. 74, 2. ἄνθειο λεπιδόωντα coní. Bentl. κυλοιδιόωντος Π, κυλοιδιόωντες P, κοιλοιδιόωντος V. ἐφίξει Π. — 479. ἐφωμάρτησεν Π. ὀλιγοτέρη HP, ὀλιγοτέρη Vv. οὔρων Π. — 481. παρὰ δρανέεσσιν Π. ἔλλοψ H. — 482. ἀλίην Π, μιανήν

Τῷ μὲν Φωκῆεσσιν ἄλις πόσιν ἔλλεβόροιο
 νείμειας, τοτὲ δάκρυ νεοβλάστοιο κάμωνος,
 ὄφρα ποτὸν νέποδός τε κακοῦ ἐκ φύρματα χεύῃ· 485
 ἄλλοτε βρωμήεντος ἀμελγόμενος γάλα πίνου
 ἢ ἐ χύτρῳ τήξας μαλάχης λιπόωντας ὀράμνους·
 καί ποτε κεδρινέης πελάνου βάρος ἔμμορε πίσσης·
 βρύκοι δ' ἄλλοτε καρπὸν ἄλις φοινώδεα σίδης
 Κρησίδος, οἴνωπῆς τε καὶ ἦν Προμένειον ἔπουσι, 490
 σὺν δὲ καὶ Αἰγινῆτιν, ὅσαι τὰ σκληρῆα κάρφῃ
 φοίνι' ἀραχνήεντι διαφράσσουσι καλύπτρῃ·
 ἄλλοτε δ' οἴνοβορῶτα βορῆν ἐν κυρτίδι θλίψαις
 ὡς εἴ περ νοτέουσιν ὑπὸ τριπτῆρσιν ἐλαίην.
 Ἦν δέ τις ἀζαλέη πεπιεσμένος ἀνχένα δίψῃ 495
 ἐκ ποταμοῦ ταυρηθὸν ἐπιπροπεσῶν ποτὸν ἴσχη
 λεπτὰ διαστείλας παλάμη μνιῶδεα θροῖα,
 τῷ μὲν τε ῥοιζῆδ' ἀφιλαίματος ἐμπελάουσα
 ῥύμη ἄλις προὔτυψε ποτοῦ μέτα χήτεϊ βρώμης
 βδέλλα πάλαι λαπαρή τε καὶ ἱμείρουσα φόνοιο· 500
 ἢ ὅθ' ὑπὸ ζοφερῆς νυκτὸς κεκαλυμμένος ἀνγὰς

M. ἀνεμύξατο Π, ἐμυδάξατο reliqui, quod certe in ἐμυσάξατο mutandum
 fuit, ut fecit Bentl. ego quod dedi, a Nicandro ad verborum ἀπομυκνίζουσι
 (cf. Lucian. dial. meret. 7, 3) et ἀπομυκνιζέουσι analogiam positum ar-
 bitror. de μύσσειν et ἀπομύσσειν cf. Lobeck. Rhem. p. 100 n. 42. —
 483—494 om. Π. τῶν μὲν omnes praeter BGMR. correxit Steph. φοινηέσσιν
 (φοινέσσιν BH) omnes, nisi quod in G superscriptum Φωκῆεσσιν, quae
 var. lect. est in schol., reposita ab S. — 484. νεοβδάστοιο HPald., νεο-
 βδαίτοιο B. — 487. ῥυπόωντας omnes praeter GMRVv. — 488. καί τότε
 omnes praeter GMRVv. ἔμπορε coni. Scal. — 490. ἔπουσιν HALd. — 491.
 δὲ om. BGHMPR. Αἰγινίτιν MP, Αἰγινίτιν v, τ' Αἰγινίτιν G, Αἰγινίτιν
 R. ὅσα BH. τὰ σκληρῆα omnes praeter Gv, in quibus τ' ἐσκληρῆα legitur,
 τ' ἀσκληρῆα coni. Gesner. hist. aquatil. p. 568. Nicander σκληρῆα dixit ut
 ἀργεός et alia tamquam a σκληρῆς. — 493. βορῆν BH. θλίψεις HP. —
 494. ὡς εἴ τε M, ὡρεί περ GR, ὡς περ VAld., ὡς περ εἴ v. νεοτεύουσιν
 BP, νεοτεύουσιν H, νοτιτεύουσιν VvAld. — τριπτῆρσιν R. cf. K. Lehrs.
 praef. Oppian. p. VII et Koechly ad Quint. p. 377. — 495. ἀζαλέη Π,
 ἀναλέη H, ἀσάλει reliqui. cf. Ther. 339. δίψῃ Π. — 496. προπεσῶν ἐπὶ
 ταυρηθὸν M, ἐπὶ προπεσῶν Π. ἴσχη Π. — 497—502 om. BHP. διαστεί-
 λας παλάμη μνιῶδεα θροῖα Π. — 498. τῷ μὲν τοι Π, τοῦ μὲν τε reliqui.
 cf. ad Al. 36. ῥοιζῆ δαφιλ' αἵματος Π. — 499. ῥύμη αλις Π. προὔτυψε
 Π, προὔτυψε V. μετὰ χεῖλεσι Π, μετὰ χεῖλεϊ reliqui. neutrum verum arbi-
 tror, sed μετὰ χήτεϊ scribendum censui. — 500. παραι λαπαρή Π, παρὰ
 λαπαρή reliqui, nisi quod λαπαρήν G, λαπαρή certe Vv habere videntur.
 sed quum ad λαπαρήν usque pervenire sanguisugam neque v. 507 seq.
 memoretur (add. Dioscor. p. 39 et p. 325) neque per se probabile sit, corri-
 gendum fuit πάλαι λαπαρή. mox ἱμείρουσα Π. — 501. ζοφερῆς Π, ζοφῆς

- ἀφραδέως κρωσσοῖο κατακλίνας ποτὸν ἴσχη
 χεῖλεσι πρὸς χεῖλη πιέσας, τὸ δὲ λαιμὸν ἀμείψῃ
 κνώδαλον ἀκροτάτοισιν ἐπιπλῶον ὑδάτεσσι,
 505 τὰς μὲν ἵνα πρότιστον ὀχλιζόμενος ῥόος ὥσῃ,
 ἀθρόα προσφύονται ἀμελγόμεναι χροὸς αἷμα,
 ἄλλοτε μὲν τε πύλησιν ἐφήμεναι, ἔνθα τε πνεῦμα
 αἶεν ἀθροιζόμενον στεινοῦ διαχεύεται ἰσθμοῦ,
 ἄλλοτε δὲ στομίοισι πέριξ ἐπενήνοθε γαστροῦς
 510 ἀνέρα πημαίνουσα, νέην δ' ἐπενείματο δαῖτα.
 Τῷ σὺ τότε' ἐν δεπάεσσι κεραιόμενον ποτὸν ὄξευς
 νειμειας, ποτὲ δαῖτα συνήρεα χιονόεσσαν,
 πολλάκι κρυστάλλιο νεόν βορέαο παγέντος.
 ἦε σὺ γυρώσαιο καθαλυέα βώλακα γαίης
 515 ναιομένην, θολερὴν δὲ πόσιν μενοεικέα τεῦχε·
 ἢ αὐτὴν ἄλα βάπτε, τότε' ἠελίοισι δαμάζων
 εἶθαρ ὀπωρινοῖσι, τότε' ἠνεκὲς ἐν φλογὶ θάλψας·
 πολλάκι δ' ἢ ἄλα πηκτὸν ὀμιλαδὸν ἢ ἀλὸς ἄχνην
 ἐμπίσαις, τὴν τ' αἶεν ἀνὴρ ἀλοπηγρὸς ἀγείρει
 520 νειόθ' ὑφισταμένην, ὀπόθ' ὕδασιν ὕδατα μίξῃ.
 Μὴ μὲν δὴ ζύμωμα κακὸν χθονὸς ἀνέρα κήδοι
 πολλάκι μὲν στέρνοισιν ἀνοιδέον, ἄλλοτε δ' ἄρχον,
 εὐθ' ὑπὸ φωλεύοντα τραφῆ βαθὺν ὀκλὸν ἐχίδνης,

reliqui. αὐγὰς Π. — 502. ἀφραδέως Ald. κρωσσοῖο Π. ἴσχοι Π. — 503. πρὸς χεῖλη Π. ἀμείψῃ Π. — 504. ἐπίπλωον Π, ἐπὶ πλῶον G. cf. Herm. ad Orphic. p. 710. ὑδάτεσι H. — 505. ante hunc versum in edd. fuit inter-punctio media, quum appareat quae sequantur apodosin esse. ταὶ μὲν conī. Bentl. ἵνα Π. ὀχλιζόμενος Π. ὀχλιζόμενας reliqui. ῥόον BHP. σώσει Π. — 507. τε om. P. πύλησιν Π, πύλησιν G, πύλαισιν VAlD. — 508. διαχεύεται Π (cf. v. 381 coll. Lobeck. ad Buttm. II p. 326 et v. 585), διανέσσειται MR, διανέσσειται G, διαῖσσειται B, δαῖσσειται P. διανέσσειται reliqui. ἰσθμοῦς Π. — 509. περὶξ et γαστροῦς Π. — 510. |ουσαν ἐήν Π. — 511. τῷ σὺ Π, τῷ σὺ G, καὶ σὺ reliqui. ποτ' Vv, τόδ' M. ὄξευς Π. — 512. νειμειας Π. δαῖτας Π. — 513. κρυστάλλιο Hv, κρυστάλλιο V. βορέαο Π („flante borea.“ cf. ad fr. 74, 19), βορέησι reliqui. παγέντος Π. — 514. ἦε Π. γωρώσαιο Π, γυρώσαιο reliqui. cf. schol. καθαλυαία Π. βολάδα M et e corr. R. — 515. νειομένην G. θολερὴν ΠM et var. lect. in schol. et G., ut conī. Bentl., θαλερὴν reliqui. μενοεικέα Π. τεῦχε Π, τεύξαις reliqui. — 516. ἢ Π. ἄλα Π. τοτ' Π. ἠελίοιο P. — 517. ἠνεκὲς Π. φλογὶ Π GM, πυρὶ reliqui. — 518. ἀλὸς ἄχνη Π. — 519. ἐμπίσαις Π, ἐμπίσαι P. τηρτ αἰε' ἄννηρ ὀλοπηγρὸς Π. ἐγείρει G. — 520. ὑποσταμένην H. ὀπόθ' Π. ὕδατα Π. μίξει ΠV. — 521. ζύμωμακόν B, ζύμω κακόν H. ἀνδρα BH. κῆδοι Π. — 522. ἀνοιδέον Π, ἀνοίδιον H. — 523. εὐθ' ἐπι φ| Π, ἐπιφ| BH Vv, ἐπὶ φ| reliqui. ex Aet. 4, 1, 73 extr. verbis ἐπειδὴ δὲ τινες μύητες

ἰὸν ἀνικμαῖνον στομίῳ τ' ἀποφώλιον ἄσθμα.
 κείνο κακὸν ζύωμα, τὸ δὴ ῥ' ὑδέουσι μύκητας 525
 παμπήδην, ἄλλω γὰρ ἐπ' οὔνομα κέκριται ἄλλο.
 Ἄλλὰ σύ γ' ἢ ῥαφάνοιο πόροις σπειρώδεα κόρησιν,
 ἢ ῥυτῆς κλώθοντα περὶ σπάδικα κολούσας,
 πολλάκι καὶ χαλκοῖο πάλαι μεμογηότος ἄνθην·
 ἄλλοτε κληματόεσσαν ἐν ὄξει θρύπτεο τέφρην· 530
 δῆποτε ριζάδα τριῖβε πυρίτιδα βάμματι χραίνων
 ἢ λίτρον, τότε φύλλον ἐναλδόμενον πρασιῆσι
 καρδαμίδος, Μῆδόν τε καὶ ἐμπρίοντα σίνηπν.
 σὺν δὲ καὶ οἰνηρὴν φλογιῆ τρύγα τεφρώσαιο
 ἢ ἐπάτον στρουθοῦ κατοικιάδος· ἐκ δὲ βαρεῖαν 535
 χεῖρα κατεμματέων ἐρύγοι λωβήμονα κῆρα.
 Ἦν δὲ λιπορήνοιο ποτὸν δυνασάλυκτον ἰάψη
 φαρμακίδος σαύρης πανακηδέος, ἣν σαλαμάνδρην

ὑπὸ τινῶν ἰσβολῶν θηρίων βρωθέντες — ἢ ἐν τόποις φνόμενοι ἐνθα φω-
 λεύουσι τὰ τοιαῦτα ζῶα, οὐ μόνον πνιγμὸν ἐπάγουσιν κ. τ. λ. (graeca
 verba posuit S. p. 250, qui etiam Dioscorid. I p. 580 et Plin. 22, 95 ci-
 tavit) quum satis appareat, quid poeta dicere voluerit, offendit ἐπι, quod
 nisi cum genetivo aut dativo constructum locum hic habere non posse vide-
 tur. itaque ὑπὸ correxi. cf. Th. 890. τραπῆ Π. τραχὺν ὀλκὸν BHP, ὀλκον Π.
 — 524. ἀνικμαῖνον Π, ἀνικμάζον var. lect. in schol. quam commendavit
 Bentr., ἀποπνεῖων P, ἀπουνεῖων H, reliqui ἀποπνεῖον. codicem praestan-
 tissimum secutus scripsi ἀνικμαῖνον. fungus in ea vicinitate natus virus
 eehidnae effundit. nam ἰκμαίνειν (ut κατικμάζειν v. 582) non minus quam
 alia multa humectandi verba effundendi significationem asciscere potuit.
 cf. perdoctam Lobeckii notam ad Sophoel. Aiac. 376. στομιῶν ταποφώλιον
 Π, δ' ἀπο| Ald. — 525. κείνο κακὸν ΠG, κείνο ποτὸν reliqui. τὸ δὴ ρ
 υδέουσι Π, ῥ' οἰδέουσι BH, ῥυδέουσι V, ῥ' ἰδέουση (deleto ὀ ante ι) v. —
 526. παμπήδην H. ἄλλως Π. ἐπὸννομα Π. κέκληται Π. ἄλλοι Π. — 527.
 ἄλλα σύ γηραφάνοιο Π. σπειρώδη BHVv. — 528. ρυτῆς κλωσθέντα Π.
 περὶ σπόδικα Π, περισπάδικα G, ῥάδικα var. lect. in schol. — 529. με-
 μογηότας V, μεμονηότας H. — 530. θρύπτεο ΠGM, ῥύπτεο reliqui. —
 531. ριζάδα ΠMPR, ριζίδα reliqui, ut 403. utrumque quum probum sit,
 ριζάδα hic Nicander praetulit ob sequens πυρίτιδα. τριῖβε Ald. πυρίτιδα
 Π, πυρίτιδι v. χραίνων Π, ῥαίνων reliqui. cf. v. 155, 202, 553, et var.
 lect. ad Th. 47. — 532. ἢ λίτρον Π, ἢ ἐ λίτρον reliqui. τότε ΠMR, τότε
 reliqui. πρασίησιν Π, πρασίαισι H. — 533. μῆδον τε Π, μῆλον var. lect.
 in schol. ἐμπρίοντα GHPAld. σίνηπν Π, σίνηπν MR, σίνηπι reliqui
 (nisi quod in V ultima correcta in η, in G ascriptum γο. καὶ σινῆπος. —
 534. οἰνηρὴν Π. φλογέη Π. — 535. ἢ Π. πάτον H. βαθεῖαν coni. Bentr.
 — 536. κατεμματέων Π, κατεμβατέων M, κατεμματέων R, κατεμμαπέων
 Ald. ἔρυγοι Π, ἐρύκοις reliqui, ἐρύγοις coni. Bentr., λωβ. κῆρ' ἀπερύκοις
 coni. Hermann. λωβήμονα Π, λωβήτορα reliqui, nisi quod λωβήτηρα H.
 cf. ad v. 37. κῆρα V. — 537. ἣν δε Π. λιπορήνοιο Π, λιπορήνοιο P,
 λιπορήνοιο H. δυνασάλυκτον P. ἰάψη Π. — 538. πανακιδέος Π, πολυμη-
 δέος G, πολυκηδέος reliqui. ἢ σαλ| B. σαλαμάν Π reliquis elementis eva-

- κλείουσιν, τὴν οὐδὲ πυρὸς λωβήσατο λιγνύς,
 540 αἴψα μὲν ἐπρήσθη γλώσσης βάθος, ἄψ δ' ὑπὸ μάλης
 δάμναται, βαρύνθων δὲ κακὸς τρόμος ἄψα λύει·
 οἱ δὲ περισφαλώντες ἄτε βρέφος ἐρπύζουσι
 τετραποδί· νοεραὶ γὰρ ἀπὸ φρένες ἀμβλύνονται·
 σάρκα δ' ἐπιτροχόωσαι ἀολλέες ἄκρα πελιδναὶ
 545 σμῶδιγγες στίζουσι κεδαιομένης κακότητος.
 Τῷ δὲ σὺ πολλάκι μὲν πεύκης ἀπὸ δάκρυ' ἀμέρξας
 τευθρήνης ἀναμίγδα πόροις ἐν πίσσιν ἔργοις·
 ἢ χαμαιπίττος βλαστήμονος ἄμιγα κώνοις
 φύλλα καθεψήσειας, ὅσους ἐθρέψατο πεύκη·
 550 ἄλλοτε δὲ σπέραδος κνίδης μυλοεργεῖ μίσγρων
 τερσαίνοις ὀρόβοιο παλήματι· καὶ ποτε κνίδην
 ἐφαλέην κρίνουσι παλυνάμενος ψαθυροῖσιν
 εὐλίπει χραίνοιο, βορῆς δ' ἀέκοντα κορέσκουσιν.
 ναὶ μὴν ρητίνῃ τε καὶ ἱερὰ ἔργα μελίσσης
 555 ῥίζα τε χαλβανόεσσα καὶ ὤα θυβρὰ χελύνης

nidis. — 539. κλείουσι GHald. — 540. βάθος Π, βάτος Ald., βάθος reliqui. αἴψα δὲ μάλης M (sed δὲ corr. ὑπὸ), αἴψ' ἀπο μάλης R, αἴψ' ὑπὸ μάλης BHP. — 541. δάμναται βαρύνθων Π, δάμναται ἐμβαρύνθων H, δάμναται ἐμβαρύνθων P, δάμναται ἐμβαρύνθων reliqui. ἄψα Π. — 542. περισφαλώντες Π, περισφαλέοντες reliqui. similiter praeter ἀσχάλλω dicitur ἀσχαλάω. ἀτε Π. ἐρπύζουσι Π. — 543. τετραποδί Π, τετράποδες reliqui. απο Π. — 544. ἐπι τροχόωσαι Π, ἐπιτροχόωσιν reliqui, ἐπι τροχόντες Bentr. et S. ἀολλέες H. ἄκρα Π, ἄκρα coni. Bentr. sed ἄκρα „valde“ significat, ut Quint. Smyrn. 12, 547, Parthen. fragm. 8 et alibi. cf. Gerhard. lect. Apoll. p. 14. — 545. στίζουσι Π et var. lect. in schol., quam commendavit Bentr., στάζουσι reliqui, nisi quod στάζουσαι V. κεδαιομένης Π, δαιομένης GV. — 546. τῷ Π. ἀπο Π. δάκρυ ἀμέρξας Π, δάκρυα μέρξας V, δ| μόρξαις R, δ| τμήξαις G, δ| τμηξαις M, δάκρυα μόρξας reliqui, δάκρυ ὀμόρξας S. δάκρυ retinere nolui, etsi eundem hiatum non vitasse video Theocrit. Adon. 30, Empedocl. v. 283 Stern. et alios. cf. Nauck. in Zeitsch. fuer d. Alterth. 1855. p. 115. et vide Spitzn. de vers. heroic. p. 168. — 547. τευθρήνης Π. — 548. ἢ Π. — 549. καθεψήσειας errore S. et Lehrs., καθεψήσειας Vv. ὅσους τ' ἐθρέψατο MR, ὅσους ἐψήσατο V Ald. — 550. σπέραδος Π. μυλοεργεῖ Π, μυραλγεί BP. — 551. περσαίνοις Π, τερσαίνοις HP. ὀρόβοιο H. παλήματι GM (cf. Lobeck. Elem. I p. 118 not.), πολύματι H. — 552. ἀφαλέην Π, unde ἀζαλέην coniciat aliquis. sed cf. Dioscor. p. 19 l. 11. κρίνουσι M. παλυνάμενος sine accent. Π. παλυνόμενος GM, παληνάμενος BHP. ψαθυροῖσιν Π, ψαφαροῖσιν reliqui, nisi quod ψαφαροῖσι M. cf. ad v. 145. — 553. εὐλίπει Π, σὺν λίπει GM (Vv?), ἐν λίπει reliqui. ἀέοντα V. — 554. ρητίνῃ Π. ἱερὰ Π. spurium hunc versum putavit S. propter v. 546 seq. sed nunc cum galbani radice et testudinis ovis dari vult — 555. ὤα omnes, nisi quod ὠκά habet H. sed cf. ad Ther. 192. θυβρὰ. V. χελύνης hic et 558 Π, χελώνης reliqui.

ἀλθαίνει, τοτὲ νέρθε πυρὸς ζαφέλοιο κεραίης
 [ἀλθαίνει καὶ γέντα σὺς φλιδώντος ἀλοιφῆ]
 ἀμιγδην ἀλίοιο καθεψηθέντα χελύνης
 γυίοις, ἢ τ' ἀκιρῆσι διαπλώει περὺγεσσιν,
 ἄλλοτε δ' οὐρείης κυτισηνόμου, ἢν τ' ἀκάκητα 560
 αὐδῆεσαν ἔθηκεν ἀναύδητόν περ εὐῶσαν
 Ἐρμείης· σαρκὸς γὰρ ἀπ' οὖν νόσφισσε χέλειον 561
 αἰόλον, ἀγκῶνας δὲ δύο παρετείνετο πέξαις.
 καὶ τε σύ γ' ἢ γερούνων λαιδρούς δαμάσαιο τοκῆας,
 ἄμμιγα δὲ ὀίξας ἠρουγγίδας, ἢ καὶ ἔπαρκές
 θάλπε βαλὼν χύτρω σκαμμώνιον. οἴσι κορέσκεις 565
 ἀνέρα, καὶ θανάτοιο πέλας βεβαῶτα σαώσεις.
 Ἦν γε μὲν ἐκ φρουνοῖο θερειομένου ποτὸν ἴσχη
 ἢ ἔτι καὶ κωφοῖο λαχειδέος, ὃς ποτὶ θάμνοις

— 556. om. Ald. sed in margine legitur: ἐν ἄλλῳ οὕτως. ἀλθαίνει τὸτ' ἐνερθε πυρὸς ζαφελοῖο κεραίης, item om. G, sed in margine supplevit. ἀλθαίνει in utroque versu v. τότε νέρθε Π, τὸτ' ἐν| reliqui. ζαφέλοιο ΠG, ζαφελοῖο reliqui, nisi quod in R correctum ζαφλεγοῖο. cf. Ioann. Alex. p. 39, 18. ante τότε olim interpunctio nulla fuit. — 557. om. HV, item G, sed is in margine supplens iterato versu 558. et sane hic versus non turbat solum constructionem (nam ἐνερθε πυρὸς sine καθεψηθέντα intelligi nequit), sed etiam tam presse imitatur v. 62, ut vix dubitem quin ab eis interpositus sit, qui etiam γέντα σὺς contra salamandram epotam valere putabant. quamquam a Dioscoride ceterisque medicis non invenio memorata. at contra λιθάργυρον commendat Aet. 4, 1, 78 extr., ut videri possit hic versus ex eo loco, quem olim obtinebat post v. 610, pedem huc intulisse. φλιδώντος Π, φλιδώντος B, φλιδώντα P. ἀλοιφῆν Π, ἀλοιφή Ald. — 558 om. H. ἀλίοισι Π. καθεψηθέντα Π. χελύνης Π et G, sed in hoc correctum χελώνης, quod hic quoque reliqui codd. habent. — 559. γήοις H. ἢτ' ἀκίραιοι Π, ἢτ' ἀκίραιοι var. lect. in schol., ἢ ταχινῆσι reliqui, nisi quod pro ἢ in H ἢ scriptum. de ἀκίραιο conf. Thesaur. Paris. s. v. coll. Lobeck. proleg. Pathol. p. 270. ἀκίραιοι Etym. Magn. p. 48, 50 legit in Hesiod. Op. 435. — 560. κυτισηνόμου BHV. ἀκάκητος M, ἀκάκητοι V. — 560^b. ἔθηκεν V. περὺεῶσαν Π. — 561. Ἐρμείης V. ἀποῦν νόσφισσε Π, ἀποῦν νόσφισσε MR, ἀπ' οὐνόσφισσε Vv, ἀποννόσφισσε vel ἀποννόσφισσε reliqui. corr. Meinek. Anal. Alex. p. 232 not. χέλινον HP. — 562. αἰόλον H. παρετείνετο Πv, |νεατο reliqui. — 563. λαιδρούς Π. — 564. ἠρουγγίδας ΠBGMR, ἢ ὀυγγίδας reliqui. ἢ δὲ Π, ἐν καὶ G, ἐν δὲ καὶ BHP, ἐν δὲ reliqui. ex Π recipiendum propter ἢ v. 563 fuit ἢ, e G autem καὶ cf. Herm. ad Orph. p. 737. ἔπαρκές Π. — 565. βαλλὼν χύτρω Π. αμμώνιον Π, σκαμμώνιον GH. vid. v. 484 coll. Lobeck. Elem. I p. 13 seq. not. κορέσκεις Π, κορέσκων reliqui. — 566. πέλας Π. — 567. ἦν γε μὲν Π. φρουνοῖο Π, φρούνοιο reliqui. cf. Herodian. de monad. p. 33, 15. ἴσχης Π, ἴσχης reliqui omnes praeter G, in quo est ἴσχη, ut suasit et schol. et Bentl. cf. p. 158. — 568. ἢ ἔτι Π, ἢέ τι reliqui. κωφλαχειδέος BH, et λαχειδέος (vel λεχειδέος) etiam P, λεχειδέος MR, λοχειδέσιν vel λοχειάσιν conii. S. ὅσποτε Π, ὅστ' ἐνὶ reliqui. ex illo feci ὃς ποτὶ coll. Theocrit. 7, 138 et

- εἶαρι προσφύεται μορόεις λιχμώμενος ἔρσην, —
 570 τῶν ἦτοι θερόεις μὲν ἄγει χλόον ἤυτε θάψου,
 γυῖα δὲ πίμπρησιν, τὸ δὲ συνεχὲς ἀθρόον ἄσθμα
 δύσπνοον ἐκφέρεται, παρὰ χεῖλεσι δ' ἐχθρὸν ὄδωδεν.
 ἀλλὰ σὺ τῷ βατράχοιο καθεφθέον ἦε καὶ ὀπτῆν
 σάρκα πόροις, ὅτε πίσσαν ἐν ἠδέϊ μίγμενος οἶνη·
 575 καὶ τε σπλῆν ὀλοοῖο κακὸν βάρος ἤρκεσε φρύνης,
 λιμναίης φρύνης πολυαλγέος, ἦ τ' ἐνὶ φύκει
 πρῶτον ἀπαγγελεύουσα βοᾷ θυμάμενον εἶαρο.
 αὐτὰρ ὃ γ' ἀφθογγός τε καὶ ἐν δονάκεσσι θαμίζων
 πολλάκι μὲν πύξιοι χλόον κατεχεύατο γυίοις,
 580 ἄλλοτε δ' ὑγραίνει χολόεν στόμα· καὶ ποτε λυγμοὶ
 ἀνέρα καρδιόωντα θαμειότεροι κλονέουσι·
 δὴν δὲ κατικμάζων ἄγρνον σπόρον ἄλλοτε φωτὸς,
 πολλάκι θηλυτέρης σκεδάων γυίοισι τέλεσκε.
 ναὶ μὴν τοῖς ὅτε νέκταρ ἀφυσγετὸν ἐν δεπάεσσι
 585 χεύαις, εἰς ἔμετον δὲ καὶ οὐ χατέοντα πελάζοις,
 ἦε πίθου φλογιῆ θάλψας κύτος αἶεν ἐναλθῆ
 ἀνέρα θερμάσσαιο, χέαι δ' ἀπὸ νήχυτον ἰδρωῶ·
 καὶ τε καὶ ἀύξηρων δονάκων ἀπὸ ῥίζα κόψας

Mosch. 3, 9. — 569. προσφύρεται M. ἔρσην M, ἔρσιν V. — 570. ἦτοι Π. μὲν om. H. — 571. πίμπρησιν Π, πίμπρησι H. το Π. συνεχὲς Π, ut Bussemak. refert, συνεχὲς secundum Keil. cf. ad v. 304. ἄσθμα Π, non ἄσθμα. cf. ad v. 440. — 572. παρα χεῖλεσι Π. ὄδωδεν Π. — 573. τῷ Π. καθεφθέος Π, καθεψίοιο M, καθεψέος reliqui. correxi καθεφθέον. cf. Al. 392. καὶ om. M. ὀπτῆς coni. Bentr. — 574. ὅτε πίσσαν Π. ἠδέϊ μίγμμενος οἶνη Π. — 575. σπλῆν' HMRald. ὀδελοῖο coni. S. ἤρκεσε Π. φρύνης om. Π, φρυνουῖ coni. Bentr. sed ad ὀλοοῖο recte scholiasta supplet φρυνουῖ. cf. ad fr. 74, v. 18. — 576. λιμναίης Ald. πολυάλγεις Π, πολυηγέος reliqui. illud ranam per hibernum tempus multa perpessam frigoris vi significare videtur. ἐπὶ omnes, quod correxi. φοῖνει Π, sed in ultima syllaba correctum η (nisi contra fuit, nam ambigit Keil). — 577. ἀπαγγελεύουσα Π, ἀπαγγέλλουσα reliqui. βοᾷ θυμαρμένον Π. — 578. ἀφθογγος τε Π. — 579. πολλάκι Π. — 581. ἀνέρα Π. θαμεινότεροι Π, θαμινώτεροι Bv, θαμινότεροι GHPVAld., θαμειότεροι MR. κλονέουσιν Π. — 582. δε κατικμάζων Π, κατηκμάζων M. — 583. πολλάκι Π. θηλυτερῆς Π, θηλυτέροις HP, ut voluit Bentr. κεδάων Π (ut refert Bussemak., nam tacet Keil.), sed cf. Lobeck. Elem. I p. 125. σκεδάζων BH. τέλεσκον Π, sed literis ελ ita evanidis ut vix legi possint, τελέσκον Ald., τελίσκον reliqui. cf. pag. 96. — 584. τοῖς ὅτε νέκταρ Π. ὅτε Ald. δεπάεσσιν Π. — 585. χεύοις Ald. ἔμετον Π. δὲ om. Π. πελάζοις ΠBMRv, ἴξεις reliqui. — 586. ἦε Π. φλογιῆ Π. σκύτος Π. ἐνάλθῃ Π, ἀναλθῆ M et var. lect. in schol., ἐναλθῆ reliqui. — 587. φαρμάσσαιο Π, θερμάσσαιο MR, θερμάσαιο reliqui. δ' απο Π. ἰδρωῖ Π. — 588. ἀύξηρων Π, ἀύξηρων BGPv,

οἴνη ἐπεγεγράσαιο, τὰ δὴ ῥ' ὑποτέτροφε λίμνη
οἰκίη, τόθι λεπτὰ διέκ πόσιν ἐρπετὰ νήχει, 590
ἢ φιλοζώοιο κυπειρίδος ἢ κυπείρου,
αὐτόν τ' ἠνεκέεσσι τρίβοις πανάπαστον ἔδωδῆς
καὶ πόσιος ξήραινε, κατατρούσαιο δὲ γνῖα.

Ἐχθραλέον δέ σε μὴ τι λιθάργυρος ἀλγινόεσσα
λήσειεν τότε γαστρὶ πέση βάρος, ἀμφὶ δὲ μέσσον 595
πνεύματ' ἀνειλίσσοντα κατ' ὀμφάλιον βρομῆσιν,
οἷά περ εἰλίγγοιο δυσαλθέος, ὅς τε δαμάζει
ἀνέρας ἀπροφάτοισιν ἐνιπλήσων ὀδύνησιν.

οὐ μὲν τῶν γ' οὔρων ἀνυται ῥύσις, ἀμφὶ δὲ γνῖα
πίμπραται, αὐτὰρ που μολίβῳ εἰδήνατο χροιή. 600

Τῷ δ' ὅτε μὲν σμύρνης ὀδελοῦ πόρε διπλόον ἄχθος,
ἄλλοτε δ' ὀρμῖνοιο νέην χύσιν, ἄλλοτε κόψαις
οὐρείην ὑπέρεικον, ὅθ' ὑσώπου ὀροδάμνους,
πολλάκι δ' ἀργιόεντα κράδην, σπέραδος τε σελίνου
Ἴσθμιον, ᾧ θ' ὑπὸ κοῦρον ἀλίβλαπτον Μελικέρτην 605
Σισυφίδαί κτερίσαντες ἐπηξήσαν ἀέθλους.

αὐ̄ ξηρῶν reliqui, ἢ̄ ξηρῶν var. lect. in schol., ubi vulgatum recte explicatur μεγάλων (ab αὐ̄ξῆ), ἀν̄χηρῶν conii. S. *δονακων Π. ῥίξια omnes*, ut videtur. — 589. οἴνη̄ ὑπεγεγράσαιο Π, οἴνω̄ ἐπεγκ| reliqui. de verbo cf. Al. 166 et 370. τὰ δὴ ῥ' Π. ὑπο τέτροφε Γ. λίμνη Γ. — 590. οἰκίη Π, οἰκίη Γ. λεπτὰ δι εκ Π, θελεπτὸς Η, λεπτὸς Β. ἐρπετὰ Π. — 591. φιλοζώοιο Β, φιλιζώοιο Μ. κυπειρίδος omnes. — 592. ἔδωδῆς Π. 593. πόσιος Η. κατὰ τρούσαιο Π. — 594. ἐχθραλέον Π, ἐχθρομένη reliqui. ἐχθραλέος ab ἐχθρός recte formatum est, ut formantur ἀναλέος, ἰσχυαλέος, λεπταλέος aliaque plurima, eademque vox fortasse olim fuit etiam Alex. 249, hic cum βάρος iungenda videtur, cf. ad v. 115. ἀλγινόεσσα V. — 595. λήσειεν GH. τότε omnes („quando.“ vid. v. 422 coll. 115, alibi), ὅτε conii. S. πέση Π, πέσοι BHP. μέσσον M et e corr. R, μέσσην conii. St. — 596. πνεύματ' ἀνειλίσσοντα Π, πνεύματ' GMRAld. κατ' ὀμφάλιον Π, κατομφάλιον Γ, κατεμφάλιον Μ, κατ' ἔμφάλιον Ald. βρομῆσιν Π. — 597. εἰλειοῖο Π. ὅτε Μ. — 598. ἀνέρας BHPVn Ald. ἀπροφάτοισιν Π, ἀπροσφάτοισι BGHPVnAld. ἐνιπλήσων R, ἐπαῖσων GM. ὀδύνησιν Π. — 599. οὐ μὲν BPv. τό Π. γ' om. GM. ῥύσις Π, ῥύσις ἀνεται conii. Hermann. emendat. Pind. (1848) p. 4. — 600. πίμπραται HP. αὐτὰρ ποῦ Π. μολίβωι Π, μολίβδῳ VAld., μολίβδον BHPv. εἰδήνατο v, εἰδύνατο V. χροιή Π, χροιήν reliqui. — 601. τῷ Π, ὅτε Π. — 602. ὀρμῖνοιον ἐην Π, ὀρμῆνοιο P, ὀρμῆνοιο Β, ὀρμῆνιον Η. ὀρμῖνοιο MR (sed M lenem spiritum habet), ὀρμῖθοιο Γ, cf. Ther. 893. ἄλλ' ὅτε Π. κόψαις omnes, ut videtur, κόψας S. et Lehrs. — 603. ὑπέρεικον Π. οθ Π. ὑσώπιου Π. — 604. πολλάκι Π. κράδης Π. σπεράδος Π, σποράδος Μ. — 605. ὅθ' ὑπὸ κοῦρον Π, ᾧ θ' ὑπὸ κοῦρον BP, θ' ὑπὸ κοῦρον Η, ᾧ ποτε κοῦρον Γ, ᾧ θ' ὑποκοῦρον reliqui. ἀλίβλαπτον Π, ἀλίβλαπτον Γ a secunda manu, ἀλίβατον Η, ἀλίβαπτον reliqui, nisi quod R ultimas duas versus voces omittit. Μελικέρτη Π. — 606. Σισύφίδαί Π. κτερίσαντε Π. ἐπηξήσαν

ἤε σύ γ' ἐν πέπεριν ϋντῆ συνομήρεα φώξας
οἴνω ἐνιτροίφαιο, κακῆς δ' ἀπερύνκεο νούσου,
κύπρου τε βλαστειᾶ νεανθέα, πολλάκι σίδης·

610 πρωτόγονον κυτίνοιο πόροις ἀνθήμονα καρπόν.

[Μὴ μὲν δὴ σμίλον σὺ κακὴν ἐλατηίδα μάρφαις
Οἰταίην, θανάτοιο πολυκλαύτοιο δότειραν,
ἦν τε καὶ ἐμπλείουσα χαλικοτόρη πόσις οἴνης
οἶη ἐπαλθήσειε παραχρῆος, ἠνίκα φωτὸς

615 ἴσθμια καὶ φάρυγος στεινὴν ἐμφράσσειται οἶμον.]

[Καὶ τὰ μὲν οὖν Νικάνδρος εἴη ἐνικάτθετο βίβλω
μοχθήεντα μύκητα παρ' ἀνέρι φαρμακόμεντα.

Πρὸς δ' ἔτι τοῖς, Δίκτυνα τεῆς ἐχθήρατο κλῶνας

Ἦρη τ' Ἰμβρασίη μούνη στέφος οὐχ ὑπέδεκτο

620 κάλλεος, οὔνεκα Κύπριν, ὅτ' εἰς ἔριν ἠέρεθησαν

ἀθάναται, κόσμησεν ἐν Ἰδαίοισιν ὄρεσσι, —

τῆς σύ γ' ἀπ' εὐύδροιο νάπης, εὐαλθῆς ὄνειαρ,

καρπὸν πορφυρόεντα συναλδέα χειμερήσιον

Π. ἀέθλους ΠΒVνAld., ἀέθλοις GHMPR. — 607. *συ γ Π. ἐν πέπεριν Π, ἐπιπέπεριν Μ, ἐν πέπεριν BRVγ, ἐν πέπερι reliqui, πεπέρει corr.* Scallig. *ϋντῆ συνομηρεα Π, ϋνσίμω ἐνομηρεα reliqui, nisi quod ἐν ὀμηρεα P habet. ϋντῆ aperte ii quoque legebant, quos scholiasta dicit ϋνσίμιον interpretari πῆγανον.* alii pro ἐρῦσίμιον dictum volunt. ceterum ex iologorum libris nihil huic loco auxilii. φώξας Π, κόψας reliqui. — 608. οἴνω Π. *ἐνι τροίφαιο Π, ἐνιτροίφαιο BG, ἐνιτρούφαιο MR, δ' ἐνιτροίφαιο reliqui, ἐνθροίφαιο coni. S. ἀπερύνκοιο ΠBH, |ρύνκεο reliqui.* — 609. βλάστειαν ἐνανθέα MR (sed in R correct.), βλαστειᾶ νεανθέα H. πολλάκις ἴδης H. — 610. ἀνθήμονα BH. καρπὸν Π. post hunc versum fortasse olim legebatur qui nunc est 557. — 611—615 om. Π. cur a Nicandro non videantur profecti esse dixi p. 158. σμίλον G, σμύλον H. μάρφας H. — 612. πολυκλαύστοιο BMR, sed altero epici utuntur solo. cf. Voss. ad Arat. 359 et Lobeck. ad Aiac. p. 320 et auctar. adnot. in Aiac. p. 560. — 613. num ἦν κε? ἐμπλείου M. *χοῶν κρατέρη BHP.* — 614. οἶη V. ἐναλθήσειε G, εὐαλθήσειε M, ἐπαλθήσειε reliqui. cf. v. 395 et Ther. 654. παραχρῆος; G, παρὰ χρέος reliqui. cf. Lobeck. Elem. I p. 597. — 615. φάρυγγος HMVν. — 616—628 qui aperte interpolati sunt (cf. p. 156 seq.), om. Π, inter vers. 536 et 537 interposuit S. ἐνικάτθετο MR, ἐγκατέθετο BP, ἐγκατθετο reliqui, ἐν κ. coni. Bendl. — 617. num φάρμακ' ἔοντα? — 618. δέ τί τοι GM, δέ τί σοι reliqui. correxi πρὸς δ' ἔτι τοῖς, et sic schol. habent. Δίκτυνα BHM. τεᾶς V, τεᾶς Ald. πρὸς δὲ τεῆς Δ. θεὰ coni. Steph. — 619. ἦρης omnes. emendavit Spanheim. apud S. praef. Ther. p. VIII. τ' om. M. Ἰμβρασίη BH, reliqui Ἰμβρασίης, nisi quod Ἰμβρασίης V habet. BPH, μούνη reliqui, μούνης VAlD. — 620. ἠέρεθησαν GM, ἠρέθισαν BHPν, ἠερέθησαν reliqui. — 621. ἀθάνατοι BPR. κόσμησαν BP. ἰδαίοισιν H, ἰδαίσιον B. — 622. εὐαλθῆς BGHPVν, εὐαλθῆς reliqui (cf. Alex. 326). — 623. πορφυρόεντα G. —

ἠελίου θαλφθέντα βολαῖς δοίδυκι λεήνας
 χυλὸν ὑπέκ λεπτῆς ὀθόνης ἢ σχοινίδι κύρτη 625
 ἐκθλίψαντα πορεῖν κυάθου κοτυληθόνα πλήρη
 ἢ πλεῖον, πλεῖον γὰρ ὀνήιον· — οὐ γὰρ ἀνιγρὸν
 πῶμα βροτοῖς· — τόδε γάρ τε καὶ ἄρκιον, αἴκε πίησθα.]
 Καί κ' ἐνθ' ὑμνοπόλοιο καὶ εἰσέτι Νικάνδροιο
 μνηστὶν ἔχοις, θεσμὸν δὲ Διὸς ξενίοιο φυλάσσοις. — 630

624. βολῆς Ald. δεύδιμι B, δώδιμι H, δύνδιμι P. λεήνας PVvAld. — 625. ὑπαὶ G, ὑπέκ reliqui. correxi. χοινίδι B, χοινικίδι H, σχοίνιδι Ald. — 626. ἐκθλίψας πορεῖν coni. Bentr. ego interpolatorem suis defraudare nolui. — 628. πῶμα BHP, πόμα v et V, sed in hoc correctum. τόδε BG, τότε reliqui. ἄρκιον H. ἦκε πίησθα VAld. — 629 et 630 om. Π. καὶ κεν ἔθ' GM, καὶ κεν θ' PR, καὶ κ' ἐνθ' reliqui. —

INDEX VERBORUM NICANDRI.

Hunc indicem olim confecerat Steph. Bernardus, ego huic editioni accommodavi. numeri nudi Theriaca significant, A. significat Alexipharmaca, F. fragmenta. asterisco notavi vocabula quae in hac editione primum comparent, sive desiderantur omnino in lexicis, sive minus idonea auctoritate firmantur.

ἄβλαπτα 488. ἀβλεμῆς A. 82. ἀβληχρός 885. ἀβουσιῆς 124. ἀβροτόνον 574. οιο 66. 92. A. 46. ἄβροχα 339. ἄβρωτον F. 74, 44. * ἀγαλλιᾶς F. 74, 31. ἀγαλλομένη 62. ἀγαλμα F. 68. ἀγασσαμένη F. 74, 15. ἀγανρόν 661. τατον 832. ἀγγεσιν A. 332. ἄγγεσι F. 68. ἄγε 359. 528. 636. 747. 769. 848. A. 374. ἄγει 54. 58. 189. 450. A. 117. 555. F. 98. ἄγουσαν 815. ἄγον 746. ἡγα- γεν 800. ἀγείρας 945. ἀγείρει 519. ἀγέλησι F. 18. Ἀγέλεως F. 51. Ἀγήνωρ F. 67. ἄγκη A. 303. ἀγκύλοι 183. ἀγκῶνας A. 562. ἀγλαυρος 441. ροισιν 62. ἀγλεύκη A. 171. ἀγλιῖδες 874. ἀγμοί 146. ἀγμούς A. 391. ἄγναπτον 205. ἀγνόν F. 74, 5. ἄγνου 71. 530. 946. ἄγονον A. 582.	ἀγραύλει 78. ἄγραυλοι 473. ἄγροι 534. 594. 630. 685. 879. ἀγρέο 666. ἀγρευθέντες 794. ἀγρευ- σεις 518. 690. ἀγριάς F. 85. ἀγριάδος 89. ἀγριόεντα A. 604. ἀγρι- όεσσαν A. 30. ἄγριον 66. ἀγροῖς 808. ἀγρούς 23. ἀγρότεραι 884. ἀγροτέ- ρης 943. A. 310. ἀγρο- τέροιο 711. ἀγροτέρου 867. 894. ἀγρώσων 416. ἀγρώστης 734. ἀγρώστορος A. 473. ἀγνιαῖς A. 189. ἄγχι 57. A. 6. Ἀγχιρόη F. 67. ἄγχον A. 522. ἀγχούση 638. ἀγχούσης 838. ἀδημονέουσι F. 16. ἄδην A. 330. 428. ἀδιαντον 846. ἀδινῆν A. 304. ἀδρανίη 248. 745. ἀδρύνηται 377. ἀδρύνει F. 74, 52. Ἄδωνις F. 65. ἀέθλους A. 606. αἰεῖ 69. 373. 430. 467. 478. 538. 542. 631. 756. 900. A. 109. 391. F. 74, 35.	αἰεῖ 661. A. 24. αἰέν 149. 163. 232. 295. 334. 337. 765. 783. 818. A. 146. 508. 519. 586. F. 74, 13. ἀειβρονῆς 848. ἀείδελον 20. ἀείζων A. 147. ἀειθαλέος 564. A. 48. ἀεικέα 770. ἀεικέλιον 271. ἀειναέεσσι F. 78. ἀείραι 650. ἀείρει 167. ἀείρεται 750. ἀειρομέ- νον A. 20. ἡέρθησαν A. 620. ἀειφύλλοιο 649. ἀέκοντα A. 553. ἀεκούσιος 903. ἀελπέα A. 125. ἀέξει 533. 536. 900. A. 425. ἀέξεται 544. ἀέξη 210. ἀεξομένον 390. ἀεργέες F. 72, 4. ἀεργοί 381. 634. ἀεργοῖς F. 70, 7. ἀεργηλοῖσιν 50. ἀζαίνεται 339. ἀζαλέη A. 495. ην 37. 357. ης 339. ων 31. ἄζη 748. 779. ἀζήνη 205. ἀήθεα 417. ἀήθεσσοντος A. 378. ἀήται 421. ἀήτωα 269. ἀήτος 783.

- ἀδάνατα A. 621.
 ἀθέλγειν 124.
 ἀθερηίδα 849.
 ἀθερειγένης 601.
 ἀθέρων 803.
 ἀθέσφατον 201. 587.
 ἀθρήσατο 313. ἀθρήση 165.
 ἀθροισόμενοι A. 365. ἀθροισόμενον A. 506.
 ἀθρόα 306. A. 137. 504.
 ἀθρόον 922. A. 318. 571. ἀθρόος A. 436.
 ἀθύροιςιν A. 132.
 Ἄθως F. 26.
 αἶα 168. 388. 759. A. 271.
 αἶης 153. 506. αἶαν 68.
 Αἰακός F. 42.
 αἶαστῆ F. 74, 31.
 αἶγανέην 170.
 αἶγιαλή 786.
 αἶγιαλῶν 704.
 αἶγίλοπος 857.
 Αἶγινα F. 42.
 Αἶγινῆτιν A. 491.
 αἶγλήεντα 656. αἶγλήεντος A. 74.
 αἶγος 672. 925.
 αἶγονομηές A. 39.
 αἶγοπάγος F. 99.
 αἶγυπιοὶ 406.
 Αἶγυπτιο 200. 759. | τον F. 81.
 αἶδα 181. | δαο F. 108.
 αἶδηλον 727.
 αἶδρηέντα A. 415.
 αἶδρις A. 397.
 αἶδρείηφι 409.
 Αἶδωνέα A. 194.
 αἶετός 449.
 αἶζηοῖσι 343. 613. αἶζηῶν A. 176.
 αἶθα 892. αἶθός 288.
 αἶθαλέη 750.
 αἶθαλόεις 420. 716. | εντα 773. A. 50. | εσσα 174. | εσαν 566.
 αἶθαλος 659.
 αἶθήεντος A. 394.
 Αἶθιόπων 175.
 Αἶθων F. 45.
 αἶθριος 25.
 αἶμασιὰς 143.
 αἶμασσουσα A. 480.
 αἶματόεντα 436. | οἷς 236. | οέσαν A. 380.
 αἶμαχθέντος 447.
 αἶμορροῖς 305. 315. αἶμορροῖσι 318. | ρόον 282. | ρόω 321.
 αἶν' 310. F. 108. αἶνήν A. 465.
 αἶνήσεις F. 110.
 *Αἶνελένη 310.
 αἶνοπλήγος 517.
 αἶνύμενος A. 326. αἶνυσο A. 55. 136. 148. 410.
 αἰόλλει 155.
 αἰόλον 376. 464. A. 562. αἰόλος 173.
 αἰπεινή F. 109.
 αἰπη 214.
 αἰπύτατον κάρη F. 74, 38. ἦρατο F. 104 ei 108.
 αἶσα 120. 335. αἶσαν 281. 800.
 Αἶσαγής 218.
 αἶσιον 93.
 αἶσιει 729. αἶξαντες 401. αἶξας 649.
 αἶσνητήρ F. 125. ἦτεεν 354.
 αἶχμας A. 244.
 αἶχυμητήσιν A. 294.
 αἶψα 117. 247. 465. 953. A. 456. 463. 540.
 Ἀκακαλλίς F. 46.
 ἀκάκητα A. 560.
 Ἀκαλανθῆς F. 54.
 ἀκάνθας 110. | θης 107. 316. 329. 480.
 ἀκανθήεν 638.
 ἀκανθοβόλος 548. 869. | βόλοιο F. 74, 9.
 ἀκάνθον 645.
 Ἀκαστος F. 42.
 ἀκάτω 268.
 ἀκήριος 190. 771. | ριοι F. 78.
 ἀκιδνότερος 224.
 ἀκινῆεντα A. 436.
 *ἀκιρῆσι A. 559.
 ἀκλέα A. 114.
 ἀκλειστον A. 20.
 ἀκμαίον F. 81, 3.
 ἀκμη F. 74, 37.
 ἀκμηνος 116.
 ἀκμητον 737. | τος 820.
 ἀκνηστεις 52.
 Ἀκοναίσις A. 41.
 ἀκόνιτον A. 13. 42.
 ἀκοντίαι 491.
 Ἀκόντιος F. 49.
 ἄκος 563.
 ἀκοσμήεσσα A. 175.
 ἀκοσταῖς A. 106.
 ἀκούει A. 177.
 ἀκρεμόνος 391. | μόνεσιν 891.
 ἀκρέσπερος 25.
 ἀκριτα 180.
 ἀκροθεν 337.
 ἀκρόνυχος 761.
 ἀκροσφαλές A. 242.
 ἀκτῆς 615. F. 26.
 ἀκτις 469. ἀκτινι A. 401.
 ἀκτύλοισι A. 261.
 ἄλα 175. 825. A. 516. 518. F. 62.
 ἀλάλοικος A. 72.
 ἀλάλυγι A. 18.
 ἄλγεα 363. 751. 829. A. 339. ἄλγεσιν 468. A. 121. ἄλγος 299. 929. A. 179. 296. 459.
 ἀλγινόεντι 769. | νόεσσα A. 594.
 ἤλγυνε 445.
 ἀλθαίνουσι A. 404.
 ἀλέγοι 5.
 Ἀλέξανδρος F. 13.
 ἀλεξόμενος A. 459.
 ἀλεξητήρια 7. 714. | ριον 100. 934.
 ἀλέξιον 702. 805. A. 4.
 ἀλεξιάρης 861.
 ἀλετρις F. 72, 5.
 ἀλεύατο 675. ἀλεύεται 191. 455.
 ἄλην A. 84.
 Ἀλθαία F. 51.
 ἀλθαίνει A. 556. 557.
 ἀλθεστήρια 493.
 ἀλθήεντα 84.
 ἀλθήσει 587. | θήση 496. A. 112.
 ἀλίαστον 784.
 * ἀλίβλαπτον A. 605.
 ἀλίγνια A. 292.
 ἀλιῆας 823. | ῆων A. 168.
 ἀλίην A. 482. | ου 836. | οιο A. 559.
 ἀλινθηθεῖς 204. ἀλινδόμενοι 156.
 ἀλιρραίστην 828.

- ἄλις 289. 739. A. 23. 184.
 236. 274. 346. 387.
 428. 481. 487. 497. F.
 72. 3.
 Ἀλκαθόη F. 55.
 ἄλκαϊή 123. 225.
 ἄλκαρ A. 43.
 ἄλκην 588.
 Ἀλκιβίον 541. 666.
 Ἀλκιδάμας F. 49.
 ἄλκτιρία 528. A. 350.
 Ἀλκνονεὺς F. 53.
 ἄλκνονες F. 64.
 ἡλλάξατο F. 62.
 ἄλλοφατον 148.
 ἄλμαϊήν F. 70, 18.
 ἄλμη F. 70, 12. ἄλμης
 268. 787. A. 466. F.
 83.
 ἄλοιφῆ A. 62. 557.
 ἄλοπηγὸς A. 519.
 ἄλός 693. 793. 822. 827.
 948. A. 164. 518. ἄλλ
 F. 70, 14.
 ἄλσειν F. 31.
 ἄλνκρότερον A. 386.
 ἄλύξαι A. 114. | ξας 139.
 | ξαις 817. | ξεις 540.
 699. 817. | ξης 920.
 ἄλυσθαινοντι A. 141.
 | νοντος 427.
 ἄλύων A. 315.
 Ἀλφειῶ F. 74, 7.
 ἄλφοι 332.
 ἄλω 29. ἄλων 166.
 ἄλωος 546. F. 70, 1.
 ἄλώια 113.
 ἄλωπεκίδες κύνες F. 97.
 ἄλώπηξ A. 185.
 Ἀμαδρονάδες F. 41.
 ἄμάθοισι 155. 262.
 Ἀμάλθεια F. 114.
 ἄμάξης 816.
 ἄμανίτας F. 79.
 ἄμάρκανος 575. ἄμαρα-
 κόσσα 503.
 ἄματροχηῖσιν 263.
 * (ἄμβραθμούς) 283.
 ἄμβλν 374.
 ἄμβλύνονται A. 543.
 ἄμβλώσσει 33.
 ἄμβροσίην F. 74, 28. cf.
 F. 126.
 (ἄμβρώνεσσι) F. 74, 40.
 Ἀμειλήτη F. 44.
 ἄμειλικτον 185.
- ἄμείψη A. 503.
 ἄμέλγοι A. 357. | γόμε-
 ναι A. 506. | γόμενος
 918. A. 486. | ξαις A.
 77. | ξας A. 90. 139.
 428.
 ἄμέργεο 864. | γων 910.
 F. 74, 69. | ξεν 686.
 ἄμέρσας 137. ἤμερσεν
 454.
 ἄμέτρητον 341. | τω F.
 26.
 * ἄμετροὶ F. 72, 4.
 ἄμηθεῖς A. 216. ἄμήσας
 684. 843.
 ἄμῆτορες 134.
 ἄμηνῆ A. 198.
 ἄμισγέος A. 195.
 ἄμμιγα 850. 857. 941.
 943. 949. 954. A. 251.
 431. 446. 548. 564.
 ἄμμίγδην 41. 93. 912. A.
 134. 558.
 ἄμνηστον F. 104.
 ἄμμορον 322.
 ἄμνός A. 151. ἄμνου A.
 133.
 * ἄμολγοὶ 49.
 ἄμορβαίους 28. 489.
 ἄμορβέοντο 349. | βεύ-
 ουσιν F. 90.
 * ἄμπάζεται A. 282.
 ἄμπελόεις A. 266. | λόεντα
 A. 142.
 ἄμνυδαλόεντα 891.
 ἄμνυρήσσαι 274.
 ἄμνυρὴν 373. ἄμνυρῆς
 195. | θροτέρησιν 358.
 | θροτάτον 158.
 Ἀμνικαίησι 670. | κλαῖον
 904.
 * ἄμνληβόρον 446.
 ἄμνναι A. 369. ἄμννοῖς
 A. 207. ἄμννων F. 16.
 ἤμννε 868. A. 388.
 389. ἤμνναν F. 32.
 * ἄμνξ 131.
 ἄμφιβαλῶν F. 68.
 ἄμφιβρότην A. 216.
 Ἀμφιδύμην F. 109.
 ἄμφιαόρηνον 373.
 ἄμφικαρῆς 812.
 * ἄμφικρηνα A. 417.
 ἄμφικνησας 602.
- Ἀμφίνομος F. 52.
 ἄμφισβαιναν 372. ἄμφι-
 σβαῖνη 384.
 Ἀμφισσος F. 41.
 Ἀμφιτρονωιάδαο 687.
 ἄμφιχέονται F. 74, 63.
 ἄμφοῖν 647.
 ἄμφοτέρωθεν 347. 813.
 F. 74, 24.
 ἀναβάλλεται A. 304.
 ἀναβρώσαντες 134.
 ἀνάγχη 475.
 ἀναδέχεται A. 97. ἀνε-
 δέγμαθα A. 2. ἀνεδέ-
 ξατο 353. 673.
 ἀναδέδρομεν 237.
 ἀναξώουσι F. 70, 8.
 ἀναίμακτος 90.
 ἀναίνεο 664.
 ἀνακρούων 479. ἀνα-
 κρούσασα A. 357. |
 κρούουσιν A. 377.
 ἀνακνωπώσας 705.
 ἀναλθέα A. 246.
 ἀναλνόμενοι A. 464.
 ἀναμίγδα A. 547.
 Ἀνάξανδρος F. 19.
 ἀναπίμπραται 179.
 ἀναπίτνεται A. 435.
 ἀναπλείουσιν 308.
 ἀνέπνευσεν 547.
 ἀναπτύει A. 211.
 ἀναρρηξας 477.
 ἀντελέουσι F. 74, 25.
 ἀνέτρεφεν F. 74, 12. ἀνε-
 θρέφατο F. 74, 58.
 ἀνυδῆτον A. 560.
 ἀναφοιτήση 138.
 ἀνάφρησον F. 68.
 ἀνδῆροισι 576.
 ἀνδιχα 562. 912.
 ἀνδράγρια F. 128.
 Ἀνδραίμων F. 41.
 ἀνδρακάδα 643.
 Ἀνδρομήδης F. 67.
 ἀνειλίσσοντα A. 596.
 ἀνεμώδει 96.
 ἀνεμῶνη F. 65.
 ἀνεμωνίδες F. 74, 64.
 ἀνερχομέναις F. 74, 39.
 ἀνήγε 13.
 ἀνδράσι F. 74, 54. ἀν-
 δρός 140. ἀνέρα A.
 521.
 ἄνθεα 504. 511. 524. 839.

- Α. 478. F. 74, 2. ἀν-
 θει 641. ἀνθεσι 257.
 F. 74, 33. 74, 61. ἀν-
 θεών F. 81. ἀνθη 616.
 871. Διὸς ἀνθος F. 74,
 59.
 ἀνθεμίδων F. 74, 37.
 ἀνθεμόεσσαν 610. Α. 451.
 ἀνθερεῶνα 444.
 ἀνθερίκοιο 535.
 ἀνθήεις 645.
 ἀνθημονα Α. 610.
 ἀνθη 631. ἀνθην 625.
 856. Α. 303. 529.
 ἀνῆα 427. Α. 122. ἀνίην
 496. ἀνίης 867.
 ἀνιγρὸν Α. 647. ἀνιγροῦς
 8. 701. Α. 36.
 ἀνέστησαν F. 27.
 * ἀνικαίνου Α. 523.
 ἀνιχνεύουσι 142.
 ἀννήσοιο 650. ἀννησον
 911.
 ἀνοιγομένοιο Α. 240.
 ἀνοιδάνει F. 68.
 ἀνοιδέον Α. 522.
 ἀνοιδείοντες 855.
 ἀνομβρήεντος Α. 288.
 ἀνόστια Α. 296.
 ἀνουτήτω 719.
 ἀντα 238. 788. ἀντην
 474.
 ἀντί' 321. ἀντία 264.
 449.
 ἀντιόοντα 77.
 ἀντλον 114. ἀντλω 546.
 ἀντολαί 635.
 ἀντομένοισιν 118. 180.
 ἀντρον 462.
 ἀνύδροις 915.
 ἀνύης F. 81, 2. ἀνύσας
 58. ἀννται Α. 599. ἤ-
 ννσε 170. Α. 400. F.
 74, 6. ἤννσαν Α. 450.
 ἀνύσαι F. 70, 18.
 ἀνώδυνος 820.
 ἀοιδῶν F. 74, 27.
 ἀολλέες Α. 544.
 ἀπαγγέλλει Α. 442. ἀπ-
 αγγέλλουσα Α. 577. F.
 75.
 ἀπαλέξασθαι 829. | λέξε-
 ται 395.
 ἀπαλήν Α. 165.
 ἀπαμείρο 861.
- ἀπαμέρογο Α. 306.
 ἀπανήγατο 354.
 ἀπαρινέα 953.
 ἀπαρίνη 850.
 ἀπίη 852.
 ἀπειπάμενοι Α. 417.
 ἄπεπτα Α. 138.
 ἄπερ τε F. 74, 36.
 ἀπερεύγεται 525. Α. 380.
 | γόμενοι 435. ἀπήρυγε
 253. Α. 257.
 ἀπερύνεο Α. 608.
 ἀπερύσας 580.
 ἀπερύνεα 483. Α. 72. ἀπ-
 εχθές 818. ἀπεχθές
 F. 31.
 ἀπεχθομένοισι Α. 158.
 απηθῆσαι 708.
 απηλεγές 495.
 ἀπήμαντοι 492.
 Ἀπίδος F. 104.
 ἀπλανές 19.
 ἀποάνυσο Α. 91.
 ἀποβάπτων F. 70, 11.
 ἀποβρέξαιο Α. 275.
 ἀπεδύσατο 31.
 ἀπόροσον 110.
 ἀποθλίψας F. 86. | φθει-
 σα 314.
 ἀποροαδίσειας Α. 319.
 ἀπόροουτος 270.
 Ἀπόλλων 613.
 ἀπόνητο 348.
 ἀποπλύνας F. 70, 6.
 ἀποπνεῖον Α. 524.
 ἀπορρεῖουσι 404.
 ἀπορρῶξ 518.
 ἀποσκύλαιο 690.
 ἀποσσεύει 77.
 ἀπέστυγεν Α. 406.
 ἀπέστυπται 433.
 ἀποσυληθέντα 605.
 ἀποσφάγι 521.
 ἀποτιμήγων 713. ἀπο-
 τμήξας Α. 101. | ξειας
 Α. 307. | ξαιο 853.
 ἀποφθίνει 834.
 ἀποφώλιον Α. 524.
 ἀπεχεύατο 569. 658.
 ἀποψύχοντα 312.
 ἀπροῖδῆ 2. ἀπροῖδῆς 18.
 ἀπροφάτοισιν Α. 598.
 Ἀράβιος F. 67.
 ἄραδον 775.
 ἄραιαί 240. | αἰς Α. 470.
- | ἠ 336. | ἠν' 133. | ἄς
 557. ἀραιότερης 575.
 ἀράξαι 705. | ξας 506.
 842. | ξη 777. ἤραξε
 906.
 ἀραχνήεντα 733. | εντι
 Α. 492.
 ἀρβήλοισι 423.
 Ἀργαῖος F. 44.
 ἀργαλαίαις 221. Α. 408.
 * ἀργέος 856. Α. 305.
 ἀργεννήν 67.
 ἀργέσταο 592. | στας Α.
 175.
 ἀργήεντος Α. 98. 204. ἀρ-
 γηεις F. 74, 26.
 ἀργῆτι 551. 631. ἀργήτος
 105.
 ἀργίλιπες 213.
 ἀργινόεσσαν 333.
 * ἀργωπὸν F. 74, 19.
 * ἀργυρόεν Α. 54.
 ἀρδηθμοῖο 401.
 ἀρείονες F. 18.
 ἀρήγων 495. | ξει 624.
 Α. 141. 296. | ξοι Α.
 264.
 ἄρστοι 621.
 ἀριστολόχεια 509. 937.
 ἄρκευθος 584.
 ἤρκεσε Α. 431. 575.
 ἄρκια 837. ἄρκιον Α. 628.
 ἄρκιος 508.
 ἄρκτιον 840.
 ἄρκτον Α. 7.
 Ἀρμονίης 608.
 ἄρονς F. 68.
 ἄροκλον F. 129.
 ἄροτρεὺς 4.
 ἄροτρεύοντι 6.
 ἄρου πέτηλα F. 71, 4.
 ἄρουραι Α. 235. | ρας Α.
 245. | ρης 753. Α. 102.
 | ρησιν 567.
 ἄρπαντοῖς F. 108.
 ἄρπάξας 208.
 ἄρπεδες 420.
 ἀρπέξαις 393. | ξησιν 647.
 ἄρπαι F. 73, 2. ἄρπη 101.
 ἄρπην 567. Α. 103.
 ἄρσειν 515.
 ἄρρινον F. 84.
 ἀρούπτων Α. 469.
 Ἄρσιπη F. 55.
 Ἄρτεμις F. 98.

- ἀρτιγενές A. 355. ἀρτι-
 γονοί F. 74, 34.
 ἀρχαίη 487. | αἶα F. 1.
 ἀρχαῖς A. 22. ἀρχαῖς 345.
 ἀρχήν F. 74, 11.
 ἀρχομένω 298.
 ἀρωγὴν 520. 527. 700.
 A. 324. ἀρωγῆς A.
 443.
 ἀρωγούς 636.
 ἄσαι 676. A. 305. 331.
 ἄσθμα A. 440. 524. 571.
 ἀσβέστη φλοξ 821. | τοιο
 819.
 Ἀσέληνον 215. cf. F. 7.
 Ἀσίς 216. Ἀσίδος F. 74,
 11. Ἀσίδα A. 1.
 Ἀσίη 211.
 ἄσιν 176.
 ἀσκαλάβον 484. Ἀσκάλα-
 βος F. 56.
 ἀσκελές 42. 278.
 ἀσκοδείται 928.
 ἀσκοῦ 927.
 Ἀσκραῖος 11.
 Ἀσπαλάθεια F. 43.
 Ἀσπαλις F. 44.
 ἀσπαλιῆς 704.
 ἀσπαράγους 883.
 ἄσπαστόν F. 80.
 ἀσπειστον 367.
 ἀσπίδα 158. | πίδος 190.
 359. | πῖσι 201.
 ἄσπορα F. 74, 58.
 ἄσσα A. 442. ἄσσα τε F.
 74, 4. cf. ὄστις.
 ἄσταγές 307.
 ἄστατον 602.
 ἀσταφίδας F. 70, 15.
 ἀστέρα florem F. 74, 66.
 ἀστέρας 19.
 ἀστέριον 725.
 ἀστερόεντι 749.
 ἀστόργιοι 552.
 ἀστράπτουσαι F. 74, 64.
 ἀστροίς F. 27.
 ἄστυ F. 21.
 Ἀστυγίτης F. 44.
 ἄστυρα A. 15. ἄστυρον
 A. 131.
 ἀσφαλέεσσι A. 73.
 ἀσφάλτιοι 44. ἀσφάλτου
 525.
 ἀσφάραγον 245.
 ἀσφαδέλοιο 73. 534.
 ἀσχαλώσι A. 124.
- Ἀσωπός F. 42.
 ἄταις 100. 865. 934. A.
 125. ἄτη 244. 436. ἄτη
 304. 352. A. 35. 81.
 213. ἄτην 798. A. 196.
 ἄτακτα 758.
 ἀταλύμων A. 108.
 ἀτὰρ 169. 321. 385. 396.
 ἀταρμύκτω A. 161.
 ἀτέλεστα 456.
 ἄτερ 188. 752.
 ἄτερθεν 242.
 ἀτμένιον A. 178. | νίω A.
 424.
 ἀτμεύειν A. 172.
 Ἄτραξ F. 45.
 ἀτραπιτοῖσι 917.
 ἀτραπὸν 160. 265. 478.
 Ἄτταλε F. 104.
 Ἄττω A. 8.
 ἀτῆζει A. 193.
 ἀνα 83. 97. 628. 881. ἀῆ
 250. ἀῆς 879. ἀῆον
 A. 270.
 ἀνάνεται 428. ἀνανθεῖ-
 σαν A. 346. ἀνήνας F.
 70, 11. ἀνήνησι 368.
 ἀνήρον F. 70, 6.
 ἀνάλαις 157. | λείαισι 938.
 | λήη 361. | λήη 328. |
 λήην 506. | λείας A. 352.
 ἀνάλεεσσι 953. | λέον
 A. 437. | λείος 24. | λέον
 113.
 ἀνγαί A. 442. ἀνγὰς 275.
 A. 501. ἀνγή A. 61. |
 γήν 46. 165. | γῆσιν F.
 74, 39.
 ἀνγγήεντα 34.
 ἀνδάξαντο 464.
 ἀνδήεσαν A. 560.
 ἀνδήσαιμι A. 5. ἀνδήσω
 770.
 ἀνῆι 263. 283.
 ἀνῆιν 58.
 ἀνῆλον 21.
 ἀνῶνα F. 31.
 * ἀνῆρωῶν 588.
 ἀνξίδα A. 469.
 ἀντὰρ 17. 227. 249. 266.
 286. 340. 353. 453. 547.
 766. 775. F. 74, 9.
 ἀντε 540. ἀντις 282.
 ἀντίκα 97. 132. 721. 768.
 794. 916. ἀντίχ' 202.
 F. 50.
- ἀντμένα 408.
 ἀντμη 144. 691. ἀντμην
 24.
 ἀντοκηρῆς A. 163.
 ἀντοπόνοιο 23.
 ἀντοῦ i. e. in eodem loco
 410.
 ἀντως et ἀντως 19. 65.
 72. 84. 278. 420. 444.
 452. 681. 723. A. 436.
 ἀνχελίους 871.
 ἀνχέν' 314. ἀνχένα 350.
 A. 101. 379. 495. ἀν-
 χένι 750. 767. ἀνχένος
 301. ἀνχῆν 197. A. 317.
 440.
 ἀνχηρηῆσιν F. 85, 4.
 Ἀφαία F. 67.
 ἄφαρ 203. 610.
 ἀφαρμάκτω 115.
 ἀφανρὰ 198. ἀφανρὸν
 646. ἀφανρότερον 275.
 ἀφρηήσας F. 81, 5.
 ἀφθογγος A. 578. F. 16.
 ἀφόρδια 692. A. 140.
 ἀφραδέως A. 158. 502.
 ἀφραίνοντες A. 34.
 ἀφραστοι 776.
 ἀφρίζοντι A. 32. 76.
 ἀφροίον A. 206.
 Ἀφροδίτης χάσμα F. 74,
 28. Ἀφροδίτη πάνδη-
 μος F. 9. 10. A. Κτή-
 συλλα F. 49.
 ἄφρονα 354. | νας A. 398.
 | νες 348.
 ἀφροῖο A. 170. | ὄν A.
 166. | ὄς 941. | ὦ A. 316.
 ἀφροσυνη A. 159. 310.
 Ἄφρω A. 406.
 ἀφρῆξιμον 603.
 ἀφρυγετόν A. 340. 584.
 ἀφρύσεως A. 44. | σων 539.
 A. 239.
 Ἀχαιή 484.
 ἀχέεσσι A. 208.
 ἀχέουσα F. 108.
 Ἀχερωνίδες A. 13.
 ἀχθεται 247. ἀχθόμενος
 A. 215. 379. 382. F.
 32.
 ἄχθος 604. 646. 650. 955.
 A. 207. 327. 601. ἄχθη
 600. ἄχθεα 9.
 ἀχλὺς 430.
 ἀχνην A. 518.

- ἀχράδα 512. ἀχράδας A. 354.
 ἀχραῆς 846.
 ἀχροάντων 16.
 ἀχροον 298. ἀχροος 236.
 ἀχρους 369.
 ἀχύνετον A. 174.
 ἄψ 138. A. 540.
 ἄψα 280. 332. 392. 485. A. 541.
 ἄψινθίου A. 296.
 ἄψυχος A. 125.
 βαθεῖ 419. βαθεῖ F. 74, 52. βαθεῖα 543. βαθὺ F. 78. βαθύν 114. 842. A. 454. 523. F. 31. βαθὺς F. 71, 1.
 βάθος 515. 598. A. 541.
 βαθυπλήξ F. 31.
 βαθύπυρος 394.
 βαίνοντες A. 419. βήμεναι 474. βήσεται 459. βεβαῶτα A. 566.
 βαιδὼν 295.
 βάνκης 513. A. 352. βάνχα A. 160. Βάνχον A. 328.
 βάνχος F. 130.
 βάνχυλος F. 121.
 βάλανον F. 76.
 βάλε 674. A. 212. βάλεν 165. βαλέσθαι 947.
 βάλλει 355. 889. A. 147. 259. βάλλεο 39.
 βάλλη 329. βάλλης 99.
 βάλλοις 907. F. 74, 43.
 βάλλων A. 355. βάλοις 892. A. 238. βάλον F. 72, 6. βάλων 96. 692. 895. 904. A. 164. 276. 565. βέβληνται 460.
 βάλασαμον 947. | μοιο A. 64.
 βάμματι 87. 622. A. 369. 414. 531. βάμμασι A. 49.
 βάπτε A. 516. | τοις A. 54. | τουσα 269. | των A. 460. βάψαις A. 171.
 βεβαρημένοι 916. | ἡτέες A. 35.
 βάρη F. 78. βάρος 162. 239. 249. 572. 655. 710. 731. A. 27. 43. 53. 55. 117. 148. 255. 455. 488. 595.
 βαρὺ F. 68. βαρὺν 314. A. 398. 401. βαρεῖ 237. βαρεῖαν A. 535. βαρέαι 789.
 βαρνάεος 43.
 βαρῦθει 135. βαρῦθοντα 927. βαρῦθοντες 319.
 βαρῦθουσα 248. βαρῦθων A. 541.
 βαρῦνει A. 210. | νεται 766. | νηται A. 208. | νόμειοι 434. βαρῦνον A. 18. | νονται 789.
 βαρῦνοδμον 64. βαρῦνοδμος 51.
 βαρῦπυρος A. 338. | πνόν 76. 82.
 βαρυφθόγγων 171.
 βαρυδάδα 895.
 βασιλῆα 397.
 βασιλῆος 448.
 βάσιν F. 74, 49.
 βατήρα 377.
 βατόεντα A. 267.
 βάτοιο 839. A. 330.
 βατραχῆ F. 85, 5.
 βατραχῖδας 416.
 βάτραχοι 621. | χοιο A. 573. | χοισι 367.
 Βάττος F. 40.
 βδέλλα A. 500. βδέλλας 930.
 βδήλαιο A. 262.
 βέλεμνα F. 26.
 βέμβινες A. 183. βέμβινος 806.
 βῆσαν 440. | σας 413. | ση 521. A. 40. | σης 26.
 βιαζομένη A. 61. βιάοιο A. 361. βιησάμενος A. 226. 362. βεβίηται 270.
 βίβλω A. 616.
 βρωθῆσα A. 122. 388. βεβρωμένα A. 118.
 βίη 547.
 βιότοιο 189.
 βλαβερόν 121.
 βλαβόεν A. 186.
 βλάβος A. 99.
 βλάπτεται 480. ἔβλαψεν 485.
 βλάστας A. 2. 306. F. 74, 9. βλάστη 642. βλάστην A. 49.
 βλαστεια A. 609.
 βλαστήματα A. 264.
 βλαστημονος A. 548. (* βλαστοδρόπει) F. 74, 20.
 βλαστόν 532. 942. A. 332. F. 74, 52.
 βλεφάρων 331. βλεφάροιςιν A. 436.
 βλήτρον 39.
 βληχρόν 446.
 βλοσυρόν 336. 370. 706. βλοσυροῖο A. 234.
 βλύοντι 497.
 βλωθροῖο 683.
 βλώσκοντα 450.
 βοᾶ A. 577. βοάα A. 215. βοάωσιν A. 161.
 βοάνθημα F. 74, 38.
 βόες 75. βοός A. 62.
 βοήροτος F. 43.
 βοῆς 380.
 Βοιωτῶ 15.
 βολάων 805. | λαῖς A. 624. | λῆς 255.
 βολβῶν 881. cf. F. 88.
 βορέας F. 15. βορέαο 311. A. 513. | ρέησι F. 70, 5.
 βορη A. 413. | ρήν A. 493. | ρῆς A. 553.
 βοσνάδα 782. βοσνάς A. 293.
 βοσναδῆς A. 228.
 βόσκει 216. 567. F. 32.
 βόσκειται 27. 488. F. 83. βοσηθεῖς 34. βοσκόμενος A. 451. βόσκονται 467. 499. βόσκων 930.
 βοτεῖται 394. βοτέονται F. 74, 46.
 βοτήρες 554.
 βότρων A. 185. βότρος A. 372. βότροσι 873.
 βουβῶνας 928. βουβῶνος 545. βουβῶνι 278. βουβῶσι 784.
 βουβρωστis 409. 785.
 βουγάιοι F. 131.
 βουκαῖοι F. 90. βουκαῖος 5.
 Βουκάρτερον 217.
 βουκῆρας A. 424.
 βουνηῖς F. 70, 3.
 βουπελάται A. 39.
 βουπλεύρον 585. cf. F. 96.

- βουπρήσιδος Α. 335.
 βούπρηστιν Α. 346.
 βούτην 74. βούτω F. 108.
 βούφθαλμον F. 74, 59.
 *βραδύθουσαν 372.
 βράσσοις Α. 137. βράσσει Α. 359. ἔβρασεν Α. 25.
 βρένθις F. 120.
 βρετάεσσιν F. 74, 68.
 βρέφος Α. 356. 542.
 βρεχθεΐσα 46. βρεχθέντος Α. 372. ἔβρεξεν Α. 131.
 βρεχμοί 219.
 βρωρή 659.
 βρίθοντα Α. 210. βρίθουσαν 648. βέβριθε 252.
 βριθός 102. 353. 712.
 Βριτόμαρτις F. 67.
 βρομέησιν Α. 609. βρομέοντα F. 68.
 βροτῆσιν Α. 288.
 βροτήν 86.
 βροτοῖς 815. Α. 628. F. 75. βροτῶν 862. Α. 23.
 βροτολοιγοῦ 703.
 βροχθαδέϊ 366.
 βρούα 71. 415. 792. 898.
 βρούγματ' 483.
 βρούκοι Α. 489. βρούκον Α. 266. βρούκων 452.
 βρούκωσι Α. 420. βρούξαντος 727. ἔβρουξεν 207.
 βρούοντα Α. 371. Α. 478.
 βρούοντος 208. 893.
 βρουχανάται Α. 221.
 βρουχμοῖσιν F. 716.
 βρουώνης 939. βρουωνίδος 858.
 βρωμήεντος Α. 409. 486.
 βρώμης Α. 499. βρώμην F. 74, 50.
 βρωμήτορος 357.
 βρωμήταο F. 74, 30.
 βρωῶσις Α. 377.
 βρωτῆρας Α. 421.
 βρωτῶν Α. 285.
 Βυβλῖς F. 46.
 βύβλον Α. 362.
 βύζα F. 55. Βύζη F. 67.
 βυθόν 570. βυθούς F. 83.
- βυθόωσα 505.
 βώλακα Α. 514.
 βώλω 174.
 βαμίστρια Α. 217.
 γαῖα 390. γαῖαν Α. 100.
 γαίη 166. 192. 296. Α. 295. 318. γαίης 9. 375. 395. 399. 547. Α. 145. 148. 150. 514.
 γαιοπάγος 784.
 γάλα Α. 141. 364. 486.
 γάλακτι 553. 914. Α. 75. 265. 376. γάλακτος 606. 697. Α. 64. 205. 308. ὄρηθος γάλα F. 71, 5.
 Γαλάτεια F. 45.
 γαλέης 689.
 γανόουσα F. 74, 39.
 Γαλινθιάς F. 60.
 γαστέρα 134. γαστέρι 718.
 γαστρί Α. 595. γαστήρ 300. γαστρος 160. 265. 692. Α. 20. 120. 123. 140. 296. 315. 322. 338.
 γάστρη 106. F. 132.
 γεινόμενοι 133.
 γελώωσιν 776.
 γενεήν 740. 791.
 γενέθλη F. 70, 4. γενέθλην 136. 770.
 γενειάδος Α. 439.
 γενείοις 53. | ον 374. | ω 441.
 γένεσις 741.
 γένος F. 32. γένη F. 74, 2.
 γέντα Α. 62. 557.
 γέννας Α. 78. | εσσι 571. 772. 785. Α. 50. | εσσιν 450. 918.
 γεραιρόμενα Α. 396.
 γεραόν F. 74, 71.
 γέρας 346.
 γεράσιμον 613.
 Γεραΐης Α. 107. Γεραῖοι Α. 244.
 γερόνων 620. Α. 563.
 γευθμός Α. 468. γευθμῶ Α. 399.
 γεωμορίην Α. 10.
 γηθυλλίδας Α. 431.
 γηραλέον 355.
 γήρας 31. 137. 356.
 γήρεια 329. Α. 126.
- γηρύσεται F. 74, 37.
 γῆς 388.
 γνοίης 320.
 γλάγεος Α. 385. 423. γλάγος Α. 139. 262. 352.
 γλαγόεντα 923.
 Γλαῦκος F. 2. 25.
 γλανκοῖσιν 680.
 γλεύει Α. 299. | κος Α. 184. F. 70, 13.
 γλήνησιν 373.
 γλήνεα 228.
 γλήχω Α. 128. 237.
 γλήχων 877.
 γλίσχοι F. 83.
 γλυκεί Α. 142. γλυκέος Α. 179. 205. 367. γλυκῦ Α. 386.
 γλυκόντι Α. 444.
 γλυκυσίδης 940.
 γλαῦσσα 758. Α. 209. | σαν Α. 282. | ση 229. 371. Α. 219. | σης Α. 80. 280. 540.
 γναθμοῖς 183. | μοῖσιν Α. 398. 421.
 γναπτόμενοι 423.
 γόγγροι F. 122.
 γογγυλίδας F. 70, 3. | δος F. 70, 4, 9.
 γογγύλοι 855.
 γορηῖοι Α. 301.
 γονόεντα Α. 101.
 γόνον F. 108. γόνος Α. 471.
 Γόργη F. 51.
 γούναςιν 744. γούνων 724. 728.
 Γράσον 669.
 γρήν Α. 91.
 γρήιον F. 62.
 γρύλοι F. 122.
 γρώνησιν 794. Α. 77.
 γυῖα 81. 90. 97. 112. 203. 364. 789. 799. Α. 61. 85. 384. 435. 461. 571. 593. γυίοις 185. 247. 251. 254. 303. 437. 466. Α. 343. 474. 559. 579. γυίοισι Α. 583.
 γυῖον 777. γυῖων 317. 403. 821. Α. 192. 302. 418. F. 32. 74, 7.
 γυιαλθέα 529.
 Γύγαιο 633.
 * γυιοφθόρον 140.

- γνῶσει 731.
 γυμνάσεια A. 268.
 γυπῆς 406.
 γυρῶσαιο A. 514.
 γωλεῖα 125.
 γωλειοῖσι 351.
- δαεῖς 438. ἐδάη F. 21.
 δαινυμένοισι F. 81, 3.
 δαίνονται 408. A. 184.
 δαῖς A. 23. δαῖτα A.
 482. 510. 512. δαῖτες
 A. 395. δαιτὸς 455.
 919.
 δαίτην A. 380. δαίτης
 F. 70, 18.
 δαιτρὸς A. 258.
 δαίωv 37.. δέδηεν A.
 436.
 δακίεσσιν 115. δάκεις
 282. δάκη 146. δάκος
 121. 146. 158. 336.
 818.
 δακίτων F. 31.
 δάκρον A. 433. 484. 546.
 δάκρονα 907. A. 299.
 δάκρον A. 108.
 δαμάζει 363. 431. 745.
 A. 5. 365. 597. | ζόμε-
 νον A. 336. | ζόμενος
 A. 227. 313. | ζων A.
 516. δαμασθεῖς A. 111.
 δαμάσαιο A. 563. δε-
 δαμασμένος A. 29.
 Δαμασίον F. 110.
 δαμάλεις A. 344.
 δαμείς A. 384. δαμέντος
 833. δαμέντων 382.
 δάμνεται A. 125. 284.
 422. 549. | ναμένη A.
 297. | νατο F. 22.
 δάμμιον F. 133.
 Δάμων F. 116.
 Δαναὸς F. 41.
 δαπέδω 56. δάπεδον F.
 31.
 δάρατος F. 134.
 δαρδάπτων 194.
 δασείης 677.
 δασπλήτης 609.
 δατέονται A. 345. ἐδά-
 σαντο A. 10. δάσαιτο
 A. 392.
 δανκεῖον 858. 939.
 δαυχνου 94. | οἶο A. 199.
 Δαυνίος F. 47.
- δάφνης 574. 943. A. 198.
 * δάχμα 119. 128. 152.
 187. 201. 274. 338. 654.
 756.
 * δεῖδιχθι A. 443.
 δεινὴν A. 409. δεινὸν
 408. 730.
 δειπνητὸς 761.
 δειρῆ 502. 748. | ρῆν 289.
 | ρῆς 435. 732. A.
 257.
 δειρῆται F. 123.
 δεκάδος 102.
 δεκάτη 619.
 δελαστρέες 793.
 Δελφίδα A. 200.
 δέμας 161. 204. 244. 247.
 254. 294. 320. 322.
 328. 370. 397. 403.
 476. A. 85. 112. F.
 22.
 δενδρεῖον 832.
 δεπάσσει A. 386. 511.
 584. | εσσιν A. 88.
 158. F. 86. δέπας A.
 162.
 δέρη 422.
 δέρμεται A. 28. | το F.
 62. | κηται 451. ἔδρα-
 νες F. 106.
 δερκεννέος A. 67.
 δέρματος 379.
 δέρος 821. 925.
 δεσμὰ 317. 383. 728. A.
 439. δεσμοῦς 479. δε-
 σμοῖσι A. 224. δεσμὸν
 736.
 δεσπόζει A. 176.
 δεινομένον A. 251.
 δεῦσαι A. 384.
 δεύτερα A. 74. F. 74, 14.
 δέχεται 341. δέξατο 358.
 δέξαιο A. 116. δέγμα-
 νος 417. δεδεγμένος
 A. 113. δεδοκημένον
 122. δείδεκτο 487.
 δῆεις 100. 211. 373. 384.
 463. 661. 714. 786. A.
 465.
 δηθάμι A. 215. δηθάμης
 A. 318.
 Δηνάμειρα F. 51.
 * δηλήειν A. 42.
 Δῆλος F. 5.
 Δημήτηρ 485.
 δῆμια A. 160.
- δῆμοι A. 1.
 δῆν A. 354. 396. 582.
 Δηοῖ A. 450. Δηοῦς A.
 130. Δηώ A. 130.
 δῆποτε 683. 866. 930. A.
 133. 203. 365. 383. 452.
 531.
 δῆρον 450.
 * δηχμὸν A. 119.
 διαῆται F. 74, 41.
 διαθρόπτοιο A. 445. δια-
 θροφῆς 709. διαθρο-
 φειας A. 334.
 διακριδὸν 955.
 διακρίνει 114.
 διαμπερέως 495.
 διανθέος 534.
 διανύσεται A. 440.
 διαπίμπραται A. 341.
 διαπλώει A. 559.
 διάπροθι A. 3.
 διέσσυτο 300.
 διεσημίψει 193.
 διαστείλας A. 497.
 διάσωχε 696.
 διανγέες 726.
 διαφράσσουσι A. 492.
 διήφυσε 682.
 διαχεύεται A. 508. διε-
 χεῖατο A. 373.
 διαψαίρουσιν A. 127.
 Διδυμαῖον F. 1.
 διείσομαι 494. 837.
 διεκτέλλον F. 74, 30.
 δύνται 755.
 διέρπει 297.
 δικρῆ 228.
 Δίκτυννα A. 618. F. 67.
 δίνας 59.
 δινεύοντα A. 339.
 δινήθησαν A. 33. F. 27.
 ἐδίνησεν A. 188.
 διοιγομένησιν F. 74, 45.
 διοιδέα A. 90.
 Δίομος F. 53.
 Διόνυσος F. 30.
 Διοπάτρη F. 39.
 δίοιο 693.
 Διὸς A. 105. ξενίοιο 630.
 Διὸς ἄνθος F. 74, 59.
 διαπάλαιστα F. 74, 10.
 * διπλάσαιο A. 79.
 διπλήθεα A. 153.
 διπλόα A. 28. διπλῶ
 278. διπλόον 599.

- δισσή F. 70, 4. δισσά F. 74, 2.
 διτοκεύσας F. 73, 1.
 δίχα 693. διχῆ A. 52.
 διψάδος 334. διψὰς 125.
 δίψη 250, 350. A. 495.
 δίψης 339.
 διψήρεας 371.
 δίψιος 147.
 δίψος 395, 774.
 διώκει 77, 456. διώξεται 22.
 Διωνύσοιο A. 31.
 δμῶες F. 72, 3.
 δοιά 291. | ἄς 711. A. 367. | ἦσι 956. | οἰ 177. 657. | οἴσι 261. | οὐς A. 285.
 δοιδυκί A. 624.
 δοκεύων 471.
 δόλιον 818.
 δολιχῆ 515. | ἦν 210. | οἴσι 141. | ὄν 463. | ὄς A. 3. | οὐ 226. | ᾧ 160. 265. | ᾧν 701.
 δολιχῆρες 183.
 δολόεντα 258. A. 473.
 δόλοιο A. 168. δόλω A. 278.
 δομῆν 153, 259.
 δόμοισι F. 19.
 δονάκεσσι A. 578. | κων A. 588.
 δονέει A. 86.
 δορατοξόος 170.
 δόρπα A. 113, 138, 476.
 δόρπον A. 66.
 δορπήια A. 166.
 δορύνκιον A. 376.
 δότειραν A. 612.
 δοῦλα F. 106.
 δέδουπεν A. 15, 383. | πότος A. 447.
 δοῦπον 164.
 δοχαίαις 618. δοχαίην A. 21.
 δοχμὰ 294. δοχμὸς 479.
 δρακέεσσι A. 481.
 δράκοντα 438, 828. | τε 609. | τος 882. δράκων 454.
 Δρακοντιάδας F. 73, 1.
 δρακοντίς F. 54.
 ἔδραμε A. 472.
 ἐδράξατο 16.
 δράγμα 667.
- δραγμαῆς 572. | μάων 102. 581, 600, 710. A. 148. | μῆσι 712.
 δραγμαίη 519. | αἶον 665. 713. | αἶους 955.
 δραγμαῆιον 604.
 δρεπάνοιο 752.
 δρεπανηίδος F. 21.
 δρεψάμενος 532. δρέψας F. 74, 67. | ψασθαί 498.
 Δρίλων 607.
 δριμεῖα 244. F. 71, 3. δριμεῖη F. 70, 12.
 δροίτη A. 462.
 δρόμον 29, 479.
 δρόσοισιν F. 74, 46.
 δροσόεσσαν 88.
 δρῶες 462. F. 27. δρῶς A. 260, 448. δρῶσιν 412.
 δρῶνιο 411.
 δρῶνὰ 222. δρῶνους 28, 489.
 Δρῶψ F. 38 et 41.
 δῦη A. 19. δῦην 920.
 δῦο 231, 600. F. 74, 22. δῦω 82, 581, 591, 609, 637, 712. A. 562.
 δυσαλθείας 466. | θέος A. 597. | θῆς 187. A. 12, 157.
 δυσάλυτον A. 537. | ος A. 251.
 δύσθηρι 738.
 δυσεἰδρομον A. 14.
 δυσέντερος A. 382.
 δυσλεπέος A. 271.
 δυσπαθέοντας 381.
 δυσπαίπαλος 145.
 δύσπνοον A. 585.
 δύσποτμον A. 297.
 δυσχείμερον 459.
 ἔδυσαν 794. δύσατο A. 302. δύεται 662.
 δῶρα 350, A. 103, δῶρον 354, δῶρα (ἐπὶ τρία) 398.
 ἦρος 390. (cf. εἶαρ). ἔαρτέρον 380.
 Ἔβρος 461.
 * ἔγγαγίδα 37.
 ἔγγυς 733.
 ἔγρεο A. 456.
 ἔγκατα 692.
 ἔγκατόεντα 580.
- ἔγκειται 292.
 ἔγκεφάλιοιο 557. | λον F. 80.
 ἐγκνήθεο A. 368.
 ἐγκύμοιο 89.
 ἔγγλοα 676, 683, 885. | χλοον 506, 615.
 ἔγγλοάουσα 154.
 ἔγγνοα 762.
 ἔγχρίμψας 445. | ψάντος 719.
 ἔδανοιο A. 162, 181.
 ἔδεσμα F. 80.
 ἔδωδῆς A. 592. ἔδωδῆν F. 68.
 ἔεργει 218. A. 3.
 ἔξετο A. 123. ἔξόμενος A. 11.
 ἔη A. 616. ἔῶ 549.
 εἶαρ 701. A. 87, 314, 577. εἶαρι 32, 74. A. 77, 569. F. 74, 56.
 εἶαριναί A. 233.
 εἶδηγγο A. 76, 600.
 εἶδει 320. εἶδος 298, 334, 385.
 εἶδεται 238, 447, 779. A. 338. εἶδονται F. 74, 35. εἶδόμενον A. 289. | εἶδεται 441. εἶδόμενα 273. εἶδόμενον 272. εἶδόμενος 149. | νην F. 62. εἶσατο 257, 734, 748. ἴδωνται F. 74, 68. ἴδ' 668. ἴδειν 223. ἴδοις 209. ἴδων 351. F. 26.
 Εἶδοθῆα F. 39 et 46.
 εἶθαρ 547. A. 517.
 εἶκαίη 78. εἶκαίης 394.
 εἶκελον 523. εἶκελα 755, 799. | ος 235.
 εἶκῆ A. 285.
 εἶκται 747. A. 377. ἦνται 658. ἔοικε F. 85.
 εἶκων A. 86.
 εἰλίγγοιο A. 597. | γοις 247.
 εἰλικόεσσαις 201.
 εἰλίξεται 166.
 εἰλύεται A. 18. | υμένα 754.
 εἰλυθμόν 285.
 (εἶλω). ἀλείς 419.
 (εἶμι). ἰοῦσ' 309.

- (εἰμί). ἔασιν 243. 483.
657. εἶεν 939. εἶη
575. 702. εἶη 949. εἰσὶ
635. εἰσὶν 191. ἔμειν
701. ἔων 474. εὐῶσαν
A. 560. ἔσεται A. 396.
ἔσσειται 699. ἔσσειται
A. 43. ἔσται 935. ἔστί
260. 508.
εἶν 652. A. 352. F. 108.
εἶνάδι A. 218.
εἶναλίης 700.
εἶνοδίοισι F. 74, 67.
εἶροο 359.
εἶραις F. 72, 1.
εἶρύσιμον 894.
εἰσαΐωσιν A. 220.
(εἶς). εἶν ἐνὶ F. 70, 16.
μῆ 936. μίαν 148. F.
74, 20.
εἰσέτι 957. A. 629.
εἰσην 630.
εἰσηομένην F. 74, 46.
| von 421.
εἰσόκε 204, 341. 929.
εἶσω F. 70, 3. (cf. ἔσω.)
Ἐκάβη F. 62.
Ἐκαέροη F. 44 et 49.
Ἐκάς 110: 345. 460. 674.
F. 31.
Ἐκαστα 837.
ἐκάτεροθε 442. A. 456.
| θεν 477.
Ἐκάτοιο A. 11.
* ἐκβδήλαιο A. 322.
ἐκβόσκονται 803.
ἐξεγέροντο 134. 742. 796.
A. 447.
* ἐκδαίννο F. 68.
Ἐκδύσια F. 45.
ἐκείνο A. 82. ἐκείνων 151.
(cf. κείνο.)
ἐκθέρμαινε A. 461.
ἐκθλίψαντα A. 626.
ἐκθήλυσσι F. 135.
ἐκνόπτοντες F. 80.
ἐκμάσσεται 740.
ἐκνέμεται 571.
ἐκπαγλα 445. A. 254.
| λον 448. 823.
ἐκπλύναντες F. 72, 6.
ἐκπυροί 151.
ἐκπώματα F. 1.
ἐκρηγνυται A. 211. ἐξέρ-
ρηξε 342.
ἐξέδροαε 317.
ἐκφαίνουσιν 855.
ἐκφύρεται A. 572.
ἐξέφθιτο 331.
ἐκφυγον 281.
ἐκφύεται 561.
ἐκχεε A. 297. ἐκχεύετο
F. 74, 34.
ἐλαιήεντα 676.
ἐλαίην A. 494. ἐλαίης
680. A. 87. 455.
ἐλαίον 47. 105. 592. A.
98. 204. ἐλαίω A. 426.
F. 68.
ἐλάνη F. 89.
ἐλατηίδα A. 611.
ἐλάτησι 472.
ἐλαύνων 571. ἤλασεν 17.
A. 52. F. 106.
ἐλάφοιο 36. 101. 586.
| φον 579. | φων 139.
ἐλάχεια 324.
ἐλελίσφακιο 84.
ἐλένειον F. 74, 66.
Ἐλένη 316. F. 13 (cf. Ther.
310).
ἐλεοθρέπτον 597.
ἐλέσθαι 500. 526. 604.
ἔλεν 529. ἐλών 40. 589.
ἔλικας A. 266.
ἐλίνοιο A. 181.
ἐλίξαις 933. | ξεις 928.
ἐλίσσει 822.
ἐλιχρύσοιο 625.
ἔλκει 549. | κοῖς A. 454.
| κόμενον A. 440. | κη-
θεῖσα F. 62.
ἔλος 326. 687.
ἐλωθέντα A. 257.
ἐλλεβόροιο A. 483. | βό-
ρον 941.
ἔλοφ A. 481.
ἔλμινθος 387.
ἐλξίνην 537.
ἔλοπας 490.
ἔλος 415.
ἐμβάλλοις 919.
ἐμβάπτεο A. 462.
ἐμβάπτισον F. 70, 12.
ἐμβαρῶθει 324. | θουσα
468. | θουσαν 512.
ἐμβατέι 147. ἐμβατέον-
τες 804.
ἐνεβλάστησεν A. 42.
ἐμβοόων A. 457.
ἐμβορέξιο A. 237.
ἐμβροίδουσαν 867.
ἐμβρονχθεῖσα A. 338. ἐμ-
βροῦξησιν 271.
ἔμετον 435. 732. A. 137.
361. 585.
ἐμμαπέως A. 138.
ἐνεμάξατο 767. | μάσσετο
F. 50.
ἐμματέουσα 809.
ἐμμοχθον 756.
ἐμπαλιν 288. 433.
ἐμπεδα 4.
ἐμπελάδην A. 215.
ἐμπελάοιτο A. 356. ἐμ-
πελάουσα A. 498.
ἐμπελάσεις 186.
ἐμπέλιος 782.
ἐμπευκέα 866. | κεί A.
202.
ἐμπήξειας F. 74, 10.
ἐμπης A. 361. 465.
ἐμπίπτουσα F. 85. ἐμπε-
σε 905. A. 169.
ἐμπίσαιο 573. 877. A.
320. ἐμπίσαις A. 519.
ἐμπίσειο A. 277. ἐμπι-
σθὲν 624.
ἐμπλάζοντες A. 189.
ἐμπλάσσεται ἀφρός A. 79.
ἐμπλασθέντος A. 317.
ἐμπλεα κύμβην A. 164.
ἐμπλεον A. 162. (cf.
ἐνίπλειον).
ἐμπλείουσα A. 613.
ἐμπληγέες A. 159.
ἐμπλήθην A. 129.
ἐμπλήθει 948.
ἐμπληκτον A. 213. | τος
A. 283.
ἐμπλην 322.
ἐμπλώησιν A. 426.
ἐμπροήσασα 824.
ἐμπροίοντα 71. A. 533.
ἐμφέρεται 279. A. 23.
471.
ἐμφθορέων A. 176.
ἐμφλέγεται 338.
ἐμφόρβια 629.
ἐμφράσσεται A. 191. 615.
ἐμφύεται 233. ἐμφῶσα
131.
ἐνηέξησεν A. 102.
ἐναλδόμενον A. 532.
* ἐναλθέα A. 586.
ἐναλίγνια 760. 802. A.
116. | κιον 384. 786.

- * ἐνανθήσασα A. 409.
ἐναντίον 159.
ἐναολλέα 573. A. 236.
ἐνδάκνοντα F. 70, 16.
ἐνδατέοιτο 509.
ἐνεδείματο A. 419.
* ἐνδενκί A. 328.
ἐνδένυσαι A. 414.
ἐνδοθεν 655. ἐνδοθι A. 192. 262. 316.
ἐνδονῆς 163. 263.
Ἐνδυμίων F. 6 et 7.
ἐνελίσσεται A. 286.
ἐνεποῦσιν 10.
ἐνερεύγεται 185.
ἐνερεύθεται 511. 871.
ἐνεροθε 720. A. 209. ἐνεροθεν 178. 899. A. 26.
ἐνευνάσσαντο F. 19.
ἐνεψηθέντα A. 71.
* ἐνζώει F. 31 (cf. corrigend.)
ἐνεψηήματα A. 233.
ἐνηβήσαι F. 85.
ἐνθ' 285. F. 62. ἐνθα 198. 222. 418. 483. 525. 599. 609. 637. 754.
ἐνθεν 185. 518. 713.
ἐνέθλασε 316.
ἐνθλίβοις A. 454. ἐνθλίψαντα A. 626.
ἐνθροφθέντα A. 231. ἐνεθρέψατο 439.
ἐνθρούπτεο A. 266. | πτων 81. 655. | φθέντα 914. A. 204. | ψαιο 606. | ψειας A. 106. | ψειας A. 154.
ἐνείς A. 197. ἐνείη 305.
ἐνιθνήσουσαν 816.
ἐνικάτθετο A. 616.
ἐνικνήθεο 911.
ἐνίπλειον 925.
ἐνιπλήσων A. 598.
ἐνιπτον 347.
ἐνισκήλη 694.
ἐνισκίμπουσα 724. ἐνισκίμψη 140. 336.
ἐνίσποι 522. ἐνίσπω 282.
ἐνιτέτροφεν 111. ἐνιτρέφεται 279.
ἐνιτροψαιο A. 608.
* ἐνιτροφθῆ A. 364.
ἐνιφλέξαις 45.
ἐνιχραύση 277.
ἐνισχνα A. 147.
ἐνιχρίμπουσα A. 218.
ἐνιχριμφθέντα A. 5.
ἐνιχρίμψαντες F. 74, 51.
ἐνναίοντες 150.
ἐννέα 275.
ἐννεάδεσμοι 781.
ἐννεάκεντρος F. 37.
Ἐννοσίγαιος A. 172.
ἐνοδομον 41.
ἐνοιδέα A. 422.
ἐνομήρεα A. 238.
ἐνοπήν 171.
ἐνέσκλημεν 785.
ἐνστῦφον A. 299. 321.
ἐνστῦφοντι A. 375.
ἐντελέθει 660.
ἐντερα 388.
ἐντήξαιο A. 229.
ἐντυηξίας F. 82.
ἐντός 218. 753. A. 288.
ἐντοσθεν A. 52.
ἐντριψας 527. 539. 597. | ιας F. 68. (cf. ἐνιτριψαιο).
ἐνυπνώοντα 546.
ἐνωπῆς 227.
ἐξαίνυσο A. 272.
ἐξαλέασθαι 121.
ἐξάμορον 594.
ἐξαναδῦσα 825.
ἐξελάσεις 35.
ἐξέμμορον 791.
ἐξενέπονται F. 73, 3.
ἐξεργύησι A. 196. | γησιν A. 459. ἐξήρουγε 732.
ἐξερούοσι 793.
ἐξέτεροι 744. | ροι 412. | ρην 588.
ἐξέτι F. 104.
ἐξήμοντα F. 74, 13.
ἐξόθεν 318.
ἐξοχα 141.
ἐπαέξεται 449.
ἐπαιονάσθε A. 463.
ἐπάσσαν A. 598.
ἐπήισε 671.
ἐπαιάζουσα A. 303.
ἐπακτῆρ 668.
ἐπάκτρον 824.
ἐπαλγύνουσα A. 335.
ἐπαλθέα 500. A. 156.
ἐπαλθήσαιο 654. ἐπαλθήσεις A. 614. ἐπαλθήσουσι A. 395.
ἐπαλαλκόμεν 352.
ἐπαλίνδεται 266.
ἐπάμμενος 207.
ἐπαρῆς A. 564.
ἐπαρωγά A. 110.
ἐπαρσύτερα 754. | ροι 246. | ροις 717.
ἐπαύρη 763.
* ἐπαυχημῆεις F. 71, 2.
ἐπεγεμεράσαιο A. 166. 370. 589.
ἐπεγκρεμάσαιο F. 72, 2.
ἐπεγγαλάουσι A. 439.
ἐπεγγυήσι F. 72, 5.
ἐπεί 133. 386. 639. 716. 823. 903. 905. A. 38. F. 104. ἐπί τε 285.
ἐπειγόμεναι 304.
ἐπειτα 108.
ἐπήλασε 761.
ἐπελίσσεται 220.
ἐπεμβοά A. 219.
ἐπεμφέρεται A. 28.
ἐπενήροθε A. 509.
ἐπέοικε 70.
ἐπήβολα A. 232.
ἐπηετανόν 221.
ἐπημοιβοί 365.
ἐπήν 926.
ἐπηροφές F. 74, 24.
ἐπιβάλλεται 567. βάλῃ ἐπι 6.
ἐπιβόσνεται 68. 430. 787.
ἐπιγράμψαιο A. 363.
ἐπιδάνεται A. 19. 121.
ἐπιδένεται 57.
δινηθήσαν ἐπι A. 33.
ἐπιδίψιος 436.
ἐπιδορπίον A. 21.
ἐπιδρομάδην 481.
ἐπίδρομοι 242.
ἐπιείκελα 211.
ἐπιθέει 743.
ἐπιθλίβων 296.
ἐπικαρδιόωντα A. 19.
ἐπικλειούσι 554. ἐπικλειούσιν 230. A. 346.
ἐπικλησιν 632.
ἐπικέλιται A. 22.
ἐπέκλυον F. 104.
ἐπικνήθων 698.
ἐπικρούουσα 181.
ἐπικροάτουσαν A. 72.
* ἐπικροί 198.
ἐπιλήθεο 574.

ἐπιλλίζουσα 163. ἐπιλλί-
ζοντες F. 100.
ἐπιλλύζων A. 81.
ἐπιλωβέα 35. ἐπιλωβῆς
771.
ἐπιμεμφῆς F. 74, 15.
Ἐπιμηλίδες F. 47.
ἐπίμικτα 528.
ἐπιμίξας 582.
ἐπιμύοντας 870.
ἐπενείματο A. 510.
ἐπινίσσεται 470.
ἐπιόντα 258.
ἐπιόσεται 276.
ἐπιόσφαι 513.
ἐπιπλάζοντα A. 127.
ἐπιπλέον A. 480.
ἐπιπλήσων 952.
ἐπιπλών A. 504.
ἐπιπροσαίνουσι F. 74,
54.
ἐπιπροθέωσιν 382.
ἐπιπροΐησι 778.
ἐπιπρονένεσκε 374.
ἐπιπροπεσών A. 496.
ἐπεσίνατο A. 413.
ἐπισκάζων 294.
ἐπισπεῖ A. 167.
ἐπισπέρχοντες 144.
ἐπισσεύουσιν 333.
ἐπιστείβων 32. 570.
ἐπιστίζουσι 332.
ἐπιστρογγύλλεται 514.
ἐπιστύφων A. 79. | φουσι
F. 91. | στύφας F. 70,
14.
ἐπισχομένοιο A. 257.
ἐπιτείνεται 325.
ἐπιτηλῆς 852.
ἐπιτλάς A. 241.
ἐπιτρέχει 298. ἐπέδρα-
μεν 727. | δραμον A.
34. ἐπιδέδρομε 172.
ἐπιτροχώσασαι A. 544.
ἐπιφθέγγονται F. 74, 27.
ἐπιφθίνοντα F. 74, 70.
ἐπιφλέγεται 188. | φλε-
γέθων A. 282.
ἐπιφροίνισσουσα F. 85, 4.
ἐπιφράζων A. 74. | φρά-
σαιο 231.
ἐπιφράσσουσα A. 286.
ἐπιφροικτήν 157.
ἐπιφρανθέντος 47.
ἐπέγρα 14.
ἐπιφράζουσα A. 337.

ἐποιδαίων A. 477.
ἐπονται 50.
ἐπονσι 627. 738. ἐπον-
σιν 508. A. 429. 490.
ἐπάδωνον 326. A. 196.
Ἐρασίνοσ F. 67.
ἔργα 113. 473. 716. A.
445. 554. ἔργοισ A.
547. ἔργον 58. ἔργων
A. 449.
ἐργοπόνον 831. | νοις F.
74, 54.
ἔρδοντες F. 32.
ἔρεβίνθου 894.
ἔρει 484. ἔρεω 636.
ἔρέθοντες 144.
ἔρέϊνην 610. A. 451.
ἔρεισαι 927.
ἔρεπτόμενον A. 256.
Ἐρετρικαὶ κύνες F. 97.
ἔρενγόμενοι 232. ἤρηνεν
314. ἐρύγησι A. 111.
ἐρύγοι A. 536.
ἔρενθήεις 899.
ἤρημωσεν A. 37.
ἐριγάστορας A. 344.
ἐριδμαίνεσκε A. 407.
ἔριν A. 620.
ἤρισε F. 74, 29.
ἐρινάδος 854.
ἐρίνον 647.
ἐρινούς A. 319.
ἐρίπνης 22.
ἐρίφον A. 325. ἐρίφωιο
F. 68.
ἔρκεα 796. ἔρκει 548.
ἔρκακας 150.
ἔρκατα A. 322.
Ἐρμεῖης A. 561.
Ἐρμοχάρης F. 49.
Ἐρμησιάνναξ 3. et F. 12.
ἔρνεα 550. ἔρνος 391.
678.
ἔρπει 159. 481. ἔρπων
611. 717.
ἔρπετὰ 21. 216. 355. 390.
702. A. 590. F. 74,
46.
ἔρπηδόνα A. 418.
ἔρπηστᾶο 206. | στὰς 9.
| στῶν 397.
ἔρπύζουσι A. 542.
ἔρπύλλωιο 67. 533. | λον
909. F. 74, 40.
ἔρσεται 62. ἔρσομένην
631.

ἔρσην A. 569.
ἔρύκει 862. ἐρύξας 955.
A. 263. ἐρύξει 699. A.
99. 179. 298. ἐρύξεισ
593. ἐρύξη 929. | ξησ
F. 104.
ἔρυννός 217.
ἔρυσασθαι 564. ἔρυσά-
μενος 548. ἔρυσωσιν
704.
ἔρυντῆρα A. 363.
ἔρφος 376. A. 248. 343.
ἔρωήσειασ 117.
παιδός ἔρωτες F. 74, 55.
ἔσθλην 541.
ἔσμον F. 98.
ἔσπεριος F. 74, 8.
ἔστε 415. A. 66.
ἔσχατιῆ 27. 437.
ἔσχατιον 746.
ἔσω 208. 927. (cf. εἶσω).
ἔτεδόν 10.
ἔτεραλνέα 2.
ἔτερειδέα A. 84.
ἔτέρη 640. ἔτερον 661.
786.
ἔτεροπλανές A. 243.
ἔτυμον 309. 826.
εὐαγγίλσ A. 432.
εὐάλθεα A. 326. εὐάλ-
θῆσ A. 622.
εὐανθέα A. 402.
Εὐβοέες F. 76.
Εὐβουλήσ A. 14.
*εὐβραχέος A. 298.
εὐγλαγέας 617.
εὐδῆσ 25.
εὐειδῆσ F. 74, 59.
εὐεργῆ 109.
εὐζήλωιο A. 9.
εὐήμει 410.
εὐήρεα 81.
εὐθαλέουσα F. 74, 16.
εὐκαμπεῖσ A. 425.
εὐκνήμοιο 648. A. 372.
*εὐκραδέος A. 347.
εὐκτιμένην F. 111.
Εὐξάντιος, Εὐξαντιάδαι
F. 116.
εὐνάσ 55. | νῆ 313.
εὐρίνων F. 98.
Εὐρύβατος F. 53 et 112.
Εὐρυμήδη F. 51.
εὐρός 169. 224. 286.
εὐρρηχου 868.
εὐρυνθέντασ 243.

- * εὐρρορίζον F. 74, 17.
 Εὐρύτος F. 8 et 46.
 Εὐρύτιος F. 45. Εὐρυ-
 τίων F. 42.
 Εὐρυτᾶνες F. 8.
 Εὐρώπη 211. Εὐρώπην
 212.
 εὐρέϊ 749. εὐρεῖαν 783.
 Εὐσειρος F. 39.
 εὐσκάροθμοιο A. 325.
 εὐστάχτος 604.
 εὐτ' 392. εὐθ' A. 60.
 εὐτε 5. 688. 791. 807.
 A. 115. 168. 208. 523.
 F. 72, 4.
 εὐτραπέας F. 74, 71.
 εὐτρεφέος A. 268. εὐτρε-
 φέων A. 388.
 εὐτριβέος A. 328. | βῆς
 A. 405.
 * εὐτριβι A. 44.
 εὐτριχι A. 452.
 εὐτροχάλοισι A. 134.
 εὐύδροιο A. 622.
 Εὐφημος F. 54.
 εὐφύμιον A. 275.
 Εὐφρήταιο A. 245.
 εὐχανδέα A. 63.
 εὐώδεα 594. εὐώδει F.
 68.
 ἐφελκόμενοι F. 74. 65.
 ἐφερπύζουσι A. 190. ἐ-
 φερπύζων F. 74, 41.
 ἐφετμαῖς 117.
 ἐφεύσαις F. 79.
 ἐφηλιν 333. 858.
 ἐφήμεναι A. 507.
 ἐφήμερον A. 250.
 ἐφθία A. 392.
 ἐφίξει 847. A. 478. F. 74,
 45.
 ἐφίει 408. ἐφείη 768.
 ἐφιμείρων ποτά F. 74,
 12.
 ἐφολκαίη 225.
 ἐφωμάοτησεν A. 479.
 ἐφοπλίξῃαι F. 68.
 ἐφύδροισι F. 74, 40.
 ἐφύπερθε 642.
 ἔχει 161. ἔχοις 958. A. 243.
 ἔχουσα 819. ἔχων A. 243.
 ἔχωσι 201. ἔχεσκεν 285.
 ἔσχε 344.
 ἔχεπευκέος 600.
 ἔχετλίον 852.
- ἐχθαίρεται A. 481. ἐχθί-
 ρατο A. 618.
 ἔχθιστος 799.
 ἐχθόμεναι 428. ἐχθομέ-
 νη A. 397. ἐχθομένιοιο
 A. 177. ἐχθόμενον A.
 249.
 * ἐχθραλέον A. 594.
 ἐχθρὰ 74. F. 78. | αῖς A.
 173. | ἦν 449. 859. A.
 74. | ἦς A. 335. | ὄν
 421. A. 27. 572. | ὦν
 186.
 * ἐχιαῖον 230.
 ἐχιδνη 334. | ην 602.
 | ης 129. 232. 517. 673.
 A. 523.
 ἐχιδνήεσαν 209.
 ἐχίεια 637. ἐχίειον 65.
 ἐχιῆες 133.
 ἐχίνον 579. ἐχίνου A.
 394.
 ἐχίας 9. ἐχίεσαι 636. 826.
 ἐχιν 259. ἔχιος 130.
 517. 541. 642. ἔχις
 129. 223. 545. F. 31.
 ἐχίων 653.
 ἔχμα 724.
 ἐψαλέην A. 552.
 ἐψεται 563. ἐψητοῖσι A.
 111.
 ἐψίη 880.
- ζάγκλησι A. 180.
 Ζάγκλης F. 21.
 ζακελτίδες F. 132.
 ζάκορος A. 217.
 ζάλον 568.
 ζαλώσα 252.
 ζαμενῆς 181.
 ζαφέλοιο A. 556.
 ζαχρειῆς 290.
 ζεστῶ F. 70, 11.
 Ζεῦ F. 106. (cf. Διός.)
 ζεύγεσαι F. 90.
 Ζηρύνθιον 462.
 ζόρκες 142. ζορκὸς 42.
 ζοφερὰ 404. ζοφερῆς A.
 501.
 ζοφοεῖδελος 657.
 ζοφοεῖδες 256.
 ζοφόεις 775. A. 474.
 ζυμίωμα A. 521. 525.
 ζωγρηθεῖσα 51.
 ζωὰ 99.
 ζωῆν 810. A. 167.
- ζωμὸν F. 68.
 Ζωναῖα 461. Ζωναῖον
 ὄρος F. 36.
 ζωσάμενος 114.
 ἦ A. 78.
 ἦ γὰρ 479. A. 36. 82. F.
 74, 45 et 55.
 η μὴν 550. A. 264.
 ἦβη 138.
 Ἠγεσιλάου F. 74, 72.
 ἦδη A. 378.
 ἦδέα A. 574. ἦδεῖαν F. 75.
 ἦελίοιο 392. 469. 678.
 ἦελίοισι 833. A. 516.
 ἦελίον 276. 693. A. 624.
 ἦελίω 370. F. 70, 10.
 ἦέρ' A. 127. ἦέρα A. 193.
 F. 72, 1.
 ἦερόεσσα 257.
 ἦθεα A. 124.
 ἦθήσαιο A. 324.
 ἦια A. 411.
 ἦιδέας F. 74, 64. ἦιδέοι-
 σι F. 81, 4.
 ἦκα A. 226. F. 70, 10.
 ἦλιβάτου F. 26.
 ἦλιθα A. 25. 140. 423.
 ἦλοσύνη A. 420.
 ἦλω 272.
 Ἡμαθίδες F. 54.
 Ἡμαθίοισιν F. 70, 12.
 ἦμασιν A. 242.
 ἦμεροῖοισι 346.
 ἦμετέρησιν 117.
 ἦμίβροτ' 919.
 ἦμιδαῆς A. 55.
 ἦμος 14. 23. 75. 312.
 830. 936. A. 180. 314.
 ἦμόουσι A. 453. ἦμόου-
 σαι F. 74, 35.
 ἦνεέεσαι A. 592. ἦνεκῆς
 A. 517.
 ἦνεμόεντα 453. ἦνεμόεν-
 τας 616.
 ἦνίκα 130. A. 614. F.
 91.
 ἦπαρ 622. ἦπατος 560.
 ἦπερ 889.
 ἦπείροισι 827. ἦπείρου
 A. 16.
 Ἡράκλειον 627.

- Ἡρακλῆι 688. | ἦος F. 104. cf. F. 15, 16, 17, 48.
 ἠρέμα A. 206. F. 68.
 Ἡρη A. 619. Ἡρης 460.
 ἠρία F. 108.
 ἠρυγγίδας A. 564.
 ἠρυγγοιο 645. ἠρύγγου 849.
 Ἡσίδοδος 12.
 ἦτορ A. 283.
 ἦτρον 595.
 ἦτ' 259. ἦύτε 340. 375. A. 570.
 Ἡφαίστιοιο 458.
 ἦχῆν A. 304.
 ἦχι A. 7. 302.
 θαλάμαι A. 8. | μην 248. | μας A. 449.
 θάλασσαν A. 171. | ης 792. A. 6. 290. 390.
 θαλέθωσι F. 70, 2.
 θάλεια 640.
 θαλερῆν 499. | ρῶ 130.
 θάλλει 66. τέθηλεν A. 146. θάλλουσαν 538.
 θάλπε 107. A. 565. θαλπομένην A. 96. θαλπούσης 192. θάλλουσι 136. θάλλων 370. θαλφθεῖσαν 924. θαλφθέντα 624. θάλλωσας A. 53. 392. 562. 586.
 θάλλωσι A. 410.
 θαμείεσσιν 434.
 θαμειότεροι A. 581.
 θαμίζων A. 578.
 θαμνίτιδος 883.
 θάμνιοισι 895. | οἰς A. 107. 568. | ον 612. | ου 455. A. 46. | ω 419.
 θανάτιοιο 120. 768. A. 566. 612. | τον 810. | τος 410. 807. | του 335. 588.
 θαρσαλέην 740. θαρσαλέως 474.
 θάψον 529. A. 570.
 θείει 743.
 θεῆν 487. θεῆς 16.
 θεῖον 43.
 θελγόμεναι 556.
 θέλε 474.
 θέλκια (?) F. 74, 69.
 θελυτήριον 865.
 θεμελίον 608.
 θέμιν 614.
 θεοῦ F. 74, 39. θεῶν F. 74, 67.
 θεράπναις 486.
 θερείης F. 81.
 θερειλεχέος 584.
 θερειομένοισιν 124. | νου A. 567.
 θερειτάτη 469.
 θέρεος 24. 113. 121.
 θερμάσσαιο A. 587.
 θερμοῖς F. 70, 8.
 θερούεις A. 570.
 θέρουσαι 199. θέρων 687.
 θεσμὸν A. 177. 630.
 Θέστιος F. 51.
 θήγει A. 223. τεθηγγμένον 14.
 θηλάζων 549.
 θήλει' 305. θήλεια 118. 315.
 θηλῆς A. 356. 359.
 θηλυτέρης 514. 859. A. 65. 583.
 θηλυφόνον A. 41.
 θῆρ 357. θῆρα 351. A. 345. θῆρεσσι A. 38.
 θηρὶ 814. θηρὸς 479. 886. 920. θηρῶν 407. F. 32.
 θηρία 77.
 θηρεύων A. 170.
 θιαγόνες F. 136.
 θιβρά A. 555. θιβρῆν 35.
 *θινότροφος F. 32, 3.
 θλίβεται A. 316. θλίβουσιν A. 182. θλιφθεῖσα 290. θλίψαις A. 493.
 θανόντων 795.
 θνητούς 356.
 θοίνησι F. 81, 5.
 θολερῆν A. 381. 515. | ρὸν A. 258. | ρῶ 130. A. 54.
 θοαί 364. θοὸν 772.
 θοὸς 264. θοοῦ A. 166. θοώτερος 120. 335.
 τεθιοωμένος 228.
 θοραίην 586.
 θορυνυμένου 130. θορυνύντα 99. θόρυνσθαι 827.
 θουρὸς 131.
 Θρασκίω F. 74, 19.
 θραῦσε 316.
 θρεπτὸν F. 78.
 Θρηκίου 48. Θρηκίησιν 482. Θρηκίω 460.
 Θρήμικες 49. | κος F. 26.
 Θρήμισσαν 45. Θρημισσης A. 132.
 θρήνησεν 903.
 θροῖα A. 497. θροῖοις A. 407. θροῖων A. 55. F. 74, 48.
 θριδακηίδα 838.
 θρινακίην 529.
 θρίναξι 114.
 θροῖξ 328.
 θρομβήια A. 295.
 θρομβους A. 373.
 θρομβοῦται A. 315.
 θρόνα 99. 493. 936. A. 155.
 θρόον A. 219.
 θροαλλίς 899. F. 74, 36.
 θρόοντας 200.
 θρούπτε 97. 618. θρούπτωνται 108. θρούψας 912. τεθρουμμένα A. 126. θρούψεν 548.
 θρούπτειραν A. 370.
 θυνείης 91.
 θύεος A. 203. θύος A. 452.
 θυηλαῖς F. 62.
 θυήησι 129.
 θυλακίς 852.
 θυλακίεσσαν A. 403.
 θυμάμενον A. 577.
 θυμβορῆς 531. 628.
 θυμολέοντος 671.
 θυμὸν 705. θυμὸς 280.
 θυμῶ A. 82.
 θυμά A. 451. θυμόν A. 371. ὁ θυμός F. 92.
 θύνει 264.
 θυόεν A. 239.
 θυρέας F. 106.
 θυρήη F. 52.
 θύστιον F. 3.
 θυωροί 103.
 Θώνιος 313.
 θώρηκος A. 123. | κων A. 388.
 θωρήξαιο A. 225. | χθέντες A. 32.

- ἰα 543. 900.
 ἰήλαι Α. 242.
 Ἰαμβῆς Α. 132.
 ἰάμνοις 538. | νους 30.
 200. | νων 901.
 Ἰαονίηθε F. 74, 2.
 Ἰαονίδεσσι F. 74, 8.
 ἰάπτει 116. 358. 784. Α.
 187. ἰάπτεται Α. 251.
 ἰάψη Α. 537.
 Ἰάπυξ F. 47.
 *ἰάσι (violis) F. 74, 2.
 ἰασπις F. 103.
 ἰαύει 283. ἰαύοις 90.
 ἰαύη 125.
 ἰγνύσιν 278.
 Ἰδαίης 585. Α. 220. Ἰδαί-
 οισιν Α. 621.
 Ἰδῆς Α. 40.
 ἰδὲ 616. 856. Α. 12. 395.
 467. F. 70, 4.
 ἰδιοσύνη 346.
 ἰδρῶς 255. Α. 24. 112.
 437. ἰδρῶ Α. 587.
 ἰερά Α. 554.
 ἰεροποιή F. 1.
 ἴζει 248. 468. 731. Α.
 26. 255. 342.
 ἰεμένη 395. ἴενται 556.
 ἰθεῖαν 478. ἰθεῖαν 265.
 481. ἰθύν 398.
 ἰκελος 719. 764.
 ἰκμάζουσα F. 70, 17.
 ἰκμανθεῖσαι F. 70, 8.
 ἰκμήνειας Α. 97. ἰκμήνη
 Α. 112.
 ἰκηται 736. ἴζεται 120.
 335.
 ἰκτερόεις Α. 475.
 ἰκτίδος 196.
 ἰλλων 478.
 ἰλὺν Α. 97.
 ἰλυόεντα 568. ἰλυόεσσαν
 203.
 ἰλυοὺς 143.
 Ἰμβρασίδος Α. 150. Ἰμ-
 βρασίη Α. 619.
 ἰμείρουσα Α. 500.
 ἰνα 29. 149. 461. 499.
 669. 752. 795. 871. Α.
 503.
 Ἰναχιδᾶν F. 106.
 ἰνδάλλετα 153. 259.
 Ἰνδὸν 890.
 Ἰνδικοὶ κύνες F. 97.
 ἰξιόεν Α. 279.
- ἰξύν 248.
 ἰοβόροι 467.
 ἰοδόκοι 184.
 ἰοειδέα 243. ἰοειδέι 886.
 ἰόεντα Α. 171.
 ἰὸν 140. 185. 232. 305.
 314. 593. 922. Α. 524.
 ἰὸς 111. 327. 429. Α.
 248. ἰῶ 302.
 ἰουλος 811.
 *ἰοχάιρα (serpentem)
 F. 33.
 Ἰππασος F. 55.
 Ἰππειον 945. ἰππείον 596.
 599.
 Ἰπποδάμη F. 104.
 Ἰπποθόωντος Α. 131.
 ἰπποι 635. 741. | ου 566.
 669. 740. | ων 422.
 ἰπτάμενον 456. ἰπτάμε-
 νω 803.
 ἰριδα Α. 406. ἰριδος 937.
 ἰριν 607. ἰρις F. 74,
 31.
 ἰρινέοιο Α. 241. | ου Α.
 203. | φ Α. 156.
 *ἰρινόεν Α. 455.
 Ἰρος F. 42.
 ἰσαζεται 286. ἰσαζομένην
 886.
 ἰσαις 360.
 ἰσαιομένην Α. 399. | νον
 F. 74, 56.
 ἰσηρα 643. ἰσηρες 788.
 ἰσημια Α. 191. 615.
 Ἰσθμιον Α. 605.
 ἰσθμὸς Α. 80. ἰσθμοῦ Α.
 508.
 *ἰσοαχθέα 44.
 ἰσοδρομεύσα F. 74, 33.
 ἰσοελκεί 41.
 ἰσοζυγέων 908.
 ἰσόμοιρον 592.
 ἰσόμορον 105.
 ἰσός 268. ἰσα 751. 943.
 ἰσαι F. 70, 2. ἰσην
 259. ἰσον 680. ἰσον
 ἰσφ F. 70, 14.
 ἰσφαρίζειν 572.
 ἰσφρεπὲς 646.
 ἰστάς 42. ἰσταται 249. 469.
 ἔστησαν 311. | σαντο
 Α. 2. | νύαν Α. 334.
 στήσας 602.
 ἰσχανύων 471.
- ἰσχει 148. 251. 256. 505.
 515. ἰσχεις Α. 59. ἰσχη
 Α. 496. 502. 567. ἰσχων
 F. 104.
 ἰσχία 723.
 ἰσχήνη Α. 412.
 ἰσώνυμον 678.
 ἰσως 226. 227. Α. 267.
 ἰνγῆν 400.
 ἰνγῆ F. 54.
 Ἰριγένεια F. 58.
 Ἰρικλέος 687.
 ἰχθυβολῆς 793.
 ἰχθυοῦσα Α. 468.
 ἰχνεύμων 190.
 ἰχνευτᾶο 195.
 ἰχνια 405.
 ἰχνηί 424. ἰχνησι Α. 189.
 ἰχνηυς 17. ἰχνος 286.
 Α. 242. ἰχνη F. 74,
 51.
 ἰχώρ 235.
 Ἰωνι F. 74, 4.
 Ἰωνιάδες 74, 4.
 ἰωνιάδας F. 74, 60.
 ἰώπων F. 18.
 κάββαλεν 549.
 Κάδμοιο 608. Κάδμον F.
 50.
 καθηράμενος F. 70, 10.
 καθαλμέα Α. 514.
 καθάπτων F. 2, 21.
 καθαρῆν Α. 423.
 *καθεφθέον Α. 573.
 καθεψηθέντες 621. κα-
 θεψηθέντα Α. 265.
 558. καθεψηθείας Α.
 549.
 καθήλατο 202.
 καθύπερθε 691.
 καθυπνέας Α. 434.
 Καινεὺς et Καινίς F. 45.
 κενανμένος 350.
 κενανθήεντας Α. 420.
 κανά Α. 89. κανῆ 436.
 778. κανῆ 352. Α. 18.
 35. 213. κανῆν 311.
 567. 688. Α. 196. 611.
 κανῆς 629. Α. 608. κα-
 νοῖς Α. 290. κανὸν 15.
 116. 299. 315. 356.
 623. 775. Α. 257. 459.
 521. 575. F. 108. κα-
 νός Α. 190. 541. κα-
 νοῦ Α. 485.

- ακήθεα 360. *ἀκήθες* 152.
ακηπελέοντα 878. *Α.* 93.
ακηπελή 319.
ακοεργά 8. *ακοεργόν* 277. *ακοεργός* 111. 746.
ακοσταθέοντα 431. *ακοσταθέοντος* 269.
ακότητος *Α.* 545.
ακοφθόρα 795. *Α.* 168.
ακοφθορέος *Α.* 465.
ακοφραδής 348.
 *ακοχλοίοιο *Α.* 331.
ακόχρους *Φ.* 85, 5.
κάκτου *Α.* 126.
καλάθιο *Α.* 96.
καλάμη 25. *καλάμης* 297.
καλάμινθον 60.
καλέονσιν 49. 104. 412. 414. 537. 579. 632. *Φ.* 87. *καλέονται* 104. *κέληται* 717. *καλέσαντο* *Φ.* 76.
καλιὰς 451.
κάλλεος *Α.* 620. *κάλλεα* *Φ.* 74, 59.
καλλύλουτος *Φ.* 23.
Καλλίχορον 486.
καλά *Φ.* 74, 69.
κάλυκες *Φ.* 74, 25 et 35.
κάλυμμα 906. *Α.* 269. 276.
καλύπτει 184. | *ψας* *Φ.* 31. *κεκαλυμμένος* *Α.* 501.
καλύπτρη *Α.* 492.
καλχάινεται 641.
κάλχης *Α.* 393.
καμάτιο 281. *Α.* 292. | *τοις* *Α.* 383. | *τοισι* *Α.* 71. | *τοισιν* *Α.* 83. 311. | *τον* 547. | *τον* 57. 188. | *τῷ* *Α.* 86. 144. 437.
καμινόθεν 707. *καμίνου* 924. *καμίνων* *Α.* 51.
κάμμορον *Α.* 41.
κάμνοντες 349. *καμνόντων* 280. *καμόντων* *Φ.* 74, 70. *κάμνων* 249. *κάμνουσι* *Φ.* 32.
κάμπη *Α.* 413. *κάμπην* 87.
καμπῆσι 480.
- κάμωνος* pro *σκάμωνος* *Α.* 484.
Καναστραίης *Φ.* 26.
καναχοί 620.
κανθαρίδεςσι 755. | *δος* *Α.* 115.
Κάνωθῷ 673. .
Κάνωθον 312.
καπέτοισι *Φ.* 74, 17.
καπνείων 36.
καπνηλόν 54.
καπνῷ *Φ.* 72, 2.
κάπρον 559.
καρδαμίδας *Α.* 429. | *δος* *Α.* 533.
κάρδαμον 877. *Φ.* 84. | *μῶ* 41. | *ον* 93.
καρδιόωντα *Α.* 581.
καρδόπῳ 527.
καρείσις *Φ.* 74, 51.
κάρη 167. 420. 623. 765. 881. *Α.* 406. 412. *Φ.* 74, 38. *κάρη* 249. *κάρην* 131. 206.
κάρηα 642. *καρήασιν* 186. *καρήατι* *Α.* 187.
καρήατος *Α.* 133.
κάρηνον 293. *καρήνου* 287.
καρκίνου 606. 949. *καρκίνῳ* 787.
Κάρμη *Φ.* 67.
κάρως 728. *Α.* 82.
καρπείου *Α.* 277.
καρπὸν 94. 512. 575. 601. 844. 902. *Α.* 274. 353. 489. 610. 623. | *ὄς* 868. 874. | *οῖο* *Φ.* 74, 47. *Φ.* 81, 3.
κάρνα *Α.* 99. | *ης* *Α.* 108. | *οις* *Α.* 269. 271. | *ον* *Φ.* 76.
κάρφεια 893. 941. *κάρφη* *Α.* 230. 491. *κάρφει* 89.
καρφεία *Α.* 118.
καρφομένη 238. *κάρφουσι* *Α.* 383.
καρχαλέον 691.
καρχαρίας *Φ.* 137.
Κασσιέπεια *Φ.* 67.
κασίεσσι 345.
κασσύουσι *Φ.* 85.
Καστανίς *Α.* 271.
καστηνοῦ *Α.* 269.
καστορος 565. *Α.* 307.
Καστορίδες *κύνες* *Φ.* 97.
- καταβάλλω* 102. 581. 712. 845. *Α.* 274.
καταβόσκειται 244.
κατέβρυξεν 675.
καταγράφας *Φ.* 106.
καταθρύπτῃσι *Α.* 61. (*κατακαρφέα) *Φ.* 70, 9.
κατακλίνας *Α.* 502.
κατακνήθειν 944.
κατακρημάσι *Φ.* 74, 42.
κατακρύπτουσα 431. *κακκρύψας* *Φ.* 78.
κατέλεξε 12.
καλλείβεται *Α.* 109.
καταμέστιος *Α.* 45.
καταμίγχο *Α.* 353.
καταντλάσαι *Φ.* 68.
κάππεσεν *Α.* 103.
καταπλέξει 475.
καταπνίγουσα *Α.* 286.
κατεπρήμιξεν 824.
καταπρίει *Α.* 283. (*κατάπνρος) *Φ.* 85, 3.
καταρτίζοιο 954.
κατασμάξαιο 860. *Α.* 332.
κατασπέρχη 910. *κατασπέρχουσαν* 496. *κατασπέρχων* 107.
κατέστρεψε *Α.* 200.
κατέστρυγε *Α.* 476.
καταστρεφθέντα *Α.* 15.
κατατέμνεο *Φ.* 74, 9.
κατέδραμεν 303.
κατατριφθέντα *Α.* 98. *κατατρίψαιο* *Α.* 308. *κατατρίψειαν* 85.
κατατρύσαιο *Α.* 593.
κατεχένατο 437. *Α.* 579.
κατέχευε 466. | *εν* 176.
καταψηχθείσα 53. | *θέντος* 329. | *ψήχοιο* 83. *Φ.* 71, 3. | *ψήχουσι* 898.
καταψύχουσι *Α.* 435.
κατείβεται 307.
κατεμματέων *Α.* 536.
κατεμπάζη 695.
κατεναίρεται *Α.* 401.
κατήριπεν 724.
κατείρυσεν 552.
κατεχθείς *Α.* 322.
κατηβολέαν *Α.* 194. 458.
κατήρης 69.
κατιμιάζων *Α.* 582.
κατοικάδος 558. *Α.* 60. 535.

- κατοικιδίῃσιν 196.
 κατοικομένον F. 108.
 κανκαλίδας 892.
 κανλεῖα 75. κανλεῖον 535.
 882.
 κανύλα A. 46. 142. 147.
 199.
 κανυλὸν 684. | λὸς 722.
 F. 71, 1. | λούς 616.
 | λούς F. 72, 8. | λούσι
 640.
 Καῦνος F. 46.
 κανῦσον 772. κανῦσῶ 338.
 κανστειρῆς 924.
 Καίστρον 635.
 καχρυνόεσσαν 40.
 καχρυνόρῳ 850.
 καάσας 644.
 κεληλόγονον A. 433.
 κελυγρύνω 463.
 κελυγρῖς F. 54.
 κελυγαῖα A. 458. κελυγο-
 μένη 425. | μένης A.
 624.
 κελυγόμενοι A. 277. | σαις
 333. | σας 709.
 κελυγίδας 81. κελυγίσιν
 597.
 κελυρινέης A. 488.
 κελυροῖο 583. κελυρος 53.
 κελυρον A. 118.
 κελύνα 186. κελύνην 826.
 κελύνο 619. A. 105. 116.
 187. 235. 250. 298.
 525. κελύνον 399.
 κελυνώσειας A. 140. κελυ-
 νώσεις 56. cf. κελυνώ.
 κελυροντες A. 182. κελυρσαι
 560. κελυρσας A. 411.
 κελυρφήα A. 444.
 κελυρφαλον 580.
 κελυβῆ 913. cf. F. 138.
 Κελεοῖο 486.
 κελυφθοῖς 370. A. 218.
 | φθος 159. | φθους 679.
 F. 16. | φθω 161.
 κελυφύων 670.
 κελυφῆ F. 74, 37.
 κελυφσας A. 165. κελυφ-
 σεις 922. cf. κελυφώ.
 Κενταύρου 501.
 κεντρῆγента A. 146.
 κεντροῖο 14. 780. | ον
 809. 810. | ον 807. 836.
 | ω 766. 769. 780. 830.
 886.
 κέπρον A. 166.
 κεραιάς A. 424. | ην 36.
 | ης 781. A. 557.
 κεραιόμενον A. 178. 511.
 κεραιήιον 80.
 Κέραμβος F. 39.
 κεράμῳ 707.
 κεραιοί 213. κεραιοῖο A.
 31.
 κέρας 42. κεράων 322.
 A. 462. κεράατα 291.
 κεράεσσι 260.
 κεράσαι 913. κεράσαιο
 601.
 κεράσται 318. κεράστην
 258. κεράστης 261. 276.
 294. A. 150.
 Κέρκαφος 218.
 Κερκίτω A. 152.
 κερνοφόρος A. 217.
 κερνοειδέα 909.
 *κερούετα A. 135.
 Κέστρον A. 404.
 κεφαλή 662. | λῆ 728. 767.
 | λῆς 330. 705.
 κεφαλληγόνοι F. 74, 25.
 κήδευσ 2.
 κήδοι A. 521.
 κηκῆς A. 185.
 κηκαίην 88.
 κήπων F. 50. κήποις F.
 74, 53.
 κῆρα 35. 411. 813. A.
 536. κῆρας 540. 699.
 862.
 κηραφίδος A. 394.
 *κηριτροφον 192.
 κηροῖο 106.
 κήρυξ A. 395.
 Κῆρυξ F. 48.
 Κηρηλίδα A. 100.
 Κηρηλῆος A. 103.
 κηρηλῆες F. 93.
 κηρώρια F. 81, 3.
 κίκαμα 841.
 Κίλβιν 634.
 Κίλισσαι A. 403.
 κινάμοιο 947.
 κινώπετα 27. 488. κινω-
 πέτον 195
 κινωπησταῖς 141.
 κίονα 246.
 κίονα A. 328. κίοναμνέ-
 νην A. 75.
 κίραδος 519.
 κίρον A. 44.
 κίσσα F. 54.
 κισσήετα 510.
 Κισσηῖς F. 62.
 κισσοῖο 80. κισσοῦ F. 1.
 F. 74, 17.
 κισσύβια F. 1.
 κίχλην F. 59.
 κίχορα A. 429.
 κίχων 502.
 κίχη 127. κισσοῖα 814.
 κλάδας F. 74, 53. κλάδοις
 F. 74, 41. κλαδέεσσι F.
 74, 19.
 κλάγξας 674.
 Κλαρίοις A. 11. F. 31.
 Κλάρον 958.
 κλέεται F. 71, 5. κλείου-
 σι A. 22. 36. 539. ἐκλη-
 σε F. 86.
 κλήιδας 477.
 κλήμα 873. κλήματα 72.
 κληματοέσσαν A. 95. 531.
 κληροῖοισιν A. 232. F. 74,
 5 et 12. κληρον F. 104.
 κλίσις (?) F. 118.
 κλιτύν A. 34.
 κλονέουσαι 365. | ουσιν
 246. A. 581.
 κλοπήν A. 273.
 κλύβατιν 537.
 κλύδα A. 170.
 ἐκλυε F. 26. F. 32. κέ-
 κλυθι F. 104.
 κλύξε A. 140.
 Κλύμενος F. 51.
 κλυστήρα A. 139. | ρος A.
 197.
 κλώθοντα A. 526. | τι A.
 93. | τος 647.
 κλώων F. 74, 17. κλώωνας
 A. 618.
 κλώσμασι F. 72, 1.
 κνηθμὸς A. 251. 422.
 κνημοῖς 659. κνημοῖσιν
 A. 149.
 κνίδης 880.
 κνησηῖρι 85. A. 308.
 κνησῖτι 696.
 κνίδη A. 252. | δην 551.
 | δης A. 201. 427. 550.
 κνυζήθρον 671.
 κνώδαλα 98. 399. 760.
 A. 391. | λον A. 504.
 κνώπες 499. κνώπεσσι
 751. F. 74, 44. κνωφῖν
 520.

- Κνώπιο* 889.
κνώσσοντα A. 457.
κοίλα 55. *κοίλη* 146. *κοί-
λης* 418. *κοίλοι* 182.
κοίλοιο A. 448. *κοίλοις*
 F. 68. F. 74, 57. *κοί-
λοισι* F. 86.
κοιλώπες A. 442.
κοίτη 78.
κοίτον 112. 126. 315.
 419. *κοίτον* 58.
κόκυγας 854. *κόκυγος*
 380. F. 87.
κολοβήν 220.
κολοκάσιον F. 82.
κόλος 260.
κολούσας 525. A. 57.
 143. 528. *κολούσας* A.
 268.
κόλοπι A. 97. *κόλπω*
 459. A. 323. F. 74, 33.
κολυβάς F. 54.
κολυβάδινα F. 139.
Κολχηίδος A. 249.
κόλων A. 23.
κολώνην 109.
κομάων A. 417. *κόμην* 648.
κόμισσαν A. 235.
 * *κόμμινα* A. 110.
κομόωντα F. 74, 13. *κο-
μόωντας* 92.
κομίλην 626. A. 370.
 | *λης* 762.
κομυζήεν 615.
κομύξης 70. 83. 875. 942.
 A. 331.
κόπις 780.
κόπρος F. 74, 52. | *πρω* F.
 78.
κόπτε A. 94. *κόψαις* A.
 A. 602. *κόψαντες* 378.
κόψας 63. 550. 562.
 573. 578. 876. A. 70.
 142. 199. 231. 236.
 260. 349. 588. 607.
κόψη 926.
κόραις A. 222. *κόρη* 13.
Κόρακος πάγος 215.
κόραξ 406.
κορέοις A. 195. *κορέοιτο*
 A. 114. 263. 311. *κο-
ρέσαιο* A. 63. 137. 351.
κορέσεις 930. *κορέσαις*
 A. 93. *κορέση* 56. *έκο-
ρέσσατο* 285. *κεκορημέ-
νον* A. 454. | *μένη* 127.
κορέσκει A. 415. | *κοις*
 A. 360. 553. 565. | *κων*
 A. 225.
κορθύνεται 426.
κορίοιο 874. A. 157.
κόροκορον 626. 864.
Κοροπαῖος 614.
κορσεία A. 135.
κόρη F. 70. 17. *κόρη*
 750. A. 253. *κόρηην*
 905. A. 527. F. 74,
 20.
κόρσεια A. 414.
Κόρουθος F. 13 et 108.
κορυμβήλοιο F. 74, 18.
κόρυμβοι F. 74, 22.
κορύνην 835. A. 409.
κεκορυνθμένον 769.
κορωνίδες παρθένοι F.
 57.
κόσμησαν A. 621.
κοτέουσα 181. *κοτέουσι*
 141. *κοτέων* 448.
κοτίνοιο 378.
κότον 367.
κοτυληδόνος 681. *κοτυ-
ληδόνα* A. 626.
κοτύλη A. 45. | *λην* 507.
 590. | *λης* 594. | *λησι* 956.
κοτυλήρροντον 539.
κοτυλβάτειαν 589. 851.
κούραις A. 233. *κούροι*
 A. 418. *κούροις* 880.
κούρον A. 605.
κόχλοισι 153.
κράατι 324. A. 27.
Κραγαλεύς F. 38.
κράδην A. 604. *κράδης*
 853. 923. A. 252.
κραδίη 299. 338. 731.
 757. A. 21. 212.
κράμβη F. 85.
κραμβήεν A. 330.
κραντήρος 447.
κρατερόν 743. 774. *κρα-
τεροῖο* 38.
κρατέουσαν 700.
κρεάων A. 258.
Κρεούσης A. 9.
κρήγνον 935.
κρήθμον 909.
Κρησίδος A. 490.
Κρητήθεν A. 235.
κρηθίων A. 411.
κρίμοισι A. 552. *βαρῶν*
κρίμων F. 68.
κρίνα F. 74, 27.
κέρνται A. 526.
 * *κροφαγίο* 49.
κροίσις A. 479.
κροϊώοντες F. 74, 22.
κρόνος F. 74, 56. *κρόμφ*
 F. 74, 26.
κρομμυόφιν 931. *κρομ-
μίων* A. 431.
Κρονίδαο 501.
Κρόνον 344.
κροτάφοις 732. | *φοισι* A.
 27.
κρότωνος 676.
Κρύμνης 669.
κρυμόν 681. *κρυμοῖο* 382.
κρυμῶ F. 22.
κρύος 251.
κρύψας F. 70, 40.
κρυστάλλοιο A. 513.
κρυσταίνεται A. 314.
κρώζων 406.
κρωσσοῖο A. 502.
έκτα 903.
κτένες A. 395.
πετρίσαντες A. 606.
Κτήσυλλα F. 49.
έπίσαντο A. 448.
κτίλα 452. 471.
κναθεία 591.
Κνάθος F. 17.
κνάθις 582. | *θοισι* A.
 58. | *θον* A. 626. | *θφ*
 603.
κνάμον F. 81. *κνάμον* F.
 82.
κνάμεον 299. 729. | *νέην*
 664.
κνάνον 438.
κνβερνητήρα 312.
κνδαίωνων 347.
Κνδίπη F. 49.
κνδίστατε 3.
Κύδωνος 234.
κνέει 239. *κνέουσαν* 853.
κνίσκομένη 30.
κνκεῶνα A. 120.
κνκλαμίδας 892.
κνκλάμιον 945. | *νους*
 F. 74, 71.
κνκλον 154. *κνκλους* 954.
Κύννος F. 52.
κνκνδρωτῆς F. 70, 1.
κνκνισεν 208.
κνκνιδιόωντας A. 478.
κνκμα A. 466. *κνκματι* 135.

- κύμβει A. 129.
 κύμβην 948. κύμβησι A. 389.
 κύμβιοι 526.
 *κύμη F. 85, 5.
 κύμινα 942. κυμίνον 601. 710.
 κυνηλατέοντες 20.
 κυνόγλωσσος F. 71, 3.
 κυνόδοντα 277. A. 453.
 | τε 231. | τι 130. A. 282.
 κύντατον 168.
 κυπάρισσον 910. | σου 564. 585.
 κυπειρίδος A. 591.
 κυπέιρον A. 591.
 κύπελλα F. 140.
 Κύπριν A. 620.
 κύπρος F. 74, 57. κύπρον A. 609.
 κύρσης 115.
 κύρτη A. 625.
 κυρτίδι A. 493.
 κύστις A. 122. 340.
 κύτει 573. κύτος A. 123. 586.
 κυτίνοιο A. 610.
 κυτισηνόμον A. 560.
 κύτισον 617. 944.
 κυνός 671. κύνες ἀλωπεκίδες, Ἐρετριναί, Ἰνδικαί, Καστορίδες, Μεγλαιίδες, Μολοττίδες, Χαονίδες, Ψυλλικαί F. 97.
 κώδεια A. 432. κώδειαν A. 216. F. 74, 44 et 47.
 κώθων F. 141.
 κωνκτόν 230.
 κώληπας 424.
 κώλοις 202. A. 33.
 κῶμα A. 458.
 κωνείον A. 186.
 κώνοις A. 548.
 Κωνώπη F. 52.
 κῶπαι 888.
 Κῶς F. 15.
 κωφοῖο A. 568.
 λαῶν 45. λαῖ 18.
 λαβράζουσι A. 160.
 Λαγγεῖης A. 105.
 λαγοῖο A. 465.
 λαγῶν 453. | σὺ 577. 711. A. 325.
 λαεργεῖ 708.
 λάθραγοι 423.
 λάξο 108. 610. 612. 648. 676. 838. 856.
 λαιδρῆν 689. λαιδρούς A. 563.
 λαιμὸν A. 503.
 λαιμάσσοντα A. 352.
 λαῖνέοισιν 952.
 λαιφάξη 477.
 λάκτιν 109.
 Λαμία F. 53.
 Λάμπρος F. 45.
 λαμυρόν 293.
 λαοφόροισι A. 218.
 λαπαρή A. 500.
 λασιγ 493. | ης 323. | οἰσιν 69. | ὦν 901.
 λασιῶνας 28. 489.
 λέληκε 758.
 λαυκανίην A. 131.
 Λαφρία F. 67.
 λαχειδέος A. 568.
 λαχνη 331. | νην 204. 690. A. 412.
 λαχνῆεν 730.
 λαχνφλοῖοιο A. 269.
 λειήνας A. 201. 624. λειήνας F. 70, 15. λειάλνειν 95. λειήναιο 646.
 λεγνῶται 726.
 λέγονται 752. λέξω 528.
 λείη F. 85.
 λειμῶνες 670. λειμῶν F. 74, 58. λειμῶσι 416.
 λείπει 570. λείπεται 281.
 λειλοπότες 473. λείπων F. 74, 12. λιπειν 625. λίπη 389. λιπῶν 568. A. 100. λίπωσι 791.
 λείρια 543. F. 74, 27 et 70.
 λειριόεν A. 406.
 λειχηῆνα 945.
 λεπάργω 349.
 λέπας 147. 631.
 λεπαστή F. 142.
 λεπίς A. 469.
 λέπος 943.
 *λεπραίνονται 156.
 λεπρύνεται 262.
 λεπταλέη 847.
 λεπτοθροῖοιο 875.
 λεπτά 787. 792. 871. A. 497. 590. | ἄς A. 430. | ῆς A. 626. | ὄν 900. | αἶ F. 74, 55.
 λεπτοργέας F. 70, 10.
 λεπυρήν 136. λεπυρόν 803.
 λέψας F. 82. λέψαιο 558.
 λευγαλείοιο 836. λευγαλέον 167.
 λευκάδος 849.
 λευκαίνουσαν A. 170.
 λευκανθέος 530.
 λεύκη 333. λεύκην 859.
 λεύκη (populo albae) F. 74, 56.
 Λευκίπη F. 55.
 Λεύκιππος F. 45.
 λευκά 71. 787. 801. 898.
 λευκὸν A. 223. F. 70, 13. λευκός 771.
 Λεύκορρον F. 74, 15.
 λεύσσει A. 194. λεύσσω 457. A. 84. 222.
 λέχος 198.
 λέοντα 463. λεόντων 171.
 Ληθαίου F. 74, 16.
 λήθη A. 397. λήσειεν A. 280. 336. 595. λάθοι 583.
 ληίστορ 347.
 Λημίδος 865.
 λήνει A. 452.
 ληνοῦ A. 163.
 Λητώ Φυτίη F. 45.
 λιβάνοιο A. 107. | νον F. 74, 53.
 λιβανωτίδι 850.
 λιβάσι 61.
 λιβός 270.
 Λίβνας 490.
 Λιβύηθε A. 363. Λιβύης F. 32.
 Λιβυνάς 911.
 λίγδα 589. 618.
 λιγνός A. 51. 539.
 λιθάδας 150.
 λιθάργυρος A. 594.
 λιλαίαι 58.
 λιμναίης A. 576. | ου A. 307. | ον 888.
 λίμνη A. 589. | νη 366. F. 26. | νην 415. F. 109. | νης 368.
 λίνοις 830. λίνοιο A. 134.
 λιπάξ 112. λιπάσειας 90.
 λιπάοις 81. λιπόωντας A. 487.

- λιπαίνους 97.
 λιπορρίνιο A. 537.
 λίπει 83. 235. λίπει A.
 155. 460. 553. λίπεος
 A. 195. λίπευς 592.
 λίπος A. 178. 240.
 λίπτησι 126.
 λιστρωτόν 29.
 ἔλλιτάνευε 552.
 λίτρον A. 329.
 λίτρον A. 532. λίτρον
 942. A. 327. λίτρον
 A. 337.
 λιχμάζων 229.
 λιχμώμενος A. 569.
 *λιχημίμονας A. 37.
 λιχηήρεος A. 206.
 λοβόν 560. λοβός 536.
 λοβρίνης A. 8.
 λογάδας 292.
 λόγος 835.
 λοτροίς A. 463.
 λοιγεί 921. A. 256.
 λοιγήεντι A. 207.
 λοιγόν 6. 243. 733. 815.
 λοξαῖς A. 222. λοξόν
 457.
 λοπίς 154. λοπίδων A. 467.
 λόπιμον F. 76.
 λόφον 26.
 λοχάδην 125.
 λοχήσας 18.
 λυγμοί 245. A. 378. 580.
 λυγμοῖσιν 434.
 λόγον 63.
 λυγρὰ 191.
 λύει A. 541.
 λύθρον F. 74, 7.
 Λυκίων F. 47.
 λυκοσπάδες 742.
 λύκον 734.
 λυκαψόν 840.
 λύματα 578. 919. A. 259.
 292.
 λύσις 2.
 λύσση 221.
 λυσηθεῖς A. 283.
 λυχνίς 899. F. 74, 36.
 λύχνους 760.
 λώβην 132. A. 227. λώ-
 βεις 773.
 λωβήσατο A. 539.
 (*λωβήσιμοι) F. 73, 3.
 λωβητήρες 796.
 *λωβήμονα A. 536.
 λωτῶ 523.
- Μάγνητος F. 74, 16.
 μάγνης F. 101.
 μαζόν A. 90.
 μαίεται 197.
 μαιμώσσω 470.
 μαινομένου 475. μέμηρε
 757.
 Μαίρα F. 67.
 μακεδναῖς 472.
 Macelo F. 116.
 μακρόν A. 219. μακρῆ F.
 70,5. μακροῖσι F. 74,41.
 μάκτρη 708.
 μάλα 575.
 μαλάχης 89. A. 92. 487.
 μάλκαι 382. μάλκη 724.
 μάλκης A. 540. cf. F.
 143.
 (*μαλκόν) F. 22.
 μαλλοῖσιν A. 239. μαλ-
 λόν A. 454.
 μάθε A. 399. μάθοις 258.
 μαθοῦσα A. 473.
 μανίης A. 214.
 μάντιν 613. F. 85, 7.
 μαντοσύνας 614.
 μαράθοιο 391. | θον 33.
 596. 893. F. 71, 1.
 Μαραθῶνα F. 111.
 μάργοι A. 159.
 μάρανθ' 456.
 Μαρσύου A. 302.
 μάρφαίς A. 611. μάρ-
 φαντος 454.
 μάξαι 952.
 μάσσω 224. 386.
 μάστακ 802.
 μαστάζειν 918.
 μαστίζων 476.
 μαστοῦ A. 357.
 μανύλιδι 706.
 Μεγάνειρα F. 53.
 Μεγαρηίδος F. 74, 14.
 Μεγαρήος F. 19.
 μεγάροισι F. 73, 2.
 μέγ' 702. A. 426. μέγα
 779. 935. A. 201.
 Μεδούσης A. 101.
 μέξα 722.
 μέθν 619. μέθνος 582.
 μείλιγμα F. 75. μειλίγ-
 ματα 896.
 μείρωνται 402. ἔμμορε
 A. 488. μεμόρηκε A.
 213. μεμορημένον A.
 229.
- μελαίνει A. 472. | νεται
 337. | νομένην 174. A.
 247.
 μελάμφυλλον F. 84.
 Μελανθίδος A. 104.
 μελανθείον 43.
 Μελανίπη F. 51.
 μελανόχρους 941. *
 μέλαιν' 331. μέλαν 426.
 μέλανος 686. μέλας
 327.
 μελδόμενα 108.
 Μελέαγρος, Μελεαγρί-
 δες F. 51.
 μέλιτος 556.
 μελίησι F. 31.
 *μελιανθέος A. 58.
 μελιζώροιο A. 351. με-
 λιζωρος 663. μελιζώ-
 ρον A. 205.
 Μελικέρτην A. 605.
 μελίκταιναν 555.
 μελιλλώτοιο 897.
 μέλισσαι 555. 741. A.
 182. μελισσάων A.
 144. μελίσης 806.
 810. A. 71. 374. 445.
 541. μελίσας 735.
 μελισσαῖος 611.
 Μελισσήεντος 11.
 *μελισσοφύτοιο 677.
 Μελιτεὺς F. 44.
 Μελίτη F. 67.
 μελίφυλλον 554. A. 47.
 μελίχλωρον 797.
 μελιχροτέρον F. 74, 47.
 μέλοιο A. 443.
 μέλος A. 161.
 Μενελαίδες κύνες F. 97.
 Μενίπη F. 57.
 μενοεικῆος 507.
 μένος 929.
 μέρομος 248.
 μεσημβρινόν 401.
 μέσκος F. 119.
 μέσα F. 74, 26. μέσον
 316. 468. 512. F. 74,
 29. A. 26. μέσον 595.
 927. μέσφ A. 315. μέσ-
 σα 167. A. 366. μέσση
 662. μέσσον A. 342.
 608. μέσσου 295. με-
 σάτη 718. A. 121. με-
 σάτοιςιν A. 408. με-
 σάτω 266.
 μεσογλόον 753.

- μεσσατήν 104.
 μεστωθὲν 598.
 μέσσα F. 74, 23.
 μετενιάθον 132.
 μεταλλευων 672.
 μεταμώνιον 152. 737.
 Μετάνειρα 487.
 μετασσόμενος F. 74, 6.
 μετεξέτεροι 144. F. 76.
 μετέπειτα A. 256.
 *μετροήθην A. 45.
 μετροηδὸν A. 203.
 μετροητὸν 169.
 μέτωπον 177. | πω 291.
 | πον F. 74, 23.
 Μηδείης A. 249.
 μήθεται 811.
 Μήθον A. 533. Μήθων
 876.
 μηκάζει A. 214. μηκάζου-
 σιν A. 432.
 μήκει 286. μήκος 168.
 223. 398. 465.
 μήκων 851. μήκωνος 946.
 A. 433. F. 74, 43.
 μηκωνίσι 630.
 μήλα 471. F. 50. μήλοι-
 σιν 50. μήλοις A. 277.
 μήλον F. 87.
 μηλειόισι A. 238.
 μηλείης A. 230.
 μηλινόεσσα 173.
 μῆν 51. 66. 488. 630.
 738. 805. 811. 817.
 828. 896. A. 64. 178.
 264. 554. 584. F. 74,
 25.
 μηνύσαι F. 76.
 μηρύγματι 160. 265.
 μητέρα 689. μητροὺς 133.
 Μητιόχη F. 57.
 μαινομένοις A. 253. με-
 μασμένα A. 138. 259.
 μίγα 372.
 μιγάθην A. 277. 349.
 μιγάθην 932. A. 179. 385.
 μιγέντες 155. μίγμενος
 A. 574. μίξαις A. 320.
 347. μιξάμενος 603.
 μίξας 530. 652. A. 321.
 μίξη A. 520. μεμιγμέ-
 να 98. μίσγε 41. μίσ-
 γοιο 519. μίσγων 710.
 A. 550.
 *μιγή F. 68 et 72, 18.
- Μίδης F. 74, 11.
 Μίλητος F. 46.
 μίλτου 864.
 μίμνει 720. μίμνουσιν
 400.
 μνησάμεναι A. 450.
 μίνθης A. 374.
 Μινύας et Μιννάδες F.
 55.
 μιννανθῆς 522.
 μινύθοντα 745. | θουσι
 835. A. 475.
 Μίνως F. 46 et 47.
 μῆξ 615.
 Μίσμη F. 56.
 μνηστίν 958. A. 630.
 μνία 787. μνίοισι A. 396.
 μνιάδεα A. 497.
 μογέοντα 695. | οντι A.
 326. | ουσι 437. | ων
 276. μεμογηότα 830.
 | ότος A. 529.
 μογερούς 823.
 μόγον 587. μόγω 428.
 μόθον 191.
 μοῖρα 410. μοῖρη 619.
 μοῖραν 44. 103. 768.
 μοῖρας 581.
 μοιρίδα A. 329.
 μολεῖν F. 106.
 μολίβον 256. μολίβω A.
 600.
 μόλις 281. A. 241. 292.
 μολοβρη 662.
 μολόθουρος A. 147.
 Μολοτιίδες κύνες F. 97.
 μολουρίδας 416.
 μόλουροι 491.
 μονήρει A. 400.
 μόνον F. 106. μούνη 862.
 A. 619. μούνος 190.
 μορέης A. 69. F. 75.
 μορόεις A. 569. μορόεν
 A. 130. 136. μορόεντος
 A. 455.
 μόρον 15. A. 303. 441.
 μορούξαις A. 144. μεμο-
 ρυμέναι A. 375. | μέ-
 νον A. 330. | μένος A.
 318.
 μορφὰς 1. 359. μορφή
 195. μορφή 734. μορ-
 φήν 209. 748. F. 62.
 Μοσύχλον 472.
 μοσχηδὸν A. 357.
- μόσχον 73. | ος A. 358.
 | ον 552. A. 446. | ουσ
 A. 344.
 μοχθήντα A. 617.
 μοχθον A. 398. μόχθος
 279.
 μυάογους 490.
 μυγαλέην 816.
 μυδαλέησι F. 32. μυδα-
 λέος 723.
 μυδδον 362. μυδδέντες
 308.
 μυδδῶσιν 423.
 μύδρον A. 50.
 μύδω A. 248.
 μυελόεντα A. 59.
 μυελόο 101.
 μύες F. 83.
 μῦθος 343.
 μυῖαν 735.
 Μυκηναίησιν A. 102.
 μύνης A. 103. μύνητα
 A. 617. F. 78. μύνητας
 A. 525. F. 79. μύνην
 F. 72, 7. μύνητων F.
 78.
 μυκτῆρ A. 441. μυκτῆ-
 ρον 144.
 μυλόεντι 91.
 μυλοεργία A. 550.
 μύλοις A. 477.
 μυξώδεα A. 381.
 μυοδόκοις 795.
 μυοκτόνον A. 305.
 μύουρος 225. 287.
 μυρία 9. 109. 361. A.
 214. 241.
 μυρικής 612.
 μυρομήκειον 747.
 μύρομηξιν 747.
 μυρσίνης A. 355.
 μύρτα 892. μύρτου A.
 275.
 μυρτάδος 513.
 μυρτίδας A. 355.
 μυρτίνης A. 88.
 μύος 446.
 μυσαχθῆς 361.
 μύστροις F. 68.
 μυχάτοιο 11. μύχατος
 184.
 μύον F. 74, 56.
 μύοπα 626. | ας 736. | ος
 417.
 μῶλον 201.
 μῶλως 32.

- ναὶ μὴν 51. 66. 76.
 145. 334. 520. 822.
 863. 868. 921. Α. 64.
 178. 554. 584.
 ναιομένην Α. 515. ναι-
 ομένοισι F. 74, 58.
 ναίουσι 634.
 ναπαῖαι 884.
 νάπειον Α. 430.
 νάπης Α. 622.
 νάπος 505.
 νάρδον Α. 307. | δου 604.
 937. Α. 402. | δω Α. 399.
 νάρθηκος 595. Α. 272.
 Νάρωνος 607.
 Ναύπαντον F. 109.
 νῆα 310. νῆων Α. 176.
 ναυσιάεις Α. 83. 482.
 ναύτησιν F. 16.
 νέα Α. 62. 103. 268. νέ-
 ην Α. 76. 170. 237.
 254. 508. 615. νέον
 42. 73. 99. 164. 302.
 454. 569. 612. 844.
 873. 876. 897. Α. 53.
 57. 118. 126. 135. 139.
 143. 151. 228. 262.
 294. 312. 351. 371.
 415. νέας F. 74, 53.
 νέοισι F. 75. F. 80.
 νεαλεῖ 933. | λῆς Α. 364.
 | λῆς 869. | λῆς Α. 358.
 471.
 νεανθία Α. 609.
 νεαρή 138. | ρῆς 946.
 | ροῖο 577. | ρόν 694.
 νεάτη Α. 340. | την 229.
 Α. 272. | τοιο 545.
 | τον 906. | τος Α. 80.
 280. νεάτα Α. 120.
 190.
 νεβροῖο 578. νεβροῦ Α.
 67. 324.
 νεβροτόκοι 142.
 νεηγενέεσσι F. 18.
 νεημέλιτη Α. 311.
 νεΐαιραν Α. 270. | ρης
 Α. 20.
 Νεῖλον 310. Νεῖλος 175.
 566.
 νεῖοθι 362. Α. 137. 520.
 νεκταρ Α. 40. 202. 584.
 νέκταρι 667. Α. 68.
 94. 225. 347. 460.
 νέκυν 405.
 Νεμεῖον 649.
 νεμέεσσι 393. 660. νεμέ-
 εσσιν 915. Α. 40. 447.
 νεμέθων 430.
 νείμαις Α. 428. νειμάμε-
 νος 345. νείμαις Α.
 202. 386. 484. 512.
 νέμε Α. 206. νέμει 733.
 798. νέμεται 327. 371.
 νέμοις Α. 369.
 νεοβδάλτιο 606. Α. 484.
 νεοδονπέσιν F. 74, 63.
 νεοδρέπτους 863.
 νεόθεν Α. 211. 410.
 νεοθηλέα 94. Α. 412.
 *νεοθλίπτω Α. 299.
 νεοκμήτας 498. νεοκμήτι
 707.
 νεοπλεκός Α. 96.
 νεοπλέκτοισι F. 74, 21.
 νεοσοῖς Α. 293.
 νεοσφαγέος 101. νεοσφά-
 γος F. 68.
 νεότητα 346.
 νέρθε 443. νέρθεν Α. 281.
 νέποδος Α. 485. | δων Α.
 468.
 νέσρων 383.
 νέυει 561. 765. νενευκῶς
 340.
 νεωρχέος 940.
 νηδύων Α. 381.
 νηδὺν 296. 579. 782. 867.
 Α. 63. 272. 367. 416.
 νηδύος 225. 253. νη-
 δὺς 341. 766. Α. 25.
 89. 121. 259. 285. 341.
 νηδύσιν 467.
 νῆια 814.
 νηλείην F. 74, 34.
 νηπιάρχους 800.
 Νηρεὺς F. 25 et 42.
 νῆριν 531.
 νηρίται F. 83.
 νῆσοισι 482. νήσον 458.
 νῆσσα F. 54.
 νηστείρης Α. 130.
 νήχει Α. 590. νήχοντα Α.
 168.
 νήχυτος 33. νήχυτον Α.
 587.
 Νικάνδροιο 957. Α. 629.
 Νικάνδρος Α. 616.
 Νισαίης F. 74, 14.
 νίσσεται 222.
 νιφετοῖο 255.
 νιφόν 881. | εντα 291.
 | εντι 440. 502. Α. 252.
 | εντος Α. 152. | εσσα
 145. 958.
 νοεραὶ Α. 543.
 νόημα Α. 212.
 νομαζόμενοι Α. 345. | ζων
 950.
 νομαῖον 67.
 νομάδες Α. 244.
 νομέες 48. νομήες 898.
 Α. 346. νομήων 473.
 νομόν 126. 400. 609. 827.
 | οῦ 127.
 νόον 427. νόον Α. 221.
 νόσων 528. cf. νοῦσι.
 νόσφιν 375.
 νόσφιςσε Α. 561.
 νοτερήν 68.
 νοτέον 254. Α. 24. νο-
 τέουσιν Α. 494.
 νοτιζοῖς F. 78.
 νοτις 847.
 νοῦσι 744. | σοιο 496.
 | σον 357. Α. 72. 156.
 277. | σον 629. Α. 608.
 | σων 7. 493. 837. 896.
 Α. 350. cf. νόσων.
 νν 322. Α. 407. 410.
 νύκτα Α. 188. νυκτι 300.
 νυκτός Α. 501. νύξ 57.
 732.
 νυκτερίς F. 55.
 νύμφαις 623. Α. 65. 128.
 151. 164. 266. νύμφας Α.
 321. νυμφέων F. 74, 42.
 Νύμφη Α. 104. Ίαονίδες
 F. 74, 4 et 8.
 Νυσσαίην Α. 34.
 νυχεύσων F. 74, 8.
 νύχιος Α. 29.
 * νύχμα 271. 298. 362.
 446. 730. 916.
 νωθεῖ 222. νωθεῖς 349.
 νωθρή 165.
 νῶναρ 189.
 νωταῖα 317.
 νῶτα 420. | τοις 172. 353.
 | τοισι 801. | τον 295.
 | τω 88. 267. 725. 749.
 νωχελῆς 162.
 ξαννά 383.
 ξανθός 398.
 ξενίοιο Α. 630.
 ξερὸν 704.
 ξηρά Α. 81. 211. ξηρὸν 384.

- ξήραινε A. 593. ξηραί-
 νεται 250. ξήρανον F.
 72, 2.
 ξιφρέεσσιν A. 216. ξίφος
 F. 106.
 ξύγκολλα F. 78.
 ξυνιόντες 246.
 ξυρῶ A. 410.
 Ύανθίδα F. 109.
 ὕγ' 340. 369. 395. 441.
 444. 451. A. 113. 283.
 ὕγε 413. 799. A. 356.
 ὕγκους 253. ὕγκω 514.
 ὕγμον 571. ὕγμούς 371.
 ὕγμω A. 287.
 ὄδαξαμένης 306.
 ὄδελοῖσιν 908. | λὸν A.
 308. | λου 93. 655. A.
 327. 601.
 ὄδευοί A. 73.
 ὄδιται 230.
 ὄδησαιτο 47.
 ὄδημη 76. 425. 511. A.
 467. | μη 556. | μὴν 54.
 86. 523.
 ὄδημεις A. 437.
 ὄδοιπλανέοντα 915. | νέων
 267.
 ὄδὸν 112.
 ὄδοντα 6. A. 223. | τας
 A. 421. | τες 85. 182.
 308. 442. | τι 205.
 | των 548. ὄδοῦσι 194.
 718.
 ὄδουρός 180.
 ὄδύνησιν A. 598.
 Ὀδυσσεὺς 835.
 ὄδωδεν 64. A. 280. 585.
 ὄδώδη A. 115.
 ὄθι 27. A. 23. 103.
 ὄθμα 178. ὄθμασι A.
 33. ὄθματα 443.
 ὄθόνης A. 323. 625.
 Ὄθουάδα F. 106.
 Ὄθρος 145.
 Οίαγρίδα 462.
 οιαδὸν 148.
 οἰδ' 822. 829. οἰδα 805.
 811.
 οἰδαλέα A. 210. F. 78.
 οἰδμα A. 473.
 οἰδει 237. οἶδος 188. 426.
 743.
 οἰκείη A. 590.
 οἰκία 412.
 οἰκούροισιν F. 70, 7.
 οἰμον 267. 819. A. 191.
 615. οἶμω 296.
 οἰνάδι A. 355. 444.
 οἰνάνθης 898.
 Οἰνεὺς F. 51. F. 86. cf.
 p. 130. n. 1.
 οἰνη 622. 713. 913. A. 29.
 178. 372. 574. 589. οἴ-
 νης 507. 519. 563. 655.
 925. 931. 956. A. 45.
 58. 113. 162. 195. 198.
 613.
 οἰνηρήν A. 532.
 οἰνοβρώτα A. 493.
 οἰνωιο 591. οἶνον 540.
 603. 624. 929. οἶνω
 551. 698. A. 71. 589.
 608. οἶνον F. 86.
 Οἰναχόον τέμενος F. 17.
 Οἰνώνη F. 13.
 οἰνωπήσ A. 490.
 οἶον 159. 422. 525. A.
 99. οἶοις A. 291. οἶα
 20. 24. 178. 217. 294.
 297. 388. 446. 774.
 790. 806. A. 29. 118.
 126. 159. 194. 252.
 416. 421. 597. F. 27.
 οἶας 533. οἶη 323. 358.
 οἶην 175.
 * οἶον (i. e. δεινόν) A.
 99.
 οἶη 135. A. 147. 304. 614.
 οἶοι 319.
 οἶος A. 139.
 οἶστους F. 100.
 οἶστρο A. 161.
 Οἰταίην A. 612.
 οἰχομένων F. 74, 48.
 οἰωνὸν A. 169. οἰωνὸς
 405.
 Οἰώνον F. 109.
 ὀκέλλει 295. 321.
 ὀκριόωσι 790.
 ὀκριόεντα 470.
 ὀκταπόδη 605.
 ὀλεθρον 196. 675. 733.
 ὀλετήρος 735.
 ὀλιγήρεα 284.
 ὀλίγαις 630. ὀλίγη 812.
 ὀλίγον 204. 294. 396.
 ὀλίγος 280. ὀλίγω 18.
 87. 644. A. 286.
 ὀλίξονα 212. 372. ὀλίξω-
 νες 123. ὀλίξωνα 372.
 ὀλιζοτέρη A. 479.
 ὀλισθήνασα A. 89. ὀλί-
 σθηναν F. 74, 51.
 ὀλκαίην 119. 160. | ης
 268. | οἰσι 380. | ον
 220.
 ὀλκήεσαν 651. ὀλκήεσ-
 σιν 908.
 ὀλκήν 93.
 ὀλκήρεα 351. ὀλκήρη 356.
 ὀλκοῖο 162. | κὸν 316.
 A. 523. | κὸς 387. A.
 79. 280. | κοῦ 226.
 | κῶ 166. 222. 266.
 ὀλλυται 188.
 ὀλωμον 951. ὀλωμω 506.
 644. A. 70.
 ὀλοεργὸν 828.
 ὀλοή 409. | ἦ A. 81. | ἦν
 A. 418. | οἶο A. 562.
 | οἶς 194. 718. | οἶσιν
 A. 83. | οἶ 326. 653.
 880. A. 458. | ὅς 811.
 | οῦ 920. A. 75.
 ὀλον 269.
 ὀλόψας 595.
 ὀλόσχους 870.
 ὀλοφυδνὰ 682.
 ὀλοφώια 1. ὀλοφώιος
 327.
 ὀλπη 97. ὀλπην 80.
 Ὀλύμπον A. 289.
 ὀμαρτεῖ 360.
 ὀμαρτη A. 261. 378.
 ὀμβρήρεα 406.
 ὀμβρομος 388.
 ὀμβροιο 846. ὀμβρω F.
 22.
 ὀμεύνον 131.
 ὀμήθεα 415.
 ὀμήν 817.
 ὀμήρεα A. 70.
 Ὄμηρος F. 14.
 Ὄμηρείοιο 957.
 ὀμιλαδὸν A. 518.
 ὄμμα 178. A. 243. ὄμμα-
 σι 457. ὄμμασιν 33.
 ὀμοίη F. 85, 4.
 ὀμοκλήν 311.
 ὀμοκλήτιοιο 882.
 ὀμόρξαις 558. ὀμόρξατο
 859.
 ὀμοτέρμονα F. 5.

ὄμπαρ A. 450.
 ὄμφακες F. 91.
 ὄμφάλιον A. 596.
 ὄμφαλόεσσαν A. 7. 348.
 ὄμφαλὸν 342. 468. A. 26.
 342.
 ὄμῶς 111. 159. 325. 699.
 ὄμῶς 720. 756.
 ὄμῶσεται 334.
 ὄνειαρ A. 426. 623.
 ὄνειδείην A. 408.
 ὄνειδος F. 74, 29.
 ὄνηιον A. 627.
 ὄνίνησι 380.
 ὄνιτιδος A. 56.
 ὄνόγγρον 71.
 ὄνομάζεται 407.
 ὄνον 628.
 ὄνυξ A. 441. ὄνυξι 454.
 ὄνυχων 251. 307.
 ὄνωρις 872.
 ὄξαλίδας 840.
 ὄξει 913. A. 320. 330.
 530. ὄξει F. 70, 13. ὄ-
 ξεος 563. F. 70, 17. ὄ-
 ξευς 933. A. 321. 366.
 375. 511. ὄξος 539.
 ὄξυβάφοιο 598.
 ὄξυκάρηνος 223. 397.
 Ὄξυλος F. 41.
 ὄξυς 419. 430. ὄξυ 228.
 A. 161. ὄξεία 245. ὄξεία
 F. 74, 36. ὄξυτέρησι F.
 74. 65.
 ὄπάξει 356. A. 270. | ζεο
 60. 520. A. 412. | ζε-
 ται 813. ὄπασε 775.
 |σαν A. 398.
 ὀπιπτεύει 735.
 ὀπλίζο A. 197.
 ὄπλον F. 74, 31.
 ὀπόεντας A. 319.
 ὀποῖο 907. A. 309. 329.
 369. ὀπὸν 923. 931.
 946. A. 602. ὀπῶ A.
 202. 252.
 ὀπόσα 390.
 ὀπόθ' A. 341. 520. ὀ-
 πὸτ' 344. A. 30. F.
 68. ὀπὸταν 383. 695.
 A. 469. ὀπότε 139. F.
 78. ὀπότε 777. A. 345.
 433.
 ὀπταλήσιν A. 106.
 ὀπτῆν A. 573.

ὀπώρην F. 75. ὀπώρης
 855.
 ὀπωρινοῖσι A. 517.
 ὄπως A. 163. F. 74, 21.
 (* ὀραμνῆτις) F. 85, 3.
 ὀράμνους 92. A. 154. 420.
 487.
 ὀργάζοιο 652. ὀργάζων
 A. 155.
 ὀργαστήριον A. 8.
 ὀργυιῆ 169.
 ὀργυιόεντα 216.
 Ὄρδαῖοι F. 29.
 ὀρδειλον 841.
 ὀρίγανον 559. 627. 628.
 ὀριγανόεσσα 65.
 ὀρειγενέος 874.
 Ὄρειή F. 2.
 ὄρειαι A. 183. A. 56. ὀ-
 ρείον 82. 648.
 ὀρέξαις A. 98. 203. ὀρέ-
 ξης F. 81, 4. ὀρεξῶν
 F. 74, 5.
 ὀρεσκεύει 413.
 ὀρεστέρον 806.
 ὀρήων F. 98.
 ὀρεχθεῖ A. 340.
 ὀρθόποδες A. 419.
 ὀρμενόντα 840.
 ὀρμη 38. ὀρμην 190. 417.
 A. 473.
 ὀρμίνιοι 893. A. 602.
 ὄρμος F. 72, 6.
 ὄρμιθος 558. A. 60. 387.
 F. 68. ὄρμιθος γάλα
 F. 71, 5. ὄρμιθων 452.
 ὄρμις 448. ὄρμισι 196.
 ὄρσο F. 74, 20. ὄρρωρεν
 774. A. 339.
 ὄροβάκχοι 869.
 ὄροβοιο A. 551.
 ὄρογκοις A. 42.
 ὄροδάμνους 863. A. 603.
 ὄρος F. 27. ὄρη 214. 461.
 ὄρρσοι A. 621. cf. οὐ-
 ρρα.
 ὄροϊτύποι 377. ὄροϊτύ-
 πος 5.
 ὄρουσε F. 62.
 ὄρπηξ 33.
 ὄρρα A. 424. ὄρρα τε 685.
 Ὄρσιλόχεια F. 58.
 ὄρταλις A. 294.
 ὄρταλιχῆα A. 228.
 ὄρταλιχων A. 165.
 Ὄρτυγίη F. 5.

ὄρφονόν 656. ὄρφνοτέρας
 F. 74, 61.
 ὄρφος F. 18.
 ὄρχάδος A. 87.
 ὄρχιν 565. A. 307.
 Ὄρχομενός F. 55.
 ὄσμηρεα A. 237. ὄσμηρὸν
 F. 74, 57.
 ὄσα 701. 822. 883. 897.
 F. 74, 53. ὄσαι A. 491.
 ὄσον 388. 528. F. 74,
 10. ὄσους A. 628. ὄσ-
 σα 407. 736. 890. 899.
 A. 391. F. 74, 1, 57,
 62. ὄσσοι 491. ὄσσον
 170. 681.
 ὄσπρια 753. F. 72, 5.
 ὄσσαν F. 27.
 ὄσσάτιον 570.
 ὄσσε 431. 758. A. 188.
 435. ὄσσοις A. 28.
 ὄστε 68. 283. 569. 672.
 ὄστις 763. ὄτου 453. 536.
 ὄστλίγγεσσιν A. 470.
 * ὄστρακείοις F. 73, 3.
 ὄστρα F. 83.
 ὄσχαις A. 109.
 οὐσαι 164. οὐατος F.
 104. ὠτων 301.
 οὐδεῖ 544. F. 27.
 οὐθατα 552. A. 358.
 οὐθατόεντα A. 90.
 οὐλάδα A. 260.
 οὐλαμός 611.
 * οὐλοβόροις 826.
 οὐλομένη 357. | νην A.
 466. | νησιν 100. | με-
 ρον A. 157. 280. | με-
 ρος 277.
 οὐλα 306. A. 17. 78. 211.
 422.
 οὐλοὸν 352. 565. οὐλοός
 759.
 οὐλω 233. οὐλον 671.
 οὐλλη F. 85, 3. οὐλοτέ-
 ροις F. 72, 8.
 οὐνεν' 484. A. 407. 620.
 οὐνομα A. 526.
 οὐρα 303. 433. A. 340.
 οὐρων A. 479. 599.
 οὐρανόεσσαν A. 16.
 οὐρανὸν 344.
 οὐρείην A. 603. οὐρείης
 A. 560.
 οὐρη 289. 324. 337. | ρῆ

476. | ρήν 220. 229.
| ρῆς 207.
οὐρόν 708.
οὔρα 470. οὔρεσι 66.
407. Α. 231. (cf. ὄρος).
οὔρω 270.
οὔτήσαντος 743.
οὔτιδανῆν 385. οὔτιδα-
νοῦ 483.
ὄφελος 518.
ὄφιων 33. ὄφεις 136. ὄ-
φίεσσι 551. ὄφίεσιν
110. 527. 714. ὄφιος
192. ὄφισ 482. F. 73, 3.
ὄφρα 920. 934. Α. 89.
111. 196. 227. 277.
458. 485. F. 70, 2. F.
72, 3. 74, 22 et 41 et
44. F. 81.
ὄφρῶς 330.
ὄχεῆσιν 139.
Ὀχῆσιος p. 130 n. 1.
ὄχθαι 607. Α. 13. ὄχθαις
11. Α. 152. ὄχθας F. 19.
ὄχλιζοις Α. 226. ὄχλιζό-
μενος Α. 505. ὄχλιζων
453.
ὄχνης 513.
πάγον 215. F. 109. πάγῳ
521.
παγούροις 788. 790.
Παιῶν 439. 686.
παῖδα 904. παῖδες Α. 9.
παιδὶ Α. 105. παιδὸς
485. παιδων Α. 169.
παισὶ F. 76.
παιδὸς ἔρωτες F. 74, 55.
παιφάσσουσιν 761.
πάλαι Α. 500. 529. F. 72,
7. F. 81, 4.
παλαιόγονοι F. 85, 7.
παλαισταγέος 591.
παλάμη Α. 497. παλάμη-
σιν 381.
παλαχῆς 449.
παλήματι Α. 551.
παλίγκτος 118.
παλίμβολα F. 85, 6.
πάλιν Α. 73.
παλινστρέπτοιο 679.
παλιντροπέες 402.
παλιούρον 868.
παλίσιμος 509.
παλίσιοντον 571.
παλμὸς 744. Α. 27.

παλυνόμενος Α. 552.
Παμβώνια 214. F. 19.
πάμπαν Α. 443.
παμπήδην Α. 37. 526.
Πανὸς F. 69.
παναεργέα Α. 66.
πανακαρπία 612.
πανάνειον 508.
πάνανες 565. 685.
πανάπειον 626.
* πανακηδέος Α. 538.
παναλθέος 939.
πανάπαστον Α. 592.
πάνδημος Ἀφροδίτη F. 9
et 10.
Πανδίων F. 45.
πανόσμεον F. 74, 62.
πανσπερμηδὸν F. 72, 5.
πάντη 142.
πάντοθεν 749. Α. 76.
πάντοθι 476.
παρεέξεται 61.
παρὰ 633.
παρακάββαλε F. 74, 67.
παραπλάζουσα 757.
παραπλήγες 776. Α. 160.
παρασπαίροντα F. 62.
παρασφαλέες Α. 416.
παρασχεδὸν 800.
παρετείνωτο Α. 562.
παράθου 78.
παρέδραμον 303.
παραντία Α. 292.
παραφρίζει Α. 223.
παραφνάδας F. 80.
παραχρέος Α. 614.
παρὲν 26. παρὲξ 29.
παρέστραπται 758.
παρθενικᾶς F. 74, 63.
Παρθενίης Α. 149.
Παρθένιον λέπας 634.
παρθενίοιο 863.
παρθένοι κορωνίδες F.
57.
πάρνοψι 292.
πάρνοιθ' 578.
* παρομφάλιος 290.
πάρος Α. 86. F. 26.
πᾶς F. 74, 66. πᾶν 224.
328. Α. 212. πάντα F.
74, 45.
πάσασθαι 663. πάσθαι
Α. 158. 312.
πάτον Α. 535. πάτω 933.
πατρός 132. πάτερ F.
106.

πάτηρ F. 62.
πατρίδα F. 106.
πατρώιον F. 104.
παῦρα Α. 56. 144. 249.
| ρον 297. 639. Α. 193.
439. | ρος 224. παύρω
667. πανροτέρη 335.
| τεροῖ 151.
πανράδα 210.
πανστήριον 746.
πάχετον 385.
πάχετος 387. 465.
παχύνεται Α. 209.
παῶν 3.
πεδάει Α. 125. πεδόωσιν
427.
πεδανῆ 226. 289. | νᾶς Α.
306. | νοῖσι 817.
πεδήορον 729.
πέδιλα F. 85, 6.
πεδόεσσα 662.
πέζαις Α. 562.
πεποιθῶς 260.
πείρασιν 226.
πελάξει 751. | ζοῖς Α. 585.
πέλαζον F. 109. πελάσ-
ση 409. ἐπέλασσε Α. 408.
πέλανον Α. 488.
πέλας Α. 566.
Πελεθρόνιον 440. 505.
πελειάδας F. 73, 2.
πελιναῖ 272. 404. Α.
504. | νῆ 238. | νὸν
707. | νὸς Α. 441.
πελιὸς 279.
πέλλη Α. 311. πέλλης Α.
262.
πελλίσιν Α. 77.
πέλασι F. 85, 6.
Πελοπηῖς F. 104.
πέλι 152. 272. 387. 807.
865. 896. Α. 45. 82.
467. F. 75. πέλονται
432. ἔπλεθ' 444. ἔπλε-
το 326. 880.
πελώροις Α. 38.
πελωριάδες F. 83.
πέμφιξιν 273.
πεμφρηδὸν 812. Α. 183.
πενταπέτηλον 839.
πέπερι Α. 201. πέπεριν
876. Α. 332.
πέπλων 16.
περ 323. 395. 408. 474.
483. 570. 806. Α. 147.
232. 291. 361. 560. 597.

- περιαλγεί 497.
 περιβόσκειται 391. 611.
 Α. 391.
 περιβρίθοντα Α. 143.
 |θουσα 851. |θουσαν
 Α. 180.
 περιβρῦες 531. 841.
 περιηγεί 106.
 περικαίννυται 38.
 περικάλλιπεν 809.
 περικλυμένοιο 510.
 περικυνδέας 345.
 περιλειβεται Α. 437.
 περιμηκία 154.
 πέριξ 90. 252. 274. 317.
 456. 557. 641. 808.
 871. 928. Α. 509. F.
 74, 13.
 περιξήροιο 697.
 περιοπάζει Α. 270.
 περιπηγέα Α. 107.
 περιπνιγέες 432.
 περίσημον 19.
 περισπαίρουσι 773.
 περιστερόεντα 860.
 περιστιβές 376.
 περιστιγές 749.
 περίστικτον 464.
 περιστιχώσιν 442.
 * περισφαλόωντες Α. 542.
 περισφαραγεύσα 553.
 περιτέτροφε 542. περιτέ-
 τροφεν 299. περιτρέ-
 φει 543.
 περιδέδρομε 323. 503.
 631.
 περιφάνεται 169. Α. 343.
 Περίφας F. 51.
 περιφλίοντος Α. 62.
 περιφράζει 541. |ζοιο 715.
 περιφρασθέντος 7.
 περίφρων 478. |ονος F.
 104.
 περιχανδέα F. 72, 3.
 περιχεύεται 255.
 περιψάουσι Α. 122.
 περιώσιον 518.
 περκνός 129.
 Περμησσοῖο 12.
 περσειής Α. 99. Πέρσειον
 Α. 429.
 Περσεύς Α. 100. Περσεῖος
 764.
 Περσεφόνεια F. 74, 61.
 πέσκος 549.
 πετάλειον 628. 638.
- πεταλίτιν 864.
 πετάλοισι 640. 677. 764.
 Α. 143. F. 74, 24 et 26.
 F. 85. πετάλοισιν 661.
 680. 847. Α. 425. F. 1.
 πετεύρων 197.
 πέτηλα 857. 860. Α. 273.
 F. 71, 4. πετήλοις F. 74,
 13.
 πετραίου F. 71, 2. πε-
 τραίησιν Α. 291. πε-
 τραίοισιν 790.
 πέτρος 792. πέτροη 644.
 πέτρην 37. 389. πέ-
 τρον 906.
 πετρήεντος Α. 390.
 πετρώδεις 283.
 πεύθεο 700.
 πεύκαι 883. πεύκη Α. 549.
 πεύκης Α. 300. 546.
 πεννεδάνοιο 76. 82.
 Πενκέτιος F. 47.
 πή F. 74, 50.
 πηγάνιον 531. Α. 49.
 πηγανόεντας Α. 154.
 πηγάνον Α. 413.
 πηγνυμένοιο Α. 333. πη-
 γνυμένου Α. 311. πη-
 κτόν Α. 518. παγείη
 831. παγέντος Α. 513.
 πήξαν F. 74, 49.
 Πηδάσα 804.
 Πηλεός F. 42.
 Πηλιώ 440. 502.
 πηλώ 204.
 πημαίνουσα Α. 510.
 πήματα F. 78.
 πηρῖνα 585.
 πήχυν 927.
 πιαλής Α. 360.
 πιάξας Α. 224. πιάσας Α.
 503. πεπιεσμένος Α.
 495.
 πιδύεται 302.
 Πίερος F. 54.
 πίθον Α. 586.
 πικρός Α. 247.
 πιλάμενον Α. 314.
 πιμπλαμένης Α. 44. πιμ-
 πλάς Α. 444. πλήσας
 667. πλήσαντες F. 72,
 4. πλησάμενος 176.
 πίμπραται 306. Α. 345,
 477. 600. πίμπρησι Α.
 438. 571. έπρήσθη 403.
 Α. 537.
- πίνης Α. 394. F. 83.
 πίνε 539. 603. πίνειν 667.
 Α. 206. πίνεο 912. πί-
 νοι Α. 486. πίνωσι Α.
 434. πιών 551. πιέειν
 507, 527. 713. πιείν
 562. 665. πίησθα Α.
 628. ποθέν 622. Α.
 141. ποθείσα Α. 432.
 ποθείσαι F. 91.
 πῖον Α. 77. 141. πῖονα
 443. πῖοσιν Α. 547.
 πιωτάτην Α. 10. πιο-
 τέρην Α. 185. πιωτέ-
 ρης Α. 114.
 πεπτηῶτα F. 81. πέση
 Α. 595. πεσοῦσα 393.
 πεσοῦσαι Α. 184. πε-
 σοῦσαν 651. πεσών 56.
 πίπτονσα 847.
 πιπῶ F. 54.
 Πισαίοις F. 74, 5.
 πίσσαν 594. Α. 574. |ση
 Α. 116. |σης Α. 117.
 488.
 πισσηεν 717.
 πιστάκι' 891.
 πίσυρες 182. |ρесси 261.
 |ραν 710. Α. 148.
 πιναμένη 362.
 πῖτυν 842. πῖτυος Α. 301.
 πιφανύκειο 411. 637. 725.
 πλαδάον 708. πλαδόων-
 τα 422. πλαδόοντι Α.
 119. πλαδόωσιν 241.
 429.
 πλάζονται 274.
 πλαθάνοισι F. 70, 2.
 πλανήτην F. 74, 19.
 πλάσσοις Α. 414. πλάσ-
 σων 95.
 πλάστιγγα 651. πλάστιγ-
 γι 42. 955.
 πλαταγώνια F. 74, 43.
 πλατάνοιο 584.
 πλάτος 219.
 πλεῖον 563. Α. 627. πλει-
 οτέρη 119. πλεόν 216.
 Α. 393. πλέονες 232.
 (cf. πολὺς)
 Πλείστον F. 50.
 πλακεις F. 72, 7.
 πλευρηῖσι 199. πλευρῶν
 F. 106.
 πλευρόν 269.

- πληγῆ 360. 809. | γῆν 243. |
 | γῆς 235. | γῆσι 593. Α.
 296. | γῆσιν 833.
 πλήθουσαν F. 74, 47.
 Πληιάδων 122.
 πλημμυρίδα Α. 404.
 πλήρη Α. 626.
 πλήσσω Α. 456.
 πλόον 295.
 πλύμα Α. 258. πλύματος
 467.
 πλύνο Α. 95. ἐπλύνατο
 F. 74, 7.
 πνεῦμα Α. 286. 293. 505.
 πνεύματα Α. 26. 596.
 πνίγες F. 68.
 πνιγέσσα 425. πνιγέσ-
 τα F. 78.
 πνιχμός Α. 190. 365.
 πνοαῖς Α. 173. πνοῆσι
 Α. 127.
 πνυθείης Α. 13.
 πόη Α. 146.
 ποθέει Α. 384. ποθέου-
 σι F. 81, 4. ποθέοντα
 Α. 361. ποθέσασαι F.
 74, 5.
 πόθος F. 144.
 ποιηάγος 783.
 ποιή 569. ποίας 497.
 ποιή 29. ποιήν 666.
 895. 910. 917. ποιῆς
 674. 848. 885.
 ποιήεντος Α. 48.
 ποιηρόν F. 31.
 ποικίλα 524. ποικίλον
 155.
 ποιπνύων Α. 446.
 ποιφύγδην 371.
 ποιφύσσοντος 180.
 (*πολάξει) 482.
 πολέοντες Α. 245.
 πολίον 215. πολιοῦ 582.
 πόλιον 64. πολίον 583.
 πολίοιο Α. 305.
 πολίχνη 958.
 *πολυαγέος Α. 576.
 πολυανθέα λύγον 63. γλῆ-
 χων 877.
 πολυαυξέα 73. 596.
 πολυγλώχια 36.
 πολυδενκίος 625. πολυ-
 δενκία 209.
 Πολυδώρη F. 41.
 πολυειδέα 844.
- πολύεργος 4.
 πολυθρήνου 902.
 πολυκήριον 798.
 πολυκλαύτοιο Α. 612.
 πολυκνήμον 559. πολυ-
 κνήμοιο Α. 57.
 πολυμνήστοιο F. 110.
 πολυπλέκτοισι Α. 224.
 πολυπυρον Α. 303.
 πολυραγέος 59.
 πολέες 155. F. 74, 28.
 πολέεσσιν Α. 242. πο-
 λέας F. 70, 12. πολέ-
 ων 3. πολλόν 179. 832.
 Α. 109. 156. 246. πολ-
 λά Α. 392. 416. πολὺ
 Α. 393 (cf. πλείον).
 πολυσκαρθμός 350.
 πολυσχιδέος 39.
 πολυστεφέας 490. πολυ-
 στεφέος 378.
 πολυστίοισι 95. | στίον Α.
 466. | στίοιο 792.
 πολυστονος 175.
 πολυστρέπτοισιν 480.
 πολυστροιβον 310. πολυ-
 στροίβοιο Α. 6.
 πολυστροφον 465.
 πολύτριπτον 104.
 Πολύφημος F. 48.
 πολυφλοίσβοιο 890.
 πολύφυλλος F. 85.
 πολυχανδέος 951.
 πολύχροα 875.
 πολυώνυμον F. 59.
 πολυωπέας Α. 450. | πέι
 Α. 323.
 πόμα Α. 105. 299.
 πομπίλος F. 16.
 πομφόλυγες 240.
 πονεύμενον 808.
 πόνον 275.
 Πόντον 49.
 πόντοιο 703. πόντος 822.
 πόντω 186.
 πορδαλιαγῆς Α. 38.
 Πορθεύς F. 51.
 πορέιν Α. 626. πορέιν
 Α. 350. πόρε Α. 327.
 366. 601. πόρεν 346.
 Α. 172. πόροις Α. 49.
 68. 71. 94. 129. 162.
 231. 261. 527. 547. 574.
 610.
 πόροι Α. 316. πόρους Α.
 286.
- πορφυρέη Α. 480.
 πορφυρόεστα Α. 623.
 πόσιας Α. 366. πόσιες Α.
 292. ποσίεσσιν Α. 4.
 πόσιν Α. 74. 153. 198.
 205. 348. 385. 423.
 465. 483. 515. πόσιος
 Α. 179. 335. 360. 397.
 593. πόσις Α. 335. 397.
 613.
 πόσιν (maritum) F. 62.
 ποταμοῖο 48. 59. 208.
 340. 568. 665. 904.
 | οῖσι 950. | οῖσιν 62. | ὄν
 202. | οῦ 686. Α. 494.
 | ᾧ 605.
 ποταμηῖσι Α. 128.
 ποτὶ Α. 568.
 ποτιδέγμενα F. 74, 50.
 πότμον 920. Α. 39. 114.
 ποτόν Α. 116. 157. 187.
 321. 357. 373. 485.
 496. 502. 537. 567.
 ποτὰ F. 74, 42. ποτοῖο
 Α. 351. ποτοῦ Α. 91.
 499. ποτᾶ Α. 32. 63.
 110. 119. 208. 278. 368.
 375. 444. 461.
 πότον Α. 59.
 πολύγονον 901. | γόνοιο
 Α. 246.
 πολυλόδοισι 53.
 ποδός 286. 424. · ποσίν
 717. Α. 590. ποσσί 682.
 Α. 100. 451. ποσσίν Α.
 73. F. 62.
 πράμνιον Α. 163.
 πρασιῆ 576. πρασιῆς 879.
 πρασιῆσι Α. 532. F. 70,
 5. F. 85, 2.
 πρασίοιο 550. Α. 47.
 πράσον 879.
 πρέμνοισι 831. πρέμνον
 418.
 πρεσβίστατον 344.
 πρημαδίης Α. 87.
 πρηδόνες 365.
 πρηόνες Α. 404. πρηών
 218. πρηῶνα Α. 104.
 πρῖν 366.
 πρίνον F. 78.
 Πριόλαο Α. 15.
 πριόνεσσι 52.
 προβαλῶν 91. 951. Α. 70.
 προδέδουπε Α. 313.
 προθέλυμα F. 26.

- προιάπτεται 723.
 προλιπούσαν 827. προλι-
 πών 415. F. 19.
 προμελαίνεται 797.
 Προμένειον Α. 490.
 Προμηθεΐοιο Α. 273.
 προκός 578. Α. 324.
 πρόπαν 338.
 προπάρουθεν 904.
 προσαλίγκιος 516. 739.
 προσειδές F. 74, 3.
 προσεικῆ 292.
 προσέοικεν 638. F. 74,
 32.
 πρόσθε 380.
 προσεμάξατο 772. προσ-
 μάξας 922. προσμάξη-
 ται 181.
 πρόσπαιον 690.
 προσφιλέας F. 70, 7.
 προσφύεται Α. 569. προσ-
 φύονται Α. 506.
 Πρόσχιον F. 17.
 προταμών 572. 643. προ-
 τάμοιο F. 78, 7.
 προτέροισιν 751.
 προτίθημι F. 81, 5.
 προύτυψε 176. Α. 499.
 προσφερέστατον 396. 498.
 698.
 προφυγόντες 311.
 προχέαις F. 70, 15.
 προθήβην 905.
 πρώτα 30. Α. 23. 256.
 F. 74, 11. πρώτη Α.
 200. πρώτη 300. πρώ-
 τος Α. 17. πρώτην 104.
 500. πρώτον Α. 32.
 449. 577. F. 75. πρώ-
 τος 685. πρώτιστα 379.
 πρώτιστον Α. 505. F.
 74, 68.
 Πρωταγόρη Α. 3.
 πρωτόγονον Α. 610. πρω-
 τογόνον 553.
 πτελέης Α. 109.
 πτερά 762. 801. 814. |ρῶ
 Α. 362.
 πτερίδες F. 74, 55.
 πτερύγεσιν Α. 559.
 πτίλα 524. 616.
 πτισάνοιο 590.
 πτοίην Α. 212.
 πτοίητόν Α. 243.
 πτροθεΐα Α. 267.
 πτόρθον 861.
- πτύχας 804. πτυχή 458.
 πτωκός 950.
 πυγόνος 515.
 πυετήν Α. 68. 323.
 πυθεδόνας 466.
 πυθμένα 639. πυθμένι
 368. πυθμέσιν F. 78.
 πυθόμεναι 835. πυθόμε-
 νοισιν 742.
 πυκνός Α. 28.
 πυλάων 561. |λη Α. 138.
 λη Α. 22. |λησιν Α. 507.
 πεπύθιοιο 933. Α. 336.
 434.
 πύξιοιο Α. 579. πύξιν
 516.
 πυράγρης Α. 50.
 πυράδοισιν 932.
 πυράκανθαν 856.
 έπυράκτεεν 688.
 πυρέθροις 938.
 πύρ Α. 174. 294. πυρί 39.
 45. Α. 53. 173. 350.
 387. 517. F. 62. πυ-
 ρός 38. 347. 691. 819.
 Α. 52. 61. 177. 206. 229.
 539.
 πυρίβλητοι 774.
 πυρίθαλπεία 40.
 πυρικμητόιο 241.
 πυρίτιδα Α. 531. πυρί-
 τιδος 683.
 πυρόειν 748. πυρόεσσα
 24.
 πυρπολέοντα 364. πυρ-
 πολέουσα 245.
 πυρσόν 739. πυρσός 772.
 πάγων 443. πάγων Α. F.
 74, 71.
 πάλοιο Α. 65.
 πάμα, potus, Α. 186. 279.
 628. πάματι Α. 54.
 πάμα, operculum, F. 68, 5.
 δάβδοι 726.
 δαγόν 821.
 * δαδάμους Α. 92.
 δάδικα 378. Α. 57. 331.
 δάδικας 533.
 δαδινῆ 544.
 δαιβά 799. δαιβοΐσιν 788.
 δαίονται 331.
 δάκος 696.
 δάμνον 630. δάμνον 861
 883.
- δαντήρι 673.
 δαφάνοιο Α. 527. F. 70, 4.
 δάφανον Α. 430. δά-
 φανος F. 70, 3.
 δάχλις 317.
 δέα 540. F. 74, 48. (cf.
 δεία).
 δέγκονσιν 434.
 δέθει 721. δέθεος 165.
 δέθος Α. 438. 456.
 δεία 1. 234. 454. 674.
 768. 842. Α. 4. 91.
 102. 272. 315. 333.
 386.
 Πείης Α. 7. 217.
 δηγνυμένων 682. δήγνυ-
 ται Α. 248. δήγνυνται
 304. δαγέντος 846.
 δηιδίως 22. Α. 401.
 δήνα 453.
 Ρησιννθίδος 460.
 δητήν Α. 554. δητήνην
 Α. 300.
 δήτηρησιν Α. 132.
 δηχάδεος Α. 230.
 διγηλόν Α. 220.
 δίγιστον 64.
 δίζα 505. 514. 544. 659.
 663. Α. 555. δίζαι
 834. 938. F. 71, 1. δί-
 ζαις 651. F. 32. δίζαν
 40. 84. 500. 529. 534.
 541. 548. 596. 636.
 646. 681. 849. 858.
 866. 885. F. 104. δί-
 ζας 911. 916. Α. 368.
 564.
 δίζάδα Α. 531.
 δίζα 646. 940. Α. 69. 145.
 601.
 δίξεια Α. 265.
 δίξιν Α. 403.
 δίξοβόλος 69.
 δίξοθεν 307. Α. 257. δί-
 ζόθι F. 27.
 δίξοτόμον 494.
 έρριζωνται 183.
 διννηέν 137.
 δίνοι 429. |νόν Α. 464.
 νός 361. Α. 476. |νῶ
 381. |νῶν 301.
 δίπαι F. 74, 48.
 δίπτεσμε F. 26.

- ῥοδέης A. 239.
 ῥοδέον 103. |οιο A. 432.
 |ω A. 155.
 ῥόδον 900. ῥόδον F. 74, 9.
 ῥόθον 672. 787.
 ῥοιξηδὰ A. 182. 498. ῥοι-
 ζηδὸν 556.
 ῥοιῆς F. 78.
 ῥόον A. 245. ῥόος 889.
 A. 505.
 ῥοφέωσιν F. 72, 4. ῥοφη-
 θεις A. 389.
 ῥόχθοισι 821. A. 289. 390.
 ῥύμη A. 499.
 ῥύμμα A. 96.
 Ῥυπαῖον 215.
 Ῥύπης πάγον F. 109.
 ῥυπόεις A. 470.
 ῥύπτεο A. 350.
 ῥύσις A. 599.
 ῥυσαίνεται A. 78.
 ῥυσαλέην A. 181.
 ῥυτῆ 523. A. 607. |τῆς
 528. A. 306.
 ῥωγάδα 389. ῥωγάδι 644.
 ῥωγαλέον 376.
 ῥώθωνας 213. ῥώθωσιν
 A. 117.
 ῥωμαλεία A. 193.
 ῥώξ 716.
 ῥώτεο 351.

 Ζάιν 566.
 ζαίνων 353.
 σαλαμάνδρειον 818.
 σαλαμάνδρην A. 538.
 σαλάσσαν A. 457.
 Ζάμον 459.
 σαμψύχου 617. F. 74, 63.
 Ζάον 472.
 σαπρυνθέντων A. 468.
 σάρκα 361. A. 247. 254.
 544. 574. F. 74, 48.
 σάρκας A. 462. σάρκας
 107. 404. 834. A. 475.
 σαρκί 187. 233. 465.
 σαρκὸς A. 561. σάρξ
 236. A. 387.
 Σαρπηδῶν F. 46.
 σάυροισιν 817.
 σάυρης A. 617. σάυρην,
 florem, F. 74, 72.
 σαώσαι 878. σαώσεις A.
 566. σαοῦ A. 167.
 ἔσβεσε 46. σβεννύς A. 50.
 σειραίοιο A. 153.
 σειρήν 119. 385. σειρὰς
 F. 72, 6.
 σείριος 205. 368. 779.
 σελάσσεται 46.
 σελάοντος 691.
 Σελήνη F. 24.
 σελίνον 597. 599. 649. A.
 508.
 σέρις F. 71, 3.
 σεύονται 333. ἔσσυμένη
 325. ἔσσυται 820.
 σηκοῖς F. 74, 67.
 σῆμα 282. 633. σῆμαθ'
 360. σήματα 716.
 σημήνατο A. 151.
 σηπεδόνες 242. σηπεδύ-
 σι 363. σηπεδόνος 320.
 327.
 σηπιάδος A. 472.
 σηπόμενον A. 248.
 σήσαμα A. 94.
 σῆψ 147. σῆπα 817.
 σιάλοιο A. 133. σιάλων 86.
 σίδας 887. σίδης 72. 870.
 A. 489. 609.
 σίδηρον 923.
 σιδηρήεσσαν A. 51.
 σιδόντος A. 276.
 Σιδόντος F. 50.
 Σιδονίου 608.
 Σικελᾶς F. 73, 2.
 σινύην 921. |ης F. 72, 6.
 |ας F. 72, 1.
 σινύοιο 866.
 Σιληνοὶ A. 31.
 σίλφια A. 204. |ον 697.
 |ον 85. A. 309. 369.
 σιλφιόεσσαν A. 329.
 σίμβλοιο 808. σίμβλων A.
 49.
 σίνατο 74. 485. ἔσίνατο
 A. 185. σίνεται 821. σί-
 νονται 702.
 σίνηπι 878. σίνηπιν F.
 84. σίνηπιν A. 533.
 σινήπνος F. 70, 16.
 σίνεα A. 231. σίνη 1. σί-
 νος 653.
 σίνταο 623. 715.
 σίσυμβρα 896. σισύμ-
 βριον F. 74, 57.
 Σισυφίδαί 604. F. 38.
 σιτηβόρου A. 115.
 σιτοβόρω 802.
 σίτων 116.
 σκαιοὺς 266.
 σκαμμώνιον A. 562.
 σκαρθμούς 139.
 σκάρων F. 59.
 σκαφίδεσσι 618.
 σκεδάων A. 583.
 Σκείρωνος 214.
 σκελετὸν 696.
 ἔσκληκασι 789. ἔσκληκεν
 718. ἔσκληκὸς 746. |κύ-
 τα A. 464. 492.
 σκήνεος A. 447. σκήνεσι
 742.
 σκηρίπτεται 721.
 σκιάει 30.
 σκίδνυται 329. 512.
 σκίλλης 881. A. 254.
 σκίνακος 577. A. 67.
 σκίναρ 694.
 σκλήρ A. 99. σκληρέα A.
 492.
 σκιοῖς 660.
 σκολιήν 267. 325. 478.
 σκολιοπλανέες 318.
 σκολόπενδρα 812.
 σκολοπενδρείοιο 684.
 σκολύμω 658.
 σκοπέλοισι 668.
 σκυρόδοιο A. 432.
 σκυρπίον 654. σκυρπι-
 όντα A. 145.
 σκυρπίοι 796. σκυρπίον
 14. 770. σκυρπίος 18.
 F. 31. σκυρπίον 887.
 σκοτώσι A. 35.
 σκοτόεν 249. |εσσαν A.
 188.
 σκύλα 422. σκύλος A. 270.
 σκύλα F. 106.
 σκύλακας 689. |κεσσι 670.
 |μων F. 98.
 σκύλαιο A. 410.
 ἔσκύλευσαν 379.
 σκυνίοισιν 177. 443.
 σκύρα 74.
 σκυρώσι 75.
 σκντάλην 384. σκντάλης
 386.
 σκωλύπτεται 229.
 σκῶπες F. 18.
 σμερδαλέη 144. |ης 207.
 |ον 161. 293. 765.

- σμερδνῆν 815.
 *σμήνιγγας 557.
 σμίλον Α. 611.
 σμινύοιο 386.
 σμυγεροῖο Α. 419.
 σμυραίνης 823.
 σμυρνεῖον 848. Α. 405.
 F. 71, 3.
 σμύρνης 600. Α. 601.
 σμώδιγγες Α. 545.
 σόγκος F. 71, 3.
 σόλος 905.
 Σόλων F. 9.
 σπάδνικα Α. 528.
 σπαδόνεσσιν Α. 317.
 σπαίρει Α. 318.
 σπείρα (ἦ) 862. σπείραν
 F. 74, 21. σπείρη 156.
 σπείρης 179. 220. σπεί-
 ρησιν 264.
 (σπείρον) σπείρα Α. 460.
 Σπάρταν F. 106.
 Σπάρτων F. 45.
 σπειραχθεά 399.
 σπειρηθεῖς 457.
 σπείρημα Α. 417.
 σπείρεα 882.
 σπείροις F. 70, 1. F. 74, 1.
 σπείρειας F. 81. σπει-
 ρομένη F. 85.
 σπειρώδεα Α. 527. |δει Α.
 253.
 σπεράδεσσιν Α. 134. σπέ-
 ραδος 649. Α. 330. 550.
 604.
 σπέροϛ 880. σπέρομα 530.
 536. 917. |μαθϛ 526.
 |μασι Α. 238. |ματα 585.
 598. 844. 947. F. 70, 16.
 |ματι F. 54, 25.
 σπερμεϛ 894. |μεῖα 599.
 944. Α. 201. |μεῖον 900.
 Σπερχειδς F. 41.
 σπέρχεται 417. σπέρχον-
 ται 814. Α. 416.
 σπιλάδεσαι Α. 289.
 Σπιροίτης F. 45.
 σπληδοῖο 763.
 σπλῆν Α. 575.
 σπονδοποιεονται F. 1.
 σπύρον 427. 595.
 σπυρίδεσαι F. 74, 21.
 σταγόνεσσιν 624. Α. 64.
 σταδῆν Α. 402.
 στάζων 931. στάξις Α.
 240.
- σταθμοῖο 21.
 *σταλάδην Α. 475.
 στάχυν 803. Α. 371.
 σταφίδος 943.
 σταφυλῖνος F. 71, 2. |νον
 843.
 στεγανῆν Α. 367.
 στεγνά 762.
 στείβουσι 609.
 στειλειδὸν 387.
 στεινῆν Α. 191. 615. στει-
 νου Α. 508.
 στείχοντες F. 109.
 στέλεχος F. 78.
 στέλλονται Α. 193.
 στέργει 553.
 στέροισι Α. 314. στέρ-
 νοισι 924. Α. 18. 522.
 στέρνω 91.
 στεφάνους F. 74, 54 et
 81, 2.
 στέφος 897. Α. 619. F. 74,
 4 et 8 et 72.
 στήδην Α. 327.
 στήλησι F. 74, 70.
 ἐστήρικται 20. ἐστήριξαν
 F. 74, 48.
 στιβαροῖο 17.
 στίβον 263. 321. 481. στί-
 βω 672.
 στίζουσι Α. 545.
 στίλβουσι 726.
 στιφορῖς F. 74, 51. στιφρῆ
 F. 70, 5.
 στόμα Α. 20. 120. 226.
 379. 384. 580. στομά-
 τεσαι Α. 210. 240. 263.
 339. 377.
 στομάχοιο Α. 22. |χον Α.
 255.
 στομίοισι Α. 12. 509. F.
 74, 35. στομίων Α. 524.
 στομίω 233.
 στορέσας 25.
 στρεβλὸς Α. 442. στρεβλὸν
 Α. 363.
 στρενγεδόνι Α. 313.
 στρενγομένω Α. 291.
 στρουβεῖα 629.
 στρόμβοισιν 884. |βων Α.
 393. στρόμβοι (testacci)
 F. 83.
 στρονθεῖα Α. 234.
 στρονθοῖο Α. 60. 535.
 στροφάλιγγα 697.
 στύξε F. 74, 61.
- στύπει 951. Α. 70.
 στύπον Α. 278.
 Σύβαρις F. 53.
 συγκεράων Α. 321.
 σύγκληρα Α. 1.
 σύγχροα F. 32.
 σνέης Α. 348. F. 78.
 σύμμικτα 562.
 συμμίγδην 677.
 σύμορφον 321.
 συμφύρδην 110.
 συμφύρσαιο 954.
 συναλδέα Α. 623.
 συνδάμνεται Α. 173.
 συνεχῆς Α. 571. συνεχῆος
 Α. 304.
 συνήρεα Α. 512.
 συννομήρεες 447. |ήρεα Α.
 607.
 συνροθαθήσεν 194.
 συνωρίζωσι F. 74, 23.
 *συσκνώμω Α. 415.
 συρωῶ Α. 256.
 Σύρτις F. 32.
 σὺς Α. 557.
 συστάμνισον F. 70, 13.
 σφαῖρα 584.
 ἐσφαλμένα Α. 221. |μένον
 Α. 213.
 σφαλεροῖ Α. 189. |ροῖσι
 Α. 33. |ρους Α. 400.
 σφεδανδὸν 642.
 σφέλαι 644.
 σφήκειον 738.
 ἐσφήκωται 289.
 σφήκες Α. 183. σφηκί
 739. σφηκῶν 741. σφήξ
 81i.
 σφονδύλειον 948.
 σφόνδυλοι 781. σφόνδυ-
 λος 798.
 σφυρά Α. 477. σφυρδὸν 17.
 926. 928.
 σφύρη Α. 349. σφύρησιν
 Α. 236.
 σχεδίη 622. σχεδίην Α.
 88.
 σχεδὸν 561. Α. 207.
 Σχοινῆος 889.
 σχοινίδι Α. 625.
 σχοινώδεσιν Α. 152.
 σώχειν 590.
 ταμίσιοιο 711. Α. 373. |σον
 577. 949.

- τάμοις 849, 866. ταμών 72, 586, 599, A. 46, 135, 363, F. 50.
 τανύφυλλον 610.
 τεάνυσται 225, 290.
 τάπιδος 324.
 ταραξίας 665, 956. ταραξίεις 936. ταρασσειν 109, ταρασσομένη A. 25.
 Τάρταρος F. 44.
 τάρταρον Ἰλνόςεσαν 203.
 ταυρηθὸν A. 496.
 ταῦρος 340. ταύρου 122, A. 312. ταύρων 171, 741.
 Ταυροπόλος F. 58.
 ταυρώδεα A. 222.
 τάφροις F. 74, 10.
 τάχα 549.
 τέης i. e. ἥστινος A. 618.
 τεῖνας 405. τεῖνει 639.
 Τειρεσίας F. 45.
 τειρομενος A. 383.
 τείχεα A. 1, F. 19.
 τεκμαίρει 680. τεκμαίρειο A. 188. τεκμαίρονται 231. τεκμαίρεν 396.
 τεκμήρατο 362, A. 105.
 τέκνα 199, 795, A. 168.
 τέκνοισι 124.
 τέκτων 170.
 Τελαμών F. 42.
 τελέθει 369. τελέθεισι 832. τελέθουσιν 213.
 τελέσκων F. 74, 10.
 τελευτήν 189.
 τελέει 275. τέλεσε A. 583.
 τέλλει F. 74, 32.
 τέλσον 546.
 Τεμπίδος A. 199.
 τευθρήνης A. 560.
 τέρα 186. τέρας 19, 463.
 τερμινθίδα A. 300.
 τερομένην 538.
 τερσαίνους A. 551.
 τέρσαι 96, 693. τέρσαιο 709.
 τέρφη 323. τέρφη A. 268.
 τετανόν A. 343, 464.
 τετραμόρον 106, 712.
 *τετραποδὶ A. 543.
 τέτρασιν 582, A. 58.
 Τευθρανίδης F. 104.
 τεῦχος 80, A. 197. τεύχει A. 246. τεύχει 652, A. 315, 364, F. 74, 52.
 τεύχεος A. 21.
 τεῦχε A. 515. τεύχουσιν A. 120. τεύχονται 198, A. 416. τευχων 284. τεύξαις A. 153. τευξάμενος 935. τεύξαι 412, A. 129. τεύξη 149, 205.
 τεύχη 524. ἔτευξεν A. 156. τέτυκται 386, 410. τυκτῆν 108.
 τεφρη 173.
 τέφρην A. 95, 530.
 τεφρώσαιο A. 534.
 τέων A. 2.
 τήθη A. 396.
 τηκόμεναι A. 476. τηκόμενην A. 387. τήξαιο A. 164. τήξαις A. 110.
 τηξάμενος A. 63, 350.
 τηξας A. 92, 369, 487.
 τηλεφίοιο 873.
 τηλόθεν F. 74, 65.
 τήμος 31, 59, 206, A. 459.
 τημοῦτος 926.
 τηνεσμοῶ A. 382.
 τιθαιβώσσουσιν 199.
 τίθει 577. τίθεισι 34. ἔθεντο A. 39. ἔθηκεν A. 560. θήκεν F. 31. ἔθηκατο 614. θέντος F. 27.
 τιθήνης A. 419.
 τιθηνοὶ A. 31.
 τιθυμάλλους 617.
 τέκεν A. 466.
 τιμήν F. 104.
 ἐτίναξε 193.
 τινθαλέω A. 445. τινθαλέοισι A. 463.
 τιταίνεται 722.
 τιτάνοιο A. 43.
 Τιτηνὶς 13, F. 4 et 5.
 Τιτήνων 10.
 τμήγε F. 70, 9. τμήγων F. 72, 1. τμήξαις A. 301.
 τμήξαιο A. 68. τμήξαις 886.
 Τμώλοιο 633.
 τόθι 147, 462, 634, A. 9, 14, 123, 270, 590.
 τοῖα 7, 429, 543, 762, A. 232, 292. τοίη 780, 785.
 τοῖον 210. τοῖος 482.
 τοίω 780.
 τοιαῖδε 99.
 τοκήες 620, τοκήας A. 563.
 τόπιον 452.
 τομαίη 52.
 Τοξεύς F. 51.
 τοξικῶ A. 208.
 τόποις F. 74, 58.
 τόσσον 570. τόσσα F. 83.
 τούνεκα 120, A. 346.
 τραγοριάνου A. 310.
 τραμπιδος 268.
 τραπεζήεντος 526.
 τραπέζης 560.
 τραύματα A. 246.
 Τράφεια 887.
 τρία 398.
 τρεμίδιοιο 844.
 τρεφει 388. ἔθρεψατο A. 628. ἔθρεψε 607, 958. ἔτρεφεν 168, A. 271.
 τραφῆ A. 523. θρέψαιο F. 73, 1.
 ἔτρεσεν A. 174. τρέουσιν A. 219.
 τρηχύνεται A. 280.
 τρηχέει A. 252. τρηχέες 146. τρηχεῖς 151. τρηχύν 217, 284.
 τρήχοντα 72. τρήχοντι 521. τέτρηχε A. 80.
 ττροχηότι 267.
 τριβε A. 461, 531. τριψας A. 87.
 τριβόσι A. 592.
 τριέτει A. 347.
 τριόδοιο 98. τριόδοισι 128.
 τριπέτηλον 522, 907.
 τριπλόον 655, A. 327.
 τριπόδεσσι A. 11.
 τριπτῆρι 95, F. 70, 15.
 τριπτῆρσι A. 494.
 τρις 603.
 τρισσάς A. 366. τρισσοῖς 908.
 τρίστοιχοι 442.
 τρίφυλλον 520.
 τρίτην 103.
 Τριτώ F. 145.
 τρίφατον 102.
 Τροίηθεν 309.
 τρόμον 437. τρόμος A. 541.
 τροπαῖς 678.
 τροχαλῶ 589.
 τροχῆν 658.

- τροχμαλα 143.
 τροχοειδέα 95.
 τροχόντες 332. τροχόε-
 σαν 166.
 τροχοῦσιν 816.
 τρύγη 368.
 τρυγόνα 828. τρυγῶν 829.
 τρύγα 932. τρυῖς F. 70,
 16.
 τρύχνον 74, 878.
 τετρονένη 277. τέτρυνται
 287.
 τύχοις 128.
 τυλόεν 272.
 τύλοι 178.
 τύμβοι F. 74, 62.
 τύμμα 426. 653. 737. 755.
 τύμμασι 919. 930. F. 32.
 τύμματι 463.
 Τυνδαρίς F. 108.
 τυπη 129. τυπήν 673.
 784. τυπήσιν 358. F.
 74, 49. τυπαῖς F. 32.
 τυπεῖς 836. τυπέντι 330.
 τύψαντα 2. τύψας 775.
 τύψε 202. 313. τύψη
 424. τύψης 831.
 τυτθὰ 755. τυτθοὶ 132.
 τυτθὸν 47. 639. 750.
 ἐπὶ τ. F. 70, 11.
 τυφλήν 815.
 τυφλώπες 492.
 τύψει 921. τύψιν 933.

 ὑάκινθον 905. |θος F. 66.
 |θον 902. |θω F. 74, 32.
 |θον F. 74, 60.
 ὑγραίνει A. 580.
 ὑγρῶν A. 285.
 ὑδαλή 361.
 ὑδατόεν 239. ὑδατόεσσα
 300.
 ὑδέουσι A. 525. ὑδεῦσι
 A. 47.
 ὑδροηλὴν 60.
 * ὑδρήεντα 26.
 ὑδρην 688. ὑδρης A. 247.
 ὑδρον 414. ὑδρω 421.
 ὑδρωψ 467. A. 341.
 ὑδρασι 12. A. 320. ὑδα-
 σιν A. 229. 237. 520.
 F. 74, 16. ὑδατα A.
 520. ὑδάτεσσι 665. A.
 504. F. 70, 8. F. 78.
 ὑδάτεσσιν A. 112. ὑδατι
 46. 538. 540. 573. 914.
 A. 95. F. 70, 12. ὕδωρ
 367. 888. A. 174.
 ὕετοιο 273.
 ὕληα F. 110.
 ὕλαγμὸν A. 220.
 ὕλας F. 48.
 ὕλη A. 177. ὕλην 5. 27.
 135. 400. 450. 488. 499.
 532. ὕλης 127. 672.
 ὕληεν 147.
 ὕληώρεας 55.
 ὕμεναίους F. 108.
 ὕμένεσσι 184. ὕμένων 193.
 A. 358.
 Ὑμησίδος A. 446.
 ὕμνοπόλοιο A. 629.
 ὕμνον F. 104.
 ὕπαλ A. 104. 132.
 ὕπαῖξας 455.
 ὕπαιφρινίσσεται 178. (cf.
 720).
 ὕπάμησον 901.
 ὕπαργήεσσα 663.
 * ὕπάρπεζον 284.
 ὕπην 703. A. 297. 625.
 ὕπενερθεν 182. 544.
 ὕπεξεργήσιν A. 227.
 ὕπεραχθεῖα 342.
 ὕπερεικον A. 603.
 ὕπερθε 720. ὕπεροθεν 241.
 Ὑπεριονίδαο 679.
 Ὑπερμήστρα F. 45.
 ὕπεροισιν 952.
 ὕπερτείνουσι 781.
 ὕπερτερον 535.
 ὕπερφαίνουσι 177.
 ὕπερφιάλοιο F. 74, 23.
 ὕπεννασθεῖα A. 294.
 ὕπηνειοισιν A. 425.
 ὕπήνην A. 16.
 ὕπναλέος A. 25. |λέω 162.
 ὕπνηλὸν 189.
 ὕπνοιο 56. 197. ὕπνον
 165. 746. ὕπνος 746.
 ὕπνώοντες 433. ὕπνώου-
 σα 127.
 ὕποβρέμεται A. 291.
 ὕποβρομέει A. 288.
 ὕποδάμναται A. 86. ὕπο-
 δημηθεῖσα F. 108.
 ὕπέδεκτο A. 619.
 ὕποδράξ 457. 765.
 ὕπεδύσατο 418.
 * ὕποζωφέεσσα 337.
 (* ὕποζυγόντε) F. 74, 22.
 ὕποθλίψαντες A. 30.
 ὕποκάσφεται A. 80.
 ὕποέλασε 728.
 ὕπολείβεται A. 24.
 ὕποσῆπεται A. 249.
 * ὕποσπιόεντι 96.
 ὕποστορέσαο 63.
 ὕποστρώσας F. 68.
 ὕποστύφει A. 17.
 ὕποσύρεο A. 367.
 ὕποτρέφεται 764. ὕπε-
 θρέψαντο 884, 888.
 ὕποτέτροφε λίμνη A.
 589.
 ὕποτέρεσαν 86.
 ὕποτρύει A. 83.
 ὕπετύψατο A. 163.
 ὕποφρινίσσονται 720. (cf.
 178.)
 ὕποφοφῶν 297.
 ὕρανας A. 37.
 Ὑριεύς F. 57.
 Ὑρανίδεσσι F. 62.
 ὕσγνόνοντας 870.
 ὕσγνῶ 511.
 ὕσσωπος 872. ὕσσώπου
 A. 603.
 ὕφισταμένην A. 521.
 ὕψηεν F. 74, 62.
 ὕψηλή 641.
 ὕψι A. 146.
 ὕψος F. 26.
 ὕψοι F. 74, 38.

 φαγοῦσαι 75.
 φάγοι F. 18. Φάγρος F.
 44.
 Φαέθων F. 63.
 φαεῖνει 390. φαείνεται
 163. 187. 504. 763. F.
 70, 5.
 φαέεσσιν A. 84. φαέων
 A. 24. φάη 720.
 φαιὰ 839.
 φαίνεται 324. φαίνοντες
 A. 422. φανείς A. 481.
 πέφανται 379. 891.
 φάλαγγες F. 31. φάλαγ-
 γος 654. 715.
 φάλαγγια 8.
 Φαλακραίοις 668. Φαλα-
 κραίη A. 40.
 φάληρα 461.
 φαλλαινῆ 760.
 φάραγξ 146.

- φαρικοῦ A. 398.
 φάρμακα A. 89.
 φαρμακίδος A. 617.
 φαρμακόμεναι A. 293. φαρ-
 μακοέσσαι A. 617. φαρ-
 μακοέσσαι A. 4.
 φάρμακον 619.
 φάρσος 664.
 φάρυγα 250. |γος A. 66.
 191. 615. |γγος A. 363.
 φάσγανα, πορες, F. 74,
 63.
 Φασηλῖς F. 74, 14.
 φάσιαις 122.
 πεφάτισται F. 74, 30.
 φάτις 484.
 φέρτερον F. 106.
 φέρει 145. 162. 367. 730.
 737. 799. 810. φέρειν
 684. φέρει 425. φέρει-
 ται 235. φέρει 646.
 A. 91. 199. 326. φέρον
 A. 188. φέρονται 48.
 φέρουσα 510. φέρων
 44. 398.
 φερώνυμον 501. 666.
 φεῦγε 478. φεύγων 24.
 32. πεφυζῶς 128.
 φηγοῦσιν 413. |οῖο A. 261.
 |οῦ 418. 842. |φ 439.
 |οῖ F. 27. F. 69.
 πέφαται F. 74, 72.
 Φηρεὺς F. 51.
 ἔφθιτο 836.
 φιαρῆν A. 91. φιαρῆς A.
 387.
 φιλαίματος A. 498.
 φιλέρωσι F. 16.
 φιλειταιρίδ' 632.
 φιλόζωος 68. |οῖο A. 273.
 591.
 φιλοργός A. 175.
 φίλ' 3.
 φινάδεα 892.
 φῖν 725. F. 73, 2.
 φλεγυήιον 685.
 φλέβες A. 192.
 φλιδόωντος A. 557. φλι-
 δόωσα 363.
 φλογέοιο 287.
 φλογερῆ 754.
 φλογιῆ 54. A. 392. 531. 586.
 φλοιόν 676. 842. F. 70, 9.
 (cf. φλόον.)
 φλόμου 856.
- φλόξ 820. F. 74, 39. φλό-
 γες F. 74, 48. φλογί 51.
 799.
 φλόον 355. 392. φλόα A.
 302.
 φλύζων A. 214.
 φλυταιναι 240. 273. 757.
 φόβην 564.
 Φοῖβος 903. A. 302. F.
 31. Φοῖβοιο A. 200.
 φοινῆσσαν 158. |έσσης A.
 69.
 Φοίνιξ F. 67.
 φοίνικος A. 353. F. 80.
 φοίνια A. 492.
 φοινίσσει 228. φοίνισσον
 845. φοινίσσουσα 303.
 φοινίσσουσα 238. φοι-
 νίξαιτο A. 254.
 φοινά 146. φοινόν 675.
 A. 187.
 φοινάδεα A. 489.
 φολίδεσσι 157. 221. 464.
 φολίδων 31. 137. 227.
 φολίσιν 296.
 φόνω 308. 497. φόνοιο
 A. 500.
 φορβάδος 925.
 φορβῆς 285.
 φορέει 782. 829. φορεῖ-
 ται 343. φορέονται 123.
 402. 492. φορέουσα 376.
 φορέουσιν A. 253. F.
 80.
 φόρτον 342.
 φοροῦξαιτο 203. πεφορυ-
 γμένον 302.
 φράξο 157. 438. 589. 656.
 759. φράζεσθαι 70. φρά-
 ζοιο A. 376. φράζονται
 491. φράσσασθαι 805.
 ἐφράσσατο 502. φράσ-
 σονται A. 316.
 φρεῖαρ 486.
 φρένα A. 32. 283. φρέ-
 νας A. 161. φρένες A.
 543.
 φρεῖας 778.
 φρεῖνη 721. 727.
 φρέσσουσαν 221. πέφρι-
 κε 293. πεφρικὸς 167.
 φρύνης A. 575. 576.
 φρυνοῖο A. 568.
 φρύγην 21.
 φύξη 402.
 φυξηθέντας 825.
- φυήν F. 74, 3.
 φύκος 845. φύκει A. 576.
 φυκίσεντας A. 391.
 φυλάσσοις A. 630.
 Φύλιος F. 52.
 φυλλάς 834. φυλλάδες A.
 374. φυλλάδα A. 92.
 411. F. 74, 34. |λάσιν
 F. 74, 45.
 Φυλλῖς A. 149.
 φύλλα 83. 494. 510. 555.
 675. 683. 873. 875. A.
 428. 549. φύλλον A.
 532. |οῖσι 69.
 φύλα 407. φύλοις 309.
 φυξήλιος 660.
 φυξήλιδος A. 472.
 φύξιον 54.
 φύξιν 588.
 φυρήσασθαι 932.
 φύρματι 723. φύρματα
 A. 485.
 φύρων A. 238. φύρσας
 593. A. 68. φυρσάμε-
 νος 507. φύρσον 693.
 φύρσιμον A. 324.
 φυτεύουσι F. 74, 1. φυτεύ-
 σαις F. 74, 18. φυτεύ-
 σαι F. 74, 40. ἐφύτευ-
 σεν F. 104.
 Φυτίη F. 45.
 φυτόν 615. A. 235.
 φύεται 662. φύονται F.
 78. φύουσιν A. 14.
 φώξας A. 607. φωκτόν
 F. 68.
 φωλειοῖσι 79. 351. |οῦ
 125.
 φωλὸν 32. φωλεὰ F. 83.
 φωλεύοντα A. 523. φω-
 λεύει 394.
 φωνήσαιμι 4. φωνέεται
 F. 1.
 φώρης A. 237.
 φῶς A. 215. 382. φῶτα
 363. A. 19. 336. φῶ-
 τας 701. A. 5. φῶτες
 752. φωτὸς 403. 767.
 A. 73. 124. 582. 614.
 φωτίζοντα F. 74, 66.
- κευκαρημένος 138. κευκα-
 ρηοῖσι F. 70, 18.
 χαίτη 65. 503. 542. 869.
 χαίτην 39. 523. 658.
 838. A. 200. 260.

- χαιτήεσαν 60.
 χάλαζα 778.
 χαλαζήετα 13.
 κεχαλασμένα 383.
 χαλαίποδος 458.
 χαλβάνη 52.
 χαλβανίδες 938.
 χαλβανόεσσα Α. 555.
 χαλεφθῆ 445. ἐχαλέφατο 309.
 χαλικραΐη Α. 29.
 χαλικροτέρη Α. 613. |ρον Α. 59.
 χαλινούς 234. χαλινά Α. 16. 337. χαλινοῖς Α. 117. 223. 453.
 χάλκας F. 74, 60.
 χαλκείη 706.
 χαλκήρεα 921. χαλκήρεας Α. 244.
 χαλκοῦ 257. χαλκοῖο Α. 529.
 χαμαιευνάδος 532. (cf. χαμευνάδος.)
 χαμαιζήλοιο 70.
 χαμαίλεον 656.
 χαμαιπίτνος Α. 56. 548.
 χαμελαΐης Α. 48.
 χαμευνάδος 23.
 χαμηλᾶς F. 74, 60. χαμηλήν 841. 944. χαμηλαί 239. χαμηλὸν F. 78.
 χαμηλότεραι F. 70, 2.
 χαδεῖν 956. Α. 58. χάδοι 598. χαδῶν Α. 145. 307.
 χανδὸν 341.
 Χαονίδες κύνες F. 97.
 χαράδρας 28. 489.
 χαράδρεια 389.
 χαρακτῶ Α. 308.
 χαράξας 545. χαράξη 807.
 χάριμ' Ἀφροδίτης F. 74, 28.
 χάσμα Α. 14.
 χατέοντα Α. 225. 585.
 χαῦνα 940. χάννης 897.
 χέδροπα 753.
 χεῖλαις 79.
 χεῖλει Α. 119. χεῖλε' 339.
 χεῖλεσι Α. 278. 572.
 χεῖλη 61. Α. 209. 250. 438. 503. χεῖλος 686. F. 91.
 χεῖμασι F. 72, 3.
 χειμερίη 252. χειμερίη-σιν Α. 623.
 χειμῶνι F. 70, 7.
 χεῖρα Α. 536. χεῖρὶ 936. Α. 362. χεῖρὸς Α. 5.
 χεῖρεσι F. 27. χεῖρα 926. χεῖρας Α. 169. F. 81, 4. χεῖρὶ Α. 227. χε-ρὸς 667. Α. 43. χεῖρὶ 16. Α. 190.
 χειροδροποῖ 752.
 Χείρων 501. F. 42. Χείρωνος 500.
 χέλειον Α. 574.
 χελιδονίου 857. χελιδονίοισι F. 74, 32.
 χελιδόσι F. 74, 33.
 χελλύσεται Α. 81.
 χελύδρον 411. 414.
 χελύνην 703. χελύνης Α. 555. 558.
 χέλνος 700.
 χεροπληθῆ 94.
 χερσύδροιο 359.
 χέρσφ 369.
 χεῦμα 890.
 χεύει Α. 381. χεύη Α. 66. 485.
 χέας 923. 932. 942. 953.
 χέαις Α. 65. χέαι Α. 587. χέη Α. 89. χέασθαι 590. 709. χέει 342. χέειν 105. χέον-ται 364. 756. 801. χεύας Α. 352. χεύαις Α. 585.
 ἔχευαν Α. 291. χεύατο Α. 258. (cf. χεύω.)
 χηλαί 789.
 χηνὸς Α. 136. 228.
 χηραμά 55. 149.
 Χησιαίδεσσι Α. 151.
 χήτει Α. 499.
 χθονίου F. 74, 72.
 χθονὶ 639. χθονὸς Α. 521.
 χίδρα F. 68.
 χιλεύουσι 635.
 χιλοὶ 569.
 χιληγόνου Α. 424.
 χιμαίρης Α. 135.
 χίμετλα 682.
 χιονόεσαν δαῖτα Α. 512.
 χιονώδεις Α. 150.
 χιτῶν 184.
 χιόνι Α. 179. χιόνεσσι 461.
 χλιαροῖο Α. 360. χλιαρῶ Α. 460.
 χλιών F. 68, 8. χλιών-τι Α. 110.
 χλοάζον 917. χλοάζων 576.
 χλοανθέος 550.
 χλοάοντα 438. χλοάοντας 30. χλοάουσα 237. χλο-άουσι 569. χλοάων 777.
 χλοεραὶ Α. 374. χλοερόν 879. χλοεροῖς 895. χλοε-ροῦ 595. Α. 47.
 χλόον 583. 592.
 χλοῦνηνδε F. 74, 6.
 χλωρηίδα 88.
 χλωρίς F. 54.
 χλωρά Α. 143. χλωροῖς F. 74, 24.
 χλοῦντα F. 50.
 χλοῦνιο Α. 92.
 Χοάσπεω 890.
 χολῶν 140.
 χολῆ Α. 471. χολῆς 561.
 χολοειδέα 435.
 χολόεν Α. 12. 17. 580. χολόεντας 253. χολόεντι 302.
 χολοίβαφος 444.
 χολοιβόρον 593.
 χόνδρος Α. 123.
 χορήνην F. 27.
 χοῦς 103. 619.
 χραίνιο Α. 553. χραίνη Α. 469. χραίνους Α. 155. χραίνουσι Α. 246.
 χραίνωσιν Α. 169. χραίνων Α. 531. χράνας Α. 202.
 χρατισμὶ 914. χρατισμῆν 643. χρατισμησιν 852.
 χρατισμήσεις 551. χρατισμήσει 926.
 χραῖσμη 583.
 χρατισμήεις 576.
 ἔχραε 315.
 χρεῖη 354.
 χρεῖω 695.
 χροῆ F. 74, 36. χροῆς 859. Α. 407. χροῖη 172. 322. 375. 428. Α. 600.
 χροῖη 262. 288. 516.
 754. F. 74, 29. χροῖην 148. 256. Α. 76. χροῖη-σι F. 74, 65.
 χροισθεῖσαι F. 74, 26.
 χροσανθῆς F. 74, 69.

- χρώσεια 504.
 χρυσοῖο A. 53. | σῶ F. 74, 3.
 χρῶς 279. 719. 721. χρῶ-
 τα A. 253. χρωτὸς 425.
 χροῖ 115. 231. 328. 429.
 446. 726. 730. χρὸς
 241. 421. 929. A. 506.
 χυλὸν 918. 953. A. 625.
 χυλὸς A. 389. χυλῶ A.
 93.
 χύσειν 297. A. 107. 333.
 359. 602.
 χυτή 503. χυτῆ A. 116.
 χυτῆς 546.
 χυτὸν 391. 530. F. 74, 20.
 χύτρησι 621.
 χύτρον F. 72, 3. χύτρον
 A. 136. χύτρω 98. A.
 60. 487. 578.
 χωλεύουσι 319.
 χῶρος A. 3. χῶρω 96.
 149. 499.
- Φαμάθη F. 42.
 φαμάθοισι 155. 313.
 φαφαροῆ 262. | φαφαροῖς
 172. φαφαρόν A. 353.
 φαφαρός 179. 369.
 φῆνας 736.
 * φηχρά 559.
 φήχεο 91.
 φιθίης A. 181.
 φίλωθρον 902.
 φιμυθίου A. 75.
 πολόεις 288. πολόεντος
 129.
 Φυλλικαὶ κύνες F. 97.
 Φύλλων F. 32.
 ψυχρότερος 255.
 ψύχει A. 85. 192. ψύχω-
 σι 473. ἐψυγμένα A.
 461.
 ψυχῆ A. 194.
 ψυχρὸν A. 440.
 ψῶχοιο 629.
- Ὠαρίωνι 15. cf. Ὠαρίων.
 ὠγύγιος 343.
 ὠδῖνα A. 165.
 Ὠδονίθη F. 74, 11.
 ὠεα 192. 452. A. 555.
- ὠσει 587. ὠση A. 505.
 ὠκμοειδὲς A. 279.
 ὠκνὸν 34. ὠκνὸς 694. ὠκέα
 410. ὠκιστα A. 413.
 ὠκιστος 481.
 ὠμοβορῆι 739.
 ὠμόβρωτον A. 428.
 ὠμά A. 392. ὠμοῖο 105.
 ὠμοτέρην F. 70, 17.
 ὠοῖσιν A. 294.
 ὠτόκοι 136.
 ὠπή A. 377. ὠπῆν 274.
 657.
 ὠραι A. 232.
 ὠρην 494.
 ὠραία F. 74, 2.
 Ὠριπίοιο 516.
 ὠριον F. 70, 18.
 Ὠρίων F. 57. cf. Ὠαρίων.
 ὠρυθὸν A. 222.
 ὠς 65. 329. 344. 512. 543.
 642. 814. 835. A. 258.
 382.
 ὠσπερ A. 494.
 ὠτειλαὶ 304.
 ὠχραίνει A. 438. ὠχραί-
 νων 254.
 ὠχρόν F. 74, 3.
 ὠπα F. 74, 3.

INDEX FRAGMENTORUM NICANDRI.

- Aelian.** nat. animal. V, 42 = fr. 93.
VIII, 8 = fr. 34. X, 49 = fr. 31.
XVI, 28 = fr. 32.
- Antholog. Palat.** VII, 435 = fr. 105.
VII, 526 = fr. 106. XI, 7 = fr. 107.
- Antonin. Liberal.** I = fr. 49. II =
fr. 51. IV = fr. 38. VIII = fr. 53.
IX = fr. 54. X = fr. 55. XII =
fr. 52. XIII = fr. 44. (XIV cf.
p. 42 not.) XVII = fr. 45. XXII
= fr. 39. XXIII = fr. 40. XXIV
= fr. 56. XXV = fr. 57. XXVI =
fr. 48. XXVII = fr. 58. XXVIII
= fr. 59. XXIX = fr. 60. XXX =
fr. 46. XXXI = fr. 47. XXXII =
fr. 41. XXXV = fr. 61. XXXVIII
= fr. 42. (XL = fr. 67.)
- Arsen. Violar.** 25, 16 = fr. 112.
- Athenae.** II p. 35 A. = fr. 86. II
p. 49 F. = fr. 87. II p. 51 D. =
fr. 75. II p. 52 E. = fr. 69. II
p. 53 B. = fr. 77. II p. 54 D. =
fr. 76. II p. 60 F. = fr. 78 et 79.
II p. 64 D. = fr. 88. II p. 68 B.
= fr. 92. II p. 69 B. = fr. 120. II
p. 71 D. = fr. 80. III p. 72 A.
= fr. 81 et 82. III p. 82 A. = fr.
50. III p. 92 D. = fr. 83. III
p. 99 B. = fr. 33. III p. 105 C. =
fr. 139. III p. 110 D. = fr. 134.
III p. 111 D. = fr. 121. III p. 114
C. = fr. 136. III p. 126 B. =
fr. 68. IV p. 133 D. = fr. 70. VII
p. 282 F. = fr. 16. VII p. 288 C.
= fr. 122. VII p. 296. extr. =
fr. 2 et 25. VII p. 305 D. = fr. 59.
VII p. 306 D. = fr. 137. VII p. 309
C. = fr. 141. VII p. 329 A. =
fr. 18. IX p. 366 D. = fr. 70,
v. 16. IX p. 366 D. = fr. 84.
IX, 369 A. = fr. 132. IX p. 369
B. = fr. 70. IX p. 370 A. = fr.
85. IX p. 371 B. = fr. 71. IX
p. 372 E. = fr. 72. IX p. 392 A.
= fr. 123. IX p. 395 C. = fr. 73.
- IX p. 411 A. = fr. 17. XI p. 783
A. (= p. 1039 Dind.) = fr. 129.
XI p. 475 D. = fr. 138. XI p.
477 B. = fr. 1. XI p. 483 A. =
fr. 140. XI p. 485. D. = fr. 142.
XIII p. 569 D. = fr. 9. XV p.
679 C. = fr. 144. XV p. 681 B.
= fr. 126. XV p. 681 D. = fr.
74 v. 4. XV p. 682 A. seq. = fr.
74. XV p. 684 E. = fr. 127. XV
p. 701 A. = fr. 89.
- Auctor. vit. Nicandri** fr. 104 et 110.
- Biographi Westermanni** p. 28, 28 =
fr. 14.
- Cacl. Aurelian.** de morb. chronic. 1,
4 = fr. 11.
- Clement. Alexandr.** Protrep. II, 39
p. 33 = fr. 23.
- Columell.** IX, 2, 4 = fr. 94.
- Crameri Anecdot. Oxon.** I. p. 267 =
fr. 100. Parisin. II p. 98 = fr. 14.
III p. 436 = fr. 133.
- Erotian.** p. 72 = fr. 124. p. 146 =
fr. 135.
- Etymol. Magn.** p. 39, 7 = fr. 125.
p. 72, 52 = fr. 99. p. 102, 33 =
fr. 128. p. 153, 4 = fr. 7. p. 156,
30 cf. ad fr. 43. p. 395, 44 = fr.
98. p. 712, 41 = fr. 100. p. 748,
3 = fr. 58.
- Eudoc. Violar.** p. 87 = fr. 130. p. 148
= fr. 6 et 57. p. 241 = fr. 58.
p. 377 = fr. 137.
- Eustath. ad Homer.** p. 906, 20
Rom. = fr. 78. p. 917, 5 = fr.
87. p. 948, 35 = fr. 82. p. 1017,
20 = fr. 79. p. 1295, 13 = fr.
74, v. 9. p. 1295, 26 = fr. 126.
p. 1479, 9 = fr. 33. p. 1504, 41
= fr. 74, v. 57. p. 1571, 9 = fr.
89. p. 1632, 8 = fr. 1. p. 1714,
35 = fr. 137. p. 1863, 52 = fr. 76.
- Harpocrat. s. Ὀύστιον** = fr. 3. s. πάν-
δημος Ἀφροδίτη = fr. 10.

- Helladius ap. schol. Dioscor. p. 362 Matth. (sive ap. Bussemak. ad Oribas. II p. 745) = fr. 81.
- Hesych. s. ἀθελβεῖν = fr. 124. s. κλίσις fr. 118. s. μέσκος = fr. 119. s. τριτώ = fr. 145.
- Macrob. Saturnal. V, 21 = fr. 1. V, 22 = fr. 115.
- Michael. Apostol. VIII, 12 = fr. 112.
- Parthenii narrat. amator. VI = fr. 13. XXXIV = fr. 108.
- Philarg. ad Virgil. Georg. 3, 392 = fr. 115.
- Photii lex. s. Τιτανίδα γῆν = fr. 4.
- Plinii nat. histor. XX, 31 cf. p. 135. XXX, 85 = fr. 35. XXXVI, 127 = fr. 101. XXXVII, 31 = fr. 63. XXXVII, 101 = fr. 102. ceterum cf. p. 121 et p. 123.
- Plutarch. de vit. Hom. p. 283 Gal. = fr. 14. de malig. Herodot. XXXIII p. 867 = fr. 20.
- Polluc. Onomast. V, 38 seq. = fr. 97.
- Porphyrii quaest. Hom. p. XCII Barnes. = fr. 111.
- Prob. ad Virgil. Georg. I, 399 = fr. 64.
- Schol. Apollon. Rhod. I, 29 = fr. 28. I, 419 = fr. 5. I, 1236 = fr. 48. I, 1300 = fr. 113. I, 1304 = fr. 15. IV, 57 = fr. 6 et 24.
- Schol. Arat. 161 = fr. 114.
- Schol. Aristoph. Equit. 408 = fr. 130.
- Schol. Marcian. ad Euripid. Hecub. 1 = fr. 62.
- Schol. Homer. Iliad. ε, 843 = fr. Aetol. 8 B, quod est p. 130 n. 1. ν, 824 = fr. 131. Odys. γ, 444 = fr. 133.
- Schol. Nicandr. Alex. 298 = fr. 91. Theriac. 3 = fr. 12. 214 = fr. 19. 215 = fr. 109. 349 = fr. 90. 377 = fr. 30. 382 = fr. 22, fr. 95, fr. 143. 460 = fr. 27. 585 = fr. 66 et fr. 96. 781 = fr. 37.
- Schol. Ovid. Ib. 473 = fr. 116.
- Schol. Theocrit. III, 52 cf. p. 135. V, 92 = fr. 65. XIII, 46 = fr. 48.
- Serv. ad Virgil. Aen. 4, 261 = fr. 103. ad Georg. II, 214 = fr. 36.
- Stephan. Byz. s. Ἄθως = fr. 26. s. Ἀσπαλάθεια fr. 43. s. Ζάγκλη = fr. 41. s. Ὀρδαία fr. 29.
- Suid. s. βάνχος = fr. 130. s. Εὐρύβατος fr. 112. s. οἶνος = fr. 86.
- Tertullian. de anim. 57 = fr. 117.
- Tzetz. ad Lycoph. 183 = fr. 58. 799 = fr. 8.
- Zonar. lexic. p. 319. cf. ad fr. 43. p. 855 cf. p. 135.

I N D E X

IN COMMENTATIONES ET COMMENTARIOS.

ἀβρότονον an ἀβρότονον? 224.
 adiectiva in ηῖς pro εἰδῆς 32. adi.
 in μων amat Nicander. 277, item
 cum ἐν composita 293. adi. a χρώς
 derivata 40. adi. in ωπὸς et ωπῖς
 98. adi. ab aoristo secundo for-
 mata 112. adi. in ος declinata ad
 normam adiectivorum in ης 266.
 adiectivorum in vs neutrum plu-
 rale formatum in εια 87. adiecti-
 vorum in εἰς nominat. et accusat.
 plural. femin. gen. format. in εἰς

101. adiectivorum declinationis III
 in ης accusativ. singul. Aeolum
 more formatus 103. adiectiva cum
 νη- composita femininum non ha-
 bent 103.— adiectivorum usus qui-
 dam ap. Nicandr. 97.
 adverbia in ἦ et α, ᾶ et α varian-
 tia. 80.
 αἰρεσθαί γόνον, σχῆνον 131.
 Ἄνονα 277.
 ἄκρα valde 306.
 ἀπὸ i. e. ἄκρα 36.

ἀλλὰ secundo loco positum (add. Naek. de Hecal. p. 180).
 ἄμβων 105.
 ἀμυγδῆν cum genetivo 224.
 ἀμολγός 208.
 ἀμορβός, ἀμορβένειν, non ἀμορμός, ἀμορμένειν 141 seq.
 ἀμπάζεσθαι 290.
 Antigonus Gonatas rex literatissimus 14 n.
 Antimachum imitatur Nicander 210.
 Antiochus Epiphanes sive Epimanes 15 seq.
 aoristus in enuntiatione secundaria post praesens in primaria 240.
 ἄπερ τε 104.
 apes tauris oriundae 147.
 ἀπεχθῆς noxius 38.
 aphaeresis insolita 247.
 Ἄπις et Ἄπις 3.
 Apollinis Clarii sacerdos 17 seq.
 Apollodorus, Democriti assectator, iologorum communis fons 182—200. expressit eum Nicander 189 seqq.
 Apollodori et Apollonii confusa nomina 197.
 Aratus quando in Macedoniam venerit 13. quando mortuus sit 17.
 ἄρπεξα, non ἄρπεξα aut ἄρπεξον 236.
 articuli usus memorabilis ap. Nicandrum 276. 294.
 — ἄσι in perfecti tert. plural. 263.
 Attalus Philometor a Romanis καταλυθεῖς 4. ὁ νέος 6.
 αὐτίξιν 154 seq.
 καὶ αὐτός, οὐδ' αὐτός, ἢ αὐτός 96.
 αὐτως cum dativo 300.
 βλαστόν, non βλάστον 108.
 brassicae genera 116.
 bulbi Megarici 120.
 Callimachi fragmenta 85 n. et 134.
 collocatio verborum insolita 281.
 coniunctivus in enuntiatione secundaria post aoristum in primaria 240.
 χ pro γ ante μ 228.
 χαίρειν cum genetivo 85.
 χέδροπα 89.
 χεῖν cum suis de plantis 99.
 χράομαι desidero 85.
 chrysanthemii usus 111.
 Damaeus Nicandri pater 18.
 dativus plural. declin. I ap. Nicandrum 107.
 δάχμα pro δῆγμα 136 et 225 seq.

δὲ tertio loco positum 290.
 — δε nominibus additum non-localibus 95.
 Delos insula appellata prius quam Ortygia 22.
 Dionysius Uticensis quid et quando scripserit 77 seq.
 Dionysus Ptolemaeorum atavus 2. sub Dioscoridis nomine qui feruntur libelli περὶ ἰοβόλων et περὶ δηλητηρίων φαρμάκων non eiusdem sunt auctoris 167 et 178.
 δρόσος 107.
 dualis participiorum pro plurali 107.
 εἰς ἐν, ἐν ἐνὶ 84.
 εἰσόκε cum indicativo. 240.
 ἐν δὲ, ἐν δέ τε, ἐν καὶ, ἐν δὲ καὶ, ἐν δέ τε καὶ 86. ἐν quando in quarto pede dicatur, quando ἐνὶ 109 et 270.
 ἐντόννειν 84 not.
 ἐπεὶ relatum ad omissam enuntiationem 255. ἐπεὶ τε 236.
 ἐπικλείειν vocare 139 n.
 ἐς ante consonantes locum habet apud epicos, non εἰς 99.
 Εὐξάντιος 133 seq.
 Εὐρύβατος 132.
 εὔτε quemadmodum 89.
 ἦ et ἦ γὰρ secundo loco posita 106 et 279.
 ἦ — καὶ ad se invicem relata 117.
 ἦ ἔτι 87.
 ἦε priore syllaba correpta 98.
 ἦέλιοι solis ictus 90.
 ἦχι an ἦχι? 275.
 fungis strangulandi vis quomodo detrahatur 114.
 Γάγης fluvius 221.
 γάλατος 297.
 γὰρ triplex 240.
 genetivus significans id, quo quid repletum est 115. in genetivi usu propria sibi Nicander habet 272.
 genetivus participii iuxta dativum οὐ 296.
 generis mutatio 88.
 γεραῖος et γεραρός 112.
 γνώπτω et γνώμπτω 244.
 γογγυλῖς quomodo serenda sit 81.
 γοῆῦς an γοῆῦς 153.
 hederæ genera 98.
 Hercules regum Aegypti et Pergami atavus 2.
 Hermesianax 15.

hiatus vocalis *v* 306.
 de Hieronymo Cardiano liber Antigoni Gonatae 14 n.
 hyacinthi varia genera 103.
 ἴλνός 133.
 ἵνα *in quibus* 267.
 ἵπποι λυκοσπάδες 147.
 ἱστορίαι κωμικαὶ 16.
 καὶ et ἢ ad se invicem relata 117.
 καὶ δὲ interposita voce apud epicos 239.
 καὶ τε σύ γε frequens Nicandro 280.
 κάρη ad primae declinationis norman formatum 108.
 καταλέγειν 5.
 κεδάω 301.
 Κίρφης an Κιρφίς? 61 n.
 Κρίσα et Κρίσα 61 n.
 ἐκύλισε, non ἐκύλισσε 231.
 κῦμα, κύμη, κῆμα, κυμάτιον, cyma 118.
 κωμικαὶ ἱστορίαι 16.
 λείρια i. e. ἄνθη 111.
 περὶ λίθων scriptores 128.
 λίτρον et λίτρον 293.
 λοιγός adiectivum 233.
 λόπιμα 113.
 λυκοσπάδες ἵπποι 147.
 Lysidice 2.
 μάκτρα i. e. κόσκινον 190.
 μάντις metaphorice 119.
 Megarici bulbi 120.
 Μελιγοννίς insula 47 n.
 Μελισσήεις mons 219.
 μιγῆ adverbium 80.
 ante μν vocalis correptio 131 seq.
 μόγης et μόλις 235.
 μορόεις 208.
 μυρία πάντα 225.
 ναὶ μὴν, ναὶ μὴν καὶ in transitu ad nova. 101.
 natura i. e. pars pudenda 130 (add. Plin. n. h. 20, 57; 22, 36; 24, 146; 28, 176; 32, 49 etc.).
 νέος 6.
 cum νη- composita adiectiva femininum non habent. 103.
 Nicander mathematicus et astrologus?? 10 seq.
 Nicandri poetae aetas 1 seqq., patria p. 17 seq. pater 18. scripta:
 Αἰτωλικά 19 seqq.
 Γεωργικά 73. seqq.
 Γλωσσαι 203 seqq.
 (Ἐγκώμιον εἰς Ἀτταλίδας) 129.
 Ἐπιγράμματα 129.

Ἐτεροιοῦμενα 42 seqq.
 Ἐὐρωπία 33 seqq.
 Θηβαϊκὰ 31.
 Ἰάσεων συναγωγή 27.
 Κιμμέριοι 125.
 Κολοφωνικά 25.
 (Κυνηγετικά) 125.
 (Λιθικά) 127.
 Μελισσοργικά 122.
 Οἰταικὰ 29 seqq.
 Ὀφιακὰ 37 seqq.
 περὶ ποιητῶν 27 seqq.
 Προγνωστικά 124.
 Σικελία 31.
 περὶ χρηστηρίων πάντων 27.
 Τάκνωτος 125.
 Θηριακὰ et Ἀλεξιφάρμακα qui citent 136 seqq. interpolata sunt 156 seqq. ex Apollodoro μεταφρασθέντα 189 seqq.
 Nicander grammaticus 203 seqq.
 Nicander Antimachi imitator 210.
 Nicander parum lectus 70 seqq. et 163 seqq. Nicandrum parum curarunt de re rustica scriptores 76 seqq., item medici 166—181.
 Nicandri imitatores 74 seq. et 164.
 Nicandri μεταφράσται 165. Nicandri commentatores 71 et 161 seq. Nicandri codices 212 seqq.
 λίτρον et λίτρον 293.
 nomina in δωρος et δοτος confusa 184 n. nomina in εια et η alternantia 2. nominum in εως genetivus in εἶος 262. nomina in -θεν sine verbo addita nominibus 95. nomina in μα et μη alternantia 118. nomina in ξ et ψ declinata ad nomen in εως normam 3. in nomine uno confusae notiones duae, et dei hominisve, et rei. 151. nomina composita quomodo evitet Nicander 111 n. nomina patronymica feminin. generis uxores significantia 3. nomina patronymica et simplicia sine discrimine posita 16. nomina propria et appellativa eiusdem formae iuxta posita 151. nomina propria ad adiectivorum appellativi generis usum retracta 40. nomina propria παρασύνθετα 221. a nominibus regum tracta populorum nomina 47 n.
 ab altero numero ad alterum aberratio. 230.

νύχμα 235.
οιο et *οισι* confusa 90.
ὀλίζων ὀλίζωνος 138.
ὄρκος θεοῦ et *κατὰ θεοῦ* 58.
Orthygia dicta insula quae ante Delos
 nominabatur 22 n.
ὄστις τε 95.
ὄτ' (*nonnumquam*), an *ὄτ'*? 83.
οὐλοφόνον 290.
ἀπ' οὐν ῥίπτεσκε et similia 36.
ὡς comparativum omissum 105 et
 288.
πανοσπρία, πανσπερμία 89.
παρὲξ ante consonam 220.
 participiorum usus quidam singula-
 ris apud Nicandrum 97. partici-
 pium dualis pro plurali 107.
 participiorum genitivus et dativus
ὄλ iuxta positi. 296.
Persaeus philosophus quando in Ma-
 cedoniam venerit 13.
Philetæ fragmenta duo 47 n.
φλόξ herba 104 (add. Plin. n. h. 27,
 44).
φύσις i. e. pars pudenda 130.
φώρη an *φωρή*? 289.
πίνη, non *πίννη* 297.
 pleonasmus adiectivorum et adverbio-
 rum 80.
 Plinii errores 187.
 poetae *μεταφράζοντες* 202.
πολυδενκής 208.
πολύς duorum generum 83.
Πόντος flumen 137.
Praxagoras Nicarchi filius 19 n.
 praepositio semel posita ad secun-
 dum substantivum 83. praeposi-
 tionum vocalis ultima non elisa
 in verbis compositis ante augmen-
 tum syllabicum 260. praepositionum
 hyperbaton ap. Nicandr. 283.
 pronominis relativi numerus pluralis
 relatus ad substantivi singularem
 230.
προσφωνεῖν τινι 4.
Protagoras et *Protagorides* 15 seq.
πυάνιον 89.
 in quantitate vocabulorum immutan-
 da *audax* Nicander 233. 236. 263.
 272.
ῥάφανος et *ῥαφανίς* 82.
ῥίζα et *ῥίζη* 221.
ῥιπή ventus 107.
σ prostheticum 151.
Samia terra 283.

sanguisugarum ad mittendum san-
 guinem usus 202 (add. Plin. n.
 h. 32, 123).
 scholia Anthologiae Wecheliana
 quando scripta sint 148 n.
 scriptorum loci obiter emendati:
Aeliani 123, 140, 192. — *Actii*
 178. — *Aglaiae* 123 n. — ano-
 nymi in *Westermanni* biograph.
 8 n. et 9. — anonymi de vit.
Nicandri 4 et 20. — anonymi ap.
Galen. 101 n. — anonymi de vi-
 rib. herbar. 164 n. et 224. — *Andromachi*
 84. — Anthologiae Pa-
 lat. 130. — *Antonini Liberal.* 48,
 50 seq. 53. 56. 61. 64 seq. 66.
 70. — *Apollonii Rhodii* 37 et
 236. — *Athenaei* 79 et 182 n. —
Babrii 300. — *Columellae* 81 seq.
 — *Etymologici Gudiani* 34 n. —
Etymolog. Magni 52 et 141. —
Eudemi ap. *Galen.* 272. — *Galeni*
 p. 19 n. 1 et 173. — *Hesychii*
 287. — *Homeri* 236. — *Ioannis*
Actuarii 180. — *Iustini* 6. —
Numenii ap. *Athenae.* 86 n. et
 ap. schol. *Nicandr.* 200 seq. —
Orphei in *Argon.* 285 et in *Li-
 thic.* 128 n. — *Plinii maioris*
 155. — scholiastae *Dioscoridis*
 115. — *Suidae* 5. — *Theognosti*
 89.
sinapi impositum bestiarum venena-
 tarum morsibus 159 (add. Plin.
 nat. hist. 20, 236).
 singularis pro plurali in *δοῦρ' ἐλά-
 ττης* (*Fichtenbalken*), *ἀκρίδος ἕθ-
 νος* (*Heuschreckenschwarm*) et si-
 milibus 89.
σμίλλα et *σμίλλη* 84 n.
Sophoclis versus ex *Euryalo* 23 n.
στέφος i. e. herba florens 97.
 structurae mutatio 238.
 subiecti subita mutatio. 291.
 substantiva pro adiectivis 118. in
 substantivorum genere novator *Ni-
 cander.* 133.
συγγραφή, συγγραφεὺς, σύγγραμμα
 20.
*σὺν καί, σὺν δὲ καί, σὺν δέ τε, σὺν δέ
 τε καί* 86.
tauris oriundae apes 147.
τέλεσκεν, τέλεσκω 96.
θεή et *θεήν* apud epicos 247.
 in -*θεν* nomina sine verbo addita
 nominibus. 95.

<p>Theodosiacum Nicandri exemplar. 162. <i>τις</i> i. e. <i>ὅς</i> 157. <i>τις</i> omissum 158 n. <i>τότ'</i> (<i>nonnunquam</i>) an <i>τοτ'</i>? 83. de venenis scriptores qui perierint 182 et 183. hodie superstites quos fontes secuti sint 165. verba in <i>ἄζω</i> amat Nicander 80.</p>	<p>verba humectandi pro verbis confundendi 305. versus fortuiti in prosa oratione. 23. vocabula supplenda ex compositorum parte aliqua. 3. Xenophanes Nicandri pater. 18. <i>ξήρανον</i>, non <i>ξήρηνον</i>, epicum. 88.</p>
--	---

SCHOLIA.

PRAEFATIO

H e n r i c i K e i l i i .

Cum ea quae ex Nicandri codicibus descripseram ad O. Schneiderum novam poetae editionem parantem misissem meque scholia etiam Theriacorum ex Vaticano codice, cuius discrepantiam in ipso carmine adnotatam accepisset, aliquanto emendatiora quam vulgo ferrentur descripta habere indicassem, gratum sibi fore respondit vir amicissimus, si meo studio recognita scholia suae editioni adicerentur. quam rem ut non satis perfectam fore videbamus, nisi eadem opera Alexipharmacorum scholiis adhiberetur, ita non sine utilitate in maiore eaque meliore scholiorum parte institui videbatur quod quo minus in reliquis praestaretur defectus codicum prohibuit.

Edita autem sunt ea scholia de quibus dico primum in principe editione Nicandri Venetiis a. 1499 ab Aldo expressa. quod exemplum postquam saepius a reliquis editoribus repetitum est, primus I. G. Schneiderus Gottingensi codice et Lorriano quem dicit ad emendationem adhibito laudabiliter de his scholiis meruit. sed cum vulgarem scripturam corrigere quam integram codicum fidem exhibere mallet, in singulis verbis permulta vel supplevit vel emendavit, summam scholiorum conditionem eam quam ex principe editione propagatam acceperat reliquit. cum in Parisina editione a. 1849 secutus est Bussemakerus, qui, quamvis bono codice Parisino 2403 usus sit, tamen, cum Schneideri rationem non perspexisset, ita eius vestigia pressit ut aut pauca aut nihil ad emendationem conferret. nobis ut rectius statuere liceret beneficio

factum est Vaticani codicis 305*), eius ex quo extrema scholiorum pars inde a v. 934 et in principe editione et in plerisque libris manu scriptis omissa olim a Gallis edita est (notices et extraits des manuser. de la bibl. imp. VIII p. 234 sqq.). eo enim conlato facile intellexi in Aldina editione, cuius auctoritate adhuc niti scholia Nicandri ex iis quae dixi adparet, a recentibus grammaticis, qui ad suae aetatis usum veterum interpretum commentarios adcommodarent, multa addita multa omissa vel temere mutata, sicut fieri in hoc genere solebat, denique omnia ita turbata esse, ut longe a pristina integritate recederent. cuius interpolationis exempla sunt ea quae v. 28 de v. ἀμορβαῖος et v. 571 de v. ὄγμος ex etymologico magno, v. 119 de grammatica verborum ratione, v. 764 de nomine Περσεῖος addita sunt, et quod v. 626 de proverbio καὶ κόρκορος ἐν λαχάνοις testimonium Hephæstionis interpositum est. ea igitur omnia, sive ab eo qui Aldinae editioni praefuit profecta sunt sive antea mutata fuerunt, saeculi quinti decimi memoriam excedere nego. et fuit fortasse eius editionis fundamentum Ambrosianus codex C 32, quem unum omnium librorum quos vidi, quamquam de paucis versibus eum inspexi, cum Aldino exemplo facere inveni. multo melior est Gottingensis codicis recensio, sed quae ne ipsa quidem incorruptam antiquitatis fidem praebet. cuius rei luculentum testimonium, ut leviora omittam, restat v. 795, ubi post veterum interpretum adnotationem adscripta sunt haec, Τζέτζης φησὶ κακοφθόρα τέκνα οἱ σκορπίοι. τῷ σχολιαστῇ μὴ πείθου τῆδε. accedit quod conplura in eo libro omissa sunt,

---

*) in extremo carmine subscripta sunt haec, quae, quoniam in descriptione codicis ad O. Schneiderum missa casu praeterii, hic adscribere visum est, ἐτελειώθη τὸ παρὸν βιβλίον τῶν θηριακῶν τοῦ νικάνδρου κατὰ τὴν κη τοῦ ἀπριλλ. τῆς ιβ ἰνδ. γραφὴν διὰ χειρὸς θεοφυλάκτου τοῦ σαπωνοπούλου.

ut Orionis fabula v. 15 narrata, versus Sophocleus v. 18 citatus et quae de Aristotele v. 45 de Theophrasto et Tyrannione v. 52 adnotata sunt. ceterum quaedam scholia recentiore manu quam qua reliqua scripta sunt addita esse dicuntur. de Lorriano codice, e quo pauca adnotata sunt, mihi in scholiis non magis constitit quam in ipso carmine O. Schneidero. Parisinus codex ita cum Vaticano consentit, ut quae vitiose scripta sunt in hoc illius ope saepe corrigantur.

Itaque, ut dicam quae sit novae editionis ratio, Vaticanum codicem (K), qui et bonitate reliquos antecederet et unus omnium accurate excussus esset, ducem recensitionis esse volui. cuius ita expressa est scriptura, ut ubi ab ea recedendum esset adnotaretur discrepantia. addidi quae e Gottingensi codice, cuius antiquiorem scripturam G, recentiorem g littera indicavi, et e Lorriano (L) a Schneidero, e Parisino (P) a Bussemakero exscripta sunt, ea lege ut, nisi quae plane adnotarentur, de reliquis non constaret. quo instituto quamvis supra modum cresceret adparatus, tamen neque careri istis ad corrigendam fidem Vaticani codicis neque aliter agi res cum fide potuit. eandem rationem secutus sum in iis quae ex vulgata recensitione vel Aldina editione (A) adscripsi. cuius ut inutile erat integram discrepantiam adponere, ita alia vel ea de causa exhibenda erant, ut aliquo modo de G P, quorum scriptura ad illam recensitionem excussa erat, constaret, alia per se sibi locum vindicabant. praeterea in iis quae ex antiquis scriptoribus ab interpretibus Nicandri adscripta erant adnotavi discrepantiam codicis Veneti 477 (V) et Riccardiani 56 (R), non quo eximium auxilium inde accedere crederem, sed ut post Vaticanum librum, quocum illi fere consentiunt, non facile quidquam novi aliis codicibus conlatis peti posse eorum exemplo probarem. reliquum est ut addam, cum in Vaticano codice diversorum interpretum commentarii, unde scholia quae nunc habentur conflata sunt, ac-

curatius quam in editis exemplaribus modo addito ἄλλως modo omisso disiuncta sint, in his ita me fidem antiquitatis revocasse ut ubi certis indiciis diversi interpretis adnotatio deprehenderetur maiore littera posita a praecedentibus discerneretur.

Alexipharmacorum scholia non me auctore addita sunt, sed quoniam ea aegre desiderari in nova editione suo iure existimabat O. Schneiderus, cum sine libris manu scriptis nihil mutari cum aliqua probabilitate in tam incertae fidei commentariis posset, ex Parisino exemplo repetita sunt.

INDEX SCRIPTORUM.

- Aeusilaus 5, 6
 Aeschylus ἐν Βασσαρίσιν 24, 25. (Προμηθεὺς) 86, 25
 Agathocles ἐν τῷ περὶ διαίτης 49, 20
 Alcaeus 48, 15
 Alexander ἐν τῷ περὶ θηριακῶν 72, 19
 Amphilocheus 48, 28
 Amyntas 64, 33
 Anacreon ἐν τῷ περὶ ῥιζοτομικῆς 47, 9
 Andreas 65, 24. 109, 41 ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Νάροθῆκι 55, 7
 Antigonus 12, 6. 20, 9. 31, 18. 45, 16. 46, 23. 60, 9. 62, 19. 67, 7
 Antimachus 4, 12. 25, 15. 38, 18
 Apollas ἐν τῷ περὶ βοτανῶν 44, 16
 Apollodorus 26, 40. 40, 35. 62, 22. 108, 4. 109, 9. ἐν τῷ περὶ θηριῶν 58, 8. 67, 28
 Apollodorus ἐν τοῖς Ὀμήρου 98, 2
 Apollonius 26, 2. 44, 40
 Apollonius ὁ Μεμφίτης 8, 26
 Apollonius ὁ Ρόδιος ἐν τῇ τῆς Ἀλεξανδρείας κτίσει 5, 7. (Ἀργοναυτικοῖς) 37, 10
 Apollophanes 40, 5
 Aratus 14, 14. 34, 2
 Archelaus ἐν τοῖς Ἰδιοφνέσι 65, 22
 Archilocheus 16, 27. 20, 3. 27, 3
 Aristarchus 60, 38. 73, 36
 Aristeus (?) 55, 4
 Aristides 30, 22
 Aristophanes ἐν τῷ Γήρα 25, 17
 Aristoteles 8, 10. 40, 32. 51, 15. 58, 8. 64, 26. 94, 15. 98, 6. ἐν τῷ περὶ ζώων 95, 12 ἐν τῷ ἐννεακταδέκτῳ περὶ ζώων 78, 35
 Axylus 24, 28
 Bolus ὁ Δημοκριτεῖος ἐν τῷ περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν 61, 26
 Callimachus 7, 8. 41, 22. 82, 31. 83, 11. 87, 40. 100, 12. 101, 12. 109, 45. (εἰς Ἄρτεμιν) 29, 13. (εἰς Δία) 77, 37. ἐν τῇ Ἐκάλῃ 71, 18
 Chrysippus ἐν τῷ περὶ λαχάνων 66, 32
 Cleanthes 36, 14
 Corinna 5, 24
 Crates 73, 43
 Crateus 42, 36. 49, 2. 52, 27. 55, 40. 64, 27; 31. 68, 1 ἐν τῷ Ῥιζοτομικῷ 54, 25
 Demetrius 32, 6. 49, 18. 60, 9. 62, 19. ὁ Χλωρός 31, 17. 43, 4. 46, 20 ὁ Μενεκλέους 68, 19
 Demophon 97, 25
 Dino ἐν τῷ πρώτῳ τῆς τρίτης συντάξεως 48, 10
 Diocles 50, 3 ἐν τῷ Ῥιζοτομικῷ 51, 47
 Diogenianus 21, 25
 Dionysius ὁ περιηγητῆς 18, 2. 47, 27
 Dionysius ἐν τοῖς Ῥιζοτομικοῖς 41, 21
 Dionysius ὁ Φασηλίτης ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀντιμάχου ποιήσεως 3, 1 ἐν τῷ περὶ ποιητῶν 3, 2
 Dioscorides 8, 21
 Empedocles 36, 24
 Eraenetus ἐν τῷ περὶ λαχάνων 46, 22
 Erasistratus 81, 32
 Eratosthenes 33, 18. 38, 4; 21
 Eteocles (?) ἐν τῷ Ῥιζοτομικῷ 51, 21
 Euphorio 6, 10. 7, 10. 18, 13. 24, 22. 34, 5. 68, 6. 85, 31. 100, 16
 Euripides 35, 2
 Glossographi 93, 5
 Heraclitus 87, 7; 10
 Hermesianax 4, 4. 73, 37
 Hermonax ἐν ταῖς Κρητικαῖς λέξεσι 41, 14
 Herodes ὁ ἡμιαμβικός ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ὑπνω 31, 8
 Herodotus ἐν τῷ γ 73, 12. ἐν τῇ τετάρτῃ 48, 12
 Hesiodus 5, 5; 26. 36, 27. (Ἔργοις καὶ Ἡμέραις) 4, 35. 49, 32. 52, 31. 101, 1. (Θεογονίᾳ) 83, 16
 Hippocrates 79, 34. 82, 16

- Hipponax 38, 9. 39, 2. 102, 3. ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἰάμβων 50, 21
- Homerus 62, 26. 73, 35. 77, 24. 85, 2. 89, 19 (Ἰλιάδος α) 37, 3. 46, 37 β 17, 36. 27, 4. 98, 16. 106, 20 γ 36, 29 δ 38, 2 ζ 85, 21. 88, 6 ι 16, 14 κ 19, 17 λ 96, 24 ξ 89, 15. 98, 2 ο 3, 31 ρ 10, 23 π 82, 2. 98, 6 ν 14, 12 ψ 35, 4 ω 19, 24. 77, 14. (Ὀδυσσεΐας β) 83, 20 δ 3, 28 ζ 93, 1 ι 49, 7 ν 51, 9 ρ 60, 38. 69, 9 σ 101, 27 υ 85, 8 φ 28, 12 χ 6, 27. 60, 11 ψ 86, 22 ω 60, 32. 91, 29 ἐν τοῖς εἰς Ὀμηρον ἀναφερομένοις ὕμνοις 84, 40
- Incerti poetae 47, 3. ἐν τῇ Ἡρακλείᾳ 22, 28
- Iolaus 55, 2 ἐν τῷ περὶ Πελοποννησιακῶν πόλεων 41, 28
- Iuba ὁ βασιλεὺς ἐν τῷ Θηριακῷ 58, 7
- Lycu 46, 23
- Lycophro 23, 20. 37, 19. 80, 19
- Lysimachus ὁ Ἰπποκράτειος 97, 27
- Menander 89, 32
- Menecrates 87, 7
- Metrodorus ἐν τῷ περὶ συννηθείας 48, 17
- Micio (Micto) 45, 45. ἐν τῷ περὶ ῥιζοτομικῶν 49, 1
- Nicander 3, 1. 20, 11. 29, 11. 37, 12. 62, 18 περὶ Αἰτωλίας συγγράμματα 3, 17 ἐν Γλώσσαις 32, 3 ἐν τρίτῳ τῶν Θηβαϊκῶν 20, 6 ἐν τοῖς
- Κιμμερίοις 32, 11 ἐν τῷ περὶ τῶν ἐκ Κολοφῶνος ποιητῶν 4, 9 ἐν τῷ Ὀφριακῷ 31, 22 ἐν τῇ Σικελίᾳ 32, 9 ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Τακίνθῳ 46, 21
- [Nicoon 45, 25.]
- Numenius 21, 22. 22, 23. 41, 20 ἐν τῷ Θηριακῷ 50, 32
- Oppianus 12, 24. 46, 28
- Parmeno ἐν τοῖς ἰάμβοις 64, 14
- Petricus ἐν Ὀφριακοῖς 44, 13 ἐν τῷ Ὀφριακῷ 50, 5
- Philetas 4, 4
- Phocylides 101, 4
- Plutarchus 12, 9
- Praxagoras 94, 11. 98, 10. 108, 35
- Proverbium καὶ κόρορος ἐν λαχάροις 49, 30
- Sophocles ἐν Αἰχμαλωτίσιν 6, 4 ἐν Κωφοῖς 29, 2
- Sophro 41, 31. 68, 8. ἐν μίμοις 18, 12
- Sostratus 60, 6 ἐν τῷ περὶ φύσεως ζώων 44, 30 ἐν τῷ περὶ βλητῶν καὶ δακέτων 61, 4; 24
- Theocritus 12, 1. 45, 27. 49, 26.
- Theo ἐν ὑπομνήματι 21, 25
- Theophilus ὁ Ζηνοδότειος 5, 8
- Theophrastus 8, 22. 27, 26. 34, 16. 40, 20. 44, 27. 47, 6. 52, 28. 67, 24. 69, 29. 73, 11. 109, 43. ἐν τῷ περὶ φυτῶν 48, 25. 51, 18 ἐν τῷ τετάρτῳ τῶν φυτικῶν 83, 6
- Tyrannio 8, 25
- Tzetztes 77, 16. 107, 41

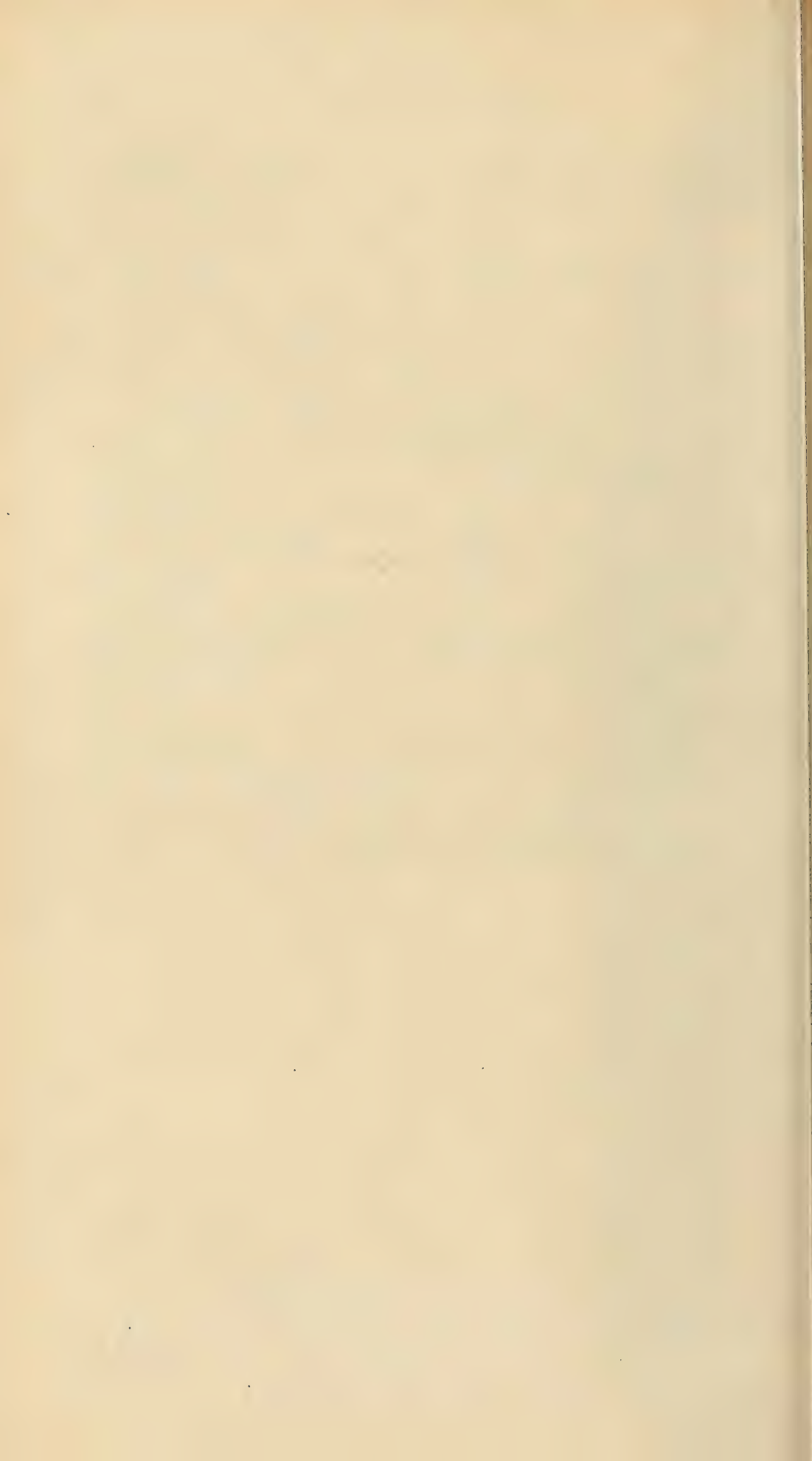
SCHOLIA

IN

NICANDRI THERIACA

EX RECENSIONE

HENRICI KEILII

Νίκανδρον τὸν ποιητὴν Διονύσιος ὁ Φασηλίτης ἐν τῷ περὶ τῆς
Ἀντιμάχου ποιήσεως Αἰτωλὸν εἶναι φησὶ τὸ γένος· ἐν δὲ τῷ περὶ ποιη-
τῶν ἱερέα φησὶν αὐτὸν τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος ἐκ προγόνων τὴν
ἱερωσύνην δεξάμενον. καὶ αὐτὸς δὲ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐν τῷ τέλει τῆς βίβλου
5 φησί (Ther. 958)

τὸν ἔθρεψε Κλάρου νιφόεσσα πολίχνη.

Κλάρος δὲ τόπος ἐστὶν Ἀπόλλωνος ἱερός. υἱὸν δὲ φησὶν αὐτὸν Δαμαίου
οὕτω λέγων,

αἰνήσεις υἷα πολυμνήστοιο Δαμαίου.

10 χρόνῳ δὲ ἐγένετο κατὰ Ἄτταλον τὸν τελευταῖον ἄρξαντα Περγάμου,
ὃς κατελύθη ὑπὸ Ῥωμαίων, ᾧ προσφωνεῖ λέγων οὕτως,

Τευθρανίδης, ᾧ κληρὸν αἰεὶ πατρῷιον ἰσχων,
κέκλυθι, μηδ' ἄμνηστον ἀπ' οὐατος ὕμνον ἐρούξης,

15 Ἄτταλ', ἐπεὶ σεο ῥίζαν ἐπέκλυον Ἡρακλῆος
ἔξετι Ἀνσιδίκης τε περίφρονος, ἣν Πελοπηίης

Ἴπποδάμει' ἐφύτευσεν, ὅτ' Ἄπιδος ἦρατο τιμῆν.

διέτριψε δὲ ἐν Αἰτωλίᾳ τοὺς πλέονας χρόνους, ὡς φανερὸν ἐκ τῶν
περὶ Αἰτωλίας συγγραμμάτων καὶ τῆς ἄλλης ποιήσεως ποταμῶν τε τῶν
περὶ Αἰτωλίαν καὶ τόπων τῶν ἐκεῖσέ τε καὶ ἄλλων διαφόρων διηγήσεως,
20 ἔτι δὲ καὶ φυτῶν ιδιότητος.

1. Ρεῖά κέ τοι: ὁ νοῦς, ῥαδίως σοι τὰ εἶδη καὶ τὰς βλάβας τῶν
φρονετικῶν καὶ ὀλεθρίων θηρῶν ἀπροόπτως καὶ ἀθρόως βλαπτούσας
τὴν τε ἰασίν καὶ θεραπείαν τὴν ἀντιπαθῆ τοῦ πόνου, ᾧ τῶν πολλῶν
συγγενῶν ἐνδοξότατε καὶ προσφιλέστατε Ἐρμησιάναξ, ἀσφαλῶς καὶ
5 ἀκριβῶς διηγήσομαι. σίνη γὰρ τὰ βλαπτικά τύμματα τῶν θηρίων
φησί, κατὰ περίφρασιν τῶν θηρίων τὰ εἶδη καὶ τὰς βλάβας. ὀλο-
φῶια δέ, τουτέστι φῶιτας ἀναιροῦντα, ἤγουν ἄνδρας ὀλλύντα, οὐχ
Ὀμηρικῶς· ὀλοφῶια γὰρ ἐκεῖνος τὰ ὀλέθρια εἶπεν (Od. Δ 460) „γέ-
ρων ὀλοφῶια εἰδώς.“ 2. ἔτεραλκεία δὲ τὴν ἀντιπαθῆ ἀλκὴν λέγει, ὅ
30 ἐστὶ μηχανὴν ἐναντίαν τῷ τύπαντι, οἷον τὴν θεραπείαν ἐμποιοῦσαν
τοῖς τύμμασι τῶν δακέτων, ὥσπερ Ὀμηρος (Il. O 738) „ἔτεραλκεία δῆ-

2 περὶ τῶν ποιητῶν G 6 κλαρίου K 7 δαμαίου G δημαίου K
δημαίου corr. δαμναίου P 9 δαμαίου KG δαμναίου A 11 προσ-
φωνεῖ που λέγων G 12 ᾧ PR ᾧ KG ὃς A ἰσχων PR ἰάχων K
ἰσχεις A 13 ἄμνηστον K 14 ἐπίκλυον P 15 ἔξετι O. Schneiderus
p. 2 εἰσέτι codices Ἀνσιδίκης I. G. Schneiderus praef. p. XII conl.
Plut. Thes. 7 schol. Pind. Ol. 7, 49 λυσιανῆς KRA 16 ἱπποδάμει' ἐφύ-
τευσεν R ἱπποδάμεια ἐφύτευσεν KP ἱπποδάμη ἐφύτευσεν G ἱπποδάμεια
φύτευσεν A 16 ὅθ' ἄπιδος KPGR ὅτ' ἄπιδος A ἦρατο R 28 ἐκεῖ-
νος γὰρ ὀλοφῶια ἔφη τὰ δόλια G

μον ἔχοντες.“ τὸ δὲ κήδευς Ἰωνικὸν ἀντὶ τοῦ κήδεος. τὸ δὲ κῆδος σημαίνει τρία, τὴν ἐξ ἐπιγαμβρίας συγγένειαν καὶ τὴν φροντίδα καὶ τὸ κακόν, ὡς ἐνταῦθα.

3. φίλ' Ἑρμησιάναξ: ὁ Ἑρμησιάναξ οὗτος φίλος τῷ Φιλητᾷ καὶ γνώριμος ἦν. τούτῳ δὲ τὰ Περσικὰ γέγραπται καὶ τὰ εἰς Λεόντιον τὴν ἔρωμένην. οὐ δύναται δὲ Νικάνδρος μνημονεύειν τούτου διὰ τῆς προσφωνήσεως διὰ τὸ τὸν Φιλητᾶν πρεσβύτερον εἶναι Νικάνδρου. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Νικάνδρος μέμνηται τοῦ Ἑρμησιάνακτος ὡς πρεσβυτέρου ἐν τῷ περὶ τῶν ἐκ Κολοφῶνος ποιητῶν. ἔστιν οὖν οὗτος ἑταῖρος Νικάνδρου ὁμώνυμος τῷ πρώτῳ. δῆλον δὲ ὅτι συγγενὴς αὐτοῦ ἦν. ὁ γὰρ πηλὸς σημαίνει τρία, τὸν τε φίλον καὶ τὸν συγγενῆ, ἔτι δὲ καὶ τὸν κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖον. ἔστι δὲ καὶ ὁ Νικάνδρος ζηλωτὴς Ἀντιμάχου, διόπερ πολλοῖς αὐτοῦ κέχρηται. διὸ καὶ ἐν ἐνίοις δωρίζει, ὡς καὶ νῦν ἐν τῷ παῶν· πηλὸν γάρ ἐστιν, ὃ ἔστι συγγενῶν.

5. βουκαῖος: ἡ θεριστής, ἡ βουκόλος ὁ ζεύγεσι βοῶν ἐπόμενος, ἢ γεηπόνος ἀπλῶς. ἀλέγοι δὲ ἐν φροντίδι σχοιή καὶ τιμήσειε. ὄροι τυπος δὲ ὑλοτόμος. καὶ ὕλην τὸν σύνδενδρον τόπον. 6. ἐπίλοιγον δὲ ὀδόντα τὸν θανάσιμον, ἢ ἐπίλοιγον, ἢ ἐπιβάλη τὸν λοιγὸν ὀδόντα. 7. περιφρασθέντος δὲ ἐγνωκότος, μεμαθηκότος. ἀπὸ αἰτιατικῆς δὲ μετέβη εἰς γενικὴν, σὲ δ' ἂν πολύεργος τοῖα περιφρασθέντος, 2 κατὰ διάλλαξιν τῆς φράσεως.

8. φαλάγγια: εἶδος μικρῶν ὄφρων. φασὶ δὲ ὅτι Ἀράχνη ἦρισε τῇ Ἀθηνᾷ περὶ ἔργων, γυνὴ οὕσα τὸ πρῶτον, καὶ διὰ τοῦτο μετεβλήθη εἰς τὸ νῦν ζῶον. ἀνιγροὺς ἦτοι ἀνιαροὺς, λυπηροὺς, αἰτίους κακοῦ. ἐρηπισταὶ δὲ εἶπε πρὸς ἀντιδιαστολήν τῶν ἄλλων ἐρπετῶν. ὅτι γὰρ 2 ἐρεῖ τις, πάντα ἐρπετὰ εἶσι καὶ ἐρπουσιν, ἀλλὰ λέγομεν ὅτι τὰ ἄλλα ἐρπετὰ ὠτοκοῦσιν, οἱ δὲ ἔχιδες ζωτοκοῦσι, τουτέστιν εὐθέως ἐκ τόκου ἐρποντα τὰ γεννήματα τίκτουσιν, ὅπερ οὐχ ὑπάρχει τοῖς ἄλλοις ἐρπετοῖς. ἐκεῖνα γὰρ ὡὰ τίκτουσι καὶ οὐ ζῶα, ὡς οἱ ἔχιδες. 9. ἄχθεα δὲ ἦτοι βλάβας. εἰ δὲ διὰ τοῦ ἐχθεα, τὰ στυγήματα καὶ τὰ ἐχθρά. ἐκ τοῦ 3 αἵματος οὖν φησι τοῦ τυφώεως μετὰ τὸ κεραυνωθῆναι αὐτὸν ταῦτα τὰ θηρία ἀνεδόθησαν.

11. Ἀσκραῖος: ὁ Βοιωτός. καὶ γὰρ Ἀσκηρὶ κώμη Βοιωτίας ἐστίν, ὅθεν καὶ Ἡσίοδος ἐτύχανεν, ὡς φησι καὶ αὐτὸς τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ Πέρσῃ διὰ τὸν αὐτῶν πατέρα (O et D 639)

νάσσατο δ' ἄγχ' Ἐλικῶνος οἰζυρῇ ἐνὶ κώμῃ,

Ἀσκηρῇ, χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλέῃ, οὐδέποτ' ἐσθλῇ.

2 ἐπιγαμβρίας A 4 φιλητᾷ τ PL φιλητῇ K φιλιτᾷ G 5 τούτῳ GL τούτου KA τὰ εἰς λέον τὴν ἔρωμένην K τὰ εἰς λεόντιον τὸν ἔρωμενον (om. καὶ) G τὰ εἰς λέγοντα τὴν ἔρωμένην P τὰ λεγόμενα εἰς τὴν ἔρωμένην A 7 φιλητῆν KA 11 τὸν ἐξ ἐπιγαμβρίας οἰκείον A 13 πολλαῖς λέξεσιν αὐτοῦ gL 16 γεηπόνος KA τιμήσει K τιμήσοι A ὄρειτύπος I. G. Schneiderus 17 ἐπίλοιγον δὲ ὀδόντα τὸν θανάσιμον ἢ ἐπίλοιγον gL λοιγὸν δὲ ὀδόντα τὸν θανάσιμον ἢ ἐπίλοιγον K λοιγὸν δὲ ὀδόντα, τὸν θανάσιμον. ἐπὶ λοιγὸν οὖν A 21 διάλεξιν KA 26 ἐρπετὰ ἐστὶ K 31 τυφώεως K 35 αὐτῶν gL αὐτοῦ K 36 ἄγχ' A ἄγχι V ἔγχε' K

ιστέον δὲ ὅτι ψεύδεται ὁ Νικανδρος ἐνταῦθα. οὐδαμοῦ γὰρ τοῦτο εἶπεν ἐν τοῖςπρατομένοις. Μελισσήμεντα δὲ φησι τὸν τόπον τοῦ Ἐλικῶνος, ἐν ᾧ εὗρε τὰς Μούσας, ὅς οὕτως ἐκλήθη ἀπὸ Μελισσέως βασιλεύσαντος τοῦ τόπου. περὶ γοῦν τῆς τῶν δακνόντων θηρίων γενέσεως, ὅτι 5 ἔστιν ἐκ τῶν Τιτάνων τοῦ αἵματος, παρὰ μὲν τῷ Ἡσιόδῳ οὐκ ἔστιν εὔρεϊν. Ἀκουσίλαος δὲ φησιν ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Τυφῶνος πάντα τὰ δάκνοντα γενέσθαι. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος ἐν τῇ τῆς Ἀλεξανδρείας κτίσει ἀπὸ τῶν σταγόνων τοῦ τῆς Γοργόνης αἵματος. ὁ δὲ Ζηνοδότειος Θεόφιλος ἱστορεῖ ὡς ἄρα ἐν τῇ Ἀττικῇ δυο ἐγένοντο ἀδελφοί, Φάλαγξ 10 μὲν ἄρσην, θήλεια δὲ Ἀράχνη τοῦνομα. καὶ ὁ μὲν Φάλαγξ ἔμαθε παρὰ τῆς Ἀθηναῖς τὰ περὶ τὴν ὄπλομαχίαν, ἡ δὲ Ἀράχνη τὰ περὶ τὴν ἱστοποιίαν· μιγέντας δὲ ἀλλήλοις στρυγηθῆναι ὑπὸ τῆς θεοῦ καὶ μεταβληθῆναι εἰς ἐρπετά, ἃ δὴ καὶ συμβαίνει ὑπὸ τῶν ἰδίων τέκνων κατεσθίεσθαι. 13. ἐν δὲ τῷ χαλαζήεντα εἶδος ἀντὶ γένους παρέλαβεν. 15 εἰσὶ γὰρ σκορπίοι χαλαζήεντες διὰ τὸ τοὺς δεδηγμένους ὑπ' αὐτῶν ἰδροῦν, ὡς ὑπὸ χαλαζῆς ἢ ὑετοῦ βεβρογμένους. Τιτηνὶς δὲ ἡ Ἄρτεμις, ἡ Ἀητοῦς θυγάτηρ καὶ Κοίου τοῦ Τιτᾶνος.

15. Βοιωτῶν: Ὅριεὺς γὰρ ὁ πατὴρ Ὁρίωνος Βοιωτὸς ἔστιν. Οὐαρίων δὲ, ἐπειδὴ ἀπὸ τῶν οὐρῶν τοῦ Διὸς καὶ Ἀπόλλωνος καὶ Ποσειδῶνος ἐγένετο. ὁ δὲ Ὁρίων οὗτος, ὡς τινὲς φασί, τῇ Ἀρτέμιδι καὶ 20 τῇ Ἀητοῖ ἐπηγγείλατο ὡς οὐδὲν τῶν θηρίων φεύξεται αὐτόν, ὑπὸ δὲ τοῦ σκορπίου πληγεὶς ἀπέθανεν. ὁ δὲ Ζεὺς κατηστέρισε αὐτόν τε καὶ τὸν σκορπίον ἐν τοῖς ἀστροῖς εἰς σημεῖον τῆς πράξεως αὐτῶν. οἱ δὲ πλείους Ταναγραῖον εἶναι φασὶ τὸν Ὁρίωνα. Κόριννα δὲ εὐσεβέστατον λέγει αὐτόν, καὶ ἐπελθόντα πολλοὺς τόπους ἡμερῶσαι καὶ καθαρῶσαι ἀπὸ θηρίων. Ἡσιόδος δὲ φησιν αὐτόν ἐξ Εὐρῶνης τῆς Μίνως θυγατρὸς εἶναι καὶ Ποσειδῶνος, δοθῆναι δὲ αὐτῷ δωρεὰν ὡς καὶ ἐπὶ τῶν κυμάτων πορεύεσθαι καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, ἐλθόντα δὲ εἰς Χίον πρὸς Οἰνοπίωνα Μερόπην τὴν γυναικὰ βιάσασθαι οἰνωθέντα· Οἰνοπίωνα δὲ χαλεπή- 25 ναντα ἐκτυφλῶσαι τὸν Ὁρίωνα καὶ ἐκ τῆς χώρας ἐκβαλεῖν· ἐλθόντα δὲ εἰς Ἀἴμονα Ἡραίστῳ συμμῖξαι, ὅς ἐλεήσας αὐτόν δίδωσιν αὐτῷ Κηδαλίωνα, ἓνα τῶν θεραπόντων, ὅς δὴ ᾠδήγησεν αὐτόν ἐπὶ τὰς ὁδοὺς. ἐλθὼν δὲ ἐπὶ τὰς ἀνατολὰς καὶ συμμῖξας Ἠλίῳ καὶ ὑγιασθεὶς ἀνήλθεν ἐπὶ τὸν Οἰνοπίωνα. ὁ δὲ Οἰνοπίων ὑπὸ τῶν πολιτῶν ὑπὸ 35 γῆν ἐκέκρυπτο. ἀπελπίσας δὲ τὴν εὐρεσιν ᾤχετο εἰς Κρήτην καὶ ἐν-

5 τῷ Ἡσιόδῳ A τοῦ Ἡσιόδου K ἀκουσίλαος G ἀκουσίλαος L
8 ζηννοδότειος GLP ζηννόδοτος KRA 10 ἄρσην GL ἄρσεν K 12 μι-
γέντας δὲ A μιγέντες K τῆς θεοῦ A τοῦ θεοῦ K 16 καὶ ὑετοῦ
βεβρογμένους A ἢ ὡς τοὺς βεβρογμένους K 18 Ὅριεὺς schol. Hom. II.
Σ 486 Ὅριεὺς KA: οὐριεὺς γὰρ ἦν ὁ πατὴρ Ὁρίωνος ἐκλήθη δὲ οὕτως
ἐπειδὴ G 24 κόριννα VR κόρινα KP κόρινος A 25 ἀπελθόντα
codices, correxit I. G. Schneiderus 26 Ἡσιόδου] cf. schol. Arat. phaen.
322 Eratosth. catast. 32 Εὐρῶνης Eratosthenes l. c. Apollod. I 4,
3 ὕελον KA 29 Μερόπην Eratosthenes et Apollodorus ἀλερόπην K
ἀερόπην A 35 ἐκέκρυπτο P et Eratosthenes ἐκρύπτετο K καὶ ἐν-
νηγέει P, om. K

νηγέτει, ἀκείϊσε ὁ σκορπίος πεμφθεὶς ὑπὸ Αἰητοῦς καὶ Ἀορέμιδος χολουμένης αὐτῷ ἴσως διὰ τὴν μεγαλαυχίαν ἐπληξε τὸν Ὠρίωνα, καὶ οὕτως ἀπέθανε. 18. τὸ δὲ ὑπὸ λαῖ ἀντὶ τοῦ ὑπὸ λίθῳ, παρόσον ὑποκάτω τῶν λίθων οἱ σκορπίοι κρύπτονται, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Αἰχμαλωτίσιν

5

ἐν παντὶ γὰρ τοι σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ.

τὸ δὲ λοχήσας γράφεται καὶ δοκήσας καὶ τυχήσας. καὶ εἰ μὲν δοκήσας, ἐπιτηρήσας· εἰ δὲ λοχήσας, ἐνεδρεύσας· εἰ δὲ τυχήσας, ἀντὶ τοῦ ἐπιτυχῶν, κύρσας. 20. κυνηλατέοντος δὲ ἀντὶ τοῦ κυνηγετοῦντος, ὡς Εὐφορίων

10

αὐτῷ σὺν τελαμῶνι νεοσιμῆτω τε μαχαίρῃ.

22. ἐρίπνην τὴν ἀκρόρειαν λέγει παρὰ τὸ περιπνέεσθαι, οἷον πολλὰ πνέεσθαι, ἢ τὴν κοιλότητα παρὰ τὸ ἐριπέεσθαι, ἢ γουιν πεσεῖν καὶ κοιλωθῆναι, ὃ καὶ νῦν σημαίνει. Ἄλλως. ἐρίπνη τὸ ὄηγμα τοῦ ὄρους παρὰ τὸ δοκεῖν ἐριπέεσθαι. 23. Αὐτοπόνοιο δὲ τῆς εἰκαίας καὶ αὐτοσχεδίου καὶ εὐτελοῦς χαμαιστρωσίας. παρὰ δὲ Ἀτικοῖς χαμευνάδες λέγονται μικρὰ κλινίδια. 24. τὸ δὲ πυρόεσσαν γράφεται καὶ πυιγόεσσαν, τουτέστι κανστικὴν, ἐπεὶ οἱ ἐν ἀκμῇ ὄντες τοῦ καύματος δοκοῦσι πνίγεσθαι. 25. καὶ τὸ ἀκρέσπερος ἦτοι κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτός, οἷον περὶ ἄκραν ἐσπέραν. 27. κινώπετα δὲ τὰ θηρία τὰ ἐν τῷ πέδῳ κινούμενα, οἷον κινώπεδα ὄντα τινά. 28. δρυμοὺς δὲ τοὺς συμφύτους τόπους· πᾶν γὰρ δένδρον οἱ ἀρχαῖοι δρῦν ἐκάλουν. καὶ λασιῶνας τοὺς δασεῖς τόπους καὶ ὑλώδεις. ἀμορβαίους δὲ χαράδρας τὰς βουκολικὰς ἢ ποιμενικὰς, ὅπου οἱ βουκόλοι περιπατοῦσιν.

25

29. λίστρωτόν: τὸ ὁμαλὸν καὶ ἐξυσμένον. λίστροι γὰρ οἱ ξυστήρες· καὶ Ὅμηρος (Od. X 455) „λίστροισιν δάπεδον.“ ἢ δὲ σύνταξις οὕτως, καὶ περὶ τὸν λίστρωτόν τόπον τῆς ἀλωνίας, καὶ ὅπου βοτάνη κνοῦσα καὶ θάλλουσα, οἷον τικτομένη καὶ αὐξομένη. 30. ἰάμνους δὲ τὰς ἰαμενάς, οἷον τοὺς συμφύτους τόπους. 32. μῶλυς δὲ βραδὺς καὶ νωθὴς, ἢ μογερός, ἢ νωχελὴς καὶ ἀπαλός, ὁ γεγηρακὸς ὄφις καὶ μόλις βαίνων· ἢ ὁ ταχὺς καὶ μολῶν. ἄμεινον δὲ τὸ προῶτον.

4 αἰχμαλώτους A 6 ἐν πᾶσι V τοι KV τε A 7 καὶ τυχήσας A, om. K 9 κύρσας O. Schneiderus, κρούσας KP, om. GL: ἐπέτυχε κρούσας A 11 αὐτῷ A, om. K νεοσιμῆτω KP, quamquam de K dubitavi utrum νεοσιμῆτω an νεοσιμῆτω scriptum esset, νεοσιμῆτω A τε μαχαίρῃ K, om. A. omissum videri verum, in quo verbum κυνηλατεῖν positum fuisset, dixi obs. crit. in Cat. et Varr. p. 93 12 περιπνέεσθαι KPG ἐριπνέεσθαι A 13 ἐριπέειν KA 14 ὃ καὶ νῦν σημαίνει. ἐρίπνη δὲ K ἄλλως ὃ καὶ νῦν σημαίνει ἐρίπνη P 15 ἐρίπισθαι G ἐρείπεσθαι Bussemakerus εἰκαίας Bussemakerus εἰκείας P: εἰκείας καὶ εὐτελεῖ K οἰκείας καὶ αὐτοσχεδίου καὶ εὐτελοῦς A 19 πνίγεσθαι G φλέγεσθαι KP 23 λασιῶνας A λασιῶντας K 24 ὅπου οἱ βουκόλοι περιπατοῦσιν G ὅπου βουκόλοι πατοῦσιν KA 26 λίστροι A λίστρον P λίστροι K 27 λίστροισι δάπεδος^{οις} P λίστροισι δάπεδος K λίστροισι δάπεδοις A 28 τόπον K δρόμον A ἀλωνίας KP ἄλωνος G 29 βοτάνη κνισκομένη κνοῦσα GL 30 τὰς εἰαμενάς G

ιστίον δὲ ὡς οἱ ὄφεις ἐν τῷ χεიმῶνι τυφλοὶ γίνονται ὑπὸ τοῦ παγε-
τοῦ, ἐν δὲ τῷ ἔαρι γευσάμενοι μαλάθρου πάλιν ὀξυδορκοῦσι καὶ ἀνα-
βλέπουσι καὶ τὸ λοιπὸν φεύγοντες τοὺς φωλεοὺς αὐτῶν εἰς ὑλώδεις
ἔρχονται τόπους, ὃ δὴ καὶ Νίκανδρος νῦν λέγει.

33. μαλάθρου: ὁ χυλὸς τοῦ μαλάθρου ὀξυδορκίαν παρέχει,
ὄθεν καὶ οἱ δράκοντες περιχρίουσιν ἑαυτῶν τὴν οὐράν. 35. θιβροὴν
δὲ τὴν θερμὴν καὶ ὀξεῖαν διὰ τὰς ἑξ αὐτῆς γινομένης φλεγμονάς.
Καλλιμάχος

θιβροῆς Κύπριδος ἀρμονίης.

0 Εὐφορίων δὲ

θιβροὴν τε Σεμίραμιν.

37. ἐγγαγίδα δὲ πέτρην τὴν γαγίτιν λίθον· ἐν Γάγαις γὰρ τῆς
Λυκίας εὐρίσκεται ἡ γαγίς. Ἡ γὰρ Γαγίς πόλις τῆς Λυκίας, ἐνθα
ὁ λίθος οὗτος εὐρίσκεται· γίνεται δὲ παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς μέλας τε καὶ
5 χλωρός. Ταύτης δὲ τῆς λίθου τὸ πῦρ οὐχ ἄπτεται, ἀλλὰ μόνου
καιομένη ἀσφαλτώδη ἔχει ἀποφορὰν καὶ ὄσμην, ὑφ' ἧς οἱ δράκοντες
ἀποτρέπονται.

39. ἐν δὲ πολυσχιδέος βλήτρου: διότι εἰς πολλὰ ἔσχισται
τὰ φύλλα αὐτοῦ. βλήτρος δὲ ἔστιν ἡ λεγομένη πέτρης, ἥρουν τὸ βλά-
10 χνον. ἔστι δὲ δοιμεῖα καὶ δητικὴ, διὸ καὶ τὰς πλατείας ἔλμινθας
ἐκβάλλει καὶ ἀποσύρει μετὰ πολλῆς καθάρσεως χολώδους βία. 40.
καχρυσόεσσα δὲ τὴν λιβανωτίδα λέγει, ὅτι ἡ ῥίζα αὐτῆς κριθῆς
ῥίξῃ παρόικε. περιθάλπεία δὲ τὴν θερμὴν ἢ περιθάλπουσαν. ἡ δὲ
κάχρως πυρώδης καὶ τραχεῖα καὶ τὴν ἀστηρίαν ἀναχαράσσει καὶ τὴν
25 γεῦσιν ἐκκαίει οὐχ ἤττον πεπέρεως.

41. καρδάμω: τὸ δὲ κάρδαμον δοιμὸν καὶ πληκτικὸν καὶ πυ-
ρῶδες· διὸ καὶ λειχῆνας ἀποσμήχει, λέπρας ἐκτρίβει, ἀνθρακας ῥήσ-
σει, ἔμμηνα κατάγει, πρὸς συνουσίαν ἐπιέγει, τὸ νεῦρον τῇ θερμό-
τητι κινοῦν. διὰ ταῦτα πάντα χαλεπὴν τοῖς θηρίοις ἐκπνεῖ ἀναθυ-
30 μίαισιν. ἰσοελκεί δὲ ἴσην ὀλκὴν ἔχοντι, ἥτοι ἰσοστάθμω. ἔνοδμον
δὲ τουτέστι νεαρόν, ἔτι τὴν ὄσμην τοῦ κρέατος ἔχον νεωστὶ ἐσφαγ-
μένου τοῦ ζώου. ἡ ἔνοδμον νέον, οἶον ἄρτι κοπέν, ἀντὶ τοῦ ὠμόν.
42. ἀσκελὲς δὲ τὸ αὐτὸ σκέλος ἢ τὸν αὐτὸν πηχισμόν, ὃ ἔστιν ἴσον.

1 ἀπὸ ΚΑ 2 μαράθρου Α 3 ἠλιώδεις L 9 θιβροῆς KVPGL θιβροῆς
Α θιβροῦ R ἀρμονίης GLR ἀρμονόης V: in K utrum ἀρμονίης an
ἀρμονόης esset non adparuit. ἀρμονίην Α 11 θιβροὴν P θιβρόν K
θιβρόν VR θιβροὴν Α 12 ἐγγαγίδα δὲ ΚΑ γαγίτιν ΚΡ γαγγῆ-
τιν G γάγαις ΚΑ 13 ἡ γαγίς K ἡ γὰρ γαγίς P ἡ γὰρ γάγγη
gL. in K utrum γαγίς an γαγίς esset non adparuit. 14 παρὰ τοῖς
αἰγιαλοῖς PgL πρὸς τῆς αἰγιαλῆς K μέλας L μέλας ἢ μέλας g μέλας
KP 16 καιομένη Α καιομένης K 20 δοιμεῖα καὶ δακτικὴ K 21
βία om. GL 23 ἡ πρὸς θάλπουσαν Α, om. GL 24 ἀναχαράσσει GL
ἀνακαράσσει KP τῇ γεύσει ἐπικαίει GL 26 καρδόμω ἐμμίξας G
27 ἀνθρακας ῥήσσει Α ἄρθρας (vel ἄρθρα) ῥήσει K 29 κινούσαν K
κινούσα Α διὰ ταῦτα Α διὸ ταῦτα ΚΡ χαλεπὴν ΡΑ χαλεπὰ K 30
ὀλκὴν Α ἄλκην KPG 32 ἡ ἔνοτμον GL

43. ἡ μέντοι μελάνθειος βαρεῖά ἐστιν. ἔστι δὲ καὶ πόα δυναμένη ψυγμὸν ἀπελάσαι, εἴ τις τρίψας τρις προσενέγκῃ τῇ ῥινί. 44. τὸ δὲ θεῖον καὶ ἄσφαλτος ἄμφω βαρύνοντα καὶ πνευματικά· διὸ καὶ ἔμμυνα ῥηγνύει καὶ κατάρρους ἴσθησι καὶ λέπρας καὶ φακοὺς ἐκλεαίνει. τὸ θεῖον ὀρθόπνοιαν διαλύει καὶ ληθαργικοὺς ὑποθυμιώμενον ἀνίησιν. ἡ δὲ ἄσφαλτος ἐπιληπτικούς ἐκταράσσει· πινομένη δὲ ἐν οἴνῳ πυρετοὺς τεταρταίους ἐξελαύνει σφοδρότητι καὶ τραχύτητι τοῦ πνεύματος. οὐ θαναμαστόν οὖν, εἰ καὶ τοῖς θηρίοις τοιαῦτα ἐνοχλεῖ.

45. Θρηῖσσαν· ἡ δὲ Θρηῖσσα λίθος ἐστίν, ἣτις βραχεῖσα τῷ ὕδατι καίεται. ὅτε δὲ εἰς αὐτὴν ἔλαιον βληθῆ, σβέννυται. Ἀριστοτέλης 1 δὲ φησι (mirab. auscult. 125) τοῦτον τὸν ποταμὸν τὸν Πόντον ἐν Μηδικῇ καὶ Ἰνδικῇ εἶναι, ἐν ᾧ καὶ ὁ λίθος οὗτος γεννᾶται, οὗ ἡ μὲν ὀσμὴ ἀσφαλτώδης καὶ δοιμεῖα, ἡ δὲ φύσις αὐτοῦ σύμπηξις γαιώδη ἀσφάλτου ξηρᾶς πρὸς τὸ λιθῶδες ἔσχε, καὶ διὰ τοῦτο ἐν ὕδατι ἀναφλέγεται μᾶλλον. ἡ γὰρ ἰκμᾶς ἰσχὺν τῇ ἀσφάλτῳ προστίθησι καὶ 11 τὸ ξηρὸν αὐτῆς ἐκκαῆς ποιεῖ. 50. μηλοῖς δὲ ἀεργηλοῖς ἢ τοῖς λευκοῖς κατὰ ἔρια ἢ τοῖς ἀργοῖς, ἐπεὶ τῶν ἄλλων ζῶων ἀργότερά ἐστι τὰ θρέμματα καὶ νοθήστερα [μᾶλλον δὲ τὰ πρόβατα]. οὐ γὰρ νοτοφόρα ἐστὶ κατὰ τοὺς ὄνους ἢ ἡμιόνοους ἢ βόας. Ἡ τοῖς μὴ ἐργαζομένοις πρὸς σύγκρισιν βοῶν καὶ ἵππων καὶ ὄνων. 20

52. Χαλβάνη· τὴν χαλβάνην ὁ Διοσκορίδης (III 97) φησὶν ὀπὸν εἶναι νάρθηκος Συριακοῦ, ὁ δὲ Θεόφραστος (hist. plant. VIII 9, 2) βέλτιον ὀπὸν πανάκου. ἀκνηστις δὲ οἰονεὶ πολύνκηστις, ὥσπερ καὶ τὸ ἄξυλος ὕλη ἢ πολύξυλος. τὴν δὲ ἀκνηστιν οἱ μὲν τὴν κνίδην ἢ ἀκαλήφην, οἱ δὲ τὴν σκίλλαν φασίν. ὁ μὲν Τυραννίων τὴν σκίλλαν, 25 Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Μεμφίτης τὸ κνέωρον, ὃ δὴ τινες κνήστρον καλοῦσι. τὸ δὲ ἐξῆς ἐν ὑπερβάτῳ· καὶ ἡ ὑπὸ τοῖς πολυδοῦσι γενεαίσι τῶν προϊόνων τεμνομένη κέδρος, ἀντὶ τοῦ τὸ ποῖσμα τῆς κέδρου, ἀποτρεπτικὴν ὁδμὴν τῶν δακέτων ἐμποιεῖ. οἱ δὲ πλεῖστοι τῶν ἐξηγησαμένων ἀπλῶς τὸ ξύλον τῆς κέδρου, διὸ καὶ τὰ ἐρπετὰ ψυχρὰ ὄντα 30 οὐ φέρει ἢ κέδρος καὶ τὸ ξηραντικὸν ἔχει· διὸ καὶ τοὺς νεκροὺς ἀσήπτους ποιεῖ τὸ νοτερόν καὶ ῥευστικὸν ἐκπιούσα, ὅθεν καὶ νεκρῶν

γμὸν

1 μελάνθειος G μελάνθειος A μελάνθος P μελάνθη K 2 ψυγμὸν K
4 λεπρῶν KPG, correxit I. G. Schneiderus φακοὺς L φαλακροὺς KPG
7 τραχύτητι P ταχύτητι KA 13 γαιώδη K 16 μήλοις δὲ καὶ ἀεργηλοῖς ἢ
τοῖς ἀργοῖς K ἀεργηλοῖσιν ἢ τοῖς λευκοῖς κατὰ ἔρια ἢ τοῖς ἀργοῖς G 18
νοθήστερα K νοθρότερα A μᾶλλον δὲ τὰ πρόβατα om. PGL 23
πανάκου om. KA, addidi. ex Theophr. l. c. conl. VIII 7, 2; 1, 2 24
κνίδην (-αν K) οἱ δὲ τὴν σκίλλαν φασίν ἢ ἀκαλήφην KPG, correxit
Bodaeus a Stapel in Theophr. hist. plant. VII 7. cf. schol. v. 880 25
σκίλλαν K 26 κνέωρον Bodaeus l. c. κένωρον KgL κένορον A κνή-
στρον Bodaeus l. c. κνήστραν L κνήστραν K κνήστραν P 27 ἡ G,
om. KA 28 τεμνομένη A τεμνόμενος K 29 τῶν δακέτων A τῶν δα-
κέντων δρακόντων K 30 τὸ ἀπλῶς ξύλον KA καὶ γὰρ τὰ ἐρ-
πετὰ ψυχρὰ ὄντα τὴν κέδρον διὰ τὸ ξηραντικὸν φεύγει G 31 οὐ φέρει
τὴν κέδρον P 32 ἐκπιούσα G ἐκπιούσα KP ἐξωθοῦσα A καὶ νε-
κρῶν ζώων A ἐκ νεκρῶν ζῶων, ut videtur, K

ζωὴν ἔνιοι αὐτὴν ἐκάλεσαν. οἱ δὲ ὄφεις δέονται τῶν χαλόντων. 53. τὸ δὲ καταψηχθεῖσα ἀντὶ τοῦ διαιρεθεῖσα ἔστι. ψάχειν γὰρ καὶ ψήχειν ἔστι τὸ διαιρεῖν. ἢ κατακνηθεῖσα, οἶον καταπριθεῖσα. χηραμὰ δὲ τὰ κοιλάματα παρὰ τὸ χεῖσθαι καὶ χαιρεῖν ἐν αὐτοῖς.

5 57. εἰ δὲ τὰ μὲν καματοῦ ἐπιδεύεται: ὁ κόπος. εἰ δὲ κόπος ἔστιν εὐρεῖν τὰς βοτάνας ταύτας. 59. πολυρραγέος δὲ τοῦ πολλὰς φεύσεις ἔχοντος ἢ τοῦ βιαίου καὶ πάντα δῆσοντος διὰ τὸ ῥαγδαῖον. 60. ὑδροηλὴν δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ ἔστι καὶ ὄρεινὴ πόα. διαστέλλει δὲ τὸ εἶδος. τινὲς δὲ ἀγρίαν γλήχωνα αὐτὴν καλοῦσι. πάντα δὲ 0 τὰ εἰρημένα βαρύοδμα καὶ θερμὰ καὶ θεραπεύει. ἢ δὲ καλάμινθος ἐν ὄρω γάλακτος πινομένη ἐλεφαντίασιν καὶ χοιράδας καταπλαττομένη ἴαται. μετὰ οἴνου δοθεῖσα ἴκτερον παύει.

60. χαιτήεσσα: εἰ μὲν διὰ τοῦ χ, τὴν δασεῖαν καὶ κομῶσαν τοῖς φύλλοις· κόμη γὰρ τῶν βοτανῶν τὰ φύλλα, ὡς αἱ τρίχες τῶν 5 ἀνθρώπων. εἰ δὲ διὰ τοῦ κ, τὴν μεγάλην καὶ ὑψηλὴν, ὡς κῆτος, οἶον κητώεσσα οὔσαν.

62. ἀγραύλοισιν: ἦτοι τοῖς λαμπροῖς κατὰ μετάθεσιν τῶν στοιχείων, οἶον ἀγλαύροις, τοῖς καλοῖς· ἢ καὶ τοῖς ἀγλαῖς αὔρας ἔχουσιν· ἢ τοῖς διαλελυμένοις καὶ τρυφεροῖς. 63. λύγος δὲ ἔστιν εἰ- 10 δος φυτοῦ ἔχον κλάδους πέντε.

64. ἡ πολίον βαρύοδμον: καὶ γὰρ τὸ πολίον ἔστιν εἶδος βοτάνης. τονοῦται δὲ καὶ πόλιον καὶ πολιόν. ἄμεινον δὲ τὸ πόλιον, ἵνα μὴ ἢ ὡς ἐπίθετον. οὐκ ἔστι δὲ ἡ λιβανωτίς, ἀλλ' ἔχει πέ- 5 τηλον μὲν θυμου μαλακώτερον καὶ δασύτερον, μέγεθος δὲ οἶον ῥάβδους ἀπὸ ῥίζης πολλὰς ἀναδίδωσιν, ἢ δὲ ῥίζα ξυλώδης. πάντα δὲ ταῦτα βαρύοδμα. 65. ἐχίειον δὲ· τὸ ἐχίειον ὁμοιον τῷ πολίῳ τὴν χροιάν ἔστιν, ἀφομοιοῦται δὲ πρὸς τὸν ἔχιν. τινὲς δὲ λέγουσιν αὐτὸ φύλλα ἔχειν ὅμοια ἔχιοις κεφαλῇ, διὸ οὕτως ὠνομάσθη. δύο δὲ ταύ- 10 τής γένη, τὸ μὲν ὠκιμον, τὸ δὲ ἐχίειον, ὅπερ τραχύτερόν ἐστιν.

65. ὀριγανόεσσα τε: τὸ δὲ ὀριγάνου γάλα μετὰ οἴνου πινόμενον ἀδήκτους φυλάττει τοὺς πίνοντας.

66. ἀβροτόνοιο: καὶ τῆς ἀβροτόνου δὲ δύο εἰσὶ τὰ γένη, τὸ μὲν κηπεύσιμον, τὸ δὲ ὄρεινὸν ἐν ἀργεννόεσσι τόποις εὐρισκόμενον,

3 καταπριθεῖσα A καταπρησθεῖσα K 4 καὶ χωρεῖν Λ 5 ὁ σκόπος· εἰ δὲ σκόπος K καὶ κόπος GP 8 πόα G πόλις K καλάμινθος Λ 9 γλήχωνα K 11 καταπλαττομένη Λ καταπληττομένη K 14 τῶν βοτανῶν G τῆς βοτάνης K 16 κητώεσσα Λ κητάεσσα K. cf. Hesych. κητώεσσα 17 ἀγλαύροις τοῖς λαμπροῖς — οἶον ἀγραύλοισι G 18 οἶον ἀγραύλοισι KP 20 ἔχον φύλλα πέντε voluit Bodaeus in Theophr. hist. plant. III 17 22 τονοῦται G τοιοῦτ K τοιοῦτον P καὶ πολίον καὶ πολιόν P 23 μὴ L, om. KA δὲ ἀλιβανωτίς K 25 πολλὰς PG πολλοῦς K σπιθαμιαίους vel παλαμιαίους coniecit Bussemakerus conl. Dioscor. III 114 Spr. et Plin. N. H. XXI 7, 21. 28 φύνειν ἔχεις ὁμοίας K ἔχειν φύλλα ὅμοια Λ 28 ταύτης A ταῦτα K 29 τραχύτερον G et Dioscorides IV 27 πλατύτερον KP 30 τὸ δ' ὀριγάνου γάλα μετ' οἴνου πινόμενον P τὸ δὲ ὀριγάνου γάλα κατα . . . γινόμενον K lacuna relicta, ὀριγάνου μετ' οἴνου γάλα κατασπᾶ πινόμενον καὶ G 33 ἀργιλώδεις coniecit Nauekius

διὸ εἶπεν ἀργεννήν ὑπὸ βῆσσαν. τοῦτο δὲ προὔκρινε τοῦ κη-
 πευσίμου ὡς πρακτικώτερον. Ἀβρότονον οὖν τὸ φύλλον τῆς ἀργίας
 βοτάνης φησίν. ἔστι δὲ δύο γένη αὐτῆς, ἡμερον καὶ ἄργιον. ἀβρότο-
 νον δὲ ὠνόμασται διὰ τὸ πρὸς τὴν ἄψιν ἀβρόν καὶ ἀπαλὸν φαίνε-
 σθαι. Ἄλλως τε καὶ διὰ τὸ δύσπνουν εἶναι.

67. ἢ ἔρπύλλοιο: ἔρπυλλος εἴρηται παρὰ τὸ ἔρπειν αὐτοῦ
 τὰς ῥίζας ἐπιπολύ· διὰ τοῦτο καὶ νομαῖον, διότι ἐπιπολὺ νέμεται. δύο
 δὲ αὐτοῦ εἶδη· ὁ μὲν ἔστιν ἡμερος, ὁ δὲ ἄργιος. ἔστι δὲ καὶ ὠκιμον
 μεταβάλλον ἐξαμελούμενον εἰς τὸν ἔρπυλλον. ἔστι δὲ πολύχυτον, πνευ-
 ματιῶδες. τῷ δὲ πνεῖν τρέπει τὰ θηρία. Ἡ νομαῖον εἴρηται, διότι
 πανταχόσε βάλλει ἑαυτοῦ τοὺς κλάδους, καὶ τὸ ἐπίθετον ὁμοφωνεῖ
 τῷ κυρίῳ. ἔρπυλλος γὰρ καλεῖται παρὰ τὸ ἔρπειν. [ἔνθεν καὶ νο-
 μαῖον παρὰ τὸ νομῆν. φιλόζωος δὲ ὁ ἔρπυλλος G] ὡς κισσὸς δὲ ἀν-
 θεῖ περὶ τὰ ἄλλα ἄνθη ἐλισσόμενος καὶ περιβοσκόμενος.

70. Κονύξης: κόνυζα εἶδος βοτάνης. καταψυκτικὴ δὲ αὕτη
 πρὸς συνουσίαν· διὸ καὶ ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις ἐστρώννυτο. χαμαι-
 ζήλοιο δὲ τῆς χαμαιπετοῦς. δύο δὲ εἶσι καὶ αὐτῆς γένη, ἢ μὲν ἀργία,
 ἢ δὲ ἡμερος. ἀλλ' ἢ ἀργία δριμυτέρα ἔστι τῆς ἡμέρου κονύξης. 71. τὸ
 δὲ ἄγνου βρούα λευκὰ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τέθεικεν, ἐπεὶ ἔστι καὶ
 μέλας ἄγνος. πολυανθῆς δὲ ἔστιν ὁ λύγος τοῦ ἄγνου, ὃν ἐν τοῖς Θε-
 σμοφορίοις ὑπεστρώννυτο αἱ γυναῖκες. ἀντιπράττει γὰρ πρὸς συνου-
 σίαν· διὸ καὶ ἄγνος λέγεται, ἄγονός τις ὢν. Βρούα δὲ τὰ ἄνθη·
 καὶ Ὀμηρος (Π. P 56)

καὶ τε βρούει ἄνθει λευκῷ.

λευκὰ δὲ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν μελάνων. Τὸ δὲ σπέρμα τοῦ
 ἄγνου καὶ πινόμενον ἀπαλλάττει τῶν πυρετῶν καὶ ποιεῖ ἰδρωτὰς,
 ὑδρωπικοῖς τε καὶ σπληνικοῖς βοηθεῖ εἰς κύστιν ἐκκαθαυομένων τῶν
 ὑγρῶν. ὁμοίως δὲ καὶ τὸ πόλιον βοηθεῖ ἰντερικοῖς, πολέμιον δὲ ἔστι
 ταῖς κνούσαις γυναῖξιν· ἐκβάλλει γὰρ τὰ ἔμβρυα. ὁ δὲ ὀνόγγρος ἔστιν
 εἶδος βοτάνης. [καὶ ὀνόγγρος δὲ εἶδος θάμνου. καλοῦσι δὲ αὐτὸν οἱ
 μὲν ἀνάγγρον, οἱ δὲ ὀνόγγρον, οἱ δὲ ἄκποιν, οἱ δὲ ἀγνάκρον, οἱ δὲ
 ὀξόγγρον G] ἐμπρὶοντα δὲ τὸν ἀκανθῶδη καὶ τραχύν εἶπεν· πρι-
 ονώδη γὰρ ἔστι τὰ αὐτοῦ φύλλα. 73. μόσχον δὲ τὸν κλάδον φησί.
 γράφεται δὲ καὶ πολυαυχέα καὶ πολυανθέα. 74. τὰ δὲ σκύρα
 ὄρεξιν τῶν ἀφροδισίων παρέχει τοῖς βουσίην. ὡς οὖν τῶν βουκόλων
 ἐπεχόντων τὰς βοῦς καὶ κοπιώντων σκύρα ἐχθρὰ εἴρηται. τὸ δὲ

4 ἄψιν A ὄψιν KP 5 διὰ τὸ δυσπνοῦσιν εἶναι χρήσιμον voluit
 Bernardus conl. Ael. H. A VIII 33 Plin. N. H XXI 11 Dioscor. III 29.
 videntur haec pertinere ad 2 πρακτικώτερον 6 ἢ ἔρπύλλοιο: ἔρπυλλος K
 8 εἶναι δὲ καὶ KA εἶναι λέγεται καὶ coniecit Bussemakerus 9 ἔρπυλλον
 K 12 ἔρπυλλος K 15 κονύξης: κονύζα K 16 ἐν G, om. KA χα-
 μαϊζήλοιο G χαμαιζήλου KA 18 κονύξης K 22 βουτὰ δὲ K 26 καὶ
 πινόμενον καὶ χοιόμενον ἀπαλλάττει GL 32 ἐμπρὶοντα K 33 ἔχει
 τὰ αὐτοῦ φύλλα KA ἔχει φύλλα G

τάτ' εἶαρι ἀντὶ τοῦ ἄτινα σίνατο καὶ ἔβλαψε τὸν βούτην, ἤγουν τὸν βουκόλον. ἐκτέμνει γὰρ ὑπὲρ τοῦ μὴ γενέσθαι τὰς βοῦς αὐτῶν. οἱ δὲ τὸ ἐρυθράδιόν φασιν, ἐπεὶ φοινίσσεται τὰ δέρματα τῶν γενομένων ζώων. 75. τὸ δὲ σκυρόωσι ἀντὶ τοῦ ὀργῶσιν ἢ σκιρτῶσιν ἢ ἐκμαίνονται. τῶν γὰρ σκύρων γευσάμεναι αἱ βόες ἐκκλίνονται, καὶ ταῦτα τοῖς βουσί μανίας ἐστὶ παρασκευαστικά. Βούτην, βουκόλον. ταῦτα γὰρ βλέπτουσι τοὺς βουκόλους. οἱ γὰρ βόες τρώγοντες αὐτὰ ὀρμητικοὶ γίνονται πρὸς τὰ ἀφροδίσια καὶ φεύγουσι τὰς ἀγέλας, ὥστε ἀναγκάζονται οἱ βουκόλοι διώκειν. 76. Ἡ δὲ πευκέδανος βοτάνη ἐστὶ 0 πικρά. βαρύνεται δέ, ἵνα μὴ ἦ ἐπίθετον.

78. ἀγραυλεὶ κοίτη; τῇ ἐν τῷ ἀγρῷ γινομένη· ἢ δὲ λέξις ἀγροικική.

79. χελεῖαις: ταῖς καταδύσει, παρὰ τὸ χεῖσθαι ἐν αὐταῖς τοὺς ὄφεις.

5 81. κεδρίδας: τὸν καρπὸν τῆς κέδρου. ἔχουσι γὰρ αὗται ὑγρότητα ἐλαιώδη. 83. τὸ δὲ λίπει ἐνὶ ἀντὶ τοῦ ἐν ἐλαίῳ τῷ ἐξ αὐτῶν, ὅπερ ἐστὶ ξηραντικόν. 84. καὶ ἀλθιέντα τὸν πρὸς ὑγείαν λαμβανόμενον, ὃ ἐστὶ θεραπευτικόν. 85. ὀδόντες δὲ οἱ δοίδυκες καὶ τριβεῖς. ἀντιπῶσει δὲ ἐχρήσατο. ἔδει γὰρ εἰπεῖν κνηστῆρος 10 ὀδόντες.

86. σιάλων: ὅτε γὰρ ἐστὶ νῆστις ὁ ἄνθρωπος, τότε τὸν αὐτοῦ σίελον πόρρω φεύγει ὁ ὄφεις.

88. ἐπὶ χλωρηίδα νῶτω: χλωρὰν ἐπὶ τῷ νῶτῳ. ἰστέον δὲ ὅτι τινὲς βοτάνην λέγουσι τὴν κάμπην, τινὲς δὲ τὸ ζωύφιόν φασιν. 5 89. ἀγριάδος δὲ μαλάχης κατὰ συναλοιφὴν τῆς ἀγριομαλάχης, ἣν καὶ ἀλθαίαν καλοῦσι. καὶ ἐγκύμονα ἀθαλλῇ, ἀπαλόν, μῆπω ἐξηνηκότα.

90. ἰαύοις: κοιμήσαιο

91. ψήχεο δ' ἐν στέρνῳ: το δὲ ἐξῆς, ἀνάτριβε δὲ ἐν τῇ κοι- 10 λότῃ τῆς θυείας.

μυλόεντι: ἢ τῷ λιθίνῳ ἢ τῷ μυλοειδεῖ. 92. ὀράμνους δὲ τοὺς κλάδους. κατὰ συγκοπὴν δὲ εἶπεν, οἶον ὀροδάμνους παρὰ τὸ ὀρούειν.

1 ἀντὶ τοῦ ἄτινα σίνατο καὶ ἔβλαψε τὸν βούτην, ἤγουν τὸν βουκόλον. ἢ ὅτι ἐπέχων αὐτὰς κοπιᾷ· ἢ ὅτι ἐκτέμνει ὑπὲρ Α ἀντὶ τοῦ ἄτινας (ἄτινα P). ἐκτέμνει γὰρ ὑπὲρ KP 5 ἐκμαίνονται KA 6 ταῖς βουσί g 8 ὀρμητικοὶ καὶ ἐπόρεκτοι γίνονται πρὸς τὰ ἀφροδίσια καὶ λοιπὸν ἀναπτροῦνται καὶ φεύγουσι g 12 ἀγροικική P ἀγροική KA 16 ἐν ἐλαίῳ P: ἐν om. KA 19 κνηστῆρος K κνηστῆρες G κνηστῆρες A 21 σιάλων — 22 ὄφεις om. A, post 33 ὀρεύειν habet K, suo loco g, in quo pro σιάλων est πολλὰν καὶ βορτέων τὸν σίελον αὐτοῦ g 23 χλωρηίδα νῶτω: ἰστέον ὅτι K, ex GL correxit I. G. Schneiderus 26 ἀλθαίαν I. G. Schneiderus conl. Dioscor. III 163 Plin. N. H. XX 21, 84 ἀλωαίαν L ἀλωεάν P ἀλωέα K ἀλωίαν A: cf. Theophr. hist. plant. VIII 18, 1 ἀθαλλῇ ἀσφαλῇ KP εὐθαλλῇ L κεκλεισμένον A 28 ἰάβοις K 30 τῆς θυείας A, om. KP 31 τῷ λιθίνῳ τῷ GL ἢ τῷ λίθῳ τῷ KP 32 οἶον ὀραδάμνους P 33 ὀρούειν GL ὀρεύειν KP

93. ὀδελουῦ: ἀντὶ τοῦ ὀβελουῦ Δωρικῶς ἢ Αἰολικῶς· καὶ Θεόκριτος (5, 27) [δήλεται τὸ βλάπτεται ἢ] δήλεται τὸ βούλεται. αἴσιος δὲ ὀλκῆ ἀντὶ τοῦ ἴση. ἴσω γάρ, φησι, σταθμῶ βαλὼν τριῖβε. διὰ γὰρ τοῦ αἴσιον σημαίνει τὸ καθῆκον καὶ ἰσοστάθμον ποιεῖσθαι.

94. δαύκου: τὸ μέντοι δαύκου καὶ δαύχου γράφεται, ἐπὶ τινων δὲ καὶ γλυκύ. ἔστι δὲ ριζίον παρόμοιον σταφυλίνῳ. Ἀντίγονος δὲ λέγει δαύχμου. ἔστι δὲ δάφνη πικρά. χειροπληθῆ δὲ ὅσον γεμίσει τὴν χεῖρα. Δαύκου: δύο γένη τῆς βοτάνης, ἢ μὲν Κρητική, ἢ δὲ Ἀσιατική. Πλούταρχος πλείονα μὲν φησι γένη αὐτῆς εἶναι, τὸ δὲ κοινὸν τῆς δυνάμεως ἰδίωμα δορυμὸν καὶ πυρῶδες, ὡς καὶ ἢ γεῦσις αἰσθάνεται καὶ ὄσφρησις, καὶ πειρώμενον δῆλον εἶναι. καὶ γὰρ ἔμμηνα κινεῖ σφόδρα καὶ διαλύει στρόφους τῆ θερμότητι καὶ τῶν περὶ τὸν θώρακα σπλάγγων καθαριστικὸν καὶ προσέτι γε μὴν λεπτυντικὸν ἔχει σθένος.

96. Τέρσαι ὑπὸ σκιοέντι: ξήραινέ φησιν, ἐν σκιάδει καὶ ἀνεμώδει τόπω· μὴ γὰρ ἐν ἡλίῳ, ἵνα μὴ ἢ ὑγρότης αὐτῶν ξηρανθῆ ὑπὸ τοῦ ἡλίου καὶ ἀνερόγητα ποιήσῃς αὐτά.

97. αὐὰ δ' ἐν ὄλπη: σκιοψυκτα δὲ ὄντα καὶ ξηρὰ θρύπτε αὐτὰ ἐν ληκύθῳ, καὶ οὕτως ἀλείφου, ὅτε χρεῖα καλέσει.

98. εἴγε μὲν: δύο ὄφεις συνουσιάζοντας κελεύει λαβόντας ἐψηῆσαι. χύτρω δὲ τῆ χύτρα. διὰ τί δὲ συνουσιάζοντας; διότι ἐν τῷ καιρῷ τῆς συνουσίας βρωμοῦσιν. ἀποστρέφονται δὲ φύσει τὸν ἑαυτῶν βρώμον. κνώδαλα δὲ κυρίως μὲν τὰ θαλάσσια παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἐν τῇ ἀλί· καταχρηστικῶς δὲ τοὺς ὄφεις λέγει. φησὶ δὲ Ὀππιανὸς κνώδαλα τὰ τῶν θηρίων γένη, ἐξ οὗ καὶ μυεῖαν ποιεῖται ὁ Νίκανδρος περὶ κνωδάλων καὶ λέγει οἶον αἰμοροοίδας καὶ κεράστας καὶ τριχοφόρους, ἦτοι χοίρους.

102. δραχμάων: τὸ τρίτον μέρος τοῦ δεκάτου τῆς δραχμῆς· τὸ τρίτον δὲ ἔστι τῆς δεκάδος τρεῖς καὶ τρίτον. ἢ τριπλάσιον τῆς δεκάδος, τουτέστι τριάκοντα δραχμάς. τρίφατον οὖν ἀντὶ τοῦ τρίλεκτον, οἶον τριπλῆν δεκάδα, τουτέστι τριάκοντα δραχμάς.

103. ὁ μὲν γὰρ χοῦς ἰβ κοτύλας ἔχει. τρίτον οὖν τῶν δώδεκά φησιν. Ἐν δὲ τρίτην μοῖραν: ἀντὶ τοῦ δ κοτύλας. ἰβ γὰρ κοτυλῶν ἔστιν ὁ χοῦς, τοῦ δὲ ἰβ τὸ τρίτον δ. ἢ καὶ οὕτως, τῶν τριῶν ὄντων τῶν ῥοδίνων τῷ πρώτῳ καὶ τῷ δευτέρῳ ὡς ἐξόχοις φησὶ χρῆ-

1 Θεόκριτος δήλεται τὸ βάλεται (rell. om.) G 3 ὀλκῆ K 4 τοῦ αἴσιον A τὸ αἴσιον K 5 δαύκου διχῶς δαύχμου γράφεται γλύκου I. G. Schneiderus ex GL: γλυκύ KPA 7 δαύχμου KG δαύχου P χειροπληθῆ G χειροπληθῆς KA 10 καὶ ὡς KA: καὶ om. G 12 τῶν περὶ τὸν θώρακα καὶ σπλάγγνα παθῶν καθαριστικὴν καὶ λεπτυντικὴν ἔχει δύναμιν G 13 σπλάγγων K 15 ξήρανε K καὶ ἐν ἀνεμώδει K 16 μὴ ὑγρότης K 17 ἀνέρογητα ποιήσῃς αὐτά PG ἀνέρογητον ποιήσῃς αὐτό K 18 σκιοψυκτα K 22 τὴν ἑαυτῶν βρωμόν K 27 ἦτοι χοίρους AP, om. K 29 τὸ τρίτον δὲ τοῦ δεκάτου τριάκοντόν ἔστι τοῦ ὅλου. ἢ A τῆς δεκάδος τρεῖς τρίτον KP 32 χοῦς om. K: ὁ χοῦς γὰρ A τρίτον οὖν τῶν δώδεκα τέσσαρες κοτύλαι G 35 τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον ὡς ἐξόχως K τὸ α καὶ τὸ β ὡς ἐξόχοις P

σθαι. τρεῖς γὰρ ἀποστάσεις ποιεῖ τὸ ῥόδον, πρώτην, μέσην καὶ τελευταίαν· ἀντὶ τοῦ ἐν τρισὶν ἀγγελίοις βάλλουσιν ἔλαιον· καὶ ἐν τῷ ἐνὶ ἐξ αὐτῶν βάλλουσι τὸ ῥόδον καὶ ποιούσι τὴν πρώτην ἀπόστασιν τὴν ἐνεργεστέραν· καὶ ὅταν ἀποβραχῆ ἐν τῷ πρώτῳ ἀγγείῳ καὶ ποιήσῃ τὴν πρώτην ἀπόστασιν, αἴρουσιν αὐτὸ καὶ μεταβάλλουσιν ἐν τῷ δευτέρῳ ἀγγείῳ, καὶ ὅταν βραχὲν ποιήσῃ τὴν δευτέραν ἀπόστασιν, μεταβάλλουσιν αὐτὸ ἐν τῷ τρίτῳ ἀγγείῳ· καὶ οὕτω τρεῖς ἀποστάσεις ποιεῖ.

104. Πολύτριπτον: ἐπεὶ πολλὰ εἶδη ῥοδίνου, καὶ τὸ μὲν 10 πρῶτον, τὸ δὲ μέσον, τὸ δὲ μικτὸν καλοῦσιν, ὅπερ πολύτριπτον εἶπε. τὸ μικτὸν δὲ τὸ ἕξοχον.

105. ἰσόμορον: ἰσόμορον γὰρ λέγει τὸ ἴσον τοῦ ὀμφακίνου 15 ἔλαιου, ἀντὶ τοῦ πάλιν δ κοτύλας. ἀργῆτος δὲ τοῦ λευκοῦ ἢ λαμπροῦ ἢ καθαροῦ, ἐξ ὠμῆς ἐλαίας γεγυμμένος. 106. ἐν δὲ τῷ τετραμόρον λείπει ο καὶ σύνδεσμος, ἢ ἢ καὶ τετραμοίρον κηροῦ, ἀντὶ τοῦ μίαν 20 κοτύλην κηροῦ. τῶν γὰρ δ τὸ τέταρτον ἢ μία ἐστίν. 109. λάκτις δὲ ὁ λεγόμενος παρὰ Ἀπτικοῖς ἀλετρίβανος. λέγει δὲ νῦν τὴν τορύνην, τὸ κίνητρον. 107. ἄκανθα δὲ κυρίως μὲν ἢ σπείρα τοῦ δράκοντος, νῦν δὲ λέγει τὸν δράκοντα. ἄφελε γοῦν, φησι, καὶ ἀποχώ- 20 ρισθὸν τὰς φολίδας καὶ τὰ λεπάσματα· ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ λίπαζε, ἀντὶ τοῦ χοῖσον.

114. Θρίναξι: γεωργικόν τι σκευὸς ἐστὶν ἔχον τρεῖς ἕξοχὰς καὶ σκόλοπας ἀπωξυμένους ᾧ τοὺς στάχνας τρίβουσι καὶ λιμῶσι καὶ ἀπαχυρίζουσι. 115. δακέεσσι δὲ τοῖς θηρίοις, νῦν δὲ ταῖς ἀσπίσιν. 25 ἔτι δέ, λέγει, εἰ μὴ ἠλειμμένος τῷ φαρμάκῳ ταῖς ἀσπίσιν ἐπιτύχης, ταχέως ἂν ταῖς ἡμετέραις προστάξεσιν ὑποχωρήσῃς καὶ ἐκφύγοις ἂν τὰ δῆγματα καὶ τὸν θάνατον τὸν ἐξ αὐτῶν.

118. τῶν ἦτοι θήλεια: περὶ τῆς ἀσπίδος λέγει, ἢ ἐστὶ δι- 30 ψάς. τῆς γὰρ θηλείας τὸ στόμα μείζον καὶ πλατυτέρα ἢ κεφαλῇ. τὸ δὲ παλίγκοτος οἶον ὀργίλη ἐστὶ τοῖς ἀπαντῶσι, τῷ τε δῆγματι πλειότερα καὶ κατὰ τὴν ἐλκομένην σειρὴν, ἢ γοῦν οὐράν. 119. δάγμα δὲ διὰ τοῦ α ὁ Νικάνδρος πανταχοῦ, καὶ οὐ διὰ τοῦ η. καὶ τὸ πλειότερη ἀντὶ τοῦ μείζον τῷ στόματι. στικτέον γὰρ εἰς τὸ ἀν- 35 τομένοισι. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ πλειότερη καὶ πάλιν· καὶ τῷ δῆγματι γὰρ πλειότερη καὶ κατὰ τὴν ὄλην, καὶ κατὰ τὴν οὐράν, πλειότερη. ὄλην δὲ τὸ σῶμα· ἢ τὴν οὐράν, καὶ σειρὴν τὴν πορείαν. βούλεται

1 ἀποστάσεις coniecit Bussemakerus 4 καὶ ὅτε ποιήσῃ K 11 τὸ
μικτὸν δὲ ἢ τὸ GL τὸ μικτὸν ἢ τὸ K τὸ μικρὸν δὲ ἢ τὸ P 12 ἰσό-
μορον· ἰσόμορον λέγει P 13 ἀντὶ τοῦ A αὐτοῦ K λευκοῦ καὶ
λαμπροῦ G 15 τοῦ . . . κοτύλην K 17 ὁ λεγόμενος G ἢ λεγομένη
KA τορύνην GL τορύνην K 20 λεπίσματα A 23 ἀπωξυμέ-
νους L ἐπωξυμένους G ἀπεξυμένους P ἀπεξυμένους K καὶ λι-
μῶσι καὶ ἀπαχυρίζουσι LP, om. KA 24 νῦν δὲ ταῖς ἀσπίσιν A, om. K
25 εἰλημμένος PK 26 ταχέως A τυχαίως K 31 δάγμα KPL δάγμα G
34 κατὰ κοινοῦ δὲ τὸ πλειότερη καὶ τῷ δῆγματι πλειότερη G δὲ]
καὶ K καὶ τῷ] κάτω KP 36 ὄλην δὲ τὸ σῶμα κατὰ τὴν οὐράν P

γὰρ σημαίνει ὅτι τὸ ἄκρον τῆς οὐρᾶς αὐτῆς παχύ ἐστιν. 120. τὸ δὲ τούνεκα ἢ ὅτι τῷ στόματι μείζων, ἢ ὅτι ὀργίλη ἐστὶ τῷ δῆγματι.

121. ἀλλ' ἦτοι θέρους: οἷον ἀρχομένου τοῦ θέρους μικρότατά εἰσι τὰ ἐροπετά. τὸ δὲ ἐξ ἀλέασθαι ἀπαρέμφατόν ἐστιν ἀντὶ προστακτικοῦ, ἦτοι ἀντὶ τοῦ ἐξάλυξον καὶ ἔκφυγε.

123. ὀλκαίην ψαίρουσαι: αἵτινες ὑπὸ τὴν οὐρὰν τοῦ ταύρου ἐγγίζουσαι καὶ ἀπτόμεναι ἢ ψαίρουσαι ἀντὶ τοῦ κινούμεναι, μικρόταται ἐπιφέρονται. λέγει δὲ ἐν ταῖς ἐπιτολαῖς τῶν Πλειάδων. τότε οὖν, φησι, ἔκφυγε τὸ δῆγμα. ὀλκαίην δὲ τὴν οὐρὰν λέγει παρὰ τὸ ἔλκεσθαι ὑπὸ τοῦ ὅλου σώματος. γράφεται καὶ ὀλκαίην καταχρηστικῶς· κυρίως γὰρ ἢ τοῦ λέοντος οὐρὰ ὀλκαία καλεῖται, ὅτι δι' αὐτῆς ἑαυτὸν ἐποτρύνει καὶ ἐγείρει εἰς ἀλκίην· (Hom. II. Γ' 171)

αἰεὶ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι.

Ἄρατος (rhaen. 517) μὲν ἡμιτελῆ φησιν εἶναι τὸν ταῦρον, οὗτος δ' ὀλόκληρον. ὀλή γὰρ ἢ οὐρά.

125. γωλεά: αἱ καταδύσεις αἱ ἐν τοῖς κοίλοις τόποις γινόμεναι οὕτω καλοῦνται.

126. λίπτησιν: ἢ ὅτε ἐπιθυμίαν σχοίη νομοῦ, τουτέστι βοσκῆς, ἢ ὅποτε βοσκῆς κεκορησμένη ἐπὶ τὸ κοιμηθῆναι πορεύεται.

[127. μὴ σύγ' ἐνὶ τριόδοισι τύχοις: κατὰ κοινού.]

128. ὅτε δῆγμα πεφνύζως: ὅτε τὸ δῆγμα τῆς θηλείας φεύγων εἰς φυγὴν τράπη ἐν τῇ συνουσίᾳ. τότε γὰρ ἀναιρεῖ τὸν ἔχιν ἢ διψάς.

129. πεφνύζως: τοιοῦτος γὰρ ὁ ἄρρη. καὶ τὸ θυῆσι ἀντὶ τοῦ ὄρησ, ἦτοι φεύγει καὶ ἐκκλίνει τὴν τυπὴν καὶ τὴν τύψιν τῆς ἐχίδνης. Ἄλλως. φολόεντος: τοῦ πυρῶδους καὶ τεφρῶδους. μετέληψις δὲ τὸ σχῆμα ἀντὶ τοῦ φολοέσεως ἐχίδνης. δῆγμα δὲ καὶ τυπὴν ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό.

130. Ἠνίκα θορνυμένου: τὸ δὲ θορνυμένου ἀντὶ τοῦ συνουσιαζομένου καὶ μινυμένου. θαλερωῶ δὲ τῷ σπορίμῳ· στόματι γὰρ συνέχονται αἱ ἐχίδναι· ἢ τῷ ὀλεθρίῳ. 131. θουράς δὲ λέγεται ἢ ὄρησ μητική πρὸς συνουσίαν.

131. ὀδάξ: ἦτοι δηγματικῶς καὶ τημητικῶς συμπλακεῖσα τῷ ἄρρη. γράφεται δὲ καὶ ἀμύξ ἀντὶ τοῦ οὐ μνητικῶς ἦτοι κατεξεστεικῶς ἐμφῦσα. οὕτως γὰρ συνουσιάζονται οἱ ἔχεις ταῖς ἐχίδναις, καὶ μετὰ τὸ συνουσιάσαι ἀναιρεῖ τὸν ἄρρηνα ἢ θήλεια, τὴν κεφαλὴν 3

1 αὐτῆς A καὶ τῆς K τὸ δὲ τούνεκα A τότε. τούνεκα K 2 ὅτι ἐπειδὴ τῷ στόματι KA 5 ἦτοι A ἔτι K 7 μικρόταται ἐπιφέρονται L μικρότατα ἐπιφέρουσαι P μικρότατα ἐπιφέρονται K 10 καὶ ὀλκαίη I. G. Schneiderus ex L, ut videtur, καὶ ὀλκαίη K 11 ὀλκαία P ὀλκαία KA 18 ἦτοι ἐπιθυμίαν σχοίη K ἦτοι ὅταν ἐπιθυμίαν σχοίη A σχῆ Bussemakerus 19 πορεύεται P 20 μὴ - κοινού, suo loco repetita sunt infra ad v. 137 21 ὅτε δῆγμα πεφνύζως G, om. KP φεύγων G φύγης KP 22 ἔχιν G ὄφιν KP 24 ἐχίδνης om. K: τῆς τεφρῶδους ἐχίδνης A 29 θαλερωῶ A: θαλερωῶ δὲ οἱ μὲν τῷ μέλανι οἱ δὲ τῷ σπορίμῳ GL 32 ἦγονν δακτικῶς G 33 ἀντὶ τοῦ ἀμνητικῶς καὶ κατεξεστεικῶς GL ἀντὶ τοῦ οὐ μνητικῶς καὶ κατεξεστεικῶς A 34 γὰρ om. K

ἀποκόπτουσα. τὰ δὲ ἔμβρουα πάλιν τικτόμενα τὴν γαστέρα τρώξαντα τῆς μητρὸς οὕτως ἐξέρχονται θανατοῦντα αὐτὴν, ὡσανεὶ τοῦ πατρὸς ἐκδικοῦντα τὸν θάνατον. 132. μετεκίαθον δὲ ἀντὶ τοῦ μετῆλθον, ἤγουν τὴν λώβην τοῦ ἰδίου πατρὸς ἐξεδίκησαν· ἀνταμύνουσι γὰρ
5 τῷ πατρὶ. 134. ἀναβρώσαντες: ὀηγνύντες.

135. οἴη γὰρ βαρύθει: μόνη γὰρ βαρύνεται ὑπὸ τῷ κύματι τῆς γαστρὸς, ἐπειδὴ μόνη ἐγκύμων γίνεται, οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ὄφεις ὠτοκοῦσι. 137. δίκνηεν δὲ τὸ διερωγός, τὸ παλαιόν· ἢ τὸ ὄυσσον ἢ τὸ τρομερόν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ μὴ σύγ' ἐνὶ τριόδοισι τύχοις.

10 139. ὁπότε σκαρθμούς: ἤγουν τὰς διατριβάς, τοὺς τόπους, τὰ ἔχνη ἢ τὰς κινήσεις καὶ διώξεις. ἢ σκαρθμός ὁ διὰ τῶν θωπῶνων ἀποσπασμός τῶν θηρίων· αὐταὶ γὰρ ἀποσπῶνται τοῖς μυκτῆρσι τοὺς ὄφεις ἐκ τῶν καταδύσεων. ὁ δὲ λόγος, καὶ ὁπότε τὸν ἐξεκλυσμὸν τὸν διὰ τῶν μυκτῆρων ἐκκλίνας ὁ ὄφις καὶ φυγῶν καὶ πλήρης ὢν
15 χολῆς ἐνερεῖσει καὶ προσπελάσει τὸ στόμα ἀνθρώπῳ τινί, διαφθείρει. τοῦτο γὰρ ἐξακούεται.

141. κινωπησταῖς: ἀπλῶς τοῖς ὄφεσι καὶ κοινῶς τοῖς ἔρπετοῖς. ὀργίζονται δὲ αὐτοῖς οἱ νεβροτόκοι καὶ ζόρκες, τουτέστιν αὐτοὶ οἱ ἔλαφοι καὶ αἱ ζορκάδες. 143. τρόχμαλα δὲ τοὺς τραχεῖς τόπους καὶ πετρώδεις, ἢ τὰς τριβούς καὶ τὰ ἔχνη, ἢ τὰ εἰκαῖα τῶν ἀργῶν
20 τειχία. καὶ τὸ ἐρέοντες ἀντὶ τοῦ ζητοῦντες, διώκοντες καὶ ἰχνοσκοποῦντες τοῖς μυκτῆρσι τὰς καταδύσεις.

145. Ὀθρου: ὄνομα ὄρουσ Θεσσαλίας, ὅπου ὁ σῆψ νέμεται· πλεονάζει γὰρ ἐκεῖ τὸ θηρίον τοῦτο. 147. δίψιος δὲ ὁ ξηρὸς διὰ τὸ
25 μὴ παρ' ὑδατώδεσι τόποις φαίνεσθαι, ἀλλ' ἐν ὄρεινοῖς. ἢ ὁ ποιῶν δίψαν τοῖς δακνομένοις.

146. φοινὰ δάκη: ἤγουν φονευτικὰ θηρία.

καὶ τρηχέες ἄγμοι: οἱ τραχεῖς καὶ πετρώδεις τόποι παρὰ τὸ κατὰγνυσθαι. 147. καὶ λέπας ἀκρωτήριον.

30 148. ἀλλόφατον λέγεται, ὅτι μεταβάλλεται εἰς χρώματα πολλά, καὶ πρὸς ὄντινα ἐγγίση τόπον, τούτῳ ἴσον αὐτοῦ τὸ χρῶμα μεταβάλλεται. τὸ δὲ οἰαδόν ἐπιρρηματικῶς εἴρηται. γίνεται γὰρ ἐκ τοῦ οἴος καὶ οἰαδόν ἐπίρρημα.

149. χηραμά: τὰς καταδύσεις.

35 150. λίθακας τοὺς τραχεῖς τόπους. ἔρμακας δὲ τοὺς ἐρμαίους καὶ λιθώδεις τόπους. ἢ ἔρμακας λίθους σεσωρευμένους εἰς τιμὴν τοῦ Ἐρμού. 151. τρηχεῖς δὲ οἱ ὄρεινοί. πικρότατοι γὰρ εἶσι διὰ τὸ

2 θανατοῦντες K 3 μετεκίαθον] μετοικίαθον P 6 βαρύθει P
βαρυνθεῖσα K κνήματι GL 12 ἐπισπῶνται GL 17 κινωπησταῖς
GL κινωπισταῖς KP κινωπισταῖς δὲ κοινῶς μὲν πᾶσι τοῖς ἔρπετοῖς ἰδίως
δὲ νῦν τοῖς ὄφεσιν A 18 αὐτοῖς om. K, add. A 19 αἱ δορκάδες A
22 τὰς om. K 25 ἐν om. KA, add. P 27 τὰ φοινικὰ θηρία A 30
ἀλλόφατον A ἀλλόφαντον K 31 πρὸς om. K, add. A ἴσον αὐτοῦ
τοῦ τόπου τὸ χρῶμα KP ἴσον τὸ χρῶμα αὐτοῦ τῷ τόπῳ A 32 γίνεται
γὰρ ἐκ τοῦ οἴος ὁ μόνος, οἰαδόν. ὡσπερ ἐκ τοῦ μόνος μοναδόν A 34
χηραμά KP χηραμά A

πυρῶδες τοῦ δήματος. καὶ ἔμπυροὶ οἱ χαλεπώτατοι καὶ φλέγοντες τοῖς ἀλγήμασι τοὺς πληγέντας.

[152. μεταμώνιον: οὐ μάταιον, ἀλλὰ δεινόν, ἐπικίνδυνον G.]

153. ἄλλος δ' αὖ κόχλοισι: τοῖς κόχλοις τῆς γῆς τὴν δομήν, ἤρουν τὸ σῶμα, ἀφομοιοῦνται. τῆς γῆς δὲ εἶπεν, ἐπεὶ καὶ θαλάσσιοι εἰσιν.

154. γράφεται ἔν τισιν φολίς, ἀπὸ τῶν ἰχθύων μεταφορικῶς. ὁ δὲ λόγος, ἄλλου δὲ ὄψεως ἐγγλωρίζουσα ἢ λεπὶς τὴν ἐπὶ μῆκος τεινομένην σπεῖραν ποιικίλην ποιεῖ. 156. τὸ δὲ σπεῖρη λεπτύνεται ἀντὶ τοῦ ἢ τραχύνονται ἢ λευκαίνονται. ἀφ' οὗ καὶ ἢ ἐν τοῖς σώμασι παρὰ φύσιν λευκότης καλεῖται λέπρα. ὁ δὲ λόγος, πολλοὶ δὲ ἐνδιατριβόντες ἐν τῇ ἄμμῳ ὑπολευκαίνονται τὴν σπεῖραν, ἀλινδόμενοι καὶ κυλιόμενοι ταῖς ἄμμοις. ἄμαθος δὲ ἢ χροσαία κόνις. Ὅμηρος δὲ (Π. I 385) διαστέλλει,

οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε.

ἀπὸ δὲ τούτου ποιεῖται τὴν τῶν ζῴων ἐξαρίθμησιν καὶ τὰ ἰδιώματα τῶν πληγῶν καὶ τὰ συμβαίνοντα πάθη τοῖς ὑπὸ τῶν ἐρπετῶν πληγεῖσιν, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς ἀσπίδος.

157. φράζεο δ' ἀυαλέαις: τὴν φρίσσουσαν ταῖς καταξήροις φολίσι φουεντικὴν ἀσπίδα, τὸ χαλεπώτατον τῶν ἄλλων θηρίων, σκέπτον. 158. τὸ δὲ ἀμυδρὸν ὅτε μὲν ἀσθενές, ὅτε δὲ καὶ εὐκίνητον καὶ χαλεπὸν. Δημήτριος δὲ φησὶν εἰρησθαι ἀμυδρότατον δάκος τὴν ἀσπίδα, καθ' ὅσον οὐκ ἄγριόν ἐστι καὶ ὄξυ τὸ ζῶον, ἀλλὰ μόνον τῇ φύσει χαλεπὸν. δύναται δὲ κατ' ἀμφοτέρα λέγεσθαι, χαλεπὸν μὲν διὰ τὸ ἀνιάτον, ἀμυδρὸν δὲ διὰ τὸ νῶκαρ, ὃ καὶ χωρὶς ἀλγημάτων ἀναιρεῖ. Ἄλλως. ἀμυδρὸν νῦν τὸ χαλεπὸν λέγεται, ὡς καὶ Ἀρχίλοχος

ἀμυδρὰν χοιράδ' ἐξαλεύμενος

ἔστι δὲ καὶ ὅτε εὐκίνητον, ὡς ἐπὶ τῆς ἴκτιδος (Ther. 196) ἀντὶ τοῦ εὐκινήτου. καὶ ὁ αὐτὸς (Ther. 358) ἐπὶ τοῦ χαλεποῦ

καὶ τε τυπῆσιν ἀμυδροτέρησιν ἰάπτει.

Ἄλλως ἀμυδρότατον ἀσθενέστατον, παρόσον ἀσθενοποιός ἐστὶν ἢ πληγή.

159. Κέλευθος ὁμῶς: κατεναντίον τῷ κεράστῃ. ὁ μὲν γὰρ πλαγίως βαδίζει, ἢ δὲ τὸ ἐναντίον. ἢ σύνταξις δέ· ταύτης μὲν γὰρ ἢ ὁδὸς κατεναντίον, οἶονεὶ κατ' εὐθειᾶν καὶ ὀρθῶς γίνεται τῷ μακρῷ

4 ἄλλος δ' αὖ κόχλοισι G, om. K 6 post εἰσίν in G addita sunt haec, κόχλοισι δὲ τοῖς καλομένοις κόχλασι τὸ ὅλον σῶμα ὁμοιοῦται τὴν χοιρῶν. δομήν δὲ τὸ σῶμα. ἀλινδόμενον δὲ κυλιόμενον. 7 φολίς] φιλοσοφίς K: ἢ δὲ λεπὶς γράφεται ἔν τισιν καὶ λοφίς Λ 9 ποιικίλην G, om. KP λεπτύνονται ΚΑ λεπρύνονται I. G. Schneiderus 12 διατριβόντες G 15 τσαῦτα KP 16 ἐξαρίθμησιν G ἐναρίθμησιν ΚΑ 23 τὴν ἀσπίδα G τῆς ἀσπίδος KP 24 κατ' ἀμφοτέρα χαλεπὸν μὲν λέγεσθαι διὰ ΚΑ κατ' ἀμφοτέρα μὲν λέγεσθαι χαλεπὴ μὲν διὰ GL 28 ἀμυδρὰν χοιράδ' ΚΡΑ ἀμυδρῶν χοιράδων GL ἐξαλεύμενος P ἐξα-

μὲν

λεύμενον GL ἐξαλεν K ἐξαλευάμενος Λ

διασπασμῶ καὶ εἰλιγμῶ τῆς γαστρὸς κατὰ τὴν ὀλκαίην ἀτραπὸν, οἷονεὶ τὴν ἐπιμήκη. 160. δολιχῶ δὲ μηρύγματι γαστρὸς, οἷονεὶ τῶ ὀλκῶ ἢ τῶ βαδίσματι καὶ ἐπισπασμῶ ἀπὸ τοῦ μηρύεσθαι. ἀκατάλληλα δὲ τὰ ἔπη· ἔδει γὰρ οὕτως ἀναγινώσκεσθαι· φράξο δῆτα ἀσπίδα φοι-
 5 νῆεσαν, εἶτα ἢ καὶ σμερδαλέον μὲν, εἶτα νωχελὲς ἐξ ὀλκοῦ, εἶτα αἰὲν ἐπιλλίζουσα, εἶτα τῇ μὲν γὰρ τε κέλευθος, εἶτα ἀτραπὸν ὀλ-
 καίην.

161. σμερδαλέον: φοβερόν μὲν καὶ καταπληκτικὸν ἔχει ἀπὸ τῆς ὄψεως, ἄλλως δὲ ἐν τῇ πορείᾳ καὶ τῶ ἐλκυσμῶ τοῦ σώματος νωχε-
 10 λῆς ἔστι καὶ ὑπνώδης· τὸ γὰρ ὑπναλέοις ἐπιλλίζειν ὅσοις τοῦτο δηλοῖ, ὅτι συνεχῶς τοῖς ὄμμασιν ἐπινεύουσα φαίνεται.

165. ἀθρόση: αἰσθήσις ἀντὶ αἰσθήσεως, ὡς ἐπὶ τοῦ „ὄρω οἶα λέγεις“. νωθρόν δὲ τὸν νωθῆ καὶ νωθειᾶν ἐμποιοῦντα, τουτέστι νω-
 χελίαν καὶ ἀργίαν.

166. ὀλκῶ: τῶ δὲ ὀλκῶ τοῦ σώματος τροχῶδη καὶ κυκλοτερεῖ ἄλωνίαν εἰλίξατο ἐν τῇ γῆ. ἄλωνα δὲ εἶπε, διότι καὶ αὐταὶ αἱ ἄλωνίαι
 15 τροχοειδεῖς καὶ κυκλοτερεῖς εἶσι τῶ σχήματι τῶ τυπομένῳ τῶ εἰλιγμῶ τῆς ἀσπίδος.

ἄλωα: τὴν σπεῖραν, τὸ σῶμα. κυρίως δὲ τὴν νέφωσιν τὴν περὶ
 20 τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην γινομένην πολλάκις. Ἄλλως. κυρίως ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης· μετενήνεκται δὲ εἰς τὴν τῆς ἀσπίδος περιφέρειαν.

170. Αἰγανέη δὲ τὸ ἀκόντιον ἀπὸ μέρους, τοῦ αἰγείου ἱμάντος, ὃν
 25 ἐξαγκυλούμενοι βάλλουσι. λέγει δὲ τοῦ μεσαγκύλου τοῦ ἀναιροῦντος τοὺς θῆρας. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἄγαν νεῖσθαι. 169. ὄργυιῆ δὲ με-
 τρητὸν ἀντὶ τοῦ ἴσου καὶ μεμετροημένου ὄργυιᾶ.

171. εἰς ἐνοπήν: τινὲς ἀθετοῦσι τὸν στίχον τοῦτον, ὡς μὴ Νι-
 κάνδρου εἶναι.

172. χροίη δ' ἄλλοτε μὲν: τὸ δὲ χροῶμα τοῦ γένους τῶν ἀσπί-
 30 δων τινῶν μὲν ψαφαρόν, ὃ ἔστι λευκὸν ἢ ἀνύμηρόν, τινῶν δὲ με-
 λινόν, τουτέστι χλωρόν καὶ μέλινον καὶ ποικίλον καὶ ὠχρότερον, τινῶν δὲ τεφρωδὲς καὶ σποδῶδες, ἢ καὶ τῇ ἰλύϊ τοῦ Νεῖλου ἐμφορές.

174. αἰθαλόεσσα δὲ ἦτοι πυρῶδης καὶ λαμπρά, ἢ ξανθή, ὁμοίως
 τῶ βῶλῳ τῶν Αἰθιοπῶν μελαιομένη.

35 175. οἴην τε πολύστονος: ἐπεὶ μετὰ στόνον καὶ ἦχου ῥέει ὁ Νεῖλος. στένειν γὰρ τὸ ἠχεῖν· καὶ Ὅμηρος (Π. Β 95)
 ὑπεστονάχιζε δὲ γαῖα

1 ὀλκαίην ἀτραπὸν P ὀλκήν καὶ ἀτραπὸν KG 3 μηρύεσθαι L
 μηρύεσθαι K μηρύσθαι G μακρύεσθαι P 6 εἶτα αἰὲν ἐπιλλίζουσα GL,
 om. KP 11 ὅτι A ὅτε K 12 ὄρᾶς GP ὄρᾶ A ὄρα coniecit Busse-
 makerus 19 ἄλωα K ἄλωνα P: ἄλων δὲ λέγεται μὲν καὶ ὁ δίσκος τοῦ
 ἡλίου καὶ τῆς σελήνης A 23 αἰγανέα GP ὄν] ὁ GP 24 τοῦ
 μεναύλου τοῦ ἀναιροῦντος τοὺς θῆρας P τὸν μεναύλον τὸν ἀναιροῦντα
 τοὺς θῆρας K τοῦ μεναύλου (rell. om.) G, correxit I. G. Schneiderus
 31 καὶ μέλινον KP καὶ μήλινον G ὠχρότερον KP ὠχρόν A 37
 ὑπεστονάχιζε δὲ γαῖα G ἔστονάχιζε δὲ γαῖα P στονάχιζε γαῖα K στονα-
 χίζετο γαῖα A

λαῶν ἰζόντων.

ἢ καὶ πολύστομος. καὶ ἐπτάστομος γὰρ ὁ Νεῖλος, ὡς φησὶ καὶ Διονύσιος ὁ περιηγητῆς (v. 226). 176. πλησάμενος δὲ ἤρουν ἑαυτὸν ἐμπλήσας καὶ πληρώσας. οἶαν ἄσιν, τουτέστι ὄυπον. φησὶ γοῦν, οἶον ὄυπον κατέχευε καὶ κατήγαγεν ὁ Νεῖλος ἑαυτὸν πληρώσας.

177. δοιοὶ δ' ἐν σκυνίοισιν: τουτέστι περὶ τὰς ὀφρῶς ὑπεράνω τοῦ μετώπου δύο ὑπερφαίνουσι καὶ ἐξέχουσιν οἶα τύλοι· οὐ κέρατα δέ, ἀλλὰ τύλοι καὶ σαρκία τινά. Ἄλλως. ὑπὲρ τοὺς ὀφθαλμοὺς κατὰ τὸν τῶν ὀφρῶν τόπον ἐξοχαί τινές εἶσι τύλοις ἑοικυῖαι περὶ τὴν ἀσπίδα, δι' ἧς ἀγκύλον αὐτῆς φαίνεται τὸ ὄμμα.

179. καὶ ὁ ἀύχην ἐμπίπλεται φουσῶντος τοῦ θηρίου. 180. τὸ δὲ ποιφύζειν πολλαχῶς λέγεται, καὶ ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ ἐκφοβεῖν, ὡς Σώφρων ἐν μίμοις „παιδικὰς ποιφύξεις“, ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ πνεῖν, ὡς Εὐφορίων

Ζεφύρον μέγα ποιφύξαντος.

μεταπλασμῶ δὲ πάλιν κέχρηται· ἀντὶ τοῦ ποιφύξουσῆς εἶπε τῆς ἀσπίδος ποιφύσσοντος, ὡς ὁ αὐτὸς ἐν ἄλλῳ τόπῳ (Ther. 129) εἶπε „ψολέεντος ἐχίδνης“.

179. Πολλὸν ὑπὸ σπείρης: ἀντὶ τοῦ ἐντὸς τῆς σπείρης. ψαφαρὸς δὲ ἤρουν ἀύχμηρὸς ὀγκοῦται ὁ ἀύχην· τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ἀναπίπλεται.

180. καὶ τὸ ἄκριτα ἀντὶ τοῦ μεγάλα, ἄτακτα. τὸ δὲ ποιφύσσοντος ἐν μέρος λόγου ἐστὶν ἀντὶ τοῦ φουσῶντος.

180. ὀδίταις: καὶ τὸ ὀδίταις γράφεται καὶ ὀδουροῖς, ἦτοι τοῖς ὀδοιπόροις θάνατον προσπελάσσει καὶ ἐμβάλλει ἄγαν ὀργίλως θυμουμένη.

183. δολιχήρες δὲ ἦτοι μακροί, ἢ πρὸς μῆκος ἐρηραιομένοι, δι' οὗ σημαίνει τὸ σὺν μήκει ἰσχυρόν.

184. μύχατος δὲ χιτῶν: ὑποκάτω γὰρ τῆς γλώσσης τῆς ἀσπίδος χιτῶν ἐστίν, ὃς καλύπτει τοὺς ὀδόντας αὐτῆς, καὶ ὑποκάτω αὐτοῦ τοῦ χιτῶνος ἰὸς ἐγκείται. ὑμενώδης δὲ ἐστὶν ὁ χιτῶν καὶ τετραήμενος πρὸς τὸ εἰσδέχεσθαι διὰ τῶν τρήσεων τὴν τροφὴν αὐτῆς. Ἄλλως. χιτῶν ἐστὶ λέπασμα. ὥσπερ δὲ χιτῶν ἐν τῷ στόματι τῆς ἀσπίδος καλύπτει τοὺς ὀδόντας αὐτῆς.

187. Οὔτε δυσάλθεις: οὔτε δυσίατον οἶδημα ἐπιφλεγμαίνεται. 35

188. καμάτου δ' ἄτερ: χωρὶς ὀδύνης ἀπόλλυται ὁ ἀνήρ.

189. ὑπνηλόν: καὶ γὰρ τὸ ὑπνηλὸν νῶκαρ ἐπάγει τὴν τοῦ βίου

7 δύο G, om. KP 8 ὑπὲρ τοὺς ὀφθαλμοὺς G, om. P ὑπὲρ (om. τ. ὀφθ.) K 10 ἐγκοῖλον A αὐτῆς GL αὐταῖς K αὐτῆ A 11 ἐμπίπλεται KP ἐμπίπλεται GL φουσῶντος K 13 παιδικὰ A: ἐν μίμοις ποτὲ παιδικὰς ποιφύξεις ποτὲ δὲ R ποιφύξεις GPA ποιφύξεις K ποιφύξεις L 15 ποιφύξαντος A ποιφύξαντος K 16 ἀντὶ GL ἀπὸ K ποιφύξουσῆς K 17 ποιφύσσοντος K 22 ἄτακτα A εὔτετα, ut videtur, K 23 φουσῶντος K 27 μακροί A μικροί K ἐρηραιομένοι KPA ἐρριζωμένοι L 31 ὁ χιτῶν P χιτῶν K 33 σκέπασμα coniecit Bentley 35 Οὔτε — ἐπιφλεγμαίνεται A, om. K

αὐτοῖς τελευτήν. νῶκαρ δὲ ὁ κάρος, ἦτοι ὁ ὕπνος, οἶονεὶ τοῦ νοῦ κάρωσις.

190. ἰχνεύμων: εἶδος ἀετοῦ. ἱερὸς δὲ ἐστὶν Ἡρακλέους, ὡς αἰγυπῖος. ἀκήριος δέ, ἄνευ κηρὸς καὶ θανάτου. μόνος γὰρ ὁ ἰχνεύμων τὴν ὄρμην τῆς ἀσπίδος ἄνευ θανάτου ἐκφεύγει καὶ ἐκκλίνει, καὶ ὅταν εἰς μάχην συνέρχεται, καὶ ὅτε θαλπούσης αὐτῆς τὰ ὡὰ πάντα λαβῶν διεσκόρπισε καὶ ἐξ ὑμένων ἐτίναξε κατεσθίων. 192. καὶ τὸ κηροτρόφου ἦτοι θανατοτρόφου, ἢ διὰ τὸ καὶ αὐτὰ τὰ τέκνα θανάτου εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, ἢ διὰ τὸ τὸν ἰὸν τρέφειν.

194. συνερραθάγησε: τουτέστι ὁ κτύπος ὁ γινόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων κλωμένων αὐτῶν καὶ προσρηγνυμένων ἐν ταῖς πέτραις. ἀπὸ μεταφορᾶς δὲ τοῦ κτύπου τούτου εἶπε τὸ συνερραθάγησε, ἦτοι κατέαξε, συνέθλασε, συνέτριψε διὰ τὸ ἐν τῷ τρώγειν κτύπον ἀποτελεῖσθαι ὑπὸ τῶν ὀδόντων. ῥάθαγος δὲ κυρίως ὁ τῆς κώπης κτύπος.

195. κινωπέτου: τουτέστι θηρίου τοῦ ἐν τῷ πέδῳ κινουμένου εὐκινήτως. ἀμυδοῆς δὲ ἦτοι μικρᾶς, ἢ τῆς δεινῆς καὶ ὀργίλης. 196. ἴκτις δὲ ἢ λεγομένη ἀργία γαλῆ· καὶ Ὀμηρος (II. K 335)

κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην,

ὡς ἀπὸ τῆς ἴκτιδος τοῦ ζῴου.

199. τιθαμβώσσουσι: κυρίως μὲν ἐπὶ μελισσῶν τοῦτο εἴρηται παρὰ τὸ τὴν βῶσιν τιθέναι· ἀλλ' ὁμως κατεχρήσατο τούτῳ καὶ ἐν ταῦθα. Ἄλλως. κυρίως τρέφειν παρὰ τὸ τυτθὰ βόσκειν ἢ τρέφειν.

200. Ἰάμνουσ δὲ τὰς ἰαμενάς. καὶ θρυνόεντας τοὺς θρυνώεις· θρύνον δὲ εἶδος πῶας· (Hom. II. Φ 351)

ἰδὲ θρύνον ἢδὲ κύπειρον.

201. εἰλικοέσσαις: ἐλικοέσσαις, ἦτοι ταῖς σπειρώδεσιν ἢ ἐπιμήκεσι.

[202. ποταμόνδε: ὁ ἰχνεύμων κώλοις, ἦτοι τοῖς ποσίν, ἔτυψε, ἐπληξε G]. 203. τάρταρον δὲ τὸν βυθὸν ἐνθάδε εἴρηκε θηλυκῶς. καὶ ἰλυόεσαν δὲ τὴν ἰλυώδη καὶ βορβορώδη. 206. λιχηήρεος δὲ τουτέστι τοῦ προβάλλοντος τὴν γλώσσαν ἐν τῷ λιχμάζειν. προβάλλουσι καὶ γὰρ οἱ ὄφεις τὰς γλώσσας μέλλοντες λείχουν. 208. βρυνόεντος δὲ τοῦ βρυνώδους καὶ βοτανώδους τόπου. καὶ γὰρ τὸ βρύνον βοτάνη ἐστίν, ἥς τὸ φύλλον ἔοικε πράσῳ.

209. πολυδεορέα: ἦτοι τὴν κατὰ πολλοὺς τρόπους ὀρωμένην κατὰ τὸν πολυπόδα. ἢ πολυδευκέα, πικράν.

212. ἦτοι ἀν' Εὐρώπην μὲν: οὐχ ὅμοια τῶν δύο γαιῶν. αἰ

3 ὡς αἰγύπτιος KA, correxit Bentleius 8 κηροτρόφου L 10 συνερραθάγησε Ag συνερραθάγησε K 11 κλωμένων Ag κλυμένων αὐτῶν καὶ προσρηγνυμένων αὐτῶν K 12 συνερραθάγησε A συνερραθάγησε K 13 ἀποτελεῖσθαι K 16 ὀργίλον A 17 γαολοίη P 18 ἐπ' ἰκτιδέην G 21 τὸ add. G, om. KA βόσιν A 22 τυτθὸν βοσύνειν G τυτθὸν βόσιν P τυτθὸν βώσσειν I. G. Schneiderus 23 τὰς ἰαμενάς K τὰς εἰαμενάς G 26 σπειρώδεσιν g ταῖς πυρώδεσιν KP 30 λιχηήριος K 35 τόπους coniecit Bussemakerus

γὰρ διάφοροι γαῖαι διάφορα τῶν ἐρπετῶν ἐκβάλλουσι. 213. κεραιοὶ δὲ τουτέστι κέρατα οὐκ ἔχουσιν, ἀλλ' ἐξοχὰς ὑπὲρ τοὺς ῥώθωνας. ἀργιλίπιδες δὲ ἦτοι ἐκλευκοί, ὡς Ἀρχίλοχος, ἀργιλίπιδος δὲ Φᾶσις.

214. οἱ μὲν ὑπὸ Σκειρώωνος: Σκειρώων μὲν ὄρος μεταξὺ Μεγαρέων καὶ Κορινθίων κείμενον, ὅπερ τινὲς Σκειρωνίδα πέτραν καλοῦσι. Παμβῶνια δὲ ὄρη τῆς Μεγαρικῆς, ὡς αὐτὸς ἐν τρίτῳ τῶν Θηβαικῶν, τείχεά τε προλιπόντες ὑπὲρ Παμβωνίδας ὄχθας ἐσσύμενοι Μεγαρῆος ἐνευνάσσαντο δόμοισι.

215. Ῥυπαῖον δὲ Ἀντίγονος μὲν τῆς Ἀχαιίδος φησὶν εἶναι, ἐπεὶ καὶ Ῥυπαῖοι οἱ Ἀχαιοὶ ὠνομάσθησαν. ἔστι δὲ τῆς Αἰτωλίας, ὡς Νίκανδρος περὶ τινῶν εἰς Αἰτωλίαν διερχομένων διηγούμενος
δι' αἰπεινὴν τε κολώνην

Οἰωνοῦ Ῥύπης τε πάγον καὶ Ὀνθίδα λίμνην
στείχοντες Ναύπακτον εἰς Ἀμφιδύμην τ' ἐπέλαζον.

τὸ δὲ Ἀσέλῃνον Λοκρικὸν ὄρος ἐστὶ δυσχεῖμερον. ταῦτα οὖν πάντα ὀνόματά εἰσιν ὄρων τῆς Εὐρώπης. πάλιν δὲ Βουκάρετος καὶ Αἰσαγέης καὶ Κέρκαφος ὀνόματά εἰσιν ὄρων τῆς Ἀσίας.

219. τῶν ἦτοι βρέχμοι μὲν: τὸ μὲν βρέγμα, ὃ ἐστὶ τὸ κρανίον, πλατὺ ἐστίν· ὑπὲρ δὲ τὸ ἄκρον ὀλκαῖον ἢ σπείρα κολοβὴν οὐρανὸν ἐλίσσειται, τουτέστιν ὑπὲρ δὲ τούτων μῆκος ἢ τὸ ἄκρον σῶμα. 220. ὀλκαῖον γὰρ τὸ μῆκος. ἢ δὲ ὑπὲρ πρόθεσις ἀντὶ τῆς περι, ἢ ὅτι περὶ τὸ ἄκρον σῶμα ἢ σπείρα κολοβὴν ἐλίσσει οὐρανόν. τὸ γὰρ ἐλίσσειται ἀντὶ τοῦ ἐλίσσει καὶ συνέχει. ἢ ὅτι περὶ τὸ ἄκρον ἔκλυσμα τῆς σπείρας, τουτέστι τοῦ σώματος, κολοβὴν ἔχει τὴν οὐρανὸν ἢ θήλεια.

223. πᾶς δέ τοι ὄξυκάρηνος: ὁ ἄρσην, ὃ ἔχισ· ἔχιδνα δὲ ἢ θήλεια. εἰπὼν οὖν ὅτι ἡ θήλεια πλατὺ ἔχει τὸ βρέγμα, τὸν ἄρσηνα ὄξυκέφαλον εἶπεν· ἐν τούτῳ δὲ τὸν αὐτὸν ἄρσηνα καὶ θήλειαν. 224. ἀκιδνότερος δέ, ὥστε ἄνω μὲν μείζονα καὶ ἐπισημότερον εἶναι καὶ τὸν μέγαν καὶ τὸν ἡσσονα· ἀπὸ δὲ τῆς κοιλίας ἀκιδνότερος καταστρέφει εἰς τὸ ἀσθενέστερον καὶ οὐχ ὅμοιον τοῖς ἄνω μέρεσι. 226. πεδανὴ δὲ ἀσθενής.

3 ἀργιλίπιδος δὲ φάσις I. G. Schneiderus ex G ἀργιλίπιδος δ' ἐφ' ἅ K δὲ ἀργιλίπιδος φησιν A ἀρχιλίπιδος δημὸς φησί coniecit Lobeckius paral. p. 290 6 παμβῶνια PA 7 παμβωνίδας G παμβωνίδας A παμβωνιτίδας KP Πατρωνίδας voluit C. O. Müllerus Orchom. p. 38 8 μεγαρῆος A ἐνευνάσσαντο A ἐνευνάσατο P ἐνευνεύσαντο K δόμοισι A δέσμοιοι K 11 περὶ A ἐπὶ K ἐρχομένων A 13 Οἰωνοῦ Ῥύπης τε πάγον I. G. Schneiderus οἰωνοῦ ῥύπης πάγον (πῶν G) K(α οἰωνοῦ) ῥίπης πάγον V οἰωνοῦ τε ῥύπαιον A καὶ ὄνθίδα G ὄνθίδα τ' αὐτὴ A καὶ Ὀανθίδα coniecit Meinekius in Stephan. Byz. I p. 485 κατ' Ὀανθίδα O. Schneiderus p. 131 14 στείχοντες P στείχοντος V στείχοντ^ο K σχεῖοντο (an στείχοντο?) G: στείχοντες ἴσαν ναύπακτον. ἀμφὶ δύμην δ' ἐπέλαζετο A εἰς I. G. Schneiderus εἰς KGPV ἀμφὶ δύμην K τε πέλαζον G δ' ἐπέλαβον K δ' ἐπέλαζετο P τ' ἐπι.... V 16 αἰσαγέης K αἰγαγέης A αἰγίγαιης P 19 ὑπὲρ δὲ τὸ ἄκρον μῆκος ἢ τὸ ἄκρον σῶμα· ὀλκαῖον γὰρ τὸ μῆκος καὶ τὸ σῶμα· ἢ σπείρα κολοβὴν οὐρανὸν ἐλίσσειται, τουτέστι τὸ τούτων μῆκος οὐκ ἔστιν ἐπιτεταμένον. ἢ δὲ Schneiderus ex G 20 τουτέστιν ὑπὸ KP 21 ἢ ὑπὲρ P 24 ἢ θήλεια A, om. K 26 βρέγμα P

ὁμοίως καὶ φολίδα μικροτέραν καὶ ἀσημοτέραν ὑπερβεβηκνίαν ἔχει. ἢ δὲ ὀλκῆ ὑποτειάνυσται. Ἄλλως. ἢ δὲ μύουρος: οὐρὰ ἐπὶ τῇ ὀλκῇ τετιάνυσται. πεδανή: ταπεινή, νῦν δὲ μικρὰ καὶ ὀλίγον στενουμένη.

226. Ἴσως μὲν πεδανή: ἐξ ἴσου δὲ ταπεινὴ ὑπὸ τοῖς πέρασι τοῦ δολιχοῦ ὀλκοῦ. τὸ ἴσως ἀντὶ τοῦ ὁμοίως, ἐξ ἴσου τῇ γαστρὶ. Ἄλλως. τὸ ἐπάνω τῆς οὐρᾶς μέρος πολλὰς καὶ λαμπρὰς ἔχει φολίδας: τὸ δὲ ὑποκάτω τῆς οὐρᾶς οὐχ οὕτως ἔχει. 227. τετρομμμένη δὲ ἰσχνή, ἦτοι κατεξηραμένη, φρίσσουσα ἢ πεπικνωμένη.

228. Γλήνεα φοινίσσει: ἦτοι αἱματώδεις ἔχει τοὺς ὀφθαλμούς. τεθωμένος: ἦγουν παρωξυμένος, τεταραγμένος. καὶ τὸ δικρῆ δὲ ἀντὶ τοῦ διστόμου. δύο γὰρ τμήματα ὡς γλωῖσα.

229. σκωλύπτεται οὐρήν: τουτέστι σκολιῶς κινεῖται ἢ τραχύνεται, ἄπτεται. γράφεται καὶ σκωλύνεται ἢ σκωλύπεται, εἰλιγμένην ἔχει καὶ σκολιὰν καὶ οὐκ εὐθειᾶν τὴν οὐράν.

230. κωκυτὸν δέ: καὶ γὰρ ἀθετεῖται ὁ στίχος οὗτος ὡς υποβόλιμαῖος. 231. κυνόδοντες δὲ δύο, ἐπειδὴ δύο μόνοι εἰσὶν ἰοβόλοι τῶν ἀρρένων ὀδόντες, πολλοὶ δὲ τῶν θηλειῶν.

[233. οὐλω· ὄλω ἢ ὀλεθρίω καὶ ὀλω G.]

234. εὐρυθυθέντας: χωρογραφηθέντας τοὺς ὀδόντας καὶ εὐρύθας γινόμενους. χαλινοὺς γὰρ τοὺς ὀδόντας φησί.

237. πολλάκι μὲν χλοάουσα ἀντὶ τοῦ χλωρή. μεταπεποιήται δὲ ἐκ τῶν Νουμηγίου οὕτως,

ὑπόχλωρόν γε μὲν ἔλκος

κνκλαίνει. τὸ δὲ πολλὸν ἀνέδρομεν αὐτόθεν οἶδος.

Ἄλλως. Διογενιανὸς χλοάζειν ἢ καλῶς αὔξασθαι ἢ βλαστάνειν. Θεῶν δὲ ἐν ὑπομνήματι χλοάζουσα, οἰδοῦσα. κατὰ πλεόν δὲ τίθεται τὸ χλοάζειν. 240. Αἰ δὲ φλύκταιναι ἀραιαὶ τὼς εἶτε, ἀντὶ τοῦ ὡς εἶτε, πομφόλυγες χαμηλαὶ ἢ θαμιναὶ ἐν πυρὶ ζέοντος ὕδατος γίνονται, οὕτω πλαδόωσι, φησι, καὶ ἐν τῷ σώματι τοῦ δηχθέντος. ὥσπερ γίνονται πομφόλυγες ἐν τῷ ὕδατι τῷ πυρὶ, οὕτως γίνονται αἰ φλύκταιναι αἰ ἀραιαί. ἀραιαὶ δὲ τουτέστιν ἀσθενεῖς καὶ κεναί. οὐδὲν γὰρ ἔχουσιν, ἀλλὰ κεναὶ εἰσιν. πομφόλυγες δὲ αἰ ἀναρρήξεις τοῦ ὕδατος. 241. καὶ τὸ πυρικμῆτιο ἀντὶ τοῦ κεκαυμένου ὑπὸ πυρός.

241. πλαδόωσι: κυρίως τὸ μὴ ἀντίτυπον πλαδόεν καλεῖται. Πλαδόωσιν ἦγουν ὕγραί γίνονται ἢ οἰδοῦσι καὶ πλατύνονται. ὅθεν καὶ

1 μικροτέραν καὶ ἀσημοτέραν A: καὶ om. K ἐπιβεβηκνίαν P
 ὑποβεβηκνίαν G 4 ὑπὸ τοῖς πέρασι A ὑπὸ τοῦ παρασιτου K 7 τε-
 τρομμμένα δὲ ἔχνη ἦτοι κατεξηραμένα K τετρομμμένη ἰσχνή κατεξηρα-
 μένη G 11 τμήματα P τρύματα K τμήματα G γλωῖται G 13
 — χλωρή] γράφεται πολλάκι μὲν κλώθουσα ἀντὶ τοῦ χλωρά G 22
 ἐκ τοῦ νουμηγίου KA 23 γε om. KA, add. Meinekii exercit. crit.
 in Athen. I p. 3 24 κνκλαίνει AP κνκλαίνει KG οἶδος Meine-
 kius l. c. ἔλκος KA 25 χλοάζειν A 26 χλοάζουσα KP χλοάουσα A
 κλώθουσα G χλοάζειν AP κλώθειν G 27 τὼς εἶπεν ἀντὶ τοῦ
 ὡς αἰ τε πομφόλυγες P 28 ζέοντι K 35 καὶ πλατύνονται G κατα-
 πλύνονται KP καταπαλύνονται A

πλαδαρόν σῶμα τὸ ὑγρόν φαμεν, ὅπερ πιλούμενον τῷ δακτύλῳ ἐνδίδωσι τε καὶ κοιλαίνεται, πάλιν δὲ εὐθέως ἀναδίδωσι καὶ γεμίζει τὸ κοίλωμα.

246. Κίονά τε: ἤγουν τὸν τράχηλον, ἐπειδὴ τρόπον κίονος ὑποβαστάζει τὴν κεφαλὴν· οἱ δὲ τὸν γαργαρεῶνα· οἱ δὲ τὴν λεγομένην κιοῦδα, κοινῶς δὲ σταφυλὴν. κίον δὲ διὰ τὸ κεῖσθαι ἀπὸ τοῦ κάτω μέρους τοῦ στομάχου μέχρι τοῦ ἄνω.

247. αἰψα δὲ γυίοις: ἀντὶ τοῦ εὐθέως τοῖς μέλεσι καὶ τῇ ἰξύι, ἤγουν τῇ ὀσφύϊ, ἢ ἀδράνεια βαρύνουσα αὐτόν, μέρμερος φροντίς, ἴζει καὶ γίνεται.

249. σκοτόεν βάρος: καροῦται γὰρ ὁ πλησσομένος ὑπὸ τῆς ἐχίδνης. 252. ζαλόωσα δέ, χιονίζουσα, τρέφουσα χειμερινὸν κρούς ζαλῶν. πέριξ βέβριθεν: ἀντὶ τοῦ ῥίγει συνέχεται χαλεπωτάτῳ ὁ δηχθεῖς.

253. χολόεντας: τὴν χολὴν ἤμεσε. περιπέφρακεν, ὅ ἐστι χολώδη ἀπεμῆ. 254. νοτέων δὲ ἀντὶ τοῦ ὑγραινόμενος. ὁ δὲ ἰδρῶς νοτέων περὶ τοῖς μέλεσι ψυχρότερος τῆς τοῦ νιφετοῦ βολῆς περιχέεται.

256. ζοφοειδέος: σκοτώδους, ἤγουν ὠχροῦ. 257. ἄνθεσι δὲ χαλκοῦ ἀντὶ τοῦ χαλκάνθῳ, ἣν νῦν φασι καλακάνθη. ἄνθεος δὲ ἐστὶν χαλκοῦ τι γένος γινόμενον, ἐν οἷς ὁ χαλκὸς χωνεύεται καὶ καθίεται, πελιδνόν τε καὶ μᾶλλον ἔχον ἔγκριστον τὴν πελιδνότητα· μικρὸν δὲ καὶ στρογγύλον καὶ παραπλήσιον τῷ σπέρματι τοῦ νάπτου· καὶ ἴσως τούτου μέμνηται ὁ Νικάνδρος. γράφεται δὲ καὶ ἄνθεσι χάλκης. οὕτως καὶ παρὰ Νουμηγίῳ,

ῥέθεσίν γε μὲν εἶδεν' ἐπ' ἰχώρ
ἠερόεις· τοτὲ δ' αὖ μολίβῳ ἐναλίγκιον εἶδος
ἀμφὶ ἔκνυθαινε χάλκῃ ἴσον.

ἔστι δὲ ἡ χάλκη ἄνθος, ἀφ' οὗ καὶ τὴν πορφύραν ὠνόμασαν. ὁμοίως τὸ ἐμπερὲς τὸ ἐν τῇ Ἡρακλείᾳ,

φολῖς δ' ἀπέλαμπε φαινή·
ἄλλοτε μὲν κυανοῦ, τοτὲ δ' ἄνθεσιν εἴσατο χαλκοῦ.

258. δολόεντα δὲ εἶπε τὸν κεράστην, ἐπεὶ ἐν τοῖς ἀμαξιτοῖς κρούπτων ἑαυτὸν ἀναιρεῖ τὸν τυχόντα.

260. ἦτοι ὁ μὲν κόλος ἐστίν: ἀντὶ τοῦ κολοβὸς τοῖς κέρασι, τουτέστι μὴ ἔχον κέρατα· ὁ γὰρ ἔχισ οὐκ ἔχει κέρατα· κόλος οὖν ἦτοι ὁ ἀκέρατος ἔχισ. Ἡ τῷ μήκει ἐλάσσων ἐστίν. εἰδὶ δὲ κεράσται ἀκέρα-

5 κοινῶς δε σταφυλὴν KA οἱ δὲ τὴν σταφυλὴν PG 6 ἄνω] οὐρα-
νοῦ coniecit Bernardus 17 ζοφοειδέος P ζοφοειδοῦς K ἤγουν]
ἢ τοῦ P 20 πελιδνόν A παραλίον K ut videtur 22 χάλκης conie-
cit I. G. Schneiderus 24 ῥέθεσι γε K ἄνθεσί γε A, unde χρανθεῖς γε
μὲν εἶδεν' ἐπὶ χρώς coniecerat O. Schneiderus p. 201, qui nunc ῥέθε-
σιν quidem se probare, ἐπὶ χρώς tamen tueri mihi significavit 25
μολίβῳ ἐναλίγκιον A μολίβῳ ἐναλίγκιον K 26 κνυθαινε coniecit
I. G. Schneiderus 28 ἀμπερὲς K: τὸ δὲ ἐμπερὲς ὁμοιον τῷ A 29
φαινήν P 35 ἀκέρατος G: ἀκέραστος ἔχισ: περὶ ἀκέραστου: ἢ τῷ K
κεράσται ἀκέραστοι KPA

τοι οὐ καὶ κόλοι λέγονται. 261. Πισύρεσσι δέ, ἐπεὶ εἶσι καὶ τετρα-
κέρατοι κεράσται καὶ δίκεροι.

263. ἀματροχιῆσιν: ἀντὶ τοῦ ἀματροχιαῖς, λέγει γὰρ ταῖς
χαράξεσι τοῦ τροχοῦ, ταῖς γινομέναις εἰς τὴν γῆν. ἐν αὐταῖς γὰρ κοι-
5 μαῖται ὁ κεράστης ἔχῃς. τὸ δὲ ἐνδυκὲς αὐεὶ ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῶς καὶ
συνεχῶς κοιμαῖται ἢ διάγει. ἐξενήνεται δὲ χωρὶς τοῦ ι. ἔστι δὲ τὸ
πλήρες ἰαύει.

264. Θοὸς ἀντία θύνει: ὁ ἔχῃς ἀντίον τρέχει ὀρθῶς καὶ συν-
τόμως τῷ μηρύγματι, ἦτοι τῷ ἐπισπασμῷ τῆς γαστροῦς.

266. αὐτὰρ ὄγε: ὁ δὲ κεράστης πλάγιος ἐπικυλίεται τῷ σώματι.
267. τετροχηότι δὲ ἢ δασεῖ ἢ τραχεῖ· διὸ καὶ ἠχεῖ ἢ πορεία αὐτοῦ.
10 ἐκ δὲ τοῦ πορεύου γέγονε πορεία, ὥσπερ ἐκ τοῦ περισσεύω περισσειά.

268. τράμπιος ὀλκαίης: ἦτοι τῆς ἐπισπασμένης. πολλῆς δὲ
ἐμφάσεως ἢ παραβολῆ γέμει καὶ σεμνότητος κατὰ τὴν συνθήκην. τράμ-
15 πῖς δὲ ἐστὶ βαρβαρικὸν πλοῖον. καταχρηστικῶς δὲ εἶπεν. ὁ γὰρ νοῦς
οὕτως, τοῦ πλοίου τὴν ὀλκὴν ποιούντος ἴσος ἐν τῷ καμάτῳ, τουτέστι
τῷ βαδίσματι. ὥσπερ γὰρ τὸ πλοῖον, φησι, τῇ βίᾳ τοῦ ἀνέμου ἐκ-
κρούεται, ἦγουν ἀποπέμπεται, ἕξω τῆς εὐθείας ὁδοῦ καὶ πλάγιον,
ἦγουν ἐπίπλευρον, φέρεται, οὕτως καὶ ὁ κεράστης πλάγιος καὶ ἐπί-
20 πλευρος ἕρπει. ὅτι πλοῖον ἢ τράμπῖς καὶ Λυκόφρων φησί (v. 97),

τράμπῖς σ' ὀχίσει καὶ Φερέκλειοι πόδες.

ὑπὸ γὰρ τοῦ Φερέκλου κατεσκευάσθησαν αἱ νῆες τῷ Ἀλεξάνδρῳ.
Ἀκάτῳ ἴσος: ἐὰν μὲν ἢ ἀκάτῳ, ἐκ δισσοῦ κεῖται ἢ λέξις· ἐὰν δὲ
καμάτῳ, ὅπερ ἄμεινον, ἀντὶ τοῦ πλῶ. 270. τὸ δὲ ἀπόκρου-
25 στος ἦτοι πλαγιαζομένη ἢ ἀποκρουομένη ἢ κλυζομένη τῇ πνοῇ τοῦ
λιβός. ἢ ἀπόκρουστος ὡσανεὶ ἀπόβλητος καὶ οἶον ἀποπεμπομένη καὶ
ἀποβαλλομένη τῆς εὐθείας ὁδοῦ.

272. Ἦλω ἐειδόμενον: ἦλος σκλήρωμά ἐστι περὶ τὰ πέλατα
τῶν ποδῶν γινόμενον στρογγύλον καὶ παραπλήσιον τοῖς τῶν ἦλων κε-
30 φαλλοῖς. ἔστι δὲ ἦλος τὸ ἐπιδημῶς καλούμενον καρφίον.

273. φλύκταιναι: ἦτοι αἱ φλυκτίδες αἱ περὶ τὸ δῆγμα μικρὸν
ἐπανιστάσαι καὶ ἀδιάγνωστοι περὶ τὴν πρόσοψιν. πέμφιξι δὲ ταῖς φύ-
σαις, ταῖς ἐν τοῖς ὕδασι γινομέναις πομφόλυξιν.

2 δίκεροι] δίκερατοι G 3 ἀματροχιῆσιν ἀντὶ τοῦ ἀματροχιαῖς
P: in K non satis adparnerunt verba. ἀματρ. α. τ. ἀμ. κατὰ συγκο-
πὴν διὰ τὸ μέτρον G ἀματροχιῆσιν ἀντὶ τοῦ ἀμαξοτροχιαῖς κατὰ συγκο-
πὴν A 9 τῷ ἐπισπασμῷ ἢ τῷ βαδισμῷ τῆς γαστροῦς GL 16 ἴσος
ἐν τῷ καμάτῳ ἢ ἐν τῷ βαδίσματι GL: ἴσως KP 18 πλάγιοι ἦγουν
ἐπίπλευρος φέρεται K πλάγιον τουτέστιν ἐπίπλευρον φέρεται GL 19
πλάγιος K 23 ἴσως K 24 ἀντὶ πλῶ K ἀντὶ πλοῖῳ P τὸ δὲ
ἀπόκρουστος — 26 ὡσανεὶ A, om. K 29 κεφαλλοῖς G κεφαλαίοις K
31 αἱ ante περὶ om. K μικρὸν ἐπανιστάσαι K μικρὰ ἐπανίσταν-
ται GL μῆξιον ἐπανίστασθαι P

275. ἤτοι ἀφαιρότερον: δηλαδή ἀνεπαισθήτως ἀλοῦσιν οἱ δηχθέντες. ἢ ἀσθενέστερον καὶ σύντονον. ἐπιφέρει γὰρ καὶ ἐννέα ἀυγάς, ὅτι ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας μόνου ζῶσιν οἱ δηχθέντες ὑπὸ κεράστου.

276. οἷσι κεράστης: τὸ δὲ οἷσιν ἀντὶ τοῦ ᾧτινι. ἀπὸ γὰρ ἐνικοῦ μετῆλθεν εἰς πληθός, δέον εἰπεῖν ὅτε κεράστης.

278. ἀσκελές: ἀδιαλείπτως, σκληρῶς, ἢ ἕσον ἐν τοῖς δύο βουβῶσι.

281. μόγρις γε μέν: νοητέον τὸ μόγρις γε μέν ἀντὶ τοῦ σπανίως. ἢ διχῶς γράφεται πολεῖς, ἢ ἢ πολλοὶ ἐξέφυγον τὴν μοῖραν, ὥσανεὶ καὶ ἔζησαν.

284. ὑπάρπεζον: Αἰτωλοὶ τὴν ὕπτιον καὶ λεῖον ὑπάρπεζόν φασιν. * οἱ μὲν τὴν αἱμασίαν, οἱ δὲ τὸν προάντη καὶ τραχὺν τόπον, οἱ δὲ λίθον. 286 * μῆκος ἔχοντα ποδός. ἔστι δὲ πήχεως δίμοιρον ὁ ποῦς.

286. ἀὐτὰρ ἐπ' εὔρος: ἐπὶ δὲ τὸ εὔρος τέθρουπται, ὅ ἐστι τέθλιπται. λεπτός γὰρ ἔστιν ὄλος. ὁ γὰρ λόγος, ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι καὶ τῆς οὐρᾶς τέθρουπται ἢ τέθλιπται καὶ λεπτός ἐστιν.

288. πολόεις: ἀντὶ τοῦ καυστικός, ἦγον πεπυρακτωμένοι διὰ τὴν ἐκ τῆς ἀλγηδόνος πύρωσιν (εἶπατε γὰρ τοῖς δηχθεῖσιν ἐπακολουθεῖν), ἢ διὰ τὸ διαπύρους ἔχειν τοὺς ὀφθαλμούς, ἢ διὰ τὸ κενυνημένον εἶναι καὶ τραχὺ τὸ δῆγμα. Πολόεις: τρία σημαίνει ἢ λέξις. ἔστι γὰρ πολόεν τὸ μέλαν, τὸ σποδοειδές, τὸ λαμπρόν. Εὐφορίων

ἢ Αἴτην πολόεσσαν ἐναύλιον ἀστεροπαῖον.

λιγνύν τε πολόεσσαν αἰδυνήεντά τε καπνόν.

καὶ Αἰσχύλος ἐν Βασσαρίσιν

κάρφει παλαιῶ κάπιβωμίῳ ψόλω.

289. Πεδανὴ δέ οἱ οὐρή: καὶ γὰρ πεδανὴ λέγεται ἢ λεπτὴ οὐρὰ καὶ συνεστραμμένη. Ἄξυλος δὲ ἱστορεῖ ὅτι καὶ κέρατα ἔχει. αἰ-

1 ἀνεπαισθήτως G ἀνεπαισθήτως P ἀναισθήτως K ἀλοῦσιν οἱ δηχθέντες. ἢ ἀσθενέστερον καὶ σύντονον. καὶ ἐπάγει. Ἐννέα δ' ἀυγάς A ἀλοῦσιν οἱ ὀδόντες. ἐπιφέρει γὰρ καὶ ἐννέα ἀυγάς K. ἢ — ἐπάγει in P post 3 κεράστου legi adnotavit Bussemakerus 5 ᾧτε κεράστης A 8 μόγρις KG μόλις A γε priore loco om. KA 11 τὴν ὕπτιον KP τὸν ὕπτιον A λείαν P 12 φασί. τρηχῶ δὲ οἱ μὲν αἱμασίαν φασιν, οἱ δὲ τὸν προάντη καὶ τραχὺν τόπον, οἱ δὲ λίθον. μῆκη μὲν τὸ μῆκος φησι αὐτοῦ ποδιαῖόν ἐστιν. ὁ δὲ ποῦς A προάντην K 15 ἐπειδὴ τὸ εὔρος K ἐπὶ τὸ εὔρος G 16 ἔστιν ὁ λόγος. ὁ γὰρ λόγος K ἔστιν ὄλος. ὄλος γὰρ A 19 ἐν G, om. KA 21 πολόεις: περὶ αἰμόρρον τρία KP 22 τὸ μέλαν τὸ σποδοειδές τὸ λαμπρόν A τὸ μέλας πολοειδές λαμπρόν K: πολοειδές etiam V 23 ἐναυλόν τ' coniecit Heynius in Apollod. p. 1 ἀστεροπαῖον KPVA Ἀστεροπαῖον I. G. Schneiderus. ἀστεροπαῖον coniecit Meinekus anal. Alex. p. 103. post hunc versum καὶ ἔτι add A, om. KV 24 λιγνύν τε R λιγνήν τε V ἰγνύν τε KPG ἰδνόν τε L ἀχλύν τε A λιγνύν δὲ I. G. Schneiderus πολόεσσαν καὶ αἰδυνήεντά τε KV: καὶ om. A 26 κάρφει AV σκάρφει KPR 28 Ἄξυλος — ἔχει om. A. ἄξυλος KP ὀξύλος GL καὶ GL, om. K

θὸς δὲ ἦτοι κεκαυμένος ἢ σποδώδης ἢ διάπυρος ἢ αἰθαλώδης. καὶ τὸ ἐσφήκωται ἀντὶ τοῦ συνῆπται, ἔσφιγκται, πέπλεκται.

290. κατομφάλιος: ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ στενή ἐστιν ἡ οὐρά.

291. ὑπὲρ νιφόεντα: ψύχει φονεύοντα. ἐν δὲ τῇ συντάξει 5 ὁ στίχος οὗτος μετὰ τοῦ ἀπ' αὐτοῦ συμπλέκεται, καὶ ἐστιν ἡ σύνταξις οὕτως, τοῦ μὲν ὑπὲρ νιφόεντα φάη κέρατα δοιὰ μετώπῳ ἔγκειται, τουτέστι τούτου μὲν ὑπὲρ τὰ κρυμώδη ὄμματα, ἤγουν ὑπεράνω αὐτῶν, κέρατα δύο ἐν τῷ μετώπῳ ἔγκειται. νιφόεντα δὲ ψυχρά. κοινῶς δὲ πάντα τὰ ἐροπετὰ ψυχρά ἐστιν. 292. πάρονοψι δὲ ταῖς ἀκρίσιν.

10 ἢ τὰς λογάδας προσεικῆς, ἤγουν ὅμοιος τῷ λευκῷ τῶν ὀφθαλμῶν. 293. λαμυρόν δὲ ἦτοι λάβρον ἢ ταραχῶδες ἢ ἀκίνητον.

294. δοχμά δ' ἐπισκάζων: ἦτοι πλάγιός, φησιν, πορεύεται προβάλλων τὴν κοιλίαν καὶ ταῖς φολίσιν ὑποτρίβων τὴν γῆν. 295. βαιὸν δὲ πλόον νῦν τὴν ὁδόν, τὴν πεζὴν πορείαν. οὕτω γὰρ καὶ

15 Ἀντίμαχος εἶπε

τοῖσι δ' ἂν ὑλήεντα διὰ πλόον ἐρχομένοισιν.

καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Γήρῳ γυναῖκα ποιήσας ἐπὶ ζεύγους ὄνων ὄχουμένην παρεισάγει τινὰ ἐρῶντα αὐτῆς, ἢ καὶ ἐρεθίζουσά φησι πρὸς αὐτόν

20 ἀποπλευστέον ἐπὶ τὸν νυμφίον, ᾧ γαμοῦμαι σήμερον.

296. φολίσιν δὲ καὶ οἴμῳ: τῇ βαδίσει. γράφεται καὶ ὀλκῶ, τουτέστιν τῷ σώματι.

297. ὑποποφείων: μεταφορικῶς· ἡρέμα ἔρπει προσπταίων, τουτέστι τραχύνεται τῇ φολίδι ἢ γαστήρῳ, καὶ παρασύρων προστρίβεται 25 τῇ γῇ καὶ ὑποποφεῖ, οἷα χύσιν καλάμης διέρπων, τουτέστιν ὥσει καλάμους διέρπων, ἤγουν βαδίζων.

300. γαστήρ δ' ὕδατόεσσα: ἀντὶ τοῦ πολλὰ ὕδατα πίνει ὁ δηχθεῖς, ἢ δὲ ὑδατώδης αὐτοῦ γαστήρ σκαίρει καὶ πηδᾷ. τοῦτο γὰρ τὸ πιδύεται. κυρίως δὲ τὸ πίνειν, ἐξ οὗ καὶ τὸ πίδαξ ἢ πηγῆ.

30 302. πεφορυγμένον δὲ ἤγουν μεμολυσμένον, ὃ ἐστιν ἀναμειγμένον καὶ συγκεκραμένον τῷ χολώδει ἰῶ.

303. αἶ δ' ὑπὸ γυλίσις: αἶ δὲ ὑπὸ τοῖς μέλεσιν ὠτειλαὶ ῥή-

2 συνῆπται A ἔσφιγκται L, ἔσφικται K ἔσφηκται G 5 μετὰ τοῦ ὑπ' αὐτῷ K μετὰ τῶν ὑπ' αὐτοῦ P μετὰ τὸν ἀπ' αὐτῷ G 9 ψυχρά ἐστι πάρονοψι δὲ ταῖς ἀκρίσι P ψυχρά: ~ παρριφετοῖς ἀκρίσιν K, πάρονοψι — ὀφθαλμῶν] κατὰ δὲ τὰς λογάδας ἤγουν τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν προσεικῆς καὶ ὅμοιος ἐστι ταῖς πάρονοψιν. ἤγουν ταῖς ἀκρίσιν. ἢ ταῖς ἀγρίαις μελίσσαις (ἢ ἀττελέβοις GL) A 11 λάβρον GL λαῦρον KP 17 καὶ ἀριστοφάνης R καὶ ὁ ἀριστοφάνης V ὡς δὲ καὶ ἀριστοφάνης KA

18 ὄχουμένην AR ἐρχομένην K ὄχουμένων V αὐτῆς — ἐπὶ extrita sunt in K: αὐτῆς ἢ καὶ ἐρεθίζουσά φησι πρὸς αὐτόν A αὐτῆς οὗτος αὐτόν VR 20 ἀπόπλει σε τὲ ἐπὶ V ἀπόπλεισε τί ἐπὶ R ἀπέπλεισε τεὸν ἐπὶ P ἀπέπλεισε τεὸν ἐπὶ A: ἀποπλευστέον ἐπὶ Touprius emend. in Suid. II p. 83 ἀποπλευστέ' οὖν ἐπὶ — τῆμερον Bergkiius apud Meinekium com. Graec. fragm. II p. 997 21 τῇ βαδίσει τοῦ σώματος KA: τοῦ σώματος om. G 24 τούτου δὲ τετραχῦται G 25 ὥσει] ὡς εἰς KA

γιννται. εἶπε γὰρ ὅτι ὄλον τὸ σῶμα πελιδνοῦται καὶ ὠτειλῶν πληροῦται· ὠτειλαὶ δὲ αἱ πληγαὶ εἰσι. καὶ Ἀπολλώνιος δὲ φησι τῶν πληγέντων ὑπὸ αἰμορροΐδος ῥήγνυσθαι καὶ τὰς ὠτειλάς.

306. πύμπραται: τουτέστιν ὑποκαίεται καὶ πυροῦται τὰ οὔλα, ὡς ὑπὸ πεπέρεως ἢ σινάπεως, ἤγουν πυρακτοῦνται καὶ ἀναβράζουσιν.

307. ἄστα γῆς δὲ ἦτοι ἄστακτον ἢ μὴ στάζον, ἀλλὰ κρονηδὸν φερόμενον, οἶονεὶ πολυσταγῆς. 308. μυδόωντες δὲ ἦτοι δυσώδεις, δίνγροι τῇ σήψει τῶν οὔλων καὶ τοῦ αἵματος· ἢ ὄζοντες, καὶ δυσωδίαν πνέοντες.

309. εἴ γ' ἔτυμον: τὸ ἐξῆς, τῶν δ' Ἑλένη μέσον ὄλον ἀνέκλασεν, εἶτα, εἴ γ' ἔτυμον Τροίηθεν ἰούσα. ἰστέον δὲ ὅτι ἀπὸ Τροίας ὑποστρέφων ὁ Μενέλαος σὺν τῇ Ἑλένῃ ἐπλανήθη καὶ ἦλθεν εἰς Αἴγυπτον. ὁ γοῦν κυβερνήτης αὐτοῦ Κάνωβος ἐξεληθὼν κοιμηθῆναι ἐν τῷ αἰγιαλῷ ἄκων ἀπεκοιμήθη καὶ ἐπιπέπτωκεν αἰμορροΐδι, ἣτις θλιφθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ τὸν ἀνχένα καὶ ὀδυνηθεῖσα ἐξεληθοῦσα ἔδακεν αὐτόν. θνήσκοντα οὖν ὑπ' αὐτῆς τὸν κυβερνήτην θεωρήσασα ἡ Ἑλένη καὶ ὀργισθεῖσα ταῖς αἰμορροΐσιν, ἔκλασε τὴν ἄκανθαν αὐτῆς καὶ ἐξέβαλε τοὺς τῆς ῥάχεως αὐτῆς σπονδύλους, καὶ ἔκτοτε αἱ αἰμορροΐδες καὶ οἱ σκολιοὶ καὶ οἱ πλάγιοι κατὰ τὴν πορείαν κεράσται κεκλασμένοι εἰσὶ τὰς ῥάχεις. καὶ ἡ μὲν ἱστορία οὕτως. τὸ δὲ χαλέψατο ἀντὶ τοῦ ὀργίσθη τῶν αἰμορροΐδων τῷ γένει.

310. πολύστροιβον: τουτέστι πολλὰς ἕλιγγας ἔχοντα καὶ ἀπειροπληθῆ καὶ ἀπλήρωτα καὶ πολλὰ ρεύματα. καὶ γὰρ στρόβος ἐκεῖνα λέγεται, ἢ τῶν ὑδάτων στροφή.

312. κυβερνητήρα: ἡ αἰμορροΐς ἔδακε Κάνωβον, τὸν κυβερνήτην τοῦ Μενελάου, καθεύδοντα ἐν τῷ πρὸς Αἴγυπτον αἰγιαλῷ καὶ ἐνήκεν αὐτῷ ἰόν. 313. Θώνιος δὲ ἦτοι ἐν τοῖς ψαμάθοις καὶ τοῖς αἰγιαλοῖς τοῦ Θώνιος. Θώνιος γὰρ βασιλεὺς γέγονε τῆς Αἰγύπτου.

316. ὄλον: ἦτοι σῶμα. εἰδέναι χρῆ ὅτι εἰς ἀρσενικὸν μετήγαγε τὸν λόγον συμφωνῶν τοῖς προσάγουσιν. ἀκάνθης δὲ ἦτοι τῆς αἰμορροΐδος τὴν ἄκανθαν, δηλονότι τὸ κέντρον αὐτὸ τὸ λεγόμενον κοινῶς, ἔκλασεν ἡ Ἑλένη χαλεπήναςα τοῖς ἐρπετοῖς διὰ τὸ τὸν κυβερνήτην, καθὸ εἴρηται, ἀπολωλέναι. 317. καὶ τὸ ῥάχης δ' ἐξέδραμε γνίων ἀντὶ τοῦ ἐξῆλθον οἱ σπόνδυλοι τῆς ῥάχεως. Σημειῶσαι δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ θηλυκοῦ, τῆς αἰμορροΐδος, εἰς ἀρσενικὸν ἀνήνεγκε τὸν λόγον.

320. Ἄλλ' ὁ μὲν εἶδει: καὶ γὰρ τῇ μὲν ὄψει τῷ αἰμορροῦ ὁμοίον ἐστίν, τῇ δὲ πορείᾳ διαλλάττει, παρ' ὅσον ἀντίον [τοῦ αἰμορροῦ]

2 Ἀπολλόδορος O. Schneiderus p. 197. 5 ὡς ἐπὶ ΚΛ 12 ἀναστρέφων G 17 τῇ αἰμορροΐδι Λ 18 τῆς τράχεως K 20 τὰς ῥάχας ΚΛ ἐχάλεψατο Λ 22 ἕλιγγας K 24 ἐκεῖνο K ἐνεῖνος P: καὶ γὰρ ἡ τῶν ὑδάτων συστροφή στροῖβος λέγεται G 28 θώνιος γὰρ P θώνος γὰρ K 31 ἀκάνθαις δὲ K ἄκανθαν P ἀκάνθον δὲ δεσμά Λ 38 τῷ αἰμορροῦ Λ τῇ αἰμορροῦ K 39 ὅμοι K ὁμοία Λ

ρου] πορεύεται καὶ οὐ σκολιῶς, καθάπερ ἐκεῖνός τε καὶ οἱ κεράσται. σηπεδῶν δὲ εἴρηται, ὅτι σήπει τῷ ὀδόντι τὰ σώματα.

322. ἔμπλην ἄμορον: παρὰ Ἀρχιλόχῳ „ἔμπλην ἔμοῦ τε καὶ φίλου“ καὶ τὰ ἐξῆς: τὸ δὲ πλησίον παρὰ τῷ ποιητῇ (II. B 526)

5 Βοιωτῶν δ' ἔμπλην ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσονται.

ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τοῦ χωρὶς τακτέον. οὐ γὰρ τῷ ἐναντίως πορεύεσθαι διαλλάσσει ἐκείνων μόνον, ἀλλὰ καὶ τῷ κέρατα μὴ ἔχειν, τῶν προειρημένων ἐχόντων. Ἄλλως. τὸ σῶμα αὐτοῦ ἄμοιρον τῶν κεράτων. ἐκ παραλλήλου οὖν τὸ αὐτὸ φησι καὶ τὸ ἔμπλην, ἤγουν τὸ χωρὶς, καὶ τὸ

10 ἄμοιρον.

322. Ἡ δὲ νυ χροίη οἷη περ δάπιδος: τοῦ λεγομένου τάπητος. οὕτω, φησί, ποικίλη ἐστὶν ἡ χροιά αὐτοῦ καὶ δασεῖα. σαφές δὲ περὶ σηπεδόνος. τοῦ γὰρ τῆς δάπιδος χρώματος μὴ ὠρισμένου ὁμοιοῦται αὐτὴν τῇ σηπεδόνι κατὰ χροίαν. εἰ μὴ ἄρα πλείστον κόκκινα γίνονται: τοιοῦτον βούλεται δηλοῦν τὸ σῶμα αὐτοῦ, οἶον κόκκινον. λέγοι δ' ἂν περὶ τῆς δασείας δάπιδος, οὐ περὶ τῆς ψιλῆς, ἵνα ἅμα καὶ τὸ δασὺ αὐτοῦ σημαίνῃ.

[324. κέρατι: καὶ τοῦ μετρίου μείζονα μὲν τὴν κεφαλὴν φορεῖ, ἀποδέουσιν δὲ τοῦ λοιποῦ σώματος G.]

20 325. σκολιήν: καὶ γὰρ τὸ ἄκρον τῆς οὐραῆς μακρὸν ἔχει καὶ σκολιόν, εἰς σκολιόν τι ἀνατίεται, ὡς συγκαλύπτεσθαι τὸ μῆκος.

329. ὡς γήρεια: καὶ γὰρ γήρεια λέγεται ἡ τῶν κινάρων ἐξάνθησις: ἀκανθώδης γὰρ ἐστὶ. τῶν δηχθέντων γὰρ, φησιν, ὑπὸ σηπεδόνος αἱ τρίχες ἀπορρέουσι καὶ ἐκπίπτουσιν ἴσα κινάρων ἀκάνθαις καὶ ἐξανθήσεσι. τὸ δὲ καταψηχθέντος ἀντὶ τοῦ καταψηχθείσης καὶ ἀποτιναχθείσης. κέχρηται δὲ τούτῳ τῷ σχήματι πολλάκις. Θεόφραστος δὲ ἀρσενικῶς εἶπε τὸν ἀκανθόν. 332. ἄλφοι δὲ καὶ λευκαὶ καὶ ἐφηλις εἶδη εἰς νόσων. καὶ φησιν οὕτως: ἡ ἐφηλις μὲν ἢ ἐπὶ τοῦ σώματος γινομένη σπίλος, ἄλφοι δὲ καὶ λευκαὶ ἐφήλιδος εἰσιν

30 εἰς παρασκευήν. ἡ δὲ ἐφηλις ἑτεροίωσις ἐστὶ τῆς ἐπιφανείας.

2 σήπει G σήπει KP τῷ ὀδόντι K τῶν δακέντων A τῶν δηχθέντων GL σώματα: ~ παρὰ ἀρχιλόχῳ. ἔμπλην ἄμορον: ἔμπλην K: ἔμπλην ἄμορον. παρὰ ἀρχιλόχῳ ἔμπλην ἀντὶ τοῦ χωρὶς, οἶον ἔμπλην ἔμοῦ τε καὶ φίλου. παρὰ δὲ τῷ ποιητῇ ἀντὶ τοῦ πλησίον A 4 καὶ φόλου P κῆφ' ὄλον coniecit Bussemakerus 7 ἐκείνων μόνον A ἐκεῖνο K 14 ὁμοιοῦ αὐτῇ τὴν σηπεδόνα G 16 λέγοι — σημαίνῃ PG. in K quae post λεγ sequuntur extrita sunt 23 ὑπὸ σηπεδόνος: ~ περὶ διψάδος αἱ τρίχες K 25 καταψηχθέντος ἀντὶ τοῦ καταψηχθείσης PG καταψηχθέντος ἀντὶ τοῦ καταψηχθείσης KA 28 νόσων. ἐφηλις καὶ φησιν οὕτως ἡ ἐφηλις K: νόσων. ἡ μὲν οὖν ἐφηλις ἐστὶν ὁ ἐπὶ τοῦ σώματος γινόμενος σπίλος A 29 σπίλος P σπι^λ K σπίνη G ἄλφοι δὲ καὶ λευκαὶ ἐφήλιδος I. G. Schneiderus ἄλφοι καὶ λευκαὶ ἐφήλιες K: καὶ ἐφήλιδες P. ἢ, ὡς τινες, αἱ μὲν λευκαὶ καὶ οἱ ἄλφοι προπαρασκευάζουσι τὸ πάθος. ἡ δὲ ἐφηλις αὐτῇ οἱ ἑτεροίωσις τῆς ἐπιφανείας ἐστίν. εἶκει δὲ ταύτη καὶ Νικάανδρος ἐνταῦθα νοεῖν A

334. *ναὶ μὴν διψάδος: εἶδος τι καὶ τὴν διψάδα φησὶν ὄφρων, ἣν καὶ κεντρίνην καλοῦσιν, ἐπεὶ εἰς ὄξυ τὴν ὄψιν ἀπὸ ὀλίγου μέρους ἔχει κατηγμένην, ὡς δοκεῖν κέντρον εἶναι. ἔχει δὲ παχὺν τὸν τραχήλον καὶ πλατεῖαν τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν οὐρὰν κατακόρως μέλαιναν.*

336. *οἷσιν ἐνισκίψη βλοσυρόν: γράφεται καὶ ἐνι-
χρίμψη, ἣτοι ἐμπέση τὸ καταπληκτικὸν θηρίον ἢ ἐπιβάλη.*

338. *ἀμφὶ δὲ κάσῳ: γράφεται γὰρ καὶ κάσος. καὶ καῦσος ἐπέρχεται καὶ εἴωθεν ἐπακολουθεῖν τοῖς ὑπὸ διψάδος πληγεῖσιν, ἣγουν δηχθεῖσιν.*

341. *χανδόν: ἀντὶ τοῦ πολὺ καὶ ἀθρόον ἢ κεχηνότως, ὡς ὁ ποιητής (Od. Φ 294)*

ὅς ἂν μιν χανδὸν ἔλη μῆδ' αἴσιμα πίνῃ.

πολλῆς δ' ἐμφάσεως καὶ σεμνότητος γέμει ὁ λόγος. φησὶ γὰρ ὅτι πληγεῖς τις καὶ δηχθεὶς ὑπὸ τῆς διψάδος ἴσα ταύρῳ διψῶντι καὶ ἀθρόως ἔν ποταμῷ πίνοντι προσέεικεν, ἐπὶ τοσούτῳ δὲ πίνει, ἕως διαρραγεῖ τὴν γαστέρα ὑπὲρ μέτρον πλησθεῖς.

343. *Ὠγύγιος: βούλεται εἰπεῖν ἀπὸ μύθου τὸ εἶναι ἀργὰς τὰς διψάδας ἐν πορείᾳ. οἱ ἄνθρωποι, φησὶ, ποτε παρεκάλεσαν τοὺς θεοὺς δοθῆναι αὐτοῖς νεότητα πρὸς τὸ μηδέποτε γηρᾶν αὐτούς. λαβόντες οὖν, φησι, δεδώκασιν ὄνω βαστάζειν. ὁ δὲ δίψει συνεχόμενος ἦλθεν εἰς τινα τόπον ὕδωρ ἔχοντα, ἐν ᾧ ὄφρις ὑπῆρχε φυλάττων. καὶ δὴ, φησι, βουλόμενον πιεῖν τὸν ὄνον ὁ ὄφρις ἐκώλυσε φήσας, ἔαν δῶς μοι ἄ βαστάξεις, συγχωρῶ πιεῖν σε. ὁ δὲ ὄνος ὑπὸ τῆς δίψης συνεχόμενος δέδωκεν αὐτῷ ἄ βάσταξε, τουτέστι τὴν νεότητα. ἀφ' οὗ χρόνου οἱ μὲν ὄφρις ἀποβάλλουσιν, οἱ δὲ ἄνθρωποι ὑπὸ τοῦ γήρους καταπονοῦνται. ὁ οὖν ὄφρις δεξάμενος ἀπὸ τοῦ ὄνου τὸ δῶρον τῶν θεῶν ἀργότερος ὑπάρχει περὶ τὴν πορείαν καὶ τὸ δῆγμα, ἀνέλαβε δὲ καὶ τὴν τοῦ ὄνου δίψαν. ὅθεν καὶ τοῖς δακνομένοις ὑπ' αὐτοῦ δίψαν ἐμποιεῖ. "Ἄλλως. ὁ μῦθος οὗτος Προμηθεῖός ἐστι. Προμηθεῖα τὸ πῦρ κλέψαντα καὶ τοῖς ἀνθρώποις δωρησάμενον οἱ λαβόντες ἐμήνυσαν οὐ καλὴν τῆς χάριτος τίνοντες ἀμοιβήν. ἐφ' οἷς τὸν Δία φησὶν ἐπαινέσαντα φάρμακον αὐτοῖς ἀγρησσίας δοῦναι. τοὺς δὲ λαβόντας ἀποφέρειν τὸ δωρηθὲν ἐπὶ ὄνου. τὸν δὲ δίψει τειρόμενον ἔλθεῖν εἰς κρήνην, ἣν ἐφύλασσαν ὄφρις, καὶ τοῦ ποιοῦ ὄρεγόμενος ἀπέδοτο τοῦ γήρους τὸ φάρμακον. διὸ πάντας μὲν τοὺς ὄφρις καθ' ἕκαστον νεάζειν ἐνιαυτὸν ἀποδουμένους τὸ*

1 *ναὶ — καλοῦσιν Α: ἐπιφανείας . . . καὶ τὴν διψάδα κεντρίνην καλεῖσθαι K, in quo quae interposita sunt extrita erant* 2 *κεντρίνην G κεντρίνην Α* 3 *παχὺν Bentleius ex mss. πλατὺν ΚΑ* 6 *οἷσιν ἐνισκίμψη G* 8 *ἀμφὶ δὲ καῦσῳ. γράφεται καὶ κάσῳ Α ἀμφὶ δὲ κάσῳ. γράφεται καὶ κάσος Ρ* 9 *ἐπέρχεται καὶ εἴωθεν G ἐπέρχεται ὡς εἴωθεν Κ* 13 *μιν*

18 *τοῦ εἶναι ΚΡ* 23 *ὄνον Α ἄνοῦ Κ* *μοι om. K, add. Α*
24 *συγχωρεῖ Κ* 27 *τῶν θεῶν G τοῦ θεοῦ ΚΑ* 30 *προμηθεῖός ἐστι*

Ρ *προμηθεῖός ἐστι Κ* 34 *ὁ ὄφρις ΚΑ: ὁ om. G*

γῆρας, τὸν δὲ ὄφιν τὸν τῆς κρήνης φύλακα καταλαβεῖν τὸ δίψος· ὅθεν τοῖς δηχθεῖσιν ἐμποιεῖ δίψαν. ἔστι δὲ ὁ μῦθος παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κωφοῖς. — Ωγύγιος δὲ ἀπὸ Ωγύγου τινός, τουτέστιν ἀρχαῖος καὶ παλαιός. 347. ἔνι πτον δὲ ἀντὶ τοῦ διεβάλλοντο, ἐλοιδοροῦντο τῷ Προμηθεῖ ὅτι μὴ αἰε αὐτοὺς νέους ἐποίησεν.

348. ἄφρονες: οἱ ἄνθρωποι ὀκνηροὶ ὄντες ἐπρεσβεύοντο δι' ὄνου περὶ τῶν ἀναγκαιῶν. ἐβλάβησαν δὲ ὑπὸ τῆς ἀβουλίας. τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ κακοφραδίης.

349. ἀμορβεύοντο: ἀντὶ τοῦ διηκονοῦντο, ἐθεραπεύοντο, 10 ἐφέροντο ἐπὶ ὄνω διὰ τὸ ὀκνηρὸν αὐτῶν. ἀμορβεύειν γὰρ τὸ ἀκολουθεῖν καὶ ὑπηρετεῖν· Νίκανδρος ἐν ἑτέρῳ

βουκαῖοι ζεύγεσιν ἀμορβεύουσιν ὀρήων·
καὶ Καλλίμαχος (hymn. in Dian. 45)

οὔνεκ οὐ Ἀητοῖδι πέμπον ἀμορβούς.

15 τὸ δὲ ἐξῆς, τῷ λεπάρῳ τὰ δῶρα δόντες ἠκολούθουν. δῶρα δὲ τὴν νεότητα καὶ λεπάρῳ τῷ ὄνω παρὰ τὸ ἔχειν τὴν λαγόναν λευκὴν. εἰς τὸ δῶρα προσυπακουστέον τὸ δόντες, ἐπὶ τὸ βαστάσαι δηλονότι.

351. ὀλκήρεα δὲ θῆρα τὸν ὀλκήν ἔχοντα, ἤγουν ἐπιμήκη. 354.

ἄφρονα τὸν ὄνον λέγει ἐκ τοιαύτης περιπετείας. δῶρον δὲ τὴν νεότητα, ἦν ἐπ' ὄνου ἔφερον μὴ δυνάμενοι αὐτὴν βαστάσαι διὰ τὸ ὀκνηρὸν. 355. γηραλέον δὲ φλόον τὸ σύφαρ λέγει. διὰ δὲ τὸν προκείμενον λόγον τὰ μὲν ἐρπετὰ τὸ γῆρας ἀποβάλλει καὶ αἰε σχεδὸν ἐν νεότητι διατελεῖ, οἱ δὲ ἄνθρωποι γηρῶντες φθείρονται.

357. νοῦσον δ' ἀργαλέην: τὴν δίψαν φησί, ὡς πολλάκις, 25 ἢ τὸ νωθὲς καὶ βραδὺ τοῦ ὄνου τοῦ βρωμῆτορος, ἤγουν τοῦ ὀγκηστικοῦ παρὰ τὸ βρωμαῖσθαι.

359. νῦν δ' ἄγε χερσῦδροιο: ὁ πρότερον ὕδρος καλούμενος, ὃς ὕστερον χερσῦδρος διὰ τὴν προειρημένην αἰτίαν ἐκλήθη.

360. ἰσαίας: ἴσας, ὁμοίας καὶ ὅτι κατὰ μέγεθος ἴσαι εἰσὶν ὅ

2 ὁ μῦθος ἱστορικός G 3 ἀπὸ γύγου K 5 ἐποίησεν εἶναι G
6 οἱ ἄνθρωποι ὀκνηροὶ ὄντες ὄνω τὰ ἀναγκαιότατα ἐπέθησαν. ἐβλάβησαν δὲ ὑπὸ τῆς ἀβουλίας. κακοφραδία γὰρ ἢ ἀβουλία. τὸ δὲ οὐκ ἀποναινο ταυτόν ἐστι τῷ ἐβλάβησαν A 7 ἐβλάβησαν δὲ ὑπὸ τῆς ἀβουλίας om. K 10 φέροντες ἐπὶ ὄνω P 11 Νίκανδρος ἐν ἑτέρῳ, βουκαῖοι ζεύγεσιν ἀμορβεύουσιν ὀρήων. καὶ Καλλίμαχος A Νίκανδρος βουκαῖοι ζεύγεσιν ἀμορβεύουσιν ὀρήων ἐν ἑτέρῳ δ' εἶπε καὶ Καλλίμαχος P: ἐν ἑτέρῳ — Καλλίμαχος om. KVR. Nicandri versum ad georgica rettulit O. Schneiderus p. 120: ἐν ἑτεροιοιμένοις coniecerat Bernhardyus hist. litt. Graec. II p. 1042 12 ζεύγεσιν edidit I. G. Schneiderus 14 οὔνεκα θυγατέρας Ἀητοῖδι πέμπεν ἀμορβούς ex libris Callimachi edidit Bussemakerus

π

λητοῖδη AV πέμπον A πεμ K πέμπτον PV πέμπεν edidit I. G. Schneiderus 24 καὶ πολλάκις K 25 τοῦ βρωμῆτορος ἤγουν A, om. KP ὀγκηστικοῦ I. G. Schneiderus ὀγκηστικοῦ G ὀγκηστικοῦ KP ὀγκηστικοῦ A 27 ὁ πρότερον — ἐκλήθη KP ὁ χερσῦδρος ὕδρος πρότερον καλούμενος, ὕστερον δὲ διὰ τὸ ἀνταλλάξασθαι τὰς ἐν τῇ χερσῷ διατριβὰς χερσῦδρος ἐκλήθη G

τε χέρουδρος καὶ ἡ ἀσπίς. σήμα θ' ὀμαρτεῖ: σημεῖα, φησι, χαλεπὰ τοῖς δηχθεῖσιν ἀκολουθεῖ, ἃ ἐν τοῖς ἐξῆς εἰρήσεται.

361. πᾶσα γὰρ: πᾶσα ἢ περὶ τὴν σάρκα θινός, τουτέστιν ἡ δορά, δυσώδης ἀναδιδομένη καὶ ἀναπλουμένη, μυσαχθῆς οὕσα καὶ δυσώδης. 362 μυδόεν τεκμήρατο νύγμα: γράφεται καὶ δῆγμα· 5 τὸ γὰρ μυδόεν, ὃ ἐστὶ δίνυρον, ἐποίησε τὸ δῆγμα καὶ σεσηπός. Ἄλλως. θινός περὶ σάρκα ἦτοι περὶ τὴν σάρκα ἢ θινός μυσαχθῆς, ἀντὶ τοῦ δυσαχθῆς καὶ μυσαρά, ἦτοι ὅτι τοῦ δηχθέντος ἢ σαρξ γίνεται πάνυ δυσώδης. 362. πιτυνομένη δὲ ἀντὶ τοῦ ἐκτεινομένη ἢ ἐξάπλουμένη ἢ ἠγνυνομένη καὶ ἐκ τούτου ἀλγήματα παρέχουσα. νειόθι 1 ἀντὶ τοῦ κάτωθεν, ὡς ἀπὸ σηπεδόνος ὑδατῶδες καὶ δίνυρον ἐποίησε τὸ δῆγμα.

366. Βροχθώδεϊ: ἢ ἀνύρω ἢ ξηρᾷ· ἔνθεν καὶ βρόχθος. ἢ κοιλή ἢ ὀλίγον ὕδωρ ἐχούση. 367. ἄσπειστον δὲ ἦτοι χαλεπὸν καὶ ἄσπονδον καὶ ἄστοργον παρὰ τὸ μὴ σπείσασθαι φιλίαν πρὸς ἀλλήλους. 1 368. καὶ σείριος νῦν ὁ ἥλιος, ἀντὶ τοῦ ἕως ἀν ξηραίνῃ ὁ ἥλιος.

368. τρύγη δ' ἐνὶ πυθμένι λίμνης: ἴνα ἢ ἔλλαῖπον τὸ μίμνεν. καὶ γίνεται ἀντὶ τοῦ τρυγητοῦ, τουτέστιν ἢ ξηρασία τῆς λίμνης.

371. ποιφύγδην: ἐνθουσιαστικῶς ἢ φουσητικῶς μεθ' ὀρυθῆς 2 ἐκφοβῶν. τότε γὰρ καὶ τὴν γλώσσαν προβάλλει ὁ χέρουδρος. εἰσὶ γὰρ χέρουδροι οἵτινες δύο γλώσσας ἔχουσι, οὗς Ἀριστείδης λίχνους εἶναί φησιν. ὄγκους δὲ ἦτοι ὁδοὺς ἢ τὰς ἐγκαρσάσεις τῆς γῆς. [γράφεται ἀγμούς ἀντὶ τοῦ αἰγιαλούς g].

372. τὸν δὲ μετ' ἀμφίσβαιναν: ἢ ἀμφίσβαινα ὄφιν ἐστὶ 2 μικρὰ καὶ νοχελῆς, ἐξ ἐκατέρου μέρους ἔχουσα κεφαλὰς, ἀμβλυποῦσα δὲ διὰ τὴν παχύτητα τῶν γενείων· κατὰ δὲ τὴν χροίαν γεώδης ἐστὶ. μικραῖς ποικιλλομένη στιγμαῖς. τοῦτον δὲ τὸν ὄφιν οἱ περιτυχόντες ὑλοτόμοι ἐπὶν κτείνωσι, τὴν δορὰν περιτιθέντες βακτηρία ξηραίνουσι, καὶ πρὸς γε τοὺς κόπους καὶ τὰς ἐκ ψύχους νάρκας 3 ἔχουσι βοήθημα. 373. ἀμφικάρηνον δὲ τὴν ἀμφοτέρωθεν κεφαλὰς ἔχουσαν. καὶ ὀλίξωνα ἀντὶ τοῦ μικροφυῆ, μικρὰν, βραδείαν.

374. ἀμβλύ: οὐκ ὀξύ, ἀλλ' ἀμβλύ, οἶον στρογγυλοειδὲς καὶ

3 περὶ τὴν σάρκα θινός G περὶ τὴν σάρκα καὶ θίνα σαρξ K περὶ τὴν θίνα σαρξ A 4 καὶ ἡ πλωμένη τοῦτο γὰρ τὸ πιτυνομένη A: καὶ ἄνω ἀπλουμένη G 5 τεκμήρατο G τεκμήρατο P τεκμήροτο K 7 περὶ τὴν σάρκα τῆς θινός KP 10 παρέχουσα: περὶ χέρουδρου ἄλλως: νειόθι KP 13 ἀνύρω P ξηρᾷ A ξηρῶ K ἔνθεν καὶ τὸ βρόχθος P 17 ἐν δὲ τῷ τρύγη δ' ἐνὶ πυθμένι λείπει τὸ μίμνεν. ἴν' ἢ, ὅταν ἡ τρύγη μίμνῃ ἐν τῷ πυθμένι τῆς λίμνης, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ τρυγητοῦ A 18 καὶ γίνηται ἀντὶ τοῦ τρύγη I. G. Schneiderus ἀντὶ P ἀπὸ K 22 ἔχουσι P ἔχοντες K λίχνους P 25 τὸν δὲ μετ' ἀμφίσβαιναν A περὶ ἀμφίσβαινης: μετ' ἀμφίσβαιναν K 28 μικραῖς G 30 ἐκ ψύχους P ἐμψύχους KG 33 στρογγυλοειδὲς KG τρωγλοειδὲς PA

ἀμβλυωπὸν ἐξ ἑκατέρων τῶν κεφαλῶν. γένειον δὲ ἀντὶ τοῦ ἢ γένους, ἢ σιαγῶν. 375. τὸ δὲ ἡὔτε γαίης, ὅτι γεῶδές ἐστι τὸ χροῶμα.

376. περιστιγές: ἐὰν μὲν ἔχη οὕτως, περιστιγές, ἔσται τὸ ποικίλον δηλούμενον· ἐὰν δέ, ὡς ἔνιοι γράφουσι, περιστιβές, ἀντὶ τοῦ πεπιλημένον, ἀπὸ τοῦ πατεῖσθαι. καὶ ὁ κναφεὺς ἀπὸ τούτου καὶ στιβεὺς καλεῖται. διὰ δὲ τοῦ πεπιλημένον δηλωθήσεται τὸ στερεόδεμον τοῦ θηρίου. 377. βατηῆρα δὲ τὴν βακτηρίαν κατὰ ἀφαιρέσιν τοῦ κ. καὶ Ἡρώδης ὁμοίως ὁ ἡμιαμβικός ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἰπνῷ

φεύγωμεν ἐκ προσώπου
μὴ σ' ἐκπερῶν ὁ πρόσβυς
οὐλῆ κατ' εὐθὺ*
βατηρίη καλύψη.

ἡ δὲ σύνταξις οὕτως, κόψαντες θάδικα πολυστεφέος κοτίνιο οἰά τινα βακτηρίαν, τουτέστι τοσοῦτον τῷ μήκει θάδικα ὅσον βακτηρίαν. τινές φασιν οἶον βοτηῆρα, τουτέστι ποιμένα, θάβδου μεθ' ἧς βόσκουσι. Δημήτριος δὲ ὁ Χλωρὸς βοτηῆρα γράφει τὴν βακτηρίαν, ἐπεὶ τὰ βοτὰ ἐλαύνει. Ἀντίγονος δὲ καὶ βατηῆρα. ὅτι δέ, φησιν, ἐκδείραντες τὴν ἀμφίσβαιναν τιθέασιν ἐν θάβδῳ τὸ δέσμα αὐτῆς, ὅταν ἐξέρχονται ἐπὶ ἔργον, ἐν ἐκεῖνῳ διατρέβουσι τὰς χεῖρας καὶ θερμαίνονται. φασὶ δὲ μήτε ξύλῳ μήτε ἐτέρῳ τινὶ ἀναρτῆσθαι τὸ ζῶον εἰ μὴ ἀμπέλῳ. Νικάνδρος δὲ ἐν τῷ Ὀφιακῷ φησι Διόνυσον ἐμμανῆ γενόμενον ὑπὸ τῆς Ἡρας ὑπνώσαι, τὴν δὲ ἀμφίσβαιναν πεδῆσαι αὐτοῦ τὰ σκέλη· τὸν δὲ ἀναστάντα καὶ πλήξαντα τῷ κλήματι ἀποκτεῖναι· ὅθεν καὶ ἐκπαλαι καὶ νῦν κλήματι τελευτᾷ.

380. πρόσθε βοῆς τέττιγος: γράφεται καὶ κόκκυγος· πρὸ τοῦ ἕαρος, ἦγουν ἐν τῷ χειμῶνι, πρὶν τὸν κόκκυγα ἐπιφανῆναι

1 ἀμβλυωπι/ K (fortasse ἀμβλυωπικόν) ἀμβλυώτων P ἀμβλυωπητι-
κὸν A 2 γαῖῶδες K 5 ἀπὸ τοῦ πατεῖσθαι G ἀντὶ τοῦ πατεῖσθαι
K ἀπὸ τοῦ στείβεσθαι ἦγουν πατεῖσθαι coniecit I. G. Schneiderus 8

καὶ Ἡρώδης GL καὶ Ἡρώ K καὶ Ἡρωδιανὸς V καὶ ὀρῶ P; Herodis no-
men om. A. de versibus Herodis dixit Schneidewinus Mus. Rhen. novis.
V p. 292 sqq. ὁ ἡμιαμβος KPG καὶ ἡμιαμβος V ἐν ἡμιαμβοῖς AL,
unde ἐν μιμιαμβοῖς coniecerat Bernhardus hist. litt. Graec. II p. 383
ἐπιγραφομένῳ KV ὑπογραφομένῳ PA περιγραφομένῳ GL 9 ἕπνῳ
KA ἕπνῳ V 10 φεύγωμεν KL φύγωμεν A φεύγων μὲν V 11 ἐκπε-
ρῶν KGLV ἐκ περῶν P ἐμπερῶν A ὁ πρόσβυς Toupius emend.
in Suid. III p. 303: ὁ om. codices 12 οὐλῆν coniecit Bergkiius apud
Schneidewinum delect. p. 234 κατιθὺ V κατ' εὐθὺ κρατὸς coniecit
Toupius l. c. 13 κολάψη coniecit I. G. Schneiderus χαλέψη Toupius
l. c. σκολύψη Bergkiius l. c. 14 ἡ δὲ σύνταξις A ἡ συντομή K 16
βοτηῆρα ἢ ποιμενικὴν θάβδον A 18 ἀντίγονος δὲ βατηῆρα, παρὰ τὴν
βάσιν τηρεῖν A τὴν ἀμφίσβαιναν δὲ φασιν ἐκδείραντες, καὶ περι-
θέντες τὸ δέσμα αὐτῆς τῇ θάβδῳ, ὅταν ἐξέρχονται — ἀμπέλῳ. καὶ αὐ-
τὸς δὲ ὁ Νικάνδρος A, unde supplevi scripturam codicis K, in quo αὐτῆς
— ἐν et ξύλῳ — ἀμπέλῳ extrita sunt. 22 ἐν τῷ Ὀφιακῷ KPVA ἐν
τοῖς Ὀφιακῶς GL 24 αὐτὴν ἀποκτεῖναι ὅθεν ἔτι καὶ νῦν G 27 ἐπι-
φανῆναι ἢ τὸν τέττιγα GL ἐπιφάναι ἢτοι τέττιγα K

ἢ τὸν τέττιγα. ἐαρτέρου δὲ ἐαρινού. συγκριτικὸν γὰρ τέθεικεν ἀνθ' ἀπλοῦ.

382. μάλκαι: τὴν μάλκην φησί Νικάνδρος ἐν Γλώσσαις ῥίγος περὶ τοὺς πόδας καὶ χεῖρας, καὶ ὑποδείγματα τίθησιν
πνεύματος ἀργαλέοιο πόνοιό τε μαλκίοντος.

Δημήτριος δὲ διασπᾶσθαι διὰ τὸ ῥίγος. ἡμῖν δ' ἀρέσκει νῦν μαλκῶν ναρκῶν, δι' οὗ τὸ ψῦχος σημαίνει. καὶ γὰρ αὐτὸς Νικάνδρος ὅτε μὲν ἐπὶ ψύχους ὅτε δὲ ἐπὶ τοῦ ναρκῶν κέχρηται· καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ ψύχους ἐν τῇ Σικελίᾳ τὸν τρόπον τόνδε,

ὄμβρω τε κρυμῶ τε δέμας θ' ἔτε δάμνατο μαλκίον·

ἐπὶ δὲ τοῦ ναρκῶν μόνον ἐν τοῖς Κιμμερίοις εἶπεν. Ἄλλως. μάλκαι: μαλακίαι, δυσκινησίαι διὰ τὸ κρύος. καθ' ὑπερβολὴν δὲ λέγει. οἱ δὲ μάλκας τὰ χίμετλα, ἤγουν τὰς ῥήξεις τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν.

383. Ξανάα: θερμαίνει. τὰ ἐκ τοῦ ξαίνειν γενόμενα ταῖς γυναιξὶ πάθη ἐν χειμῶνι ξανάα λέγεται, ὅτε τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων δυσκίνητα ἔχουσιν αἱ γυναῖκες. ἐπιτήδειόν φησιν τὸ τῆς ἀμφισβείνης δέσμα εἰς ἴασιν τῆς δυσκινησίας. ξανάα οὖν ἀντὶ τοῦ ἐπιτείνεται.

386. σμινύοιο: σιδήρεόν τι κατὰ μὲν τὸ ἔτερον δικέλλης ὀδόντι παραπλήσιον, κατὰ δὲ τὸ ἄλλο ἀξίνης ἢ σκάπτουσι καὶ ξύλα κλωσιν.

387. τῆς δ' ἔλμινθος πέλει: τῆς δὲ ἀμφισβείνης, φησί, τὸ σῶμα λεπτόν ὡς ἔλμινθος. καὶ γὰρ ἡ ἔλμις λεπτή ἐστίν, ἣ παρείκασε τὰ λεγόμενα γῆς ἔντερα.

389. ῥωγάδα: κεχαραγμένην, τουτέστι τὸν φωλεόν. οὐ γὰρ αὕτη ἢ σκυτάλη γεύεται μαλάθρου, ὡς οἱ ἄλλοι, ὅταν, φησὶν, ὑπὸ τοῦ ἡλίου τὸν περὶ τὰ μέλη φλοῦν ἀποβάλλῃ, τουτέστι τὸ γῆρας. Τὰ γὰρ ἄλλα ἔροπετὰ παραντίκα ἐξιόντα ἐκ τῶν φωλεῶν ὀρμᾶ ἐπὶ τὴν μάλαθρον διὰ τὸ ἀμβλυωπεῖν, ἧς ἀποτρῶγοντα ὀξυδερεκίστερα γίνεται καὶ

4 ὑποδείγματα τίθησι V ὑποδείγματα ὑποτίθησι K ὑποδήματα τίθησι ediderat I. G. Schneiderus 5 μαρκίοντα K ναρκίοντα V μαλκίοντα A μαλκίοντες edidit I. G. Schneiderus μαλκίοντες voluit Cobetus var. lect. p. 131 6 διασπᾶσθαι (δισπᾶσθαι K) διὰ τὸ ῥίγος KP διὰ τὸ ἐπισπᾶσθαι διὰ τὸ ῥίγος V τὸν ὑπὸ τοῦ ῥίγους διασπασμόν I. G. Schneiderus μαλκῶν ναρκῶν V ναρκῶν ναρκῶν K μάλκαι νάρκαι ediderunt Schneiderus et Bussemakerus 10 δέμας τότε δάμνατο Lobeckius rhem. p. 205 δέμας θ' ὅτε δάμνατο O. Schneiderus p. 32 δέσμαθ' ὅτ' ἐδάμνοντο K δέσμαθ' ὅτε θάμναντο V δέματ' ὅτε δάμνατο G δέματ' ὅτε δάμνονται P μαλκίον O. Schneiderus l. c. μάλλον codices 11 ἐπὶ δὲ τοῦ A εἰ δὲ ἐπὶ τοῦ KPV κιμμερίοις KGLV κιμφίοις PA 12 μαλακίαι δυσκινησίας P μαλκίαι δυσκινησίας K μαλκίαι δυσκινησία V μαλακίαι καὶ δυσκινησία A καθ' om. K: διὰ τὴν τοῦ κρύους ὑπερβολὴν. ἢ τὰ χίμετλα A 18 ἴασιν Bussemakerus τᾶσιν KPG ἀποτείνεται K ἀποτείνηται P 19 σιδήρεόν τι GL om. KPA 20 ἢ KP ᾧ GL 27 ἀποβάλλῃ A ἀποβάλλει K 29 ἀποτρῶγοντα ὀξυδερεκίστερα A ἀποτρῶγοντα ὀξυέστερα K

ὄξυνωπέστερα, καθ' ὃν καιρὸν καὶ τὸν φλοῦν, τουτέστι τὸ γῆρας, ἀποβάλλει, παρατριβόμενα κατὰ τὴν ἕξοδον ἐν ταῖς χεραῖς.

393. Ἀλλ' ἢ γ' ἀρπέξαις: ἀρπέξα τὸ κάτω καὶ ἔσχατον τοῦ ὄρους, ἤγουν ἢ πέξα τοῦ ὄρους, οἶονεὶ ὀρόπεξα. νεμέεσσι δὲ τοῖς
5 πρὸς νομὴν ἐπιτηδεύουσιν.

394. ἀπ' εἰκαίης δὲ βοτεῖται: γράφεται καὶ φορεῖται, τουτέστιν ἀπὸ τῆς εὐτελοῦς καὶ τῆς τυχούσης γῆς τρέφεται ἢ ἐμφορεῖται. 396. τὸ δὲ ἀλέξεται γράφεται καὶ ἀλεύεται, οὐδ' ἀπαλεύεται καὶ ἰάται τὸ δίψος αὐτῆς καὶ προθυμουμένης πιεῖν.

0 [396. τεκμαίρου: γίνωσκε, μάνθανε τὸν βασιλίσκον, ὀλίγον μὲν τῇ κακίᾳ, ἔξοχώτατον δὲ τῇ δυνάμει τῶν ἄλλων ἐρπετῶν G.]

398. ἐπὶ τρία δῶρα: ἤγουν παλαιστάς. δῶρον γὰρ ἢ παλαιστή. Ἐπὶ τρία δῶρα: τὸ πλάτος, οἶον μῆκος, φέρων τριπάλαιστον. Μῆκος δὲ καὶ ἰθὺν ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό, ἤγουν μῆκος.

5 399. σπειραχθεά: τὰ ἀπὸ τῆς σπείρας βαρυνόμενα. τὰ γὰρ μεγάλα ἐρπετὰ διὰ τὸ βάρος τῆς οὐράς σπειραχθεά καλεῖται διὰ τὸ ὡς ἄχθος καὶ βάρος ἔχει τὴν οὐράν. 400. ἰυγὴ δὲ φωνὴ τίς ἐστὶ, βοή ἀδιάρθρωτος ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος πεποιημένη. καὶ Ἐρατοσθένης ἐν ἀντεριννύι περὶ κυνὸς λέγων εἶπεν

0 ἰυγῆς δ' ὡς παῦρον ἐπέκλυεν.

ὅτ' ἐς νομόν: ἐς τὸν νομὸν καὶ τὴν ὕλην καὶ τὸν ἀρδηθμὸν τὸ μεσημβρινὸν αἰξάντος οὐκέτι τὰ σπειραχθεά κνώδαλα τούτου τὴν ἰυγὴν μίμνουσιν. Ἄλλως. 401. μεσημβρινὸν αἰξάντος: ἦτοι τοῦ νομοῦ καὶ τῆς ὕλης καὶ τοῦ ἀρδηθμοῦ μείρονται· ἢ λείπει τὸ ὀρμῶσιν,
5 ἢν' ἢ ὅτ' ἐς τὸν νομὸν καὶ τὴν ὕλην ὀρμῶσιν ἢ καὶ ἀρδηθμοῦ μείρονται, οὐκέτι τὴν ἰυγὴν ἐκείνου μίμνουσι τὸ μεσημβρινὸν αἰξάντος.

405. Οὐδέ τις οὐδ' οἰωνός: ἦτοι οὐδεῖς, φησι, τῶν οἰωνῶν τῷ σώματι τῷ ὑπὸ βασιλίσκου δηχθέντι προσελθεῖν δυνήσεται πρὸς τὸ θοινηθῆναι. Ἄλλως. πάντες οἰωνοὶ φεύγουσι τὸ σῶμα τοῦ δηχθέντος
0 ὑπὸ τοῦ βασιλίσκου καὶ οὐδεῖς αὐτῶν πρόσσεισιν εἰς τὸ θοινηθῆναι τὸν νεκρόν. ἀπείργει γὰρ ἢ ἐξ αὐτοῦ δυσωδία πάντας τοὺς οἰωνοὺς θανατική οὐσα.

2 παρατριβόμενα A παρατριβομένη K περιτριβόμενα PG ἐπὶ
ταῖς χεραῖς PG 8 γράφεται καὶ ἐνθῆτος οὐδ' ἀπαλεύεται P: γράφεται
καὶ ἀλεύεται ἐπὶ ἐνεστῶτος, ἢν' ἢ οὐδ' ἀπαλεύεται καὶ ἐκκλίνει καὶ ἰάται
τὴν δίψαν αὐτῆς καίπερ προθυμουμένη πιεῖν A 13 φέρων PG 18 ἐν
ἀντεριννύι P ἐν ἀντερινύι G νῦν ἀντεριννύι K ἐν ἐριννύι A ἐν Ἡριγόνῃ
coniccerunt I. G. Schneiderus et Bernhardus Eratosthen. p. 157 20 δὲ
ὡς KG ὡς A ἐπέκλυεν Bernhardus I. c. ἀπέκλυεν PA ἀπέκλυεν K
ἐπέκλυον GL 21 τὸ μεσημβρινὸν A τὸν μεσημβρινὸν K 22 τούτων
τὴν ἰυγὴν K τὴν ἰυγὴν τούτου A 23 ἦτοι K ὅτε PA: ὅτε τοῦ νο-
μοῦ καὶ τῆς ὕλης καὶ τοῦ ἀρδηθμοῦ μείρονται ἀντὶ τοῦ ἰμείρονται οὐ
μίμνουσι τὴν ἰυγὴν ἐκείνου. ὅτ' ἐς νομὸν καὶ ὕλην· λείπει τὸ ὀρμῶσιν·
ὅτε ἐς νομοὺς καὶ εἰς ὕλην καὶ εἰς ἀρδηθμὸν τὸ μεσημβρινὸν αἰξάντος G
25 ἢν' ἢ — μίμνουσι A, om KP

406. Κόραξ τ' ὀμβρήρεα: ὅτι χειμῶνα δηλοῦσιν οἱ κόρακες καὶ ὁ Ἄρατος μαρτυρεῖ λέγων (Phaen. 963 sq.)

δήποτε καὶ γενεαὶ κοράκων καὶ φύλα κολοιδῶν
ὑδατος ἐρχομένοιο Διὸς περὶ σῆμ' ἐγένοντο,
καὶ Εὐφορίων ὁμοίως

ὑετόμαντις ὅτε κρώξειε κορώνη.

409. Εἰ δ' ὀλοή: εἰ δέ τι τῶν ὀρνέων ὑπερβαλλούσῃ λιμώξει κατεχόμενον προσέλθῃ τῷ σώματι, αὐτόθεν ἀπόλλυται. 410. Τὸ δὲ αὐτόθεν ἀντὶ τοῦ αὐτόσε. τὸ γὰρ αὐτόθι ἐπὶ τόπον.

411. Πιφάσκεο: ἄκουε δὴ καὶ περὶ δρυῖνον, ὃν ἕτεροι χέλυδρον ὀνομάζουσιν. ἔστι δὲ ὄφις ὁ δρυῖνας ὃς ἐν ἀνάσῳ λίμνῃ διατρέβει ἐν δρυσὶν ἢ φηγοῖσιν. ἄλλο δὲ τί ἐστιν ἢ φηγὸς παρὰ τὴν δρυῖν. Δρυῖνας: ὅτε καταλιπὼν τὴν λίμνην εἰς δρυῖν ἔλθῃ, τότε δρυῖνας καλεῖται. 413. ὄγε ποι φηγοῖσιν: καὶ δὴ σημειωτέον ὅτι ἢ φηγὸς ἄλλο τί ποτέ ἐστι παρὰ τὴν δρυῖν, τουτέστιν οὐκ ἔστι κυρίως δρυῖς. Θεόφραστος δὲ (hist. plant. III 8, 2) πέντε γένη φησὶ δρυῶν εἶναι, ἐν δὲ τούτων τὴν φηγόν.

416. Μολουρίδας: καὶ γὰρ μολουρίς ζῷον ἐστὶν ὅμοιον ἀκρίδι [ἄλλοι δὲ σίλφῃ εἶναι ὅμοιον φασὶ G]. 417. σπέρεχεται δὲ ἀντὶ τοῦ διώκεται ὑπὸ τοῦ μύωπος. τουτόν γὰρ τὸν ὄφιν αἰεὶ ποτε τείρει ὁ μύωψ καὶ διώκει αὐτόν. τότε οὖν, φησὶ, διωκόμενος ὑπ' αὐτοῦ εἰς κοῖλον πρέμνον δρυὸς ὑπεδύσατο.

420. ἀρπεδὲς αὐτῶς: οἶον ἐπίπλατον καὶ ὀμαλόν· οἶον οὐκ ὀξύκεφαλός τις. ἔστι δὲ παρὰ τὴν ἔραν, ἠγγουν τὴν γῆν, οἶονεὶ ἐροπεδὲς. ἢ ἀρπεδὲς, ἐπεὶ παρὰ τὴν ἀρπεδόνα λεπτόν.

421. ἐχθρὸν ἄηται: ἀπὸ δὲ τοῦ σώματος τοῦ θηρίου τοῦ δρυῖνον δυσωδία τις ἐκπέμπεται.

422. οἶον ὅτε πλαδόωντα ἕως τοῦ λάθαρροι: τοιαύτην, φησὶ, δυσωδίαν ἀπὸ τοῦ σώματος ὁ δρυῖνας ἀφήσιν, ὅσῃν καὶ οἱ περὶ τὰ δέρματα τῶν ἵππων σκώληκες ἀφιάσι τεμνόμενοι. 423. ἀρβηλοι δὲ λέγονται τὰ κυκλοτερῆ σιδήρια, οἷς οἱ σκυτοτόμοι τέμνουσι καὶ ξέουσι τὰ δέρματα. λάθαρροι δὲ οἱ ὑμέρες καὶ τὰ ξύσματα τῶν δερμάτων. γναμπτόμενοι δέ, τουτέστι ξεόμενοι ὑπὸ τῶν ἀρβήλων, οἶονεὶ ὑπὸ τῶν σμιλῶν ἢ τῶν ξύστρων, οἱ λάθαρροι μυθόωσι, τουτέστι ὄξουσι γναμπτόμενοι ὑπὸ τοῖς ἀρβήλοις οἱ λάθαρροι. Γναμπτόμενοι

4 ἀρχομένοιο V περὶ KPVR παρὰ GL 6 ὅτε κρώξει A ὅτε κρώξει KVR. an κρώξειε? 7 ὑπερβαλλούσῃ λιμώξει K ὑπερβάλλοντι λιμῶ A 8 αὐτόθι ἀπόλλυται P 10 πιφάσκεο G 12 τὸν δρυῖν K 14 φηγοῖσι K 16 ἐπὶ δὲ τούτων KG ἐπὶ δὲ τούτοις PA, correxit Bentleius 18 μόλουρος K 23 ἐπίπλαστον K ὑπόπλατον P ἐπίπλατον I. G. Schneiderus 25 ἢ ἀρπεδὲς ἐπίλεπτον παρὰ τὴν ἀρπεδόνα G παρὰ] περὶ KP κατὰ A 28 πλαδόωντα οἶον ὅτε πλαδόωντα K 32 ξέουσι G 33 ξυόμενοι G 35 ὄξουσι. ὅθεν καὶ κναφεύς. κώληπος (rell. om.) G

γὰρ ξεόμενοι· ἐξ οὗ καὶ κναφεύς. λέγεται δὲ ἀρβύλη καὶ περὶ τὸν τοῦ Εὐριπίδου Ὀρέστην (v. 140 sq.) „*ἃ ἃ σιγαῖτε μὴ ψοφήτε, μηδὲ ἔστω κτύπος ἐπὶ λεπτὸν ἔγχος ἀρβύλης.*“

424. Κώληπος: ἤγουν τοῦ ἀστραγάλου, ὡς Ὅμηρος (II. Ψ726)

κόψ' ὀπιθεν κώληπα τυχῶν.

425. πνιγόεσσα δὲ ἤγουν χαλεπή, ὥστε τὸν ὄσφρανθέντα πνίγεσθαι. κεδαιομένη δὲ ἀντὶ τοῦ σκεδαννυμένη, οἶονεὶ μεριζομένη, κατὰ στέρησιν τοῦ σ. γράφεται καὶ κεδαννυμένη. 427. πεδόωσι δὲ ἀντὶ τοῦ πεδοῦσιν, ἀμαυροῦσιν. ἀλυσθαίνοντος δέ, τουτέστιν ἀδημονοῦντος καὶ ἐν ἄλλῃ τυγχάνοντος, ἤγουν ἀδημονία.

429. δεινοὶ δὲ πλαδόωσιν: ἀντὶ τοῦ δυσωδίαν πέμπουσιν αἰβύρσαι αὐτῶν. 430. νεμέθων δέ, ἤγουν νέμων, κατατρόγων καταδαπανᾶ καὶ δαμάζει. 431. κακοσταθέοντα δὲ ἤγουν μηδ' ὅπως οὔν ἤρεμοῦντα καὶ μηδὲ ἰστάμενον, ἀλλὰ κακῶς ἔστώτα, ἢ σειόμενον

5 διὰ τὸ βαρεῖσθαι.

432. οὐ δέ τε: τουτέστιν ἄλλοι πάλιν τῶν δηχθέντων μυκάζουσιν, οἶονεὶ ὡς αἴγες κρᾶζουσιν, ἢ χασμῶνται κατὰ τὸν τρόπον τῶν αἰγῶν, ἢ βληχῶνται. περιπνιγέες δὲ ἀντὶ τοῦ περίπνιγοι, ἤγουν ὥσανεὶ περὶ τὸ πνίγεσθαι γίνονται.

433. οὔρα δ' ἀπέστυπται: ἤγουν ἀποστύπεται ἢ ἀποστύφεται, ἀντὶ τοῦ ὠχρὰ φαίνεται. 434. ῥέγκουσι δὲ ἤτοι πνευστιῶσι, ῥέγκουσι.

436. ἐπιδίψιος ἄτη: τὸ δὲ ἐπιδίψιος ἄτη ἀντὶ τοῦ δίψη χαλεπή συνεχόμενοι οἱ ἄνθρωποι ἀποθνήσκουσι.

437. τρόμον: καὶ γὰρ μετὰ τὰ προειρημένα πάντα καὶ τρόμος τις τοῖς μέλεσι τοῦ κάμνοντος περιτρέχει καὶ γίνεται.

438. φράξιο: ὄλος ὁ νοῦς τοῦ στίχου οὗτος, ὁ δρᾶκων ἐγράφη μὲν ὑπὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ κατὰ τινὰ τόπον τοῦ Πηλίου καλούμενον Πελεθρόνιον, τὴν δὲ φύσιν ἔστι μέλας, ὑπόχλωρος τὴν κοιλίαν, καλὸς δὲ τὴν μορφὴν, τοὺς ὀδόντας ἔχων τριστοίχους, τὸ δὲ ἐπισκύνιον παρεμφαινῶν· καὶ κατὰ τὸν ἀνθερεῶνα λεπίδες ἐπεγηγερέμεναι πώγωνος παρέρχουσι φαντασίαν χολοβαφινῶ σώματι προσεοικίος. τὸ δὲ δῆγμα ἄπρακτον καὶ τῷ τοῦ μνὸς δῆγματι προσεοικίος, κἂν σφόδρα χαλεπήνη. πολεμεῖται δὲ καὶ πολεμεῖ συνεχῶς τῷ ἀετῷ, πολλάκις μὲν καὶ

1 ἐξ οὗ καὶ κναφεύς καὶ κναφεύς: ἢ δὲ ἀρβύλη ἔστι καὶ εἶδος ὑποδήματος παρ' εὐριπίδῃ ἐν Ὀρέστη, ὡς τὸ ἃ ἃ σιγαῖτε μὴ ψοφεῖτε, μὴ δ' ἔστω κτύπος ἐπίθετες λεπτὸν ἔγχος ἀρβύλης A ἐξ οὗ καὶ κναφεύς. λέγεται γὰρ ἀρβήλος καὶ παρ' εὐριπίδῃ ἐν Ὀρέστη· ἃ ἃ σιγαῖτε, μὴ ψοφεῖτε, μὴδ' ἔστω κτύπος ἐπίθετες λεπτὸν ἔγχος ἀρβύλης P 5 κώληπα GL κώλυπα P κώληπος K 7 μεριζομένη καὶ σπορπιζομένη L 16 μυκάζουσιν KP μηκάζουσιν G 30 τριστοίχους G τριστίχους P τριστοίχους K τὸ δὲ om KP: τὸ δὲ ἐπισκύνιον πάντοθεν πῖον. ὑπὸ δὲ τῆς πύοιτος αἰ σάρκες ἐπεγηγερέμεναι ὑπὸ τὸν ἀνθερεῶνα πώγωνος παρέρχουσι φαντασίαν A 32 χολοβαφινῶ Bussemakerus χολοβαφηνῶ KP τ

χολοβαφινῶ I. G. Schneiderus προσεοικίος P προσεοικο K προσεοικίωτι G προσεοικίως L προσεοικνῖαι I. G. Schneiderus

ἐπὶ τὴν νοσσίαν παραγενόμενος καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ἀσπιτούμενος, συνεχῶς δὲ κἀκείνω, ὅτε ἐπὶ ἀρπαγὴν ἀρόνος ἢ λαγωῦ τράπηται. Πελεθρόνιον δὲ τόπος ἐστὶ τοῦ Πηλίου ἀνθώδης· διὸ καὶ οὕτω καλεῖται ἀπὸ τοῦ πέλειν ἐκεῖσε τὰ ἄνθη· θρόνα γὰρ τὰ ἄνθη λέγονται. 441. ἄγραυλος δὲ ἦτοι ἀγλαός, καλός, λαμπρός, εὐπροπέης, ὠραῖος φαίνεται. 443. ἐπισκύνιον δέ, ὃ καὶ σκύνιον, εἶπε τὸ ἐπάνω τῶν ὀφρύων. 444. χολοίβηθος δὲ ὁ χολῆς χρώματι βεβαμμένος, ἢ χλωρός, ὡσεὶ σμαραγδώδης ἢ χρυσίζων. αὐτῶς δὲ ὁμοίως τοῖς ἄλλοις ὄφασιν.

446. οἶα νυχηβόρου: γράφεται καὶ μυχηβόρου, τοῦ ἐν τοῖς μυχοῖς ἐσθίουτος· ἐὰν δὲ οἶα νυχηβόρου, λέγεται τοῦ ἐν νυκτὶ ἐσθίουτος μύος ὃ ἂν εὖρη.

447. ὑπὸ κραντήρος: κραντήρες λέγονται οἱ ὕστερον ἀναβαίνοντες ὀδόντες παρὰ τὸ κραίνειν καὶ ἀποπληροῦν τὴν ἡλικίαν. νεωτέρων γὰρ ἤδη ἡμῶν γενομένων φύονται οἱ ὀδόντες οὗτοι. Κλεάνθης δὲ σωφρονιστῆρας αὐτούς καλεῖ. νῦν ἀπλῶς τοὺς ὀδόντας. σωφρονιστῆρες δὲ διὰ τὸ ἅμα τῶ ἀνιέναι αὐτούς καὶ τὸ σῶφρον τοῦ νοῦ λαμβάνειν ἡμᾶς.

448. ὄρνις αἰετός ἐκ παλαχῆς: γράφεται γὰρ καὶ ἐξ αἰθροῦς. καὶ ἐὰν μὲν ἢ ἐκ παλαχῆς, δήλου ἀντὶ τοῦ ἐξ ἀρχῆς· ἐὰν δὲ καὶ ἐξ αἰθροῦς, ἐκ τοῦ αἰθέρος, ὑπόθεν. 450. βλώσκοντα δὲ ἦτοι ἀναστρεφόμενον, νεμόμενον τὸν δράκοντα λέγει.

452. τόκον κτίλα τ' ὤεα: τὰ κτίλα ἐπὶ τῶν ἡμέρων καὶ τιθασῶν τίθεται καὶ ἐπὶ τῶν τῆς ποιμνῆς προηγουμένων κριῶν καὶ ἐπὶ τῶν λιπαρῶν. ὁ δὲ Ἐμπεδοκλῆς ἐπὶ τῶν ἡμέρων καὶ προαῶν ἦσαν δὲ κτίλα πάντα καὶ ἀνθρώποισι προσηνῆ, θῆρες τ' οἰωνοὶ τε, φιλοφροσύνη τε δεδήει, καὶ Ἡσίοδος

χορὴ πατρὶ κτίλον ἔμμεναι.

ὁ δὲ ποιητὴς τὸν ἡγεμόνα τῶν ποιμνῶν κριὸν λέγει (Π. Γ 196)

αὐτὸς δὲ κτίλος ὡς ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν.

456. ἀτέλεστα διώκει: ὁ δράκων δηλαδὴ τὸν ἀετόν, καθὸ οὐδὲν αὐτῷ δύναται ποιῆσαι περιπετομένῳ ἐν ὕψει. τὸ δὲ ἀτέλεστα ἀντὶ τοῦ ἀτελείωτα. 457. τὸ δὲ ὑποδράξ ἀντὶ τοῦ ὑποβλεμματικῶς, ὑποβλεπόμενος.

458. χαλαίποδος: γράφεται καὶ χωλοίποδος καὶ κυλλόπο-

2 κἀκείνος K: κἀκείνω ἐνεδρεύων ὅταν A 5 ἄγραυλος KP ἄγλαυρος GL 9 οἶα νυχηβόρου P οἶα νυχοβόρου K 10 ἐὰν δὲ ἐνὶ νυχοβόρου K ἐὰν δὲ ἐνὶ νυχῆτερον P 14 κλέανθος A 23 τῆς ποιμνῆς G: τῆς om. K 25 ἦσαν δὲ KV ἦσαν δὲ καὶ P ἦσαν γὰρ L ἢδ' ἦσαν A ἀνθρώποισι AV ἀνθρώποις KP 26 φῆρες P οἰωνοὶ Sturzian Empedocl. p. 601 ἀνθρώποι codices φιλοφροσύνη Sturzian 28 χορὴ πατρὶ KA χορὴ δὲ πατρὶ PV χορὴ δὲ σε πατρὶ G 29 τὸν ἡγεμόνα τῶν ποιμνῶν AP τὸν ἡγεμόνα τῆς ποιμνῆς G, om. K 35 χολοίποδος καὶ κοιλόποδος K κολοίποδος καὶ χωλοίποδος P κυλοίποδος καὶ χωλοίποδος A χωλοίποδος καὶ κιλόποδος G: κυλλόποδος I. G. Schneiderus

δος. ἀμφοτέρω δὲ τὸν χολὸν σημαίνει, χαλαίποδος διὰ τὸ κεχλασμένους τοὺς πόδας ταῖς ἀρμονίαις ἔχειν. Ἡφαίστου νῆσον τὴν Αἴμνον ἐκάλεσε, ὡς λέγει καὶ Ὅμηρος (Π. Α 593) „κάππεσεν ἐν Αἴμνω“. 459. Σάμων δὲ δυσχείμερον τὴν Σαμοθράκην ἐδήλωσεν.

5 460. Ῥησκυνθίδος: τὸ Ῥησκύνθιον ὄρος Θοράκης Ἡρας ἱερόν, ἐξ οὗ τὴν προσηγορίαν ἔσχε Ῥησκυνθίδα. ἔστι δὲ τῆς Ἡρας καὶ Ζηρύνθιου Ἀπολλωνος νεῶς ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. τῆς δὲ Αἴνου πλησίον ἔστιν ὁ ποταμὸς Ἐβρος. οὐ μακρὰν δὲ ἔστι τοῦ ποταμοῦ ἢ Ζώνη ἢ πόλις, μεθ' ἣν αἱ Ὀρφείως δρυὲς εἰσίν, ὑφ' ἃς πόλις ἔστι Ζηρύνθιον, ἐν ἣ

0 τὸ ἄντρον. μέμνηται τῆς Ζώνης καὶ Ἀπολλώνιος (Argon. I 29)

ἐν τῇ Θρηκίῃ Ζώνῃ ἐπιτηλεθάουσαι.

μέμνηται καὶ οὗτος ὁ Νίκανδρος

τῷ μὲν ὑπὸ Ζωναίων ὄρος δρυὲς ἀμφὶ τε φηγοί

δίξοδι δινήθησαν ἀνέστησάν τε χορείαν

οἶά τε παρθενικαί.

5 "Ἄλλως. Ῥησκύνθιον δὲ ὄρος Θοράκης, ἐν ᾧ Ἡρα ἐτιμαῖτο, ἐξ οὗ καὶ ἡ Ῥησκυνθίς. 462. καὶ δρυὲς, τουτέστιν ὄρος ἐν ᾧ εἰσιν αἱ δρυὲς τοῦ Οἰαγροῖδου, τουτέστι τοῦ Ὀρφείως τοῦ υἱοῦ τοῦ Οἰάγρου. Ζηρύνθιον δὲ ἄντρον ἔστιν ἐν Σαμοθράκῃ. Ἀνκόφρων δὲ φησι (v. 77)

20 Ζηρύνθιον ἄντρον τῆς κυνοσφαγοῦς θεᾶς,

ὅ ἔστι σπήλαιον τῆς Ἐκάτης.

463. Δήεις: διὰ μακροῦ ἀπεδόθη ἢ ἀπόδοσις. ἔστι δὲ οὗτος μακρὸς καὶ κατάστικτος.

5 ὃν τε λέοντα: λέοντα αὐτὸν φησι καὶ λέγει ἢ διὰ τὸ πολύστικτον καὶ ποικίλον τῶν φολίδων ἢ διὰ τὸ γενναῖον. "Ἄλλως. λέοντα ἐκάλουν τὸν κεγχρήνην ἢ διὰ τὸ ἑαυτὸν μαστίζειν τῇ οὐρᾷ καὶ διεγείρειν εἰς μάχην ὡς λέοντα ἑαυτὸν, ἢ διὰ τὸ δάκνειν καὶ ῥοφᾶν τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου, ἅτινα δὴ καὶ λέων ποιεῖ. ῥοφᾶ δὲ τὸ αἷμα διὰ τῶν κατακλείδων.

30 465. Πολύστροφον: ἀντὶ τοῦ εὐκίνητον ἢ πολλὴν στροφὴν καὶ μέγεθος ἔχον, οἷον εὐμηκες. τὰ γὰρ μακρὰ τῶν ἔρπετων πολύστροφα εἰσιν.

1 κεκλασμένους G 6 ἔχε ῥησκυνθί K ὑντίου K ὑντίου GP
κυντίου A: cf. Liv. XXXVIII 41 9 ὑφ' ἃς KP πρὸς ἃς GL ἄντρον
GL ἄστρον KV 11 ἐν τῇ KPV ἐν τῷ A: ἐν τῷ αὐτῇ Θρηκίῃ Ζώνῃ
edidit I. G. Schneiderus ex G ἐπιτηλεθάουσαι P 12 οὗτος ὁ
νίκανδρος KPVR αὐτὸς Νίκανδρος ἀλλαχοῦ A: inter Europiae fragmenta
posuit O. Schneiderus p. 36 sq. 13 τῷ μὲν O. Schneiderus τὸ μὲν KGVR
τὰ μὲν P καὶ μὲν A ὑπὸ ζωναίων KVR ὑποζώναιον A 14 δι-
νήθησαν AVR δινήθεισαν K ἀνέστησάν τε χορείαν. οἷον παρθε-
νικαί A. in K non satis adparuerunt. ἐνέστησαν coniecit I. G. Schnei-
derus χορείην coniecit O. Schneiderus p. 37 15 οἶά τε G οἶαν
τε PVR 18 οἰαγροῖδου P ἰαγροῖδου K οἰάγρου P ἰάγρου K 20
ζήρυνθον G κυνοσφαγοῦς PG κυνοφάγου K θεᾶς G θεῶς P
θεοῦ K 21 ἐκάτης P ἐλάτης K 22 διὰ μακροῦ A διὰ μικροῦ K
23 μακρὸς καὶ κατάστικτος G: καὶ om. K 26 κεγχρήνην K ἑαν-
τὸν μαστίζειν τῇ οὐρᾷ G ἑαυτὸν βαστάζειν τὴν οὐράν K ἑαυτοῦ (corr.
ἑαυτὸν) βαστάζων τὴν οὐράν P 27 λέων KG

αἰψα δὲ σαρκί: ταχέως δὲ περὶ τὴν σάρκα σηπεδόνας ἐποίησε
 δυσιάτους. αὐταὶ γάρ εἰσιν αἱ πυθεδόνες. Ὀμηρος (Π. Δ 174)
 σέο δ' ὄστέα πύσει ἄρουρα,

καὶ Ἐρατοσθένης

οὐδὲ πελιδναί

5

πυθεδόνες γάστρησαν ὑπέτρεφον οὐλοὸν ἔλκος.
 οἱ δὲ Αἰολεῖς τὸ φθίνειν πύθεσθαι λέγουσι.

470. λαιμώσσω: ἀντὶ τοῦ ζητῶν καὶ ὄρμων. γράφεται καὶ
 λαιμώσσω, ἀντὶ τοῦ πεινῶν, ὡς Ἰππῶναξ

λαιμώσσει δέ σου

1

τὸ χεῖλος ὡς ἔρωδιου.

471. ἐπὶ κτίλα δὲ μῆλα τὰ ἡμέρα καὶ τὰ ἐπόμενα τῷ κτίλῳ, του-
 τέστι τῷ προηγουμένῳ κοίτῳ.

472. ἢ Σάου: καὶ γὰρ τὸ μὲν Σάον καὶ τὸ Μόσυχλον ὄρη εἰσὶ
 τῆς Σάμου. μέμνηται δὲ καὶ τούτων τῶν τόπων ἐν Αἴμῳ τε καὶ Σα-
 μοθράκῃ, τὰς νήσους ἑκατέρωθεν ἀπὸ τούτων σημαίναν. ἐκαλεῖτο δὲ
 Σάος ἢ ὅλη Θρακικὴ Σάμος. καὶ Μόσυχλον δὲ τὰ ὄρη τῆς Αἴμου,
 ὡς Ἀντίμαχος

Ἡφαίστου πυρὶ εἴκελον, ἣν ἑα τιτύσκει

δαίμων ἀκροτάτης ὄρεος κορυφῆσι Μόσυχλου.

21

καὶ Ἐρατοσθένης φησί

ἐν δέ οἱ ὄσσε

κανθοῖς παμφαίνεσκε Μόσυχλαίῃ φλογὶ ἴσον.

473. ἄγραυλοι: ὅτε οἱ ἄγραυλοι, τουτέστιν οἱ ποιμένες, κατα-
 λείψαντες τὰ ἔργα τῶν νομέων, τουτέστι τοῦ βόσκειν, καταψύχωσιν 2.
 ἑαυτοὺς καὶ τὰ θρέμματα ὑπὸ ταῖς μακεδναῖς, ἣγουν ἐπιμήεσιν ἐλά-
 ταις, τουτέστιν ἐν ταῖς σκιαῖς. 475. καταπλέξῃ δὲ ἀντὶ τοῦ ἀγρεύσει.
 ἢ περιπλέξῃ, ἣγουν περιπλακῆ. 476. καὶ τὸ μαστίζων, ἑαυτὸν

2 εἰσιν αἱ πυθεδόνες A εἰσι καὶ πυθεδόνες K 5 οὐδὲ πελιδναί
 KVA οὐδὲ πελιδναί αἱ P αἱ δὲ πελιδναί G: οὐδὲ δέμας πελιδναί Πυθε-
 δόνες παρέφηναν, ἐπεὶ τρέφον οὐλοὸν ἔλκος coniecit Bernhardus Era-
 tosthen. p. 157 6 γάστρησαν ὑπέτρεφον KPA γάστρησαν ὑπέτρεφον G
 γάστρησαν ἀνυπέτρεφον L γάστρησαν ἀνυπέτρεφον V γάστρησαν ἄν' ὑπέτρε-
 φον coniecit Bussemakerus 8 καὶ ὄρμων g LP, om. K 10 λαιμώσσει A

ω
 λαιμ K λαιμῶ PG λαιμώσσω (om. δέ σου) V λαιμώσσω (om. δέ σου) R
 11 ἔρωδιου KPGLV ἠρώδου A 14 καὶ ὁ σάος δὲ καὶ ὁ μόσυχος A:
 σάον — μόσυχλον GP 16 ἑκατέρωθεν G 17 μόσυχος δὲ ὄρος G 19 Ἡφαί-
 στου AV ἠφαίστοιο KPR Ἡφαίστου φλογὶ coniecit Dübnerus Antim.

fragm. p. 39 εἴκελον A, om. KVR 20 δαίμων A σά^μ K σάμου VR
 ἀκροτάτης P ἀκροτάτου KGV ἀκροτάτοιο R ἀκροτάταις A ὄρος A
 ὄρους KPVR 22 ἐν δέ οἱ ὄσσε κανθοῖς coniecit obs. crit. in Cat. et
 Varr. p. 94 εὖ τοι ὄσσε κανθῶν KPV, εὖ τοι ὄσοις A εὕτε οἱ ὄσσε Ἐκ
 κανθῶν φαίνεσκε coniecit Dübnerus l. c. 23 παμφαίνεσκε KGV φαί-
 νεσκε A 27 καταπλέξει δὲ ἀντὶ τοῦ ἀγρεύσει K καταπλέξῃ ἀντὶ τοῦ
 ἀγρεύσει A

δηλονότι τῇ οὐρᾷ, ἢ ὄν ἄν θέλη πληῖσαι [ἢ ἀντὶ τοῦ μαστίξων γράφεται λαιμώσων, ἀντὶ τοῦ πεινῶν, ὡς Ἰππῶναξ

λαιμώσσει δέ σου

τὸ χεῖλος ὡς ἔρωδιου].

5 477. καὶ κληῖδας τὰς σάς, ἦτοι τὰς τοῦ πληττομένου, ἢ τοῦ οἰκείου χαλινῶ.

478. σκολιήν: ἦτοι καμπὰς ἔχουσαν ὁδόν, ἀντὶ τοῦ μὴ εὐθεΐαν. καὶ δοχμὸς ἐναντιούμενος τῇ τοῦ ἔρπετου πορείᾳ.

482. τοῖος Θρηκίησιν: ἦτοι τοιοῦτος πλησιάζει. 484. τὸν

10 δὲ ἀσκαλαβώτην γαλεώτην οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσιν. ἔοικε δὲ σαύρα.

484. ἐρέει δὲ φάτις, ἦτοι φησὶν ὁ λόγος. Ἱστορία Δῆμητρος. λέγεται Ἄμβας υἱὸς Μετανείρας φθονερώτερον διενεχθῆναι πρὸς τὴν
 15 θυσίαν τῆς θεοῦ, διὸ αὐτὸν ἀσκαλαβώτην ἐποίησεν. ἢ ὅτι Μετανείρας υἱὸς Ἄμβας ἐδυσχέρηνεν ὅτι ἡ μήτηρ αὐτοῦ τὴν Δῆμητραν ὑπεδέξατο
 20 καὶ τι ἐφθέρξατο εἰς τὴν θεόν· διὸ ὀργισθεῖσα τὸ ἐν τῷ κρατῆρι λείψανον ἐγχεάσα αὐτῷ ἀσκαλαβώτην αὐτὸν ἐποίησεν. Ἄλλως. λόγος, φησί, τὴν Μετάνειραν τοῦ Τροϊτολέμου εἶναι μητέρα, ὃν δέδωκε τῇ
 25 Δῆμητρὶ ἀνατρέφειν. τοῦτον ἡ Δημήτηρ λαβοῦσα συνεχῶς αὐτὸν εἰς τὸ πῦρ ἔβαλλεν ἀπαθανάτισαι βουλομένη αὐτόν. ὡς δὲ ἐπιπολὺ τοῦτο
 30 ἐποίει, φωραθεῖσα ὑπὸ τινος ἐπαύσατο καὶ οὐκ ἀπηθανάτισεν αὐτόν. ὑπέδειξε δὲ αὐτῷ τὴν σπορὰν τοῦ σίτου. χρόνῳ δὲ ποτε ἡ Μετάνειρα τὴν Δῆμητραν ὑπεδέξατο εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς. τῆς δὲ θυσίας γινομένης ἐπ' αὐτῇ παρὼν Ἄμβας υἱὸς αὐτῆς ἕτερος ἐγέλασε καταγελῶν τῆς θυσίας. ἡ δὲ Δημήτηρ ὀργισθεῖσα ἀποχέασα τὸ ἐν τῷ κρατῆρι ἀπομει-
 35 ναν κέρασμα ἐποίησεν αὐτὸν ἀσκαλαβώτην.

486. Θεράπναις: ἤρουν ταῖς θεραπαίλαις ἢ τόποις πρὸς ξενίαν ἐπιτηδεύουσιν. 484. τὸ δὲ Ἀχαίη Δημήτηρ ἢ διὰ τὸ ἄχος καὶ τὴν λύπην τῆς θυγατρὸς, ἢ διὰ τὸν τῶν κυμβάλων ἦχον.

490. οὓς ἔλοπας: τουτέστιν ἀσθενεῖς ὄφεις. ἀπὸ γένους εἰς
 30 γένος ἄγει, οὓσπερ καλοῦσιν ἀπὸ τῆς χροιάς ἀμμόδεις καὶ μυόθηρας καὶ ἔλοπας. Αἰβυας δὲ καλεῖ τοὺς ἀμμοδύτας· πολλοὶ γὰρ ἐν Αἰβύη τοιοῦτοι τυγχάνουσι· πολυστεφείας δὲ τοὺς πολλοὺς στεφάνους ἔχον-

1 ἢ ἀντὶ τοῦ μαστίξων γράφεται λαιμώσων ἀντὶ τοῦ πίνων ὡς Ἰππῶναξ λαιμώσσω τὸ χεῖλος ἔρωδιου P ἢ ἀντὶ τοῦ μαστίξιν γο. λαιμώσων ..... χεῖλος ὡς ἔρωδιου extritis aliquot litteris K γράφεται δὲ καὶ λαιμώσων ἔν' ἡ πεινῶν (rell. om.) A 7 σκολιήν· ἤρουν καμπὰς ἔχουσαν ὁδόν, μὴ εὐθεΐαν πορείαν συστρεφόμενος. καὶ τὸ δοχμὸς δὲ ἦτοι ἀνακόπτων καὶ ἐναντιούμενος τῇ τοῦ ἔρπετου πορείᾳ G καμπτήν ἔχουσαν K 9 τὸ δὲ ἀσκαλαβώτην KP ἀσκαλάβον. ἀσκαλάβον τὸν καὶ ἀσκαλαβώτην A 14 δῆμητραν P δημίτερα K 17 φασί K 19 ἀπαθανάτισαι A ἀποθανατῶς corr ἀπαθανατῆσαι P ἀποθανα K ἀπαθανατῶσα G 20 ἀπηθανάτισεν A ἀπηθανάτωσεν KG ἀπεθανάτισεν superscripto ἀπηθανάτισεν P 21 σπορὰν A σπορείαν K 23 ἄμβας PG ἔμβας K ἄβας A. Ἰαμβᾶς coniecit O. Schneiderus 24 ἐπιχέασα A 28 κυμβάλων G κυμάτων KPA 29 ἀπὸ τοῦ γένους δὲ εἰς εἶδη μετέβη A ἀπὸ τοῦ γένους δὲ εἰς γένος ἀνάγει G

τας καὶ γραμμίας· μνάγρους δὲ τοὺς μνόθηρας, οἱ καλοῦνται καὶ ὄροφιαί.

491. ἀκοντία: οὕτως διατρέχοντες κατὰ τὰ ἀκόντια. ἄλλα δὲ ζῶα εἰσὶν οἱ ἀκοντία ὡσπερ τὰ ἀκόντια ὀρμῶντες. ἐπὶ τούτοις δὲ οἱ τυφλῶπες, τουτέστιν οἱ καλούμενοι τυφλίνοι ἢ, ὡς Ἀπολλοφάνης, 5 ὄφεις εἰσὶν. οὗτοι δὲ καὶ πατούμενοι ἡρεμοῦσι. 493. θρόνα δὲ τὰς ἀντιπαθεῖς βοτάνας λέγει. 494. τὸ δὲ διεῖσομαι ἀντὶ τοῦ διηγῆσομαι.

495. διαμπερέως: ἡγουν ἀκριβῶς, συντόμως.

οἷσιν ἀρήγων: τουτέστιν οἷσισι θρόνοις καὶ φαρμάκοις βοη- 10 θῶν τὴν κατεπεύγουσαν σε καὶ καταπονοῦσαν τῆς νόσου ἀνίαν θεραπεύσειας. ἀλθῆση γὰρ λέγει ἀντὶ τοῦ θεραπεύσειας.

497. τὰς μὲν: τὰς μὲν οὖν βοτάνας. ἔτι κλύζοντι: τῷ αἵματι ἢ τῷ θανάτῳ παρὰ τῷ ἄλγει καὶ τῇ ὀδύνῃ. 498. νεόκημητα δὲ ἡγουν νεοθαλῆ ἢ νεωστὶ τμηθέντα ἐν τόπῳ ὅπου οἱ κνώπες. 499. 15 κνώπες δὲ ἐστὶν εἶδος ζῴων θηριωδῶν.

500. πρώτην μὲν Χείρωνος: παραλαμβάνει τὴν χειρωναίαν ῥίζαν, ἣτις πρὸς πᾶν ἀρμόζει καὶ πανάκειον καὶ κενταύρειον καλεῖται. εὑρεθῆναι δὲ φησὶν αὐτὸ ὁ Νίκανδρος ὑπὸ Χείρωνος. πολύτροπον δὲ αὐτὸ καὶ λέγει Θεόφραστος (hist. plant. VIII 11, 1) οὕτως, „τὸ δὲ 20 χειρώνειον ὅμοιον ἀμαράκῳ, μείζον δὲ καὶ δασύτερον, ἄνθος δὲ χρυσοειδές, ῥίζαν μακράν. φιλεῖ δὲ μάλιστα χωρία ταπεινά“. ἐπαλθέα δὲ θεραπευτικῆν. Τὴν χειρωναίαν καὶ κενταυρείαν καὶ πανάκειαν καλοῦσιν.

503. Ἀμαρακόεσσα: παραπλησία τῷ ἀμαράκῳ, φησί, κατὰ 25 τὴν χαίτην. ἀμάρακος δὲ ἐστὶν ἢ καλουμένη σαμψυχος.

505. οὐ βυθόωσα: τουτέστιν ἐπάνω, οὐ κατωτέρω τὴν ῥίζαν ἀποπέμπουσα.

509. ἀριστολόχεια: δύο γένη εἰσὶν ἀριστολογείας, τὸ μὲν ἄρσεν, θῆλυ δὲ τὸ ἕτερον. τὰ δὲ ἄνθη αὐτῶν ὡς ὕσγιος βάπτεται καὶ 30 ἐρουθαίνεται. βοτάνη δὲ ἐστὶν ἢ ἀριστολόχεια ὠνόμασται. ταύτην δὲ φησὶν Ἀριστοτέλης γυναιῖκα εὐρηκέναι. Ἄλλως. ἀριστολόχεια καὶ περικλύμενον βοτάναι εἰσὶν, ἅπερ φύλλα ἔχειν κισσοῦ φησὶν, ὡς οἱ ἀκρι-

2 ῥοφία KPA, correxit I. G. Schneiderus 5 τυφλίνοι οἱ καὶ πατούμενοι A τυφλίνοι, ἢ, ὡς Ἀπολλοδώρος φησὶν, ὄφεις εἰσὶν· οὗτοι δὲ πατούμενοι edidit I. G. Schneiderus, quod probavit O. Schneiderus p. 195: ὡς ἀπολλοφάνης εἰσὶν. οὗτοι δὲ καὶ πατούμενοι P 12 ἀλθῆση g ἀλθῆσει K: ἀλθῆσας — θεραπεύσας P 13 ἔτι P ὅτι K: τῷ οὖν βλύζοντι A 18 πανάκειον G πανάκειος KA κενταύρειος P κενταύριος G κένταυρος KA 19 αὐτὸ ὁ νίκανδρος A αὐτὸς ὁ νίκανδρος K 20 αὐτὸ A αὐτὸν K 21 χειρώνιον P 22 μικρὰν Bussemakerus 23 τὴν χειρώνιον K κενταύριον G 25 παραπλησία A παραπλήσιον K 31 βοτάνη ἐστὶ καὶ ἀριστολόχεια ὠνόμασται. ταύτην δὲ ἀριστολόχην γυναιῖκα εὐρηκέναι I. G. Schneiderus edidit ex G 31 ἀρσολόχεια K ταύτην δὲ φησὶν Ἀριστοτέλης γυναιῖκα εὐρηκέναι KPA 32 περικλύμενον G περικλυμένη K 33 φησὶν P φασὶν K

βέστερον περὶ τούτων εἰπόντες. 513. μυρτὰς δὲ καὶ βάκχη εἶδη εἶδιν ἀπίων. οἱ δὲ φασιν ὅτι ἡ ἀγορία ἄπιος ἀχρὰς καλεῖται, βάκχης δὲ τῆς ἀμπέλου ἢ τῆς μυρρίνης. τῆς δὲ ἀριστολοχείας ἀπορροῶς δραγμαία, τουτέστι μερὶς μία ὅσον δραχμῆ, τῷ οἴνῳ μισγομένη τῷ κιορράῳ καὶ
 5 διδομένη τῷ δηχθέντι πιεῖν ὠφέλιμος. 509. Πάλισκιος δὲ ἦτις ἐν τοῖς σκιεροῖς τόποις φυτεύεται. ἐν σκιώδεσι γὰρ τόποις φύεται μᾶλλον. καὶ τὸ ἐνθατέοιτο ἀντὶ τοῦ τρίβοιτο, κόπτοιτο, μερίζοιτο. 510. καὶ τὸ περικλύμενον βοτάνη ἐστὶν ἔχουσα φύλλα κισσῷ παραπλήσια ἢ τὰ φύλλα κισσοῦ τοῦ περιβοήτου ἢ ἄλλον τινός.

0 511. ἄνθεα δ' ὕσγίνῳ: καὶ τοῦτο τὸ φυτόν τὸ ὕσγινόν ἐστι ξανθὸν τῷ χρώματι καὶ μᾶλλον εἰς βαφὴν ἐπιτήδειον. ὕσγινοβαφῆ οὖν λέγεται τὰ ὕσγίνῳ βεβαμμένα.

512. μέσον δ' ὡς ἀχράδα καρπὸν ἦτοι ἕως τῆς βάκχης: Ἐρμῶναξ ἐν ταῖς Κρητικαῖς λέξεσι τὴν ἀγορίαν ἄπιον ἀχράδα φησὶν εἶ-
 5 ναι. ἢ δὲ ἄπιος εἰς πολλὰ διαιρεῖται. καὶ βάκχη γὰρ λέγεται καὶ μυρ-
 τὰς. πολυώνυμος γὰρ ἐστίν.

516. Ὠρικίοιο: Ὠρικός Ἀπόλλωνος πόλις ἐστίν, ἣν ἐπωνόμα-
 σεν Ὠρικόν. ἐν τῇ Κρήτῃ δὲ ἐστὶ, καὶ πολλὴ πύξος αὐτόθι γίνεται.

519. κιορράδος οἴνης: ἀντὶ τοῦ μετὰ κιορραίου οἴνου μισγο-
 10 μένη ἀριστολόχεια ὠφελεῖ. μαρτυρεῖ Νουμήμιος. Ἄλλως. τῆς μελαίνης ἀμπέλου τῷ ποτῷ. 520. Τριόφυλλον δέ, ὡς Διονύσιος ἐν τοῖς Ριζο-
 τομικοῖς, καὶ μιννανθὲς καλεῖ, Καλλίμαχος δὲ τριπέτηλον. ἔχει δὲ τὸ
 μὲν φύλλον ἔμφορὸς τῷ λωτῷ, τὴν δὲ ὀσμὴν τῷ πηγάνῳ, καθόσον ἐστὶ
 νέον. ὅταν δὲ παρακμάσαν φυλλορροήσῃ, τότε τὴν ἀναφορὰν ποιεῖται
 15 ἀσφάλτου. 521. τρήχοντι δὲ πάγῳ ἀντὶ τοῦ ὑψηλῷ τόπῳ. καὶ
 ἀποσφάγι βήσση ἀποτόμῳ καὶ ὄργαδι.

517. Τὴν ἦτοι: ταύτην μὲν. μιννανθὲς οἱ μὲν αὐτὴν ἐκάλουον,
 οἱ δὲ τριόφυλλον καλοῦσιν. Ἰόλαος δὲ ἐν τῷ περὶ Πελοποννησιακῶν πό-
 λεων τὸ πηγανὸν ὑπὸ Πελοποννησίων ῥυτὴν καλεῖσθαι φησιν.

30 526. Ὅσον κύμβοιο: τοῦ ὄξυβάφου, ἐπειδὴ κυφόν ἐστι. ση-
 μειοῦται δὲ ἐκ τοῦ ἐπιφερομένου τραπέζῃεντος. καὶ παρὰ Σώ-
 φροσι „κύμβου ὄγκον ἔχων“ ἀντὶ τοῦ σκυφοειδοῦς ποτηρίου. τοῦτο
 οὖν λέγει, ὅτι λάβε τοσαῦτα σπέρματα ὅσον γεμισθῆναι ὄξύβαφον. Ἄλ-
 λως. κύμβοιο ἀντὶ τοῦ ὄξυβάφου οἶον ἐμβαφίου εἰς τράπεζαν πε-
 35 ποιημένου, ὅπερ καλεῖ γαργάριον ἢ συνήθεια.

1 περὶ τούτων Α περὶ τούτου Κ 2 ἀγορία ἄπις ΚΡ 3 δραγμαία
 Α δραγμαία Κ 10 ἐστὶ τὸ ὕσγινον Κ 11 εἰς βαφὴν G ἰοβάφων Κ
 ἰοβαφεῖν Ρ 14 τὴν ἀγορίαν ἄπιον Α τὴν ἀγορίαν ἄπιν Κ φασὶν Κ
 16 πολυώνυμος γὰρ ἐστίν G καὶ ἐστὶ γὰρ Κ, om. ΑΡ 17 ὠρικός ἀπόλ-
 λωνος πόλις ἐστίν ἐν κρήτῃ. ἐνθα καὶ πύξος γίνεται. καὶ διὰ τοῦτο
 ὠρίκιον αὐτὸν ἐπωνόμασεν Α 19 κιορράδος οἴνης GP κιορράδος Κ
 21 ἀμπέλου Ρ ἀντὶ τοῦ Κ τὸ τριόφυλλον διονύσιος μὲν Α ριζοτο-
 μοικοῖς ΚΡV διονυσιακοῖς G 26 ἀποσφάγι Α ἀποσφάγῳ Κ 30
 κυφόν ΚΡ κύβον Α κύβος Bussemakerus σημαίνει GP 32 κύμβου
 ὄγκον ἔχων ΚΡV κύμβου ἔχον ὄγκον G κύμβου ὄγκον ἔχειν Α κυ-
 βοειδοῦς coniecit Bussemakerus 33 ὄξυβάφῳ Κ τὸ ὄξύβαφον Α 35
 γαργάριον Ρ γαργάριον ΚG καὶ ἄριον Α

527. Καρδόπω: ἀντὶ τοῦ κοίλῳ ἀγγείῳ ἢ κανκίῳ. καὶ ἀλκτιήρια λέγεται τὰ ἀποσοβητήρια, ἤτοι ἀποκρουστικὰ νόσων.

520. Θρινακίην μὲν δίζαν: τὴν ἐν Σικελίᾳ γενομένην. οὕτως γὰρ καλεῖται ἡ Σικελία διὰ τὸ τρεῖς ἄκρας ἔχειν. τὰ δὲ ὀνόματα εἴρηται τοῖς ἄλλοις. ἐν τῇ Σικελίᾳ δὲ γίνεται ἡ θάψος. ταύτης δὲ τῷ χυλῷ χρῶνται πρὸς ὄφεις. ἔστι δὲ χλωρότατον, ὅθεν οἱ βουλόμενοι χλωροὶ φαίνεσθαι καὶ νοσώδεις ταύτῃ περιχρίονται τὸ πρόσωπον. εὐρηκέναι δὲ αὐτὴν φασὶ τὸν Κρατεύαν ἐπὶ νήσῳ τινὶ Θάψῳ μιᾷ τῶν Σποράδων. ἔστι δὲ αὕτη ἡ νῆσος ἀρκαιούσης καὶ Φοινίκης μεταξύ. Ἄλλως. Θρινακίην ἀντὶ τοῦ Σικελικῆν. Τρινακρία γὰρ ἡ Σικελία διὰ τὸ τρεῖς ἄκρας ἔχειν.

533. Ράδικες κυρίως μὲν οἱ ἀπὸ τῶν φοινίκων κλάδοι. νῦν δὲ καταχρηστικῶς κέχρηται τῇ λέξει. 534. διανθέος δὲ ἤτοι τοῦ διαφανοῦς, εὐανθοῦς. ἢ δισανθοῦς διπλοῦν ἔχοντος ἄνθος, ὅτι δις κατ' ἐνιαυτὸν ἀνθεῖ. ἢ διὰ τὸ τοὺς καυλοὺς αὐτοῦ ἀνθέρινας καλεῖσθαι. 535. καυλεῖον δὲ τὸν καλαμόν. καὶ τὸ ὑπέροτερον ἀνθερίκοιο ἀντὶ τοῦ μείζονος ἀνθέρινας τοῦ ἀστάχους ἔχοντος.

536. τότε λοβὸς ἀμφίς: χωρίς. οὐ γὰρ ὥσπερ ὃ ἐρεβίνθῳ συμβέβηκεν τοῦτο καὶ ἐπὶ ἀσφοδέλῳ, ἀλλὰ χωρίς ἕκαστον σπέρμα καθάπερ ἔγκειται. τινὲς δὲ τὸ ἀμφίς ἀντὶ τοῦ ἀμφί· εἶναι γὰρ τὸν λόγον οὕτως, τὸ δὲ σπέρμα ὅπερ ὁ λοβὸς αὐτοῦ αὖξει. λοβὸς δὲ λέγεται πᾶσα λεπίς, ἧς ἔνδον ἐστὶ τὸ σπέρμα. ἢ ἀγγεῖον ἐστὶν ἐν ᾧ οἱ γεωργοὶ τὰ σπέρματα βάλλουσιν.

537. ἢ καὶ ἐλξίνην: καὶ γὰρ ἐλξίνη καλεῖται παρὰ τὸ ἔλκειν εἰς ἑαυτήν. ἢ γὰρ ὄφρησις αὐτῆς ἐστὶν ἐλκυστική. Ἄλλως. ἐλξίνη εἶδος βοτάνης ἐστὶ. καλεῖται δὲ οὕτως, ὅτι κωλύει τι φῦεσθαι ἐγγὺς αὐτῆς.

Κλύβατις, ὅτι καὶ χυλὸν ἔχει κολλῶδη κηρῷ οἰκείῳ καὶ τὸν προσιόντα κρατεῖ. ἐλξίνη δὲ καὶ κλύβατις, σιδηρίτις, παρθένιον, περδίκιον· πάντα γὰρ ἐπὶ ἐνὸς φυτοῦ. 538. ἰάμνοις δὲ ταῖς ἰαμεναῖς καὶ ἔλεσιν.

539. πῖνε δ' ἐντροίψας: πῖνέ, φησὶ, μίξας τὰ προεξηγημένα κοτύλη οἴνου ἢ ὄξους. εἰ δὲ καὶ ὕδατι μίξαις καὶ πίοις τῷ μῆτε ὄξος μῆτε οἴνον παρεῖναι, ἀλύξιας ἂν καὶ ἐκφυγοῖς τὰ κακά.

3 θρινακίαν μὲν δίζαν K θρινακίην μὲν τὴν δίζαν P 8 αὐτὴν φασὶ τὸν κρατεύαν PA αὐτὴν τὸν κρατεῖαν K: κραταν G. φησὶν ὁ Κρατεύας coniecit Bussemakerus 9 ἀρκαιούσης G ἀριωούσης P ἀριύνσης K ἀρκουούσης A 10 ἄλλως τρινακρίαν P 11 τρεῖς ἄκρας K τρία ἄκρα P 12 ράδικες KG περιρράκιδες PA 13 διανθέος. δισανθέος διαφανοῦς εὐανθοῦς ἢ δισανθοῦς διπλοῦν G 14 ἢ δισανθοῦς om. K 15 κύκλους KPGA, correxit I. G. Schneiderus 17 μείζονος ἀνθέρινας PG μείζονα ἀνθέρινα K 18 τοτ' ἐλοβὸς ἀμφίς K τοὺς λοβοὺς ἀμφίς P 19 καθάπερ ἔγκειται KP ἐν τῷ ἰδίῳ λοβῷ ἔγκειται A ἔγκειται (om. καθάπερ) G 21 τὸ δὲ — αὖξει G, om. KP 28 κολλῶδη A κοιλῶδη K 29 ἐλξίνη δὲ καὶ κλύβατις καὶ σιδηρίτις καὶ παρθένιον καὶ περδίκιον πάντα ἐπὶ ἐνὸς φυτοῦ A 29 σιδηρία τις K 30 ταῖς ἰαμεναῖς A ταῖς ἰάμναις K 32 φησί A φημί K 33 μίξαις καὶ πίοις G μίξαις καὶ πῖης K μίξας πῖης A

541. ἔσθλην δ' ἀλκιβίου: ἀντὶ τοῦ θεραπευτικῆν. ἀλκίβιος δὲ λέγεται ἢ βοτάνη καὶ ἔχρις, καὶ ἀλκίβιος μὲν ἀπὸ τοῦ εὐρόντος Ἀλκιβίου, ἔχρις δὲ διὰ τὸ ἰᾶσθαι ὑπ' αὐτῆς τοὺς ὑπὸ ἐχίδνης πληττομένους. Δημήτριός φησιν ὁ Χλωρός ὑπὸ ἔχρεις πληγέντα τινὰ κατὰ βουβῶνα, τουτέστι τὸ γονάτιον, καὶ διαμασησάμενον τὴν λεγομένην ἀλκιβίου ῥίζαν καὶ τὸν μὲν χυλὸν καταπιόντα, τὸ δὲ μᾶσημα ἐπιθέντα τῷ τραύματι ἰαθῆναι εὐθύς. Ἄλλως. ἀλκίβιος ἐκλήθη διὰ τοιαύτην αἰτίαν. Ἀλκίβιον τοῦνομά τινα κοιμώμενον παρὰ τῇ ἀλωσίᾳ ἐγγὺς ὕδατος ἢ ἐγγὺς τῆς θημουσίας (τὰ γὰρ δύο σημαίνει τὸ ἄντλον) ἐπληξεν ὄφρις κατὰ τοῦ βουβῶνος, ἤγουν τοῦ γονατίου, ὃς ἀναστὰς καὶ ἀνασπᾶσας τὴν βοτάνην ταύτην τὸν μὲν χυλὸν αὐτῆς διαμασησάμενος κατέπιεν ὡς ἀποκρουστικὸν τοῦ ἰοῦ, τὸ δὲ μᾶσημα ἐπέθηκε τῷ ἔλκει.

543. Αἰρίδια δ' ὡς ἴα: ὡς τὰ ἴα αὐτὴν περιστρέφει. 544. ῥαδινη δέ, λεπτή ἐστίν ἢ ῥίζα τοῦ ἀλκιβίου.

547. εἴθαρ ἀνέπνευσεν: ἤγουν εὐθέως ἀναπνεῦσαι αὐτὸν τῆς κακοπαθείας ἐποίησεν. ἰστέον ὅτι, ἐὰν γράφηται ἐνέπνευσε καμάτου βίη, ἐπὶ τοῦ ὄφειος ἀκουστέον, τουτέστιν ὅτι πλήξας τὸν Ἀλκίβιον ὁ ἔχρις εὐθέως πόνον καὶ ἀλγηδόνα εἰς τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἐνέπνευσε καὶ ἐνέβαλεν. εἰ δὲ γράφεται ἀνέπνευσε καμάτων, τοιοῦτόν ἐστιν, ὅτι ὁ Ἀλκίβιος τὸ μᾶσημα, τουτέστι τὸν φλοῦν τῆς θηθείσης βοτάνης, τῷ τραύματι ἐπιθεῖς τὸν χυλὸν κατέπιεν, ἵνα ἔξωθεν ὁ καὶ σύνδεσμος παραλαμβάνηται, καὶ εὐθέως τοῦ πόνου καὶ τῆς κακοπαθείας βία ἀνέπνευσεν.

549. Θηλάζων: τουτέστι τὸν ζωμόν, ἤγουν τὸν χυλόν, καταπίων. πέσκος δὲ τὸν φλοῖον τῆς βοτάνης. τὸ λέπος, φησί, τῷ τραύματι ἐπέβαλεν.

551. ἀργῆτι σὺν οἴνω: ἤγουν λευκῷ καὶ θερμῷ καὶ διαπύρρῳ. 552. ἀστόργοιο δὲ τῆς μὴ βουλομένης θρέψαι τὰ βρέφη, τῆς μὴ στερογούσης. ἤτις, φησί, βοτάνη, πράσιος· θηλυκὸν γάρ. κατεῖρυσεν δὲ ἀντὶ τοῦ καταρροῦσαι ἐποίησε. 553. τὸ δὲ πρωτογόνου καὶ τῆς ἀρτι γεννηθείσης καὶ τῆς ἀρτίως καὶ πρώτον τετοκυίας. νῦν δὲ τὸ δεύτερον σημαίνει. φασὶ γὰρ ὅτι αἱ μόσχοι τῇ σπάνει τοῦ γάλακτος ἀστοργοὶ γίνονται καὶ οὐ χαλῶσι ταῖς δαμάλεσι τὸ γάλα, ἀλλ' ἀνακόπτουσι καὶ καρτεροῦσι. τρώγουσαι δὲ τὴν πράσιον (γαλακτοφό-

4 περὶ ἀλκιβίου δημήτριος P 5 διαμασησάμενον P διαμασησάμενον K 6 μᾶσημα P μᾶσημα K 7 ἰαθῆναι P ἰασθῆναι K 11 διαμασησάμενος P διαμασησάμενος K 12 μᾶσημα P μᾶσημα K τῷ ἄλγει P 13 περιστρέφει P τὰ ἄνθη δηλονότι ὡς ἴα περὶ αὐτὴν στρέφεται. ῥαδινη δὲ ἤγουν ἢ ῥίζα ῥαδαμνώδης ἐντὸς τῆς γῆς αὖξεται. ἤγουν κλαδώδης. ῥάδαμος γὰρ ὁ κλάδος A 16 ἐνέπνευσε καμάτου βίη G ἐνέπνευσε καμάτου βία K 19 ἐνέβαλεν GP ἀνέβαλεν K ἀνέπνευσε καμάτων G ἀνέπνευσε καμάτω K καὶ ἐπνευσε καμάτω P 20 μᾶσημα G μᾶσημα K 21 ἐπιθεῖς G περιθεῖς K ἔξωθεν ὁ καὶ σύνδεσμος παραλαμβάνηται G ἔξωθεν σὺν περιλαμβάνη K 23 βία G, om. KP ἀπέπνευσεν G 26 ἐνέβαλεν P 31 ἀρτίως καὶ πρώτον G ἀρτίως καὶ πρώτης P ἀρτι (om. καὶ πρώτον) KA 34 καρτεροῦσι G καρτεροῦσαι P ἐπέχουσι KA

ρος γὰρ αὐτή) στέργουσι τὰ τέκνα ὑπὸ τοῦ πλεονάζοντος γάλακτος τοὺς μαστοὺς σφαραγούμεναι, οἶονεὶ σφαρασόμεναι. 554. μελίφυλλον δὲ καὶ μελίταιναν τὴν πράσιον οἱ ποιμένες καλοῦσι διὰ τὸ ὄσμην μέλιτος ἔχειν αὐτήν.

556. ῥοιξηδόν: ἤγουν μετὰ ῥοῖζου καὶ κτύπου φέρονται πᾶσαι διὰ τὸ ὄσμην μέλιτος ἔχειν αὐτήν.

557. ἢ ἐ σύγ' ἐγκεφάλου: ἢ σύ, φησι, λάβε τὰς πέριξ τοῦ ἐγκεφάλου ἀραιὰς μήνιγγας τῆς κατοικίδος ὄρνιθος. γράφεται καὶ συμήριγγας. οὕτω δὲ λέγουσι τὰς τρίχας τὰς ἐπὶ τῶν μηρῶν καὶ τοῦ τραχήλου, ἔνιοι δὲ τὰς ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἄλλοι τὸν ὑμένα λέγουσι τὸν περιτρέχοντα τὸν ἐγκέφαλον. ἔστι δὲ οὗτος τραχύτερος περιέχων τὴν ἀρχὴν τὴν ἐν τῷ νοτιαίῳ μυελῷ. ὅτι δὲ ὁ ἐγκέφαλος τῆς ὄρνιθος εἰς τοὺς ὀφιοθήκτους δῆλον. φησὶ καὶ Πέτριχος ἐν Ὀφριακοῖς.

559. ψῆγμα πολύκνημον: οἱ μὲν ὄνομα βοτάνης, οἱ δὲ λεπτόν. γράφεται καὶ ψηχρὰ πολύκνημον. σημαίνει δὲ ποτὲ μὲν τὸ περίψηγμα, ποτὲ δὲ τὴν βοτάνην δηλοῖ, ἧς μνημονεύει καὶ Ἀπολλᾶς ἐν τῷ περὶ βοτανῶν.

560. ὅστε τραπέξης: τράπεζα καὶ πύλη μέρη τινὰ εἰσιν ἐξημμένα τοῦ ἥπατος· τράπεζα, ὄνυξ, μάχαιρα, κένεον. 561. διὰ δὲ τοῦ νεύει δὲ χολῆς καὶ τῶν τοιούτων ἀνατομικῆς ἐμπειρίας ἐπιστήμην παρίστησιν οἰκείαν ἔξωθεν παριστορῶν ἐγκαίρως· ἀντὶ τοῦ μέρος τουτέστι τῆς τραπέξης ἐγγὺς τῆς χολῆς καὶ τῶν πυλῶν τῆς τροφῆς. 561. σύμμικτα δὲ μετὰ οἴνου ἢ ὄξους. πλείων δὲ θεραπεία ἐπακολουθήσει τῷ μετὰ οἴνου πίνοντι.

564. ἐν δὲ φόβην: τρίχα, φύλλον. πάντακες δέ· πολλὰ γὰρ πανάκη εἰσὶ, τὸ μὲν ἡράκλειον, τὸ δὲ κενταύρειον, ὃ καὶ χειρώνειον καλεῖται, τὸ δὲ ἀσκληπίειον. Θεόφραστος δὲ (hist. plant. VIII 11, 1) τὴν τιθύμαλλον φησι πάντακες γενέσθαι καὶ λέγεσθαι.

565. οὐλοὸν ὄρχιν: ἢ τὸν ὀλόκληρον ἢ τὸν ὀλέθριον ἑαυτῷ. Σώστρατος φησιν ἐν τῷ περὶ φύσεως ζῴων ἀμφίβιον τὸ ζῶον τοῦτο, ἤγουν τὸν κάστορα, εὐρίσκεισθαι δὲ ἐν ταῖς κατὰ τὴν Σκυθίαν ἐρημίαις καὶ ἔχειν τοὺς ὄρχεις πλατεῖς ὡς κάπρου. διαδίδεται δὲ ὅτι διωκόμενος ἐκκόπτει τοὺς ὄρχεις αὐτοῦ νοῶν ὡς αὐτῶν ἔνεκα διώκεται.

566. ἢ ἵππου: καὶ τοῦ ἵπποποτάμου ὁ ὄρχις ὠφελεῖ, φησι. Σαίς

2 σφαρασόμεναι G ταρασσόμεναι KA πρασσόμεναι P 5 μετὰ Α κατὰ K 6 αὐτήν P αὐτόν K 9 οὕτω λέγει G 12 ὅτι δὲ ὠφελεῖ ὁ ἐγκέφαλος τῆς ὄρνιθος εἰς τοὺς ὀφιοθήκτους φησὶ Α 13 τρίχοχος ἐν ὀφιοκοῖς G 14 ψῆγμα πολύννημον P ψῆγμα πολυκν. K ψῆγμα πολύννημον Α πολυννήμον G λεπτά K 15 ψῆχρα πολύννημον G ψῆχρα πολύννημα P ψῆχρα πολύννημος K 16 ἀπολλᾶς KPG ἀπολλᾶνιος Α 19 τοῦ ἥπατος ὥσπερ καὶ ὄνυξ καὶ μάχαιρα καὶ κένεον Α 21 ἀντὶ τοῦ τὸ μέρος τουτέστι τὸ τῆς τραπέξης P φησὶν οὖν ὅτι ἐκεῖνος ὁ λοβός, ὃς τῆς τραπέξης ἐμφύεται, ἐγγὺς ἐστὶ τῆς χολῆς καὶ τῶν πυλῶν τῆς τροφῆς Α 23 οἶνον ἢ ὄξους Α οἶνον καὶ ὄξους K 24 πίνοντι G 25 τρίχα φύλλον K φόβη ἢ θρίξ. νῦν τὰ φύλλα Α 28 πάντακες Α πάντακος K 30 σώστρατος Α σωσίστρατος K 32 διαδέδοται δὲ λόγος ὅτι G

δὲ πόλις Αἰγύπτου γέμουσα ἵπποποτάμων. ἀλθ' ἀλόεσσαν δὲ φησιν αὐτήν, ἐπεὶ μελανόγειός ἐστιν.

567. ἐπιβάλλεται ἄρπην· ἢ δρεπάνη· νῦν δὲ τοὺς ὀδόντας λέγει, ὅτι ὅλους τοὺς στάχνας τρώγει. 568. ζάλον δὲ τὸ βορβορώδες

5 κῦμα.

569. χιλοὶ ὅτε: ὅτε οἱ χιλοὶ πλήθουσι τοῦ σίτου καὶ νεωστὶ ἀπέθεντο τὴν πόαν, τουτέστι τὸ βοτανῶδες καὶ χλωῶδες, τουτέστιν ὅτε ἀνθεῖ ὁ σίτος. χιλοὶ δὲ ὑπὸ τινῶν ὁ Δημητριακὸς καρπός, ὑπὸ δὲ ἄλλων αἱ κριθαὶ καλοῦνται. οὕτως οὖν, ὅτε χλωραὶ εἰσὶν αἱ τροφαί, ὅτε

0 δὲ ἀνθεῖ ὁ σίτος ὑπόχλωρος ὢν, λοιπὸν τοσοῦτον περιπατῶν καὶ ἐξιῶν τοῦ ποταμοῦ καταλιμπάνει τὸν ἰλυώδη βυθόν, ὅσον δύναται φαγεῖν, μέχρῃς ἂν καταλάβῃ πάλιν τὸν ποταμὸν ὑποστρέφων. τὸ γὰρ στείβειν πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ κολυμβᾶν εἶπε. κολυμβᾶ γὰρ τὸ ζῶον.

571. παλίσσυτον: ἦτοι ὀπισθόρμητον· ἀναποδίζων γὰρ καὶ

5 ὑποστρέφων κείρει. ἢ τὴν κατὰ ἔτος εὐγνωμονοῦσαν.

574. μῆδέ τι δάφνης: Ἀντίγονος τὴν λεπτοφύλλον δάφνην ἀραιότεραν εἶναι φησὶ, τὴν δὲ αὐτὴν καὶ ἀγρίαν καλεῖσθαι. 575. ἀραιότερης οὖν τῆς λεπτοφύλλου.

576. χραϊσμῆεις: πανὺ δὲ ἂν καὶ ἀμάρακος εἶη βοηθητικός, ὅ ὅ ἐστι σάμψυχος. τὸ δὲ ἂν παρέλκεται. ἀνδ' ἠροισι δέ, ἐν τε ταῖς πρασιαῖς ἢ τοῖς κήποις καὶ ἀναχώμασι τῶν ποταμῶν ἀνθῶν καὶ φυτευόμενος.

577. τάμισον τὴν πυτίαν λέγει, ἥτις ἐπὶ τῶν ἤδη γαλακτοτροφουμένων ζώων εὐρίσκεται. χρωῶνται δὲ αὐτῇ πρὸς πῆξιν τῶν τυρῶν. 5 καὶ Νικίων δὲ ἐν ταῖς δυνάμεσιν ἀρίστην τὴν πυτίαν εἶναι φησὶ τὴν τοῦ νεβροῦ, δευτέραν δὲ τὴν τοῦ λαγωῦ, καὶ τρίτην τὴν τοῦ ἐρίφου, ἧς μέμνηται ὁ Θεόκριτος (7, 16). σκίνακος δὲ τοῦ σκιρτητικοῦ, ἐν-κινήτου, ταχέος. 578. καὶ προκὸς τοῦ τέκνου τῆς δορκάδος. πά-ροισθ' ἀπολύματα: ἀντὶ τοῦ πρώτου τὰ ἀφοδεύματα καθάρσας.

0 579. ἢ ἐλάφου: καὶ γὰρ ἐλάφου τὴν κοιλίαν λέγει, ἣν καλοῦσιν ἐχίνον, τουτέστι ὅπερ πολύπτυχον λέγουσιν. Ἄλλως. ἐχίνος κυρίως μὲν

3 ἐπιβάλλεται ἄρπην P ἄρπη δὲ σημαίνει μὲν (κυρίως add. G) τὴν δρεπάνην A. in K initium scholii ante ἢ δρεπάνη non adparuit 4 ὅλους PA ὅλος G ὅμως K 7 ἀπέθεντο G ἀπέθετο P ἀπέθηκαν ut videbatur K τουτέστιν ὅτε ἀνθεῖ om. KPG: χλωῶδες, τουτέστιν ὅτε ἀνθεῖ ὁ σίτος ὑπόξηρος ὢν, τότε ὁ ἵππος καταλιπὼν τὸ βορβορώδες κῦμα καὶ τὸν βυθὸν καὶ ἐξιῶν τοῦ ποταμοῦ sqq. A 10 ὑπόξηρος ὢν PG 11 καταλιμπάνει PG καταλαμβάνει K 12 μέχρῃς ἂν KP μέχρῃς ὅτου G ουσαν ουσαν

14 ἀναποδίζων καὶ ἐπιστρέφων κείρει ἢ τὴν κατὰ ἔτος εὐγνωμονοῦσαν K ἢ ἀναποδίζουσαν (rell. om.) A. ἀναποδίζων γὰρ καὶ ὑποστρέφων — εὐγνωμονοῦσαν ex G addidit Schneiderus 16 μῆδέ τι P μῆ δ' ἔτι K 17 φησι A, om. K ἀγρίαν KG εὐρίαν P εὐρέϊαν A 20 δέ, ἐν — κήποις P, om. K 23 πυτίαν G πιτύαν KA ἥτις A, om. K 24 ζώων G, om. KPA 25 Νικοφῶν coniecit I. G. Schneiderus Μικίων O. Schneiderus Μικίων Nauckius in Meieri comm. de vita Lycurgi p. CLXIII πιτύαν KA, correxit I. G. Schneiderus 27 σκίνακος A σκίρακος K

ἡ κοιλία τοῦ βοός, νῦν δὲ ἐπὶ τῆς ἐλάφου. καὶ ὁ κεκρύφαλος δὲ εἶδος κοιλίας. ἴστέον δὲ ὅτι τρεῖς εἶναι κοιλίας φησί, καὶ τὴν μὲν πρώτην καὶ ἄνω κεκρύφαλον εἶναι λέγει παρὰ τὸ κρύπτειν τὴν τροφήν, τὴν δευτέραν δὲ ἐχίνου διὰ τὸ ἔχεσθαι ἐκεῖ τὴν τροφήν, ἢ διὰ τὸ τραχύ· ἔστι δὲ τὸ λεγόμενον πολύπτυχον· καὶ τρίτην δὲ ἀποκριτικὴν. Τῶν δὲ μηρυκωμένων ζώων ἡ πρώτη κοιλία ἡνυστρον καλεῖται, ἡ δευτέρα ἐχίνος καὶ ἡ τρίτη κεκρύφαλος.

581. δραχμάων ὅσων τε: μίρας δύο δραχμῶν, τουτέστι δύο δραχμάς. ὁ δὲ κύαθος μέτρον ἐστί. 582. μέθυος δὲ πολιοῦ ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ ἢ λευκοῦ. 583. ἡ χραίσμη δέ, ὅ ἐστιν ἡ βοήθεια.

584. ἄρκευθος: καὶ γὰρ ἄρκευθος καλεῖται ὁ καρπὸς τῆς κέδρου. ἔστι δὲ καὶ εἶδος βοτάνης.

Θερειλεχέος: ἐπεὶ πλατεῖα ἔχει τὰ φύλλα, ὥστε δύνασθαι ὑπ' αὐτῶν σκεπάζεσθαι θέρους ὄντος. τὸν δὲ καρπὸν τῆς πλατάνου σφαιροῖα τινὰ τραχέα φησὶν εἶναι. ὁ δὲ τῆς κέδρου καρπὸς ἄρκευθος καλεῖται, ἐπεὶ καὶ αὐτὸ τὸ δένδρον ἄρκευθον καλοῦσιν. Ἄλλως, Θερειλεχέος: ἦτοι σκιώδους ἢ παρὰ τὸ ἐν θέρει δύνασθαι ποιεῖν λέχος ἐκ τῶν φύλλων αὐτῆς. ὁ δὲ καρπὸς αὐτῆς σφαιροῖα τινὰ τραχέα ἐστίν, ὃν δὴ καὶ σφαιρὴν εἶπε.

585. Βουπλεῦρον τε: Δημήτριος ὁ Χλωρός τὴν βούπλευρον δένδρον εἶναι φησιν. οὐκ ἔστι δέ, ἀλλὰ λάχανον, οὗ μνημονεύει Νικανδρος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἰακίνθῳ καὶ Ἐπαίνετος ἐν τῷ περὶ λαχάνων. Ἀντίγονος δὲ φησὶ καὶ Λύκωνα μνησθῆναι τοῦ λαχάνου. Ἰθαία δὲ ἐστὶν ἡ Κρητικὴ ἢ ὄρεινῆς. Ἴδη γὰρ καταχρηστικῶς πᾶν ὄρος.

586. πηροῖνα: ποτὲ μὲν τὸ ἀγγεῖον τῶν διδύμων, ποτὲ δὲ τὸ ἄκρον τοῦ αἰδοίου, ἐξ οὗ αἱ προορρεύσεις γίνονται. Θοραίην δὲ σπερμαίνουσαν. θορός γὰρ τὸ σπέρμα, ὡς φησὶ καὶ ὁ Ὀππιανός.

590. σῶχειν: σῶχειν ἐστὶ τὸ τρίβειν καὶ λειοῦν.

591. κύαθεια οὐδετέρως εἶπεν, ὡς κύκλα καὶ λύχνα. λείπει δὲ τὸ πίε, ἢ φύσας ἢ καὶ πιών.

593. χολοιβόρον καὶ τὰ ἐξῆς: καὶ γὰρ χολοιβόρον τὸν βαρῦν καὶ σφοδρῶς χεόμενον λέγει, ἢ τὸν ὁμοίως τῇ χολῇ κατατρῶγοντα. ἐρύξεις δὲ ἀντὶ τοῦ ἀποδιώξεις, κατάσχης καὶ κωλύσεις.

594. ἐξάμορον: ἐξάμορον λέγεται τὸ ἔκτον τῆς κοτύλης. εὐώδεα δὲ κατ' εὐφημισμὸν (βαρῦδομος γάρ), ὡς τὴν χολῆν γλυκεῖαν, καὶ τὸ ὄξος γλυκάδιον, καὶ τοὺς ταχεῖς ἀργούς, ὡς φησὶν Ὅμηρος (II. Α50)

οὐρήας μὲν πρῶτον ἐπόχγετο καὶ κύνας ἀργούς.

6 ἡνυστρον P 22 ἐπαίνετος A ἐπανῦνετης K 23 καὶ λύκωνα A λυῶ (om. καὶ) K λύκων P 26 πηροῖνα τὸν ὄρχιν. πηροῖνα δὲ ποτὲ μὲν edidit Schneiderus ex G. πηροῖνα vel πηροῖνα K ποιροῖνα PA 27 ἐξ οὗ A ἐξ ὧν K προορρεύσεις KPA προόσεις G 30 λείπει δὲ τὸ πίε, ὡς ἂν ἢ, φύσας δὲ καὶ πιών, τὸν χολοιβόρον ἰὸν τῶν πληγῶν ἐξελάσεις. χολοιβόρον οὖν φησὶ τὸν βαρῦν A 38 οὐρήας μὲν πρῶτον ἐπόχγετο A οὐρήας μὲν ὄχγετο KP καὶ κύνας ἀργούς A, om. K

595. ἤτρον τὸ γονάτιον ἢ τὸν ὀμφαλὸν τοῦ νόσθηκος λέγει. ἢ ἤτρον τὴν ἐντεριώνην φησί. κυρίως δὲ ἤτρον ὁ μετὰ τὸν ὀμφαλὸν τόπος. καὶ μαρτυρεῖ „ἤτροιου ἰππελοιο“. ὀλόψας δὲ ἀντὶ τοῦ λεπίσας, κόψας.

596. ἰππελοιο μαράθου: τὸ δὲ λεγόμενον ἰππομάραθον εἶδος βοτάνης ἐστὶ. Θεόφραστος δὲ (hist. plant. VII 6, 3 ?) λέγει τὸ ἰπποσέλιον, ὃ καὶ ἐν τοῖς πετρῶδεσι τόποις γίνεσθαι φησι. ὠνόμασται δὲ διὰ τὸ μέγα εἶναι ἢ διὰ τὴν τῶν ἵππων στραγγουρίαν. τοῦτο δὲ συμνεῖον καὶ κόψειον καλοῦσιν τινες, ὡς Ἀνακρέων ἐν τῷ περὶ ἱστομικῆς. 597. ἐλεοθρέπτου δὲ σελίνου τοῦ ἐν τοῖς ἔλεσιν ἤρουν ἐλώδεσι καὶ καθύρροις τόποις φρουμένου καὶ τρεφομένου.

600. ἐξεπευκέος: ἤρουν πικρᾶς, καθάπερ πεύκη· πικρὰ γὰρ καὶ αὕτη. δραχμῶν δὲ δύο ἄχθη φησί, τουτέστιν ὀλκήν. 601. θειριγενέος δὲ τοῦ ἐν θέρει γινομένου· ἢ ἀθειριγενέος, ἐπειδὴ τοῦ κυμίνου ὁ στάχυς καὶ ὁ καρπὸς ἀθέρως ἔχει, καθάπερ ἡ κριθή.

603. κυάθω: τουτέστι τρίτον τῷ κυάθῳ ἀντλούμενον, παρὰ τὸ ἀφύσσειν, οἷον τρεῖς κυάθους.

604. εὐσταθέος δὲ τῆς καρδοστάχως δραχμὴν στήσας. γράφεται καὶ εὐστάχως· ἢ εὐσταθέος, τουτέστι τοῦ ῥωστικοῦ.

605. ὀκταπόδην: τουτέστιν καρκίνον ποτάμιον. ὀκτὼ γὰρ πόδας ἔχουσιν οἱ καρκίνοι. 606. νεοβδάλτωιο δὲ ἀντὶ τοῦ νεωστὶ ἐβδαλμένον, τουτέστι πεπηγμένον, ἢ νεαμέλιτον. ἔστι δὲ ἀντίπτωσις, γενικὴ ἀντὶ δοτικῆς· ἔδει γὰρ νεοβδάλτω γάλακτι καρκίνον ἐνθρόψαι.

607. ἱρίων θ' ἤν: κελεύει συμμίσγεσθαι τούτοις τὴν Ἰλλυρικὴν 25 ἱρίων. Δρίλων γὰρ ποταμὸς Ἰλλυρίδος καὶ Νάρων, ὃς διαχωρίζει Ἰλλυρικὴν καὶ Αἰθιοπίαν. ἐνταῦθα καὶ ὁ Κέδμος καὶ ἡ Ἀρμονία ὤκησαν, οἱ καὶ εἰς ὄφεις μετεβλήθησαν, ὡς φησι καὶ Διονύσιος (v. 392)

κεῖθι γὰρ εἰς ὄφιων σκολιὸν γένος ἠλλάξαντο.

610. ἤντε μελισσαῖος ἔρπων: ὄπου, φησὶν, οἱ δύο, ὁ Κάδμος καὶ ἡ Ἀρμονία, δράκοντες δασπλήτες γενόμενοι τὸν νομὸν στείβουσι, τουτέστι τὸν πρὸς νομὴν ἐπιτήδειον τόπον πατοῦσι. δασπλήτες δὲ ἦτοι φοβεροὶ καὶ χαλεποὶ τοῖς προσπελάζουσι καὶ δέους εἰσὶ ποιητι-

1 ἤτρον τὸ — 4 κόψας, quae extrita sunt in K, dedi ex APG
ἢ ἤτρον τὴν ἐντεριώνην φησί post ἰππελοιο habet P 3 καὶ μαρτυρεῖ
G καὶ ἤτρον τὸ ἦπαρ A καὶ (om. rell.) P 9 περὶ ἱστομικῆς KPA
περὶ ἱστομικῶν G 10 ἐλεοθρέπτου K 13 ὀλκήν K θειριγενέος
τοῦ ἐν θέρει γινομένου ἢ ἀθειριγενέος ἐπειδὴ G θειριγενέος δὲ ἐπειδὴ
KP ἀθειριγενέος δὲ ἐπειδὴ A 16 ἀντλούμενον G ἀντλουμέν P ἀν-
τιουμένη ut videbatur K: ἀντλει. ἀντὶ τοῦ τρεῖς κυάθους. ἀφύξιμον δὲ
παρὰ τὸ ἀφύσσειν. εὐσταθέος δὲ τῆς καρδοστάχως δραχμὴν στήσας.
εὐσταθῆ δὲ αὐτὴν φησιν, οἶονεῖ ῥωστικὴν. γράφεται καὶ εὐστάχως A
18 τῆς καρδοστάχως K συστήσας G 19 καὶ ἀστάχως G ἢ εὐ-
σταθέος om. K, add. P 20 τουτέστιν ἀντὶ καρκίνον K 25 δρίλων
A δρίλων KP 28 κεῖθι γὰρ G κεῖθ' ὡς KPA σκολιὸν KG σκολι-
ων PA ἠλλάξαντο PA ἠλλάχθησαν G ἠλά^τ K 29 ἤντε μελισσαῖος
περιβύσκειται A ἐνθα δύο δασπλήτες G

κοί. ἐρείκη δὲ εἶδος βοτάνης, ἣτις φύλλα ἔχει τῷ κισσῷ παραπλήσια, μακρότερα δὲ καὶ παχύτερα. οὐλαμός δὲ νῦν ἢ τῶν μελισσῶν τάξις· κυρίως δὲ ἢ στρατιωτικῆ τάξις. καὶ τὸ ἔρπον δὲ καταχρηστικῶς εἴρηται ἀντὶ τοῦ ἰπτάμενος.

612. πανακαρπέα θάμνον: γράφεται καὶ περιθαλπέα, ἦτοι τὸν ἀπαλόν. ἔστι δὲ νέον καὶ πάντη ἄκαρπον· οὐδέπω γὰρ ὁ τοιοῦτός ἐστι καρποφόρος. ἢ πάντως ἄκαρπον· ἄκαρπος γὰρ ἢ μυρίκη, καὶ ταύτη ἐνομοθέτησεν ὁ Ἀπόλλων τοὺς μάντις μαντεύεσθαι.

613. μάντιν ἐνὶ ζωοῖσι: τὸν θάμνον τῆς μυρίκης ἐπίσημον μάντιν φησί. Μάγοι γὰρ καὶ Σκύθαι μυρικίνῳ μαντεύονται. Δίων δὲ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ τῆς τρίτης συντάξεως καὶ τοὺς μάντις φησί Μήδους ῥάβδοις μαντεύεσθαι. Ἡρόδοτος δὲ ἐν τῇ τετάρτῃ καὶ ἐν πολλοῖς Σκύθας παρήγαγεν τόποις καὶ ἐν τῇ Εὐρώπῃ παρήγαγέ τινας διὰ μυρίκης μαντευομένους (III 67 sqq.). καὶ ἐν Λέσβῳ δὲ ὁ Ἀπόλλων μυρίκης κλάδους ἔχει· ὅθεν καὶ μυρिकाῖος καλεῖται. καὶ Ἀλκαῖός φησιν ἐν τοῖς περὶ Ἀρχεανακτίδην καὶ τὸν πρὸς Ἐρυθραῖον πόλεμον φανῆναι τὸν Ἀπόλλωνα καθ' ὕπνον ἔχοντα μυρίκης κλῶνα. καὶ Μητροδάρος ἐν τῷ περὶ συνηθείας ἀρχαιότατον εἶναί φησι φυτὸν τὴν μυρίκην καὶ τοὺς Αἰγυπτίους ἐν τῇ τοῦ Διὸς πομπῇ ἐστεφανῶσθαι μυρίκῃ καὶ παρὰ Μήδοις τοὺς Μάγους.

614. Κοροπαῖος: τινὲς Θεσσαλικός. Κορόπη γὰρ πόλις Θεσσαλίας. γράφεται καὶ Ὀρόπειος. Ὀρόπεια γὰρ πόλις Βοιωτίας, ὅπου διασημώτατον ἱερὸν Ἀπόλλωνος. 615. τὸ δὲ μίξ κονυζῆεν ἀντὶ τοῦ μεμιγμένως τὸ φυτὸν τῆς κονύσης, ἦτοι τὴν κόνυζαν τὴν ἔγγλοον.

615. ἡ δὲ καὶ ἀκτῆς: Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ φυτῶν (III 13, 24) τὴν ἀκτὴν θαμνωδὲς φυτὸν φησιν εἶναι, ἔχειν δὲ ῥάβδους πήχεων ἕξ.

617. σαμψύχου κύτισόν τε ἕως τοῦ τιθυμάλλους. Ἀμφίλοχος ἐν τῷ περὶ κύτισου φυτὸν φησιν ὠφέλιμον εἶναι τοῖς θρέμμα-

1 φύλλα — παραπλήσια PA φύλλον — παραπλήσιον KG 2 μακρότερα δὲ καὶ τραχύτερα KPA μακρότερον δὲ καὶ παχύτερον G 5 πανακαρπέα. ἦγον περιθαλπέα. ἢ τὸν ἀπαλὸν ἔτι καὶ νέον καὶ πάντη ἄκαρπον. οὐδέπω (οὐδέποτε P) γὰρ PA πανακαρπέα ἢ τὸν ἀπαλὸν ἔτι καὶ νέον. οὐδέπω γὰρ G πρὸς θαλπέα K 9 ἐνὶ ζωοῖσι G ἐνὶ ξυνοῖσι K 10 μυρικίνῳ μαντεύονται ξύλῳ. καὶ γὰρ ἐν πολλοῖς τόποις ῥάβδοις μαντεύονται, δίων δὲ — φησί μήδους ῥάβδοις μαντεύεσθαι. Ἡρόδοτος δὲ ἐν τε τῇ τετάρτῃ καὶ ἐν ἄλλαις ἐν πολλοῖς παρήγαγε τόποις A 11 μύδοις ῥάβδων K 12 καὶ πολλοὺς σκύθας παρήγαγεν ἐν τόποις K: καὶ ἐν πολλοῖς P 15 κλάδους KPA κλάδον G ἀλκαῖος G ἀρχαῖος KPAV 16 ἐν τοῖς περὶ ἀρχεανακτίδην A ἐν τοῖς περὶ ἀρχομενακτίδην V ἐν τοῖς περὶ ἀριομενακτίδην K τοῖς περὶ Ἀρχαιανακτίδην κατὰ τὸν πρὸς Ἐρυθραῖους πόλεμον Bergkiius poet. lyric. p. 594 17 καθ' ὕπνον KPAV καθ' ὕπνου G 21 κοροπαῖος G κορυπαῖος KPA κορύπη PA 24 κόνυζαν ἔτι ἔγγλοον A 25 ἐν τῇ γ περὶ τῶν φυτῶν G 26 φησιν om. K, add. P ἔχει KA 28 τιθυμάλλους P τιθυμάλλους K Ἀμφίλοχος Ruhnkenius in Vellei. p. 20 conl. Plin. N. H. XVIII 16, 144 ἀρχίλοχος KPA ἀντίλοχος G

σιν, ὅτι πλήθος γάλακτος ποιεῖ. Μικίων δὲ ἐν τῷ περὶ ριζοτομικῶν καὶ Κρατεύας τρία εἶναι φασιν εἶδη, καλεῖσθαι δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἄρ-
 5 δὲ αὐτὰς φησιν ἀντὶ τοῦ πολλὸν ὀπὸν ἐχούσας ἢ γαλακτώδεις, ἤγουν
 πληθυνούσας τὸ γάλα. 618. σκαφίδεσσι δὲ δοχαίαις ἀντὶ τοῦ
 ἀγγείοις δεκτικοῖς. Ὅμηρος (Od. I 223)

γαυλοὶ τε σκαφίδες τε.

619. φαρμάσσω ν μέθυ κείνο: τὸν οἶνον. τὴν δεκάτην μοῖραν
 10 τοῦ χοῦς ἔμβαλε εἰς τὰ εἰρημένα. Ἄλλως. χοῦς δεκάτη ἀντὶ τοῦ δέ-
 κατον μέρος τοῦ χοῦς, ἤγουν τὴν κοτύλην καὶ πλέον.

620. Γέροντες, ἤγουν τὰ γεννήματα τῶν βατράχων, ἦτοι οἱ μικροὶ
 καὶ ἀδιάπλαστοι βράχοι. φησὶ δὲ βατράχους ζῶντας ἔψησον μετὰ
 οἴνου ἢ ὄξους ἢ ὕδατος καὶ πίε.

622. πολλάκι δ' ἦ παρ: τρεῖς εἶναι φησι θεραπείας, μίαν μὲν
 τῶν βατράχων ἐψηθέντων, ἑτέραν δὲ τοῦ ἥπατος μετὰ Κερκυραίου οἴνου,
 ἄλλην τῆς κεφαλῆς ἢ ἐν οἴνῳ ἢ ἐν ὕδατι. ἐνὶ σχεδίῃ δὲ ἦτοι ἐν τῷ
 15 τυχόντι ἢ Αἰγυπτίῳ. Σχεδιά γὰρ πόλις Αἰγύπτου. Δημήτριος δὲ γρά-
 φει ἐνὶ Σχερίῃ καὶ ἀκούει τὸν Κερκυραῖον οἶνον. ἔστι γὰρ πεπηγώς,
 20 ὡς Ἀγαθοκλῆς ἐν τῷ περὶ διαίτης. ἐνιοὶ δὲ ἐνὶ Σχεδίῃ ἀντὶ τοῦ
 Αἰγυπτίῳ. ἔστι γὰρ πόλις Αἰγύπτου πλησίον τῆς Χαιρέου

623. ἢ αὐτοῦ σίνταο: καὶ γὰρ περὶ τοῦ ἔχιός φησι. τούτου
 γὰρ ἡ κεφαλὴ ἐψηθεῖσα μετὰ οἴνου ὠφελεῖ. 624. ἐμπισθὲν δὲ
 ἤγουν ποτισθὲν, ποθὲν.

625. ἐλιχρύσοιο: τὸ ἐλίχρυσον ἄνθος ἐστίν, οὗ μύμνηται καὶ
 Θεόκοκτος (I, 30). πολυδευκέος δὲ τοῦ γλυκέος, τοῦ ἡδυτάτου. δεῦ-
 25 κος γὰρ τὸ γλυκὺ παρ' Αἰτωλοῖς, ὅθεν ἀδευκῆς ὁ πικρός. ἄνθην δὲ
 θηλυκῶς εἶπε τὸ ἄνθος.

628. κόρκορον: εἶδος βοτάνης ἐστίν ἢ λαχάνου εὐτελοῦς. ὅθεν
 30 καὶ παροιμία „καὶ κόρκορος ἐν λαχάνοις“. ἔστι δὲ αἰεὶ κατακλινόμε-
 νον. ὅθεν καὶ μυθεῖν αὐτὸ εἶπεν, οἶον μεμνηκότα φύλλα ἔχον. Ἄλλως.
 καὶ Ἡσίοδος (O. et D. 508)

1 μικίων δὲ KP ὁ δὲ μίπτων A ἐν τῷ ριζοτομικῷ G 2 κρα-
 αι

τεύας G κραταίας PA κρατέας K φασιν G φησιν K 3 ῥάβδους ἐρυ-
 θρούς ἢ καὶ ἐρυθράς K 4 τὸ δὲ δεύτερον μυρτίτην καλεῖσθαι ἢ
 ἀκριετον (καρνίτην coniecit I. G. Schneiderus) φνεσθαι μὲν παρὰ θα-
 λάσση καλεῖσθαι δὲ ὑπὸ τινων θυμαλίδα G μυρεΐτην P μυρίνην KA
 τιθυμαλλίδα Bussemakerus conl. Dioscor. III 162 8 γαλοὶ KPA 10
 χοῦς δεκάτη P χοῦς δεκάτου K 15 τρεῖς εἶναι φησι θεραπείας. μίαν
 μὲν, ἐψηθέντων τῶν βατράχων. ἑτέραν δὲ A τρεῖς εἶναι φησι τὴν βα-
 21 τράχων ἐψηθέντων δὲ μίαν ἑτέραν δὲ K 21 τῆς Χαιρέου Meinekius
 in Steph. Byz. I p. 677 τῆς χεραίου PA τῆς χέρσου K 31 καὶ ἡμυθεῖν
 A οἶον μεμνηκότα καὶ ἐπικλίνοντα φύλλα ἔχειν G οἶον μεμνηθέντα
 φύλλον ἔχον K οἶον οὐ μνηκότα φύλλον ἔχον P: οἶονεὶ ἡμυκός φύλλον
 ἔχον. ἢ ἡμυθεῖν, δηλαδὴ κεκλεισμένον, ὡς ἡσίοδος A

μέμυκε δὲ γαῖα καὶ ὕλη.

πάντα γὰρ τῶ χειμῶνι συνεσταλμένα εἶσι καὶ ἡσφαλισμένα.

Πανάκτειόν τε: τὴν ὁμοίαν πεκτεῖω. φησὶν Διοκλῆς τὴν κο-
νίλην ὑφ' ὧν μὲν ἡράκλειον καλεῖσθαι καὶ ὀρίγανον, ὑφ' ὧν δὲ
ἀργίαν ὀρίγανον καὶ πάνακες. φησὶ Πέτριχος ἐν τῷ Ὀφριακῷ ὅτι Κό- 5
νιλος εὔρε τὴν βοτάνην. τινὲς δὲ πανάκειαν κατὰ ἀφαιρέσειν τοῦ τ
τὴν πάντα ἰαμένην. δύναται δὲ καὶ πανάκτειον λέγεσθαι, ἡγοῦν ἢ
ἐπὶ πάσῃ ἀκτῇ φυομένη. Ἄλλως. πανάκτειος καὶ κονίλη ταυτό ἐστι,
ταυτό ὃ καὶ ἡράκλειόν φασι καὶ ὀρίγανον.

628. Σὺν καὶ ὄνου: οὕτω λεγόμενον ἀντὶ τοῦ ὀνόφυλλον. 629. 10
στρομβεῖα δὲ ψώχοιο ἀντὶ τοῦ περιφεροῦ καρπὸν λείωσον. καὶ τὸ
κακῆς ἐμφόρβια νούσου οἶονεὶ δαπανητικὰ τῆς νόσου, δι' ὧν ἢ
νόσος ἐσθίεται, ἥτοι θεραπεύεται.

630. ἄγρει μὴν: ἀντὶ τοῦ ἄγε μὴν ταῖς μικραῖς μηκυνίσι τὴν
ὁμοίαν ῥάμνον κατὰ τὸ μέγεθος, τουτέστιν οὕτω μικρὸν κλάδον ῥάμνου. 15
ῥάμνος δὲ φυτὸν ἀκανθῶδες. 631. ἐρσομένην ἡγοῦν βρεχομένην,
δροσιζομένην, ἀξανομένην. 632. φιλέταιριν δέ, σημειωτέον ὅτι
τὸ ἀκανθῶδες φυτόν, ἢ ῥάμνος, παρὰ Μυσοῖς καὶ Λυδοῖς φιλέταιρις
ὀνομάζεται. 633. Τιμῶλος δὲ ὄρος Λυδίας.

633. παραὶ Γύγαό τε: ἥτοι Γύγου τοῦ βασιλέως σῆμα, ὡς φη- 20
σιν Ἰππῶναξ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν [Λυδίας] ἰάμβων· ἢ τὴν Γυγαίαν
λίμνην λέγει ἀπὸ Γύγου τοῦ ἑκατογχείρου. Γυγαία γὰρ λίμνη Λυδίας.
ὁ δὲ Τιμῶλος ὄρος Λυδίας καὶ Μυσίας. 634. καὶ Παρθένιον λέπας
ἀκρωτήριον τῆς Λυδίας οὕτω καλούμενον.

634. Κίλβις ὄρος Λυδίας ἢ τόπος ἢ ποταμός, ἐνθα πολλοὶ ἵπποι 25
νέμονται.

ἄεργοι: οἱ μὴ ἔλκοντες ἄρματα. ἀργοὶ δὲ ἵπποι ἐκεῖ πρώτον
ἐτροάφησαν. πρώτον γὰρ καὶ αὐτοὶ ἡροτρίων. 635. χιλεύουσι δὲ
ἡγοῦν τρέφονται ἐσθίοντες ἢ καὶ ἐσθίουσιν.

637. ἐνθα δύο ἐχίεια: ἡγοῦν δύο εἶδη ἐχίου. οὕτω δὲ ὠνό- 30
μασται διὰ τὴν ἐξ αὐτῶν ὠφέλειαν. τοὺς γὰρ ὑπὸ ἔχεως δηχθέντας
θεραπεύει. ὅτι δὲ δύο εἶδη μαρτυρεῖ καὶ Νουμήμιος ἐν τῷ Θηριακῷ
καὶ φησι τὸ ἕτερον ὠφελεῖν. Ἄλλως. δύο εἶδη βοτανῶν εἰσιν, ὧν τὸ
ἕτερον τοὺς ὑπὸ ἔχεως δηχθέντας ὠφελεῖ, διὸ καὶ οὕτως ἐκλήθη. ἔστι
δὲ ὠκιμοειδές. ὠκίμῳ γὰρ παραπλήσια ἔχει τὰ φύλλα. 35

638. Ἀγχοῦση προσέοικεν: ἥτοι ὠκίμῳ, φησὶν, ὁμοίον ἐστι

3 ὁμοίαν πανάκει coniecit Bodaeus in Theophr. hist. plant VI 2
p. 564 κονίλην A κοτύλην K 5 πάνακες KP πανακίδα A πανα-
κτιδα coniecit Bodaeus l. c. πέτριχος A πετρι K 8 κονίλη P κονί-
λος K 10 σὺν καὶ ὄνου A σὺν δὲ ὄνου K 11 καὶ τὸ τῆς κακῆς KA
12 ἐμφόρβια A ἐμφόρβεια K δαπανητικὰ τῆς νόσου A δαπανηστικῆς
νόσου K 14 ἄγρει μὲν ἀντὶ τοῦ ἄγε μὲν P ἄγρει δὲ ἄγε δὲ G 17
φιλέταιρις δὲ σημειωτέον P σημειωτέον δὲ A 20 ἥτοι αὐτοῦ τοῦ K:
γύγου δὲ σῆμα, τοῦ ἐκεῖ βασιλεύσαντος A 21 Λυδίας alieno loco con-
locatum esse vidit Meinekius poet. choliamb. p. 100 22 τοῦ ἑκατογ-
χείρου KPA τοῦ ἑκατόγχειρος G 25 κίλβις KG κίλβιος PA 28 πρώ-
την γὰρ K πρώην δὲ A 32 ἐν τῷ θηριακῷ KPA ἐν τοῖς θηριακοῖς G

τὸ μικρόν, καὶ ἀκανθώδη μὲν ἔχει τὰ φύλλα, μικρὰν δὲ τὴν ῥίζαν ἐλάχιστον ὑπὸ γῆν ἰούσαν. τὸ δὲ ἕτερον φύλλοις καὶ κλάδοις ὑψηλοῖς ἀεὶ θάλλον καὶ ὀλίγῳ περιστέφεται ἄνθει. Ἄλλως. 640. θάλεια: τοῖς φύλλοις καὶ τοῖς κλάδοις ἢ τοῖς ἄνθεσι δασεῖα. κάλχη δὲ ἄνθος ἢ τὸ
5 ζῶον, ἢ βάπτεται ἢ πορφύρα.

642. Βλάστη δ' ὡς ἔχιος: ἡ βλάστη δὲ τὸ στέλεχος. ἔχιος δέ, εἶδος βοτάνης. σφεδανὸν δὲ τὸ τραχὺ καὶ σκληρὸν καὶ σφικτόν.

643. ἀνδρακάδα δὲ τὴν μερίδα φασὶν οἱ νεώτεροι· ἀλλ' Ὅμηρος (Od. N 14) ἐπιροηματικῶς φησὶ τὸ ἀνδρακάς. ἀπὸ τούτων δὲ τῶν
10 ἔχιων, λέγει, ἀνδρακάδα, ἦγουν μερίδα, κόψας ἰσόμοιρον. ἰσηρέα γὰρ τὴν ἰσόσταθμον, ἦτοι ἰσόζυγον. 644. σφέλα δέ, κυρίως μὲν τὸ ὑποπόδιον, νῦν δὲ ξύλω πυκνῶ. ὄλω δὲ καὶ ῥωγάδι πέτρῃ τῇ ἴγδη. κεάσας, ἦγουν τριψας.

645. ἡ ἐ σύγ': ἠρύγγου δὲ καὶ τοῦ ἀνθεμώδους ἀκάνθου τὰς ῥί-
15 ζας λαβὼν ἰσοβαρῆ ποιήσον καὶ τριψας πότισον. Ἄλλως. Ἀριστοτέλης (hist. anim. VIII 3) περὶ ἠρύγγου διαλεγόμενός φησὶ νέαν ἀγέλης αἰγῶν διαπορευομένης καὶ αὐτὸς ἴστατο καὶ οἱ ἐπακολουθοῦντες. μνημονεύει δὲ τοῦ ἀκάνθου καὶ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ φυτῶν (VI 1, 3). ἔχει δὲ ἀμφοτέρω τὰ βοτάνια φύλλα ἀκανθώδη.

20 647. Κλώθοντος: γράφεται καὶ χλοάοντος ἐν ἀρπέξαι-
σιν ἐρίνου. τὸν ἔρινον Ἐπεοκλῆς ἐν τῷ Ριζοτομικῶ φησὶν εἶναι ὅμοιον ὠκίμῳ. βοηθεῖ δὲ πρὸς τὰ θηρία. φύεται δὲ πρὸς ποταμοὺς καὶ κρήνας καὶ τόπους εὐηλίους. ἄρπεξαι τόποι ἐν οἷς φύεται ὁ ἔρινος.

3 ἄλλως θάλλει KP: θάλεια τοῖς φύλλοις ἢ τοῖς κλάδοις ἢ τοῖς ἄνθεσι δασεῖα. πορφύρεται. γράφεται καλχαίνεται. κάλχη γὰρ τὸ ζῶον ᾧ βάπτεται ἢ πορφύρα ἢ τὸ ἄνθος edidit I. G. Schneiderus ex G καλῆς δὲ τὸ κεκλεισμένον ἄνθος τοῦ ῥόδου. νῦν δὲ ἴσως τὸν βλαστὸν σημαίνει. εὐρηται καὶ κάλχαισι. κάλχη δὲ τὸ ἄνθος ἢ ζῶον ᾧ βάπτεται ἢ πορφύρα A 5 βάπτεται K 7 σκληρὸν καὶ σφικτόν A σκληρὸν σφικτόν K 8 ἀνδρακάδα A ἀνδράκα K ἀνδρακεία P 10 ἀνδρακάδα A ἀνδράκα KP κόψας KA κόψον Pg 11 σφέλα A σφέλλα K σφέλας g 12 νῦν δὲ πυκνῶ ὄλω καὶ τῇ... καὶ ῥωγάδι πέτρῃ καὶ τῇ ἴγ * ἠρύγγου K lacuna post τῇ relicta et aliquot litteris post ἴγ extritis, νῦν δὲ ξύλον κοῖλον ὄσπερ καὶ ὄλωμος. ῥωγάδι δὲ πέτρῃ τῇ λιθίνῃ ἴγδη. κεάσας ἦγουν τριψας A νῦν δὲ ξύλον πυκνόν (super scripto ξύλω πυκνῶ) ὄλω δὲ καὶ ῥωγάδι πέτρῃ τῇ ἴγδη ἢ σφέλα ἢ ὄλω κεάσας ἢ ῥωγάδι πέτρῃ P νῦν δὲ ξύλον. πυκνῶ ὄλω, τῇ θυία. ἢ ῥωγάδι πέτρῃ τῇ λιθίνῃ ἴγδη I. G. Schneiderus ex g 14 ἡ ἐ σύ. ἠρύγγος βοτάνη ἐστίν. ἀλθήμεντος δὲ ἀκάνθου, ἦγουν θεραπευτικοῦ. λαβὼν τοίνυν τοῦ ἠρύγγου καὶ τοῦ ἀνθεμώδους ἀκάνθου τὰς ῥίζας, ἰσοβαρῆ ποιήσον καὶ τριψας πότισον. ὁ δὲ ἀριστοτέλης διαλεγόμενος περὶ τοῦ ἠρύγγου φησὶ νέας ἀγέλης αἰγῶν διαπορευομένων καὶ αὐτὸς ἴστατο καὶ οἱ ἐπακολουθοῦντες A. in K ἰσοβαρῆ — πότισον et ἀγέλης — καὶ οἱ legi non potuerunt. 16 νέαν KG νέας P 17 διαπορευομένης G καὶ αὐτὸς P ὁ αὐτὸς G 19 τὰ βοτάνια G τὰ βοτάνια K τὰ βοτάνη P 20 ἐν ἀρπέξαις P ἐν ἀρπέξου K 21 τὴν ἔρινον PG τὸν δὲ ἔρινον τὸν καὶ ἐριεὸν διοκλῆς ἐν τῷ ριζοτομικῶ A 23 καὶ τόπους εὐηλίους καὶ ὑπαρείας, ἀς δὴ καὶ ἀρπέξας εἶπεν. ἄρπεξαι γὰρ οἶονεὶ ὀρόπεξαι A ἔρινεός K

"Αλλως. ἀμφοῖν κλώθοντος: φέρε γὰρ ἰσόζυγον βάρος ἐξ ἡρύγ-
γου καὶ ἀκάνθου ἐν τοῖς τοῦ ἐρίου κλώσμασιν ἡρτημένου καὶ ἀποκε-
μαμένου ζυγοῦ.

648. Εὐκνήμοιο: ἦτοι εὐκλάδου· ἢ εἶδος βοτάνης. τοῖς δὲ
δυσὶν ὀνόμασιν ἐχρήσατο καθ' ἑνός, εὐκνημον καὶ ὄρειον ὁμωνύμως. 5
Εὐκνήμου δὲ οὐδὲν ἔστιν ἀκοῦσαι. ἢ οἴονει κνήμας ἢ κλάδους εὐαυξεῖς
ἐχούσης. 649. Καὶ σπέραδος ἀντὶ τοῦ σπέρμα. ὁ δὲ τόπος ὡς τέ-
ναγος. Νεμεαῖον δέ, ὅτι ἐν Νεμέᾳ εὐρέθη ἢ βοτάνη αὕτη· καὶ
ἀειφύλλου τοῦ μὴ ἀποβάλλοντος τὰ φύλλα, ὅτι οὐ φυλλορροεῖ τὸ
κοινῶς λεγόμενον. 10

650. ἀννήσοιο: διπλοῦν τὸ ν ἀντὶ τοῦ ἀνήσου. οὕτως Ἀττικῶς.
651. ὀλκήεσσαν δὲ τὴν ὀλκὴν ἔχουσαν καὶ βάρος διὰ τὰς ῥίζας, ἢ
ἐπὶ τὴν ὀλκήεσσαν πλάστιγγα πεσοῦσαν. Ἡ ῥίζαις ὀλκήεσσαν, πολλήν
καὶ ἐπιμήκη ῥίζαις, ἢ ὑπὸ τὴν βαρουμένην πλάστιγγα.

653. Ἄλλοτε μὲν τ' ἐλίων: νῦν μὲν τοὺς ὀφιοδῆκτους, νῦν 15
δὲ τοὺς σκορπιοδῆκτους, ἄλλοτε τοὺς ὑπὸ φαλαγγίων δηχθέντας θερα-
πεύσειας.

655. τριπλόου: ἦγουν τριπλοῦν βάρος ἐνθρόπτων ὀδελοῦ ἐν
οἴνω, τουτέστι τριώβολον, τρεῖς ὀβολούς. ὁ δὲ νοῦς ἅπας ἔστιν οὗτος,
ἐλαίας φύλλα καὶ σελίνου ῥίζας καὶ ἀνήσου διπλάσιον τὸ βάρος ἔχον 20
τὰς εἰρημένας ῥίζας πάσας, καὶ ἐλίων, λέγω, καὶ ἡρύγγου καὶ
ἀκάνθου καὶ σελίνου λαβῶν τροῦπον καὶ ἐν ἀγγεῖῳ μίξας ἔχε εἰς βοή-
θειαν ὄφραων δῆγματος ἢ εἰς τύμμα σκορπίου ἢ ὄραγος πληγμῶν· ἀλλ'
ὁπότε ἐξ αὐτοῦ διδόναι ἐθέλοις τινί, ὀδελοῦ βάρος καὶ μόνον σταθμή-
σας βάλλε εἰς οἶνον καὶ οὕτω δίδοθι. 25

656. χαμαίλεον: δύο εἶδη εἰσὶ χαμαιλέον, ὁ μὲν λευκός, ὁ δὲ
μέλας, ὃν ποικίλον τινές φασὶ διὰ τὸ μέλαν, ὡς Κρατεύας. μνημο-
νεύει δὲ καὶ ἀμφοτέρων Θεόφραστος (hist. plant. VIII 12, 1 sq.).
657. ζοφοεῖδελος δέ, ὅτι ζοφοειδής ἔστι κατὰ τὴν ὄψιν. 658.
ἦικται δέ, ἦγουν ὁμοίος ἔστι σκολύμφω, ὃ ἔστιν εἶδος φυτοῦ, οὗ καὶ 30
Ἡσίοδος μέμνηται (O. et D. 582)

ἦμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ.

τροχέην δὲ χαίτην, τὴν περιφερῆ· ἔστι γὰρ τὰ φύλλα τοῦ χαμαι-

1 ἀμφοῖν καὶ κλώθοντος G φέρε γὰρ KP φέροις δὲ G 2 ἐν
τοῖς τοῦ ἱεροῦ κλώσμασι ἡρτουμένου K ἐν τοῖς ἐρίου κλώσμασι ἡρτημέ-
νου G 6 εὐκνήμου δὲ P εὐκνήμας δὲ K εὐκνημον δὲ G εὐα-
ξεῖς KA 7 ἀντὶ τοῦ σπέρματος P 8 ἐν νεμέᾳ A ἐν νεμεαίῳ G ἐν
νεμαίᾳ P ἐν νομῇ K 11 διπλοῦν τὸ ν ἀντὶ τοῦ ἀνήσου P διπλοῦν τὸ
ν ἐν τῷ ἀνήσου K: διὰ δύο νν. ἀττικῶς. ἦγουν ἀνήσου A 16 φα-
λαγγίων A φαλαγγίδων K φαλαγγίδος P θεραπεύουσι KP θεράπευε
A, correxist Schneiderus ex G 20 τὸ διπλάσιον βάρος τὰς εἰρημένας
πάσας ῥίζας ἐλίων λέγω καὶ ἡρύγγου A ταῖς εἰρημέναις ῥίζαις πάσαις
K ταῖς εἰρημέναις πάσι ῥίζαις P 24 ἐξ αὐτῆς G καὶ μόνον KG καὶ
μόνον P τριπλοῦν A 25 βάλλε — δίδοθι KA βάλλε — δός PG 33
τροχαίην GP ἔστι γὰρ τὰ χαμαιλέον τοιαῦτα ὅμοια ὀριγάνῳ K ἔστι δὲ
τοῦ χαμαίλου τοιαῦτα ὅμοια ὀριγάνῳ P ἔστι γὰρ τὰ φύλλα τοῦ χαμαιμήλου
τοιαῦτα ὅμοια ὀριγάνῳ G τὰ δὲ χαμαιμήλα ὅμοιά ἔστιν ὀριγάνῳ A

λέον τοιαῦτα, ὅμοια ὀριγάνῳ. τὴν δὲ τοιαύτην σκιαδέιον καλοῦσι. 660. σκαλιοῖς δὲ σκιεροῖς, ἀνηλίοις, κοίλοις, σκιὰν ἀποτελοῦσι.

662. πεδόεσσα μολοβρῆ: ἦτοι χαμαιπετής, χαμηλή· διὸ καὶ μολοβρῆν εἶπεν. μολοβρῆ δὲ οἶονεὶ μολιβδοειδῆς, ἢ μόλις ἀξανομένη, 5 ἢ ταπεινὴ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ταπεινῶν τῶν ἐπὶ τὴν βορᾶν μολοῦντων.

661. ἀπὸ φάρσος: καὶ γὰρ τὸ φάρσος κλωνάριόν ἐστιν· ἢ τὸ ἐκτὸς τῆς ῥίζης φλοιῶδες, ἢ μερίδα.

666. ἄλλην δ' ἀλκιβίοις: τουτέστιν ἄλλην βοτάνην, ἄλλο εἶδος οἶονεὶ ἄλλο ἀλκίβιον. φερώνυμον δὲ αὐτὸ εἶπε διότι ἀλκεί, 10 ἤγουν βοηθεῖ τῇ δυνάμει τῷ χωμένῳ αὐτῇ εἰς ἀλεξητήριον.

668. Φαλακράιοις: Φάλακρα ἀρωγήριον τῆς Τροίας. ἢ τῆς ἐν Τροίᾳ παρακειμένης Ἰδῆς, ἐπεὶ καὶ τέσσαρες εἰσὶν ἄκραι, ὧν τὰ ὀνόματα λεκτὸν Πέργαμον Φάλακρα καὶ Ἰδη. ἐπακτήρ, φησι, ταῖς Ἀμυκλαίαις σκύλαξι κελεύων τὸν κνυζηθμὸν τοῦ κνυὸς τοῦ θυμολέον- 15 τος ὅλον ἐφώρμησεν, τουτέστιν αὐτὸν τὸν κύνα καὶ ὅλην αὐτοῦ τὴν ἰσχὺν καὶ προθυμίαν. Ἄλλως. 671. κνυζηθμὸν: λείπει ἢ διὰ, ἦτοι διὰ κνυζηθμὸν κνυὸς εὔρε τὴν βοτάνην ὁ ἐπακτήρ. Θυμολέοντος δὲ τοῦ κνυὸς ἐπίθετον. 672. καὶ τὸ ὅστε ἀντὶ τοῦ ὅστις ὁ κύων. μεταλλεύων, ἦτοι ζητῶν. 669. Ἴππου δέ, τοῦ δουρείου δῆλόν 20 ἐστὶ, λειμῶνές τινες ἐν Τροίᾳ. Κρύμνης: ὁμοίως δὲ Κρύμνη καὶ Γράσος πεδία εἰσὶ Τροίας.

672. ἐν στίβῳ: ἦτοι ἐν τῇ βάσει. γράφεται γὰρ καὶ ἐν τρίβῳ ὕλης. 673. κανθὸν δὲ εἶπε τὸ κάτω τῆς ρινὸς μέρος, ἤγουν τὸ ῥάμφος. καὶ τοῦ κανθοῦ τὸ μὲν πρὸς τὴν ρίνα μέρος ῥαντήρ λέγεται, 25 ὅτι φαίνεται τοῖς δάκρυσι, τὸ δὲ ἕτερον παρώτιον.

676. λάξιο: γράφεται καὶ ἄσαι, οἶονεὶ χορτάσαι, κορεσθῆναι, ἐμπλησθῆναι. ἀπαρέμφατον δὲ ἐστὶν ἀντὶ προστιακτικοῦ.

Ἄσαι δ' ἔγχλοα φλοιὸν ἐλαιήεντα κρότωνος: ἀντὶ τοῦ ἐλαιώδη ἢ Ἰταλικόν. Ἐλέα γὰρ πόλις ἐν Ἰταλίᾳ. κρότων δὲ εἶδος φυ-

3 πεδόεσσα μολοβρῆ P πεδόεσσα μολυβρῆ K 4 μολοβρῆν εἶπεν, οἶονεὶ μολυβδοειδῆ. μόλις ἂν ἀξανομένην A: μολιβδοειδῆ I. G. Schnei-

derus ex G μολυβρῆ δὲ K ἢ με ἀνξά K 8 ἄλλο εἶδος ἀλκι- βίου οἶον ἄλλο G 9 διότι] δι' ὧν K ἐπειδὴ A 11 ἢ τῆς ἐν τροίας παραλίον ἀρωγήριόν εἰσι φαλάκραι ὧν τὰ ὀνόματα λεκτὸν πέργαμον φαλάκρα καὶ Ἰδη P ἢ φαλάκραι τῆς ἐν τροίᾳ παραλίον ἀρωγήρια ὧν τὰ ὀνόματα λεκτὸν, πέργαμον καὶ Ἰδη A 12 εἰσι φαλάκραι ὧν K 15 ἐφώρμασεν, ut videtur, K: τὸ ὅλον ἐφώρμησεν P ἐπώρην. γράφεται καὶ ἐφώρασε. καὶ εἰ μὲν ἐπώρηνεν, οὕτω. ταύτην τὴν βοτάνην εὔρεν ὁ ἐπακτήρ ἐν τοῖς φαλακράοις σιοπέλοις, ὅτε ἀνὰ τὸ πεδίον τῆς κρύμνης καὶ τὸν γράσον, κελεύων ταῖς λακωνικαῖς σκύλαξιν, ὅλον τὸν κνυζηθμὸν καὶ τὴν ὕλακῆν τοῦ θυμολέοντος κνυὸς ἐπώρηνεν, ἤγουν διήγειρεν. νοεῖται δὲ τὸ εὔρε καὶ τὸ ὅτε ἀπὸ τοῦ ἐκτός. εἰ δὲ ἐφώρασε, νοεῖται ἢ διὰ μόνον, ἢ διὰ τὸν κνυζηθμὸν τοῦ κνυὸς ἐφώρασε τὴν βοτάνην A 19 μεταλλεύων P μεταλεύων K 29 ἐλαία γὰρ A ἐλαιον γὰρ KP

τοῦ ὁμοίου πεύκη. 677. συμμίγδην δὲ ἀντὶ τοῦ συμμειγμένως τοῖς φύλλοις τοῦ μελισσοφύτου.

Κρότωνος: εἴρηται τὸν φλοιὸν ἢ αὐτὴν τὴν ῥίζαν μετὰ τῶν φύλλων τῆς δασείας μελισσοφύτου. ἢ σκορπίουρον τὴν λεγομένην ἰσχύουσαν τε καὶ ἡλιοτρόπιον λευκὰ φύλλα ἔχουσαν ἐλαίας εἰκότα πετά- 5
λοισ· καὶ ῥίζαν κοτυληδόνας τὴν ἰωμένην τὰ ἀπὸ κρυμοῦ γινόμενα τῶν ποδῶν ὑποκαύματα καὶ τῆς πυρίτιδος χλωρὰ φύλλα καὶ τοῦ σκολοπένδρου τὸν κανλὸν ἢ πανάκειον. σκορπίουρος δὲ βοτάνη καλεῖται, ἐπειδὴ ἡ ῥίζα αὐτῆς παρεμφερῆς ἐστὶ τῷ τοῦ ζῴου κέντρῳ ἀθερώδης οὔσα· εἴκει δὲ τῇ τῆς κοτυληδόνας. οἱ δὲ κλάδοι αὐτῆς ἀειθαλεῖς 10
λευκὰ φύλλα ἔχοντες, ὡς ἡ ἐλαία, εἰς ὕψος ἀνατείνοντα, ὁμοιοὶ ὄντες τοῖς αἰετοῦ χλοάζουσι τῆς μολοθοῦρου. αὕτη φυτεῖται ἐν ψαφραῶ γῆ ἢ ὄρεινῃ καὶ κρημνώδει. ἡλιοτρόπιος δὲ διὰ τὸ πρὸς ἥλιον αἰετὸ στρέφεται, ὡσπερ καὶ ἡ ἀνεμώνη. ἰσχύουσα δέ, ὅτι τὸ ἐν Αἰγύπτῳ αὐτῆς φυτὸν ἀκανθῶδες τοιαύτην ἔχει δύναμιν. ὅταν γὰρ αὐτῆς ἀψηταί τις, 15
μαραίνονται αὐτῆς τὰ φύλλα· ἐπειδὴ δὲ αὐτὴν ἐάσῃ, πάλιν ἀναθάλλουσιν.

678. Ἡὲ καὶ ἡελίοιο τροπαῖς: τὸ ἡλιοτρόπιόν φησι τὸ πρὸς τὰς τροπὰς τοῦ ἡλίου τρεπόμενον. ἐν γὰρ τῷ ἡλιοτροπίῳ καὶ αὐτοῦ τὰ φύλλα τρέπεται. 20

680. Τεκμαίρει δὲ ἥγουν σημαίνει, φαίνει, δεικνύει· ἴσον πετάλοισι: καὶ αὕτη γὰρ ἡ ἐλαία τὰ γλανκὰ τῶν φύλλων ἄνω ἔχει ἐν θέρος ὥρα, τὰ δὲ μέλανα χειμῶνος. 681. ἡ δὲ κοτυληδὼν εἶδος φυτοῦ ὁμοίου κυμβάλῳ ἐν θριγκοῖς φυόμενον. ἐάν τις φάγη κοτυληδόνα ἔχων χίμετρα ἐν ποσίῳ, εὐθὺς παύονται. Ἄλλως. Κρατεύας 25
ἐν τῷ Ριζοτομικῷ προστίθεται ὅτι πρόβατα ἄρα εἰ μὴ στέργοι, ἐάν τις κοτυληδόνα τρίψας μεθ' ὕδατος δῶ, στέργοι. Διήφρυσεν δὲ ἀντὶ τοῦ ἰάσατο, ἐθεράπευσεν.

683. βλωθροῖο: ἦτοι πύρεθρον οὕτω καλούμενον λέγεται.

1 συμμειγμένως I. G. Schneiderus ex G μειγμένως PA συμμερισμένως K 2 τοῦ μεμερισμένου φυτοῦ K τοῦ μελισσοφύλλου A 7 ὑπεκαύματα PA ἀποκαύματα I. G. Schneiderus ex G σκολοπενδρείου I. G. Schneiderus ex G 10 ἀειθαλῆ G 12 τοῦ μολοθοῦρου K 15 ὅταν γὰρ αὐτῆς A ὅτε γὰρ αὐτοῦ K 18 τροπαῖς P, om. K 19 ἐν γὰρ τῷ ἡλιοτροπίῳ A ἐν γὰρ ἡλιοτρόπῳ K: ἐν γὰρ τῷ ἡλιοτρόπῳ καὶ αὐτὸ τρέπεται τὰ ἴδια φύλλα P 20 προστίθηναι ὅτι καὶ αἱ οἱ τοὺς ἄρας μὴ στέργουσαι, ἐάν τις τρίψας κοτυληδόνα δῶ μεθ' ὕδατος, στέργουσι A 27 διήφρυσεν A διάφρυσεν K 29 τὴν δὲ πυρίτιν, τὴν καὶ πύρεθρον καλουμένην, βλωθρὸν ὠνόμασεν. ἡ πυρίτις καλεῖται διὰ τὸ δριμεῖα εἶναι. βλωθρός δὲ ἥγουν ἀπαλὴ χλωρὰ. ἡ μεγάλη μακρὰ. μολοθαίρη τις οὔσα. καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς β βλωθρή. μνημονεύει δὲ αὐτῆς καὶ Ἰόλαος λέγων αὐτὴν χραιμαεύειν. ἐστὶ δὲ καὶ ἑτέρα πυρίτις βοτάνη, ἣν πρὸς παντός φησι θηρίου δῆξι ἄγαθὴν εἶναι ὡς δὲ καὶ ἀριστεύας. καὶ ἡ σκολοπένδρειος δὲ A. dedi scripturam codicis P, quantum quidem ex Bussemakeri adnotatione cognosci poterat. cum ea autem K, in quo 1 μνημονεύει — 5 σκολοπένδρειος δὲ extrita sunt, consentire videtur.

ἔστι δὲ δοιμὸν κατὰ γεῦσιν· διὸ καὶ οὕτως ὠνόμαστα. μνημονεύει δὲ τῆς βοτάνης ταύτης καὶ Ἰόλαος λέγων αὐτὴν χρησιμεύειν. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα πυρῆτις βοτάνη, ἣν πρὸς παντός φησι θηρίου δῆξιν ἀγαθὴν εἶναι, ὡς φησι καὶ Ἀριστεύας.

5 684. σκολοπενδρείοιο: σκολοπένδρειος δὲ βοτάνη ἐστίν, ὡς ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Νάρθηκι ὁ Ἀνδρέας εἶπεν. ἔοικε δὲ τὸ πέταλον σκολοπένδρου τῷ θηρίῳ. στυπτικὸν δὲ ἐστὶ καὶ βοηθεῖ τοῖς θηριοδῆκτοις.

685. πάνακες: καὶ γὰρ τὸ πάνακες Φλεγυήιον τὸ παιανικὸν 10 εἶδος τοῦ φυτοῦ. Φλεγυαῖον δὲ τὸ ἐν Φλεγύαις, ἔθνη τῆς Φωκίδος, φυόμενον. Φλεγύαι γὰρ ἔθνος Φωκίδος παρὰ Δελφοῖς ὤκησαν. ἢ ἐπεὶ οἱ Δελφοὶ Ἀπόλλωνος ἱερὸν Φλεγυήιον ἰδρῶσαντο· ἢ ἐπεὶ ὁ Ἀσκληπιὸς ἰατρεῦσαι λέγεται ἐν Δελφοῖς. ὁ γὰρ Ἀσκληπιὸς Κορωνίδος ἦν υἱὸς τῆς Φλεγύου θυγατρὸς.

15 686. Μέλανος ποταμοῦ: καὶ γὰρ Μέλας ποταμὸς Βοιωτίας.

687. θέρων δὲ ἀντὶ τοῦ ἰώμενος τὸ τοῦ Ἰφικλέος ἔλκος, ὅπερ πέπουθε χρανθεῖς τῷ αἵματι τῆς ὕδρας, ὅτε αὐτὴν σὺν τῷ ἀδελφῷ Ἡρακλεῖ ἔκαιεν. Ἡρακλέους γὰρ τὴν ὕδραν ἀναιροῦντος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ὁ Ἰφικλῆς πληγείς ὑπ' αὐτῆς ἔθεραπέυθη ὑπ' Ἀσκληπιοῦ. Ἡ Ἰφικλῆος ἔρνος, ἐν' ἣ λέγων τὸν Ἰόλαον πεπληῆχθαι ὑπ' αὐτῆς, ὅπερ 20 ἄμεινον. Ἰδίως δὲ ταῦτα ἱστορεῖ Νίκανδρος. οὐ γὰρ Ἰφικλῆς ἀλλ' ὁ τούτου παῖς ὁ Ἰόλαος συνεστράτευσεν Ἡρακλεῖ ἐπὶ τὴν ὕδραν.

689. σκύλακας δὲ καταχορηστικῶς τὰ τέκνα τῆς γαλῆς. λαιδρῆν δὲ τὴν εὐκίνητον καὶ ἀναιδῆ καὶ θρασεῖαν καὶ ἀσπακτικὴν

25 690. πρόσπαιον δὲ πρόσφατον. ἀποσκύλαιο δέ, ἤγουν ἐκδείρειας. λάχνην δὲ τὸ δέρμα. 691. καρφαλέου τουτέστι ξηροῦ ἢ ξηροποιοῦ.

691. καθύπερθε: ἦτοι ὑπεράνω τῆς ἀντμῆς τοῦ καταξήρου πυρὸς τοῦ σελάοντος, ἤγουν ἀναπτομένου. φύσει γὰρ τὸ πῦρ κατά- 30 ξηρον καὶ θερμὸν κατὰ τὴν ἰδίαν φύσιν.

692. καὶ ἀφόρδια γαστρός: ἦτοι πάντα τὰ ἔντερα γαλῆς λαβὼν καὶ τὰ σκύβαλα δῖψον ἔξω, αὐτὴν δὲ τὴν γαλῆν φύρσον, τουτέστι ταρίχενσον, καὶ πάσον ἅλατι καὶ ἐν σκιαῖς ξήρανον. τοῦτο γὰρ 35 δηλοῖ τὸ ἡελίοιο δίχα, ἐν' ἣ σκιόψνκτον, ἵνα μὴ ἡ πιότης, ἤγουν τὸ ὑγρὸν, ξηρανθῆ. 694. σκίναρ δὲ γέννημα παρὰ τὸ σκιρτᾶν, ἢ τὸ σῶμα καὶ σκῆνωμα.

694. μήτι ἐνισκῆλη νεαρόν: τουτέστι μὴ ξηράνη τὸ σῶμα τῆς γαλῆς ὁ ἥλιος προσελθὼν καὶ προσπεσὼν ὀξύς. δυσωδία γὰρ πε-

2 Ἰόλαος P Ἰόλαος G 4 ὡς φησι καὶ ἀριστεύας PL ὡς φησιν ἀριστεύας G ὡς φησι Κρατεύας comiecit I. G. Schneiderus 7 θηριοδῆκτοις K 12 ἱερὸν Φλεγυήιον I. G. Schneiderus ex G ἱερὸν φλεγυέει K ἱερὸν ὁ φλεγυαῖ A 14 τῆς θυγατρὸς τοῦ φλεγυῶν. παιήων δὲ ὁ ἀσκληπιὸς A 18 ἔκαιεν LG ἔκλαιεν K 32 αὐτὴν δὲ τὴν γαλῆν GP αὐτὸς καὶ τὴν γαλῆν K 34 ἡλίου δίχα A ἡλιόιο δίχα G 35 σκίναρ A σκῆνωρ K ἢ τὸ σῶμα A ἦτοι σῶμα K 37 μή τοι ἐνισκῆλη P μὴ δὴ ἐνισκῆλη A

ριέσται, ἢ τὴν ἰκμάδα ἀπόλλυσι. ὁ νοῦς ἅπας οὕτως, γαλῆς τέκνα ἢ αὐτὴν τὴν μητέρα ἀργεύσας κτείνουν καὶ ἐν πυρὶ τὰς τρίχας αὐτῆς καῦσον ἐκβαλὼν πάντα τὰ ἔγκατα αὐτῆς καὶ ἀλίσας ξήρανον ἐν σκιᾷ καί, ὁπότε χοήσεις, λαβὼν μάχαιραν τὰ μὲν ὀστέα ἀφελὼν ῥῖπον, τὸ δὲ σῶμα τρίχας μετὰ οἴνου δὸς πιεῖν μετὰ σίλφιου ἢ ξηροῦ γάλακτος 5 στροφάλιγγος, ὃ βέλτιον. Ἄλλως. λαβὼν τὴν γαλῆν ἐκδειρον αὐτὴν καὶ ξηράνας εἰς ὄλμον κόπτε συντόμως σὺν δυσὶ δραγμαῖς ἀριστολοχείας καὶ ἀπ' αὐτοῦ τεσσάρων δραμῶν ὄλκον στήσας δὸς μετὰ οἴνου πιεῖν πλήσας ποτήριον. Ἄλλως. γράφεται μὴ σύγ' ἐνὶ σκύλλῃ, ἦτοι μὴ σύγε, φησί, νεωστὶ τὸ σῶμα ξηράνας τῆς γαλῆς κατέργασο, 10 ἀλλ' ὁπότεν δι' ἀνάγκην χρεῖαν αὐτῆς ἔχῃς. 695. τὸ δὲ ἀλλ' ὁπότεν χρεῖά σε, ἀλλ' ὁπότεν ἢ χρεῖα σε καταλαμβάνῃ καὶ κατεπείγῃ κάμνοντα ὑπὸ τῆς ἀλγηδόσος, ἀνάσωχε τῇ κνήστιδι, τουτέστι διάκοπτε εἰς μικρὰ τῇ μαχαίρᾳ τὸ σκελέτευμα, ἦτοι τὸ ἐσκληρὸς τῆς γαλῆς, καθάπερ τὸ καλούμενον σίλφιον ἢ τύρον στροφάλιγγα. 696. ἀφαυ- 15 ρὸν δὲ φησι τὸ σίλφιον, παρόσον χαῦνον καὶ οὐ στρυφνόν. 697. στροφάλιγγα δὲ ἦν ἡμεῖς τροφαλίδα λέγομεν, οἶον τυροῦ τροχόν. 698. ἐπικνήθων δὲ οἰονεὶ ἐπιτρίβων διάλυε ὡς σίλφιον ἢ τυρόν. προφερέστατον δέ, τῶν ἄλλων δηλονότι ὧν ἄνωθεν εἴρηκεν.

700. Εἰναλίου χέλυσος: ἄλλη δύναμις. πυνθάνου δέ, φησι, 20 καὶ ἄκουε τὴν ἐκ τῆς θαλασσίας χέλυσος ἐπικρατοῦσαν βοήθειαν, ἣτις ἀλέξημα γίνεται τῷ τῶν ἐρπετῶν δῆγματι. κρατέουσιν δὲ θεραπευτικῇν.

701. ὅσα φῶτας: τοῦ δῆγματος τῶν δολιχῶν, ὅσα τοὺς ἐπιπόνους καὶ ἀνιαροὺς ἀνθρώπους βλάπτουσιν. 25

703. ἦτοι ὅταν: ὁ νοῦς ἅπας οὕτως, ὅταν ἐπὶ τῆς χέρσου τις ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἐκβάλῃ χέλυν, ἀνάστρεψον αὐτὴν ὑπτίαν καὶ μαχαίρᾳ κεντήσας δέξαι τὸ αἷμα αὐτῆς εἰς νέον καὶ ἄθικτον κέραμον καὶ τούτου τὸ ὕδατῶδες ἀνιμησάμενος ἔκχεε, τὸ δὲ καθαρὸν αἷμα ξήρανον καὶ ἀπ' αὐτοῦ ὡσεὶ τεσσάρων δραμῶν τὸ βάρος ἔχον μίσγε 30 μετὰ ἀργιοκνυίνου δύο δραμῶν καὶ λαγωῦ πυτίας δύο δραμῶν καὶ τοῦτο λειάνας ψῦξον καὶ ἀπ' αὐτοῦ δραμῆς τὸ βάρος κόψας δὸς πιεῖν μετὰ οἴνου.

5 γάλακτος — βέλτιον et 7 καὶ ξηράνας — ἀριστολοχείας, quae in K non satis adparuerunt, dedi ex g 6 στροφάλιγγα g 11 τὸ δὲ ἀλλ' ὁπότεν χρεῖά σε κατεπείγῃ K ἀλλ' ὁπότεν χρεῖά σε ὁ νοῦς οὕτως ἀλλ' ὁπότεν ἢ χρεῖα σε καταλαμβάνῃ καὶ κατεπείγῃ P 13 τῇ κνήστιδι A τῇ κνήδῃ K 17 τροφαλίδα K στροφαλίδα P τροφαλίδα L τροφαλίδα G 19 ὧν om. K: ἦγον ὧν ἄνω εἶπε. γράφεται καὶ ἄλλα A 20 εἰναλῆς P 22 κρατέουσιν δὲ θεραπευτικῇν P, om. K 24 φῶτας P φῶτες K 25 ἀνθρώπους PA, om. K 26 ἦτοι ὅταν: καὶ γὰρ τὴν βροτόλοιγον χελώνην ἐπὶ τῆς χέρσου τις ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἐκβαλὼν ἀνάστρεψον αὐτὴν ὑπτίαν καὶ μαχαίρᾳ κεντήσας δέξαι τὸ αἷμα αὐτῆς εἰς νέον καὶ ἄθικτον κέραμον καὶ τοῦτο τὸ ὕδατῶδες ἀνιμησάμενος ἔκχεε ἀργιοκνυίνου δύο δραμῆς καὶ τοῦτο λειάνας ψῦξον καὶ ἀπ' αὐτοῦ δραμῆς τὸ βάρος κόψας δὸς πιεῖν μετὰ οἴνου: — οὐρόν ἀπηθῆσαι (rell. om.) K. ὁ νοῦς — 33 οἴνου g, om. AP 28 δέξον g 30 ἔχων g 13 καὶ οὕτω λίην ψῦξον g

Βροτόλοιγον : ὅταν τὴν βροτόλοιγον χελώνην ὑπὲρ τῶν αἰγιαλῶν τοῦ πόντου ἐξέλκωσιν οἱ ἀσπάλιεις, ἤγουν οἱ ἀλιεῖς, ταύτην ἀνακνώσας, τουτέστιν ὑπίαν ποιήσας καὶ ἀναστρέψας ἐπὶ νῶτον, τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἀπόκοπον χαλκῆ μαχαίρα. 705. ἀπὸ θυμόν ουν ἀράξει ἀντὶ τοῦ φόνευσον. 706. μαύλιδι μαχαίρα. βλοσυρόν, μέλαν, κακόν. 707. κεράμω δὲ πύθω. νεοκμήτι δὲ καινῶ ἐκ καμίνου. πελιδνὸν δ' ἤγουν μέλανα.

708. Οὐρόν ἀπηθῆσαι : καὶ γὰρ οὐρὸς λέγεται ἡ ὑποστάθμη, ἤγουν τὸ ὑδατῶδες τοῦ πεπηγότος γάλακτος· νῦν δὲ ἐπὶ τοῦ αἵματος, ἤγουν τὸ λεπτόν καὶ ἄποιον. ἡ δὲ σύνταξις οὕτως, τὸν πελιδνὸν οὐρόν, ἦτοι τὸ πλαδάον, ἤγουν ὑγρόν, ἀπηθῆσαι, τουτέστι διυλίσαι ἐν λαοργεί μάρτη, ὅ ἐστι λιθίνῃ θυίᾳ καὶ ἴγδη. πελιδνὸν δὲ τὸν μέλανα καὶ σεσηπῶτα καὶ ἰχωρώδη.

709. ἥς ἐπὶ δὴ τέρσαιο : ἦτοι ἐφ' ἧς δὴ μάρτης καταξήρανον τὸ αἷμα ἐκχέας τὸν οὐρόν καὶ αὐτὸ τὸ διατριφθὲν καὶ διακλασθὲν διὰ τὸ θρομβῶδες αἷμα συντρίψας καὶ λειώσας τεσσάρων δραχμῶν βάρος. "Ἄλλως. ἐπειδὴν τὸ αἷμα τῆς χελώνης ξηρὸν ἢ, κλάσμα τι καὶ μέρος ἀφελὼν ὡς τετράδραχμον εἶναι μίγνυε μετὰ τῶν ἄλλων εἰδῶν καὶ τῶ βλαβέντι δίδου ἐν οἴνω πιεῖν δραχμῆν. ἐν δὲ κυμίνου 20 δοιᾶς, καὶ ἐκ ταμίσου λαγωῦ τετάρτην μοῖραν. ἡ μὲν φράσις καὶ ὁ νοῦς τὴν διὰ τοῦ ἦτα γραφὴν ἀπαιτεῖ, τὸ δὲ μέτρον τὴν διὰ τοῦ ἰῶτα, ἴν' ἐπὶ τῆς ταμίσου εἴρηται οὕτως. ὁ δὲ νοῦς, μίγνυε καὶ ἀγριοκμίνου δύο δραχμάς καὶ ἐκ θαμίσου λαγωῦ τεταρτην μοῖραν δραχμῆς. "Ἄλλως. τετράμοιρόν φησι βροῖθος καταβάλλειν ταῖς δυοῖ δραγμαῖς 25 τοῦ ἀγριοκμίνου.

713. Ἐνθεν ἀποτμήγων : καὶ γὰρ ἐκ τῆς προειρημένης

1 βροτόλοιγον — 4 μαχαίρα APG: ἦτοι ὅταν. ὅταν φησὶ τὴν χελώνην ὑπὲρ A 3 ἀνατρέψας I. G. Schneiderus 4 ἀπὸ θυμόν — 7 ἤγουν μέλανα A 10 τὸν πελιδνὸν πλαδάοντα, ἤγουν ὑγρόν, ἀπηθῆσαι, τουτέστι διυλίσαι. εὐεργεί, ἤγουν καλῶς κατεσκευασμένη. μάρτη, ἤγουν θυίᾳ, ἴγδη. πελιδνὸν δὲ καὶ τὸν μέλανα, ὡς ἔφη, καὶ τὸν σεσηπῶτα καὶ ἰχωρώδη καὶ ἄχρον οὐρόν. τὸ δὲ εὐεργεί γράφεται καὶ ἐν λαοργεί, ἴν' ἢ ἐκ λίθου κατεσκευασμένη, τουτέστι λιθίνῃ A 12 πελιδνὸν καὶ τὸν μέλανα ἢ καὶ τὸν μέλανα καὶ σεσηπῶτα K 14 ἥς ἐπὶ δὴ. γράφεται καὶ ἥς ἐπειδὴν. καὶ εἰ μὲν τὸ πρῶτον, οὕτως. ἐφ' ἧς δὴ μάρτης ξήρανον τὸ αἷμα ἐκχέας τὸν οὐρόν καὶ αὐτὸ τὸ διατριβὲν καὶ διακλασθὲν διὰ τὸ θρομβῶσαι αἷμα συντρίψας καὶ λειώσας τεσσάρων δραχμῶν βάρος καὶ τὰ ἐξῆς δίδου πιεῖν. εἰ δὲ τὸ δεύτερον, οὕτως· ἐπειδὴν ἥς, ἤγουν τῆς χελώνης τὸ αἷμα ξηρὸν ἢ, κλάσμα τι καὶ μέρος ἀφελὼν, ὥστε τετράδραχμον εἶναι μίγνυε μετὰ τῶν ἄλλων εἰδῶν καὶ τῶ βλαβέντι δίδου ἐν οἴνω πιεῖν. ἡ μὲν οὖν φράσις καὶ ὁ νοῦς μᾶλλον ἀπαιτεῖ τὸ δεύτερον, τὸ δὲ μέτρον τὸ πρῶτον A τέρσαιο P, om. K 15 αὐτὸ διατριφθὲν K: διατριβὲν P διατρυχὲν G 18 ὡς τετράδραχμον — 22 δύο δραχμάς καὶ, quae in K extrita sunt, dedi ex PG 20 τὴν διὰ τοῦοι γραφὴν ἀπαιτεῖ, τὸ δὲ μέτρον τὴν διὰ τοῦ ο O. Schneiderus 24 βροῖθος P βάθος K 26 ἐν μὲν ἀποτμήγων καὶ γὰρ ἐκ τῆς προειρημένου K ἐνθ' ἀποτμήγων ἐκ τῆς προειρημένου P

συνδέτου κατασκευῆς δραχμὴν λαβὼν μετὰ οἴνου πιεῖν δίδου τῷ βλαβέντι.

714. ἀλεξητήρια δῆεις: καὶ γὰρ μέχρι τοῦ ἔδου περιὸν ὄφρων, ἐντεῦθεν περιὸν φαλαγγίων καὶ τῶν ὁμοίων διαλαμβάνει, καὶ πρῶτον περιὸν μέλανος ἢ ῥωγός. δέκα δὲ φασιν εἶναι γένη φαλαγγίων, εἰ καὶ Νικανδρος μόνων τῶν ἑπτὰ μέμνηται.

715. ἔργα δὲ τοι σίνταο: Ἰόβας ὁ βασιλεὺς φησιν ἐν τῷ Θηριακῷ ἡ γένη εἶναι τῶν φαλαγγίων, Ἀπολλόδαμος δὲ ἐν τῷ περιὸν θηρίου καὶ Ἀριστοτέλης φησὶν (hist. anim. V 27) ὅτι ἐν γυρογάθοις γεννᾷσι τὰ φαλάγγια, τίκτει δὲ ὑπὲρ τὰ τριάκοντα, γεννηθέντα δὲ τὰ φαλάγγια ἀναιρεῖ τὴν ἰδίαν μητέρα, ἐνίοτε δὲ καὶ τὸν ἄρρενα, ἤγουν τὸν αὐτῶν ἴδιον πατέρα. μέμνηται δὲ τοῦ πρῶτου φαλαγγίου, ὃ καλεῖται ῥῶξ διὰ τὸ ῥωγὶ σταφυλῆς εἰοικέναι. ῥῶξ δὲ ἐστὶ φαλαγγίου εἶδος, ὅπερ κατὰ μέσην τὴν γαστέρα ἔχει τὸ στόμα. καὶ μέλαν δὲ φαλάγγιον καλεῖται. ἐστὶ δὲ καὶ ἀστέριον καὶ κνάνεον καὶ ἕτερα πλείονα.

717. πισσῆεν: ὅτι πισσῶδες ἐστὶ τῆ χροιά ἢ τῆ πνοῆ, ἢ ῥῶξ καὶ πισσῆεν καλεῖται. τὸ οὖν περιφράξοιο ἀντὶ τοῦ περισκόπει. τὸ δὲ σήματά τ' ἐν βρυχημοῖσιν ἀντὶ τοῦ καὶ τὰ ἐν τοῖς δῆγμασι γινόμενα σημεῖα.

ἐπασσυτέροις ποσίην: ἦτοι πολλοῖς ποσίην καὶ πυκνοῖς ἔρπον ὡς ἀράχνης. τοῦτό, φησι, μέλαν ὃν ἔχει τοὺς πυκνοὺς πόδας πέριξ, τὴν δὲ κεφαλὴν κατὰ μέσην τὴν κοιλίαν δύο ὁδοῦσιν ὠπλισμένην. λέγεται δὲ ῥῶξ, ἢ ὅτι βότρυος εἰοικε ῥωγὶ κατὰ σχῆμα, ἢ ὅτι ῥωγὶ τινὶ ἀνθρώπων ἀναιρεῖ τρώσας.

718. ἔσκληκεν ὁδοῦσι: ἦτοι ἐξήρανε ἀντὶ τοῦ στόμα καὶ τοὺς ὀδόντας ἐν τῇ γαστρὶ ἔχει. 719. ἐγχρίψαντος δέ, ὃ ἐστὶ τοῦ φαλαγγίου πληζαντος, ἀνοῦτατον καὶ ἄρωτον τὸ σῶμα μένει τοῦ πληγέντος. οἶονεῖ κατὰ τὸ ἀφανὲς πλήττει τὴν πληγὴν καὶ δῆγμα μὴ ἐργαζόμενον. οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τοῦ πληγέντος φοινικοὶ καὶ μέλανες γίνονται.

721. ἀντίκα δὲ χρώς: ἦτοι τὸ σῶμα τοῦ δηχθέντος τείνεται ἐπὶ τὰ κάτω καὶ τὰ ἑαυτοῦ αἰδοῖα ἐξορθοῖ καὶ διὰ τῶν αἰδοίων ἀναδίδωσι χολῶδες. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ καυλός, δηλαδὴ μόριον, τῷ σπέρματι δίνυρος γινόμενος διὰ τὸ ἀκουσίως ἀποσπεματίζειν καὶ γονορροεῖν τὸν δηχθέντα προιάπτεται, ἀντὶ τοῦ προπέμπεται καὶ προδίδεται, καὶ οἶονεῖ σήπεται, καὶ εἰς τὰ ἰσχία δὲ μάκρη, ὃ ἐστὶ δῖγος, ἐμπίπτουσα κατέβαλε τοὺς δεσμοὺς τῶν μελῶν καὶ γονάτων νεῦρα καὶ μύας.

[725. ἀστέριον: δευτέρον φησὶ φαλάγγιον ὃ καλεῖται ἀστέριον.

7 Ἰόβας om. KA: ὁ βασιλεὺς ad Iubam pertinere coniecit Bussemakerus 8 ἡ γένη K 9 γαρογάθοις A γεγάθοις K, correxit I. G. Schneiderus 16 πισσῆεν ὅτι πισσῶδες K ἢ ὁ ῥῶξ P: ἢ οὕτως, αὐτὸ ὃ κέκληται ῥῶξ πισσῆεν ἤγουν μέλαν ἐστὶ A 17 τὸ οὖν — 19 σημεῖα PA, om. K περὶ φράξοιο P φράξοιο A πισσῆεν K 20 ἔρπων K 25 τὸ δὲ γαστέρι ἐν μέσῃ (μεσάτῃ P) ἔσκληκεν ἤγουν ἐξήρανε κατὰ μέσην τὴν γαστέρα, ἤγουν τὸ στόμα — ἔχει A 26 ἔχειν K ἐγχρίψαντος P ἐγχρίψαντος K 30 ἀντίκα δὲ χρώς P: δὲ om. K

ἐπὶ τῷ νότῳ δὲ τούτου λιγνώτᾳ, ἤγουν λιπώδη τινά, στίλβουσι καὶ λαμπραὶ θάβδου ἐν τῷ σώματι. λείπει δὲ ὁ καί, ἢ ἢ καὶ διαυγέες A]

727. αἰδῆλοῦ: ἦτοι δήξαντος ἀπροσδοκίως φορέη ἐπέβαλε τῷ ἀνδρὶ, κάρωσις δὲ καὶ ὕπνος τῇ κεφαλῇ τοῦ ἀνδρὸς παρακολουθεῖ καὶ μελῶν ἀσθένεια καὶ χαύνωσις ἐπιγίνεται.

729. κνάνεον δὲ τοι: τουτέστι τρίτον εἶδος φαλαγγίου φησίν, ὃ καλεῖται κνάνεον. δασύ δὲ καὶ μετέωρον. χαλεπὸν δὲ πλήγμα ἐπιφέρει καὶ ὀδύνην τῷ δακνυμένῳ. πεδήρορον ἦτοι ὑψηλόν, ἐκ τοῦ πέδου μετέωρον καὶ ἐκκρεμές.

733. λοιγὸν ἀραχνήεντα: ἤγουν ἀραχνώδης ἔμετος γλίσχρος ἐστὶ κατὰ τὴν ἀφήν. ἔχει δ' ὄψιν ἀραχνῶν. ὀλεθρον δὲ ἀραχνήεντα οἶονεὶ γλίσχρον καὶ χυμώδη ἐξήμεσεν, ὅστις διὰ τὸ γλίσχρον κολλίξει τὴν φάρυγγα. Ἄλλως. λοιγὸν ἀραχνήεντα οἶον λεπτόν, ἀραχνη ὅμοιον. τὸ δὲ νύξ περὶ κροτάφοις τουτέστι σκοτοῦνται καὶ βαροῦνται οἱ κρόταφοι αὐτοῦ.

734. Ἄγρωστης γε μέν: καὶ γὰρ τέταρτον εἶδος φαλαγγίου φησίν, ὅπερ καλεῖται ἀγρωστής. ὅμοιον δὲ λύκῳ. ἔστι δὲ μυῖα ὁ λύκος μέλαινα μεγάλη μακροσκελῆς δίπους, τὰ ἐπιφερόμενα διὰ τῶν ἐξῆς ζῶα κατεσθίων. μελίσσας, ψήνας καὶ μύωπας καὶ τὰ λοιπὰ ὅσα ἐπὶ τὸν δεσμὸν τῶν ἀραχνῶν αὐτοῦ παραγίνονται.

737. ἄκμητον: ἦτοι μὴ ἔχον κάματον καὶ ὀδύνην τύμμα ἐπιφέρει τῷ ἀνδρὶ. μεταμῶνιον ἤγουν μάταιον, ἀδρανὲς καὶ ἀνέργητον.

738. ἄλλο γε μέν: πέμπτον εἶδος φαλαγγίου φησίν, ὅπερ καλεῖται δύσδηρι. ζοικε δὲ σφηκί, ὅθεν καὶ σφηκεῖον αὐτὸ καλοῦσιν. ὅς δὲ σφῆξ ἐκ τοῦ ἵππου ἐκμάσσεται καὶ γεννᾶται καὶ θαρσαλέαν αὐτοῦ γενεὰν ἐκτυποῖ καὶ ἐκφαίνει κατὰ τὸ θράσος.

742. σκηῆνεσιν: φησίν ὅτι τῶν ἵππων ἀποθνησκόντων σηπόμενα τὰ σκηνώματα γεννῶσι τοὺς σφηκας, τῶν δὲ ταύρων ὁμοίως σηπόμενων γεννῶσι τὰς μελίσσας. λυκοσπάδες δὲ ἢ τραχεῖς καὶ ὅμοιοι λύκοις τῷ χρώματι ἢ ἀναιδεῖς ὡς λύκοι. οἱ γὰρ σφηκες ἀναίσχυντοὶ εἰσιν. Ἄλλως. τάχα ὅτι γυμνωθείσης τῆς σαρκὸς ὑπὸ τῶν λύκων ἐσθιόντων αὐτὰ τότε γεννᾶται. ταῦτα γὰρ ἢ βύρσα συνέχει τέως. οἱ λύκοι γὰρ διασπῶντες τοὺς βόας αἴτιοί εἰσι τῆς μελισσῶν γενέσεως.

744. Ἄλλοτε παλμός: καὶ γὰρ παλμός ἐστίν ἢ τῶν νεύρων καὶ τῆς καρδίας καὶ τῶν φλεβῶν νοσησάντων κίνησις. παλμός μὲν οὖν ἐξ ἀρρώστου σώματος, σφυγμός δὲ ἐξ εὐρώστου. 745. μινύθοντα δὲ λέ-

3 ἀπροσδοκίως φορέη ἔλαβεν τῷ ἀνδρὶ K ἀπροσδοκίως φορέη ἐπέδραμε τῷ δηχθέντι A 9 ἐκκρεμές A ἐκκρεμῆ K 10 ἤγουν ἀραχνώδης ἔμετος γλίσχρος K ὁ ἀραχνώδης ἔμετος γλίσχρος G 12 γλίσχρον K γλίσχρον K κολλίξει G κολλίξει KP 13 τὴν φάρυγγι ut videbatur K τῷ φάρυγγι G ἐν τῷ φάρυγγι A 17 ἔστι δὲ ὅμοιον λύκῳ μυῖα δηλαδή, οὕτω καλουμένη, ὡς διὰ τῶν ἐξῆς ἐρεῖ. μυῖαν. ὁ λύκος δηλαδή, ᾧ ἀπεικάζει τὸ φαλάγγιον, ὀλετήρ τῶν μυῖων ἐστίν, εἶδος μυῖας καὶ αὐτὸς ὢν μέλαινα A 19 μελίσσας g, om. KP 21 ἦτοι μὴ ἔχοντα ἢ μὴ ἔχον KP 22 μεταμῶνιον ἤγουν A, om. KP 37 σφυγμός A σφυγμός K

γει τὸν δηχθέντα καὶ ἀσθενῶς διακείμενον καὶ ἐλαττούμενον. ἀδρά-
νεια δὲ ἢ ἀσθένεια, καὶ γίνεται παρὰ τὸ μὴ δύνασθαι τι δοῦν.

747. μυρμήκειον: ἕκτον εἶδος φαλαγγίου φησίν, ὃ δὴ μυρμή-
κειον καλεῖται. ἔοικε γὰρ μύρμηκι· ἔχει δὲ τὸν μὲν τραχήλον πυρ-
ρόν, τὴν δὲ κεφαλὴν μέλαιναν, ἅμα δὲ καὶ τὸ σῶμα μέλαν, περιέχον
μικρὰς λευκὰς ρανίδας, ἀστῆροι ὅμοιον. Σώστρατος δὲ μυρμήκειον καὶ
μύρμηκα Ἡρακλεωτικὸν καλεῖ, ὑπὸ δὲ τῶν ἄλλων μυρμηκοειδές.

748. ἄζη γε μὲν: ἦτοι ἢ παρὰ μυρμηκείου ἀπὸ σήψεως μελανία
ἢ ξηρασία. Δημητρίου λέγοντος ἄζη ἢ ξηρασία ἢ θηρίδιον Ἀντίγο-
νος ἐναντιούμενός φησιν ἄζη τὴν ἐπίχρσιαν τοῦ σώματος καὶ μελα-
νίαν· καὶ παρ' Ὀμήρῳ (Od. X 184) δὲ ἐνιοὶ ἀκούουσι „πεπταλαγμένον
ἄζη“ ἀντὶ τοῦ κεχρωσμένον ὑπὸ μελανίας. 750. αἰθαλέη δὲ ἦγουν
τεφρώδης. ὁ δὲ νοῦς οὕτως, μέλαινα δὲ καὶ τεφρώδης ὀλίγον φαίνεται ἢ
κεφαλὴ αὐτοῦ ἐπὶ τῷ τραχήλῳ αὐτοῦ. γράφεται δὲ καὶ αἰείρεται, ἀντὶ
τοῦ ἐπίκειται τῷ τραχήλῳ ὀλίγον μέλαινα ἢ κεφαλὴ. 751. ἴσα δὲ
κνώπεσσι ἀντὶ τοῦ τὰς ἀλγηδόνας ἴσας τοῖς προτέροις θηρίοις παρέ-
χει, ἦγουν τοῖς φαλαγγίοις, οἷς προεῖπεν.

752. χειροδροποὶ: ἦγουν οἱ ταῖς χερσὶ δρέποντες, ἦγουν θε-
ρίζοντες ἀνευ δρεπάνου. ἐν δὴ τοῖς τόποις τῶν ὄσπριων φησὶ τὸ ἔβδο-
μον εἶδος τῶν φαλαγγίων εὐρεθῆναι. λέγεται δὲ ὅμοιον εἶναι κανθά-
ροις, πυρρόν· περὶ δὲ τὸ δῆγμα τοῦ βλαβέντος φλύκταιναι ἐπανίσταν-
ται. 753. τὸ μὲν οὖν ὄσπρια χέδροπα τ' ἄλλα ὅμοιον τῷ „εὐ-
πηστὰς ἔχιάς τε“ (Ther. 9), ἀπὸ γενικοῦ εἰς εἰδικόν. μεσοχλόου δὲ
τῆς μήτε λίαν σκληρῆς μήτε λίαν ἀπαλῆς ἀλλ' ἔτι ἐγγλόου οὕσης· τότε
γὰρ θερίζουσι τὰ ὄσπρια, πρὶν ξηρανθῶσι τελείως. 755. δίδεται δὲ
ἀντὶ τοῦ διάγουσιν, ἐν τοῖς κυάμοις εὐρίσκονται ἢ διαιτῶνται, ἢ σιτί-
ζονται καὶ νέμονται.

758. παρέστραπται: τὸ δὲ νοερόν περιβλάπτεται καὶ ἢ
γλῶσσα φθέγγεται ἄσημα λήθουσα καὶ παραφρονοῦσα. διάστροφοὶ
γὰρ τοῦ πληγέντος οἱ ὀφθαλμοί.

759. καὶ οὐλοὺς αἶα: διὰ τὸ εὖ περὶ τὸν ἀέρα εἶναι παρὰ τὸ
(Od. Ω 402)

οὐλέ τε καὶ μέγα χαῖρε.

ἢ οὐλοὺς διὰ τὸ τὰ τικτόμενα ἐροπετὰ καὶ θηρία ὀλέθρια εἶναι. ἢ δὲ
σύνταξις τῆς φράσεως ἀκαταλλήλως ἔχει.

760. κνώδαλα: ἐνταῦθα κνώδαλα τὰ μικρὰ ζῶα εὐκίότα ταῖς
ἀκροῖσι λέγει εἰωθότα φαίνεσθαι περὶ τὰς ἀφὰς τῶν λύχνων. οἱ δὲ περὶ
Ἀρίσταρχόν φησι κυρίως τὰ ἐν τῇ θαλάσῃ. Ὀμηρος δὲ (Od. P 317)
ἐπὶ τοῦ χερσαίου. νῦν δὲ ὁ Νίκανδρος ἐπὶ τοῦ πτηνοῦ. τὸ δὲ ζῶον κα-

5 ἅμα τε καὶ ΚΑ 8 ἦτοι ἢ περὶ Κ ἦτοιπερ Ρ 11 πεπταλαγμένον
Ρ πεπτασμένον ΚΑ 13 ἢ κεφαλὴ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ I. G. Schneiderus ex G
15 ἴσα δὲ κνώπεσι Κ ἴσα κνώπεσιν Ρ 21 παρὰ δὲ ΚΡΑ, correxit Busse-
makerus 29 ἄσημα ΚΡΑ ἀσυνάρτητα G 37 λέγει. φαλαίνας δὲ τὰς
ἀκροῖδας τὰς εἰωθνίας Λ λέγει. φαλαίνας δὲ ζωύφια τὰ εἰωθότα I. G.
Schneiderus ex G

λειται κρανοκολάπτῃς. φαλαίγη δὲ ἐναλίγκια· καὶ γὰρ ἡ φάλαινα ζῶον, ἣτις νῦν ψώρα καλεῖται. Ἄλλως. φάλαινα λέγεται ἢ παρ' ἡμῶν ψυχή. ἔστι δὲ αὕτη ὄρνειον, ἢ φασιν ἐμφερῆ τὸν κρανοκολάπτῃν. Σώστρατος δὲ φησὶ ἐν τῷ περὶ βλητῶν καὶ δακέτων ὅτι, εἴαν τις λαβῶν κρανοκολάπτῃν ἐλαίω ἀποπινίσῃ, ἀλεξίκακον γίνεται. Ἄλλως. τὰ περὶ λύχνους πετόμενα θήρια φάλαινα καλοῦνται παρὰ Ῥοδίοις.

761. Παιφάσσουσαν: ἦτοι ὀρμῶσαν καὶ πολλῶν ταράχῳ κινουμένην. 762. καὶ τὸ στεγνὰ δὲ οἱ πτερά ἀντὶ τοῦ ὑμενώδη, ὡς τῶν ἀκροῖδων. ἢ σύνταξις, ἦντινα φάλαιναν ὁ ἀκρόνυχος, ἦγρον ἐσπερινός, δειπνητός, τοῦτέστιν ὁ δειπνος, πολυταράχως περὶ τοὺς λύχνους κινουμένην καὶ ὀρμῶσαν ἀπήλασεν. ἔγχλοα δέ, ἐπειδὴ ἀύχμηρὰν ἔχει τὴν γαστέρα ὁ κρανοκολάπτῃς, ὅποια, φησί, τῆς κοιλίης. ἢ δὲ κοιλίη βοτάνη ἔστι ξηρότατα ἔχουσα τὰ φύλλα.

763. ἢ καὶ ἀπὸ σπληθοῦ: ἢ καὶ ἀπὸ σποδοῦ φαίνεται τὰ πτερά, ὅστις αὐτῶν ἀφηται. σποδιώδη γὰρ τῶ ὄντι εἰδὶ τὰ πτερά τοῦ κανδηλοσβέστου· ταῦτόν δὲ εἰπεῖν τὰς νῦν ψώρας εἴτ' οὖν φαλαίνας. τοῦτο οὖν, φησὶ, τὸ ζῶον τῆ φαλαίγη ὅμοιον, ὁ κεφαλοκορούστης, ἐν τοῖς φύλλοις τῆς περσειᾶς τρέφεται. ἔχει δὲ ἐν τῇ κεφαλῇ κέντρον καὶ πτερά τέσσαρα. Ἄλλως. σποδοῦ χροιάν ἔχει τὰ πτερά, οἷαν οἱ ἀπὸ κόνεως μεμολυσμένοι ἴσχουσιν. ὁ κρανοκολάπτῃς δὲ ἐν ταῖς περσειᾶς ὁρᾶται πτερά ἔχων ὅμοια τοῖς ἐν τοῖς κήποις ψυχαῖς. τὸ κέντρον δὲ ἔχει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τῷ αὐχένι κρύπτει.

764. τῷ ἴκελος: ὁ κρανοκολάπτῃς ἐν ταῖς περσειᾶς ὁρᾶται, ὡς Σώστρατος ἐν τῷ περὶ βλητῶν καὶ δακέτων. τὴν δὲ περσειάν φασίν, ἦν ῥοδακινέαν καλοῦσιν, ἀπὸ Αἰθιοπίας εἰς Αἴγυπτον μεταφνευθῆναι. Βῶλος δὲ ὁ Δημοκρίτειος ἐν τῷ περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν Πέρσας φησὶν ἔχοντας παρ' ἑαυτοῖς θανάσιμον φυτὸν φυτεῦσαι ἐν Αἰγύπτῳ ὡς πολλῶν μελλόντων ἀναιρεθῆσεσθαι, τὴν δὲ ἀγαθὴν οὖσαν εἰς τὸναντίον μεταβαλεῖν ποιῆσαι τε τὸ φυτὸν καρπὸν γλυκύτατον.

767. ἀκροτάτῳ κεφαλῇ: τὸ κέντρον, φησίν, ἐν τῷ αὐχένι καὶ ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ ἀνδρός ἐνήψατο καὶ προσέβαλεν.

1 ἐναλίγκια P ἐναλίγγιον K 3 ἔστι δὲ αὕτη K ἔστι δ' αὐτὸ P
4 βλητῶν ἢ δακέτων P βλητῆν ἢ δακηνῆντην K βλητῶν ἢ δακέων A 6
παρὰ ῥοδίων KP 10 δειπνηστής K δειπνοστής P πολυταράχως
περὶ τοὺς λύχνους ἐν τῷ δειπνῷ κινούμενοι ὀρμῶσαν K περὶ τοὺς λύχνους
πολυταράχως κινουμένην καὶ ὀρμῶσαν P 11 ἀύχμηρὰν PA ἀλμυρὰν K
12 ὅποια P ὅποϊαν K ἢ δὲ κοιλίη P ἢ δὲ κόνις K. ἢ κοιλίη βοτάνη
ἔστι g, add. in marg. καὶ ἔγχλοα λέγεται ἦτοι λαχνώδη. οἱ δὲ φθείραν-
τες ἔγχλοα . . . φασί. 16 εἶπε τὰς P εἶπεῖν τῆς A 19 τέσσαρα G,
om. KP 21 ταῖς — ψυχαῖς A τοῖς — ψυχοῖς KP 24 βλητῶν καὶ δα-
κέων G βλητῶν ἢ δακέων KA 26 ῥῶλος KA, correxit L. Holstenius
castig. in Steph. Byz. p. 61 περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν
Suidas v. Βῶλος, περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν A: in K non satis ad-
paruerunt 27 φυτεῦσαι om. K: εἰς Αἴγυπτον πέμψαι A, correxit I. G.
Schneiderus ex G 30 ἀκροτάτης κεφαλῆς P

769. εἰ δ' ἄγε: ἐνταῦθα κοινῶς φησι. διαλέγεται δὲ περὶ τῶν κατ' εἶδος ῥηθησομένων.

771. τῶν ἦτοι λευκός: φησί δέ, ὁ μὲν τις λευκός ἐστὶ κατὰ τὸ εἶδος, ἀβλαβῆς δὲ καὶ πυρρός κατὰ γένυν. καῦσον δὲ τοῖς πληγείσιν ἐπάγει. τὸ δὲ περισπαίρουσιν γράφεται καὶ περιπλάζονται. περιπλάζονται δὲ ἐν ταῖς λάβραις, φησί, καθάπερ οἱ πυρετῶ συνεχόμενοι.

774. κρατερόν δ' ἐπὶ δίψος: ὅτι τὸ δίψος οὐδέτερον.

775. ἄραδον κακόν: ἀντὶ τοῦ κίνησιν κακὴν, οἶον παλμόν. Ἄλλως. ἄραδος λέγεται ἢ κίνησις τοῦ σώματος ἢ μετὰ γυμνασίας καὶ ἀλγηδόνας. οἱ δὲ πληγέντες ὑπ' αὐτοῦ μεμήνασι καὶ ἀσθμαίνοντες τελευτῶσιν.

776. Ἄφραστοι γελώωσι: ἀντὶ τοῦ ἀλογίστως καὶ ματαιῶς.

781. ἐννεάδεσμοι ἀντὶ τοῦ πολύδεσμοι. οὐ γὰρ ὁράται πλείους ἔχων τῶν ζ. οἱ ἐννεάδεσμοι ἦτοι ἐννέα ἀρμογαῖς ἦτοι δεσμοῖς καὶ ἀρμοῖς συνεχόμενοι. δεῖ δὲ ἀκούειν ἐννεάδεσμον οἶον πολύδεσμον, ἵνα δὴ ἢ ἐπιρρηματικόν. τὸ γὰρ ἐννέα ἐπὶ πλήθους τέτακται, ὥς ποτε ὁ Νικάνδρος μεμνηται τοῦ δύο κέντρα ἔχοντος. Ἄλλως. ἐννεάδεσμοι οὔτε διὰ τὸ ἐννέα δεσμοὺς ἔχειν, ὥς φησιν Ἀντίγονος, οὔτε διὰ τὸ ἐννέα σπονδύλους, ὥς φησι Δημήτριος. τοὺς γὰρ σπονδύλους ὁ σκορπίος οὐ πλείους ἔχων τῶν ἐπτὰ ὁράται, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ σπάνιοι, καθὼς φησιν ὁ Ἀπολλόδωρος. ἴσως δὲ λέγει τοὺς δύο κέντρα ἔχοντας σκορπίους.

782. Ἐμπέλιος: ἦτοι πελιδνός, ὁ ὠχρὸς λεγόμενος, ἔχει μεγάλην γαστέρα, ὃς τοῖς πληγείσιν οἰδήσεις βουβῶνων ἐμποιεῖ. 783. 2 ἄητος δὲ ἀπληστος. Ὀμηρος „ἄατος πολέμοιο.“

784. βουβῶσι τυπήν: διαλανθάνων γὰρ ὑπὸ τὰ ἱμάτια εἰσέρχεται καὶ τὸν βουβῶνα τύπτει. 785. βούβρωστις δὲ κυρίως ἢ τροφή, νῦν δὲ ἢ ἀνία καὶ ὁ ἴος. ἐνδεικτικόν δὲ τοῦ σφοδροῦ δῆγματος τὸ βούβρωστις, ὡσανεὶ λέγει, τοιαύτη δὲ ἀνία, μεγάλη δη- 3 λαδὴ ἀνία, ταῖς γένυσιν ἐνέσκηκεν, ἦγον ἐνεξήρανται ἢ ἐνεστήρικται.

2 ῥηθησομένων — 3 λευκός om. K τῶν ἦτοι λευκῶν ῥηθησομένων P 4 καύσωνα δὲ τοῖς πληγείσιν ἐπάγει. οἱ δὲ περισπαίρουσι, ψυχορραγοῦσιν ἢ συνεχῶς κινοῦνται ἐν τῇ λάβῃ, ἦγον τῶ πάθει καθάπερ οἱ πυρετῶ συνεχόμενοι A 11 τελευτῶσιν, εἶπερ σπαίροντες τελέθουσιν, ὥς ἐν τισιν εὐρηται, γράφεται. εἰ δὲ ἄφραστοι γελώωσιν, εἴη ἂν ἀντὶ τοῦ ἀλογίστως καὶ ματαιῶς γελῶσιν A 14 πολύδεσμοι P πολλοὶ δεσμοί K 16 οἶον πολύδεσμον G, om. KP 17 ἵνα μὴ ἢ KPG: μὴ delevit Lobeckius pathol. I p. 212. καὶ εἰ οὕτως δεῖ τὸ ἐννεάδεσμοι ἀκούειν ἐπιρρηματικῶς A 18 τοῦ δύο κέντρα ἔχοντος. οὔτε K τοῦ δύο κέντρα ἔχοντος. εἰσι γὰρ ἔνιοι δύο κέντρα ἔχοντες. ἄλλως ἐννεάδεσμοι οὔτε G τὸν δύο κέντρα ἔχοντα ἐννεάκεντρον εἰπών. οὔτε οὖν A 20 τοὺς — 21 ἐπτὰ A τὸν γὰρ σφόνδύλον ὁ σκορπίος περιεσδὸν ἔχων P τῶν γὰρ σπονδύλων ὁ σκορπίος περιεσκαλον ἔχων K 29 ὁ ἴος A ὄρος K ὄρος P, om. G 30 τοιαύτη δὲ ἀνία G τοιαύτη αἰτία K 31 ἐνεξήρανται ἢ ἐνεστήρικται G ἐξήρανται ἢ ἐστήρικται KA ἐξήραται ἀντὶ τοῦ ἐνεστήρικται P

786. αἰγιαλῆι: ἦτοι οὐ πετραίῳ καὶ πελαγίῳ, οὐδὲ λιμναίῳ ἢ ποταμίῳ, ἀλλ' αἰγιαλεῖ. τῶν γὰρ καρκίνων οἱ μὲν θαλάσσιοι εἰσιν, οἱ δὲ ποτάμιοι. νῦν οὖν αἰγιαλεῖς εἶπεν τοὺς θαλασσίους. αἰγιαλὸς γὰρ ἡ ἀκτὴ τῆς θαλάσσης εἴρηται. 788. ραιβοῖσι δὲ τοῖς ἐπικαμπέσιν ἢ τοῖς σκαμβοῖς ἢ τοῖς πλαγίως περιπατοῦσιν. ὁ μὲν ἄρσην σκορπίος ἀεὶ κατάστικτον ἔχει τὴν κοιλίαν καὶ τὰς χηλὰς καὶ τὸ κέντρον. παντὸς δὲ σκορπίου τὸ κέντρον τετραγώνον ἐστίν, ἔχον διπλόην τινὰ δυσόρατον διὰ λεπτότητα, δι' ἧς τὸν ἰοβόλον ἰχῶρα προήρσιν· ὅς σιάλοις ἀνθρώπου ραινόμενος ἀσθενῆς καὶ ναρκώδης ὁράται. γίνονται δὲ οἱ σκορπίοι οὐ μόνον ἐξ ἀλλήλων ἀλλὰ καὶ ἀπὸ σεσημμένων ξύλων καὶ παγούρων.

790. ἐποκριόωσι: τραχύνονται. ὁποῖαι δὲ χηλαὶ τῶν καρκίνων τῶν πετραίων, τοιαῦται καὶ τῶν σκορπίων εὐκρίτων καρκίνοις· ἀπ' ὧν καρκίνων καὶ τὴν γένεσιν ἔχουσιν οἱ σκορπίοι οὗτοι, περὶ ὧν ὁ λόγος νῦν. [ἄλλως. ἐποκριόωσιν ἀντὶ τοῦ ἐπιτραχύνουσι G]. πάγουρος δὲ λέγεται παρὰ τὸ ἐν τοῖς πάγοις ὀρούειν, τουτέστιν ὀρᾶν, ἢ παρὰ τὸ τοὺς πάγους οὔρειν καὶ φυλάττειν. πάγοι δὲ οἱ τραχεῖς καὶ δύσβατοι τόποι.

791. τῶν δὴ καὶ γενεήν: ἐξ ὧν, φησι, καὶ τὴν γενεὰν ἔμμορον, ἤγουν ἔλαχον καὶ ἔτυχον. φασὶ γὰρ ὅτι ὁ πάγουρος οὗτος, ἐπὰν ἀγρευθῆ παρὰ τῶν ἀλιέων, εἰ δυνηθῆ ἀποδραῖσαι καὶ εἰσελθεῖν εἰς τρώγλην, ἐκεῖ ἀποθνήσκει, καὶ ἐκ τοῦ σκήνους αὐτοῦ γίνονται οἱ σκορπίοι οὗτοι. 792. τὸ δὲ πολυρροῖζοιο θαλάσσης γράφεται καὶ πολυφλοίσβοιο καὶ πολυστίοιο ἀντὶ τοῦ πολυψήφου. 793. ἰχθυβολῆες δὲ οἱ ἀλιεῖς καὶ δελεαστρῆες οἱ δελεάζοντες τοὺς ἰχθύς.

795. μυοδόχοις: ἀντὶ τοῦ ἐν ταῖς μυοδόχοις τρώγλαις, ὅπου τὰ κακόφθορα τέκνα αὐτῶν τῶν μυῶν. κακόφθορα δὲ κακῶς φθειρόμενα ἢ τὰ ἐπὶ κακῇ φθορᾷ τεχθέντα. γρώναις δὲ ταῖς τρώγλαις. 796. καὶ καθ' ἕρεκα ἀντὶ τοῦ κατὰ τοὺς οἴκους ἢ τὰς τρώγλας. 797. καὶ μελίχλωρον, ἄλλος ἐστὶ σκορπίος ὀνομαζόμενος οὕτως, κηροειδῆς δὲ, φλογειδῆς. μελίχλωρον δὲ ἦτοι μελιτόχρονον. τὸ δὲ σπόνδυλος θηλυκῶς νῦν.

799. ἔχθιστος δ' ὄγε: καὶ γὰρ ἔχθιστος τοῖς ἀνδράσι τυγχάνει, εἰ βλάψει τινα τούτων. καὶ γὰρ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἔχουσι τὰς ἀλγηδόνας. τῶν δὲ παίδων ἐὰν προσέλθῃ τινί, θάνατον εὐθύς ἐπάγει. τούτοις δὲ τοῖς σκορπίοις περὶ τὰ νῶτα πτερὰ λευκὰ χέονται μάστιακι σιτοφάγῳ, ἀντὶ τοῦ ἀκρίδι τῇ σιτοφάγῳ, ὁμοία. ἢ δὲ σύν-

8 διὰ λεπτότητα A διαλεπτοτάτην K 9 οὐ τοῖς σιάλοις ἀνθρώπος ραινόμενος ἀσθενῆς καὶ ναρκώδης γίνεται A 12 ἐποκριόωσι τραχύνονται G ἀποκριόωσι ταχύνονται K 16 παρὰ τὸ — οὔρειν G ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς πάγοις ὀρούειν ἢ οὔρειν K 24 πολυστίβοιο KPA πολυστείοιο I. G. Schneiderus 'ex glossa G et interpretatione' 25 πολυψήφου G πολυψόφου KP πολυψόφου καὶ πολυπόφου A 28 κακῶς φθειρόμενα KP τὰ κακῶς φθειράνα I. G. Schneiderus ex G 35 τούτων γὰρ ἐπὶ K τούτων ἐπὶ γὰρ A

ταξίς οὕτως, ἔχθιστος δ' ὄγε θαιβὰ γυῖα φλογὶ ἴκελα ἀνδράσι φέρει, ἀντὶ τοῦ σκαμβὰ καὶ στρεβλὰ φέρει τὰ μέλη, τουτέστι στρεβλῶς περιπατεῖ οἷα καρκίνος.

802. τοὶ θ' ὑπὲρ ἄκρων: αἵτινές, φησιν, ἤγουν αἱ ἀκρίδες, ἐπὶ τῶν ἄκρων ἀθέρων τοῦ σίτου ἰπτάμεναι τὸν λέπυρον, ἦτοι ἐλεπυριζόμενον, στάχυν βόσκονται.

804. κατὰ πηγάζοντα χωρία ἐν τοῖς ὄρεσιν οὔτοι οἱ σκορπίοι φιλοῦσι διάγειν, ἐνθα καὶ τοῦ κισσοῦ τὸ φυτόν.

805. οἷδά γε μὴν: καὶ γὰρ ἐπαγγέλλεται εὐρεῖν ἀλεξητήρια φάρμακα πρὸς τὴν τῶν σκορπίων καὶ τῶν ἄλλων δακέτων πληγὴν. 1 καθ' ὁμοιότητα τῷ βέμβικι καὶ ταῖς μελίσσαις μέτεισι ἐπὶ τὰ κέντρον ἀμυνόμενα ζῶα. τοιαῦτα γὰρ ἔστι τῶν σκορπίων τὰ τύμματα οἷα τῶν βεμβίκων καὶ μελισσῶν. βέμβιξ δὲ ἔστι ζῶον σφηκοειδὲς μέλαν κατὰ τὴν χροιάν κέντρον χρώμενον, ὡς οἱ σφῆκες. μνημονεύει δὲ καὶ Παρμένων ἐν τοῖς ἰάμβοις. μόνος δὲ ὁ ἄρρηγ τῶν μελισσῶν κέντρον ἔχει, 1 ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ σφηκί. ἡ δὲ πεμφορηδὼν καὶ αὕτη ζῴων ἔστι παραπλήσιον μελίσση. καὶ ὁ ἴουλος δὲ εἶδος σφηκὸς ἢ σκώληκος τοῦ καλουμένου μυριοπόδος.

τοῖσι βολῶν: ἤγουν τούτοις τοῖς βλαπτομένοις τῶν βολῶν καὶ τῶν δηγμάτων ἀλεξητήρια καὶ ἰάματα, οἷάπερ ἀλεξητήριά εἰσι 2 καὶ ἐπὶ τοῦ βέμβικος τοῦ ὄρεστέρον. ὄρεστέρον δὲ νῦν εἶπε τὸν ἄρρηνα καὶ πλήττοντα τῷ κέντρον καὶ ἰοβόλον. εἰσὶ γὰρ καὶ θηλυκαὶ βέμβικες. τὰ οὖν αὐτά, φησιν, ἀλεξητήριά εἰσι καὶ ἐπὶ τῶν βεμβίκων.

809. ἐμμαπέουσα: ἦτοι ἐνεργοῦσα κατὰ βάθος καὶ σφοδρῶς πλήττουσα. 812. ἀμφικαρῆς δὲ ἤγουν δικέφαλος. ψευδῶς δὲ 2 φησιν. οὐ γὰρ ἔστιν, ἀλλ', ὡς Ἀριστοτέλης (hist. anim. III 7) φησὶν, εἰς τοῦπίσω πολλάκις ἔρπει καὶ παρέχει δόξαν τοῦ δικέφαλος εἶναι. [813. ὀπάζεται δὲ ἀντὶ τοῦ παρέχει G].

814. νῆιά θ' ὡς σπέρχονται: καὶ γὰρ ὡσπερ τὰ νῆια παρὰ τῆς νηὸς, τουτέστιν αἱ κῶπαι, σπέρχονται καὶ ἐλαύνονται, οὕτως αἱ 30 δύο κεφαλαὶ τῆς σκολοπένδρης κινουῦνται. ἴσως δὲ διὰ τὸ πολὺπον ὡς ναῦς ἔστιν ἐλαυνομένη.

816. μυγαλέην τροχιῆσι: ἤγουν Ἀμύντας φησὶ τὴν μυγαλῆν ἐκ μυδὸς καὶ γαλῆς γίνεσθαι. χαλεπὸν δ' ἔστι τὸ δηγμα αὐτῆς, ὅταν τινὰ δάκη. τροχιαῖς δέ, τουτέστι μὴ ὄρωσα γὰρ ἐπίπτει περὶ 33 τροχούς, καὶ οὕτως κἀκεῖ ἀναιρεῖται.

2 καὶ στρεβλὰ φέρει τὰ μέλη, τουτέστι στρεβλῶς περιπατεῖ οἱ καρκίνως P καὶ στραβά (rell. om.) K 5 τὸ λέπυρον K 7 κατὰ — 8 φυτόν post 24 πλήττοντα habent KP 11 ταῖς βέμβιξι A 13 σφηκοειδὲς G σκηνοειδὲς KPA 14 παρμένων PG παρμενίων KA 19 ὑπὸ τῶν βολῶν A τῶν μελῶν K 25 ἀμφικαρῆς — 28 εἶναι A ἀμφικαρῆς . . . καὶ δόξαν ἔχει δικεφάλου. οὕτως Ἀριστοτέλης . . . K. reliqua enim in extrita codicis scriptura non satis adparuerunt. 29 παρὰ τῆς νηὸς KP περὶ τὴν ναῦν A: νῆια πτερὰ περὶ τὴν ναῦν I. G. Schneiderus ex G 33 τροχοῖσι K τροχειῆσιν P 34 χαλεπὸν δὲ εἶναι G 35 τροχιαῖς δὲ P

817. σῆπά γε μῆν: λείπει τὸ ὁμοίαν, ἴν' ἢ πεδανοῖσι δομῆν σαύροισιν ὁμοίαν, τουτέστι τὴν σῆπα τὴν τοῖς πεδανοῖς σαύροις κατὰ τὴν δομῆν ὁμοίαν, ἤγουν τὸ σῶμα, ἀλύξεις. ἢ δὲ σῆψ ὁμοία ἐστὶ τῆ σαύρα. καλεῖται δὲ καὶ χαλκίς. ἔχει γὰρ ἐπὶ τοῦ νότου χαλκίζουσας θάβδους· ἐστὶ δὲ τεσσάρων παλαιστῶν. σῆψ δὲ καλεῖται παρὰ τὸ σῆπειν τοὺς πληγέντας. γίνεται δὲ ἐν Συρίᾳ καὶ Λιβύῃ καὶ Κύπρῳ καὶ διατρίβει ἐν πέτραις.

818. καὶ σαλαμάνδρειον: ἱστορεῖται αὕτη διὰ πυρὸς πορευομένη μὴ βλάπτεσθαι. τὰ δὲ κέντρα αὐτῆς ψιλοῖ τὰς τρίχας. ἔστι δὲ τὸ ζῶον ὁμοίον σαύρα, τετράπουν, βραχύκερον. 820. ἄκμηνος δέ, μὴ κάμνουσα, μὴ φλεγόμενη ἐκ τοῦ καμάτου, ἢ ἄγευστος καὶ ἀνεπαίσθητος τοῦ πυρός. Ἄλλως. ἢ σαλαμάνδρα ζῶον ἐστὶ τετράπουν μῆτε δέρμα μῆτε λεπίδας ἔχον, βραχὺ δὲ ὄν, ὡς ἡ σαύρα· ἔοικε δὲ τῷ χερσαίῳ κροκοδείλῳ· ψυχρὸν δὲ φύσει ὑπάρχον, ἐὰν εἰς κάμινον ἐμπέσῃ, τὸ μὲν πῦρ σβέννυσιν, αὐτὸ δὲ μένει ἀφλεκτον.

821. Παρόεν δέρος φησὶ τὸ διερωγός· διέρρηκται γὰρ τὸ δέρος τῆς σαλαμάνδρας, δι' ὧν ῥωγᾶδων ὁ ἰδρῶς αὐτῆς καταστάξων τὸ πῦρ κατασβέννυσιν. ἄκρα δὲ γυρίων τὰ κῶλα τῶν γονάτων δηλοῖ.

822. ὅσα πόντος ἀλός: ἀντὶ τοῦ ἢ θάλασσα τοῖς ἑαυτῆς ῥοθίοις, ἤγουν κύμασιν, ἐλίσσει. ἔστι δὲ ὁ τρόπος περιήρασις. περὶ δὲ τῶν ἐν θαλάσῃ διαλέγεται. κατὰ κοινοῦ δὲ τὸ οἶδα ἀλεξήτηρια.

823. μυραίνης δ' ἔκπαγλον: Ἀρχέλαός φησιν ἐν τοῖς Ἰδιοφνέσι προϊούσας τὰς μυραίνας τοῖς ἔχουσι μίγνυσθαι, ἔχειν δὲ ὀδόντας ὁμοίους ἔχουσιν. φησὶ δὲ ψευδὲς εἶναι καὶ Ἀνδρέας καὶ μῆτε τὴν μύραιναιν προϊέναι μῆτε τὸν ἔχιν παρ' αἰγιαλὸν διατρίβειν. 824. τὸ δὲ κατεπρήνιξεν, δακοῦσα γὰρ τοὺς ἀλιεῖς ἐκ τῶν ἐπάκτρων, ἤγουν ἀλιευτικῶν πλοίων (ἐπακτῆρες γὰρ οἱ ἀλιεῖς) κατεπρήνιξε, τουτέστι πρηγεῖς εἰς τὴν θάλασσαν ἔρριψεν.

825. εἰς ἄλλα φυζηθέντας: ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν θάλασσαν φυγόντας, ἢ τοὺς περὶ τὴν θάλασσαν ἐνεργοῦντας, ἢ καὶ ὀρηκάντας διὰ φόβον. ἐχέτλιον, τόπος τοῦ πλοίου, ὅπου τοὺς ἰχθύς τιθέασιν καὶ συλλέγουσιν, ἢ ὁ ζῶγρος καὶ τὸ βιβάριον ἐχέτλιον λέγεται. Ἄλλως. ἐξαναδῦσα ἐχέτλιου: πολλάκις γὰρ ἐκ τοῦ ἐχέτλιου ἐξαναδῦσα καὶ ἐμβρύξασα, ἤγουν δακοῦσα, κατεπρήνιξε τοὺς ἀλιεῖς εἰς ἄλλα, ἐπὶ πρόσωπον τοὺς ἀλιεῖς εἰς τὴν θάλασσαν ἔρριψε φυζηθέντας, οἶονεὶ φυγόντας· τοῦτο οὖν λέγει, ὅτι, ἐὰν φανῇ ἢ μύραιναι ἀναδῦσα διὰ τοῦ ἐχέτλιου, οἱ ἀλιεῖς φοβούμενοι καὶ εἰς φυγὴν τρεπόμενοι ἐπὶ πρόσωπον ἑαυτοὺς ῥίπτουσιν εἰς τὴν θάλασσαν. Τοῦτο οὖν λέγει καὶ δηλοῖ τὸ κατεπρήνιξεν εἰς ἄλλα.

1 σᾶπα Κ 5 τεσσάρων Γ τέσσαρα Κ ὀπὼ ΡΑ 9 τὰ δὲ ἔντερα Α
20 περὶ δὲ τοὺς Κ παρὰ τοὺς Ρ 22 ἀρχέλαος Α ἀρχέλοχος Κ δι-
φνέσι Α διφνησί Κ ἰδιοφνέσι, quod coniecit Meursius biblioth. Graec.
(Gronov. thes. antiq. Graec. X p. 1241) conl. Athen. VIII p. 409 C et
Diog. Laert. II 4, ex Ald. 2 adnotavit I. G. Schneiderus 25 παρένα-
λον ΚΑ 30 περὶ τὴν θάλασσαν Γ παρὰ τὴν θάλασσαν ΚΡ 32 ἐχέτλιον
Α ἐχέτλη Κ 35 φυγόντας ἢ καὶ φεύγοντας Κ 36 ἐξαναδῦσα τοῦ ἐχέτλιου Α

828. τρυγόνα μὴν ὀλοεργόν: καὶ αὕτη θαλάσσιόν ἐστι θηρίου φουεντικόν, ἢ τρυγών, διὸ καὶ ὀλοεργὸν εἶπεν. ἢ τρυγῶν δὲ φέρει κακὰ, ὡς φησιν, ὁπότε ἐν τοῖς ἐπιμήκεσι καὶ μακροῖς λίνοις μεμορηκότα καὶ ἀσθενήσαντα τὸν ἐργοπόνου, τουτέστι τὸν τῷ ἔργῳ ποιοῦντα, τύψη τῷ κέντρῳ, ἢ ὅτε εἰς δένδρου παγῇ πρέμνον. καὶ γὰρ εἰ πλήξειε τις δένδρον τῷ κέντρῳ αὐτῆς, κατάξηρον αὐτὸ ἀπεργάζεται.

831. Ἡ ἐν πρέμνοισι: καὶ ὅταν, φησίν, εἰς πρέμνον δένδρου παγῇ, ξηραίνει αὐτό. καὶ γὰρ εἴ τις πλήξειε πρέμνον δένδρου ἢ στέλεχος τῷ τῆς τρυγόνος κέντρῳ, βλάβην καὶ ξηρασίαν ἐμποιεῖ τῷ φυτῷ. ὡς ὑπὸ ἡλίου δὲ καέντος αὐτοῦ αἱ ῥίζαι καὶ τὰ φύλλα ἀποφθίνονται. τούτῳ δὲ ἡγουν τῷ κέντρῳ ἰστορησαί τινα λέγει τὸν Ὀδυσσεῖα πληγέντα τελευτήσαι. 830. ὀλκαίοισι: καὶ γὰρ ὀλκαίοις, τοῖς ὀλκὸν ἔχουσι, δικτύοις, τουτέστι μακροῖς καὶ ἐπιμήκεσι.

837. Οἷσιν ἐγὼ: λείπει ἢ ἐπὶ πρόθεσις, ἢ ἐφ' οἷσιν ἐγὼ διέλθω. τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ διεῖσομαι. ἄρκια νούσων, ἡγουν ἀποτρεπτικά καὶ βοηθητικά.

838. ἀπ' ἀγχούσης: καὶ γὰρ ἡ ἄγχουσα φυτὸν θαμνωδὲς ἐστι. βοτανῶν δὲ ὀνόματα ταῦτα, ἄγχουσα, πενταπέτηλον, βάτος, ἄρκτιον, ὄξαλίδες, λυκαφός, κίκαμα, ὄρδειλον, χαμαίπιτυς, κανκαλίδες, σταφυλῖνος ἄγριος, τρέμιθος, ἄγριον φῦκος. ἡγουν θριδακίς, ἦτοι τὰ φύλλα ταῖς θριδακίς ὁμοία. τοῦτο γὰρ τὸ χαίτη. τὸ δὲ αὐτὸ λέγεται καὶ ὀνόχειλον. πενταπέτηλον δὲ ἀντὶ τοῦ πεντάφυλλον. καὶ ὄξαλις καὶ ὄξυλάπαθος ἢ αὐτὴ καὶ ἀναξυρίς καλεῖται.

840. ὀρμενόεντα: βεβηκότα καὶ κατὰ γῆς ἐρριζωμένον ἢ τὸν ὀρμητικὸν πρὸς ὕψος. εὐανξῆς γὰρ ἐστὶ καὶ κανλὸν ἔχει μακρόν. ὄρδειλος δὲ σπερματίον τι λαχανῶδες. καὶ τρεμίθοιο δὲ τοῦ λεγομένου τερεβίνθου. πολυειδέα δὲ καρπὸν τὸν ποικίλον τῇ χροιά. ὁ γὰρ τερεβίνθος τοὺς κόκκους φέρει διαφόρους χροιάς καὶ εἶδη ἔχοντας.

845. ἢ ἔτι καὶ φοινίσσον: τὸ ξανθίζον φῦκος ἡγουν φυκίον καταμίσγει. καὶ ἡ κανκαλὶς δὲ λάχανόν ἐστὶν ἄλμυρον. μνημονεύει δὲ αὐτοῦ Χρῦσιππος ἐν τῷ περὶ λαχάνων.

846. ἀχραές: ἦτοι τὸ καθαρόν καὶ ἄχραντον. καὶ γὰρ τὸ ἀδιαν-

5 τύψη A τύψει K 8 δένδρου ἢ στέλεχος A δένδρου ἢ στέλεχος K: στέλεχος G 10 ἀποφαίνονται G 11 ἰστοροῦσί τινας τὸν G 15 διέλθω A συνέλθω KP 17 ὅτ' ἀγχούσης A 18 καὶ τὰ μετὰ ταύτην δὲ ἐξῆς κείμενα βοτανῶν ὀνόματά εἰσιν, οἷον θριδακίς πενταπέτηλον A 19 λυκαφός K σταφυλῖνος (σταφύλινον P) ἄγριον φῦκος KP σταφυλῖνον τρέμιθος ἄγριον φῦκος A, correxit I. G. Schneiderus ex G 20 ἡγουν θριδακίς ἦτοι K ἡγουν θριδακίς ἦς P 21 θριδακίς P θριδακίςιν K 22 ὀνόχειλον A ὄξαλις K 23 ὄξυλάπαθος G ὄξυλάπαθις KPA 24 ὀρμενόεντα P ὀρμηνόεντα K ἐρριζωμένον G ἐρριζώμενον ut videbatur K ἐρριμένον PA 26 τρεμίνθοιο K τρεμίθοιο P τρέμιθος δὲ ὁ λεγόμενος τερεβίνθος A: τρέμιθος G 30 ἢ ἔτι — 31 κανκαλὶς δὲ P ἢ καὶ ἐστὶ τὸ ξανθιὸν φῦκος ἡγουν ... extritis aliquot litteris in K esse videbatur. φοινίσσον δὲ φῦκος τὸ ξανθίζον φυκίον τῆς θαλάσσης. καταβάλλω δὲ ἡγουν μίγνυς A 32 χρῦσιππος A χρῆσιππος K

τον ἐν ἀνύγροις τόποις φύεται. καλεῖται δὲ καλλίτριχον καὶ πολύτριχον καὶ τριχομανές. τὸ ἀδιάντων, ὅτι οὐ διαίνεται, ὃ ἔστι βρέχεται, ὑπὸ ὑετοῦ καὶ δρόσου. τοῖς φύλλοις γὰρ αὐτοῦ ἄνις οὐκ ἐφρίζεται. οὐδέποτε γὰρ συμπίνει, φησίν. 848. τὸ δὲ σμυρνεῖον, φησιν, ὅμοιον ἔστι 5
μεγάλῳ σελίνῳ, ὅθεν καὶ ἑπποσέλινον καλεῖται. σμυρνεῖον δέ, ἐπειδὴ ἔμφερες ἔστι σμύρνη κατὰ τὴν ὀσμὴν.

849. λευκάδος: καὶ γὰρ περὶ ποίης λευκάδος φησίν Ἀντίγονος μὲν τὴν λευκάνθεμον, ὁμοίως δὲ καὶ ἥρουγγος εἶδος λαχάνου ἀκανθώδους. ἀθεραίδα δὲ τὴν θερμὴν, ἢ τὴν ἔχουσαν ἀθέρας, ἢ ψυχράν.

10 850. καὶ καχρυφόρφ ἦτοι τῇ φερούσῃ ὡς κάγχουας λιβανωτίδι.

851. περιβρίθουσα τε μήκων: ἦτοι περισσῶς ἀνθοῦσα. δύο δὲ γένη εἰσὶ μηκῶνων, ὧν ἡ μὲν τέλεια θυλάκια φέρει, ἐν οἷς τὸ σπέρμα, ἡ δὲ μικρά· θυλακίς οὖν ἡ τὰ μικρά, ἐπιτηλὶς ἡ τὰ μεγάλα. μὴ οὖν ἀπέστωσαν αἱ ῥηθεῖσαι, φησι, βοτάναι τοῦ βοηθήμα-
15 τος. τὸ ἐπὶ χραίσμησι γὰρ ἀντὶ τοῦ βοηθήματος μὴ ἀπίεσαν.

853. κνέουσαν: τουτέστιν ἐμφυομένους κλάδους ἔχουσαν καὶ μίπω πεπληρωμένους. κράδης δὲ ἦτοι ἀγρίας συκῆς.

854. κόκκυγας: καὶ γὰρ οὕτως φησὶ τοὺς ὀλύνθους διὰ τὸ φαίνεσθαι κατ' ἔαρ. ἅμα γὰρ κόκκυξι φαίνονται. καὶ ἐρινάδος τῆς
20 ἀγρίας συκῆς. οἱ γὰρ ὀλυνθοὶ αὐτῆς πάσης ὀπώρας καὶ τῶν ἄλλων συκῶν προακμάζουσι.

855. γογγύλοι ἐκφαίνουσιν: ἐμφαίνει ἀντὶ τοῦ στρογγύλοι γογγυλοειδεῖς καὶ ἀνοιδεῖοντες ἀντὶ τοῦ ἀκμάζοντες. 856. τοῦ δὲ φλόμου φησὶν Θεόφραστος δύο εἶδη εἶναι, ἄρρεν καὶ θῆλυ· ὅπερ Κρα-
25 τεύας φησὶν ἔχειν διαφοράς, ἔχειν δὲ τὰ φύλλα τὸ μὲν ὅμοια μαράθῳ, μακρότερα δὲ καὶ λεπτότερα, τὸ δὲ ὅμοια κοριάννῳ. 857. τὸ δὲ χελιδόνιον βοτάνη ἔστι καὶ φύεται καθ' ὃν καιρὸν αἱ χελιδόνες φαίνονται.

858. δαύκειον: ὅπερ Ἀπολλόδαμος φησὶν ἐν τῷ περὶ θηρίων βοηθεῖν πρὸς τὰ εἰρημένα. τὸ δὲ ῥίζαν τε βρουωνίδος, τὴν βρου-
30 νίδα ὑποκοριστικῶς εἶπεν. ἀφαιρεῖν δὲ φησὶν αὐτὴν ἔφηλιν καὶ λεύκην, ἅπερ εἶδη εἰσὶ νόσων. καλεῖσθαι δὲ φησὶν ὁ Κρατεύας ὑπὸ μὲν τινων σταφυλίνου, ὑπὸ δὲ ἄλλων ἄμπελον ἀγρίαν, καὶ ὑφ' ἐτέρων χειρώνειον. Ἄλλως. καὶ ἔφηλιν: ἦτις βρουωνὶς καὶ τὴν ἔφηλιν τῶν θηλυτέρων, τουτέστι τῶν γυναικῶν, ἀπωμόξατο, ἤγουν ἀπεσπόγ-
35 γισε καὶ ἐκαθάρισε καὶ ἐθεράπευσε, καὶ τὴν λεύκην. ἔφηλις δὲ ἔστιν ἡ λέπρα. λεύκη δὲ ἄλλο νόσημα, ὃ ὅμοιον τῇ ἐφήλιδι.

1 ἀνύγροις KP ἀνύδροις A 2 τὸ δὲ ἀδιάντων PA κέληται δὲ ἀδιάντων G 6 σμύρνη A σμυρὶνη KP 7 περὶ δὲ τῆς λευκάδος ἀγνοεῖται περὶ ποίας φησὶν. ἀντίγονος μέντοι τὴν λευκάδεσμον φησὶν A ἀντίγονος μέντοι τὴν λευκὴν ἀκανθάν λέγει ὁ δὲ νικανδρος τὴν λευκάνθεμον G 9 ἢ post θερμὴν om. K 12 τέλεια G ἐπιτελεία K 15 τὸ δὲ ἐπιχραίσμησι γὰρ ἀντὶ τοῦ βοηθήμασι μὴ ἀπίεσαν P 16 ἔχουσαν G, om. KP 19 κόκκυξι A κόκκυσι KP 20 αὐτῆς πάσης P αὐτῆς πρόπάσης K 25 ὁ μὲν K τὰ μὲν PG μαράθῳ A μαράνθῳ P ἀμαράνθῳ K 26 τὰ δὲ KPG 30 ἀφαιρεῖν P διαφέρειν K

860. Ἐν δὲ περιστερόεντα: Κρατεύας ὑπὸ ἐνίων φησὶ περιστερεῶνα καλεῖσθαι τὴν ἀλεξιάρην. ἔχει δὲ τὸ φύλλον ἐσχισμένον καὶ περιστερεῶ παραπλήσιον. Ἄλλως ἀλεξιάρης δὲ ῥάμνος, ὅτι οὐ μόνον ἀπαλέξειν ἐστὶν ἀγαθὴ ἢ ῥάμνος εἰς φάρμακα ἀλλὰ καὶ εἰς φαντάσματα, ὅθεν καὶ πρὸ τῶν θυρῶν ἐν τοῖς ἐναγίσμασι κρεμῶσιν αὐτήν. ἔστι δὲ λευκὴ καὶ μέλαινα· μέμνηται δὲ τῆς βοτάνης καὶ Εὐφορίων, ἀλεξίκακον φύε ῥάμνον, καὶ Σώφρων ὁμοίως „αἰὶ δὲ πρόσω φύλλα ῥάμνου κρατιζόμεθα“.

862. Νήστειρα: γράφεται καὶ δρῆστειρα, ἀντὶ τοῦ δραστηκῆ. ὁ δὲ νοῦς, μόνη γὰρ νήστισι διδομένη παύει τὰς ἀλγηδύνας. 1

863. παρθενίοιο: τοῦτο ἐλξίνην τινὲς ὀνομάζουσιν, ἔνιοι δὲ περδίκιον. 864. τὸ δὲ κόρκορον λάχανόν ἐστιν εὐτελές. τὸ δὲ μίλτου Ἀημνίδος, τὴν Ἀημνίαν σφραγιδά φησιν. ἀπὸ ταύτης καὶ τὸ ἐλατήριον γίνεται· καθαρτικὴ γάρ ἐστι. 867. νηδὺν δὲ τὴν νηδὺν καίπερ βαρυνομένην ταῖς ἀνίαις καὶ τὰ ἐξῆς. 868. ῥῆγος δὲ ἐστὶν ὁ φραγμός· εὐρρηγος οὖν ἢ καλῶς περιφρασσούσα, τουτέστι πρὸς φραγμὸν πεποιημένη. 869. σὺν αὐτῷ δέ, τουτέστι τῷ καρπῷ, καὶ ἡ χραίτη αὐτῆς ἢ ἀκανθοβόλος.

869. νεαλεῖς τ' ὀροβάκχοι: καὶ γὰρ Δημήτριος ὁ Μενεκλέους ὀροβάκχους τοὺς σκυτίνους ἄσκους λέγει. λέγεται δὲ ὁμοίως ἢ ἐξάνθησις τῶν ῥοιῶν ὀροβάκχος. τὸ δὲ ἀκανθοβόλος ἄδηλον εἰ ἐπὶ τῆς παλιούρου ἢ ἐπὶ τῶν ῥοιῶν εἴρηται.

870. σίδης δ' ὑσγινόεντας: καὶ γὰρ φητέον πρὸς τὸ λάξεο. ἡ σύνταξις, οἷον λάξεο σίδης καὶ τὰ ἐξῆς. ὀλόσχους δὲ φησὶ τοὺς τῶν ῥοιῶν τραχήλους πρότερον μὲν κεκηνότας, ὕστερον δὲ μύοντας καὶ ὑσγίνῳ βοτάνῃ ὁμοίους κατὰ τὸ χρῶμα, ὅταν τὸν κύτινον ἀποβάλλωσι. Ἄλλως. τῆς σίδης τοὺς ὑσγινόεντας, τουτέστι τοὺς πυρρῶς καὶ μύοντας οἶονεὶ ἐσφιγμένους ὀλόσχους. ὀλοσχοὶ δὲ εἰσὶν οἱ τράχηλοι τῶν ῥοιῶν. οὗτοι δὲ πρότερον διανεωρότες κατ' ὀλίγον μύουσι τοὺς κυτίνους ἀποβάλλοντες. νῦν δὲ ἀπὸ μέρους τὰς ἐξανθήσεις τῶν ῥοιῶν λέγει. 871. αὐχενίους δὲ ἤγουν τραχηλῶδεις, οἶονεὶ τραχήλους ἔχοντες. 872. καὶ ὕσσωπος δὲ βοτάνῃ ὁμοία σαμψύχῳ.

873. νέον τ' ἐν βότρυσι: καὶ γὰρ τὸ ἐναντίον εἶπεν. οὐ γὰρ ἐν τοῖς βότρυσι τὸ κλήμα ἀλλ' οἱ βότρυς ἐν τῷ κλήματι. νέον δὲ φησὶ τὸ ὄμφακας ἔχον. 875. λεπτοθρίοιο δὲ ἦτοι λεπτοφύλλου. καὶ 35

1 περιστεριῶνα K: ταύτην τὴν βοτάνην κρατεύας φησὶν ὑπ' ἐνίων περιστερεῶνα καλεῖσθαι, ἔχει δὲ φύλλα ἐσχισμένα καὶ ποσὶ περιστερεῶς παραπλήσια A 7 φύσει R 8 πρόσω φύλλα KR et, ut videtur, PG πρὸς φύλλοις A, unde πρῶ φύλλοις coniecit Ahrensens de dial. Dor. p. 468 κρατιζόμεθα KA κρατηζόμεθα R κραστιζόμεθα P κρατιζόμεθα I. G. Schneiderus ἀκρατιζόμεθα Ahrensens l. c. 9 καὶ δρῆστεια PA 10 νήστις G νήστει P 11 ἐλξίνην A ἀλεξίνην K 14 καθαρτικὴ G καθαρτικὸν KP 15 ῥῆγος KP 16 πρὸς φραγμοὺς πεποιημένη P πρὸς φραγμὸν περιποιουμένη K 19 Δημήτριος ὁ Μενεκλέως ὀροβάκχους — λέγει ex G edidit I. G. Schneiderus καὶ γὰρ ὀροβάκχους — λέγουσι K ὀροβάκχους — λέγουσι P 24 ὀλόχους K 28 ὀλόχους ὀλοχοὶ K 32 ὕσσωπος A ὕσσωπος K

πολύθρονα ἤγουν πολυφάρμακα. γράφεται δὲ καὶ πολύχνοα, ἤγουν πολὺν χροῦν ἔχοντα, οἷά εἰσι τὰ κυδώνια, χροώδη. 876. πέ-
περι δὲ τὸ λευκόν. καὶ τὸ ἀπὸ Μήδων τὸ Βαβυλώνιον· λέγεται γὰρ
καὶ Πέρσειον.

5 877. πολυανθέα γλήχων: ἀποκοπή ἐστὶ τῆς γλήχωνος γενι-
κῆς. γράφεται καὶ σὲ δ' ἂν γλήχων πολυανθέα.

880. σπέριμ' ὀλοὸν κνίδης: ἡ ἀκαλήφη λέγεται κνίδη παρ'
Ἀθηναίοις καλουμένη. κνησμὸν δὲ τῷ ἐσφασμένῳ ποιεῖ. ἐψία δὲ
τουτέστι παίγιον· καὶ Ὀμηρος (Od. P 530) „ἐψιασθῶν“. παίζουσι
10 γὰρ τῷ σπέριματι ταύτης οἱ νεώτεροι ἐν παιδιᾷ, ὡς ἀστραγάλοις· ἢ ὅτι
παίζοντες τύπτουσι μετ' αὐτῆς ἀλλήλους.

881. νιφόεν: ἢ τὸ ψυχρὸν ἢ τὸ ὑγρὸν· καὶ γὰρ ἡ σκίλλα ψυ-
χρᾶς ἐστὶν ἐνεργείας· ἢ τὸ λευκόν, οἷός ἐστιν ὁ υἱφετός· τὸ γὰρ τῆς
θηλείας σκίλλης κᾶρα λευκόν ἐστὶ. 882. ὁμοκλήτιοιο δὲ ὁμωνύμου,
15 τὸ λεγόμενον δρακόντιον.

883. ἡ δ' ὅσα πεῦκαι στρόμβοισι ναπαίοις: τοῖς συνε-
στραμμένοις καὶ βαθέσι κοιλώμασι τοῖς ἐν ταῖς νάπαις. Ἄλλως. ἡ
σύνταξις, ἡ δ' ὅσα πεῦκαι ἀγρότεραι καὶ ναπαῖαι τοῖς στρόμβοις ὑπε-
θρέψαντο. στρόμβους δὲ φησὶν ἀντὶ τοῦ κωνοειδῆ καρπὸν τῆς πεύ-
20 κης. ὅμοιος γὰρ ἐστὶ τοῖς στροβίλων κώνοις. 885. ἀβληχρέος δὲ
τοῦ σκορπιούρου. καὶ γὰρ ἀβληχρέος εἶπεν ἐπὶ τῆς ῥίξης, ἐπειδὴ τοῦ
σκορπίου θεραπευτικὴ ἐστὶν, ἢ διὰ τὸ βλήχεσθαι ποιεῖν διὰ τὰς ὀδύνας.

885. Ἐγγλοα ῥίξαν θηρός ἰσαζομένην τμηξας: του-
τέστιν ἰοβόλω κέντρον, ἥτοι τῆ οὐρᾶ. ἐν γὰρ τῇ οὐρᾷ ἔχει τὸ κέντρον
25 ὁ σκορπίος. ἐστὶ δὲ τὸ λεγόμενον σκορπιούρον ἢ βοτάνη. 881. τὸ δὲ
σὺν καὶ που νιφόεν σκίλλης κᾶρα, ἥτοι ἡ κεφαλὴ τῆς σκίλλης
πολλαῖς ὑμένων περιβολαῖς καλυπτομένη ὡς σκοτεινὴ ἐστὶ καὶ ἀόρατος
ἔνδον τῶν χιτώνων ἔχουσα τὰ σπέρματα.

887. ἡ ἐ σίδας: ἐν Ὀρχομενῷ φησι Θεόφραστος (hist. plant.
30 III 101, sqq.) ῥίξαν φύεσθαι, φυτόν τι ἐν τῷ ὕδατι λεγόμενον σί-
δην τηλίκον ὅσον μήκων. ἔχει δὲ κόκκους ἐρυθροὺς ὁμοίους ῥοῖᾳ,
στρογγυλωτέρους δέ. ψαμαθηίδας δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ διαφόρως ἄμα-

2 πέπερι δὲ τὸ μέλαν, οὐ τὸ λευκόν φησι. καὶ τὸ ἀπὸ μήδων δὲ
κάρδαμον, οὐ τὸ βαβυλώνιον ἀλλὰ τὸ περσικόν φησι A 3 λέγεται γὰρ
καὶ περσιόν I. G. Schneiderus ex G 5 ἀποκοπή P ἀπόκοπον K: τὸ
δὲ πολυανθῆς γλήχων γράφεται καὶ πολυανθέα γλήχων, τοῦ γλήχων γεν-
νικῆς ὄντος κατὰ ἀποκοπὴν. καὶ εἴη ἂν ὁ νοῦς, τὰ πολυανθῆ ἔρρη
ἤγουν κλάδοι τοῦ γλήχωνος καὶ τὸ στρύχον καὶ τὸ σῆνηπι σώσειέ σε
κακηπελῆοντα καὶ τῆ κακῆ, ἤγουν νόσῳ πελάζοντα, τουτέστι νοσοῦντα A
9 ἐψιασθῶν G ἐψιασθῆν A ἐψιάσθην KP 16 ναπαίοις P ναπαίας
K 20 τοῖς τῆς στροβίλου κώνοις G 21 σκορπιούρου P σκορπίου K
23 τμηξας τουτέστι ἰσαζομένην κατὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ θηρός P 26
ἡ κεφαλὴ τῆς σκίλλης P κατὰ τῆς σκίλλης K 29 σίδας PG σίδης K
31 ῥοῖᾳ στρογγυλωτέρους K ῥοῖᾶς στρογγυλωτέρους δέ G 32 ψαμαθηί-
δας PG ψαμαθίδας K ψαμαθηίδας δὲ εἶπεν ἀπὸ ψαμάθης τόπον ἐν
βοιωτίᾳ οὕτω καλουμένον ἢ κρήνης. ἢ γραπτέον ἄμαθηίδας, ἐπεὶ διαφο-
ρως ἄμαθον μὲν τὸν παρὰ τοῖς ποταμοῖς ψάμαθον δὲ τὸν παρὰ τῆ θα-
λάσσης λέγουσι A διαφόρως εἶπεν ἄμαθον K: εἶπεν om. PG

θου τὴν παρὰ τοῖς ποταμοῖς ἢ τῇ θαλάσῃ ψάμμον λέγουσιν. ἢ γραπτόν Φαμαθηίδα. Φαμάθη γὰρ κρήνη τῆς Βοιωτίας. φυτόν δέ ἐστιν ἐν Βοιωτία παρόμοιον ροιᾶ. φασὶ δὲ τὰς σίδας βρωσίμους εἶναι. ἔστι δὲ πάλιν τόπος τῆς Βοιωτίας Φάμαθος λεγόμενος.

ἄς τρέφει αἶα: γράφεται καὶ ἄστε Τρόφεια Κῶπαί τε, ἴν' 5 ἢ ἄστινας ἢ Τρόφεια καὶ αἶ Κῶπαι, αἶ εἰσι πόλεις τῆς Βοιωτίας, περὶ τὸ λιμναῖον ὕδωρ ἐθρέψαντο, ὅπου ὁ ροῦς τοῦ Κνώπου καὶ τοῦ Σχοινεύως βάλλει καὶ φέρεται. Σχοινεύς δὲ καὶ Κνώπος οἱ δύο ποταμοὶ Βοιωτίας εἰσὶ. Κνώπος δὲ ὁ Ἰσμηνὸς εἴρηται ἀπὸ Κνώπου τοῦ Ἀπόλλωνος. ἔστι δὲ καὶ πόλις Κνώπος, δι' ἧς φέρεται ὁ Ἰσμηνὸς ποταμὸς. 10

890. ὅσα θ' ὑπ' Ἰνδόν: καὶ ὅσα, φησὶν, ὑπὸ τὸ Ἰνδὸν χεῦμα τοῦ Χοάσπου πιστάκια ἀμυγδαλόεντα φαίνεται ἐν τοῖς ἀκρεμόσι. 892. καυκαλίδης δὲ τὰ λέπη τῶν πιστακίων λέγει ἢ βοτάνης ἄλλο γένος.

892. φριμώδεα μύρτα: ἤγουν τὸν καρπὸν τῆς μυρσίνης φησί. στυφὸς δὲ ἐστὶ καὶ τρώγεται καὶ τῇ στυφότητι δεσμοὶ καὶ φιμοὶ τὸν 15 λαιμὸν καὶ τὸ στόμα. φριμώδεα δε μέλανα ἢ στυπτικά. στύπτει γὰρ τὰ χεῖλη καὶ φιμοὶ τὸν τρώγοντα

895. σὺν χλοεροῖς: λείπει ὁ καὶ σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ καὶ σὺν τούτοις βάλους τὴν βαρύοδμον καλουμένην. 897. καὶ ἡ μελίλωτος δὲ βοτάνη ἐστίν, ἣν λαμβάνουσι καὶ εἰς τοὺς στεφάνους. 898. καὶ οἰνάνθη 20 βοτάνη ὁμοία σταφυλίνῳ, ἣν καταψήχουσιν, ἤγουν συντριβουσιν, οἱ νομεῖς καὶ περιβάλλουσι ταῖς αἰξίν.

899. λυχνὶς ἔνερθε: τὴν ἀγρίαν λυχνίδα φησὶν. αὕτη συμβάλλεται τοῖς ὀφιοδήκτοις καὶ σκοροπιδήκτοις. 901. ἰάμων δὲ τῶν 25 ἰαμενῶν, ἣτοι τῶν συμφύτων χωρίων.

902. ψίλωθρον: βοτάνη ἐστίν, ἣτις καὶ καρκίνωθρον καὶ κλημα καλεῖται. πολυθρήνου δὲ πολυθρηνήτου. γράφεται καὶ φιλοθρήνου ἀντὶ τοῦ πολυθρήνου, ἣτοι τῆς φιλούσης τὸν θρήνον, ὅτι

2 φαμαθηίδα KPG φαμαθηιάς voluisse videtur φαμάθη P ψάμη K ψάμη G 4 λεγόμενος PG λεγομένη K 5 ἄ τρέφει KP ἄστε τρέφει G τὸ δὲ ἄς τρέφει αἶα γράφεται καὶ ἄ τρέφει αἶα· αἶ δὲ κωπαῖαι πόλις βοιωτίας, αἶ καὶ κῶπαι λέγονται· αἰτινές, φησιν, ἀνέθρεψαν τὰς σίδας περὶ τὸ λιμναῖον ὕδωρ A ἄστε τρόφεια G ατερφει K ἄς στρέφει P: Τρόφεια Lobeckius paral. p. 164 ἴν' ἢ — Κῶπαι αἶ G, om. K 9 ἀπὸ κνώπου KP ἀπὸ κνώπος G 10 πόλις κνώπος G κνωπὸς

ποταμὸς P κνάπη K 19 βάλους P βάλ' K βαρύοδμον καλουμένην βοτάνην A 21 καταψήχουσιν A καταψύχουσιν KP 24 καὶ ὁ πολύγονος βοτάνη ἐστὶ, ὅφ' ὑπάμῃσαι ἀπὸ τῶν λασίων ἰάμων κελεύει, δηλαδὴ ὑποθερίσαι ἀπ' αὐτοῦ τοὺς πικνοὺς κλάδους. ἢ ὑπάμῃσον καὶ θέρισον τὸν πολύγονον, ὅπερ ἄμεινον. ἰαμοὶ δὲ λέγονται μὲν καὶ οἱ κλάδοι, λέγονται δὲ καὶ τὰ ἰαμενὰ ἤγουν σύμφυτα χωρία A τῶν ἰαμενῶν P 26 κλημα KP κνήμα G 27 πολυθρήνου δὲ πολυθρηνήτου (δὲ καὶ πολυθρηνήτα K) γράφεται καὶ πολυθρήνου ἀντὶ τοῦ φιλοθρήνου ητοι (ἢ K) τῆς KP: τὸν δὲ ὑάκινθον πολυθρηνόν φησιν, ὁμοῖε πολυθρηνήτου. γράφεται καὶ φιλοθρήνου, ἤγουν φιλοῦντος τοὺς θρήνους ἢ ὑπὸ φίλου θρηνηθέντος. ὁ γὰρ ἀπόλλων A

Ἀπόλλων πολλὰ ἔκλαυσε τὸν Ἰάκινθον τὸν Ἀμύκλον καὶ Διομήδης
νύμφης.

903. ὃν Φοῖβος: Ἀμύκλου καὶ Διομήδης παῖς ἐγένετο ᾧ ὄνομα
Ἰάκινθος. τοῦτον ἠγάπησεν ὁ Ἀπόλλων σφόδρα, ὥστε καὶ συγγυμνά-
5 ξεσθαι αὐτῷ καὶ συμπαίξειν. δισκευόντων οὖν αὐτῶν ποτε λαβῶν ὁ
Ἀπόλλων τὸν δισκὸν καὶ ἀφείξ ἄκων κατήγαγεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
τοῦ Ἰακίνθου καὶ οὕτως αὐτὸν τὸν τριπόθητον ἀπέκτεινεν, ὃν πάνυ
πολλὰ ἐθρήνησεν ἀποθανόντα. ἐκ τοῦ αἵματος οὖν αὐτοῦ ἀνέφυ ἡ βο-
τάνη, ἣν καὶ ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ Ἰάκινθον ἐκάλεσε. τοῦτο οὖν ἐστίν
ὁ φησὶ φιλοθρήνου Ἰακίνθου. σόλος δὲ ὁ δισκός. ὁ ἐκ πέτρας, φησί,
σόλος ἀφαλλόμενος ἐνέπεσε κόρση, τουτέστι τῇ κεφαλῇ. κάλυμμα δὲ
τὸν περὶ τὸ κράνιον ὑμένα.

907. ὅπῃ νῦν τὸν Κυρηναϊκὸν φησι, δάκρυα δὲ τὸν χυλόν.

908. τρισσοῖς δὲ ὀλκήεσσι, τουτέστι τριπλοῖς ὀβολοῖς.

15 908. Ὀλκήεσσι ἰσοζυγέων: τουτέστι τοῖς ὀβολοῖς ὀλκήεσσι
ἰσόσταθμον στήσας τῷ ἀπὸ τοῦ τριφύλλου.

909. Πολλάκι κρηθμον: ἦτοι λάχανόν ἐστι. καὶ γὰρ μέμνη-
ται αὐτοῦ καὶ Καλλιμαχος ἐν τῇ Ἐκάλῃ. κερροειδέα δέ, ἐπεὶ κερρα-
τοειδές ἐστὶ τὸ φυτόν, ὁ ἔροφυλλος, τοῖς φύλλοις.

20 911. ἐνικνήθεο ῥίξας: τουτέστι τριβε τὰς ῥίξας τοῦ σιλφίου
μετὰ οἴνου. Λιβυκάς γὰρ ῥίξας τὸ σίλφιόν φησι, διότι πολὺ ἐστὶν ἐν
τῇ Λιβύῃ. 912. ἐξ ὧν σύ ποτε μὲν μικτῶς πάντα, ποτὲ δὲ χωρὶς ἕκα-
στον μίξας ἐν φιάλῃ μετ' ὄξους ἢ οἴνου ἢ ὕδατος, πολλάκις δὲ καὶ
μετὰ γάλακτος πίνε.

25 915. ἦν δέ σ' ὁδοιπλανέοντα: ἐὰν δὲ συμβῇ σε ὁδοιποροῦντα
πληγὴν ἀναδέξασθαι, τὸ τηρικαῦτα σὺ ὁ πληγείς λάβε τὰς παρατυγα-
νούσας ῥίξας ἢ ποίας δήποτε καὶ λαβῶν διαμασῶ, καὶ τὸν μὲν χυλὸν
ἐκβαλε, τὰ δὲ μασηθέντα βοτάνια ἐπιτίθει, καὶ οὕτω θεραπευθήσῃ καὶ
φεύξῃ τὴν ὀδύνην. 916. κατασπέρχῃ δὲ ἀντὶ τοῦ κατεπίγῃ τῇ
30 ὀδύνη καὶ καταπονῇ. 918. μαστάζειν ἀντὶ τοῦ μάσταζε. ἐστὶ δὲ
μασῶ ταῖς διαγόσιν.

920. ὄφρα ὀδύνην καὶ κῆρα: ὅπως τὴν ὀδύνην καὶ τὴν βλά-
βην τὴν κατεπίγουσάν σε ἐκφύγῃς.

921. ναὶ μὴν σικύην: ἦτοι τὴν χαλκῆν ἢ σιδηρᾶν σικύαν λέ-
35 γει, μεθ' ἧς σικνάξουσιν οἱ ἰατροὶ καὶ ἐκσύρουσι δι' αὐτῆς τὸ πληγ-
θὲν αἷμα. καὶ ἐνταῦθα οὖν σικνάσαι κελεύει, ἵνα ἐκσύρῃς τὸν ἴον.

923. ἢ τὸν τῆς σικῆς, φησι, γαλακτώδη ὅπῃ ἐμβαλε τῷ τύμματι. ἢ

6 κατὰ τῆς κεφαλῆς A 7 τὸν τριπόθητον om. G 11 ἐνέπεσε
τῇ κόρση A ἔπεσε κόρση KP 15 τοῖς corr. man. rec. τρισσοῖς K, om.

P 16 τῷ om. K 18 ἐκάλῃ P ἐκάλῃ K ἐκάβῃ ἢ ἐκάλῃ A 19 ἔροφυ-
λος K 25 ἐὰν A εἰ K 27 ῥίξας ὀπίας KP: ῥίξας ἢ ποίας οἷας δὴ
ποτε λαβῶν G διαμασῶ K 28 μασηθέντα K βοτάνια G βότανα
KP 31 μασῶ K 32 ὄφρα δύνην ἀντὶ τοῦ ὅπως A 37 ἐκβαλε
KP ἐπίβαλλε G

σίδηρον καυστειράν θαλφθεῖσαν ὑπὸ στέρνοις καμίνου, τοῖς στέρνοις πυρακτωθεῖσαν, ἔμβαλε τῇ τύψει. σημειωτέον δὲ ὅτι τὸν σίδηρον θηλυκῶς εἶπε. κελεύει δὲ χρῆσασθαι κατὰ τόπον τῇ σιδήρου καύσει, ἵνα καύσῃ τὸν ἰὸν καὶ τὴν δηχθεῖσαν σάρκα.

925. αἰγὸς ἐνίπλειον δέρος: τὸν ἄσκον λέγει. κελεύει δὲ ἐν 5 αἰγίῳ ἄσκῳ οἴνου ὄντι πεπληρωμένῳ ἀποδῆσαι ἔσωθεν τὸ πληχθέν μέρος.

928. ἀσκοδέταις: ἦτοι ἄσκον αἰγειον οἴνηρον πεπισσωμένον τῷ δηχθέντι μέρει τοῦ σώματος ἀνατεμὼν ἐπίβαλλε. τὸ δὲ ἐλίξεις γράφεται καὶ ἐλίσεις ἀντὶ τοῦ ἐλίσε, δέσμιε ἐπάνω. καταχρηστικῶς 10 δὲ καὶ ἐπὶ τῶν χειρῶν βουβῶνας εἶπε· λέγει δὲ τὰς μασχάλας. φησὶ δὲ ὅτι καὶ βδέλλας πρόσβαλλε τῷ τύμματι, ἵνα τὸ βλαβέν μέρος αἷμα ἀφῆ.

932. μίγδην ἐν πυράθοισι: καὶ γὰρ πυράθοι εἰσι τῶν αἰγῶν τὰ ἀποπατήματα. ταῦτα οὖν εἰς τρύγα οἴνου ἢ ὄξους χέας καὶ μεμιγμένως ταράξας ἔτι νεαρῶς οὔσης τῆς πάτου, τουτέστι τῆς πυράθου, περίξ 15 τοῦ δῆγματος ἐλίσε, ὃ ἐστὶ γοῖε, ἕως ἐστὶ νεαρὸν τὸ ἀποπάτημα τῆς αἰγός. δεῖ γὰρ αὐτὸ νεαρὸν ἔτι ὑπάρχον ἐπαῖρα καὶ μῖξαι μετὰ τῆς τρυγός ἢ αὐτὸ τὸ μίγμα νεαρὸν ὑπάρχον χρῆσαι. Ἄλλως. πυράθοισι: τοῖς ἀποπατήμασι τῶν αἰγῶν. Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ θηριακῶν κελεύει τὰ τῶν αἰγῶν ἀποπατήματα, ἂν τε ὑγρὰ ἢ ἂν τε ξηρά, μετὰ τρυ- 20 γός ὄξους ἢ οἴνου αὐτὰ κατασκευάζειν· τὰ δὲ ἐπιφερόμενα πάντα βοήθειαν ἔχει.

933. Νεαλεῖ: νεαρῶ δὲ ἀφοδεύσει, τουτέστι τῇ δὲ νεαρῶ ἀποπατήσει, τῇ κόπρῳ τῆς αἰγός δηλονότι, τὴν τύψιν περιελλίξεις, ἥγουν ἀποκλείσεις. ὁ σκοπὸς ἅπας, καὶ σικύα τὸ αἷμα κένωσον ἢ τὸν τῆς συκίας 25 τοῦ δένδρου γαλακτώδη ὀπὸν εἰς τὴν πληγὴν ἔμβαλε ἢ σιδήρῳ καῦσον ἢ ἐν ἄσκῳ οἴνον ἔχοντι τὸ πεπληγμένον ἔμβαλε μέρος ἢ βδέλλας ἐπίθεσ ἢ κρομύου ὀπὸν ἔμβαλε ἢ οἴνον ζεύσῃ σποδιᾷ συγχύσας τάραξον καὶ ἐπίθεσ ἢ ὄξος ἢ νεαρὰν κοπιάν ἐπίδησον.

934. ὄφρα δὲ καὶ πάσῃσι: νῦν καθολικῶς πάσης νόσου, ἦτοι 30 παντὸς δῆγματος, λέγει τὰ ἀλεξήτρια· ἵνα δὲ καὶ πάσαις ταῖς βλάβαις ἀλεξήτρια κατασκευάσας θαρσύνῃ, λείπει δὲ τὸ λέγω σοι, ὅπερ ἡδὺ πάννυ ἔσται.

936. ἦμος ὅτε θρόνα: ἦνίκα τὰ πολλὰ θρόνα, τουτέστι φάρμακα, ἥγουν τὰς βοτάνας, ὑπὸ τῇ ἰδίᾳ χειρὶ ταράξεις. 937. ἐν μὲν 35

1 καυστειρὸν P 7 μέρος. φορβὰς δὲ λέγεται μὲν καὶ τὸ φοράδιον, λέγεται δὲ καὶ πάντα τὰ βοσκόμενα, ἀπὸ τοῦ βορᾶ ἢ τροφῆ βορβὰς, καὶ τροπῆ τοῦ β εἰς φ φορβὰς A 9 ἐπίβαλλε ἐλίττων καὶ δεσμεύων ἰσχυρῶς. γράφεται δὲ τὸ ἐλίξεις A 10 δέσμιε νεαρῶ G δέσμιε ἐπίθεσ P 12 πρόσβαλλε P πρόβαλλε K ἐπίβαλλε A μέρος ἢ τὸ τύμμα ἀφῆ G 17 αὐτὸ νεαρὸν ὑπάρχον A αὐτὸν νεαρὸν ἔτι ὑπάρχειν K μετὰ τῆς τρυγός PA, om. K 18 πυράθοισι P, om. K 23 νεαρῶ KP 24 τῇ κόπρῳ P τῆς κόπρῳ K 25 σικύα αἷμα A σικυάνθου αἷμα K σικύωσον αἷμα P

καὶ ἀριστολόχεια καὶ ἄς ἐξῆς ἐπιφέρει. αὕτη δὲ ἡ βοτάνη ἀριστολόχεια ἐκλήθη διὰ τοῦτον τὸν τρόπον. τοῦ νεῶ τοῦ ἐν Ἐφέσῳ κατασκευαζομένου πολλοὺς ὑπὸ ἔχεων συνέβη πληγῆναι· ἡ δὲ θεὸς ἐμήνυσεν Ἀριστολόχῳ τῷ Ἐφεσίῳ τὴν πόαν ταύτην, ἣ ἔθεραπεύοντο οἱ πληττόμενοι. καὶ ἐκ τούτου ἀριστολόχεια ἐκλήθη, ἀπὸ Ἀριστολόχου τοῦ Ἐφεσίου ἐκείνου, ὃς πρῶτος ταύτην εὔρεν.

938. ῥίζαι: τουτέστι τῆς χαλβάνης ἢ ῥίζα. κατὰ κοινοῦ δὲ τὸ εἶεν. ἔστω δὲ καὶ ἀριστολόχεια καὶ ἰριδος ῥίζα, ἣτις ἐστὶ φυτόν, καὶ νάρκδου ῥίζα σὺν τοῖς φύλλοις τοῦ πυρέθρου καὶ δαύκης καὶ τῶν λοιπῶν. καὶ ἡ πυρέθρος δὲ βοτάνη ἐστίν, ἣν πυρίτιν ἀλλαχοῦ λέγουσιν. τὴν δὲ γλυκυσίδην ὁ Θεόφραστος (hist. plant. VIII 8, 6) καὶ παιωνίαν λέγει· φυτόν δὲ ἐστίν.

941. κάρφεά τ' ἑλλεβόρου: ἀντὶ τοῦ τοὺς κλάδους καὶ τὰ σπέρματα. μελανόχρους δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ καὶ λευκός ἐστίν ἑλλέβορος.

945. ἰππεῖον λειχήνα: ἰστέον ὅτι γίνονται ἐπὶ τῶν γονάτων τῶν ἵππων λειχήνες, ἄς ἀποξύνειν κελεύει καὶ τρίβοντας διδόναι πιεῖν τοῖς ὀφιοθήκτοις ἀλεξητήριον. καλεῖσθαι δὲ αὐτάς λέγουσιν τινες χελιδόνας. χαμαλήν δὲ λειχήνα εἶπε, διότι ἐν τοῖς κάτω τῶν ἵππων μέλεσι γίνεται καὶ οὐκ ἄνω φύεται· ἐν γὰρ τοῖς γόνασιν, ὡς εἴρηται, φύεται. Ἄλλως. βοτάνη ἵππολειχήν θεραπευτικὴ θεραπεύουσα τῶν ἵππων τὰς λειχήνας, ἣν λέγουσιν ἵπποσέλινον.

947. Κινάμοιο: ἐν τῷ γ (c. 111) φησὶν Ἡρόδοτος ἐν Ἰνδικῇ ζῶον εἶναι, ὃ καλεῖται κινάμωμον, ὅτι καλιὰν ποιεῖται ἐκ τῶν καρπῶν διὰ τὴν ὀσμὴν· ὅθεν καὶ κινάμωμον καλεῖται. οἱ δὲ τὸ ξύλον τὸ κινάμωμον αὐτὸ φασιν εἶρηκέναι.

950. πολυστείοισι νομάζων: ἦτοι πολυψήφοις. εἰ δὲ πολυμυνοῖσιν, ἀντὶ τοῦ πολλὰ μνία ἔχουσι· μνία γὰρ τὰ βρούα· διὸ καὶ διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται. νομάζων δὲ ἀντὶ τοῦ νεμόμενος. 951. ἐν στύπει: τῷ κῦτει καὶ τῇ γαστρὶ τοῦ ὄλμου· περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ ἐν ὄλμῳ, τουτέστι τῇ θυεῖα. 953. ἀπαρίνεα δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπαρίνης χυλόν. ἀπαρίνη δὲ ἐστίν εἶδος φυτοῦ. 955. τὸ δὲ διακριδόν γράφεται καὶ διασταδόν. τροχίσκους δὲ δραγμαίους ποιεῖ. χωρεῖτω δέ, φησιν, ὁ δραγμαῖος τροχίσκος δύο κοτύλους καὶ πινέσθω.

957. καὶ κεν Ὀμηρείοιο: ἢ διὰ τὸν ζῆλον ἢ διὰ τὴν πατρίδα. 35 Κολοφώνιον γὰρ ἔνιοι τὸν Ὀμηρον ἐγενεαλόγησαν. ἢ ἕως Ὀμηρικόν, ὡσπερ Κρατίνειον καὶ Ἀριστάρχειον.

958. μνηστὶν ἔχοις: ἦτοι μνησθείης ἄν μου, ὡς Ἐρμησιάναξ, τοιαύτας εὐρόντος θεραπείας. νιφόεσσα δὲ περιφραστικῶς ἢ Κλά-

3 ὠνόμασεν corr. ἐμήνυσεν K   11 παιωνίαν Theophrastus l. c.
περίνιαν K   14 ὁ ἑλλέβορος K   23 καρπῶν I. G. Schneiderus ex
Herodoto l. c. καρπῶν K   28 ἐν στύπει τῷ κῦτει K, correxit I. G.
Schneiderus   33 κοτύλους οἴνου I. G. Schneiderus   36 Κρατήτειον
Wegenerus de aul. Attal. p. 173 Κράτητα coniecit O. Schneiderus.

ρος, ἥτις οὕτως ὠνόμασται παρὰ τὸ ἐκεῖ γενομένην τὴν Μαντῶ τὴν
 Τειρεσίου μετὰ Ζωγραίου κλαῦσαι, ἢ διὰ τὸ λαχεῖν αὐτὴν τὸν Κλάριον
 Ἀπόλλωνα. γράφεται καὶ Κλάρου πολίχνη, τουτέστιν ἡ Κλάρος
 αὐτή. ἔστι δὲ πόλις Κολοφῶνος.

---

1 τὴν Μαντῶ τὴν I. G. Schneiderus τὴν μαν^{ταν} K 2 αὐτὸν K

SCHOLIA

IN

NICANDRI ALEXIPHARMACA.

Τὸ ποίημα οἱ μὲν ἐπιγράφοῦσι περὶ θανασίμων φαρμάκων, οἱ δ' ἀντιφάρμακα, ἄλλοι δ' ἀλεξιφάρμακα· καὶ γὰρ αὐτὸς φησιν ὁ Νίκανδρος (4).

θεῖά κέ τοι ποσίεσβιν ἀλέξια φαρμακοέσσαις.

1. Εἰ καὶ μὴ σύγκληρα. Νίκανδρός ἐστιν ὁ λέγων Κολοφώνιος Πρωταγόρα Κυζικηνῶ, ὁ δὲ νοῦς· εἰ καὶ μὴ σύνεγγυς ἔχομεν τοὺς κλήρους τῶν πόλεων ἐπὶ τῆς Ἀσίας, ἀλλὰ τό σοι προσφωνεῖν οὐκ ἀνοίκειον ἡγοῦμαι. Δήμους δὲ λέγει τὰ ἀθροίσματα τῶν τε προγόνων καὶ τῶν κτιστῶν.

2. Τύρσεις δεῖ ἀκούειν τὰς πόλεις, ἀλλ' οὐ τὰς ἐπάλλξεις, ὅπερ κυρίως σημαίνουσιν· ἀπεμφαίνων, γὰρ ὁ λόγος ἐστίν, εἰ χάριν τῶν ἐπάλλξεων οἱ δῆμοι τὰ τεῖχη ἔκτισαν, ἀλλὰ μὴ χάριν τῶν πόλεων. Σύγκληρα δὲ σύννοικα τῶν αυτοκλήρων. Τὸ δὲ τέων οὐκ ὀρθῶς κεῖται· σημαίνει γὰρ τὸ τίνων· Ὅμηρος (Π. ω 387).

τέων δ' ἔξ ἔσσι τοκῶν;
βούλεται δὲ λέγειν ὦν. Τζέτζης· τέων, τῶν, ὦν δωρικῶς· καλῶς ἔχει. Βλάστας δὲ τὰ βλαστήματα, τὰ γένη· ὁ γὰρ ἄνθρωπος δίκην φυτοῦ αὖξει. Τύρσεσι δὲ ταῖς πόλεσιν ἀπὸ μέρους τῶν τειχῶν.

3. Δολιχός· μακρὸς, πολὺς· ἀπέχουσι γὰρ ἀλλήλων ἢ Κύζικος καὶ ἡ Κολοφών.

4. Ἀλέξια φαρμακοέσσαις· τὰ ἀλεξιτήρια τῶν φαρμάκων εἵποισι ἀντὶ τοῦ καὶ βλαπτούσας καὶ ὠφελούσας βοτάνας εἵποισι.

5. Ἄ τε φῶτας· ἔδει εἰπεῖν αἵτινες, αἱ πόσιες, ὁ δ' ἐπὶ τὸ ὁμῶνυμον οὐδετέρως μετῆλθεν Ὀμηρικῶς· πρὸς τὰ φάρμακα γὰρ τὰ φθοροποιὰ ἔφη τὰ ἀλεξιτήρια τῶν φαρμάκων εἵποισι.

6. Πολυστροίβοιο δὲ τῆς πολυταράχου παρὰ τὸ στροβεῖν τὰς ναῦς, ὅ ἐστι ταράσσειν, κατὰ παρένθεσιν τοῦ ἰπολυστροφίου, τῆς πολυλᾶς στροφᾶς ἐχούσης.

7. Ἄρκτον ὑπ' ὀμφαλόεσσαν· ἀρκτικωτέρα γὰρ ἢ Κύζικος τῆς Κολοφῶνος, ὀμφαλὸν δὲ καλεῖ τὸν βόρειον πόλον, ὡς μεσαίτατον, ἢ αὐτὴν τὴν ἄρκτον διὰ τὸν παρακείμενον αὐτῇ τῶν ἀστρῶν χορόν· ὀμφαλόεσσα εἶρηκε διὰ τὸ μέσον τοῦ βορείου κεῖσθαι. Τινὲς δ' ἐπειδὴ δοκεῖ ὁ κατὰ τὰς ἄρκτους τόπος εὐβοτώτατος, ὀμφαλόεσσαν εἰρησθαί φασι τὴν τροφῶδη· ὀμφαλὸς γὰρ ἀπὸ τῆς ὀμπνης εἶρηται, ὅ ἐστι τροφῆ, ἀφ' οὗ καὶ ἡ Δημήτηρ ὀμπνία, ἄλλοι δὲ τὴν Κρητικὴν· ὀμφαλὸς γὰρ τόπος ἐν Κρήτῃ, ὡς καὶ Καλλίμαχος (Hymn. in Jovem 44).

πέσσε, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλός, ἐνθεν ἐκεῖνο

Ὄμφάλιον μετέπειτα πέδον καλέουσι Κύδωνες.

8. Λοβρίνης θαλάμαι· τόποι ιεροὶ ὑπόγειοι, ἀνακείμενοι τῇ Ῥέα, ὅπου ἐκτεμνόμενοι τὰ μήδεα κατετίθεντο οἱ τῶν Ἄττει καὶ τῇ Ῥέα λατρεύοντες, εἰσὶ δὲ τὰ Λόβρινα ὄρη Φρυγίας ἢ τόπος Κυζίκου· δύο γὰρ ὄρη εἰσὶν ἐν Κυζίκῳ, Λίνδυμον καὶ Λόβρινον. Λοβρίνης· οὕτω καλεῖται ἡ Ῥέα ἀπὸ τοῦ ὄρους τῆς Κυζίκου, ὃ καλεῖται Λόβρινον, ὅπου ἱερόν ἐστι τῆς Ῥέας. Ἄττειω· ἱστορεῖται, ὅτι ποιμὴν ἦν Φρυξὸς ὃ Ἄττης, ποιμαίνων δὲ καὶ ὑμνῶν τὴν μητέρα τῶν θεῶν ἐφιλήθη ὑπ' αὐτῆς, καὶ δὴ φαινομένη πολλάκις τιμῆς αὐτὸν ἠξίωσεν, ὃ Ζεὺς δ' ἐπὶ τούτῳ δυσανασχετῶν ἀνεῖλεν αὐτὸν οὐ φανερῶς δι' αἰδῶ τῆς μητρὸς, ἀλλὰ σὺν ἄγριον πέμψας, ἡ δὲ κατολοφυρομένη αὐτὸν ἔθαψεν, οἱ δὲ Φρύγες κατὰ τὸ ἔαρ θρηνοῦσιν αὐτόν. Ὡσπερ δ' ἀπὸ τοῦ Ἄλτης Ἄττειω, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ Ἄττης Ἄττειω, ἢ ὡς ἀπὸ περισπωμένου, ὥσπερ Ἐρμῆς Ἐρμέω.

9. Κρεούσης τῆς Ἐρεχθέως καὶ Ἀπόλλωνος Ἴων, ἀφ' οὗ Ἴωνες οἱ Ἀθηναῖοι καὶ Ἰάδες πολλαὶ πόλεις, ἡ δὲ Κολοφῶν τῆς Ἰωνίας.

11. Ἐξόμενος· γράφεται καὶ ἐξομένη Κλαρίοιο θεοῦ παρὰ πῖονι νηῶ· Κλάρος γὰρ εἴρηται πρὸς τὸ κεκληρωῶσθαι τὸν τόπον Ἀπόλλωνι, ἢ ὅτι ἐκεῖ ἐκληρώσαντο Ζεὺς, Ποσειδῶν καὶ Πλούτων, ἢ ὅτι ἐκεῖ ἔκλαυσεν ἡ Μαντῶ σὺν τῷ ἀνδρὶ Βακχιάδῃ διὰ τὴν τοῦ τόπου ἐρημίαν.

13. Πνυθείης ἀντὶ τοῦ πνῦθι, ἦγουν σύνης, γνῶθι, εὐκτικόν ἀντὶ προστακτικῶν, ἀκουε, μάθε· τὸ δ' ἀκόνιτον ὀξίζιον τί ἐστι βοτάνης ὅμοιον ἀγρώστιδι, οὗ ἡ πόσις πικρὰ οὔσα τὸ μὲν στόμα ἅπαν στυφει, τὴν δὲ καρδίαν δάκνει, τὸ δὲ πνεῦμα ὑπὸ καταψύξεως τοῦ πνεύμονος ἐπικόπτει, λυγμοὺς συνεχεῖς ἀποτελοῦσα· διὸ καὶ τὸν στόμαχον ἀεικίνητον ὄντα ἐμποδίζουσα κλείει, τὴν δὲ κοιλίαν πνευματίων ἐμπύ- πλησι καὶ τὸν κῶλον, τοῖς δὲ κροτάφοις παλμὸν παρέχουσα καὶ τῇ κεφαλῇ βάρος καὶ τοῖς μέλεσιν ἰδρωῶτας, ἔκφρονας ποιεῖ καὶ ἀσθενεῖς. Τὸ ἀκόνιτον εἶδος βοτάνης ἐστίν, ὅπερ καλοῦσιν ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος πορδαλιαγγῆς διὰ τὸ ἀπόλλυσθαι ὑπ' αὐτοῦ τὴν πόρδαλιν, ἐπειδὴ ἀντιφάρμακον ἔχει τὴν ἀνθρωπεῖαν κόπρον, καὶ οὐ πρότερον ἐσθίου- σιν αἱ πορδάλεις, εἰ μὴ ἔχοιεν τὴν κόπρον πλησίον, ἵν' εὐθέως προσε- νέγκοιντο τὴν βοήθειαν· οἱ οὖν νομεῖς τὸν ἀπόπατον ἐξάπτουσιν ἐκ δένδρων, εἶτα, ἐπειδὴν φάγωσιν αἱ πορδάλεις τὸ ἀκόνιτον καὶ ὀρμή- σωσιν ἐπὶ τὴν κόπρον, ἀνασπῶσιν οἱ ποιμένες, καὶ περιαλλόμεναι τουτέστιν ἐπιπηδῶσαι ἀποθνήσκουσιν· ἱστορεῖ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ ἐννεακαιδεκάτῳ περὶ ζώων (H. A. IX 6, T. I, p. 612). Πνυθείης· τὸ ἀκόνιτόν φασιν ἐκ τοῦ ἐμέτου τοῦ Κεοβέρου φυῆναι· ἱστορεῖται γὰρ τὸν Κεοβέρον ἐξ ἄδου ἀνενεχθέντα μὴ δύνασθαι ὑπομεῖ- ναι τὰς αὐγὰς τοῦ ἡλίου καὶ ἐμέσαι, καὶ ἐκ τοῦ ἐμέτου ταύτην γε- νέσθαι τὴν βοτάνην. Ἀχέρων δὲ ποταμὸς ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ Ποντικῇ, ἔνθα τὸν τοῦ Ἄιδου κύνα ὃ Ἡρακλῆς ἐξήγαγε, καὶ ὃ λόφος Ἀκόνιτος λέγεται.

14. Εὐβουλῆος δὲ τοῦ Ἄιδου κατ' εὐφημισμὸν.

15. Ἄστυρά τε· τὰ ἄστυρα πολίσματά εἰσι, καὶ χωρίον οὕτω λε-

γόμενον, ὃ δὲ Πριόλαος υἱὸς Λύκου βασιλέως Μαρυανδηνηῶν, ὃς ἀπέθανεν ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ Ποντικῇ, Ἡρακλέους πολεμοῦντος τοῖς πλησίον, οὗ εἰς ὄνομα ὁ πατὴρ τὴν πόλιν ἐκάλεσεν ἕγγυς οὕσαν Ἡρακλείας.

16. Οὐρανόεσσαν δ' ὑπήνην ἢ τὸ ἐπάνω τοῦ χείλους τρίχωμα, ἢ 5 τὴν ὑπερώαν, ἣτοι τὸν οὐρανίσκον καταχρηστικῶς.

19. Δύη· τῇ ταλαιπωρίᾳ δὲ τοῦ πάθους τὸ τῆς καρδίας ἄκρον ὑποδάκνεται. Ἄκρον νειαίρης· τῆς κοιλίης τῆς κατωτάτω, κατὰ τὸ ἄκρον καὶ ἄκλειστον στόμα τῆς νειαίρης γαστρὸς ἀειρόμενον τὸ φάρμακον, στόμα δὲ γαστρὸς ὁ στόμαχος, ποιητικῶς δ' ἐξέφρασεν· ἢ δὲ 0 κἀκωσὶς φησιν ἐπιτίθεται τῷ στόματι τῆς κοιλίας, ὃ δὴ διὰ παντὸς ἀνεργὸς ἔστιν.

21. Τεύχεος· τοῦ στόματος τῆς κοιλίας, ἣν οἱ μὲν καρδίαν καλοῦσιν, οἱ δὲ δοχεῖον τῶν ἐντέρων τῆς βρώσεως, λέγει δὲ τὸ κῶλον.

22. Πύλη δ' ἐπικέκλιται· ἐμπέφρακται τῶν παχέων ἐντέρων ἢ 15 εἴσοδος· τοῦτο γὰρ φησιν, ὅτι φράττεται τὰ δοχεῖα μέρη τῶν σιτίων διὰ τὴν ἀλγηδόνα.

24. Νοτέων ὑπολείβεται ἰδρῶς· παρακαλουθεὶ δ' αἰεὶ τοῖς τὸ ἀκόνιτον πεπωκόσιν ἐκ τῶν βλεφάρων καὶ τῶν μελῶν ὑγρὰ ὑπόσταξις, ἢ δὲ γαστήρ πνευματουμένη καὶ ταρασσομένη τὰ μὲν πολλὰ τῶν πνευ- 20 μάτων ἀνωθεν ἐβάλλει, τὰ δὲ λοιπὰ κάτω πέμπει, ἅτινα κατὰ τὸν ὀμφαλὸν ἰδρυνθέντα ἐμφράσσει τὴν κοιλίαν.

27. Κράατι δ' ἐν βάρους· πνευμάτωσις δὲ πολλὴ καὶ βάρους κεφαλῆς καὶ κροτάφων παλμός. Διπλόα δ' ἀντὶ τοῦ διπλᾶ ὄρα, οἷα 25 συμβαίνει τοῖς ἐσκοτωμένοις τῇ μέθῃ· οὕτω φησὶ βαρεῖται ὑπὸ τοῦ φαρμάκου ὁ πῖων αὐτό, ὡς ἀνὴρ κραιπαλῶν.

30. Ἀγριοέσσαν ὀπώρην νῦν τὴν σταφυλὴν λέγει ἀντὶ τοῦ ἀγριοποιόν, ἐπειδὴ ὁ οἶνος ἀγριοποιός ἐστι, καθάπερ λέγεται ἢ ἀγρία καὶ ὄρεινή. Ἐποθλίψαντες δ' ἤγουν ἐκπιέσαντες τὴν σταφυλὴν οἱ Σιληνοί, οὗτοι δ' οὐς ἡμεῖς Σατύρους λέγομεν οἱ ἀρχαῖοι Σιληνοὺς ἐκάλουν 30 ἀπὸ τοῦ σιλλαίνειν, ὃ ἐστι λοιδορεῖν, γράφεται δὲ διὰ τοῦ ι.

31. Κεραοῖο, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι κέρασιν ἐχρῶντο ἐν τῇ πόσει ἀντὶ ποτηρίων, ὅθεν καὶ τὸ κέρασαι εἴρηται· ἢ διὰ τὸ ταυρωτικὸν τῶν πινόντων, τουτέστι τὴν ἀπὸ τοῦ οἴνου ἰσχὺν, ὡς κέρατα ἐχόντων, ὃ δὲ Διόνυσος καὶ ταυρόκερος λέγεται.

32. Θωρηχθέντες ἀντὶ τοῦ μεθυσθέντες· καὶ Ἴπποκράτης τὴν οἰνοποσίαν θώρηξιν εἶρηκεν (Aphor. II 21 et saepius alibi).

34. Νυσαίην ἀνὰ κλιτύν· ἤγουν ἀνὰ κλιτύν τοῦ Νυσαίου ὄρους.

35. Ὡς οἴγε σκοτώσωσιν· οὕτω φησὶ καὶ οἱ βεβρωκότες τὸ ἀκόνιτον διατίθενται ἔκφρονες.

36. Τὴν μὲν τε· ταύτην μέντοι τὴν βοτάνην τὸ ἀκόνιτον καὶ 40 μυοκτόνον καλοῦσι διὰ τὸ τοὺς περιλείχοντας αὐτὴν μύας φονεύειν.

37. Ἰρακας τοὺς μύας κατ' Αἰτωλοῦς· λέγεται γὰρ ὅς ὁ χοῖρος καὶ ὕραξ, ὕρακας δὲ νῦν τοὺς μύας ἐκάλεσε, διότι παρεοίκασι χοίροις τὰ θάμφη. Λιχμήρεας δὲ τοὺς περιλείχοντας, καὶ ἀνιγρούς τοὺς 45 ἀνιαρούς.

38. Πορδαλιαγῆς λέγεται τὸ ἀκόνιτον, ἐπειδὴ τούτου αἱ πορδά-

λεις γευσάμεναι ἀποπνίγονται, ὥσπερ οἱ ἀγγόμενοι, ἃς ἡ τοῦ ἀνθρώπου κόπρος θεραπεύει, οἱ δὲ νομεῖς καὶ οἱ βουπελάται πορδαλιαγχῆς αὐτὸ ἔθνηκαν, ἐπεὶ τοῖς θηρίοις τοῖς πελώροις, τουτέστι ταῖς πορδαλεσι ταῖς μεγάλαις, πορδαλιαγχῆς πότμον αὐτὸ ἔθνηκαν, βουπελάται δ' οἱ βουκόλοι παρὰ τὸ πλησιάζειν ταῖς βουσί καὶ κολλᾶσθαι αὐτοῖς. Ἰστέον, 5 ὅτι ἡ πόρδαλις, ἐὰν φάγη τὸ ἀκόνιτον, ἀναιρεῖται· οὐ πρότερον οὖν ἐσθίει ἐξ αὐτοῦ, εἰ μὴ ἔχει πλησίον κόπρον ἀνθρωπεΐαν· ταύτη γὰρ κέχρηται ἀντιφαρμάκῳ· οἱ οὖν νομεῖς ἐξάπτουσι τὴν κόπρον εἰς δένδρον τοσοῦτον ὕψος, ὅσον οὐ δύναται ἡ πόρδαλις πηδῶσα φθάσαι· ὁρῶσα οὖν ἡ πόρδαλις τὴν κόπρον, ἅτε δὴ θαρροῦσα ἔχειν τὸ ἀντιφάρμακον, 10 τρώγει τὸ ἀκόνιτον, εἶτα ὁρᾷ ἐπὶ τὸ χορῆσθαι τῷ ἀντιφαρμάκῳ, καὶ οὐκ ἐφίκεται αὐτοῦ διὰ τὸ ὕψος· οὕτως οὖν ἐφαλλομένη καὶ πηδῶσα λαβεῖν τὸ φάρμακον μὴ δυναμένη διὰ τὸ ὕψος ἀποθνήσκει ἢ ἀτονεῖ· ἀτονον γὰρ τὸ ζῶον φύσει· καὶ οὕτως αὐτὴν σφάττουσιν οἱ νομεῖς.

40. Ἰδης ἐν κνημοῖσιν· ἐν τοῖς τόποις τῆς Ἰδης· κορυφαὶ δ' 15 ἦγον ἐξοχαὶ τῆς Ἰδης τέσσαρες, Φαλάκρα, Λεκτόν, Σίγειον, Γάργαρον· Φαλάκρα δ' ἀκρωτήριον Ἰδης· διὸ καὶ Λυκόφρων φησὶν (vs. 24).

αἱ Φαλακραῖαι κόραι.

41. Θηλυφόνον, ὅτι, ἐὰν ἄψηται μορίον θήλεος, διαφθείρει τὸ ζῶον· παντὸς φησι ζῶον θήλεος εἰς τὴν φύσιν ἐντιθέμενον τὸ ἀκόνι- 20 τον φθορᾶς αἴτιον γίνεται. Κάμμορον· κακῷ μόνῳ ἀναιροῦν. Ἐν δ' ἀκοναίοις· ἐν τοῖς τόποις, οἷς γίνονται αἱ ἀκόναι· ταύτας δὲ τὰς ἀκόνιας οἱ μὲν ἐν Ἡρακλείᾳ φασὶ γίνεσθαι, οἱ δ' ἐν Ἐρμιόνη, οἱ δ' ἐν Ταναγρα.

42. Ὁρόγοις δὲ τοῖς μετεώροις τόποις ἀπὸ τοῦ τοῦς ὄρεινούς τόπους ὄγκους ἔχειν, ἢ τοῖς τόποις τοῖς ἐξοχαῖς ἔχουσιν. Ἐντεῦθεν δὲ 25 λέγονται τὰ βοηθήματα καὶ ἀντίδοτα τοῦ ακονίτου.

43. Τῷ καὶ που τιτάνοιο· πάρεστιν ἐπὶ τὰ βοηθήματα τοῦ ποτίσματος τοῦ ἀκονίτου, καὶ φησι δράκα κονίας ασβέστου μιγνυμένην οἴνω βοηθήσειν τῷ πεπωκῷ· τίτανος γὰρ ἡ ἄσβεστος.

44. Ὅτε νέκταρ κισρόν· ὅτ' οἶνον πυρρόν ἐν τρυβλίῳ μετρηδὸν 30 ἀντὶ τοῦ μετρήσας ἀφύσσης.

46. Θάμνου δ' ἦτοι τοῦ θαμνώδους ἢ τοῦ θαμνώδη φύλλα ἔχοντος· καυλῆα δὲ κλῶνας.

47. Χλοεροῦ πρασίοιο· τοῖα γένη εἰσὶ τοῦ πρασίου, δηλοῖ δὲ, τὸ ποῖον βούλεται λέγειν· φησὶν οὖν τὸ μελίφυλλον, ἐστὶ δὲ τοῦτο πικρὸν, 35 οὗ τὰ φύλλα σὺν οἴνω ἔψησον, πληρώσας τὴν χεῖρα· ἢ ἀβροτόνου, καὶ ποτήριον πληρώσας δὸς πιεῖν.

48. Ἀιθαλέος δ' ὅτι αἰεὶ χλωρὰ ἐστὶν ἢ χαμελαία καλουμένη βοτάνη· τοῦ δὲ πηγαίου εἶδη εἰσὶ δύο, ἄθηλον δὲ, ποῖον λέγει· ὅμως δὲ καὶ αὐτὸ ληφθὲν εἰς ἥμισον βάρους χειρὸς πλήρωμα καὶ μετ' οἴνου 40 ἔψηθὲν ἢ μέλιτος καὶ τεσσάρων ποτηρίων ἦτοι κοτυλῶν ποθὲν ὠφελεῖ.

50. Αἰθαλόεντα μύδρον· πεπυρακτωμένον σίδηρον, ἦτοι κεκαυμένον ἐναποσβεन्नός φησιν εἰς ὕδωρ πῖνε. Τρύγα δὲ τὴν σκωρίαν λέγει. Πᾶν δ' ὕγρον βάμμα καλεῖται, σημείωσαι, ὅτι μόνον βάμμα τὸ

ὄξος· εἰ δὲ μετὰ τινος, δηλοῖ ὧς μέμικται. Τὴν σκωρίαν τοῦ σιδήρου τρυγά φησὶν, ἣν ἐν τῷ καμίνῳ ἢ τοῦ πυρὸς φλόξ ἐχώρισεν ἀπὸ τοῦ σιδήρου. Χοάνοιο διχῆ· τὸ μὲν γὰρ τοῦ χωνευομένου καθαρὸν ἔστι, τὸ δ' ἀκάθαρτον· διὸ καὶ διχῆ εἶπεν· καὶ ταύτην δὲ σβέσας ἐν μέλιτι, πότισον τὸ ἀπόβαμμα αὐτῆς τὸν κάμνοντα, καὶ χρυσοῦ δ' ἢ ἀργύρου τὸ βάμμα τοῦ ἐληλασμένου καὶ ζέοντος. Τὴν τε καμίνων· ἦντινα ἐν-
 5 τοςθεν τῶν καμίνων τοῦ χωνευτηρίου διχῆ ἤλασεν ἢ τοῦ πυρὸς λιγνύς.
 Ἄλλοτε δὲ χρυσοῖο· καὶ ἀπόβαμμα δὲ χρυσοῦ ἢ ἀργύρου πινόμενον ὠφελεῖ, λιγνύς δ' ἔστι κυρίως τὸ καπνώδες τοῦ πυρὸς, νῦν δ' αὐτῇ
 0 ἢ φλόξ.

55. Θορίων· θοῖα δ' ἰδίως μὲν τὰ φύλλα τῆς συκῆς, ὥσπερ οἶναρα τὰ τῆς ἀμπέλου, νῦν δὲ τὰ τῆς χαμαιπίτυος φησιν, ἢ καὶ ονόγγρος καὶ σιδηροῖτις λέγεται καὶ ἰωνιὰ ἀργία. Ὀνίτιδα λέγει τὸ ὀρίγανον, δύο δὲ γένη ὀριγάνων, ὧς ἡμεῖς χωόμεθα, ὃ καὶ ἡμερον λέγεται, καὶ ὃ οἶ
 5 ὄνοι σιτοῦνται, ὃ καὶ παρθέλιφεν, ὃ καὶ ὀνίτις λέγεται, ἧς λαμβάνειν κελεύει τὰ φύλλα εἰς ἡμῖς πληροῦντα τὸ βάθος τῆς χειρὸς, ἢ τοῦ πολυκνήμου, ἢ τῆς χαμαιπίτυος, καὶ μετὰ τεσσάρων κοτυλῶν οἴνου ποτίζειν.

57. Ράδιξ ἢ ῥάβδος· πολυκνήμον δ' ἔστιν οὕτω τι βοτάνιον παρὰ
 0 τοῖς ῥιζοτομικοῖς λεγόμενον, δύο δ' αὐτοῦ διαφορὰς εἶναί φασιν οἱ τὰ
 ῥιζοτομικὰ γράψαντες.

59. Μυελόεντα· τὴν ἐκ τῆς ἐψήσεως σύντηξιν τῶν ὀρνιθειῶν σαρκῶν, ἢ τὸν ὡς μυελὸν γενόμενον ἐκ τῆς ἐψήσεως· κελεύει δὲ τὴν κα-
 5 τοικίδα ὄρνιν ἔψεσθαι, ἕως ἂν τακῆ αὐτῆς τὰ κρέα καὶ γένηται ὡς χυ-
 λος, καὶ τότε προσφέρεσθαι τὸν ζωμόν.

62. Καὶ τε βοός· καὶ μοσχαρίου κρέατα ἐψήσας περισφριγῶντος καὶ περιπλήθοντος τῷ λίπει πλήρωσον τὸ ποτὸν τοῦ ζωμοῦ· καθ' ὑπερβολὴν γὰρ ὁ τοιοῦτος ζωμὸς ὠφελεῖ.

64. Βλασάμοιο· βλασάμου φησὶ τὸν ὀπὸν δεῖ πίνειν μετὰ γάλακτος
 30 γυναικείου ἢ μεθ' ὕδατος.

65. Θηλυτέρας πῶλοιο· πρωτοτόκου γυναικός· οὐ γὰρ ἔππου πάν-
 5 τως φησὶν· ὅτι δὲ χρῆσιμον τὸ γυναικεῖον γάλα, καὶ Ἐρασίστρατος μαρτυρεῖ ἐν τῷ περὶ θανάσιμων. Τὸ δ' ἐξῆς· ἐν ταῖς σταγόσι τοῦ βλασάμου ποτὸν χέας γάλακτος θηλυτέρας πῶλου, ἦτοι τῆς ἀνθρώπου.

66. Χεύη· προεμέση, πίων τούτων ἐκάτερον, προσφερόμενον
 35 χρῆσιμῶς οὐχ ἀπλῶς, ἀλλὰ μετὰ τὸ ἐμέσαι. Παναεργέα δ' ἀργὸν, ἀνέ-
 ψητον, ἀδιέοργαστον, ἀδιάπεπτον.

67. Δερκευνέος δὲ τοῦ ὀρώντος ἐν τῷ κοιμᾶσθαι· τοῦ δερκευνέος
 40 φησὶ σκίνακος, ὃ ἔστι τοῦ σκιροτητικοῦ λαγωῦ, τοῦ ἐν τῷ κοιμᾶσθαι
 βλέποντος, καθάπερ ὁ λέων καὶ ὁ ὄφις.

69. Ἄλλοτε καὶ μορέης· καὶ συκαμίνου προστάσσει τὰς ῥίζας λαμ-
 βάνειν καὶ ἐν ὄλμῳ ξυλίνῳ κόπτειν ὁμοῦ, καὶ ἔψειν μετ' οἴνου καὶ δι-
 δόσαι πιεῖν μετὰ μέλιτος· λέγει δ' οὐχ ἀπλῶς τὰς ῥίζας τῆς συκαμίνου,
 ἀλλὰ τὸν φλοιὸν τῆς ῥίζης.

74. Τοῦ ψιμμυθίου φαρμάκου ἢ χροιά λιπαρῶ γάλακτι ἔοικεν
 45 ἀμελχθέντι νεωστὶ ἐν κισσυβίῳ καὶ ἔτι ἀφορίζοντι.

77. Πελλίσι δὲ σκαφίσι, ποιμενικοῖς ἀγγείοις, ἐν οἷς τὸ γάλα ἀμέλγεται. Ὅμηρος (Π. π 642).

περιγλαγέας κατὰ πέλλας.

Γρώνησι δὲ κοίλαις καὶ βαθύαις καὶ δεκτικαῖς.

78. Τούτου φησί, τοῦ λαμβάνοντος τὸ δηλητήριον τοῦ ψιμμυθίου, τὰ ἔνδον τῶν σκαγόνων καὶ ὄπου τὰ οὖλα ἑυσαίνεται ὁ ἀφρός τοῦ ψιμμυθίου ἐπιστυφῶν ἐμπελάζει. Ἄλλως· οὐ τὰς ἐκτὸς λέγει, ἀλλὰ τὰς ἐντὸς, ὄπου οἱ ὀδόντες εἰσὶν· διὸ καὶ θαδίως ἑυτιδοῦνται ὑπὸ τοῦ ψιμμυθίου ψυχόμεναι, ὡς ξηρανθεῖσαι· ὁ γὰρ ἀφρός αὐτοῦ ὡς λεπτομερῆς περικαθίζει τοῖς οὖλοις.

79. Ἀμφὶ δ' ὀλκός· περιφραστικῶς τὸ μῆκος καὶ ἡ παράτασις τῆς γλώσσης· ἡ μὲν γλωσσά φησι τραχύνεται, ὁ δὲ νέατος ἰσθμός, τουτέστιν ὁ ἔσχατος, ἡγουν τὰ παρίσθμια, ἃ λέγεται ἐγγὺς εἶναι τοῦ φάρυγγος, ὑποξηραίνεται ἢ τραχύνεται.

81. Ξηρὰ δὲ· βήσσων διὰ χέλυσ, τουτέστι τοῦ στηθους, τὴν ἀναφορὰν τῶν ἐρυγμάτων ποιεῖται ἀπανστον· καὶ Ἰπποκράτης· „ἀναχελύσεται καὶ ἐρυγγάνει θαμινὰ πνεύματα.“ καὶ τῆς κισθάρης τὸ στηθος χέλυσ λέγεται. Χελλύσεται· τὸ στηθος πάσχει. Ἄλλως· χελλύσεται, τουτέστι διὰ τὴν χέλυν τὴν ἀναφορὰν ποιεῖται βήσσων.

82. Ἀβλεμῆς δ' ἀντὶ τοῦ ἀδρανῆς, ὡς ἀπὸ τοῦ βλεμαίνω.

84. Ἄλην ἑτερειδέα· πλάνην ἀλλοειδῆ βλέπει, ἐνεργημάτων μὴ ὑποκειμένων φησὶν ὀρατικὴν φαντασίαν γίνεσθαι, δοκεῖ δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς ὄραν φανταζόμενος μὴ ὑποκειμένων ἐνεργείᾳ τινῶν πραγμάτων.

85. Ὑπναλέος· ἄλλοτε δ' ὥσπερ κοιμώμενος ἀποψύχεται τὸ σῶμα καὶ ψυχροῦται ὅλος καταβαρούμενος ὑπνω, τῷ καμάτῳ δ' εἰκὼν ὑποδάμνεται.

87. Προημαδῆς· προημαδίη καὶ ὀρχὰς καὶ μυρτίνη εἶδη ἐλαιῶν εἰσιν, οὐδὲν δὲ διαφέρει ἐκ τούτων λαμβάνειν τὸ ἔλαιον, ἢ ἐξ ὁποίας ποτέ· οἱ γοῦν περὶ τούτων πεπραγματευμένοι ψιλῶς ἀντὶ τοῦ φανεροῦς παραγγέλλουσιν. Εἶαρ ὑπὸ τῶν νεωτέρων τὸ αἷμα, τὸ λίπος· καὶ Καλλίμαχος ἐλαίας τὸ αἷμα τὸ δαῦνον εἶπεν·

πολλάκι δ' ἐκ λύχνου πῖον ἔλειξαν ἔαρ.

καὶ ἡ μυρτίνη ἢ δ' ἐλαία ἐστὶ βραχὺν ἔχουσα καρπόν.

91. Γρηῖν· τὸν πεπηγότα ἀφρόν τοῦ γάλακτος ἀπογοαῖσον, ἦτοι τὸ πεπηγὸς τοῦ γάλακτος ἀπογοαῖσον, γραῦς δ' ὁ ἐπὶ τοῦ γάλακτος γινόμενος πάγος, ἐπειδὴ ἑυτιδοῦται, ὥσπερ ταῖς γραυσὶ τὸ σῶμα συμβαίνει ἑυτιδοῦσθαι· τὸ ἐπιπολάζον τῷ γάλακτι, ὃ οἱ Σικελοὶ σῦφαρ καλοῦσιν, ἀφελοῦ, καὶ οὕτω τὸ γάλα δὸς πιεῖν.

93. Χυλῶ ἐνὶ κλώθοντι· τῷ ὡς νῆμα κλωθομένῳ χυλῶ τῆς μάλαχης μετ' οἴνου κόρεσον τὸν κακηπελέοντα, ἦτοι τὸν κακῶς ἔχοντα ἢ πάσχοντα.

95. Κελεύει κονίαν ἀπὸ τῶν κλημάτων πλύναντα καλαμίνῳ καλάθῳ διυλίζειν, καὶ μεθ' ὕδατος θερμάναντα διδόναι πίνειν· δοκεῖ

γὰρ ἡ κοιλία ἤγουν ἡ τέφρα ἦτοι στακτὴ ἀπορρύπτειν ἀπὸ τῶν σωμα-
των πᾶν τὸ περιπλασσόμενον τοῦ ψιμμυθίου τοῖς σπλάγχχνοις· ῥύμια
δὲ τὸ σμηγμα, τὸ κἀθισμα, τὸν ῥύπον· φησὶ δὲ πλύνεσθαι τὴν τέφραν
τὴν κληματίνην καὶ διηθεῖσθαι ἐν τοῖς κόλποισι τοῦ νεοπλεκοῦς καλὰ
5 θου διὰ τὴν ἰλύν.

99. Σκλήρ' ἀπὸ περσεΐης· γράφεται καὶ ξήρ' ἀπὸ περσεΐης· ἐν
τοῖς τῶν περσεῶν λέπεσιν· οἱ πολλοὶ ὁστέον καλοῦσιν· ἐστὶ δ' ὅμοιον
καρύω· Θεόφραστος οὖν ἐν τῷ τετάρτῳ τῶν φυτικῶν (Π. Ρ. IV, 2,
§ 5) κάρουον αὐτὸ προσηγόρευσε, κάρουα δὲ λέγονται ὅλα τὰ ξυλωδες
0 λέπος ἔχοντα. Περσεΐης δ' εἶπε τὸ ἀρχαῖον ἀπὸ τοῦ Θεοδοσιακοῦ Νι-
κάνδρου μεταγεγραμμένον.

101. Τῶν ἄλλων ἰστορούντων τὴν περσεΐαν καταφυτεῦσαι τὸν
Περσεά ἐν Αἰγύπτῳ, ὡς καὶ Καλλίμαχος·

καὶ τριτάτῃ Περσεῆος ἐπώνυμος, ἧς ὀρόδαμνον

Αἰγύπτῳ κατέπηξεν·

5 ὁ Νίκανδρός φησιν ἐν Μυκῆναις καταφυτευθῆναι. Γονόεντα Μεδού-
σης· ἐπειδὴ ὁ αὐχὴν τῆς Μεδούσης Γοργόνης ἀποτιμηθεὶς ἐγέννησε τὸν
Χουσαόρα καὶ τὸν Πήγασον ἵππον, ὡς Ἡσίοδος (Θεογ. 280 et 281)· ἐκ
γὰρ τοῦ αἵματος αὐτῆς οὗτοι ἐγένοντο.

20 103. Μύκης κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ ξίφους, τὸ κατακλείδον τὴν θή-
κην. Ἄλλως· ἀπὸ τοῦ μύκητος τοῦ ξίφους φησὶ πεσόντος ὠνομάσθαι
τὰς Μυκῆμας, τινὲς δ' ἀφ' ἠρωίδος Νύμφης, ἧς μέμνηται καὶ Ὀμη-
ρος (Od. β 120)·

Τρωά τ' Ἀλκμήνη τε εὐστέφανός τε Μυκῆνη·

25 Λάγγεια δὲ κρήνη τοῦ Ἄργουσι. Διὸς παιδὶ τῷ Περσεΐ· ζητῶν δὲ τὴν
λαβὴν τοῦ ξίφους περιέτυχε τῇ πηγῇ.

106. Ἀκοσταῖς, πεφρυγμέναις κριθαῖς, βούλεται δὲ τὴν ἐκ κρι-
θῆς πιτσάνην λέγειν· ἀκοσταῖς οὖν ταῖς κριθαῖς παρὰ τὸ ἄκος ποιεῖν
τοῖς νοσοῦσι πινομέναις, ὅθεν καὶ τὸ ἀκοστήσας, οἶον κριθιάσας, ἢ
30 ἴαμα τῆς στάσεως εὐρών.

107. Γερραῖς δὲ τῆς Ἀραβικῆς· Γέρρα γὰρ πόλις τῆς Ἀρα-
βίας. Λιβάνοιο χύσιν, ἐπεὶ περικεῖται τοῖς κλάδοις τὸ δάκρυον τῆς
λιβάνου.

108. Καρύης δ' οἱ μὲν τῆς καθ' ἡμᾶς λεγομένης, οἱ δ' ἄλλου
35 τινὸς δένδρου ξυλολεπῆ φέροντος καρπὸν· κάρουον δ' ὁμωνύμως λέγε-
ται καὶ τὸ δένδρον καὶ ὁ καρπὸς, ὥσπερ ἐλαία τό τε κότινον καὶ τὸ
ἔσθιόμενον.

109. Πτελέης· ἀπὸ κοινοῦ τὸ δάκρυον· ὀσχοφόροι δὲ λέγονται
Ἀθήνησι παῖδες ἀμφιθαλεῖς ἀμιλλώμενοι κατὰ φυλάς, οἱ λαμβάνοντες
40 κλήματα ἀμπέλου ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Διονύσου ἔτρεχον εἰς τὸ τῆς Σκι-
ράδος Ἀθηναῖς ἱερόν, νῦν δ' ὁ Νίκανδρος ὄσχας λέγει τὰ τῆς πτελέας
κλήματα. Ὅσχαι κυρίως οἱ κλάδοι τῆς ἀμπέλου, νῦν δὲ καταχρηστικῶς
καὶ ἐπὶ τῆς πτελέας εἶπε τοὺς κλάδους ὄσχας. Κόμμι δὲ τὸ κομμίδιον·
οὔτω γὰρ ἔστιν ἡ σύστασις αὐτοῦ, ὡς κόμμεως.

45 111. Ὁ νοῦς οὔτος· ὅπως φησὶ τὰ μὲν ἐμέση, τὰ δὲ πέψη, ἐκλυ-

θείς ἐν ἐψητοῖς ὕδασι, τουτέστι λουτροῖς· ὅτε γὰρ ὑγρανεῖ τὸ σῶμα ὁ ἰδρῶς, τουτέστι μετὰ τὸ ἰδρῶσαι αὐτὸν εἰς τὸ προμάλακτον, ἵνα εὐθέως ἐμβαίῃ εἰς τὴν ἔμβασιν, καὶ χρονίσῃ, μέχρις ὅτου ἐκλυθῇ καὶ διαπέψῃ.

115. Κανθαρίδος· κανθαρίδες εἰσὶ τὰ κοπροφόρα καὶ σιτοφθόρα ζῶα οἱ λεγόμενοι κύνθαροι, ὧν ἡ μὲν ὄσμη ὁμοία ἐστὶ πίσση χυτῆ, ὅ ἐστι τῷ ὑδροπίσσω, ἡ δὲ γεῦσις κεδρίσιν· μηδαμῶς οὖν φησιν ἐκεῖνο τὸ ποτὸν δέξαι· τὰ ψήγματα δὲ τῆς κέδρου κεδρία λέγει κάρφη.

119. Ἀντὶ τοῦ ποτὲ μὲν δηγμὸν ποιοῦσιν ἐπὶ τῷ διύρω ποτῷ ποθέντι τῷ χεῖλει, ποτὲ δὲ περὶ τὰ νεῖατα καὶ ἔσχατα τῆς γαστροῦς, τουτέστι περὶ τὸ στόμα αὐτῆς, ἡγουν περὶ τὸν στόμαχον· οἱ μὲν οὖν στόμαχον, ἄλλοι δὲ πύλην, ἄλλοι δὲ δοχεῖον βρωμάτων τὴν γαστέρα ὀνομάζουσιν· ἐκ δὲ τοῦ στόμα κατὰ συγκοπὴν γίνεται στόμα, ὡς μηρία μῆρά.

123. Χόνδρος· τοῦ στομάχου ἔντερον, ὅθεν καὶ ὑποχόνδριά φρα- 1. μεν, ἡ μέρος τοῦ θώρακος, μεθ' ὃ τὰ ὑποχόνδρια· ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ δάκνεται.

124. Ἄλη δέ φιν· τό φιν παρέλκει· περιφραστικῶς δ' ἡθεα φω- τὸς ἀντὶ τοῦ τὸν φῶτα, ὅ ἐστι τὸν ἄνδρα.

126. Οἷά τε δὴ γήρεια· οὕτω φέρεται αὐτῶν ἡ γνώμη, ὡς 21 ἀκάνθης ἄνθος· γήρεια δὲ τὰ ἄνθη τὰ λευκὰ καὶ πολιοειδῆ, πάππος δ' ὁ καυλὸς αὐτῶν, ἐξ οὗ θρύπτονται καὶ πίπτουσιν, ἡ αὐτὴ ἡ σύστασις.

128. Τούτῳ δὲ φησι τῷ φαρμασσομένῳ σὺ τὸν γλήχωνα ταῖς πο- ταμίαις νύμφαις τεύξας κυκεῶνα (τουτέστι γλήχωνα μεθ' ὕδατος· ἐμ- 25 πληθῆν δ' ἀντὶ τοῦ πληρώσας) πόροις, ὅ ἐστι δίδου.

130. Νηστείρης Διῶς· ἰστέον, ὅτι τῆς Κόρης, ἡγουν τῆς Περ- σεφόνης, ἀρπαγείσης ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος ἡ μήτηρ αὐτῆς ἡ Διῶ πε- ριήρατο νῆστις ζητοῦσα αὐτήν, ὑπεδέχθη δ' ἐν τοῖς οἴκοις τοῦ Ἴππο- θόωντος, ὃς ἦν υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἐξ Ἀλόπης τῆς Κερκυόνης, ὑπὸ 30 τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Μετανείρας, ἣτις Μετάνειρα παρέθηκεν αὐτῇ τρα- πεζαν καὶ ἐκέρασεν αὐτῇ οἶνον ἐπὶ τῇ θλίψει, ἡ δὲ θεὸς οὐκ ἐδέξατο, λέγουσα μὴ θεμιτὸν εἶναι πιεῖν αὐτῇ οἶνον ἐπὶ τῇ θλίψει τῆς θυγα- τρὸς, ἀλφίτων δ' αὐτὴν κυκεῶνα ἐκέλευσε κατασκευάσαι, ὃν δεξαμένη ἔπιεν· Ἰάμβη δὲ τις δούλη τῆς Μετανείρας ἀθυμοῦσαν τὴν θεὸν 35 ὕρῳσα γελοιώδεις λόγους καὶ σκώμματα τινα πρὸς τὸ γελάσαι τὴν θεὸν ἔλεγεν· ἦσαν δὲ τὰ ῥηθέντα ὑπ' αὐτῆς ἰαμβικῶ μέτρῳ ἑυθμι- σθέντα, ὅπερ αὐτὴ πρῶτον εἶπεν, ἐξ ἧς καὶ τὴν προσηγορίαν ἔλαβον ἰαμβοὶ λέγεσθαι· Ἰάμβη δὲ θυγάτηρ Ἠχούς καὶ Πανός, Θραῖσσα δὲ τὸ γένος. Μοροῖεν δὲ ποτόν, τὸ ἐν κακοπαθείᾳ δοθέν· ὅτι δὲ διὰ γλήχω- 40 νος ἔπιεν ἡ Δημήτηρ τὸν κυκεῶνα καὶ διὰ τὴν χλεύην τῆς Ἰάμβης ἐγέλασεν ἡ θεὰ, ἐν τοῖς εἰς Ὅμηρον ἀναφερομένοις ὕμνοις λέγεται (Hymm. in Cer. 192 sqq.).

132. Ἀθύροισιν· ὑπὸ τοῖς παγνιώδεσι λόγοις τῆς Θρακικῆς
Τάμβης, καὶ τὰ ἑξῆς.

131. Ἐυτροχάλιοι δὲ λίνου· τουτέστι τὴν κεφαλὴν ἐψηθεῖσαν
σπέρματι λίνου ἦτοι τῷ λινოსπέρμῳ καλουμένῳ· γράφεται καὶ εὐτρο-
5 χάλιοι λίνιοι. Μορόεν ἢ τὸ μετὰ πόνου γινόμενον καὶ ἐψόμενον, ἢ μο-
ρίδιον ἀντὶ τοῦ αἵσιμον, ὃ ἂν τις ἐπὶ τοῦ συμφέροντος ἐκδέξαιτο, ἢ τὸ
ἄρμόζον τῷ πάθει. Ὅμηρος (Od. η 227 et ν 48).

ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.

135. Χμαιῖρας, αἰγάρον.

0 137. Εἰς δ' ἔμετον· ἀντὶ τοῦ ἕως ἐμέσης κορέσθητι, τὰ δὲ φάρ-
μακα ἀθρόα κάτωθεν ἀναβάλλοις ἐμματέων, τοὺς δακτύλους καθιεῖς
διὰ τοῦ στόματος εἰς τὴν φάρυγγα· ἐμματτεῖν γὰρ ἔστι τὸ καθιέναι
τοὺς δακτύλους εἰς κοῖλον τόπον. Ὅμηρος (Π. ν 425).

ἔγγυς ἀνήρ, ὅς ἐμόν γε μάλιστ' ἐπεμάσσατο θυμόν,

15 τουτέστι καθήψατο τῆς ψυχῆς, καὶ οἶον ἐνέβαλλεν εἰς αὐτὴν χεῖρα.
Ἄλλως· ἐμματεῖν ἔστι τὸ εἰς τι καθιέναι καὶ ἄπτεσθαί τινων· βούλεται
οὖν δηλοῦν τὸ καθιέντα τοὺς δακτύλους ἐμείν βιάζεσθαι, ἔτι τοῦ
ληφθέντος ἐν τῇ κοιλίᾳ παρακειμένου καὶ μήπω διὰ τῆς πύλης ὠρη-
κότος πρὸς ἀνάδοσιν· τότε γὰρ μετ' αὐτῆς τῆς τροφῆς συνανευχθήσε-
20 ται καὶ τὸ φάρμακον. Μεμιασμένα δὲ δόρατα ἀντὶ τοῦ ἄπεπτα καὶ ὑ-
παρά· καὶ μεμιασμένα τὰ δόρατα τοῖς ἰσβάλοις φαρμάκοις ἐν τῇ πύλῃ
τῆς γαστρὸς ἀναβάλλοις, καθιεῖς τοὺς δακτύλους.

139. Νεωστὶ ἀμελχθέν γάλα βαλὼν ἐν ἐργαλείῳ δὸς ἔνεμά φησι
διὰ τῆς ἕδρας, ὅπως ὑπάρδης τὴν γαστέρα· ἀφόρδια γὰρ τὰ ἀφοδεύ-
25 ματα, οἶονεῖ τὰ ἀποθεν τῆς ὁδοῦ, ὥσπερ καὶ ἀποπατήματα τὰ ἀποθεν
τοῦ πάτου, ἦγουν τῆς ὁδοῦ. Ὅμηρος (Π. ζ 202).

πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων.

142. Κόψαι κελεύει κλήματα ἀμπέλου χλωρὰ σὺν τοῖς φύλ-
λοις καὶ ἐν γλεύκει ἢ μέλιτι ἐψήσαντα δοῦναι πιεῖν· τοῦτο γὰρ πα-
30 ραδεκτέον.

145. Ψαφαρῆς δὲ ῥίζια γαίης· τῆς πετρώδους καὶ ὀρεινῆς γῆς·
ἐν τοιαύτῃ γὰρ γῆ ἢ βοτάνῃ γίνεται.

146. Διὰ παντὸς τραχύτητα ἔχοντα. Ὑψι τέθηλε, τουτέστι τοῖς
κλωσὶν ὑψηλὴν· τὴν τοιαύτην γοῦν βοτάνην ἦγουν τὸ σκορπίουρον
35 δὸς τῷ πεφαρμαγμένῳ ἐψηθεῖσαν μετὰ μέλιτος πιεῖν.

147. Ἡ μολόθουρος βοτάνῃ ἐστίν, ἀειθαλῆς δέ· διὸ καὶ Εὐφο-
ρίων φησὶν·

πτῶκες ἀειχλωροῖσιν ἰανέσκον μολοθούροις.

Ἐνισχνα δὲ κανέλα ἀντὶ τοῦ ἰσχνὰ καὶ καλαμώδη καὶ λεπτὰ κανλεῖα
40 ποιεῖ· τὰ γὰρ εἰς ὕψος ἀνατρέχοντα φυτόντα λεπτὰ κανλεῖα ποιοῦσιν.

149. Παρθενία οὐκ αὐτὴ ὅλη ἢ Σάμος, ἀλλὰ τις ἐν αὐτῇ εὐρε-
θεῖσα γῆ. Φυλλίς δὲ τὸ καλούμενον γεωφάνιον ἐν Σαμοθράκῃ καὶ
Μελίφυλλον ἑκαλεῖτο, Νίκανδρος δὲ Φυλλίδα καλεῖ· κελεύει οὖν τέσ-
σαρας δραχμὰς Σαμίας λαμβάνειν. Παρθενία γὰρ ἢ Σάμος ἑκαλεῖτο

καὶ Φυλλίς μία τῶν Νυμφῶν. Τὸν Σάμιον ἀστέρα λέγει, ὃν δοκεῖ κοῖος ἐν Σάμῳ εὐρηκέναι· Φυλλίς γὰρ ἢ Σάμος· ἢ φυλλάδα τὴν βοτάνην ἰδίως καλεῖ, ἣν τινες μελιτόφυλλον φασιν, ἣς τὸ χρήσιμον ἀστὴρ λέγεται· ἢ Φυλλὰς οὖν ἢ Μελάμφυλλός ἐστιν.

150. Ἰμβρασίδος· τῆς Σαμιακῆς, (Ἰμβρασος γὰρ ποταμὸς ἐν Σάμῳ) ἣν κοῖος λέγεται εὐρηκέναι, ταύτης δὲ τὸ χρησιμώτερον ἀστὴρ καλεῖται, ἐξ ἣς βούλεται ἡμᾶς ὁ Νικάνδρος λαμβάνειν.

151. Ἀμνός ἐστιν ὁ μηδέπω κέρατα ἔχων· πῶς οὖν οὗτος κεράστην εἶπεν αὐτὸν οὐκ ὀρθῶς; Χησιεῖς δὲ πρῶτον ᾤκησαν ἐν Σάμῳ, εἶτα Ἀστυπαλαεῖς.

153. Διπλήρεια· διπλὴν κελεύει πόσιν τῶν τεσσάρων δραχμῶν δοῦναι, ὃ ἐστιν ὀκτὼ δραχμῶν, καὶ σὺν τῷ ἐψήματι πηγαίου κλώνας διδοῦναι, καὶ θόδιον μύρον ἢ Ἰρινοῦ μύρον.

155. Ὀργάζων δ' ἀντὶ τοῦ μινύων τὴν γῆν τὴν Παρθενίαν, ἢ καταβρέχων ἐλαίῳ θοδίνῳ. Ἄλλως. τῷ ἀπ' Ἰριδος γινομένῳ μύρῳ, ἣ γοῦν ἐλαίῳ, τουτέστι τὸ θόδιον ἐλαιον μίξας ἀλειψον μετὰ πηγαίου κλάδων.

157. Πάσθηται· ὡς πρὸς δεύτερον πρόσωπον ἀποτείνεται περὶ τρίτου τινός, περὶ τοῦ ἄγριου δὲ κορίου τῆς βοτάνης λέγει· εἶδη γὰρ ταύτης εἶσι δύο, ἡμερόν τε καὶ ἄγριον, ὧν τὸ μὲν ἡμερον εὐῶδές ἐστι καὶ ἠδὺν, τὸ δ' ἄγριον παραπλήσιον τῷ ἡμέρῳ, πλατυφυλλότερον δὲ καὶ εὐμηκέστερον καὶ πολλὰς ἔχον παραφυάδας καὶ πολύρριζον καὶ πολυανθές, τοῦτο δὲ βρωθὲν ἢ ποθὲν ἢ ἄλλως πως προσενεχθὲν θανάσιμον.

158. Ἀφραδέως δ' εἶπεν, ὃ ἐστιν ἀφρόνως καὶ ἀπίρως· τὸ γὰρ χύλισμα τοῦ κορίου τῆς γεύσεως ἀλλότριον ὑπάρχον οὐ δύναται λαθεῖν διδομένον, εἰ μὴ τις ἀνθαιρέτως αὐτὸ βουληθείη λαβεῖν ἐν καιρῷ περιστάσεως.

160. Λαβράζουσι· ἐν τῷ δήμῳ λάβρωσ φωνοῦσιν· καὶ Ὅμηρος (Π. ψ 474)·

τί πάρος λαβρεύεαι;

καὶ Ἀισχύλος (Prometh. 327)·

μὴ λαβροστόμει.

Παραπλήγες δ' ἀντὶ παραφρονες, τὸ δ' ἐξῆς παραπληγέες τῷ οἴστρω, ὃ δ' οἴστρος ζῶον τί ἐστι παραπλήσιον μεγίστη μυία, κέντρον ἔχον ἐπίμηκες.

161. Ὄξυ δὲ μέλος τὸ διατεταμένον καὶ μέγα. Ἀταρμύκτω ἀφόβῳ, ἀπὸ δὲ τοῦ τάρβους καὶ τοῦ μύειν συντέθειται ἢ λέξις.

163. Πράμμιος δ' οἶνος ἀπ' ἀμπέλου προαμνίας, ἣν καὶ ψιθίαν τινὲς καλοῦσιν. Αὐτοκρηῆς δ' ἀντὶ τοῦ αὐτοκέραστον, ἀμιγῆς, ἄκρατον.

164. Ἀντὶ τοῦ πεπληρωμένον τοῦ θαλασίου ὕδατος τὸ τρυβλίον.

165. Γράφεται καὶ ἀλαλήν, ἥτοι ὅτι ἐστέρηται τοῦ λαλεῖν, ἢ ὅτι

15 ἄλλως τῷ?

16 τουτέστι τῷ Ἰρίνῳ ἐλαίῳ?

χωρίς στεναγμοῦ τίθει. Ὀρταλίχων νῦν τὰς ὄρνιθας λέγει· οὐ γὰρ τὰ νήπια ὠτοκεῖ, ἀλλὰ τὰ τέλεια, κελεύει δὲ τὸ ὠὸν κενῶσαι, καὶ ἀφρὸν θαλάσσης συμμιγνύντα κεράσαι, ἔστις ἀφρὸς τροφή τοῦ κέπρου ὠν καὶ θανάτου αὐτῷ παραίτιος γίνεται· οἱ γὰρ ἀλιεῖς χερσὶ τὸ θαλάσσιον ὕδωρ ἀνακλύζοντες ἀφρὸν προσενεγκεῖν καταναγκάζουσι, καὶ τοῦτον δολίως τῷ κέπρῳ προτείνουσιν, ὃ δὲ τὸν ἀφρὸν λαβεῖν ἐφιέμενος εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν ἔρχεται καὶ οὕτω θηρεύεται· ὃ δὲ κέπρος θαλάσσιόν ἐστιν ὄρνεον παραπλήσιον λάρῳ, ὅπερ ὡς εἴρηται ὑπὸ τῶν ἀλιέων ἀλίσκεται· χραινόντων γὰρ καὶ ποιούντων ἀφρὸν προσέρχεται τῷ ἀφρῷ, καὶ οὕτως ἀλίσκεται. Ἀπαλὴν δ' ὠδῖνα τὴν στερουμένην βίας, ἐπεὶ τίκτουσιν ἀνευ ἀλγηδόνης.

171. Ἀγλεύκην· ἀγλυκῆ καὶ πικρὰν καὶ ἐστερημένην γλεύκης, ὃ ἐστὶ γλυκύτητος.

172. Ἀτμεύειν δὲ δουλεύειν, ὑποκειῖσθαι· ἀτμένες γὰρ οἱ δοῦλοι· ὅτι δὲ δουλεύει ἢ θάλασσα καὶ τὸ πῦρ ἀνέμοις, κατὰ θεῖον νόμον δηλονότι, τοῦτο δὲ καὶ Ἡράκλειτος καὶ Μενεκράτης εἴρηκεν.

174. Ἀργεστάς, οἰονεῖ τοὺς ἀνέμους. Ἀχύνετον δὲ τὸ πολύχυτον· τὸ γὰρ α ἐπιτατικόν ἐστιν· ἐκτίθεσθαι οὖν βούλεται διὰ τούτου καὶ Ἡράκλειτος, ὅτι πάντα ἐναντία ἀλλήλοις ἐστὶ κατ' αὐτόν.

175. Ἀκοσμήεσσα ἢ ἀκόσμιος, ἢ ἄτακτος, ἢ μὴ κοσμίως κινουμένη. Φιλοργὸς δὲ διὰ τὸ φῶδες, ἢ φιλοῦσα ὀργίζεσθαι καὶ ὀργᾶν καὶ μαίνεσθαι διὰ τὰς τρικνμίας.

176. Δεσπόζει νηῶν· τῇ γὰρ θαλάσῃ ὑπόκεινται τὰ πλοῖα, τῷ δὲ πυρὶ ἢ ὕλῃ. Ἐμφθορέων δ' αἰζηῶν, τῶν ἐν θαλάσῃ φθειρομένων.

177. Ἡ δ' ὕλη ὑπακούει καὶ πείθεται κατὰ τὸν θεσμόν τοῦ ἐχθόμενου πυρὸς, οὐ καθόλου δὲ τὸ πῦρ ἐχθόμενον λέγει, ἀλλὰ τῇ ὕλῃ ἐχθόμενον διὰ τὸ ἀφανίζεσθαι αὐτὴν ὑπ' αὐτοῦ.

178. Ἀτμένιον· πολυδούλευτον καὶ πολυκατέργαστον ἦτοι τὸ μετὰ πολλοῦ καμάτου γενόμενον διὰ τὴν τοῦ ἐλαίου σκευασίαν, ἢ ὃ οἱ δοῦλοι καὶ οἱ γεωργοὶ κατεσκεύασαν· οἱ δὲ τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, ἐπεὶ καὶ ἀνωτέρω εἴρηται· ἦν τε καὶ ἀτμεύειν (172)· κελεύει δ' ἔλαιον μιγνύντα μετ' οἴνου νεωστὶ πεπατημένου πίνειν, ἢ χιόνα μετὰ γλεύκεος.

180. Ζάγκλησι· ταῖς δρεπάναις τῶν τρογητῶν.

181. Ῥυσαλέην δὲ τὴν ἐρρυσσώμενην, ἦτοι τὴν πεπανθεῖσαν καὶ πέπειρον. Ἐδανοῖο τοῦ ἠδυτάτου, τοῦ γλεύκεος. Φιθία δ' εἶδος ἀμπέλου, ἣτις καὶ πραμνία λέγεται. Ἐλνιοιο, τοῦ κλάδου τῆς ἀμπέλου.

182. Κεῖροντες· κόπτοντες πατοῦσι καὶ πιέζουσι τῷ καιρῷ, ὅτε ροιξηθὸν αἰ μέλισσαι ἐπὶ ταῖς ῥαξὶ τῶν βοτρύων πεσοῦσαι νέμονται τὸ γλεῦκος.

183. Περφορηδῶν δὲ ζωῶν ἐστὶ τῶν σφηκωδῶν, μείζον μὲν μύρμηκος, μελίσσης δ' ἔλασσον, ἐπτέρωται δὲ καὶ ποικίλην ἔχει λευκῷ καὶ μέλανι τὴν ἐπιφάνειαν, τοῦτο δὲ κατὰ τὴν ὄρεινήν νεμομενον ὀρέπεται ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ἄγκεσι θάμνων παντοῖα ἀνθη, καὶ φερόμενον εἰς

τὰς κοίλας καθίπταται δρυῶν. Καὶ αἱ βεμβίδες δὲ τῶν σφηκακῶν εἰσιν εἶδος μελισσῶν, ἃς ἔνιοι βέμβικας καλοῦσι· ταῦτα δὲ πάντα εἶδη μελισσῶν εἰσιν, ἃ δὴ ἐπινέμεται πεπείρους ὄντας τοὺς βότρους.

185. Κηκὰς δ' ἡ ἀλώπηξ, ἥτοι κακωτική, κακοποιός, κακουρός ἢ χλευαστική· Καλλίμαχος·

κηκάδι σὺν γλώσση·

186. Κωνείου. Τοῦτο οἱ μὲν κορίαννον, οἱ δ' ἀννησοειδὲς καλοῦσι, σημεῖον δὲ τούτου τὸ καρηβαρεῖν. Φοινὸν δ' ἀντὶ τοῦ πεφοιμημένον ἢ ὀλέθριον, φόνιον, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι.

189. Σφαλλόμενοι δὲ τοῖς σκέλεσι ταῖς χερσὶ βαδίζουσιν, ὅ ἐστι πίπτοντες ἐπερείδονται αὐταῖς.

191. Ἦτοι τὰ ἐσωτέρω καὶ κατωτέρω τοῦ στόματος.

192. Αἱ ἀρτηρίαί φησὶ μεγάλας σφύζουσιν, αἱ πρὶν ἐρρωμέναι συστέλλονται.

193. Ἀτίξει δ' ἀντὶ τοῦ ἀτενίζει, βλέπει νῦν, ἢ ἔλκει, ὅ ἐστι σπᾶ τὸν ἀέρα καὶ ὀλίγον ἀναπνεῖ, εἰ καὶ ἐπὶ τῆς ταραχῆς αὐτὸ τέθεικεν Ὅμηρος εἰπὼν (Π. ζ 468)·

πατρὸς φίλον ὄψιν ἀτιχθεῖς.

γράφεται καὶ ἀλύξει, οἶον· „ἠέρα παῦρον ἀλύξει“.

194. Κατηβολέων· λειποθυμῶν, τὴν ὑστάτην εἰμαρμένην ἔχων, ὁ δ' οἶα ἐν καταβολῇ ὦν καὶ κάτω διὰ λειποθυμίαν βλέπων, ὀλίγον ἀέρα διὰ τῆς ἀναπνοῆς ἔλκων, τὸν θάνατον ὄρων, καταπίπτων.

197. Τεῦχος κατασκεύαζε ἐμβάλων ἀντὶ τοῦ παραπέμψας· ἐν δὲ τῷ μὴ λέγειν κλυστήρα ποῖον, δῆλον ὅτι κοινὸν λέγει.

198. Δάφνης δὲ Τεμπίδος· Θεσσαλικῆς, διότι πρῶτον ἐκεῖ ἐν- 25
ρέθη τὸ φυτόν, κατέστεφε δὲ χαιτήν Δελφίδα εἶπε διὰ τὸ τὴν κόρην διωκομένην ὑπ' Ἀπόλλωνος εἰς τοῦτο τὸ φυτόν μεταβληθῆναι, ἐξ οὗ ἔχει καὶ τὸ ὄνομα. Δάφνη γὰρ ἡ κόρη ἐλέγετο, καὶ Ἀπόλλων ἰδὼν αὐτὴν μεταβληθεῖσαν εἰς τὸ φυτόν ἐξ αὐτοῦ τοῦ φυτοῦ ἐστέψατο, λέγει δέ· ἢ ἀπὸ δάφνης κατὰ κοινοῦ πόσιν δίδου, τουτέστι δαφνέλαιον 30
δὸς πιεῖν.

201. Κνίδην λέγει τὴν ἀκαλήφην, εἴρηται δ' ἀμφοτέρω διὰ τὸ κνήθειν· καὶ γὰρ ἡ ἀκαλήφη παρὰ τὸ κάλφασθαι· ἔστι δὲ καὶ θαλάσσιον ζῶον ἀκαλήφη λεγόμενον· φησὶ γοῦν ὅτι καὶ κνίδης σπέρμα σὺν πεπέρει λεάνας διὰ τὸ σφόδρα θερμομαντικὸν δίδου χοῆσθαι. 35

202. Ἐμπευκέει ὅπῳ χράνας ἀντὶ τοῦ μίξας τῷ πικρῷ ὅπῳ, λέγει δὲ τῷ κυρηναϊκῷ.

203. Τὸ ἀπὸ τῆς ἰριδος βοτάνης γινόμενον ἔλαιον, ἴρινον δὲ μύρον λέγει· αὕτη ἡ βοτάνη εὐπνους ἔστί· παραλέλοιπε δὲ τῆς πόσεως τὴν ποσότητα. 40

204. Κελεύει δὲ καὶ σιλφίου ῥίζαν τρίψαντα μετὰ λευκοῦ ἐλαίου παρέχειν πίνειν· τὸ δὲ σιλφίον καὶ ῥιζίον Κυρηναϊκὸν καλοῦσιν τινες, ἐξ οὗ γίνεται ὀπός, νῦν δὲ περὶ τοῦ ῥιζίου φησὶν.

205. Μελιζώρου ἀντὶ τοῦ μελικράτου.

206. Καὶ γάλακτος δὲ τὸ ἀφρώδες, τουτέστι τὸ ἐπιπόλαιον καὶ πεπηγὸς ὡς ἀφρὸς νέμε, ἐπὶ πυρὸς θάλψας τὸ τεῦχος ἡρέμα, ὃ ἐστὶ θερμάντας, τουτέστιν ἵνα χλιάσῃς αὐτόν.

207. Ἡ σύνταξις οὕτως· καὶ τὸ ἐπὶ τῷ λοιγῆντι τοξικῷ ἄχθος
5 ἀμύνοις καὶ ἀποδιώξοις. Παρασχεδὸν ἀντὶ τοῦ παραχοῆμα, λείπει δὲ
τὸ οὔτω, ἵν' ἢ οὕτως ἀμύνοις καὶ διώξοις· τοξικὸν δὲ καλεῖται τὸ
τοιοῦτον φάρμακον διὰ τὸ ὁμοίως τοῖς τοξεύμασιν ἀναιρεῖν παραχοῆμα
βρωθὲν ἢ ποθὲν, ἢ ἐπεὶ οἱ Πάρθοι καὶ Σκύθαι τοξεύοντες τούτῳ πα-
ραχοῆουσι τὰς τῶν βελῶν ἀκίδας· οὐ γὰρ, ὡς τινες, τὸ κώνειον νομι-
10 στέον· ἢ διότι ὁμοίως τόξον ἀφέσει ἀναιρεῖ βρωθὲν ἢ ποθὲν λέγεται
ὑπὸ τινων Σκυθικόν· ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐκ τοῦ αἵματος τῆς υδρας
ἀνεφύη, τὴν δ' ὕδραν ἀνεῖλεν ὁ Ἡρακλῆς, καὶ διὰ τοῦτο τοξικὸν κα-
λεῖται.

208. Ἡνίκα πιών τις βαρύνηται ὑπὸ τῶν ὀδυνῶν. Παχύνεται
15 δ' οἰδαίνεται, καὶ τὸ οἰδαλέα διωδηκότα καὶ ἐξωγκωμένα.

211. Ξηρὰ, ἐπειδὴ ξηραίνει τὸ δηλητήριον, τὰ δ' οὔλα τῶν ὀδόν-
των ἐκ βάθρων ῥήγγυνται.

213. Ἐμπληκτον· μανιῶδες, μανικόν. Μεμόρηκεν, ἐκάκωσε,
παρὰ τὴν μοῖραν.

20 214. Μηκάξει δ' ἀντὶ τοῦ μηκάται ὡς πρόβατον, οἶονεὶ οὔτω
βοᾷ καὶ κραῖζει, φλύζων, φλυαρῶν ὑπὸ τῆς μανίας· καὶ οἱ Ἰταλιῶται
τοὺς φλυαρογραφοῦντας φλυσογράφους ἐκάλουν.

215. Συνεχῶς δὲ φησὶν ἀχθόμενος βοᾷ. Ἐμπελάδην οἶονεὶ ἐμ-
πελαστικῶς καὶ ὀρητικῶς, ὁποῖά τις φῶς, ἤγουν ἀνῆρ, τὴν ἀμφιβρό-
25 τὴν κώδειαν ἀποτιμηθεὶς ξίφει· τοῦτο γὰρ τὸ ἀπαμηθεὶς, κώδειαν δὲ
νῦν τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀμφιβρότην τὴν ὅλον τὸν ἄνδρα συνέχουσιν κε-
φαλήν· ἢ γὰρ κεφαλὴ συνέχει πᾶν τὸ σῶμα· καὶ Ὅμηρος δὲ κώδειάν
φησι τὴν κεφαλὴν, (Π. ξ 499)·

ὃ δὲ φηὶ κώδειαν ἀνασχών.

30 Ἄλλως· καὶ γὰρ φησὶν, ἐνίοτε πλησιάζοντος αὐτῷ ἀνθρώπου τινὸς,
μισανθρωπίαν νοσῶν καὶ βαρούμενος προῖεται φωνὴν ὡς ἀποκεφαλι-
ζόμενος· τοῦτο δ' εἶπε πλανηθεὶς ἐκ τοῦ ποιητοῦ καὶ κακῶς νοήσας τό
(Π. κ. 457 et Od. χ 329)·

φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦ γε κάρη κούρησιν ἐμίχθη.

35 217. Κερνοφόρος· ἢ τοὺς κρατῆρας φέρουσα ἴερα· κέρνους
φασὶ τοὺς μυστικούς κρατῆρας, ἐφ' ὧν λύχνους τιθέασιν· ζάκορος
δ' ἢ νεωκόρος, καὶ βωμίστρια ἢ ἴερα τῆς κρατηροφόρου Πέρας.

218. Εἰνάδι δ' ἀντὶ τοῦ ἐνάτη τοῦ μηνὸς ἡγουν τῆς σελήνης·
τότε γὰρ τὰ μυστήρια αὐτῆς ἐπιτελοῦσιν· ἢ εἰκάδι, τῇ εἰκοστῇ τῆς σε-
40 λήνης· τότε γὰρ κατὰ τὴν σελήνην ἐμέτρουσιν τὸν ἐνιαυτόν.

220. Ἰδαίης· τῆς ὀρεινῆς· Ἰθὴ γὰρ καταχρηστικῶς πᾶν ὄρος κα-
λεῖται. Τρέουσι δ' ἤγουν οἱ Κορύβαντες, ἢ οἱ παρατυχόντες φοβοῦν-
ται, ὅτ' Ἰδαίης τὸν διγυλὸν ὑλαγμὸν εἰσαΐωσιν.

221. Βρυκανάται· γράφεται καὶ βρυχανάται, βρυχᾶται, κλαυ-

θμυοίξει, ὡς παιδίον φωνεῖ, ἢ δακρύει, ὡς Μένανδρος. Ὁρουδὸν δ' ἀντὶ τοῦ μετ' ὠρουγῆς, ὡς λύκος ὠρουόμενος.

222. Ἀντὶ τοῦ καθάπερ ταῦρος.

224. Διὰ τὸ ἀστατεῖν αὐτὸν δέσας φησὶ προσένευκε αὐτῷ βοηθήματα καὶ μὴ καταδεχομένῳ μηδὲ θέλοντι, κατ' ὀλίγον οἶνον διδοὺς 5 κόρεσον καὶ μεθυσοθῆναι ποιήσον ἀνενοχλήτως, ἡσύχως δὲ βιαζόμενος τῇ σῆ χειρὶ ἄνοιγε τὸ μεμυκὸς αὐτοῦ στόμα, ἕως οὗ ἐμέσῃ, καὶ μετὰ τὸν τοῦ γλυκέος ἕμετον πότισον αὐτὸν ζωμὸν πολὺν χήνειον, προσφέρων αὐτῷ καὶ τῶν ἔαρινῶν ἀγρίων ἢ ἡμέρων μήλων τὰς σάρκας, ῥίψας τὸ δέγμα αὐτῶν· ἐὰν δὲ μὴ παρῶσι ταῦτα, τῶν λεγομένων στρουθο- 10 μήλων ὀλοσχερῶς ἐμφόρησον αὐτόν.

225. Τουτέστι τὸν θώρακα πλήρωσον, ἤγουν χόρτασον αὐτὸν οἴνω γλυκεῖ, καὶ μὴ χρῆζοντα ἠρέμα βιαζόμενος, καὶ μὴ κακώσῃς αὐτόν.

226. Βροῦκον τὸ μεμυκὸς στόμα· συνερείδει γὰρ τοὺς ὀδόντας τὸ 15 βροῦκον αὐτοῦ στόμα φησὶν, ἤγουν τὸ συνδεθὲν καὶ σφιγγθέν. Ὀκλίξοις, οἰνοεὶ ἄνοιξον, ὡς ἂν τὴν λώβην ἐμέσῃ δαμαζόμενος καὶ νικώμενος διὰ τοῦ ποτίξιν αὐτὸν τῇ χειρὶ σου.

229. Μεμορημένον ἀντὶ τοῦ δεδασμένον καὶ ἐψηθέντα τῷ πυρὶ.

230. Μηλείης δὲ τῆς μηλέας τὰ κάρφη ἤγουν τὰ δέρματα ἢ τὰ 20 ἄνθη. Γράφεται δὲ καὶ ῥηχῶδες καὶ τρηχῶδες, ἀμφοτέρω κατὰ τοῦ αὐτοῦ σημαυνομένου, τῆς τραχείας.

231. Σίνεα· τὰς σινωτικὰς ἀκάνθας ἀποβαλὼν, ἢ μᾶλλον τὰ δέρματα τῶν μήλων λεπίσας.

232. Ἐπήβολα, ἤγουν μέτοχα τοῖς ἡμετέροις χωρίοις, τουτέστι 25 τὰ τοῖς ἡμῶν κλήροις ἤγουν κήποις ἐπιβάλλοντα, οἰνοεὶ τὰ ἡμέτερα.

233. Ἐνεψιήματα δὲ τὰ παίγνια· παίζουσι γὰρ αἱ κόραι καὶ τέρονται τοῖς μήλοις.

234. Καὶ τὰ στρούθεια δ' εἶδη μήλων, οἱ δὲ φασιν εἶδος βοτάνης, τὸ δὲ κυδωνίον φησι μῆλον. Κυδῶνος, τοῦ στυπτικοῦ κυδωνίου, 30 ὃ μάλιστα ἐν τῇ Κρήτῃ φύεται.

235. Ἐκόμισαν δ' ἄναυροι, τουτέστιν ἔθρεψαν αἱ ὄχθαι τῶν ποταμῶν τὰ κυδωνία.

236. Ἄλις δ' ἀντὶ τοῦ ἱκανῶς, καὶ ἀολλέα ὁμοῦ κόψας.

237. Ὁσμῆρα, ὀσμὴν ἔχουσαν, εὐώδη. 35

239. Ροδέοις, τοῖς ῥόδοις, ἢ ῥοδίνου ἐλαίου. Καὶ θυόεν μαλλοῖσιν ἀφύσσων παῦρα λίπος ἀντὶ τοῦ θυόεν τὸ εὐῶδες ἐν τοῖς ῥόδοις ἔλαιον ἦτοι τὸ ῥοδίνον στάζε μετ' ἐρίου εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ.

241. Ἰρινέου δὲ τοῦ ἀπ' ἰριδος γινομένου μύρου.

242. Ἀκροσφαλῆς τὸ ἄκρως σφαλερόν. 40

244. Γερραῖοι ἔθνος Ἀραβίας ἀπὸ Γέρρας, μιᾶς αὐτῶν πόλεως. Νομάδες δὲ νομάδα βίον ἔχοντες· τούτῳ φησὶ τῷ τοξικῷ οἱ ἐν τῇ Γέρρα τῆς Ἀραβίας καὶ οἱ περὶ τὸν Εὐφράτην πρὸς τὰς αἰχμὰς αὐτῶν 45 χραίνουσιν, ὃ ἔστι βάπτουσιν. Οἱ Γερραῖοι τῷ τοιοῦτῳ φαρμάκῳ βουλόμενοι χρῆσθαι καὶ τοὺς αὐτὸ προσενεγκαμένους τοῖς εἰρημένοις βοηθῆμασιν ἰάσθαι, οὕτω δοκιμάζουσι τὰ ἀλεξιφάρμακα· μέρος τοῦ ἑαυ-

τῶν ποδῶς χαράζαντες αἷμα ἀφαιῶσι, καὶ εὐθύς προσάπτουσι τὸ φάρμακον· ἂν γοῦν ἀναδράμῃ διὰ τοῦ αἵματος, τάχιον τοῖς βοηθήμασι τούτοις καθαίρουσιν αὐτὸ, πρὶν ἐμπεσεῖν τὸν ἰὸν εἰς τὴν καρδίαν.

248. Ἐρφος δὲ τὸ δέσμα, ὅπερ οἱ Ἴωνες στέρφος λέγουσιν· διὸ

5 καὶ στεροφῶσαι λέγομεν ἐν τῇ συνηθείᾳ.

249. Μηδείης· ἦτοι τὸ ἐφήμερον σκευαστικὸν ἐστὶ φάρμακον, ὃ καλεῖται κολχικόν, ὃ βαρβαρικόν, ὃ καὶ οἱ βάρβαροι νάφθαν καλοῦσιν, ὃ οἱ χοιόμενοι ἢ ἐμάτιον ἀληλιμμένον ὑπ' αὐτοῦ φοροῦντες ἢ ἄλλο τι, ἂν ἐναντι ἡλίου στῶσιν, ὡς ὑπὸ πυρὸς κατεσθίονται δαπανώμενοι·

10 ἐστὶ γὰρ καυστικόν, δοκεῖ δ' ἢ Μηδεία τὴν κατασκευὴν αὐτοῦ εὗρηκέναι, διὸ καὶ κολχικόν λέγεται· οἱ δ' ἴδριν αὐτὸ προσαγορεύουσι, ἄλλοι φαρικόν, ἕτεροι ἐφήμερον, ὅτι ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ ἢ ποθῆ ἄναιρει· γίνεται δὲ παρὰ τὸν Ἰσπανιν τὸν ποταμόν· τοῦτο γεννᾶται ὕφθρου, μαραίνεται δὲ περὶ μεσημβρίαν· ἢ διὰ τὸ ἡμέραν ὅλην μὴ δύνασθαι

15 ἐξαρκεῖν τοὺς πίνοντας αὐτό· τοῦτο οὖν τὸ ἐφήμερον ἐν μὲν τῇ γένσει εὐθύς τὰ εἶσω τῶν χειλέων κινεῖ πρὸς κνησμόν, ὡς ἀπὸ γάλακτος συκῆς, ἢ σκίλλης ἢ κνίδης, ἐν δὲ τῇ καταπόσει ἐσθίου τὸν στόμαχον καὶ δηγμοὺς ἱκανοὺς παρέχον βάρος εἰς αὐτὸν ἐνίησιν, ἔπειτα σφοδρῶς αὐτὸν καταξέσαν ἔλκοι τοσοῦτον, ὥστε ποτὲ μὲν ἐμεῖν ὅμοιον πλύματι

20 κρεῶν θολερῶν, ποτὲ δὲ κόπρον προῖέναι· βοηθεῖ δὲ τοῖς πεπωκόσι τὸ φάρμακον γάλα ποθέν, ἐναποβεβρεγμένων εἰς αὐτὸ δρυὸς φύλλων· ποιοῦσι καὶ τὰς περὶ τὴν κεφαλὴν θάλψεις· ἢ γάλακτος βοείου προσαγωγῆ, τοῦ μὲν πινομένου εἰς κόρον θερμοῦ, τοῦ δ' ἐν τῷ στόματι τηρουμένου· βοηθεῖ δὲ καὶ ὁ βλαστὸς τοῦ πολυγόνου, ἢ καὶ ἡ ὄριζα κατα

25 κοπεῖσα καὶ ἐν γάλακτι ἐψηθεῖσα, ἢ ἐν ἀποβρέγματι μῆλων, ἢ κνιδωτίων, ἢ στυπτικῶν μύρτων, ἢ ἐλίκων ἀμπέλου, ἢ βάτου κλάδων, καὶ τοῦ ἐρπύλλου τὰ φύλλα ἐψηθέντα ἐν ἀποβρέγματι τῶν ἐντοσθίων τοῦ νάρθηκος, ἢ σαρδιανῶν βαλάνων, καὶ ποθέντα βοηθεῖ, καὶ ἡ ἐντεριώνη τοῦ νάρθηκος τετριμμένη ποθεῖσα, βοηθεῖ δὲ καὶ ἡ ὀρίγανος λειανθεῖσα.

30 252. Νιφόντι λευκῶ, οἷα τῶ ὀπῶ τῆς συκῆς.

253. Σπειρώδει δὲ σπερματώδει ἢ πολλαῖς περιβολαῖς περικαλυπτομένη· αὕτη γὰρ ἢ βοτάνη ἐν τῇ κεφαλῇ τὸ σπέρμα ἔχει· ἢ σπειρώδει τῇ πολλαῖς σπεῖρα, ἢ γοῦν ἐνδύματα, ἐχούση.

254. Ἦγουν τὴν ἀπαλὴν σάρκα ἐπυράτωσεν.

35 255. Ἐπισχομένοιο δὲ, καταποθέντος.

256. Ἀνερεπτόμενον, ἢ γοῦν ἀνερευγόμενον τῇ περιτορίψει. Συρμῶ δὲ, τῇ ζέσει καὶ τῇ ὀλεθρίᾳ καύσει τὸν στόμαχον ἐκλωθέντα.

257. Ἀπήμεσε δ' ὥσπερ θολερὸν πλύμα ἀπὸ κρεῶν ὁ μάγειρος ἐκχέει, τοιοῦτόν φησι ὑπαρὸν καὶ ὄζον, συναποβάλλει δὲ καὶ ἡ νηδὺς

40 μεμιασμένα ἀποπατήματα, ἢ γοῦν ἀφρώδη.

260. Πολλάκις μὲν καὶ τῆς φηγοῦ φησι τὴν χαίτην βάλλοις ὁμοῦ τοῖς ἀκύλοις, τουτέστι τῶ καρπῶ. Οὐλάδα δὲ τὴν ὑγιαστικὴν (Od. ω, 402)·

8 ᾧ οἱ χοιόμενοι?
καὶ ἢ?

22, 23 προσαγωγή?

28 ποθέντα· βοηθεῖ

οὐλέ τε καὶ μέγα χαῖρε.

261. Ἦγουν σὺν αὐταῖς ταῖς βαλάνοις· διαφέρει γὰρ φησι δρυῖς καὶ φηγός, εἰ μὴ που φηγὸν τὴν προῖνον εἶπεν· ἄλλη γὰρ δρυῖς, καὶ ἄλλη φηγός, καὶ ἄλλη προῖνος, τὰ δὲ τρία δρῦες καλοῦνται.

263. Οὗτος ὁ φαρμαχθεὶς τούτου κορεσθεὶν καὶ ἐν τῷ στόματι 5 κατὰσχοι.

264. Τὸ δὲ πολύγονον βοτάνη ἐστὶν ἐν τῷ πίνεσθαι ἐντατικὴ· ἢ τὰ ριζεῖα τοῦ πολυγόνου γάλακτι ἐψηθέντα καὶ κατατριβέντα βοηθεῖ.

266. Τὸ δ' ἀμπελόεις ἀμπελοέσσας· ὁ τρόπος μετάληψις, ἄλλοι δ' αἰτιατικὴν πληθυντικῶν φασιν εἶναι ὁμόφωνον τῇ εὐθείᾳ, αἱ ἀμ- 10 πελόεις γὰρ ἐστὶν, ὡς τὰς πανηγύρεις αἱ πανηγύρεις.

267. Ομοίως καὶ τοὺς κλάδους τοῦ βάτου· εἴρηται δὲ βάτος διὰ τὸ ἄβατος εἶναι.

268. Νέα δὲ τέρφη ἀντὶ τοῦ χλωρὰ λέπη καστάνου, τοῦ εὖ τρέ- 15 φειν δυναμένου.

269. Δασυφλοῖοιο εἶπε, διότι χροῶδης ὁ ἐντός ἐστὶ φλοῦς, ἢ τὸ δασύ πρὸς τὸ στρυφνὸν τοῦ λέπους ἔφη· γράφεται δὲ καὶ λαχυφλοῖοιο, ἦτοι ἐλάχιστον φλοῖον ἔχοντος.

270. Νεῖαιραν δὲ σάρκα τὴν ἐσωτάτω λέγει· ἀμφοτέρους γὰρ τοὺς φλοῖους ἀφελέσθαι κελεύει· νεῖαιραν οὖν τὸν ἐνδότερον περὶ τὴν σάρκα 20 ὑμένα, τὸν στύφοντα λέγει. Σκύλος· τὸ δέσμα ἦτοι τὸ ἐνδυμα, ὅθεν καὶ τὸ σκυλεύω, νῦν δὲ τὸ μαῦρον καὶ ξηρὸν λέγει ἐνδυμα· γυμνώσεως δὲ σὺ τοῦ καλῶς τεθραμμένου καρῶν ἢ τοῦ καλῶς τρέφοντος τοῦ καστάνου τὰ νέα τέρφη τοῦ δασυφλοῖου, τὸ δὲ κάλυμμα, ὅπερ κατὰ τὴν νεῖαιραν ἐστὶ σάρκα περὶ σκύλος, ἦγουν περὶ τὸ δέσμα καὶ ἐνδυμα τὸ 25 μέλαν, τουτέστι τὸ μετὰ τὴν ἄκανθαν, ἐκεῖνό φησιν ἐψήσας δίδου πιεῖν, οἶονεὶ τὸ στύφον.

271. Τὸ Καστανίς ἔτρεφε, πόλις Θεσσαλίας, ὅθεν τὰ καστάνια ἀπὸ τῆς Καστανίδος γῆς· ἢ Καστανίς πόλις Πόντου, ὅπου πλεονάζει τὸ καστάνιον. Καστανέα ὄρος Θεσσαλίας, ἐξ οὗ τὰ κάστανα· τῶν δὲ καστάνων 30 τῶν τὸ μὲν σαρδιανόν, τὸ δὲ λόπιμον, τὸ δὲ μαλακόν, τὸ δὲ γυμνόλοπον.

273. Τουτέστι τῆς κλοπῆς τῆς ἐστιώσεως τὸν νάρθηκα, ἦτοι τὸν κλέψαντα τὴν κλοπὴν τοῦ κλέπτου Προμηθέως· κλοπὴν γὰρ λέγει αὐτὸ τὸ πῦρ.

274. Φιλόζωον δὲ λέγει τὸν ἔρφυλλον, διότι ἀεὶ ἀνθεῖ καὶ οὐ- 35 δέποτε φυλλοροεῖ.

275. Εὐφίμου δὲ τοῦ φιμοῦντος τῇ στύψει, ἦτοι τοῦ στυπτικοῦ.

279. Τὸ τοῦ ἰξοῦ δηλητήριον. Ἰξία δὲ καὶ βούρηστις σιλφίων γένη μελανῶν, πινόμενα δὲ κατέχει τὴν τροφήν, ὡς ἰξός.

280. Οὐλοφόνον δὲ τὰ οὐλα βλέπτον, ἢ ὅλον φονευτικόν. Ὀλι- 40 μοειδὲς δ' ὅπερ μάλιστα ὡς ὠκιμον ὄξει· ὠκιμον δ' εἶδος βοτάνης παραπλήσιον ἠδυσμῶ, ἀλλ' οὐ δασύ ἐστὶν.

282. Ἐμπλάζεται ἦτορ ἀντὶ τοῦ περιφέρεται τῇ διανοίᾳ, ἦτοι ταράσσεται καὶ ἔμπληκτος γίνετα· καὶ λυσοηθεὶς ἀντὶ τοῦ μανεῖς κατατρώγει τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ. Ἰξία γένος ἐστὶ τῆς σίλφης, ἐστὶ δὲ τῇ 45 χροῖᾳ μέλαν, τῇ δ' ὁσμῇ ἐν τῇ πόσει ὅμοιον ὠκίμου σπέρματι, ἦτοι τῆς

βασιλικου̅ προὴν ἔχον, ποθὲν δὲ τὸ φάρμακον τοῦτο τὴν μὲν γλω̅σσαν οἰδεῖ, φλέγον αὐτήν, καὶ παραφροσύνην ἐμποιοῦν ἐσθίειν αὐτὴν παρασκευάζει, δίκην δ' ἕξου̅ τὴν τροφήν κατέχει, ἔμφραξιν ἐργαζόμενον οὔρου τε καὶ κόπρου, καταπνύγον δὲ τὸ πνεῦμα περὶ τὰς στενάς τῶν

5 ἐντέρων ὁδοὺς εἰλεῖσθαι ποιεῖ καὶ δι' ἔδρας ψόφους παρασκευάζει, ἢ διὰ στόματος ἐρεύγεσθαι δίδωσιν. Τοῦτο τὸ ποτὸν πολλάκις ἐμείν παρασκευάζει τὴν τροφήν παραπλήσιον τοῖς ἄνευ ὀστροάκων ὡοῖς τῶν ὀρνιθῶν, οἷον τοῖς ἀτελέσι καὶ ἐν τῷ ὑμένι οὔσι, τουτέστι νεωστὶ τεθρομβωμένοις ἐν τοῖς ἐγκάτοις αὐτῶν καὶ ὑμένας μόνους ἔχουσιν.

10 285. Εἰκῆ· ἀδιαχώριστόν φησι γίνεται, εἰκῆ καὶ ἄνευ λόγου ἐντὸς ἐνειλούμενον τὸ πνεῦμα ψόφον ἀποτελεῖ.

287. Ἐν ὀλίγῳ δὲ φουσηματι ἐλίσσεται, τουτέστιν ἐν μικρῷ πνεύματι ταράσσεται· μικρὸν γὰρ τὸ πνεῦμα εὐθύς ἀπολύει. Ὅγμῳ τῷ ἀναφερομένῳ πνεύματι, ἄρτι δὲ καὶ τῷ φερομένῳ, λέγει δὲ καὶ τοῦ

15 φουσέλου, οὗ τὴν ὑπερβολὴν εἴκασε βροντῆ, φαντασίαις δὲ βροντῶν ἢ ἤχων θαλασσίων· ἢ ὁποῖος ῥόχθος ἐπηγεῖ ταῖς σπιλάσιν· πολλάκις δὲ φησι ταῖς βρονταῖς τοῦ Ὀλύμπου ὁμοιούμενος, ποτὲ δὲ τοῖς ἤχοις τῆς θαλάσσης παραπλήσιος ὢν.

288. Ἀνομβρόηεντος δὲ πολυόμβρου, ὡς φησιν Ὅμηρος (Od. ζ,

20 43 et 44)·

οὐδέ ποτ' ὄμβρω.

δεύεται

291. Στρευγομένῳ· ἐλαυνομένῳ ἢ συνεχομένῳ, οἱ δὲ γλωσσογραφοὶ κατὰ στράγγα ἀπολλυμένῳ.

292. Λύματα δ' ἀκαθαρσίας ἀντὶ τοῦ καθάρματα· τὰ πινόμενά φησι τῶν φαρμάκων παρασκευάζουσι διεφθορουῖαν τὴν τροφήν παραπλήσιαν τοῖς ἄνευ λεπύρου τικτομένοις καὶ διεφθαρμένοις ὡοῖς· πολλὰ γὰρ διὰ τινὰ πληγὴν ἢ περίστασιν ἐκβάλλει ἢ ὄρνις χωρὶς τοῦ κελύφου τῶν ὡῶν.

30 293. Φαρμακώεις δ' ἀντὶ τοῦ φαρμακώεσσαι, ἀλεξιφάρμακοι· αἱ φαρμακώεις πόσεις φησὶ τὰς ἀκαθαρσίας ἔχεαν ὁμοίας τοῖς ὡοῖς, οἷα ἢ νομὰς ὄρνις ἐκβάλλει νεωστὶ τεθρομβωμένα καὶ φουσοειδῆ χωρὶς τοῦ κελύφου.

294. Καὶ αἰχμητῆσι νεοσοῖς· τοῖς ἀλεκτροῦσι δηλαδή· οὔτοι γὰρ

35 πρὸς ἀλλήλους πολεμιστὰι γίνονται.

295. Πάσχει γὰρ καὶ ἀπὸ πληγῆς καὶ ἐκ πλήθους ἐναποκειμένου αὐτῆ· τὸ δῆπτειν φησὶν ἀτελεῖ τὰ ὡὰ καὶ οἷα φύσας τινὰς καὶ ἀνόστρακα πολλάκις καὶ ἀπὸ νόσου γίνεται αὐτῆ.

297. Δύσπεπτον δὲ γόνον ἀντὶ τοῦ ἀμετάβλητον τὸν γόνον ἔτι ἐν

40 τῷ ὑμένι ὄντα ἐκβάλλει.

298. Εὐβροχεός· τῷ μὲν τοῦτο πεπωκότε τὸ ἄλγος ἀρήξει τὸ μετὰ γλεύκου ἐνστυφον πόμα τοῦ ἀψινθίου· εἴωθε γὰρ τὰ πικρὰ καὶ δοιμέα στύφοντα καλεῖν· τοὺς γοῦν ὄμφρακας ἐπιστύφοντας εἶπεν·

ὄμφακες (δ') ἠνία χεῖλος ἐπιστύφουσι ποθειῖσαι.
κελεύει οὖν ἐν γλεύκει βρέχειν ἀψίνθιον καὶ οὕτω διδόναι πίνειν, προσ-
τάττει δὲ καὶ ῥητίην τερεβινθίνην ἢ πευκίνην λαβεῖν, ἢ πίτυος δά-
κρον μετὰ γλεύκους, καὶ τὰ ἐξῆς.

299. Νεοτρίπτω δ' ἤγουν νεωστὶ τριβέντι, οἶον Φλιβέντι, πατη- 5
θέντι, τουτέστι μετὰ γλεύκους τὸν τοῦ ἀψινθίου ζωμόν.

301. Γοερῆς, ὅτι πολὺ στάζει δάκρον, ἢ ὅτι ἐν αὐτῇ ἀπεδερμα-
τίσθη Μαρσύας· μυθεύεται γὰρ, ὡς, ἐπειδὴ Μαρσύας δεθεὶς ἐκ πί-
τυος ἐξεδάρη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἢ πίτυς συμπαθῆς ἐπ' αὐτῷ γινο-
μένη θρηνώδης ὑπάρχει. Τμηῆσαι δ' ἀντὶ τοῦ κόψαι ἢ ξέσαι· ἢ μίξαι· 10
ἢ τῆς πίτυός φησιν ἥμι τοῦ Μαρσύου τὸν φλόα ὁ Φοῖβος ἀπεδύσατο
ἐκ τῶν μελῶν, τουτέστιν ὅπου αὐτὸν ἐξεσεν· εἰς πίτυν γὰρ αὐτὸν ἐξεσε
καὶ ἐξέδειρε κρεμάσας, αὕτη δ' ἢ πίτυς τὸν μόρον τοῦ Μαρσύου τὸν
πολύπυστον ἐπαιάζουσα κατ' ἄγκη, καὶ τὰ ἐξῆς.

305. Κόρεσον αὐτὸν τοῦ ἀνθους τοῦ μυοκτόνου πολλίου. ἰδίως δὲ 15
μυοκτόνον εἴρηκεν· οὕτω γὰρ οὔτε κέκληκέ τις, οὔτε μύας ἀναιρεῖ·
κελεύει οὖν λαβεῖν πολλίου ἀνθος καὶ πηγάνου βλάστας καὶ νάρδον καὶ
καστορος ὄρχιν.

307. Λιμναῖον δ' ἔφη, ἐπειδὴ ἐν τοῖς ποταμοῖς καὶ ταῖς λίμναις
δαιτιάται καθάπερ καὶ ὁ ἱπποπόταμος, δοκεῖ δ' ὁ ὄρχις τούτου ὅμοιος 20
εἶναι τῷ τοῦ κάστορος· οὗτος δ' ὁ κάστωρ, ὡς φασί, διωκόμενος κό-
ψας τοὺς ὄρχις ῥίπτει, εἰδὼς, ὅτι δι' αὐτοὺς διαίεται.

308. Ἡ ὀδελὸν σιλφίου τῷ χαρακτηριστικῷ κνηστῆρι, ἤγουν χαρα-
κτῶ κατάτριψον, οἶον ξέσον, κόψον κνηστῆρι χαρακτῶ, μαχαίρα φησὶ,
σιλφίου τῆς ῥίζης τοῦ ὀπου ὀβολοὺς δύο καὶ τραγορίγανον, ἢ γάλα 25
προσφάτως ἡμελγμένον· τραγορίγανον δ' ἐστὶν ὄρειον, ὅπερ ἐσθίοντες
οἱ τράγοι γίνονται κατωφερεῖς· διὸ οὕτως εἴρηται· αὕτη ἢ ῥίζα λέγε-
ται σίλφιον, ὃ δὲ ταύτης ὀπὸς Κυρηναϊκὸς καλεῖται ὀπός.

310. Ἡ τοῦ γάλακτος τοῦ νεωστὶ πηγνυμένου ἐν τῇ νεαμέλκτῳ
πέλλῃ κορεσθείη, τουτέστι τοῦ νεωστὶ τυροῦ πήξαντος. 30

312. Τὸ ταύρειον αἷμά φησι Πραξαγόρας πινόμενον πηγνυσθαι
ἐν τῷ στήθει καὶ θρομβουῖσθαι, ἔπειτα, συνεχομένων τῶν πνοῶν, θνή-
σκεν ποιεῖ, οὐ λανθάνει δὲ πινόμενον, ὥσπερ καὶ τὰ ἄλλα δηλητήρια
πολλάκις ἀγνοοῦνται· ἐστὶ γὰρ εὐτονώτερον τοῦ τῶν ἄλλων ζώων αἵμα-
τος, ὡς Ἀριστοτέλης (H. A., III 19 et P. A. II, 4 T. I, p. 520 b, et 35
651 a)· διὸ καὶ ἀφρόνως εἶπεν· τινὲς ἀποκαρτεροῦντες πίνουσιν αὐτὸ
καὶ τελευτῶσιν.

314. Εἶλαρ δὲ τὸ αἷμα παρὰ τὸ ἐν ἔαρι πλημμύρειν καὶ πλεο-
νάζειν.

315. Θρομβοῦται δ' ἀντὶ τοῦ πηγνυται τὸ ταύρειον αἷμα ποθὲν 40
καὶ ἐμφράσσει τοὺς πόρους τῆς ἀναπνοῆς, καὶ οὕτως ἀπόλλυται ὁ
πίνων.

316. Οἱ πόροι τῶν πινόντων φράσσονται, τὸ πνεῦμα θλίβεται ἐν-
τός, οἶονεὶ σφίγγεται, τοῦ ἀνχένος ἐμπλασθέντος, οἶονεὶ ἐμφραχθέντος
καὶ ἀποκλεισθέντος. 45

318. Μεμορνημένος, τουτέστι μεμολυσμένος τῷ ἀφροῶ, περιφραστικῶς δ' ἀφροΐζων.

319. Αποκραδίσειας, ἀπὸ τῆς κραάδης κόψειας, οἶον ἀποσυνκίσειας, τουτέστι λάβοις. Ἐρινοὺς δὲ τοὺς κλάδους τῆς συκῆς· ἐρινεὸς ἢ γὰρ ἡ συκὴ παρὰ τὸ ἐρίζειν παντὶ φυτῶ, ἐστὶ δ' ἐρινεὸς ἡ ἀγρία συκὴ. Ἄλλως· ἀφέλοιο τοὺς τῆς ἀγρίας συκῆς ὀλύνθους· οὗτοι γὰρ μηδέπω ὄντες πέπειροι ἔχουσιν ὄπον.

320. Τὸ δ' ἀθρόον· ἀθρόον καὶ πολὺ ὄξος μίξας ὕδατι συγκέρασον καὶ δὸς πιεῖν, τὸ δ' ὄξος φησὶν, ἥτοι εἰς ὃ ἀπεβράχθησαν οἱ ὄλυνθοι τῆς ἀγρίας συκῆς, ἢ ἀπλῶς δι' ἑτέρου βοθηθήματος· εἰ δὲ τὸ πρότερον, τὸ ἐμπόσαιο ἀντὶ τοῦ βρέξον.

322. Εκφλοίοιο, ἐκσύρειας, ἐκθλίψειας, κλύσον φησὶ τὴν γαστέρα· ἢ καὶ τοῦ τῆς συκῆς φλοιοῦ. Καταχθέος κατάγοντος τὰ περιτώματα τῆς γαστρός· ἢ πολυαχθέος, τῆς πολὺ ἄχθος ἐχούσης, δηλονότι περιτιωμάται. Καταχθέος τῆς πληθυνούσης κατὰ τοῦ κατάγοντος καταχθέα ῥύματα γαστρός.

323. Πνετίαν φησὶ λαβῶν ἢ προκός, ὅ ἐστι δορκάδος, ἢ ἐρίφου ἢ νεβροῦ ἢ λαγωῦ κόψον καὶ ἥθησον ἐν ῥάκει λεπτῶ, καὶ τρεῖς νίτρον ὀβολοὺς τρίψας καὶ μίξας ἐν οἴνῳ δίδου πιεῖν. Πολυωπέι δ' ἥτοι πολυωπῶ κόλπῳ τῆς ὀθόνης.

328. Ἐνὶ δεύκει Βάικχον· καὶ γὰρ τὸ ἐνὶ δεύκει ἠδὺ, ἠδέως· ἰδίως δεύκεα λέγει τὸν ἠδὺν, ἢ μᾶλλον τὸν παλαιὸν ὡς πικρίζοντα.

329. Σιλφιόεσσαν δὲ λίτρον ἀντὶ τοῦ ἴσση μοῖραν λαμβάνειν σιλφιῶν καὶ ὀπου καὶ σπέρμα κράμβης μετ' ὄξους. Ἄλλως· καὶ σιλφιῶν φησὶ καὶ ὀπου Κυρηναϊκοῦ καὶ σπέρμα Κράμβης τῶν τριῶν ὁμοῦ λίτρον μεμοιραμένην.

332. Κατασμώνξαιο· κατὰτριψον τὰ ἀπαλὰ τοῦ βάτου· τούτῳ τὴν πῆξιν τοῦ ταυρείου αἵματος ῥαδίως σκεδάσειας, ἥτοι ἐστῶσαν ἐν τῇ γαστρὶ διαθρούσειας.

335. Βούπρηστις ζῶον ἐστὶ χερσαῖον, ὠνόμασται δ' ἀπὸ τοῦ ἐπιπράναι τοὺς βόας, ἐπειδὴν δηχθῶσιν, ἢ αὐτὸ μόνον περιχάνωσιν. Φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ ζῴων (H. A. VI Π. 22 t. I. p. 604 b) ὅτι, ἐὰν καὶ ἵππος περιχάνη τὸν λεγόμενον σταφυλῖνον, ἐστὶ δὲ ζῶον ὅμοιον σφονδύλῃ, διαφθείρεται. Ἄλλοι δὲ φασὶ ζῶον εἶναι ὅμοιον κανθαρίδι. Μὴ λάθῃ σε ἡ ἀλγηδόνα παρέχουσα πόσις τῆς βουπρηστιδος, πεύση δὲ καὶ γνώση δαμαζόμενον τὸν πίνοντα ἄνδρα. Βούπρηστις δὲ ζῶον ἐστὶ παραπλήσιον φαλαγγίῳ, ὃ διατίθησι τοὺς βόας κακῶς· τοῖς οὖν πίνουσί φησι τὴν βούπρηστιν ὀδύνη παρακολουθεῖ.

337. Ἡ βούπρηστις ἐγχρωτάξουσα εἰς τὰ χαλινὰ λίτρον ὁμοίαν ἔχει τὴν γεῦσιν. Νίτρον τὴν χοιρῶν παραπλησίαν γίνεσθαι φησὶ κατὰ τοὺς χαλινούς τῶν πινόντων, εἰ μὴ ἄρα νιτροῶδεις φησὶν αὐτοὺς ἔχειν προφορὰς κατὰ τὴν ἀντίληψιν, περὶ δὲ τὴν κοιλίαν πόνοι καὶ οὔρων περικράτῃσι, καὶ ἡ κύστις ῥοχθεῖ, ὅ ἐστι ψοφεῖ, τοῖς δ' ὑδρωπικοῖς παραπλησίως ὀγκοῦται, τοῦ δέσματος αὐτῶν παράτασιν λαμβάνοντος,

ὡς καὶ τῶν βοῶν, ὅταν φάγῳσι τὰ καυλεῖα, τουτέστι τὰς βοτάνας, ἐν αἷς τὰ θηρία.

339. Ὑπερβατόν· ἐν τοῖς στόμασι τῆς γαστροῦς τὰ ἄλλη περιπολεύοντα ὄρωρεν.

341. Διαπίμπραται, φουσᾶται, ὡς ὑφ' ὕδρωπος· τρία δὲ γένη 5 ὑδρώπων, ὧν ὁ εἷς τυμπανόεις λέγεται.

342. Ἀφυσγετός δὲ καλεῖται κυρίως μὲν ἰὸ ἐκ τῶν ποταμῶν γινόμενος συρφετός, ἥτοι ἡ ἀθροισμένη χορτώδης ὕλη, νῦν δ' εἴρηκε διὰ τὸ πᾶσαν ἀκαθαρσίαν τοῦ σώματος εἰς τὴν γαστέρα συναρροηκέναι.

345. Ὅποτε θῆρα· τουτέστιν οτε δατέονται καὶ μερίζονται τὸν 10 τῶν θηρῶν τόπον βοσκόμενοι. (Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἐνταῦθα τὸν ἐξηγητὴν· δατέονται καὶ μερίζονται τὸν θῆρα, ἥτοι μᾶλλον κατατρώγουσι, τὰ γὰρ μασώμενα καὶ κατατρωγόμενα μερίζονται, ἔφη κακῶς· αἱ δαμάλεις καὶ οἱ μόσχοι νομαζόμενοι καὶ βοσκόμενοι τὸν τόπον τῶν θηρῶν) Ἄλλως· γράφεται πίμπραται ἐσχατιῆσιν ὅταν καυλεῖα φάγῳσιν· ὅταν φη- 15 σὶν ἐν ταῖς ἐσχατιαῖς περὶ τὰ πρόποδα τῶν ὀρῶν τὰ καυλεῖα αὐτῆς, τουτέστι τῆς βουπρήστιδος, φάγῳσιν.

347. Τῶ καὶ εὐκραδέης· διχῶς ἡ γραφή καὶ ἡ ἐξηγήσις· μία μὲν οὕτως· τῶ καὶ εὐκραδέης τριπετῆ ἐν νέκταρι μίξαις, καὶ τὰ ἐξῆς, ἵνα συνταχθῆ οὕτως· διὰ τοῦτο καὶ τῆς καλῆς κραάδης τὴν τριπετῆ τῶν 20 σύκων πόσιν τὴν ἱκανῶς ξηρανθεῖσαν καὶ ὀμφαλόεσσαν ἐν νέκταρι μίξαις· τριπετῆ οὖν, οἶονεῖ τριπέτηλον, τὴν ἐκ σύκων σχιζομένων εἰς τρία πέτηλα· τὰ γὰρ σῦκα ξηραίνόμενα εἰς τρία σχίζονται· ἢ ὅτι τὰ φύλλα τῆς συκῆς εἰς τρία ἔσχισται. Ὀμφαλόεσσαν δ' ἢ τὴν τῶ ὀμφαλῶ προσιζάνουσαν, ἢ τὴν ἐκ σύκων τῶν ὀμφαλῶν ἐχόντων· τὰ γὰρ σῦκα 25 κάτω τρύπας ἔχουσι δίκην ὀμφαλοῦ, δι' ὧν τρυπῶν ὁ ὀπὸς αὐτῶν ρεῖ. Γράφεται καὶ τριπετῆ ἐν νέκταρι, ἵν' ἢ τῆς καλῆς κραάδης τὴν ἐκ τῶν σύκων ἀνανθεῖσαν ἄλις πόσιν τὴν ὀμφαλόεσσαν ἐν τριπετῆ νέκταρι μίξαις. Ἄλλως· ἀνανθεῖσαν τὴν ἀπὸ ξηρῶν σύκων, τριπετῆ δὲ τριόσχιστον, ὅτι τὰ φύλλα τῆς συκῆς εἰς τρία ἔσχισται. Τοῖς δὲ γράφεται καὶ 30 εὐκραδέος· κελεύει οὖν ξηρὰ σῦκα μετ' οἴνου ἐψήσαντα διδόναι πιεῖν. Ἡ ὀμφαλόεσσαν τὴν τροφέεσσαν παρὰ τὸν ὀμφαλόν· βρωῶσις γὰρ ὀμφαλός, ἐπεὶ δι' αὐτοῦ τὰ ἔμβρονα πάντα τὴν τροφήν δέχεται καὶ ἀναπνεῖ, τοῦ στόματος μεμυκότος διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὑγρῶν, ἵνα μὴ ἀπόληται.

351. Μελιζώροιο. Ἀμφίβολον, πότερον τὸ τῶν σύκων πόμα με- 35 λίζωρον εἴρηκεν, ἢ ἕτερον ἐκ τῆς μελιζώρου βοτάνης.

352. Τὸ δὲ γλάγος εἶν ἐνὶ χεύαις, ἀγγεῖω δηλονότι.

353. Ψαφαρόν, ἀνχυηρόν, ξηρούς δὲ φοίνικας κελεύει εἰς τὸ γάλα μινύνα· μίξον δὲ φησι τὸ γάλα τοῖς ξηροῖς φοίνιξιν.

354. Ἄλλοτε δ' ἀναλέης· ἀπὸ κοινοῦ τὸ καταμίσγεο καρπόν· 40 ἀγρᾶς δὲ καὶ βᾶκκη καὶ μυρτινὴ εἶδος ἀπίων, ἔστι δὲ καὶ εἶδος ἐλαίας μυρτινὴ καλουμένη.

356. Θηλάζειν φησὶ τὸν πάσχοντα ποτὲ μὲν γυναικα, ποτὲ δὲ βοῦν. Ἄτε δὴ βρέφος· ὡς οἶα βρέφος ἀρτιγενὲς, οὕτως ἐμπελάσοι τῶ

δεσμῶ ἤγουν τῶ μαστῶ. Μοσχηδὸν δὲ δίκην μόσχου, δι' οὗ σημαίνει τὸ ἀπαλὸν καὶ τρυφερόν· μόσχευμα γὰρ πᾶν τὸ ἀπαλόν. Ὅμηρος (Π. λ, 105).

μόσχοισι λύγοισιν.

5 358. Οἷη τ' ἐξ ὑμένων βράσσει ἢ νεαλῆς, ὅ ἐστιν ἢ νεαρά μόσχος τὰ οὐθατα ἀνακρούουσα ἐκ τῶν ὑμένων ταράσσει τὴν μενεοικέα χύσιν τῆς θηλῆς, καὶ τὰ ἐξῆς.

360. Ἐλαιὸν φησι θερμοὺν λαβῶν βιάζου ἐμεῖν, ἐντιθεὶς τὰς χεῖρας ἢ πτερόν ἢ ἀπὸ τῶν παπύρων τὸν πρὸς ἕμετον ἐπιτήδειον, τῶν
10 κακῶν φησι τοῦ φάρυγγος ἐλκυστήρα Ἀνακεφαλαίωσις τῆς θεραπείας τῆς βουπρήστιδος· ἀπὸ συκῆς ξηρῶν σύκων τετριμμένων μετ' οἴνου πόσις, ἢ μελιζώρου ἱκανὴ πόσις, ἢ γάλακτος καὶ φοινίκων καρποῦ μεμιγμένη πόσις, ἢ ψυκτῆς ἀχράδος ἢ ἄλλων ἀπίων μετ' οἴνου, ἢ ἵνα
15 θηλάξῃ μαστὸν γυναικὸς ὡς παιδίον, ἢ θερμοῦ ἐλαίου εἰς κόρον πόσις, δεῖ δ' ἐφ' ἐκάστη πόσει τοὺς δακτύλους χαλᾶν, ἢ πάπυρον, ἢ πτερά ἐμβάλλεν εἰς τὸ στόμα καὶ ἀναγκάζειν ἐμεῖν, ὅπως τάχιστα τῆς νόσου ἀπαλλαγῇ.

364. Ἐάν δὲ θρομβωθῇ, τουτέστι τυρωθῇ τὸ νεαλὲς γάλα, ἤγουν τὸ νεωστὶ ποθὲν, πνιγμὸς ἐπακολουθεῖ εἰς ἕν ἀθροισζομένου τοῦ πόμα-
20 τος ἤγουν τοῦ γάλακτος.

366. Τρισσὰς δὲ πόσιας ἀντὶ τοῦ τρεῖς μοίρας, μέσας μὲν ὄξους, δοιὰς δὲ γλυκέας τουτέστι τὰς δύο μοίρας γλυκέας καὶ τὴν μέσην τούτων, τουτέστι τὴν μίαν ὄξους.

368. Ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐκ τῆς Αἰβύης σιλφίου τὰς ρίζας. Ποτῶ
25 ἐγκνήθεο, τουτέστιν ἔντριβε.

369. Ὅπου· τοῦ Κυρηναϊκοῦ λέγει. Ἰστέον, ὅτι οὗτος ὁ ὀπὸς συνεστηκὸς ἐστὶ καὶ πεπηγὸς, ὥσπερ τὸ κομμίδιον ἢ ὁ λίβανος ἢ ἢ μαστίχη ἢ εἴ τι τοιοῦτον· διὰ τοῦτο οὖν εἶπε τήξας, οἶονεὶ ἀναλύσας. Ἐνὶ βάμματι ἀντὶ τοῦ ἐν ὄξει διαλύσας· ὁ γὰρ Κυρηναϊκὸς ὀπὸς δια-
30 λυεὶ τὴν φαρμακείαν· καὶ γὰρ ἐάν πεπηγὸτι γάλακτι ἐπιχέῃ αὐτόν τις, διαλυθήσεται· ἐστὶ δὲ καὶ τὸ νίτρον διαλυτικὸν τοῦ γάλακτος.

370. Κονίλην, ἥτοι κονίαν, ἢ θύμου καρπὸν, ἢ τῆς εὐκνήμου βότρου, ὅπερ κόριον καλοῦσι, μετ' οἴνου.

371. Ἄλλοτ' ἀμύνει· ἄλλοτε δ' ἀμύνει καὶ βότρου εὐκνήμου, ὡσανεὶ τῆς καλῆς κνήμας ἐχούσης ἀμπέλου, κνήμας δὲ τὰ μεταξὺ τῶν
35 κονδύλων ἢ τῶν κάμψεων λέγει, τοῦ βότρου βρεχθέντος ἐν οἴνῳ· ἢ εὐκνήμος εἶδος βοτάνης.

373. Τοῦτο ἄξιον θαύματος, πῶς διαχεῖ ἢ πτυτῖα τὸ συνεστηκὸς ἐν τῇ κοιλίᾳ γάλα, ἀλλ' οὖν ἄλλο ἐπισυνίστησιν.

40 374. Καὶ τὸ μελισσόφυλλον δὲ φησιν δίδου σὺν ὄξει· ἢ μελίσσης ποτὸν ἔφη τὸ μέλι.

375. Στυφόεν δὲ ποτὸν τὴν ἠδύοσμον ἔφη κατ' εὐφημισμὸν. Μίνθη Ἄιδου παλλακὴ οὕτω καλουμένη, ἣν διεσπάρραξεν ἢ Περσεφόνη, ἐφ' ἣ τὴν ὀμῶνυμον πόαν ἀνέδωκεν ὁ Ἄιδης.

1 θηλασμῶ ἤγουν?

9 ὃν τῶν κακῶν?

376. Τὸ δορύκνιον, ὃ καὶ μελισσόφυλλον καλεῖται, ἀγρία βοτάνη ἐστίν· αὕτη κοπτομένη ὅπῃ ἀποστάζει ὅμοιον γάλακτι τὴν θεάν καὶ τὴν γεῦσιν καὶ τὴν ὄσμην, ὅθεν καὶ δυσδιάκριτόν ἐστι τῷ πίνοντι, πότερον γάλα ἐστίν, ἢ οὐ. Δημοφῶν δ' ἐτυμολογῶν φησιν οὕτω κεκλήσθαι διὰ τὸ δόρατι αὐτὸν ἴσον εἶναι κατὰ τὴν ἀναίρεσιν, *Λυσίμαχος* δ' ὁ Ἰπποκράτειος διὰ τὸ ξύλον εἶναι κνίφης παρασκευαστικὸν τοῖς προσ-
ενεργαμένοις.

377. Ὠπὴ δ' ἢ πρόσοψις, ἢ θεά, τὸ εἶδος. Καὶ ἢ βρωῶσις περὶ τοῖς στόμασιν ἀπεικάζεται γάλακτι.

378. *Λυγμοὶ* δ' αἱ τοῦ πνεύματος ἀναγωγαί. 10

382. Τηνεσμῶ τῇ διατάσει· διαφέρει τηνεσμός καὶ δυσεντέριον, σύνεγγυς μέντοι ἀλλήλων· καὶ γὰρ ἔστι πάθος, ὃ καλεῖται χορδαψός, τηνεσμός δ' ἐστίν, ὃν νῦν λέγομεν βιασμόν. Ἄλλως· τοῖς τηνεσμῶδεσι παρακολουθεῖ δυσεντερία, εἶτα ὁ χορδαψός, ὃν δὴ φασὶ συναμματιζόμενον τοῦ ἐντέρου, ὅτε προηγεῖται τηνεσμός, ὅτε δυσεντερία, τηνεσμῶ 15
περὶ τὸ δυσεντέριον τάσις.

387. Καὶ τῆς ὄρνιθος τηκομένη ἢ σὰρξ τῶν εὐτραφῶν στηθῶν ἤμυνε βρωθεῖσα· τὸ στηθος τῆς λιπαρᾶς φησὶν ὄρνιθος βρωθὲν ὠφέλει· θωρήκων οὖν τῶν στηθίων σαρκῶν.

389. Χυλὸς ἄλις, ἤτοι τοῦ στηθους τῆς ὄρνιθος ὁ χυλός, ἢ ἔτε- 20
ρον βοήθημα λέγει, χυλὸν πτισάνης, ἄμεινον δὲ τὸ πρότερον.

390. Καὶ ὅσα κατὰ τοὺς φνικιόεντας ἀγμούς, ὃ ἐστὶν αἰγιαλοὺς, περιβόσκειται κνώδαλα, κωβιοὶ καὶ τὰ τοιαῦτα.

393. Κάλχης· εἶδος πορφύρας, ἀφ' ἧς αἱ γυναῖκες κάλχιον βήπτουσιν· καλχαίνειν γὰρ τὸ πορφύρειν. Τὸν δὲ στρόμβον, ὃν ἔλεγον οἱ 25
ἀρχαῖοι ὄστρακον, τῶν κογχυλίων, οἷς καὶ ἐχρῶντο ἀντὶ σάλπιγγος· καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς Ὀμήρου οὕτως εἶπεν (Π. ξ 413):

Στρόμβον δ' ὣς ἔσσευεν.

394. *Αἰθνήντος* δ' ἐρυθροῦ καὶ πυρροῦ κατὰ τὴν σάρκα.

396. Τήθη τε· τὰς ἀγρίας λεπάδας, ἃς ἡμεῖς ὠπία λέγομεν, ὃ 30
δ' Ἀριστοτέλης ὄστρεια, καὶ Ὀμηρος (Π. π 747) κοινῶς τὰ ὄστρεια. Τὸ δὲ δὴν ἔσεται, ἤτοι πολὺ ἀπέσται ἀντὶ τοῦ ἐπίτος ἔσται. Καὶ τὸ γε-
ραιόμενον ἀυξανόμενον ἐν τοῖς βρούοις, ἢ νηχόμενον, ἢ ἀγρευόμενον, ἢ κοσμούμενον.

398. Τὸ Φαρικὸν ὁμοίως τῶν θανασίμων ἐστίν, ἱστορεῖ δὲ *Πρα-* 35
ξαγόρας κληθῆναι αὐτὸ ἀπὸ Φαρικοῦ τινος Κρητὸς, τοῦ ἐξευρόντος αὐτό. Ἄλλως· τοῦτό φησιν ἐν Φάροις τῆς Ἀρκαδίας εὐρεθῆναι, κα-
λεῖται δὲ καὶ Μηδικόν· τινὲς δὲ φασὶν αὐτὸ πρῶτον ἐν Θεσσαλίᾳ εὐρε-
θῆναι ἐν Φέραις, ἄλλοι δ' ἐν Λακεδαιμόνι. Φᾶρις γοῦν ἐστὶ τῆς Λα-
κωνικῆς.

Φᾶρίν τε Σπάρτην τε (Π. β 582).

Τοῦτο δὲ τὸ ποτόν τῇ μὲν γεύσει ἐστὶν ὅμοιον νάρδῳ, τοῦ δὲ πεπωκό-
τος τὰς μὲν διαγόνας ἐπέπλησε, τοῖς δὲ τοῦ σώματος πᾶσι μέλεσι τρώ-
μον ἐπήνεγκε καὶ παραφροσύνην ἐν τοῖς τῆς ψυχῆς νοήμασιν ἐνέθηκεν.

399. Γενθμῶ· τῇ γεύσει. Ἰσαιομένην· ὁμοίαν.

400. Ηνυσσε δὲ σφαλερούς· ἐποίησε τρομερούς καὶ παράφροντας, καὶ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ πολλάκις πρὸς θάνατον ἤγαγεν· μονήρει γὰρ ἀκτῖνι ἀντὶ τοῦ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀναίρει τὸν ἄνδρα τὸν βαρύν, ἥτοι γενναῖον,
5 ἰδίως δὲ μονήρει εἶπεν.

402. Σταδίην δὲ σταθμῶ, ἢ ἀντὶ τοῦ σταθμηθεῖσαν, οὐκ εἶπε δὲ πόσον.

403. Καὶ θυλακόεσσαν τὴν ἐμφερῆ θυλάκω, σχηματίσας δ' εἶπεν ἀπὸ τῆς ῥίξης· τοιαύτη γὰρ ἢ τῆς νάρδου ῥίξα, θυλακώδης τῶ εἶδει·
10 διὸ καὶ παρὰ τινων θυλάκιον τῆς νάρδου ὀνομάζεται.

404. Αἰ ἔσοχαὶ αὐξάνουσι Κέστρου, ποταμοῦ Παμφυλίας ἢ Κιλικίας.

405. Τὸ σμυρνεῖον παραπλήσιόν ἐστι νάρθημι, τὸ δὲ σπέρμα πρᾶσου ἔχει, ὁσμὴν δὲ σμύουνης. Αἴνυσο· λάβε.

15 406. Τὸ δ' ἰριδα ὤφειλεν ἰριν, ὥσπερ ἔριν· εἴη δ' ὀξυτόνως ἰρίς, ὥσπερ βολίς· ἢ ὡς Κύπριδα. Λειριόεν κάρη· τὸ τοῦ κρῖνου ἄνθημα. Ἀφρῶ ἢ Ἀφροδίτη ἢ ἀφρογενῆς ὑποκοριστικῶς.

407. Θρίοις· φύλλοις.

408. Ὀνειδείην· αἰσχύνην.

20 409. Βρωμήεντος· τοῦ ὄνου. Ἐναλδήσασα· ἐναυξήσασα. Κορύνην· τὸ αἰδοῖον τοῦ ὄνου. Λειριόεν κάρη· τὴν κεφαλὴν τοῦ λειριίου, λειριον δὲ φασὶ τὸ κρῖνον· τούτῳ δὲ λέγεται τὴν Ἀφροδίτην ἐρίσαι περὶ εὐχροίας, τὴν δ' ὀργισθεῖσαν ὅμοιον αἰδοῖω ποιῆσαι ὄνου.

410. Σκύλαιο· ξύρησον. Ἐπεσίνατο· ἔβλαψεν. Περὶ κόρσεα
25 πλάσσοις· ἐπίπλασσε τὴν κεφαλὴν. Σκύλαιο κάρη· κελεύει ξυρᾶν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ καταπλάττειν πηγάνω καὶ ἀλεύρω κριθίνω καὶ ποτίζειν νάρδω ὡς πλειστον, καὶ ὄξους ἐσκευασμένον· βλάπτεσθαι δὲ φησὶ τὸ πήγανον ὑπὸ τῆς κάμπης. Ἄλλως· ξυρίσόν φησὶ τὴν κεφα-
30 λὴν καὶ κατάπλασον ὠμῇ λύσει μετὰ πηγάνου· τὸ δὲ πήγανον παρὰ τὸ πηγνυσθαι τὴν γονὴν· ἐστὶ γὰρ καὶ ἐπισχετικὸν τῆς συνουσίας, διὸ καὶ οἱ μούμενοι αὐτῷ χρῶνται· ἢ διὰ τὸ ἐν πάγοις φύεσθαι τὸ πήγανον.

Ἄλλως· Σκύλαιό φησὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ πηγάνου, καὶ ἔπαρον αὐτοῦ τὴν λάχνην, ἥγουν τὸ ἄνθος, κόψας αὐτὸ κάτωθεν εὐνῆκει ξυρῶ, ὃ
35 ἐστὶν εὐακονήτω, καὶ ἔψησον ἄλευρα κριθῶν νεάλεστα καὶ φυλλάδα πηγάνου ἐν ὄξει, καὶ ποίησον τροχίσκους, καὶ περὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ πάσχοντος κατάπλασσε.

415. Μηδεῖς ἀπείρως ἔχων τοῦ ὑοσκνάμου τὴν νηδὺν κορέσκοι, οἷα ποιούσιν οἱ σφαλλόμενοι τοῖς φρεσίν· ἰδίως δ' εἴρηκε τὸ αἰδορήεντα ἀντὶ τοῦ αἰδορήεντος· λέγει οὖν, ὅτι ἔάν τις ἀπείρως προσενέγκῃ τὸν
40 ὑοσκνάμον περὶ τὰ ἀπαλὰ λάχανα σὺν τοῖς σπέρμασιν ἀπαλοῖς οὖσιν, ἢ καὶ ὅταν τὰ παιδία προσενέγκηται, ποιεῖ παραφυλάττεσθαι.

416. Παρασφαλέες δὲ σπέρχονται ἀντὶ τοῦ οἱ ἐσφαλμένοι τρέχουσι καὶ σπεύδουσιν.

418. Κοῦροι· ὅπερ οἱ παῖδες οἱ ἄρτι ἐπισύρεσθαι παυσάμενοι
45 καὶ τὰς τροφούς ἀπαρησάμενοι ποιούσιν ἀγνοία, καὶ ἐμβάλλοντες εἰς τὰ χαλινὰ αὐτῶν, ὅπερ ἂν αὐτοῖς ὑποπέσῃται ἢ εὐρώσιν.

417. Ἡ νέον σπείρημα· λέγει τὸ ἄκρον τῆς κόμης, ὃ ἐστὶν ἀπαλόν, ὃ δὴ πολλάκις συμβαίνει τοῖς ἤδη δυναμένοις παισὶ χωρὶς τῶν τιθηνῶν πορεύεσθαι καὶ ἐσθίειν. Ἄλλως· νέον σπείρημα· οἱ ἔτι τὰς τρίχας ἀπὸ τῆς σπορᾶς φθεροῦντες· σπείρημα γὰρ τὸ σπέρμα. Ἀμφικάρηνα κομῶν, ἤγουν τὰ περὶ τὴν κεφαλὴν τῶν κομῶν. Γράφεται δὲ 5 τὸ σπέρχοντα καὶ τεύχοντα ἀντὶ τοῦ ποιοῦσιν, ὃ δὲ νοῦς τοιοῦτος· τὰ παιδιὰ τὰ νεωστὶ ἐκφυγόντα τὸ ἐπὶ γαστέρα σύρεσθαι καὶ τετραποδίζειν καὶ ἀπειπάμενα τῶν τριχῶν τὸ ἀμφικάρηνον, τουτέστι τὰ νεωστὶ κουργεθέντα καὶ ἀρξάμενα περιπατεῖν ἄνευ τῆς τροφοῦ, λέγει δὲ τὰ ὄντα περὶ τὰ τέσσαρα ἔτη καὶ τὰ πέντε· ταῦτα γὰρ ἐπιτυγχάνοντα τῷ 10 ὕσκημῳ ἐσθίουσιν αὐτὸν καὶ βλάπτουσι· ὅλοῃν γὰρ ἐρπυδῶνα τὸν τετραποδισμόν καὶ τὸν συρμόν. Ἄνις δ' ἀντὶ τοῦ ἄνευ.

420. Τῇ ἀφροσύνῃ τρώωσι τοὺς κακανθήσαντας κλάδους.

421. Οἷα γὰρ οἱ νεωστὶ ἐν τοῖς γναθμοῖς τοὺς βρωτῆρας ὀδόντας ὑποφαίνοντες, τοιοῦτός φησι κνηθμὸς ἐν τοῖς φαγοῦσιν ὕσκημα- 15 μων, οἷος ἐν τοῖς παισίν, ὅταν ἀποβάλλωσι τοὺς ὀδόντας.

424. Βουκέρως· εἶδος βοτάνης, τοῦτο δὲ καμπύλον ἐστὶ κατὰ περ βοδὸς κέρως· διὸ καὶ τῆς ὀνομασίας ταύτης ἔτυχεν. Καὶ σιτηγόνου τοῦ εἰς σιτισμὸν καὶ τροφήν γινομένου· γράφεται καὶ χιλογόνου. Ὅρα κεραίας· ὅπερ βούκερας κεραίας τινὰς εὐκαμπεῖς κάτωθεν ὑπὸ τοῖς 20 ὑπηνεμίσι φύλλοις αὔξει. Ἄλλως· σιτηγόνου· γράφεται καὶ κεληγόνου, τοῦ ἐν τῇ κεφαλῇ ἔχοντος τὸν γόνον· κέβλη γὰρ ἢ κεφαλῇ ἐν συγκοπῇ τοῦ α καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς β.

426. Ἀτμενίῳ δὲ τῷ ἐλαίῳ τῷ μετὰ κακοπαθείας γινομένῳ· ἀτμένες γὰρ οἱ δούλοι, οἷς ἔπεται τὸ κακοπαθεῖν· μέγα φησὶν ὄνειρόν 25 ἐστὶ τὸ βούκερας, ὅταν ἐμπλεύσῃ καὶ βραχῇ τῷ ἀτμενίῳ ἐλαίῳ.

428. Τουτέστιν ὡμὰ τὰ φύλλα διαμασήσασθαι καὶ τὸν χυλὸν αὐτῶν καταπίνειν.

429. Κίχορα δὲ καὶ καρδαμίδας εἶδη λαχάνων καὶ γηθυλλίδας εἶδος κρομμύων, ἥτοι τὰς κεφαλὰς ἢ τὰς ῥίζας, ἢ τὰ ὑπ' ἐνίαν λεγόμενα ἀγοιόφυτα. 30

432. Καὶ εὐαγλις, καλὰς ἀγλιθας ἔχουσα· ἀγλιθες οἱ κόκκοι, ἐξ ὧν αἱ κεφαλαὶ τῶν σκοροδῶν συγκεῖνται, ἅπερ σκελίδια ἢ συνήθειά φησιν, τὰ δὲ κίχορα οἱ Ἀττικοὶ κηχόρια φασιν, ἡμεῖς δὲ γογγύλια, γηθυλλὶς τὸ νέον κρομμυον. Κίχορα ἡμεῖς μὲν γιγγικίδια, οἱ δ' Ἀττικοὶ 35 κηχόρια.

433. Κεληγόνου· τῆς ἐν τῇ κεφαλῇ τὸν γόνον ἐχούσης, ὃ ἐστὶ τὸ σπέρμα· συγγενὲς γὰρ τὸ β τῷ φ· καὶ Καλλιμάχος·

ἀμφὶ τε κέβλην

εἰργμένος ἀγλίθων οὖλον ἔχει στέφανον.

Τινὲς τῆς κατὰ τὴν κεφαλὴν κομώσεως μήκωνος· βοτάνη γὰρ ἐστὶν ἢ μήκων, ἐν τῇ κεφαλῇ ἔχουσα τὸν γόνον· καὶ Εὐφορίων περὶ τῆς Ἀθηνᾶς·

κεβληγόνου Ἀτρουτώνης.

Μήκων δ' εἴρηται παρὰ τὸ μὴ κινεῖν, ὃ ἐστὶ μὴ ἐνεργεῖν· κινεῖν γὰρ 45 λέγεται τὸ ἐνεργεῖν, κωλυτικὸν δὲ τοῦτο τῶν κατὰ φύσιν ἐνεργειῶν.

434. Καθυπνέας· ύπνουῦντας· ἄγει γὰρ τὸ μηκύνειον εἰς ὕπνον· ἐτυμολογοῦσι δὲ τὴν μήκωνα, ἥτοι τὴν μὴ ἀκονεῖν, ὡς εἴρηται, μηδ' ἐνεργεῖν ποιουῖσαν.

435. Ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀνοίγονται οἱ ὀφθαλμοί.

5 436. Τὸ δὲ δέδηεν ἀντὶ τοῦ δέδεται, δεσμεῖται.

437. Ὀδμήεις δ' ὀζώδης, ὀδμὴν ἔχων τὴν ἀπὸ τοῦ ὀπου· φέρεται γὰρ ἰδρῶς ψυχομένου τοῦ σώματος.

438. Τὸ δὲ πρόσωπον ὠχρὸν γίνεται καὶ τὰ χεῖλη ἐμπύπραται.

439. Παῦρον· ἐκ δὲ τοῦ ἀνύχενος ὀλίγον ἄσθμα ἐλκόμενον ψυχρὸν
10 διέρχεται, καὶ πάρεσις τῶν διαγόνων γίνεται, πολλάκις δὲ καὶ οἱ ὀνυ-
χες πελιδοὶ γινόμενοι, ὡς ἐντὸς τοῦ αἵματος χωροῦντος, καὶ ἡ δὲ σις
στρεβλουμένη καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ κοῖλοι γινόμενοι θάνατον ἀπαγγέλ-
λουσιν.

443. Μέλιοι δ' ἐπιμελοῦ τῆς θεραπείας καὶ βοηθείας, γλυκὴν
15 θερμὸν οἶνον διδοῦς αὐτῶ.

444. Κεκαρφηότα ἀντὶ τοῦ ὀλιγοψυχοῦντα πληροῖς.

445. Καὶ τινθαλέω θερμῶ, διαπύρω. Ἔργα μελίσσης ἀντὶ τοῦ
σύμμισγε καὶ μέλι μετὰ θερμοῦ οἴνου.

446. Ὑμητιδὸς δ' Ἀττικοῦ ἀφ' Ὑμηττοῦ τοῦ ὄρους Ἀττικῆς.
20 Μόσχου· αἰ μέλισσαι, ὡς φησὶν αὐτός (Th. 741).

ἵπποι μὲν σφηκῶν γένεσις, ταῦροι δὲ μελισσῶν.

448. Κατὰ δρυὸς· παλαιὰν τινα μελιττοουργίαν ἐκτίθεται· μήπω
γὰρ ἡμεροῦμενα αἰ μέλισσαι, ἀλλ' ἔτι ἄγριαι οὔσαι, ἐν τοῖς κοιλώμασι
τῶν δρυῶν τὰ κηρία συντετίθεσαν, καὶ νῦν ἔτι ἔστιν ὅτε τοῦτο ποιου-
25 σιν. Τὸ δ' ἐκτίσαντο ἀντὶ τοῦ κατεσκευάσαν. Ἄλλως· τοῦτο καὶ Ἡσίο-
δος (ἔργ. 233).

ἀκρῆ μὲν τε φέρει βελάνουσ, μέσση δὲ μελίσσας.
καὶ Φωκυλίδης (Ποι. νουθ. 159—162).

30 κάμνει δ' ἡερόφοιτος ἀριστοπόνος τε μέλισσα
ἢ πέτρης κοίλης κατὰ χηραμὸν ἢ δονάκεσσιν,
ἢ δρυὸς ὠγγύλης κατὰ κοιλιάδος ἐνδοθι σίμβλων,
σημήσει μυριότορα κατ' ἄγγρα κηροδομοῦσα.

449. Φησὶ δ' ὅτι ἐν τῷ Ὑμηττῷ πρῶτον ἐγένοντο μέλισσαι. Συ-
νομήρεις· συνερχόμενα βοτρυδόν.

35 450. Πολυωπέας· πολλὰς ὅπας ἐχούσας· τοιαῦτα γὰρ τὰ κηρία.
Ὅμπαι οἱ μέλιτι δεδευμένοι πυροί· καὶ Καλλίμαχος·

ἐν δὲ θεοῖσιν ἐπὶ φλογὶ καίμεν ὄμπνας.

τούτους γὰρ Δημητρὶ ἔθνον· Νίκανδρος δ' ἰδίως εἴρηκε τὰ κηρία
ὄμπας.

40 451. Ἀντὶ τοῦ διερχόμενα τὰ θύμα τοῖς ποσίν. Τὸ δ' ἀνθεμόεσ-
σαν γράφεται καὶ ἡνεμόεσσαν, ἐρείκη δ' ἐστὶ δένδρον, οὗ τὰ φύλλα οἱ
μνούμενοι ὑποστρωαννύουσι διὰ τὸ ψυκτικὰ εἶναι καὶ ἀγνά· ἐστὶ γὰρ
τὸ ἀγνεύειν καὶ χωρὶς γονῆς μένειν.

452. Ἡ σύντάξις οὕτως· ἢ καὶ ἰρινέου μαλλὸν βαθὺν κορέσκων
45 ἔλκοις ἀντὶ τοῦ ἔλκε τὸν ἰόν, ὀχλίζων διὰ τὸ κλείειν τὸ στόμα τῇ μύσει

συνδεδεμένον τοῖς χαλινοῖς, διανοίγων αὐτὸ ἐνθλίβοις τῷ ἐρίῳ ῥόδι-
νον ἢ καὶ ἴρινον ἔλαιον. Τότε ἡμύουσιν ἀντὶ τοῦ ὅτ' ἡμύουσιν οἱ πά-
σχοντες, τοὺς συμμεμνυκότας χαλινούς αὐτῶν ἐνθλίβοις τῷ ἐρίῳ βοη-
θείας χάριν.

455. Τοῦ κυπρίου ἐλαίου φησὶν, ὅ ἐστι θερμομαντικόν. Καὶ μο- 5
ρόεντος ἀντὶ τοῦ μοροέσσης· καὶ Ὅμηρος (Od. σ 298)·

τριγλήνα μορόεντα.

456. Διὰ ῥέθτος ἔγρευο· κατὰ τὸ πρόσωπον τύπτων καὶ πλήσσω
ἔγρευο.

457. Παλάσσω ἀντὶ τοῦ κοιμώμενου κινῶν καὶ σείων ἀνάστη- 10
σον, ὅπως κεφαλαγῶν τὸν ὀλέθριον ὕπνον ἀποβάλλῃ, καὶ τὸν κακὸν
πόνον ἐξεμέσῃ βοηθούμενος.

458. Κῶμα· τὴν μεταξὺ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως καταφορὰν κῶμα
καλοῦσιν, ὅθεν καὶ κωμάζειν τὸ ἐπιφοιτᾶν τοῖς κοιμωμένοις.

459. Τὸ δὲ τῆμος ἐξερύγησιν ἀντὶ τοῦ τηνικαῦτα ἐξεμέσῃ ἀποσο- 15
βῶν τὸ κακὸν ἄλγος.

460. Ἄλλὰ καὶ σπειρα ἤγουν ῥάκη βρέχων ἐν οἴνελαιῷ τρίβε καὶ
ἀναθέρμαινε.

462. Ἐν πυέλῳ· κελεύει δ' αὐτὸν ἐν πυέλῳ ἤγουν ἐν σκάφῃ θερ-
μοῦ ὕδατος καθεῖναι καὶ καταντλᾶν τῷ θερμῷ, ἵνα τὸ συντεθραμμέ- 20
νον δέρμα διαλυθῇ. Ἐμβάπτειο σάρκα, τὴν σάρκα αὐτοῦ τοῦ πάσχον-
τος δηλονότι, ἄγε ἐκείνου αὐτόν.

463. Κυρίως δ' ἐπαιονᾶσθαι ἐστὶ τὸ ἐπ' ἡμόνος λούεσθαι, νῦν
δὲ τὸ ἐπὶ τινθαλέοις ἤγουν θερμοῖς λοετροῖς θερμαίνεσθαι.

464. Αἷμα δ' ἀναλύμενος ἀντὶ τοῦ τὸ θρομβῶσαν αἷμα τοῦ πα- 25
θόντος διὰ τὴν ἐκ τοῦ δηλητηρίου ψύξιν ἀναλύων τῇ θέρμῃ τῶν λοε-
τρῶν. Ἐσκληκῶτα θινὸν τὸ κατεσκληκὸς δέρμα φησὶν.

465. Τοῦ θαλασσίου λαγωῦ, ὅς ἐστιν εἶδος ἰχθύος, καὶ Ἰππῶ-
ναξ μνημονεύει· τὴν μὲν ἀσθένειαν ἀφροῶ παραπλήσιος, τὴν δ' ἐπιφά-
νειαν μέλας, θανάσιμος δὲ βρωθεῖς, οὗ ἢ μὲν ὀσμὴ ταῖς τῶν ἰχθύων 30
λεπίσι καὶ τῷ ἀποπλύματι αὐτῶν ἔοικεν, ἢ δὲ γεύσις ἰχθύων σεσηπό-
των γεύσει ὁμοία ἐστίν. Κακοφθορέος δὲ κακῶς φθειρόντος.

466. Ἦγουν τῆς πολυψήφου θαλάσσης· στεῖλαι γὰρ αἱ ψῆφοι τῆς
θαλάσσης.

468. Νεπόδων δ' ἰχθύων. Καὶ σαπρονθέντων ἀντὶ τοῦ σαπρω- 35
θέντων.

469. Λοπίς ἀξίδα· ἢ ὅταν ἢ λοπίς τὴν ὅλην ἀξίδα μολύνῃ,
ἐξ οὗ δηλοῖ τὸ φθείρει· ἀξίς εἶδος ἰχθύος ὁμοιον θύννη. Ἀξίδα
χραίνῃ, τουτέστι τὸ σῶμα ἀφανίζῃ, ἀξίς δὲ τὸ σῶμα· μετὰ γὰρ τὸ
ἀγρευθῆναι οἶον δὴ τινα ἰχθύν, εἰ μένοι ἐπ' αὐτῷ τὸ λέπος αὐτοῦ, 40
ἀφανίζει αὐτόν καὶ ὄξειν ποιεῖ.

470. Ὁ λαγὸς νεωστὶ γεννηθεῖς ὁμοίος ἐστὶ ταῖς θριξίν ἤγουν
κατὰ τὰς τρίχας τῆς τευθίδος.

471. Τεύθου, τουτέστι τοῦ ἄρρενος. Ἵπ' ὀστιλίγγεσιν, ἐπειδὴ
γληνώδης ὑπάρχει, ὀστιλίγγας δὲ λέγει τοὺς βοστρύχους, ὅ ἐστι τὰς κό- 45

μας τῶν τευθίδων καὶ σηπιῶν, ἐν αἷς ἄρτι γεννώμενοι οἱ θαλάσσιοι λαγωοὶ διατροιβουσιν.

473. Χολῆ· τῷ μέλανι. Ἀγρώστροπος· ἐπειδὴν γὰρ ἴδῃ τὸν ἀλιέα, ἐκβάλλει τὸ μέλαν εἰς τὴν θάλασσαν, ἵνα ἀθεώρητος ἦ· τοῖς δὲ πίνουσιν ἀκολουθεῖ σκότως χολώδης, ἰκτεριώδης· τοῦτο γὰρ φησιν.

474. Τῶν ἦτοι ξοφόμενοι, τουτέστι τῶν φαγόντων τὸν λαγῶν.

475. Περιστολάδην δ' ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀθρόαι, ἀλλ' οἶον κατὰ σταλαγμὸν ἐλαττοῦνται, ὁ δὲ λόγος· οἶον κατὰ σταλαγμὸν ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον τηκόμεναι καὶ καταστάξουσαι φθειρόνται, ὁ δὲ τροφήν οὐ προσ-
10 ἴεται.

476. Ῥινός· ἀρσενικῶς εἶπεν ὁ ῥινός, τουτέστι τὸ δέρμα· καὶ τοῦ δέματος κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν γίνεται ἔπαρμα, μάλιστα δὲ περὶ τὰ σφυρὰ, περὶ δὲ τὰ τοῦ προσώπου μῆλα γίνεται οἰδήματα ἐν ἐρυθμήματι.

15 478. Κυλοιδιόωντος, τοὺς ὀφθαλμοὺς διοιδιῶντος καὶ κοίλους ἔχοντος· κοῖλοι γὰρ.

479. Ἐπακολουθεῖ γὰρ καὶ ὀλιγωτέρα ἐκκρίσις τῶν οὔρων, ποτὲ μὲν πορφυρᾶ, ποτὲ δ' αἱματώδης διὰ τὸ ζύεσθαι τὰ ἐντός.

481. Πᾶς δ' ἔλλοψ, τουτέστιν ἰχθύς φανείς τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀ-
20 τοῦ μισεῖται, τουτέστιν, ἐὰν ἴδῃ ἰχθύν, ἀποστρέφεται (τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ἐμυδάξαι ἀντὶ τοῦ ἐμυσάξαι, ἀπεμνιτήρισε), παρητήσατο τοσοῦτον, ὡς καὶ ναυτιάσαι καὶ ἐμέσαι ὑπὸ τῆς ἀηδίας βιάζεσθαι.

483. Τῶν μὲν φοινήεσσαν. Γράφεται τῶν μὲν Φωκίεσσαν ἀντὶ τοῦ Φωκικῆν· ἢ γὰρ τοῦ ἔλλεβόρου πόσις ἐν Φωκίδι δοκεῖ εὐρεθῆναι·
25 κελεύει δ' ἔλλεβρορον ἢ σκαμμωνίαν διδόναι πίνειν τῷ κάμνοντι, ἵνα τῆς κοιλίας κατενεχθείσης καὶ τὸ τοῦ φαρμάκου κακὸν συναπορραγῇ. Εἴρηκε δὲ καὶ φοινήεσσαν τὴν τοῦ μέλανος ἔλλεβόρου πόσιν.

484. Τὸ κάμνωσις κατ' ἐνδειαν τοῦ σ, λέγει δὲ τὸν σκαμμωνίας χυλόν.

30 485. Ἀντὶ τοῦ τὰ κόπρια καὶ σκύβαλα ἐκβάλλῃ.

486. Βρωμήεντος τοῦ ὄνου παρὰ τὸ βρωμαῖσθαι.

488. Κεδρινέαν νῦν λέγει, εἰ καὶ πίσσαν αὐτὴν εἶπεν· πᾶν γὰρ τὸ ἀποστάξον πίσσαν καλεῖ. Πελάνου βάρος ἀντὶ τοῦ ὀβολοῦ ὀκλήν· οὐ γὰρ μόνον τὸ πέμμα, ἤγουν τὸ ἔψημα, πέλανος λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἡ τοῦ
35 ὀβολοῦ ὀκλή. Ἄλλως· τῆς πεπηγυίας κεδρινης πίσσης, λέγει δὲ τὴν κεδρίαν.

490. Οἰνωπῆς· εἶδος ῥοιᾶς καὶ οἰνάδος. Καὶ προμένειον δ' εἶδος ῥοιᾶς, ὠνόμασε δ' αὐτὴν ἀπὸ τινος Προμένου Κρητός. Καὶ τὴν Αἰγυπτίαν δὲ καὶ ὅσαι τὰ σκληρὰ κάρφη, ἤγουν τοὺς ἀπλοῦς κόκκους κατ'
40 ἀντίφρασιν, τῇ ἰσχνῇ καλύπτρα καλύπτουσιν· ἢ ὅτι κάρφη τὰ λέπη, τοὺς φλοιούς. Ἄλλως· διαφράσσουσι καλύπτρη, τῇ ἰσχνῇ περιβολῇ τῶν κόκκων, ὅσαι φησὶ τὰ σκληρὰ καὶ φοίνια ἤγουν ἐρυθρὰ κάρφη, τουτέστι τοὺς ἐρυθροὺς κόκκους, τῇ ἀραχνώδει καὶ ὑμενώδει καλύπτρα διαφράσσουσι, τουτέστι τῷ ἔσωθεν τοῦ δέματος ὑμένι.

493. Τὴν ἐν οἴνῳ φησὶ τραγομένην βορᾶν, τουτέστι τὴν σταφυλὴν ἐν κυρτίδι θλίψας καὶ οἶονεὶ ἐκπιέσας δίδου αὐτῷ πιεῖν, οἶονεὶ γλεῦκος, ὃ λέγεται ἐν συνηθείᾳ μουστον· κυρτὶς κατασκευάσμα τι ἐκ λεπτῶν σχοινίων γεγονός, ᾧ καὶ οἱ μυρεψοὶ χρῶνται περὶ τὴν τῶν μύρων ἐκθλιψιν, ὑλιστήριον αὐτὸ καλοῦντες ἢ καὶ ὑλίστριον. 5

494. Τριπτῆρ δ' ἐστὶ κατασκευάσμα πρὸς πιεσμὸν εὐΐτεον. Ἄλλως· κυρτὶς κατασκευάσμα τι, ἐν ᾧ τὰς σταφυλάς θλίβουσι, λέγει δὲ σταφυλὴν δίδου πιεσθεῖσαν.

495. Ἦν δὲ τις ἀναλέη· ἐὰν δὲ τίς φησὶ ξηρᾷ συνεχόμενος δίψῃ, καὶ προσπεσὼν ἐπὶ τινα ποταμὸν ἢ λίμνην πίνῃ ταυρηδόν, τῇ δὲ βίᾳ 10 τοῦ ἐλκυσμοῦ προσπέσῃ βδέλλα, καὶ τὰ ἐξῆς· ἰστέον δ' ὅτι ἀπὸ τῆς βδέλλας γίνεται ο οἴστρος.

497. Θοῖα δὲ κυρίως μὲν τὰ τῆς σνκῆς φύλλα, νῦν δὲ τῶν μνίων φησὶ, τουτέστι τῶν βρύων.

498. Τοῦ μὲν τε· λείπει τὸ πίνοντος· τούτου φησὶ ροιξηδὰ πί- 15 νοντος ἢ φιλαίματος βδέλλα προσπελάζουσα ἐπὶ τὰ χεῖλη αὐτοῦ τῆς βρώμης ἕνεκα τῇ ῥύμῃ τοῦ ποτοῦ, ἥτοι τῇ φορᾷ καὶ τῇ ὁρμῇ προὔτυπε παρὰ τῇ λαπάρα αὐτοῦ ἰμείρουσα καὶ τοῦ φόνου. Ἄλλως· ῥύμη ἄλλοι βούλεται εἰπεῖν, ὅτι φερομένη τῇ τοῦ ὕδατος ὁρμῇ, ὅπου αὐτὴν τὰ πρῶτα ὁ ῥοῦς προσπελάσῃ καταποθεῖσαν, ἀθρόως προσφύεται ἀμέλ- 20 γουσα τὸ αἷμα.

501. Ἡ ὄθ' ὑπὸ ζοφέης νυκτός· ἢ ὄθ' ὑπὸ τῆς ζοφώδους νυκτός κεκαλυμμένος τὰς ἀνάγας, ἤρουν τοὺς ὀφθαλμούς, τὰ χεῖλη αὐτοῦ πρὸς τὰ χεῖλη τῆς ὑδρίας πιέσας καὶ κατακλίνας ἑαυτὸν ἀφραδέως τὸ ποτὸν ἴσχει. 25

505. Τὰς μὲν· μετέβη ἀπὸ τοῦ ἐνικοῦ εἰς τὸ πληθυντικόν· ταύτας δὲ τὰς βδέλλας φησὶν ὅπου ἂν ὁ ῥοῦς ὤσῃ καὶ τὰ ἐξῆς.

506. Ἀμελγόμεναι δ' ἀντὶ τοῦ πιεζόμεναι ἥτοι πιέζουσαι.

507. Πύλησιν· τουτέστι τοῦ πνεύμονος ταῖς πύλαις ἢ τῇ ἀρχῇ τοῦ λαίμου, ἥτοι τῷ φάρυγγι, ἢ τοῦ ἥπατος, ἢ τοῦ στομάχου. 30

509. Πέριξ δ' ἐπενήνοθε γαστρός ἀντὶ τοῦ ὅτε τῷ στόματι τῆς κοιλίας ἐπίκειται λαμβάνουσα τὴν προσφάτως ἐπενεχθεῖσαν τροφήν, τὸ δ' ἐπενήνοθεν ἀντὶ τοῦ ἐπίκειται, πάλιν δ' ἀνέδραμεν ἀπὸ τοῦ πληθυντικοῦ ἐπὶ τὸ ἐνικόν.

510. Νέην δ' ἐπενεχματο δαίτα, ἥτοι ἦν ἄρτι ἔφαγε, διεμερίσθη 35 καὶ ἐπεβοσκήθη.

511. Τῷ σὺ, ἥτοι τῷ καταπίνοντι τὴν βδέλλαν νείμειας ὃ ἐστὶ δολῆς συνημμένην τῷ ὄξει ψυχρὰν πόσιν.

512. Χιονόεσσαν γὰρ τουτέστιν ὑπὸ χύονος παγεῖσαν.

513. Καὶ τὸ νέον βορέησι παγέντος ἀντὶ τοῦ νεωστὶ βορείαις 40 πνοαῖς παγέντος τοῦ κρυστάλλου.

514. Γυρώσαιο ἀντὶ τοῦ σκάψειας, ὀρούξειας, καθαλιμέα δὲ βώλακα τὸν ὑφάλμυρον βῶλον τῆς γῆς, λέγει δὲ τὸ ἄλας, ἢ τὸν ὀρνηκτὸν ἄλα· ἐν ἄλμυροῖς γὰρ τόποις οὐ γίνεται ἢ βδέλλα· διόπερ ποιεῖ τὸ ἄλμυρον ὕδωρ πρὸς ἀντιπάθειαν αὐτῆς, ἄλμην δὲ κελεύει πιεῖν Καππα- 45 δοικίου ἁλός.

515. *Ναιομένην δ' ἦτοι πατουμένην, ὀδευομένην, ἠροτριωμένην. Τὸ θαλερὴν δὲ γράφεται καὶ θολερὴν, διότι ὠφελιμὸς ἐστίν.*

516. *Ἡ αὐτὴν ἄλα βάπτε· ἢ αὐτὴν φησὶ τὴν θάλασσαν, τουτέστι τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, δίδοναι πιεῖν, ποτὲ μὲν ἠλίῳ θερμαίνοντα, 5 ποτὲ δὲ πυρὶ· βάπτε γὰρ ἀντὶ τοῦ ἄντλει, γέμιζε.*

517. *Καὶ ἡέλιος ὀπωρινοῖς, τουτέστι ταῖς ἡμέραις. Τὸτ' ἠνεκὲς ἀντὶ τοῦ ἐπιπολῦ τῷ πυρὶ θάλψας.*

518. *Ἄλα πηκτόν· τὸν ὀρυκτόν, τὸν ἐκμέταλλον.*

519. *Καὶ ἐμπύσαις ἀντὶ τοῦ ἐμίξαις τὴν ἄχνην· λέγει γὰρ τὸν 10 ἀφρόν, ὄντινα ὁ ἀλοπηγὸς ἀνὴρ συνάγει. Καὶ τὸ νειόθ' ὑφισταμένην ἀντὶ τοῦ κάτωθεν ἐκ βάθους συνισταμένην τοῦ κράματος τῶν ἁλῶν, ἐπὶ οὗτοι μίξιν λάβωσιν· ἰστέον ὅτι οἱ ἀλοπηγοὶ μίγνυουσὶ τοῖς θαλασσίοις ὕδασι γλυκέα ὕδατα, καὶ συνταράσσουσιν ἀμφοτέρα, ὥσπερ ἀποπλύναντες τὰ θαλάσσια ὕδατα τοῦ βρώμου τοῖς γλυκέσιν· ἐν γοῦν 15 τῷ ταράσσεσθαι ἀφρός τις ἀναδίδεται, ὄντινα λέγουσιν ἄχνην ἁλός.*

521. *Μὴ μὲν δὴ ζύμωμα κακόν· καὶ γὰρ ζύμωμα εἶπε τὸν μύκητα, ἐπειδὴ ζυμῶ ἔοικε τῆς γῆς, τουτέστι πληρῶ· ὁμοίος γὰρ ἐστὶ βῶλω γῆς. Ἄλλως· ζύμωμα κακόν τοὺς μύκητας φησὶν, ἐπειδὴ ἐκ τῆς 20 γῆς γεννῶνται, οὗτοι δ' ὅτε μὲν ἐν τοῖς στέροισι ἀνοιδουῖσιν, ὅτε δὲ καὶ περὶ τὸν λαίμον ἀνίσταται ἢ ἀπ' αὐτῶν κἀκῶσις· τότε δ' ἐνεργοῦσιν οἱ μύκητες, ὅταν φυῶσιν ἐν τῷ τόπῳ, ὅπου ἐφώλευσεν ἔχιθνα· ζύμωμα δ' αὐτοὺς ἐκάλεσεν, ἐπειδὴ ἀναζυμοῦνται ἔσθθεν μὴ πεττόμενοι, ἢ ὅτι ὥσπερ ζύμωμά εἶσι τῆς γῆς.*

522. *Ἄγχον· οἱ μὲν φασὶ πόαν τινα εἶναι πλησίον τοῦ φωλεοῦ 25 τῆς ἐχίδνης φρυομένην, καὶ τὸν ἄσθμα αὐτῆς ἀνιμωμένην αὐτὴν, ἄλλοι δ' ἐκ τοῦ ἰδρωτός τοῦ ὕφρας. Τὸ δὲ πολλάκι μὲν στέροισιν ἀνοιδέον, καθὸ βρωθέντες οἱ μύκητες ἀνοιδουῖσιν ἐν γαστρὶ. Καὶ τὸ εὐτ' ἐπὶ φωλεύοντα ἀντὶ τοῦ· ὅτε τραφῆ περὶ τὸν φωλεύοντα βαθὺν ὄγκον τῆς ἐχίδνης, ἦτοι περιφραστικῶς περὶ τὸν βαθὺν φωλεὸν τῆς ἐχίδνης.*

524. *Ἴον ἀποπνεῖον ἤγουν τὸν ἰὸν αὐτῆς ἀποπνεῖον τῶν στομίων 30 τῆς ἐχίδνης· γράφεται δὲ καὶ ἀνικμάζον, τουτέστιν ἀνιμώμενον καὶ ἀναπίνον τὸν ἰόν· καὶ τὸ ἀποφώλιον ὃ ἐστὶ χαλεπὸν ἄσθμα, τουτέστι τὴν χαλεπὴν πνοὴν τῆς ἐχίδνης τῶν στομίων.*

525. *Κεῖνο ποτόν καὶ ζύμωμα· τοὺς μύκητας ἀδιαφόρως ζύμωμα 35 καλοῦσιν.*

526. *Παμπήδην ἀντὶ τοῦ πανταχοῦ, οἱ πλεῖστοι· ἢ καθολικῶς μύκητας ὄγκους καλοῦσιν, οἰονεὶ ἀμανίτας. Οὔνομα κέκριται ἄλλο· πολυώνυμον γὰρ ἐστὶ τὸ ζύμωμα· ὃ γὰρ καλεῖται ζύμωμα, μύκης, ἀμανίτης, βῶλος.*

527. *Σύ γ' ἢ ῥαφάνοιο· δίδου φησὶ τὸν καυλόν, ἦτοι τὴν κεφαλὴν τῆς κράμβης, τουτέστι τὸν ἀσφάραγον, ἐπειδὴ ῥαφάνας τὴν κράμβην φησὶν· εὐχρηστον γὰρ πρὸς ἀντιπάθειαν.*

528. *Ἡ ὄντης· ὄντης δ' ἦτοι πηγάνου χλωρὸν, θάλλοντα καὶ 45 χλοάζοντα ῥάβδον, ὃ ἐστὶ κλάδον, κόψας. Γράφεται καὶ ῥάδικα, οἶον κλῶνα.*

529. Χαλκοῦ δ' ἦτοι παλαιᾶς χαλκάνθου· προστάσσει γὰρ χαλκοῦ ἄνθος πιεῖν.

530. Κληματόεσσαν· κληματίδος φησὶ θρύψον σποδὸν ἐν τῷ ὄξει, τουτέστι ἔμβαλε σποδὸν κλήματος ἐν ὄξει.

531. Πυρίτιδα δὲ βοτάνην πύρεθρον καλουμένην. Καὶ βάμ- 5
ματι, ὄξει.

532. Τό τε φύλλον, ἦγουν καὶ τὸ τοῦ καρδάμου φύλλον τὸ ἐν ταῖς πρασιαῖς ἀύξανόμενον.

533. Καὶ Μηδὸν δὲ τὸ Μηδικὸν καλούμενον, ἐστὶ δ' εἶδος φυτοῦ. Γράφεται καὶ μῆλον, ἐστὶ δὲ τὸ Μηδικὸν μῆλον, ὃ ἐστὶ τὸ νεράνζιον. 10
Καὶ ἐμπρόντια σίνηπι· τὸ τραχὺ ὃν τῇ γεύσει, ἢ παρόσον οἱ κλάδοι τοῦ σινήπεως τραχύτητα ἔχουσιν.

534. Οἰνηρῆν δ' ἀντὶ τοῦ οἴνου τρύγα καὶ ὀπτῆν ἐν ὄξει τρίψας δίδου πιεῖν.

535. Ἡ καὶ στρουθοῦ πάτον· ἀφόδευμα ὀπτὸν ὄρνιθος κατοικία- 15
δος, παραλέλοιπε δὲ τὸ μετὰ τίνος δεῖ πίνειν αὐτὸ, εἰ μὴ καθάπερ τὰ προειρημένα μετ' ὄξους.

536. Βαρεῖαν χεῖρα τὴν δεξιὰν λέγει· ταύτην φησὶ καθεῖς ἐπὶ τὸ ξέμεσαι, ὡς ἐπιτηδειοτέραν μὲν καὶ πρακτικωτέραν, ταύτην οὖν εἰς 20
τὸν φάρυγγα καθεῖς κατάσχοις τὴν ὅλην κάκωσιν.

537. Λιπορροῖοιο· καὶ γὰρ ἡ σαλαμάνδρα ζῶων ἐστὶ τετράπουον, μικρὸν ὡς ἡ σαύρα, τῷ χερσαίῳ κροκοδείλω ζοικὸς, φυχρὸν δὲ τῇ φύσει· διὸ καὶ τὸ πῦρ σβεννύει· οὔτε δέρμα ἔχει, οὔτε λεπίδα, ὅθεν καὶ λιπόρροιον αὐτὸν ἔφη· οἶνός γάρ τὸ δέρμα· ἢ διότι λίπος ἀφήσιν ἀπὸ τοῦ δέρματος· γλίσχρος γάρ ἐστὶ καὶ λιπώδης, καὶ ἀπὸ τοῦ σώματος 25
ὑγρασία ῥεῖν εἴωθεν, ἥτις τὸ πῦρ σβεννύει. Ἄλλως· ἡ σαλαμάνδρα εἶδος ἀσκαλαβώτου, Ἀνδρέας δὲ φησιν· κὰν τῷ αἵματι αὐτῆς ἢ χεῖρα ἢ ἐσθῆτα χρίσης, ἀβλαβῆς ἐστὶ ἐν πυρός. Δυσάλυκτον δ' ἀντὶ τοῦ δύσφρευκτον.

540. Τὸ δὲ γλώσσης βάρδος περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ ἢ γλώσσα 30
ἐπρήσθη· τῶν πινόντων γὰρ φησιν ἢ γλώσσα παχύνεται.

543. Τετράποδες· οὔτοι δὲ σφαλόμενοι τετραποδιστὶ σύρονται, καθάπερ βρέφη· αἱ γὰρ διάνοιαι αὐτῶν ἀμαυροῦνται καὶ ἀφανίζονται.

544. Σάρκα δ' ἐπιτροχόωσιν ἀντὶ τοῦ ἐπιτρέχει τῇ σαρκὶ πελιδνότης, ἐξ ἧς ὑγρασία, καὶ ἐπιπορθηνομένης τῆς κακίας ἦτοι σκεδα- 35
νυμένης ἢ σκεδαζούσης, καὶ τὰ ἐξῆς· βοήθειαν δὲ διδούς δητίνην πευκίνην, ἀναμίσγων ταύτην τῷ μέλιτι.

545. Σμώδιγγες· αὐταὶ κατὰ σύντηξιν τῆς σαρκὸς στάξουσιν· ἐὰν δὲ στίξουσι γράφηται, καθάπερ οἱ στίζόμενοι· γράφεται γὰρ στίξουσαι, ἔν' ἣ σημαῖνον τὸ ποικίλως πελιδνοῦσθαι, καθάπερ τοὺς 40
στίζομένους. Καὶ δαιομένης δ' ἀντὶ τοῦ μεριζομένης πανταχοῦ τῷ σώματι.

547. Τενθρήνης· τευθρήνην εἶπε τὴν τευθρηδόνα, ζῶων δ' ἐστὶ

μελιτοποιόν, ὃ ὑπ' ἐνίων λέγεται βέμβιξ, ἔστι δ' ἔμφορὸς μελίσση.
 Ἄλλως· τενθρηήνη εἶδος μελίσσης, ἢ τόπος, ὅπου αἱ μέλισσαι διατρι-
 βουσιν, ὡς εἶναι τὸ μελίσσειον· δύναται δὲ κατὰ συγκοπὴν τενθρηή-
 νος ἀντὶ τοῦ Θεσσαλικοῦ. Ὅμηρος (Π. β 756).

5 Πρόδροος Τενθρηήδονος υἱός.

ἐπεὶ καὶ ἡ τενθρηήδων, ὃ ἔστι μελίσσης εἶδος, ποιεῖ ἔργα· παρακελεύε-
 ται οὖν ἐκ τούτων τὸ μέλι λαμβάνειν.

548. Ἡ τῆς χαμαιπίττος τοῦ βλαστοῦ μετὰ κώνων· εἶδιν οὖν
 κῶνοι πίττος οἱ στρόβιλοι· συνεψήσας οὖν φησι τούτους τοῖς φύλλοις
 10 τῆς χαμαιπίττος δίδου πιεῖν. Ἡ δὲ χαμαιπίττος· τῆς πίττος τὰ φύλλα
 καὶ τοὺς κώνους ἀφεψήσαντα κελεύει τὸν χυλὸν δίδου πιεῖν, ὁμο-
 νύμως δὲ λέγεται ὁ καρπὸς καὶ ὁ στρόβιλος καὶ ὁ κῶνος. Ἡ τῆς χα-
 μαιπίττός φησι τῆς βλαστήμονος ἀναμειγμένως καθεψήσας τὰ φύλλα
 καὶ τοὺς κώνους ὅσους ἐθρέφατο ἢ πεύκη, τουτέστι ὅλα ὁμοῦ σύμμικτα
 15 ἐψήσας.

550. Ἄλλοτε δὲ σπέραδος· κνίδης σπέρα καὶ ὀρόβου ἄλευρον
 κελεύει κόψαντα δίδου πιεῖν, μετὰ τίνος δ' οὐκ εἴρηκεν. Μυλοεργ-
 γεί ἀντὶ τοῦ τῶ ὑπὸ μύλης κατεργασθέντι ἀλεύρῳ τοῦ ὀρόβου ξηραί-
 νειν καὶ φούγειν, καὶ τὰ ἐξῆς.

20 552. Ἐψαλέην ἦτοι ἠψημένην, ξηρανθεῖσαν ὑφ' ἡλίου, καὶ αὐ-
 τὴν δὲ τὴν κνίδην ἔψων πότιζε μίσγων ἀλεύρῳ ὀρόβου ἢ καὶ κριθίνῳ
 ἀλεύρῳ μετ' ἐλαίου.

555. Χαλβανόεσσα· καὶ ἡ ῥητίνη καὶ μέλι καὶ ῥίζα χαλβάνης καὶ
 ὡὰ χελώνης· δίδου κελεύει ἐψηθέντα ἐπ' ἀνθράκων.

25 556. Ἀλθαίνει καὶ γέντα· ἐν ἄλλῳ οὕτως· ἀλθαίνει τότ' ἔνερθε
 πρὸς ζαφλεγοῖο κεραίης· τὸ γὰρ ἔνερθε πρὸς ζαφλεγοῖο κεραίης τὸ
 ἄγαν σφοδρῶς ἐν τῇ σποδιᾷ τοῦ κέρατος ἐψηθῆναι ταῦτα δηλοῖ· κε-
 ραία γὰρ λέγεται τὸ ἄκρον καὶ ἔσχατον, ἢ χαλβάνη δ' ὁπὸς ἔστιν ἐκ
 τῆς ῥίζης τῶν πανάκων πεπηγμένος.

30 557. Ἀλιόιο· θαλασσίου ἢ ἐνύδρου.

558. Ταχινῆσιν· γράφεται ἦτ' ἄκρησι διαπλάει. Πτερούγεσσι δ'
 ἀντὶ τοῦ ποσίν· τούτοις γὰρ ἐπινύχεται.

559. Οὐρεῖης ἢ χερσαίης χελώνης, ἢ ὀρεινῆς.

35 τῶν βοῶν· μισθωτὸς γὰρ ὢν Ἀδμήτου ὁ Ἀπόλλων ἔβσκεν αὐτοῦ τὰς
 βόας οὓς ἔκλεπεν ὁ Ἐρμῆς, καὶ φωραθεὶς ἔδωκεν αὐτῷ ἀντίλυτρον
 τὴν κιθάραν τὴν ἐκ τῆς χελώνης αὐτῷ κατεσκευασμένην, τὴν λεγομέ-
 νην χέλυν, ὅθεν καὶ λύρα ἐκλήθη, οἶονεὶ λύτρα τις οὐσα ὑπὲρ τῶν
 βοῶν. Κυτισηνόμου δ' ἐπειδὴ χελώνης εἶδη δύο, ὄρειον καὶ θαλάσσιον,
 40 ὧν αἱ ὀρειναὶ χελῶναι ὑπ' ἀνέμων πληροῦνται, ὥσπερ αἱ ὄρτυγες· ἢ
 τῆς ἐν κύνειω διατριβούσης, κύτινοι δ' αἱ ἐξανθήσεις τῶν ῥοιῶν.

562. Χέλειον ἀντὶ τοῦ ὄστρακου ποικίλον. Καὶ ἀγκῶνας δύο
 ἦτοι κανόνας, ὅθεν δέδενται αἱ νευραὶ. Καὶ πέξαις τοῖς ὤμοις· τοῖς
 ὤμοις φησὶ τοῦ ὄστράκου αὐτῆς δύο παρέθηκε πήγματα, ἃ φησιν
 45 ἀγκῶνας.

563. Γερύνων δὲ, βατράκων. Καὶ λαιδρούς τοὺς ἀναιδεῖς διὰ τὸ

βοῶν ἀεὶ τῇ φωνῇ τραχυτέρῳ. Λαμάσαιο, ἐψήσειας. Τοκήας τῶν γε-
ρυνῶν φησί, τουτέστι τῶν μικρῶν βατράχων, τοὺς ἀναιδεῖς. Πράσων
ἢ ῥίζας ἠρύγγου, ὃ ἐστὶν εἶδος βοτάνης, προσπάσων ἀμμωνιακὸν καὶ
χορτάσας, ὑγιάσεις τὸν κάμνοντα. Ἄλλως· χύτρω σκαμμῶνον· τού-
τοις εἰ κορέσεις τὸν ἄνθρωπον, καὶ θανάτου πλησίον ἐλθόντα σώσεις. 5

567. Φρῦνοιο· περὶ φρύνου διαλέγεται, ὅς ἐστι βατράχου εἶδος,
εἰς δὲ τὸ τέλειον λόγον προσληπτέον τὸ τίς, ἔνιοι δ' ἀγνοοῦντες γρά-
φουσι μετὰ τοῦ ς, δύσφημον ποιοῦντες τὸν λόγον· δύο οὖν γένη εἰσὶ
βατράχων, χειμερινοὶ τε καὶ θερινοὶ, οἱ δὲ χειμερινοὶ ἄφωνοι καὶ θα-
νάσιμοι. Ἡ οὕτως· φρύνου ἀντὶ τοῦ φωνητικοῦ· εἰσὶ γὰρ καὶ κωφοὶ 10
καὶ ἄφωνοι, ὧν πρὸς ἀντιδιαστολὴν εἶπε φρύνου, τουτέστι φωνητι-
κοῦ, οἶονεὶ φῶνοιο, ἐστὶ δὲ καὶ ἐμφερῆς βατράχῳ, ἀλλὰ τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς μελζοντας ἔχει, ταῖς ῥίζαις δὲ τῶν καλάμων ἢ τῶν θάμνων προσ-
κάθηται ὁ φρῦνος. Θερειομένου δὲ τουτέστιν ἐν θέρει κατασκευασμένου
εἰς δηλητήριον· τὴν ἐπιφάνειαν γὰρ τοῦ δέρματος κεντοῦντες ποιουσί 15
τραυματίαν, εἶτα τὸν ἰχώρα τούτου λαβόντες μίσγουσι βρώσει ἢ πόσει,
καὶ οὕτω διδόντες ἀναιροῦσιν· ὁμογενῆ δὲ τὰ ζῳὰ εἰσιν, ὃ δὲ κωφὸς
βάτραχος ἐστὶν, ἀλλ' οὐ φρῦνος.

568. Κωφοῦο λαχειδέος· τοῦ ἀφώνου καὶ δασέος.

569. Προσφύεται δὲ, οὐ προσκάθηται. Καὶ μορόεις ὁ καιο- 20
ποιὸς, ἤγουν ὁ μόρον ἄγων. Καὶ λιχμῶμενος ἔρσην ἀντὶ τοῦ ζητῶν ἢ
λείων τὴν δρόσον.

570. Καὶ θερόεις· ἐξ οὗ τῷ θέρει κατασκευάζεται δηλητήριον.
Λαχειδέος δασέος, ὡς οἱ πρὶν ἐξηγησάμενοί φασι, ἢ, ὡς οἶεται ὁ
Τζέτζης, πρασίζοντος, λαχανοειδέος, καὶ ἐν συγκοπῇ λαχειδέος. Ἄλ- 25
λως· λαχειδέος τοῦ δασέος· ἢ μικροῦ, ἐὰν ἐλαχειδέος. Τῶν ἤτοι θε-
ρόεις· ἀνέστρεψεν ἐπὶ τὸν φρῦνον· θερόεις γὰρ οὗτος, ἐπεὶ τῇ θερείᾳ
τὸ ἀπ' αὐτοῦ φάρμακον συντίθεται, ὃ δυναμικώτερόν ἐστιν. Ἡ ἔτι
καὶ κωφοῦο· μεταβέβηκε ἀπὸ τοῦ φρύνου ἐπὶ τὸν βάτραχον, ἐπεὶ ὁμο-
γενῆ τὰ ζῳὰ εἰσιν· ὁ γὰρ κωφὸς βάτραχος ἐστὶν, ἀλλ' οὐ φρῦνος, δύο 30
δὲ γένη τῶν βατράχων, καὶ ὁ μὲν φθειγγόμενος ἀβλαβῆς, ὁ δὲ κωφὸς
θανάσιμος. Ἄγει δὲ χλόον· δηλονότι τῷ φαρμακευομένῳ. Θάψου·
ὅτι οἱ φαρμακευθέντες ὠχροὶ γίνονται, ὅτι δ' οὐ πᾶς βάτραχος ἐπιτή-
δειος, ἀλλ' ὁ ἐν θερμοτέροις διατρίβων τόποις, καὶ Ἀπολλόδωρός φη-
σιν· τὴν αὐτὴν δὲ πόσιν ἀπ' οἴνου δοτέον· ἢ δὲ θάψος ἐστὶν εἶδος βο- 35
τάνης χλωρᾶς, ἢ προσεικάζει τὴν χροιάν τοῦ κάμνοντος, τὸ δ' ἀσθμα
αὐτοῦ ἀθρόον συνάγεται, καὶ ἡ ἀναπνοὴ δυσώδης ἐστίν.

575. Καὶ τε σπλήν· καὶ ὁ τῆς λιμναίης καὶ πολυλάλου φρύνης
σπλήν, τῆς βοώσης κατ' ἀρχὴν τοῦ ἔαρος, τὸ κακὸν βάρος τοῦ ὀλεθρίου
ἐκείνου φαρμάκου, τοῦτο γὰρ λείπει, ἤρκεσεν, ἐβροήθησε, τῷ κάμνοντι 40
βρωθεῖς ὀπός.

577. Θυμάρμενον δ' εἶαρ τὸ θυμηρέστατον, τὸ τῇ ψυχῇ ἠρ-
μοσμένον.

578. Αὐτὰρ ὄγ' ἄφθογγος· οὗτος δὲ κέρβερος καλεῖται, ἄφθογ-

γος ὄν· ἐνταῦθα γὰρ περὶ τοῦ ἀλάλου φρύνου διαλαμβάνει, ἐπειδὴ
αὐτὸ περὶ τοῦ εὐλάλου εἶπεν.

580. Ἄλλοτε δ' ὑγραίνει· φησὶν οὕτω, τουτέστιν ἀγόνους κατα-
σκευάζει τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας διὰ τὸ ἐπιπολὺ ἐξηγραίνεσθαι
5 τὸ σπέρμα, ὥστ' ἐκ τοῦ αὐτομάτου ρεῖν· ἀγόνους φησὶ τοὺς πίνοντας
γίνεσθαι διὰ τὸ διαλύεσθαι τὸ σῶμα καὶ ῥοῶδες γίνεσθαι. Χολόεν
στόμα· χολαῖς ὑγραίνει τὸ στόμα, τουτέστι χολῆς ἀποπληροῖ.

581. Καρδιόωντα· ἦτοι τὴν καρδίαν ἀλγούντα.

582. Καὶ κατικμάζων ἀντὶ τοῦ καταστάζειν ποιῶν ἄνευ γονῆς.

10 583. Σκεδάων γυίοισιν ἀντὶ τοῦ σκορπίζων τὸν σπόρον τοῖς
μέλεσιν ἀποτελεῖ ἀγόνους τοὺς φαρμακευθέντας, κἂν τ' ἀνῆρ ἦ, κἂν
τε γυνή.

584. Ἀφυσγετὸν δ' ἀντὶ τοῦ πολὺ, δαψιλές, ἀφύσιμον καὶ
ἀρύσιμον.

15 586. Ἡὲ πίθου· δεῖ δ' αὐτὸν φησὶν ἐν πίθῳ διθύρῳ ἐντεθέντα
ξηροπυρίαν λαμβάνειν, ὥσπερ οἱ ὕδρωπικοί. Ἐναλθῆ ἦγουν τὸν θε-
ραπείας ἐπιδεόμενον· γράφεται καὶ ἀναλθῆ.

587. Θερμάσαιο ἀντὶ τοῦ θέρμανον. Νήχτυον ἰδρῶ, τουτέστιν
ἴν' ἰδρῶσῃ τὸν νήχτυον, ὀλονεῖ τὸν πολύχτυον, τὸν πολὺν ἰδρῶτα.

20 588. Αὐξηρῶν, ἦτοι τῶν μεγάλων· γράφεται καὶ οὕτως· ἢ ξη-
ρῶν· τῶν ἀνχηρῶν· Πραξαγόρας δέ φησι τὸ χλωρὸν τῶν καλάμων
ἐσθιόμενον ὠφέλιμον ὑπάρχειν τοῖς ὑπὸ φρύνων πεφαρμακευμένοις.

589. Οἶνω ἐπεγκράσαιο· τῷ οἶνω φησὶν, ἐν ᾧ τὰ ἀποβρέγματα
τῶν ριζῶν τῶν καλάμων εἰσὶν, ἢ τοῦ κυπεύρου.

25 590 seq. Τρίβοις πανάπαστον· ἀνάτριψαι αὐτὸν νῆστιν. Ὑποτέ-
ροφε· οἰκῆ ἐν ταῖς τῷ κκαλάμων ρίζαις, ἢ ἐτράφη ὑπὸ λίμνην. Οἰκείη,
ἦγουν ἐκάστη οἰκειομένη αὐτοῖς. Ἐρπετὰ νήχει· τοὺς μικροὺς βατρά-
χους λέγει, βατράχων δ' εἶδη δύο, τὸ μὲν κρακτικόν, τὸ δ' ἄφωνον,
ἀμφότερα δὲ θανάσιμα, ἢ δὲ φαρμακεία ἢ διὰ τῶν βατράχων γινομένη
30 ἔστιν αὕτη· λαμβάνουσι καὶ κατακεντοῦσιν ὅλον τὸ σῶμα, φυλασσόμε-
νοι κατὰ βάρδος ποιεῖσθαι τὰ κεντήματα, αὐτὴν δὲ μόνην παίοντες
τὴν ἐπιφάνειαν τῆς σαρκὸς, καὶ εἰς ἀπίσσωτον σταμνίου βάλοντες μι-
κρὸν ὕδωρ ἐπιρραίνοντες, καὶ τὸ ἀπορρέον τούτου συμμίξουσιν βρωτῷ
ἢ ποτῷ καὶ οὕτως ἀναιροῦσιν. Νήχει ἀντὶ τοῦ περιπατεῖ· δύο δ' εἶδη
35 κυπεύρου ἀρσενικόν τε καὶ θηλυκόν, φιλόζωνον δ' αὐτὸ φησι διὰ τὸ τὴν
ρίζαν ἔχειν στερεωτάτην. Τρίβοις· περιπάτοις ἀναγκάζει αὐτὸν χρῆ-
σθαι μακροῖς, μῆτε βρωτὸν, μῆτε ποτὸν προσφέροντα, ξηραίνοντα δὲ
τὸ σῶμα, ἵνα κατισχνωθῆ. Καὶ κατατρώσαιο δὲ γυῖα ἀντὶ τοῦ κα-
τίσχνωσον αὐτοῦ τὰ μέλη.

40 594. Ἐχθομένη δὲ σε· καὶ τῆς λιθαργύρου τὸ πόμα θανάσιμόν
ἔστι, μάλιστα δ' οἱ περὶ Ἀπολλόδωρον αὐτὸ φησι δίδοσθαι μετὰ φα-
κοῦ ἢ πισσίου ἢ πλακοῦντος· διὰ τοῦτο γὰρ λαυθάνει ὁμοχορὸν· φησὶ
δὲ τοῖς ἐνεγκαιμένοις παρεπέσθαι βάρος κατὰ τῆς κοιλίας, μετὰ δὲ τὴν
μέσῃ αὐτὴν πνεύματα βορβορίζοντα ἀνελεῖσθαι, τὰ δὲ μέλη πίμπρα-
45 σθαι, τὴν δὲ χροιάν εἰοικέναι μολίβδῳ.

596. Πνεύματ' ἀνειλίσσοντα, ἤγουν ἐμπνευματοῖ παραπλησίως στρόφω ἢ εἰλίγγω.

597. Εἰλίγγωιο δυσαλθέος· τῆς κοιλοστροφίας φησίν.

599. Οὐ μὴν τῶν οὖρων· γράφεται καὶ οὐ μὲν τῶν γ' οὖρων ἀντὶ τοῦ τῷ κακωθέντι ὑπὸ τοῦ λιθαργύρου καὶ οὕτω καὶ ἢ τῶν οὖρων 5
ῥύσις κατέχεται, τὰ δὲ μόρια πίμπραται.

600. Καὶ τὸ εἰδήνατο χροίην ἀντὶ τοῦ ὁμοιώθη.

601. Τῷ δ' ὅτε μὲν· δύο ὀβολουὺς σμύρνης.

602. Ἄλλοτε οὖρειον, ὃ ἐστὶν ὄρεινὴν ὑπέρεικον, ἄλλοτε ὄρμινον, ἐστὶ δ' εἶδος βοτάνης, ἄλλοτε ὑσώπου κλάδους. 10

604. Κράδην τὴν ἀγρίαν συκῆν. Σπέραδος τε σελίνου· τοῦ ὄρειο-σελίνου καλουμένου· φυτὸν γὰρ τοιοῦτόν ἐστι διουρητικόν.

605. Ἴσθμιον· ἢ ἱστορία εὐγνωστός ἐστι πᾶσι τοῦ ἀγῶνος τοῦ Μελικέρτου. Σισυφίδαί δ' οἱ Κορίνθιοι· ἄγεται δὲ τῷ Μελικέρτῳ ὁ Ἴσθμιακὸς ἀγὼν, ἐν ᾧ ὁ στέφανος ἦν πρότερον τοῖς νικῶσιν ἀπὸ σε- 15
λίνου, ὕστερον δ' ἀπὸ πίτυος, γίνεσθαι δὲ φασὶν ἐπὶ Σίνιδι, τὸν Θησέα διαθεῖναι, οἱ δὲ Ποσειδῶνι τῷ πατρὶ φεῶ τελεῖσθαι, οἱ πλεῖστοι δὲ φασὶ τελεῖσθαι τῷ Μελικέρτῳ.

607. Ῥυσίμω· καὶ γὰρ ῥύσιμόν ἐστιν εἶδος βοτάνης, ἰδίως δ' αὐτὸ εἴρηκε χωρὶς τοῦ ε, ὃ τινες πήγανόν φασιν. Ἐνομηρέα δ' ἀντὶ 20
τοῦ ὁμοῦ μίξας.

609. Κύπρου· οἱ μὲν εἶδος φυτοῦ τὴν κύπρον φασίν, οἱ δὲ τὰ ἀπὸ τῆς Κύπρου νήσου βλαστήματα· καὶ τῆς κύπρου φησὶ τὰ νεοανθῆ βλαστειᾶ, καὶ τοὺς τῆς σίδης ἦτοι τῆς ῥοιᾶς.

610. Κυτίνοιο τὸν ἀνθήμονα καρπὸν μετ' οἴνου τρίψας παράσχε 25
αὐτῷ πιεῖν· κύτινόν φασὶ τὸ ἀνθος τῆς ῥοιᾶς, ὅπερ ἀύξηθὲν ῥοιὰ γίνεται.

611. Μὴ μὲν δὴ σμίλον· ἢ σμίλος φυτὸν ἐστὶν ἐλάτῃ ὅμοιον· διὸ καὶ ἐλατήριδα εἶπε· περὶ δὲ τῆς σμίλου φησὶν Ἀνδρέας περὶ Αἰτωλίαν πληθύνειν, καὶ τοὺς ἐγκοιμηθέντας αὐτῷ ἀποθνήσκειν, ὃ δὲ Θεόφραστος (H. P. III. 10, § 2) περὶ μὲν τῶν ἀνθρώπων οὐδὲν εἴρη- 30
κεν, αὐτὸ δὲ μόνον, ὅτι τὰ λόφουρα τῶν ζώων γευσάμενα ἀποθνήσκει, λόφουρα δ' εἰσὶ βόες, ἡμίονοι. Καλλιμάχος δέ·

ἐρπετὰ, τῶν αἰεὶ τεθράφαται λοφιαί.

612. Οἰταίην· τὴν οἴτου αἰτίαν γινομένην, ἢ τὴν ἐν Οἴτῃ φρο- 35
μένην, ὄρει τῆς Αἰτωλίας.

613. Χαλικροτέρη ἀντὶ τοῦ ἀκρατοτέρα πόσις οἴνου πολλὴ πα-
ραχρῆμα ἰάσταιο.

616. Τὰ μὲν οὖν Νικάνδρος, ἦτοι καὶ ταῦτα μὲν ὁ Νικάνδρος τῇ ἰδίᾳ κατέθετο βίβλῳ τὰ ἐπίπονα καὶ φαρμακώδη ἐκάστω ἀνδρὶ τὰ ἐκ τοῦ μύκητος, λείπει δὲ τὸ γινόμενα ἢ τὰ μύκητος, ὃ ἐστὶ τὰ δηλη- 40
τήρια. Ἄλλως· παρ' ἀνέρι, ἢ παρὰ πρὸς τὸ κατέθετο, ἢ ἢ παρακατέθετο ἀνδρὶ ἐκάστω ἐν τῇ ἰδίᾳ βίβλῳ μοχθήμεντα ἀντὶ τοῦ ἐπίπονα. Ἡ οὕτως· τῷ ἐπὶ φαρμάκῳ μύκητι κακοπαθοῦντι ἀνθρώπῳ· ταῦτα γὰρ βοηθήματα ἐν τῇ ἰδίᾳ βίβλῳ κατέθετο.

618. Πρὸς δὲ τί σοι· πρὸς δὲ τούτοις φησὶ βοηθεῖ καὶ ἤστινος 45
τοὺς κλῶνας ἐμίσησεν ἢ Δίκτυννα, λέγει δὲ περὶ τῆς μυρσίνης· φησὶ

γὰρ· αὐτὴν ἢ Δίκτυνα μισεῖ, καὶ μόνη αὕτη ἢ μυρσίνη τῆς Ἰμβρα-
σίας Ἥρας οὐχ ὑπεδέξατο τὸ στέφος, τουτέστιν οὐκ ἐγένετο στέφος τῆς
Ἰμβρασίας Ἥρας, διότι κάλλους ἔνεκεν εἰς ἔριν διηγέσθησαν αἱ ἀθά-
νατοι θεαί, ὅτι τὴν Κύπριν ἐκόσμησεν αὕτη ἢ μυρσίνη.

5 621. Ἰδαίοισιν· ἐν τοῖς τῆς Ἰδῆς, ἐν τοῖς κατὰ Τροίαν ὄρεσιν.
Ἄλλως· καὶ ἢ μυρσίνη φησὶ βοηθεῖ, ἥς τοὺς κλῶνας ἐμίσησεν ἢ Δί-
κτυνα, καὶ μόνη οὐκ ἐδέξατο τὸ τῆς Ἰμβρασίας Ἥρας στέφος, ὅτι τὴν
Ἀφροδίτην ἐκόσμησεν, ὅτε περὶ κάλλους αἱ ἀθάνατοι ἤρισαν θεαί. Ἡ
οὕτως· τὴν Ἰδην ἐκόσμησαν αἱ θεοὶ τοῖς ἄνθεσι τῶν βοτανῶν, καὶ ταῖς
10 λόχμαῖς, ἔνθα διὰ κάλλους εἰς ἄμιλλαν κριθησόμεναι παρεγένοντο.
Δίκτυνα δὲ καὶ ἢ Ἀρτεμις λέγεται. Καὶ τὸ τέης, ἥστινος ἐμίσησεν.

622. Τῆς σύγ' ἀπ' εὐύδροιο νάπης· ταύτης οὖν φησὶ τῆς μυρσί-
νης τὸ εὐανθὲς ὄφελος· ὁ γὰρ καρπὸς αὐτῆς ὠφέλιμός ἐστι τοῖς πά-
15 σκουσιν, ὁ ἐστὶ τὸν καρπὸν τὸν πορφυροῦν, τὸν συναύξοντα ταῖς χει-
μεριναῖς νυξίν, οἰοῖται τῷ ἔαρι, ἢ τὸν συναύξοντα ταῖς χειμεριναῖς
προαῖς ἢ ἡμέραις· μᾶλλον γὰρ τῷ χειμῶνι ἀνθεῖν τοῦτόν φησὶ τὸν καρ-
πὸν, ἀπὸ τῆς εὐύδρου νάπης λαβῶν, καὶ θαλφθέντα ταῖς τοῦ ἡλίου
ἀκτῖσι λειώσας, τουτέστι ξηρανθέντα λειώσας, καὶ τὸν χυλὸν δι' ὀθό-
νης ἢ κροτίδος ἐπιέσας δίδου κοτύλην τῷ μέτρῳ πεπληρωμένην ἐν
20 κνάθῳ, ἢ καὶ κοτύλης πλεῖον. Εὐανθὲς· τὸ εὐανθὲς ὄφελος.

624. Καὶ ἡελίοιο βολῆς, ἥτοι ταῖς ἀκτῖσιν.

625. Καὶ σχοινίδι κύρτη· τῇ ἐκ σχοίνου πεπονημένη.

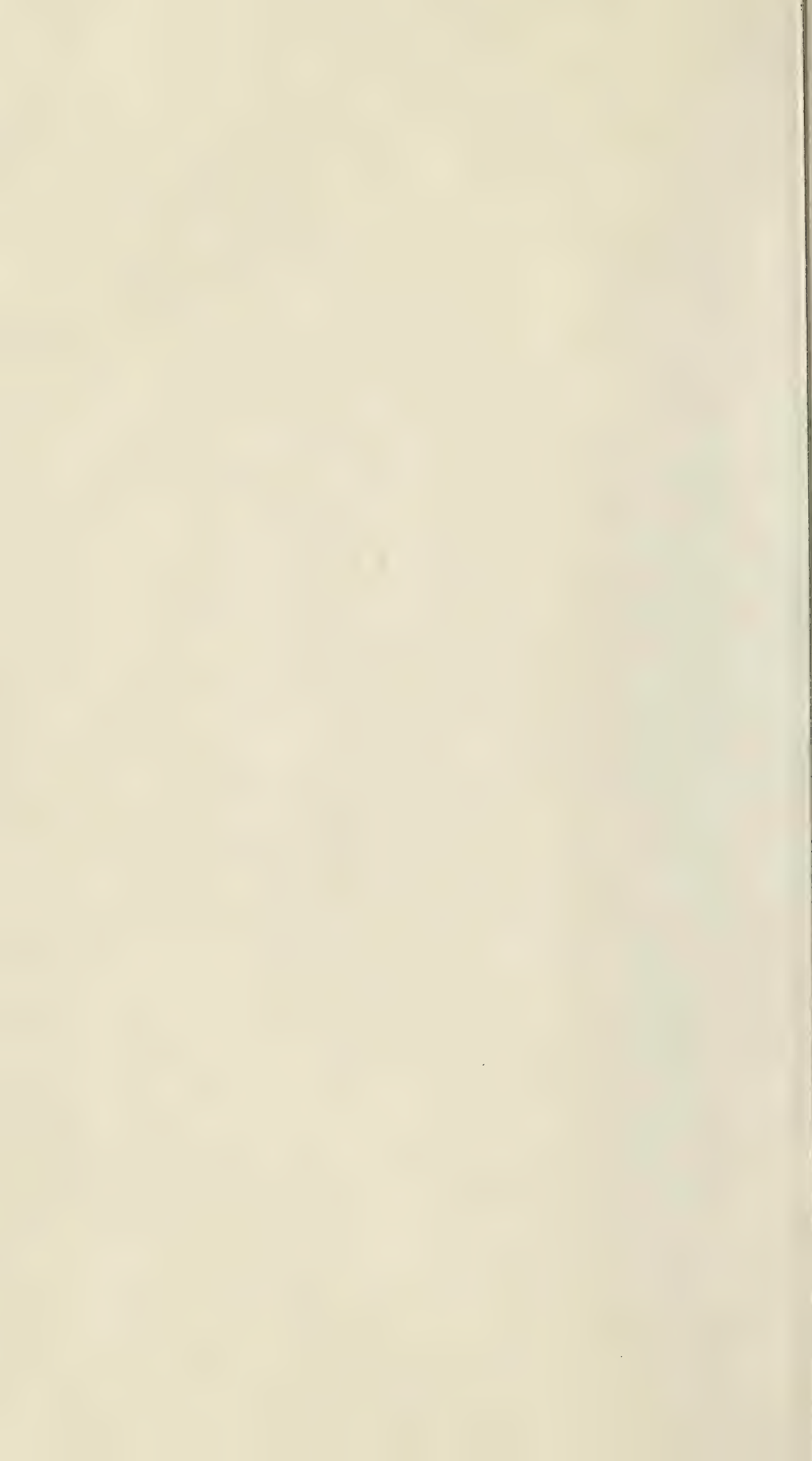
627. Ὀνήιον· ὠφέλιμον.

628. Καὶ ἄρκιον βοηθητικὸν καὶ ὠφελιμώτατον.

25 629. Ὑμνοπόλοιο· τοῦ ἐν τοῖς ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς καὶ ποιήμασιν
ἀναστρεφομένου, τουτέστι ποιητοῦ· ἐν τῷ μεμνησθαι τοίνυν ἡμῶν τὸν
νόμον φυλάσσοις τοῦ ξενίου Διός· μνηστὶν γὰρ ἀντὶ τοῦ μνεῖαν.

**PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET**

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

UTL AT DOWNSVIEW

D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 15 01 12 03 008 3